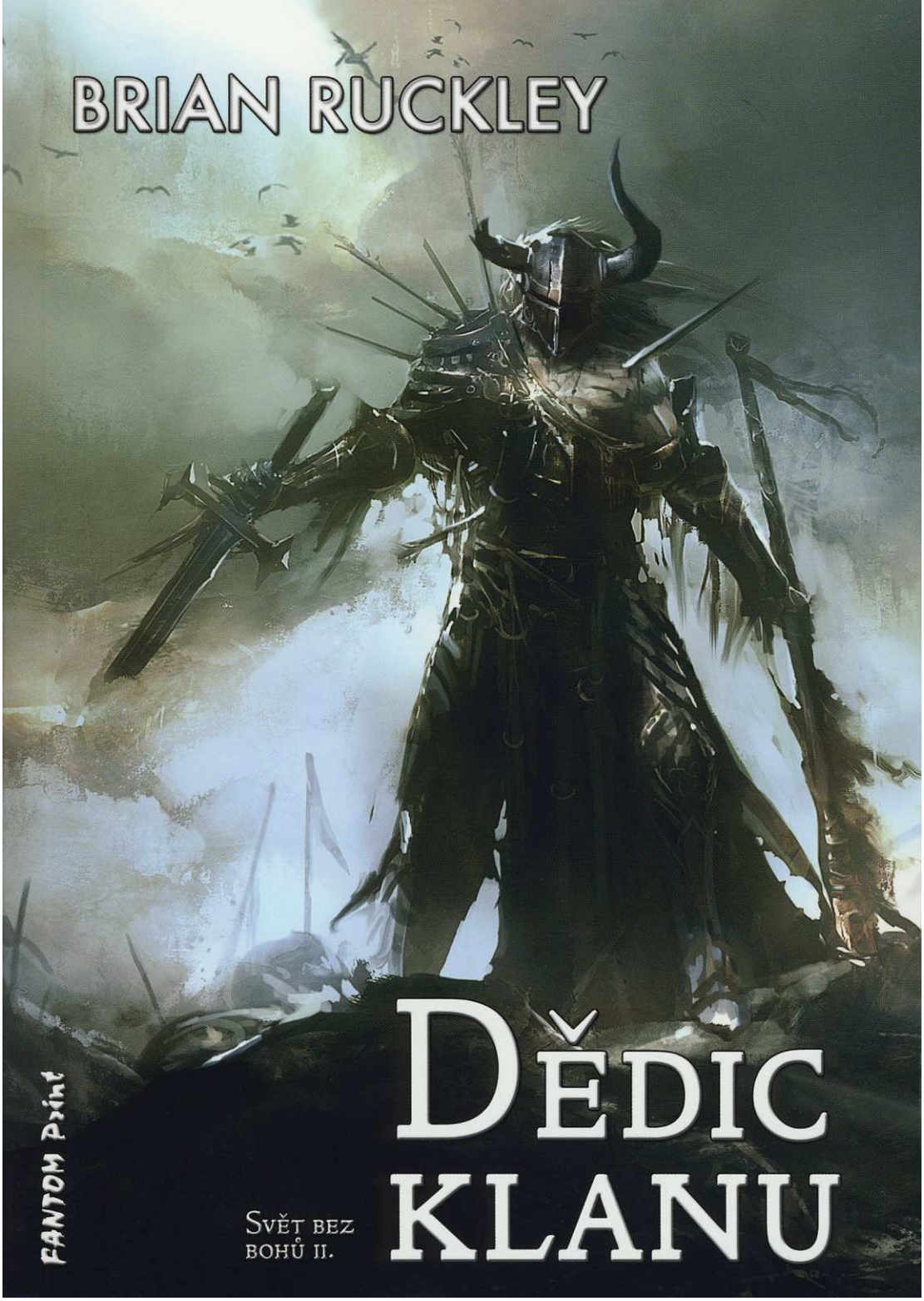

BRIAN RUCKLEY
DĚDIC KLANU
SVĚT BEZ BOHŮ II.
FANTOM Print

DĚDIC KLANU

SVĚT BEZ BOHŮ II.

BRIAN RUCKLEY

FANTOM Print
2010

Pro Fleur, protože je báječná

Copyright © 2008 Brian Ruckley
Cover art © Kekai Kotaki
Translation Svatava Kretková

ISBN 978-80-7398-072-6
www.fantomprint.cz

Poděkování

Jsem vděčný mnoha lidem, kteří přispěli k tomu, že se tato trilogie dostala do tisku. Bez nich by k tomu nikdy nedošlo, a pokud ano, nemělo by to zdaleka tak příjemný průběh. Jsou to:

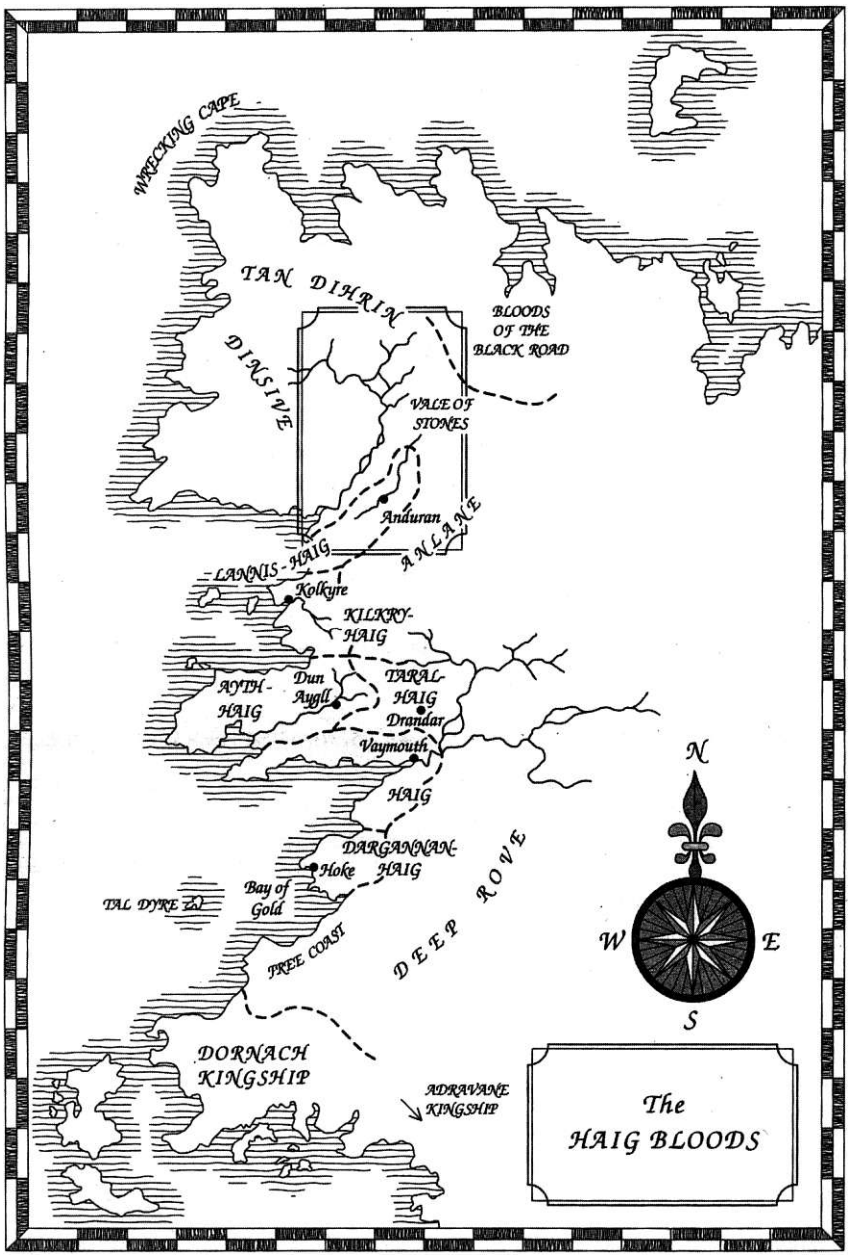
Tina, moje agentka, a Sacha, která to všechno začala.

Všichni v Orbitu, a to na obou stranách Atlantiku − nebudu jmenovat nikoho konkrétního, protože přispívají všichni a činí tak v dobré náladě, se zanícením a nemalým množstvím talentu.

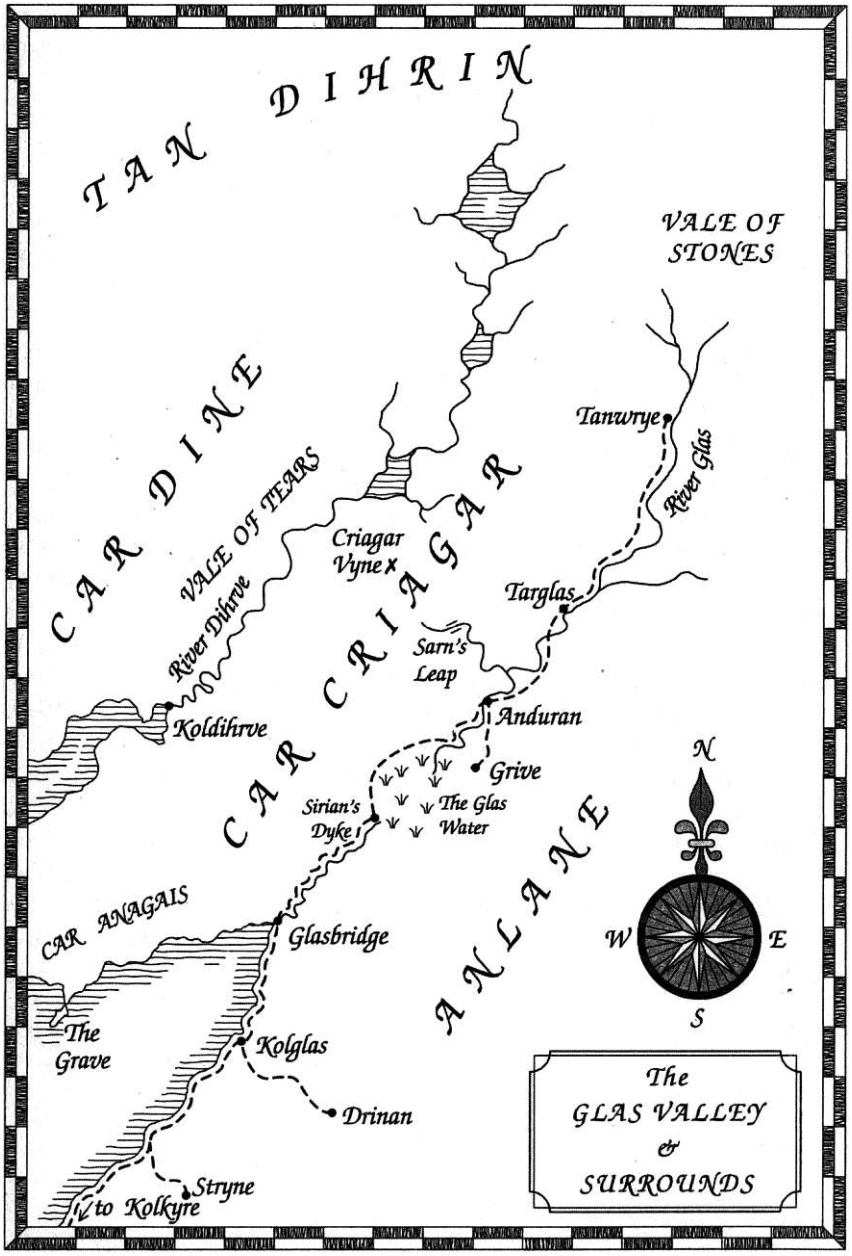
Moje rodina, zvláště moji rodiče, jejichž podpora a povzbuzení nepolevují už od prvního dne, kdy jsem začal vymýšlet a psát příběhy.

Moji přátele, hlavně Tom, který nejspíš koupil více výtisků mé první knihy než kdokoliv jiný na planetě.

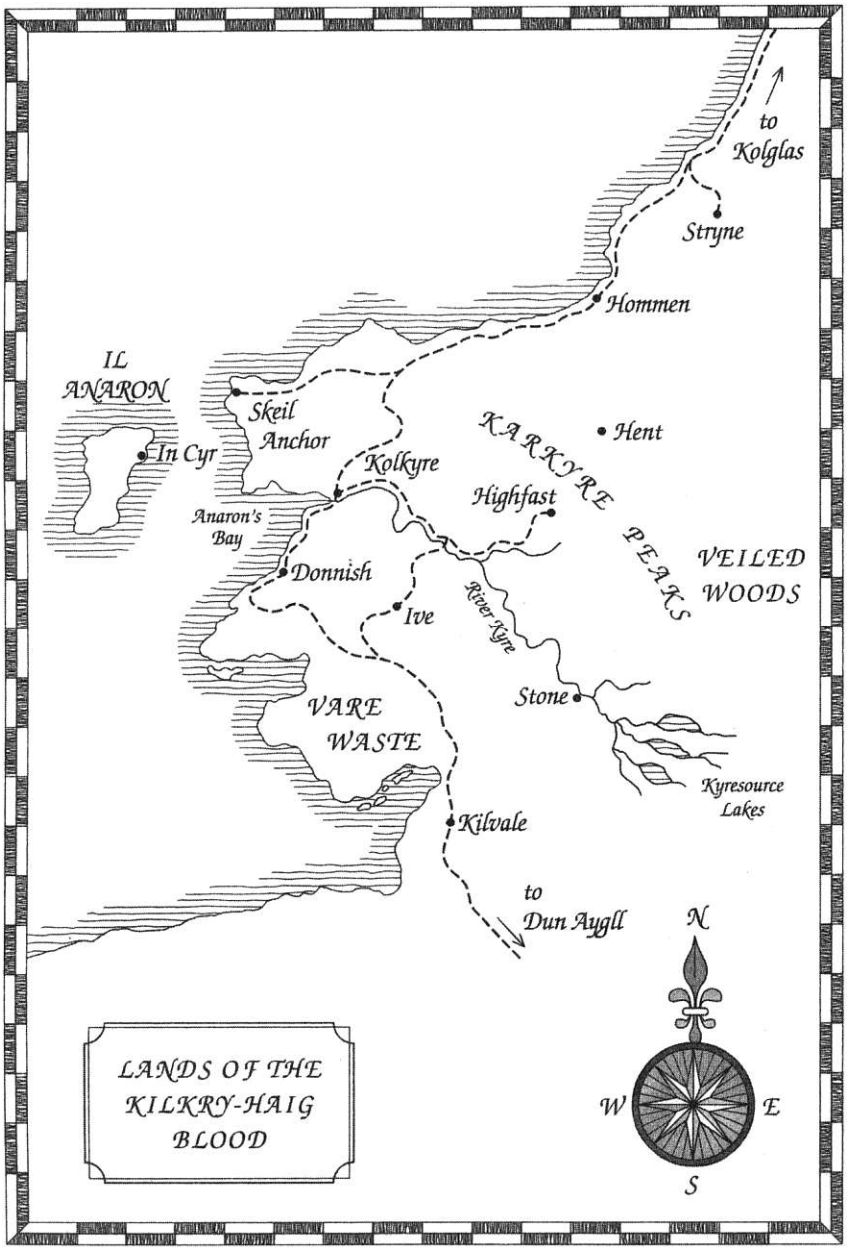
A Fleur, která je naprosto neocenitelná a nenahraditelná.

The Haig Bloods − klany Haigu
Bloods of the Black Road − klany Černé stezky
Wrecking Cape − mys Ztroskotanců
Vale of Stones − Údolí kamenů
Bay of Gold − Zlatá zátoka
Free Coast − Svobodné pobřeží
Deep Rove − Hluboký hvozd
Dornach Kingship − království Dornach
Adravane Kingship − království Adravane

Vale of Stones − Údolí kamenů
River Glas − Glas
Sarn's Leap − Samův skok
The Glas Water − Glaské mokřady
Sirian's Dyke − Sirianova Hráz
To Kolkyre − směr Kolkyre
The Grave − Pohřebiště
River Dihrve − Dihrve
Vale of Tears − Údolí slz

Karkyre Peaks − Karkyrské hory
Anaron's Bay − Anaronská zátoka
Veiled Woods − Zahalené lesy
River Kyre − řeka Kyre
Stone − Kamenec
Kyresource Lakes − Kyrská jezera
Vare Waste − Varská pustina
to Dun Aygll − směr Dun Aygll
to Kolglas − směr Kolglas

Co se dosud odehrálo

Po léta panuje neklidný mír mezi Pravými klany a vyznavači Černé stezky, kteří kdysi museli kvůli své nekompromisní víře v predestinaci odejít do exilu na severu. Zatímco klany Lannis a Kilkry nespouštějí ze zřetele hrozbu, kterou Černá stezka představuje, v jiných částech říše Gryvana oc Haig, nejvyššího thana Pravých klanů, se myšlenky lidí upínají spíše k obchodu a dobývání dalekého jihu.

V noci během výročních oslav svátku Zrození zimy postihuje klan Lannis nenadálá katastrofa. Jeho pohraniční pevnost Tanwrye je obležena armádou Černé stezky; druhé nepřátelské vojsko se naprosto nečekaně vynořuje z rozlehlých lesů Anlanu, aby zaútočilo na hlavní město Anduran. Současně je hrad Kolglas, domov thanova synovce Orisiana, přepaden Inkallimy, obávanými elitními válečníky Černé stezky. Orisian může jen přihlížet, jak jeho otce zabíjejí a sestru Anyaru odvlékají spolu s rodinným přítelem a mentorem, *na'kyrimem* Inurianem, do zajetí. Orisian sám jen stěží vyvázne životem. Se svým tělesným strážcem Rothem prchá do divočiny.

*

Válečníci Černé stezky, vedení Kaninem a Wain nan Horin-Gyre, přednedávnem uzavřeli prostřednictvím zahořklého *na'kyrima* Aeglysse podivné, křehké spojenectví s kyrininskými Bílými sovami. Poháněni nelítostným fatalismem své víry teď využívají moment překvapení, dobývají Anduran a zabíjejí thana Lannisu i jeho rodinu. Inuriana, obklopeného zkázou, sužují stále rostoucí obavy, že na všechny číhá mnohem větší, dosud nerozpoznané nebezpečí, neboť vycítí, že se v Aeglyssově nitru skrývá nejen strašlivý hněv, ale i obrovská, dosud nevyužitá síla.

*

Orisianovi se nečekaně dostává pomoci od kyrininských Lišek a brzy se znovu shledává s Anyarou i Inurianem, kterým se podařilo uniknout ze zajetí.

Není to ovšem šťastné shledání − v patách mají nepřátele a Inurian je těžce zraněn. Protože *na'kyrimovi* rychle ubývají síly, přiměje Orisiana a ostatní, aby ho zanechali jeho osudu.

Aeglyss se setkává s umírajícím Inurianem a prosí ho, aby mu pomohl a stal se jeho učitelem. Výměnou mu nabízí šanci přežít. Inurian odmítá a je rozzuřeným Aeglyssem zabit. Psychicky stále labilnější Aeglyss je posléze odvržen také vůdci Černé stezky − spojenectví, které jejich jménem uzavřel s Bílými sovami, prohlašuje Kanin nan Horin-Gyre za neplatné. Vzápětí je Aeglyss zajat Kyrininy a má se zodpovídat za nedodržení slibů, které jim učinil.

Orisian a jeho druhové nacházejí dočasné útočiště v horách Car Criagaru u Yvane, další z *na'kyrimů*, ale nemilosrdné pronásledování je brzy přiměje pokračovat v cestě. Zamíří do Koldihrve, odlehlého města, kde doufají, že najdou loď, která by je dopravila na jih. V průběhu putování stále vzrůstá Orisianův zájem o Ess'yr, Kyrininku, která je mu současně průvodkyní i strážkyní. Dozvídá se, že byla Inurianovou milenkou, to mu ale nebrání v tom, aby ho přitahovala stále víc a víc.

*

Běh událostí se neustále zrychluje a svět nenávratně spěje k chaosu. Armáda Černé stezky, vedená Wain nan Horin-Gyre a nesmiřitelnou Inkallimkou Shraeve, pokračuje v nelítostné likvidaci klanu Lannis. Na dalekém severu soutěží tajnůstkářští vůdci Inkallimů s nejvyšším thanem Gyre o vliv nad dobyvačnou výpravou, která dosáhla úspěchů daleko přesahujících veškerá očekávání. Na jihu Gryvan oc Haig jen pomalu a liknavě shromažďuje vojsko, které má vyrazit Lannisu na pomoc − spoléhá se na tvrzení svého nechvalně proslulého kancléře Mordyna Jeraina, že události jsou pod kontrolou.

*

Orisian a jeho druhové prchají na palubě lodi právě ve chvíli, kdy Černá stezka v čele se samotným Kaninem útočí na Koldihrve. Bezpečně se dostávají do Kolkyre, hlavního města klanu Kilkry. Mezitím učiní kyrininské Bílé sovy osudné rozhodnutí. Protože se domnívají, že je Aeglyss podvedl, odsoudí ho k ukřižování na starodávném Soudném kameni. Aeglyssovo utrpení ovšem nekončí jeho smrtí, nýbrž přeměnou. V okamžiku této transformace ucítí všichni *na'kyrimové* − včetně Yvane v kolkyrské Věži

trůnů a jejích soukmenovců ukrývajících se v pevnosti Highfast − vzepětí Aeglyssovy strašlivé moci; moci, která by mohla mít důsledky pro všechny obyvatele světa bez bohů.

Prolog

I.

Zaznamenám zde tento příběh tak, jak jsem jej slyšel od jedné staré ženy v Hoke a jak jej ona slyšela od své babičky a ta zase od své. Pochybuji, že existuje někdo, kdo by ho už v té či oné podobě neznal předtím. Je to dobrý příběh, ale moudří lidé by jej neměli považovat za úplnou a nezpochybnitelnou pravdu. I když je naše pochopení Anainů velmi nedostatečné, můžeme právem předpokládat, že by se neobtěžovali vyjádřit své přání tak jasně, jak se nás tento příběh snaží přesvědčit. Stejně tak se nezdá pravděpodobné, že by projevili byť i jen krátkou trpělivost, jak vyprávění tvrdí. My, příslušníci podřadných ras, musíme Anainům koneckonců připadat stejně pomalí, těžkopádní a bezvýznamní, jako připadají hospodářská zvířata nám.

*

Tane, Zářící město, padlo. Kyrininové byli poraženi, jejich šlechtici a velitelé zabiti, oddíly rozprášeny do všech stran. Ulice byly posety těly a příkopy podél cest přetékaly krví. Triumfující armáda Huaninů, pochodující pod stříbrným jelením praporem krále Alsire, strhla hradby a prohlásila město za své.

Vítězný král hleděl z nejvyšší komnaty Růžově citadely v přepychovém srdci Tane na své dílo a radoval se, neboť navzdory troskám a ohni bylo toto město největší na světě a on teď bude díky němu největším králem.

Na nádvoří před touto vznešenou věží rostl vysoký strom. Náhle začal oknem prostrkávat větev a ta větev se cestou kroutila a praskala. Z lomozu provázejícího tříštěni dřevěných kostí promluvil na krále hlas:

„Toto město přetéká krví a duše světa se zmítá bolestí, žalem a hněvem. Už toho bylo dost. Teď vznášíme nárok na toto místo my. Očistíme ho a učiníme svým. Musíš odvést svou armádu pryč.“

„To neudělám,“ odvětil král, „neboť moji vojáci položili životy, aby pro mě toto nádherné město dobyli. Stane se domovem a srdcem mého lidu.“

Po těch slovech se větev stáhla a velký strom byl opět pouhým stromem, tichým a nehybným. Král svolal své služebníky a pravil jim: „Popadněte sekyry a pokácejte ten strom na nádvoří, neboť se mi nelíbí. A až ho porazíte, spalte ho, ať z něj nezůstane jediná větev.“

*

Večer následujícího dne král opět dlel v oné vysoko položené komnatě. Otevřeným oknem dovnitř létalo listí, pohupovalo se ve vánku a naplňovalo místnost. Na pozadí jeho ševelivého tance se opět rozezněl hlas a promluvil ke králi:

„Tvoje válka otravuje duši světa. Toto město je plné křiku mrtvých a není místem pro živé. Ukončíme boje, zmocníme se města a utišíme jeho utrpení. Pokud neodtáhneš se všemi svými lidmi, bude tvé srdce zlomeno, neboť toto je město mrtvých a takovým také zůstane.“

Král ale znovu zavrtěl hlavou: „Pokud vyhovím tvé žádosti, přijde vniveč vše, čeho bylo dosaženo − všechny boje a zápasy, které zahalovaly během posledních let tuto zemi svým temným závojem, přijdou nazmar. Neodejdu, neboť všechny životy byly ztraceny a všechny ztráty utrpěny jen proto, abych se dostal až sem.“

Po těchto králových slovech spadlo všechno listí, které poletovalo místností, na zem a už ke králi nehovořilo. Král svolal služebníky a pravil jim: „Seberte to listí a na nádvoří ho spalte. A až shoří, vraťte se a pevně zabedněte toto okno okenicemi, neboť nesnáším vánek.“

*

Král měl dceru, která zářila v jeho očích jako jasné ráno. V noci třetího dne jedli otec a dcera společně v nejvyšší komnatě Růžové citadely a slibovali jeden druhému nádhernou budoucnost.

Vtom se ale kamenné tělo citadely roztříslo, stěny zachvěly. Okenice, které zakrývaly okno, se rozletěly. Do místnosti vpadly jako tisícovka svíjejících se hadů šlahouny vinné révy, obrůstající věž, a chopily se královy dcery. Zvedly ji ze země a pevně se kolem ní ovinuly.

A hlas z révy pravil: „Už dvakrát jsi nás odmítl, potřetí to nedovolíme. Zítra odtud odejdeš, nebo z tvého štěstí nezbude kámen na kameni.“

A šlahouny zlomily králově dceři vaz, polámaly páteř a zpřelámaly ruce i nohy a odhodily ji na chladnou kamennou podlahu u královых nohou.

*

Když král a jeho lidé následujícího rána se zlomeným srdcem odcházeli, půda pod nohama se jim chvěla a rašily z ní mladé stromky − na krví zbrocené půdě vyrůstal celý oceán stromů a natahoval větve ke slunci. Když nastala noc a král se otočil a zahleděl směrem, odkud přišli, nespatřil už rozlehlou planinu, která se v tom místě kdysi rozkládala, nýbrž hvozd tak rozsáhlý, že ho nebylo možné zrakem obsáhnout. A po Tane, největším a nejnádhernějším městě světa, nezbylo ani památky, neboť les ho pohltil a s ním i všechna nesčetná mrtvá těla.

Tak skončila válka Poskvrněných. Tak se zrodil Hluboký hvozd, který lidé nazvali také Lesem mrtvých a pod jehož neblaze proslulou klenbu se neodvažovali vstoupit.

Z PŘÍBĚHŮ ANAINŮ
OD ARVENTA Z DUN AYGLLU

II.

K’rina plakala s přestávkami celé dny. Její *na’kyrimské oči*, kdysi tak krásné, teď byly zarudlé, protkané žilkami a kalné. Nespala, nejedla, téměř nemluvila. Přátelé se o ni báli, ale ona na jejich snahy utěšit ji a pomoci jí nereagovala.

Potulovala se mezi tůněmi a rákosím obklopujícím Dyrkyrnon. Sedávala na bobku vedle stojatých rybníků a prázdnýma očima zírala do jejich šedavých vod. Když se na rozlehlé mokřiny snesla studená mlha nebo řídký déšť, nevšímala si toho a dovolovala vlhkosti, aby se jí usazovala na vlasech a na kůži a mísila se s jejími slzami. Kamkoliv se vydala, kráčely jí v patách dvě dívky. Držely se několik kroků za ní a nijak nenarušovaly její žalem prodchnuté omámení. Prostě ji jen pozorovaly, bděly nad ní, aby si neublížila, a každou noc podávaly hlášení starším.

Čtvrtého večera se K’rina nevrátila do své chatrče. Místo toho pokračovala v chůzi − dál do nitra bludiště mokřin a močálů, na severozápad. Jedna

z dohlížejících dívek o tom přinesla zprávu do vesnice a starší vyslali muže, aby přivedli K'rinu zpátky. Nevzpírala se ani neprotestovala. Když se jí chopili, zhroutila se jim do náruče a nepronesla jediné slovo.

*

V K'rinině chatrči, zalité světlem svíček a prosycené uklidňující vůní bylin, klečel nad churavějící ženou vysoký *na'kyrim.* Znovu a znovu jí nořil ruce do vlasů a tiskl špičky prstů k lebce. Bez ustání cosi šeptal v jazyce kyrininských Volavek. Tvář, dokonce i zavřená víčka, měl pokryta černým spirálovitým tetováním. K'rina na jeho doteky nereagovala. Neplakala, ale oči měla smutné a vyčerpané, jako by nespala celé týdny. Zírala do stínů, kupících se u střechy chatrče.

Konečně se vysoký *na'kyrim* zhoupl na patách. Chvíli si K'rinu nejistě měřil, pak přes ni přetáhl vlněnou pokrývku a vstal. Ve dveřích chatrče se sklonil a vyšel do vlhké noci.

Padal studený déšť. Tráva kolem klenutých chatrčí byla promáčená, země nasáklá vodou. Na pěšinkách mezi příbytky ležely rákosové rohože. Muž stihl po jedné z nich udělat jen několik kroků, když mu cestu zatarasila mnohem menší postava, oděná do příliš velké pláštěnky a opřená o hůl.

„Je vlhko," řekl vysoký muž. „Proč nejsi vevnitř, Arquane?"

„Brzy se tam zase vrátím. Nikdo z nás by tady nepřežil tak dlouho, kdyby nám ublížila troška vody."

Vysoký muž pobaveně zabručel a upřel přimhouřené oči k obloze. Nic tam nebylo − žádné hvězdy ani měsíc, jen tma, ze které se nemilosrdně snášel déšť.

„Chtěl jsem vědět, jak se daří K'rině," řekl Arquan zpod kapuce pláštěnky. „Můžeš jí pomoci, Lacklaughe?"

Vysoký muž se prosmýkl kolem Arquana a pokračoval v cestě. Už v chůzi prohodil: „Setkáme se všichni ráno. Proč do té doby nepočkat s otázkami?"

Arquan pospíchal za ním. Ze záhybů pláště mu odlétaly kapky vody.

„To bych nerad. Spím špatně, jako ostatně všichni. Noci jsou dlouhé a neklidné. Raději bych si promluvil hned, než abych marně čekal na spánek. A určitě víš, že K'rina je mou dobrou přítelkyní."

„Tak tedy pojď. Poskytnu ti střechu nad hlavou a něco na zahřátí. Bohužel ti ale nemůžu nabídnout nic, co by ti zajistilo pokojný odpočinek."

*

Lacklaugh pro ně nachystal nízké stoličky a nad ohněm svařil víno. Arquan se schoulil na jednu z nich, zimomřivě si mnul ruce a natahoval je k ohni. Ze dvou nejmenších prstů na levé ruce mu zbývaly jen pahýly.

„Vždycky jsem měl raději mráz a led než tyhle zimní deště," zabručel.

„Neboj, nebude to trvat dlouho a začne mrznout," odsekl Lacklaugh. Z kusu tvrdého sýra si odkrajoval tenké plátky a opatrně si je na čepeli nože podával do úst.

„Řekla K'rina vůbec něco?" zeptal se Arquan a popadl pohár temně červeného vína.

Lacklaugh mlčky zavrtěl hlavou.

„Mohl jsi jí pomoci?"

„Moc ne." Lacklaugh si rozvázal holínky sahající do půli lýtek a zul se. Na jedné botě měl připevněné pouzdro s dlouhým kyrininským loveckým nožem − stejně jako v případě tetování vinoucího se mu po tváři šlo o dědictví z dob mládí, kdy každé léto vyrážel s oštěpem v ruce se svým *a'anem* Volavek do terénu. „Možná se dnes v noci trochu prospí, ale její trápení přesahuje moje možnosti. Nedokážu dokonce ani uklidnit vlastní sny nebo utišit nepokoj, provázející každou mou myšlenku. Jak bych mohl doufat, že ji vyléčím, když to, co cítí, je o tolik pronikavější?"

„Ano," povzdechl si Arquan. „A my přece víme, proč právě ona trpí nejvíc ze všech, že ano?"

Lacklaugh na něj vrhl zachmuřený pohled. „Snad."

„Samozřejmě že to víme. Byla jediná, kdo měl toho zlomyslného malého darebáka rád − dokonce ho milovala. Nikdy nám neodpustila, že jsme ho vyhnali. Od té doby uběhla už spousta let, ale pochybuju, že by se našel jediný den, kdy si na něj nevzpomněla, kdy by se nermoutila jeho nepřítomností."

„Asi máš pravdu," přitakal Lacklaugh. „Celou tu dobu v sobě tajně živila naději, že Aeglysse jednoho dne zase spatří." Zadíval se na botu, kterou ještě pořád držel v ruce, a povzdechl si: „Vydá se za ním."

„Cože?"

„Ten úmysl… touha je v její mysli jasně čitelná. Aspoň tedy v tom, co z její mysli ještě zbývá. Obávám se, že se ocitla na samé hranici šílenství. Chytila se do pasti. Proudy… ve Sdíleném… jsou pro ni příliš silné."

„Ale proč za ním chce jít?" vykřikl Arquan se směsí strachu, hněvu a údivu v hlase. „To, co během posledních dnů proudí Sdíleným, je… zkažené. Otrávené. Nic, k čemu by se měl chtít člověk přiblížit."

Lacklaugh pokrčil rameny a postavil holínky k nohám své spací rohože. Pak si dopřál velký doušek svařeného vína. „Do myslí se nám vkrádá stín a my se cítíme neklidní, připravení o duševní rovnováhu. Ale sám jsi říkal, že

K’rina Aeglysse milovala. Pečovala o něj jako vlastní matka. Cítí teď něco úplně jiného než my. Nevnímá nesprávnost, nebezpečnost toho všeho, jen bolest a utrpení. Jeho bolest a utrpení. Považuje ho za své dítě a co jiného může matka dělat, když vidí, jak se její dítě trápí, než se vydat za ním?“

„Ale my ji nemůžeme nechat jít!“ zvolal Arquan.

Lacklaugh znovu pokrčil rameny. „Pokud jí nesvážeme ruce a nohy a nebudeme ji držet dnem i nocí pod dozorem, pochybuji, že jí v tom můžeme zabránit.“

„Tak ji svážeme. A budeme ji střežit.“

„Dyrkyrnon není žalář. A my nejsme žalářníci.“

„Proč ne, pokud je to jediný způsob, jak ochránit jednoho z nás? K’rina se dříve nebo později z toho snění s otevřenýma očima probudí a pak nám poděkuje. Pokud je za tím vším opravdu Aeglyss, nemůže z toho vzejít nic dobrého.“

„O tom se s tebou rozhodně nehodlám přít. Už když jsme ho posílali pryč, říkal jsem, že kamkoliv se vydá, bude ho provázet jen utrpení a neštěstí.“

„Včera v noci jsem se ponořil hluboko, tak hluboko, jak jsem se jen odvážil,“ zamumlal Arquan. „Nedokážu přesně říct, v čem je chyba, ale všechno je tak nějak v nepořádku. A vycítil jsem jeho přítomnost − zahaluje Sdílené jako temný stín. Otravuje ho. Všechen ten starý hněv a pohrdání. Sdílené je tím doslova načichlé, nasáklé. Ale jsou tam taky síla a moc, jako ozvěny mohutného výkřiku.“

Lacklaugh si povzdechl. „Vždycky byl silný. Ale že dokáže zanechat ve Sdíleném takovou stopu − to se příčí rozumu.“

„Souhlasím. Zjevně se něco muselo stát. Všichni jsme cítili ten okamžik, kdy se něco… zlomilo. Ať se přihodilo cokoliv, už není tím Aeglyssem, kterého jsme znali. Dokonce už tehdy, když jsme ho vyháněli, jsme se ho báli − a toho, co by mohl provést. Teď…“ Arquan potřásl hlavou, jako by se snažil myšlenku zapudit. „Takže co zítra řekneš ostatním starším?“ zeptal se nakonec.

„Že předpokládám, že se K’rina bude dál snažit od nás odejít a že nevidím důvod, proč jí v tom bránit. Pokud zůstane tady, bude se jen dál propadat do zoufalství. Nakonec by mohla ublížit sobě nebo někomu jinému.“

Arquan zíral do poháru s vínem.

„Pokud se vydá hledat Aeglysse, je riziko, že se jí něco stane, ještě větší,“ pravil sklíčeně.

Lacklaugh vstal. Sundal ze stěny rybářský oštěp a zadíval se na jeho nebezpečně vypadající hrot.

„Bude potřebovat znovu přivázat,“ zabručel a začal hledat provázek.

„Tohle místo zatvrzuje srdce,“ pronesl Arquan. Za jeho slovy se ale neskrývala výčitka ani obvinění.

„Máš pravdu,“ přitakal Lacklaugh, který se mezitím posadil a položil si oštěp na kolena. „Dyrkyrnon nikdy neplodil měkká srdce. Ale měkká srdce koneckonců nepotřebujeme. Pokud se K’rina rozhodne odejít − ať jsou důvody pro takový krok jakkoliv pomýlené − ocitne se mimo naši ochranu. Náš svět je ohraničen tůněmi, mlhou. Pokud tyto hranice překročíme, vyzveme tím zároveň svět, aby vkročil k nám. To si nikdo z nás nepřeje.“

„To ne.“

„Pořád ale ještě mám mezi Volavkami přátele. Znám několik mladých válečníků, kteří se teď, když s Jestřáby panuje mír, nudí. Určitě touží po nějakém dobrodružství. Mohli by K’rinu sledovat − aspoň část cesty. Strážit ji. Samozřejmě pokud se nechceš stát jejím hlídačem ty?“

„Jsem starý muž a zbabělec.“ Arquan zvedl levou ruku, aby ukázal pahýly dvou chybějících prstů. „Kdysi dávno jsem si už velkého světa užil. Část si ze mě nechal, abych snad nezapomněl, jak moc jsem se mu nelíbil.“

Lacklaugh nezvedl oči. Omotával provázek kolem násady oštěpu a pevně k ní přivazoval kostěný hrot. Soustředěně se při tom mračil.

„Nepředpokládám, že je tady mezi námi někdo, kdo by skákal radostí při pomyšlení, že může K’rinu doprovázet,“ řekl Arquan. „Nenašel by se ani v lepších časech, natož teď, když na konci K’rininy cesty čeká Aeglyss. Možná jsou tvoji přátelé z Volavek nejlepší řešení.“

„Možná ano,“ souhlasil Lacklaugh a vraštil tvář námahou, jak se snažil provázek pevně utáhnout. „Neměl bys ale sebe ani nás ostatní soudit příliš přísně. Pokud je Aeglyss opravdu příčinou toho… narušení Sdíleného, nemohl by nikdo z nás K’rině poskytnout dostatečnou ochranu. Nikdo z nás tady nemá potřebné schopnosti, i když mezi sebou máme nejmocnějšího *na’kyrima* mimo Adravane.“

„To je pravda,“ přitakal Arquan pochmurně, pak se ale opravil. „Nebo spíš to byla pravda. Protože to vypadá, že teď může vznášet nárok na tuto pochybnou čest *na’kyrim*, kterého jsme kdysi vyhostili.“

1

Kilkry-Haig

Shromážděte v kolkyrské hospodě deset mužů z Kilkry, chvíli je nalévejte vínem a uslyšíte deset různých názorů na to, jak je možné, že jejich klan kdysi tak pokorně postoupil vládu Haigu. A v každém z těch názorů se bude skrývat zrnko pravdy, protože sílu a moc klanu Kilkry nezničil jediný úder. Byla to spíš série ran a nezdarů, co ukončilo jeho vládu.

Před nějakými padesáti lety dovedl Kilkry ostatní klany k vítězství nad Gyre a sektou Černé stezky. Obrovské ztráty způsobené válčením a přeběhlictvím k Černé stezce nebyly nikdy úplně zaceleny. A zatímco klan Kilkry sténal pod tíhou těchto přetrvávajících ran, Haig stoupal k novým výšinám moci a bohatství. Trvalo to sto padesát let, ale oblasti kolem Vaymouthu, zničené během Bouřlivých let, byla konečné opět navrácena úrodnost, která jí v dobách, kdy krmila polovinu království Aygll, vynesla přízvisko Zelené pobřeží. Thanové Haigu, opírající se o takové zázemí, zbohatli, jejich armáda zmohutněla a jejich vliv prostoupil všemi sférami života klanů Taral a Ayth.

Když uzrál čas, byli se muži z Kilkry a Lannisu připraveni chopit zbraní, ale Cannoch oc Kilkry se nedokázal přimět, aby klany opět uvrhl do hrůz občanské války. A tak poklekl před thanem Haigu a tímto prostým aktem stanul Haig v čele všech Pravých klanů. Kdyby se Cannoch takto nepokořil, zemřely by stovky, ba tisíce mužů, ale v pokoutních uličkách Kolkyre byste našli jen velmi málo lidí, kteří by mu za to byli ochotni poděkovat. Vzpomínky na lepší časy v tomto klanu ani s ubíhajícími lety nevyprchávají a neblednou. Každá generace dědí hněv a zahořklost té předchozí. Pýcha těchto lidí má

hluboké kořeny. Kdysi z jejich řad povstávali nejvyšší thanové a oni na to nezapomněli.

Z HALLANTYROVA PUTOVÁNÍ

I.

Na'kyrim ležel v příbytku Hlasu stočený do klubíčka na kavalci spleteném z lískových a jalovcových větví. Kolena měl přitažená k hrudi, tvář zabořenou do dlaní. Na lůžku u jeho hlavy a na rtech bylo možné zahlédnout světlou, tenkou vrstvu zvratků. V žaludku neměl téměř nic, co by mohl vyzvracet, neboť od chvíle, kdy ho přinesli od Soudného kamene, skoro nejedl. Pod obvazy na zápěstích mu zely strašlivé rány. Pruhy látky byly potřísněny hnědými a zemitě rudými skvrnami zaschlé krve.

Až na jedinou kyrininskou ženu − starou, věkem sešlou bylinkářku a léčitelku − byl v chatrči sám. Venku, u vstupu do příbytku, dřepěli na stráži dva válečníci. Jejich úkolem nebylo *na'kyrima* věznit, nýbrž chránit. Už od chvíle, kdy Aeglysse sňali ze Soudného kamene a přinesli zpátky do vesnice, totiž propukaly hádky a neshody. Srdce a domov Bílých sov, starodávný *vo'an*, kolem kterého se točil život jejich kmene, se otřásal v základech. Děti byly drženy v povzdálí, zatímco se jejich rodiče shromažďovali kolem ohňů, hádali se a obviňovali jeden druhého. Někteří chtěli *na'kyrima* zabít, podříznout mu hrdlo a nechat ho v lese napospas mrchožroutům, jak se slušelo na přivandrovalce a zrádce. Další vytušili důležitost okamžiku, skrytý význam celé události. *Na'kyrim* přežil Soudný kámen, a když ho z něj sundali a přinesli zpátky do *vo'anu*, vrátilo se s ním i něco nepostižitelného, neviditelného, nepojmenovatelného, co ale bylo možno vycítit.

Na'kyrim se probudil a zamžoural. Léčitelka k němu přistoupila a sklonila se nad ním.

„Nespal jsi dlouho," pronesla.

„Nenacházím klid. Kdykoliv zavřu oči, je moje mysl okamžitě zahlcena záští a nedůvěrou. Obklopují mě tu ze všech stran."

Výraz ve tváři bylinkářky pravdivost jeho slov nepopíral. Aeglyss se pokusil vztyčit na loktech, ale neuspěl a s nespokojeným zasyčením klesl zpátky na lože.

„Jsi slabý," zabručela léčitelka. „Potřebuješ jídlo a vodu. A nedaří se mi zastavit pláč tvých ran. Tvoje krev teče jako řeka. Je otrávená."

„Nemůžeš vyléčit to, co mě sužuje,“ prohlásil Aeglyss. „Nedokážeš to ani pochopit. Tvoje vlastní krev je na to příliš čistá. Moje rány se o sebe postarají samy. Ať mi v žilách koluje cokoliv, není to jed. Jed ne.“

Zamračil se a otočil hlavu, jako by ho něco oslepilo.

„Ne, ne,“ zasípal. Vyhublé ruce mu sjely ke spánkům. Na ovázaných zápěstích se znovu objevila krev. Léčitelka o krok ustoupila, dál od Aeglysse a blíž ke dveřím, vedoucím do jasného, bezpečného světa. Uvnitř chatrče cítila pach smrti − vězel ve vzduchu, kůžích i hlíně. Možná by to tu měli spálit, až *na'kyrim* odejde.

„Počkej,“ vyštěkl Aeglyss a vztáhl k ní ruku. Oči měl pevně zavřené. „Neopouštěj mě.“

S velkým úsilím se mu podařilo posunout na kraj lůžka. Otevřel vodnaté oči a spustil nohy na zem.

„Byl to jenom okamžik. Je toho na mě… moc, víš. Nedokážeš si to vůbec představit. Sdílené ve mně proudí jako… doslova se vaří.“

„Krvácíš,“ poznamenala žena.

Aeglyss se podíval na zakrvácené obvazy a lehce pokrčil rameny.

„Nech to být. Není to… musíš pro mě něco udělat. Jdi za Hlasem. Řekni jí, že s ní potřebuju mluvit.“

*

Hlasem Bílých sov byla stará žena, shrbená, pomalá, se stříbřitými vlasy. Kolem krku jí visela světlá, kropenatá soví pera. Opírala se o dubovou hůl. Při chůzi si tiše mumlala slova, přecházející z generace na generaci a sloužící jako nástroj soustředění a pročištění mysli. Za ní kráčela léčitelka.

Na'kyrima našli klečet na kolenou uprostřed příbytku, vedle popela z dohořelého ohně. Protahoval si prsty pravé ruky, stále znovu otevíral a zase zavíral dlaň. Hlas i léčitelka při vstupu do chatrče zaváhaly, jako vysoká, která zvětří nebezpečí.

„Chceš žít, nebo zemřít?“ zeptal se Hlas.

Aeglyss vzhlédl. V očích se mu chvíli zračil prázdný výraz, jako by ji nepoznával nebo nehovořil jejím jazykem. Pak se mu pohled vyjasnil a on se zamračil.

„Žít. Pomoz mi vstát.“

Stařena kývla na léčitelku, ale ta zaváhala.

„Tak mi pomoz,“ zasípal Aeglyss a z jeho hlasu čišela taková síla, že dokonce i mluvčí Bílých sov vykročila dopředu, než se zarazila a zůstala stát.

Léčitelka byla rychlejší a poddajnější. Přistoupila k *na'kyrimovi*, ten se přidržel jejích šatů a vyškrábal na nohy.

„Dokonce i poté, co jsem přežil mučení na Soudném kameni, jsou tady pořád tací, kteří mi upírají místo ve vašem středu," postěžoval si Aeglyss hořce. „Nemyslete si, že jsem k tomu slepý nebo hluchý."

„Někteří se bojí," řekl Hlas. „Další váhají. Od chvíle, kdy ses vrátil, nás v noci pronásledují zlé sny. Sužuje nás nedůvěra, špatná nálada. Lidé mají strach, že jim tvá přítomnost zatemňuje mysl. Říkají, že jsi mi zamlžil úsudek. Že jsi tak učinil už předtím a činíš tak i nyní. Že jsi nás zradil svým huaninským přátelům. Říkají, že bychom měli odejmout život, který Soudný kámen ušetřil. Jiní tvrdí, že nám nepřísluší brát život, který Kámen odmítl."

„Zlé sny? Všechno, co pronásleduje tenhle tábor, je jenom slabou ozvěnou žáru, který mi plane v hlavě. To, co cítíte vy, je jenom slabý vánek, zachvění křídel můry. Ve mně řádí bouře, ať spím nebo bdím."

Stále se opíral o ženino rameno, neschopen unést vlastní váhu. Byl víc než o hlavu vyšší než stará léčitelka, ale hubený a slabý, jako mladý stromek snažící se prodrat ke světlu vysoko v dálce. Žena pod svým břemenem nezakolísala.

„A to já byl zrazen, ne zrádce," zamumlal Aeglyss. „Ale ty, Hlase? Co říkáš ty? K jakým závěrům jsi došla po všech svých úvahách, po všem tom zdržování?"

„Dosud jsem nerozhodla," pravil Hlas opatrně. „Ještě jsme si dost nepromluvili. Ještě ne. Prozatím žiješ a já…" zadrhla se, trhla hlavou v náhlém náporu nejistoty, kterou by neměl Hlas nikdy projevit, „…rozhodnutí dosud nepadlo. Dokud se tak nestane, nemůžeš zemřít. To ti musí prozatím stačit."

Aeglyss se rozesmál. Léčitelka se od něj chtěla odtrhnout, vylekána tím chrčivým lidským projevem, ale on ji nepustil, dál se o ni opíral.

„To nestačí. Ne. Nikdy nestačí. Nikdy…"

Zapotácel se. Víčka se mu zachvěla, brada klesla na prsa. Léčitelka, zbavena nepostižitelných pout, která se projevila teprve svou nepřítomností, se mu vyškubla a uchýlila se pod ochranu Hlasu. Aeglyss odklopýtal několik kroků stranou. Hlas ho netečně pozoroval. Pak *na'kyrim* opět získal rovnováhu. Otevřel oči, náhle jasné a pronikavé. Opatrně se posadil na lůžko a smutně se na obě ženy usmál.

„Bude chvíli trvat, než se to naučím. Než to budu umět usměrňovat. Ale potřeboval bych od vás jednu věc. Hned teď, ne později, ne až rozhodnete. Časem poskytnu Bílým sovám dar velké moci a síly, Hlase, ale nejdřív pro mě musíte něco udělat. Pošlete na jih ozbrojený *a'an.* Z jihu ke mně míří žena, *na'kyrimka* narozená mezi Volavkami. My − já − ji musím mít."

Hlas vrtěl hlavou. Snažil se jeho žádost odmítnout. Aeglyss svraštil čelo a sevřel ústa to úzké čárky. Natáhl k Hlasu ruce, dlaněmi nahoru.

„Musíš pro mě udělat tuhle maličkost, Hlase," zašeptal. Velmi tiše, velmi klidně, ale jeho hlas bodal do uší jako dýky a zaléval srdce chladem. Hlas přikývl a roztřesen vyšel z příbytku, léčitelka těsně za ním. Cestou vrhala přes rameno vystrašené, uctivé pohledy.

V chatrči klesl *na'kyrim* Aeglyss zpátky na lože z lískových a jalovcových větví. Paže měl volně položené podél boků, kousek od těla. Chvěly se mu rty, snad bolestí, snad strachem nebo hrůzou. Z ran na zápěstích se mu řinula krev, prosakovala obvazy a pomalu odkapávala na větve a listy pod ním.

II.

Silnice vedoucí z jihu do Kolkyre se vinula úrodnou rovinou. Na východě se rýsovaly nízké pahorky; na západě dorážely na chaluhami poseté pláže zpěněné vlny a daleko za nimi se vynořovala hrbolatá masa Il Anaronu.

Pod zamračenou zimní oblohou postupovala podél pobřeží armáda nejvyššího thana. V čele zástupu jel Aewult, dědic klanu. Poslední muži z jeho desetitisícové armády byli dobrý den cesty za ním; pomalu se trousili z Donnishe, zatímco jejich pán se už ocitl na dohled Kolkyre. Vojsko dědice klanu se během dlouhého pochodu z Vaymouthu změnilo v drsnou, nedisciplinovanou čeládku. Během minulé noci se v Donnishi dostalo do problémů − opilí vojáci okrádali obyvatele města a pak se dostali do rozmíšky s potulnými obchodníky, kteří se na armádu nalepili jako mouchy na tlející tělo. Docházelo i k dezercím. Mnozí vojáci se teprve přednedávnem vrátili z války proti vzbouřenému Dargannan-Haigu. Domnívali se, že je čeká odpočinek a radovánky, nikoliv další vyčerpávající pochod a vyhlídka na boje s Černou stezkou.

Dědic klanu neměl o většině problémů sužujících jeho armádu ani tušení. Velitelé oddílů považovali za moudřejší pokusit se s nimi vypořádat sami, jak nejlépe mohli, než aby vzbudili Aewultův hněv tím, že jej o nich zpraví nebo − což by bylo ještě horší − že navrhnou, aby zpomalil nemilosrdné tempo pochodu. Všichni věděli, proč se Aewult žene vpřed tak rychle, proč ignoruje soudržnost svých sil. Dědic klanu nenáviděl drsnou realitu polního tažení − zimu a vlhko, rozbité silnice, hodiny strávené v sedle, zbídačené, špinavé vesnice, kterými projížděli. Chtěl vybojovat vítězství a vrátit se do paláce ve Vaymouthu, jak nejrychleji to půjde.

Takže když se předvoj armády Pravých klanů spěšně vydal po dlouhém, pozvolném svahu směrem k jižní bráně Kolkyre, nacházel se dědic klanu

v jeho středu. Jeho heroldové zaduli na rohy a praporečníci rozvinuli zástavy. Obři z Aewultovy slavné palácové gardy, pyšně se nesoucí ve svých zářivých brněních, pobídli koně a jako zvěstovatelé dědicovy slávy vjeli s dusotem na dlážděnou silnici.

*

Orisian oc Lannis-Haig upíral oči k vrcholu kolkyrské Věže trůnů, naprosto lhostejný k davům, které se tísnily všude kolem něj. Od moře hnal prudký vítr cáry šedivých mraků k východu. Kolem špičky Věže se prohánělo racci, opisovali na nebi prudké oblouky a křivky, chraptivě se chechtali a radostně na sebe pokřikovali. V dobách, kdy stál Kilkry v čele klanů, byla Věž trůnů osou, kolem které se otáčel celý svět. Její ponurá nádhera zůstala zachována, ale světská moc jejích obyvatel byla povážlivě omezena.

Orisian se přiměl sklopit zrak k dění kolem sebe. Nechtěl tady být, ale stejně jako v mnoha jiných případech měl i teď mnohem méně na vybranou než ještě přednedávnem. Věž stála na vrcholku nízké, široké vyvýšeniny, obehnané silným valem, hustě posetým strážními domky a malými strážními věžemi. Mezi valem a Věží, na svazích pohorku, vytvořily generace thanů zahrady. Po svátku Zrození zimy tady o létech jejich neutuchajícího úsilí nesvědčila žádná záplava zeleně ani barev, stopy úzkostlivé péče byly ale nepřehlédnutelné. Když se Orisian rozhlédl, nespatřil na trávnících jediné shnilé jablko, dokonalost dlážděných pěšinek nenarušoval jediný spadlý list.

Dav shromážděný na trávě byl upraven právě tak pečlivě jako zahrady. Každá blůza, každé šaty byly vyprány, každé dítě přísně poučeno, jak se chovat, každá čepel a štít naleštěny, až oči přecházely. Lheanor oc Kilkry-Haig, jeho rodina i služebnictvo byli připraveni uvítat dědice Haigu a jeho mocnou armádu.

Orisian sice trval na tom, že zaujme místo na samém okraji početné vítající skupiny, i tak si ale připadal strašně nápadný. Měl na sobě vypůjčené šaty − těch pár skvostných oděvů, které kdysi vlastnil, shořelo spolu se zbytkem jeho života na hradě Kolglasu − a příliš mu neseděly. Po jeho pravici a levici stáli Rothe, jeho tělesný strážce, a Taim Narran − dva válečníci, ve srovnání s nimiž vypadal Orisian, aspoň podle svého názoru, křehce a nevyspěle. Nic z toho by mu nevadilo, pokud by na sobě stále necítil zvědavé pohledy. Byl koneckonců nejmladším thanem, jaký za mnoho posledních let stanul v čele některého z klanů.

„Lheanor vypadá unaveně,“ zašeptal Taim Narran.

Orisian si thana Kilkry-Haigu chvíli prohlížel. Starý muž opravdu vypadal jako někdo, kdo nese na ramenou tíhu let. Lehce se hrbil a nádhera jeho rozevlátého, kožešinou lemovaného roucha jen podtrhovala bledost jeho pokožky. Dlouhé šedé vlasy mu zplihle visely. Stejně jako jeho žena Ilessa, která zaujala místo vedle něj, si počínal tiše, klidně. Všude kolem nich tlumeně hovořili jejich strážci i úředníci, upravovali si šaty a vrhali nedočkavé pohledy směrem, odkud se měl dědic Haigu vynořit. Lheanor a Ilessa nic podobného nedělali. Hleděli před sebe a nijak se nesnažili skrýt skutečnost, že se jejich mysl toulá kdesi daleko.

Orisian si toho v uplynulých dnech všiml už několikrát. Tu a tam ztratili Lheanor nebo Ilessa − častěji sám than než jeho paní − ponětí o světě a nechali se unést nějakou zádumčivou myšlenkou. Ztráta syna Geraina je tvrdě zasáhla. Zvlášť v případě Lheanora přeťala podle Orisianova názoru mladíkova smrt v bitvě proti válečníkům Černé stezky jedno z pout, která ještě spojovala starého thana se světem. Orisian to chápal. Sám utrpěl od svátku Zrození zimy takové ztráty, že si dokázal představit, co to může udělat s lidským srdcem, s lidskou duší.

Někde v ulicích se rozeznělo veselé bubnování. Vzdouvalo se a zase klesalo, nesené poryvy mořského větru. Zástupu shromážděného u Věže trůnů se zmocnilo vzrušení.

„Aewultova palácová garda," zabručel Taim. „Mají speciální bubny."

„Říká se, že tráví víc času nácvikem bubnování než šermování," pronesl někdo za Orisianem.

Otočil se a zjistil, že za ním stojí Roaric nan Kilkry-Haig, Lheanorův jediný žijící syn, předurčený stát se po svém otci thanem. Orisian se s ním jednou nebo dvakrát setkal už v dětství, Roaric si ho ale tehdy příliš nevšímal. Od té doby se dědic Kilkry-Haigu změnil v zamlklého, sklíčeného člověka. Kamkoliv jeho oči pohlédly, objevily nějakou chybu nebo zaplály výčitkami a hněvem.

„Jsem si jist, že za mého života nevybojovala palácová garda jedinou bitvu," prohlásil Taim Narran.

„Přece si neušpiní kyrysy," ušklíbl se Roaric. S Taimem si dobře rozuměli. Orisian předpokládal, že je to důsledek jejich nedávné společné účasti ve válce proti Igrynovi oc Dargannan-Haig a sdíleného hněvu a zlosti nad tím, co v ní oba viděli − a vytrpěli. Základem jejich vztahu byly jakési hořké vzájemné sympatie.

„Jak se vede vašemu otci?" zeptal se Orisian Roarika. „Musí to pro něj být těžké."

Roaric sklopil oči.

„Trápí se, jako my všichni," řekl. „Viní se z Gerainovy smrti a nechce se o tom dohadovat. A teď se bude muset usmívat na Aewulta a předstírat, že jsme poctěni jeho návštěvou."

„Poctěni, nebo ne, meče, které s sebou přivedl, nejspíš budeme potřebovat, jestli chceme Černou stezku vyhnat z naší země," zamumlal Taim.

„To si nemyslím," zamračil se Roaric. „A nevěřím, že vy ano. Vaši zem − Orisianovu zem − by klidně mohla dobýt spojená vojska Kilkry a Lannisu. Není ovšem podstatné, kdo z nás dvou má pravdu. Rozhodnutí nebude na vás ani na mně. Ne teď, když dorazil Aewult. Můj otec je silnější muž než já − já bych žádná slova na uvítanou pro tu odpornou zrůdu nenašel."

„To je jedno z prokletí, když je člověk thanem," řekl Rothe. „Neustále musí nosit tu či onu masku."

Roaric po jeho slovech souhlasně přikývnul. Rothova tvář byla skoro bezbarvá, kůže na pohled poněkud ochablá. Paže a rameno mu visely na pásce. V jeho postoji se zračila únava.

„Vy, Rothe Corlyne, vypadáte jako muž, který by měl být někde jinde," poznamenal Roaric.

„To tedy ano. Měl by odpočívat pod dozorem lékařů," přitakal Orisian. „Nedokážu přimět dokonce ani vlastního gardistu, aby poslouchal."

„V uplynulých dnech jsem viděl ranhojičů víc než dost," postěžoval si Rothe. „Čerstvý vzduch mi udělá jenom dobře."

„Co vaše paže?" zeptal se Roaric.

Rothe se zadíval na ovázanou ruku. „Je k ničemu − aspoň prozatím."

„A rameno?"

„Je na tom trochu líp. Jeden šíp Horin-Gyre mě nedostane."

„Tady ho máme," pronesl Taim Narran tiše.

Brána se otevřela a dovnitř vjela Aewultova palácová garda. Vojáci seděli na mohutných válečných ořích a v rukou svírali vztyčená, praporci ozdobená kopí. Prsní pancíře se jim leskly a blyštěly. Doprovázeli je divoce bubnující bubeníci. Když se gardisté rozestavili podél cesty, spojující bránu s Věží a čekajícími zástupy, bubnování umlklo. Venku za ochranným valem se ozvala stále sílící vřava pokřikujících hlasů a dusajících kopyt.

Pak vjel cvalem do zahrad dědic Haigu, na největším koni, jakého kdy Orisian viděl. Když hřebce otáčel, měl co dělat, aby ho zvládl, protože zvíře pohazovalo hlavou a napínalo otěže. K Aewultovi se vzápětí přidal půltucet jeho gardistů a společně se rozjeli vzhůru po cestě. Mezi shromážděnými hodnostáři se ozval šepot, zda obdivný, nebo zneklidněný, to nedokázal Orisian určit. Viděl, jak jeden nebo dva lidé v přední řadě couvají, jako by je vylekali ti obrovští koně a muži, kteří na nich seděli.

Aewult nan Haig zastavil jen pár kroků od Lheanora a Ilessy. Tyčil se nad starým párem a jeho kůň dál neklidně podupával. Skoro to vypadalo, že čeká, až than Kilkry-Haigu uchopí koně za uzdu, aby mohl sesednout. Lheanor na něj ale jen mlčky hleděl, v očích prázdný, nezúčastněný výraz.

„Podívejme, kdo nám to ještě přijíždí," zašeptal Taim Narran Orisianovi.

Orisian se zadíval zpátky k bráně a stal se tak svědkem mnohem nenápadnějšího příjezdu. Nový příchozí jel na klidném hnědákovi a neměl v sobě nic z Aewultovy nevycválané energie a okázalosti. Držel se zpříma, byl pohledný a oblečený nikoliv do lesklého brnění, nýbrž do přepychového vlněného pláště v barvě rudé a zlaté. Místo válečníků ho doprovázela skupina vybraně oblečených úředníků a sluhů.

„Kdo je to?" zeptal se Orisian, i když odpověď už tušil.

„Stínová ruka," odvětil Roaric hlasem plným pohrdání. „Nevěděl jsem, že budeme postiženi i jeho přítomností."

Mordyn Jerain, kancléř Gryvana oc Haig. Orisian ho znal jen z vyprávění a různých povídaček. Všechny se shodovaly v tom, že právě Mordyn je tím, kdo umožňuje klanu Haig pevně ovládat ostatní. Ti, kteří nelibě nesli Gryvanovu vládu, pak právě Mordyna Jeraina nejčastěji vinili z nejhorších výstřelků, které se s touto vládou spojovaly.

Když teď Orisian konečně poprvé spatřil slavnou Stínovou ruku na vlastní oči, byl naprosto zaskočen tím, jak skromně a nenápadně Aewulta doprovází. Neviděl žádnou stopu arogance, jen tichého muže, rozhlížejícího se kolem s klidným úsměvem na rtech. Pak se Jerainův pohled setkal s Orisianovým a na chvíli na mladém thanovi ulpěl. Orisian si nedokázal představit, jak by ho mohl mocný kancléř poznat, ale Mordyn maličko sklonil hlavu a roztáhl ústa do ještě širšího úsměvu. Orisian sklopil oči k zemi.

„Už si vás zařadil," zašeptal Taim. „Díky mé přítomnosti po vašem boku tuší, kdo jste."

Představa, že by se o něj měl kancléř začít zajímat, způsobila, že Orisian zoufale zatoužil po anonymitě a nevýznamnosti, o kterou byl kvůli událostem uplynulých týdnů oloupen.

Trošku pozdě přispěchali podkoní, aby uklidnili Aewultova hřebce. Dědic Haigu obratně seskočil, stáhl si kožené rukavice a pevně stiskl Lheanorovi ruku.

„Jak dlouho tady ještě musíme zůstat?" přemítal Orisian nahlas. „Tedy než budeme moci odejít, aniž bychom někoho urazili?"

*

Když si zúčastnění vyměnili pozdravy a prázdné zdvořilosti a dědice Haigu obřadně odvedli do Věže trůnů, Orisian a Rothe se vypařili. Taim Narran zůstal s Lheanorem oc Kilkry-Haig. Orisian věděl, že Taim je schopen reprezentovat Lannis před mocnými a vlivnými tohoto světa mnohem lépe než on sám. Lheanor ani nikdo z jeho rodiny to jistě nebude považovat za urážku. Pokud by někdo smýšlel jinak, Orisianovi to bylo jedno. V tuto chvíli pro něj byla už pouhá představa, že by se měl blíže seznámit s Aewultem nebo kancléřem jeho otce, naprosto nesnesitelná. Existovala místa, na kterých chtěl pobývat mnohem raději.

Jedním z nich byl malý domek, přilepený ke kasárnám městské posádky, jen kousek za valem, který obklopoval Věž trůnů a její zahrady. Orisian k němu zamířil spěšně, skoro dychtivě. Rothe za ním bručel:

„Nikam nám neutečou. Vážně se musíme tak hnát?“

„Takže přiznáváš, že jsi příliš unavený, než abys se mnou dokázal držet krok?“ zeptal se Orisian přes rameno.

„To v žádném případě. Ruka mě možná trochu zlobí, ale nohy mám v pořádku.“

Před domem stály stráže Lannisu. Když se mladý than přiblížil, postavily se do pozoru. Taim Narran je tady umístil na Orisianovu žádost − byli to dva z jeho nejlepších mužů, veteráni tažení proti Igrynovi oc Dargannan-Haig, kteří úspěšně přežili i masakr u pevnosti An Caman.

„Nějaké potíže?“ zeptal se jich Orisian.

„Ne, sire,“ odvětil jeden z nich. „Jsou potichu jako mrtvoly. A dovnitř se nikdo nepokoušel proniknout.“

Orisian rychle vyběhl schody. Byl si vědom své nedočkavosti a část jeho mysli považovala takové chování za trochu dětinské a nehodné thana. Ta druhá si ovšem vychutnávala pocit radostného očekávání, který se ho v těchto dnech zmocňoval jen velmi zřídka.

Ess’yr a Varryn byli v ložnici umístěné hned u schodiště. Orisian tam ke svému překvapení zastihl i svou sestru Anyaru.

„Slyšela jsem, jak si služebné stěžují, že se jim všechno jídlo, které sem nahoru přinesou, vrací nedotčené,“ vysvětlovala s obočím podrážděně povytaženým. Kývla Varrynovým směrem. „Nechce jíst. Chová se jako trucovité dítě.“

Orisian se zahleděl na kyrininského válečníka. Trucovité dítě nebylo první přirovnání, které by při pohledu na něj člověka napadlo. Varryn seděl se zkříženýma nohama na podlaze, kde se sestrou hned po svém příchodu utábořili, naprosto lhostejní k pohodlným postelím. Dokonce i v této pozici ale vypadal impozantně. Dlouhá záda držel vzpřímená a šedýma očima

sledoval Orisiana tím sebevědomě netečným způsobem, který je vlastní pouze Kyrininům.

„Jídlo není podle tvého gusta?“ zeptal se Orisian.

„Ne,“ odvětil Varryn stroze.

Od chvíle, kdy všichni vyšplhali na palubu taldyrenské lodi, která je vzápětí odvezla z Koldihrve, se bez ustání a vytrvale zlobil. Příčin jeho hněvu bylo mnoho a útrapy cesty určitě nepřispěly k tomu, aby se jeho podráždění zmírnilo. Varryn i Ess’yr po celou plavbu trpěli mořskou nemocí. Na zmítající se palubě Delynovy lodi k nim Orisian pocítil něco nového a nečekaného − lítost. Na pevnině působili jen zřídka jinak než schopně a zdatně − někdy tak, že to člověka rozčilovalo − tam se ale brzy ukázalo, že Kyrininové by nebyli dobrými námořníky.

Když se teď Orisian otočil k Ess’yr, neubránil se při pohledu na ni opět jistému úžasu. Jemnost její bledé tváře, udivující ladnost štíhlých údů − to vše bylo jako vždy. Co ovšem chybělo, nebo alespoň výrazně zesláblo, byla naprostá lehkost, s jakou ovládala své okolí − lehkost, kterou projevovala v lesích Car Criagaru i v Údolí slz. Tady, uvězněná v temným dřevem obložené ložnici plné masivního nábytku a vyšívaného povlečení, vypadala jako někdo, kdo sem nepatří. Navzdory tomu zůstávala v Orisianových očích stále krásná. Modré spirálovité tetování na tváři − mnohem méně složité a propracované než Varrynovo, ale přesto působivé − jen podtrhovalo ladnost jejích rtů, průzračnost jejích očí.

„Ty jsi taky odmítla jíst?“ zeptal se jí Orisian.

„Vůbec ne. Ale jídlo bylo příliš čerstvé, příliš mdlé. Příliš lidské.“ Pronesla to bez hořkosti, jen jako konstatování.

„Řekněte nám, na co byste měli chuť, a obstaráme vám to,“ řekl Orisian.

„Kdy odtud odejdeme?“ zeptal se Varryn naléhavě.

Orisian se zadíval zpátky na válečníka, rozhodnut nedat najevo ani stopu únavy, kterou cítil. Od chvíle, kdy vkročili na kolkyrské nábřeží, byl odchod jediná věc, o které byl Varryn ochoten hovořit.

„Víte, že můžete odejít kdykoliv, a taky víte, proč je to obtížné,“ pravil. „Nabídli jsme vám loď a posádku. Tedy Lheanor vám ji nabídl.“

Téměř neznatelné škubnutí hlavou a pokrčený nos prozradily, co si Varryn myslí o dalším námořním dobrodružství.

„Půjdeme pěšky,“ prohlásil Kyrinin tónem, který nepřipouštěl námitek.

Orisian pokrčil rameny. „Jak si přejete, ale víte, jakou máte šanci dostat se domů, pokud půjdete sami. Lheanor vám nemůže zajistit bezpečí ani v ulicích tohoto města. Kdybyste si mysleli, že to dokážete, už byste byli pryč.“

Varryn sklopil oči k podlaze a ponořil se v mlčení. Orisian konečně pochopil, co měla Anyara svými slovy na mysli, i když on sám by Varryna

označil spíš za odbojné dítě než trucovité. Trápilo ho, že vidí toho nezlomného bojovníka tak vyvedeného z míry. Cítil se provinile. Byl oběma Kyrininům hluboce zavázán za jejich pomoc a prozatím nenašel způsob, jak se jim odvděčit. Přesto byly jejich neustálé stížnosti, na které neměl odpověď, velmi vyčerpávající.

„Pokud odmítáte jet lodí, nemohu toho pro vás moc udělat," obrátil se k Ess'yr. „Odmítli jste Lheanorovu nabídku, že vám poskytne doprovod do Kolglasu. A i kdybyste se tam dostali, stále byste museli proklouznout kolem armády Černé stezky."

„Jsme Kyrininové," řekla Ess'yr tiše. „Nevěříme Huaninům, které neznáme."

„Já vím," povzdechl si Orisian.

„Tobě věříme. Kdy se vydáš na sever?"

„Brzy," odpověděl Orisian a doufal, že je to pravda. „Právě teď se tady shromažďuje velká armáda. Černá stezka bude poražena a vy budete mít volnou cestu domů. Osobně vás dovedu do Glasbridge. Brzy."

„Musí to být brzy. Nepřítel řádí na území Lišek. Naše oštěpy jsou zapotřebí."

„Nechtěli jsme sem o nic víc než vy," zabručela Anyara a naprosto ignorovala Orisianův varovný pohled. „Byli bychom teď zpátky v Kolglasu, kdyby ten Tal Dyreňan nedostal strach a nevysadil nás místo toho tady."

Edryn Delyne, kapitán, který je odvezl z Koldihrve, už byl dávno pryč − využil západních větrů a vydal se domů, do pohodlí Tal Dyre. Nerozešli se úplně v dobrém. První dva dny cesty z Edryna přímo vyzařoval šarm a starostlivost. Všechno se ale změnilo ve chvíli, kdy narazili na loď plnou vyděšených rybářů, kteří Delynovi vyprávěli, že se Černá stezka probojovala k moři a vypálila Glasbridge. Kapitán obrátil loď ke Kolkyre, naprosto hluchý ke všem námitkám proti zvolenému kurzu. Kromě bezpečí jeho drahocenné lodi a nákladu ho zjevně nic jiného nezajímalo. Anyara ho poté zahrnovala výčitkami a urážkami tak dlouho, až se Orisian začal obávat o jejich bezpečí.

„Není podstatné, jak jsme se sem dostali," prohlásil Orisian rozhodně. „Teď jsme tady a tím to končí. Už to nebude trvat dlouho. Ess'yr, řekni mi, co potřebujete, a já vám to zajistím, pokud to bude v mých silách."

Ess'yr si ho chvíli prohlížela a Orisiana se při pomyšlení, že je předmětem jejího zájmu, zmocnila dobře známá směs radosti a nervozity.

„Vodu," pronesla konečně. „Čistou a čerstvou. Nosí nám víno. K čemu je nám dobré víno?"

*

„Někdo bude muset najít nejčistší z čistých studní, pokud jim máme poskytnout vodu, na jakou jsou zvyklí,“ přemítal Orisian nahlas, zatímco s Anyarou a Rothem scházeli po schodech.

„Nejspíš ano,“ přitakal Rothe. „Postarám se jim o nějaké pořádné jídlo. Vím, co chtějí − pečené maso, oříšky, sušené ryby a podobné věci. Dám hned pokyn kuchařům.“

Orisian se usmál. Gardista, kdysi ke Kyrininům stejně podezíravý a nepřátelský jako všichni jeho krajané, prošel překvapivou proměnou. Bojoval po Varrynově boku a to zjevně v jeho očích všechno měnilo.

„A co Yvane?“ zeptala se Anyara. „Cítí se tady spokojeněji než oni?“

Vykročili na ulici, do ostrého, nárazového větru.

„To si nemyslím,“ připustil Orisian. „Pokud vím, zatím neopustila svůj pokoj ve Věži. Řekl bych, že má opravdu mizernou náladu.“

* * *

Jak se po svátku Zrození zimy občas stávalo, vznášela se příštího rána v kolkyrském vzduchu vůně moře. Nad střechami a v uličkách se převalovala solí prosycená mlha − všechny trámy a kameny ve městě jí byly navlhlé. Námořníci a rybáři nazývali tento dech moře, linoucí se od zátoky Anaron, *moir cest* − označením pocházejícím se starodávného jazyka, ze kterého se vyvinula řeč Aygllu a později i klanů. Jeho vpád byl považován za špatné znamení pro jakýkoliv podnik. Čím déle olověný příkrov nad městem přetrvával, tím bývali pověrčiví námořníci v přístavních putykách sklíčenější a nevrlejší.

Podobné obavy ale nijak netrápily starou Caillu, když se pomalu a opatrně ubírala s dlouhým vahadlem na ramenou k nábřeží. Věděla bez jakýchkoliv pochybností, že osud člověka, ať už dobrý nebo zlý, závisí na úplně jiných věcech než počasí. Žila v Kolkyre víc než šedesát let a za tu dobu viděla *moir cest* přicházet i odcházet nesčetněkrát. V posledních třiceti letech vykonávala stejnou cestu každý týden, ať už pršelo, svítilo slunce nebo řádila bouře − z pokojů služebnictva u Věže trůnů, kolem kasáren a pak dlouhou rovnou Mořskou ulicí dolů k přístavu. Kráčela tudy tak často, že by to zvládla i poslepu, natož za mlhy.

Na konci Mořské ulice zahnula doleva a pokračovala dál kolem řady hospod, skladišť a dílen, lemujících nábřeží. Mlha nutila všechny kolemjdoucí stahovat hlavu mezi ramena a mluvit potichu. Někde ve vodách přístavu skřípala ve člunu, teď neviditelném, vesla. Vzduchem se nesl nesmělý křik.

Pár pouličních prodejců rozmisťovalo na stáncích u nábřeží své zboží, ale činili tak tiše a nesměle, jako by nechtěli rušit zádumčivou mlhu.

„To je zlý *moir cest*, viď, Caillo?“ zavolal na ni Merric, když vkročila do obchodu.

Stará žena sundala z ramen vahadlo a opřela ho o zárubeň dveří. „Už jsem viděla horší i lepší.“

„To já taky. Jenom tvrdím, že těch lepších bylo víc.“

„Možná máš pravdu.“

„Možná ano,“ řekl Merric, potěšen, že z ní vymámil toto přiznání. „Podívej, dneska poneseš pěkný úlovek.“

Ukázal na řadu nádob postavených na stole. Každá z nich byla vrchovatě plná korýšů, namočených v mořské vodě. Cailla si postupně prohlédla obsah každého hrnce.

„Máte teď ve Věži spoustu hostů, co?“ zeptal se Merric. „Tam, odkud pocházejí, určitě neměli příležitost ochutnat nic, co by se podobalo našim kolkyrským mušlím.“

„To vážně nemám tušení,“ řekla stará Cailla. „Jsou všechny čerstvé, Merriku?“

„Dobře víš, že bych se ti nic starého nepokoušel podstrčit. Nakupovala jsi u mého otce už v dobách, kdy jsem ještě sál matce z prsu. Kromě toho bys vyčenichala starou mušli rychleji než já.“

Cailla se na něj ušklíbla − neurčitým, takřka bezzubým úsměvem, který mohl znamenat cokoliv od rozladění po pobavení.

Když se stařena o chvíli později vynořila z obchodu, měla na vahadle zavěšené dva zavřené hrnce. Ztěžka se kývaly v rytmu jejích kroků. Zdálo se, že ucítila, že se převažují na stranu, protože se pár kroků od Merricových dveří zastavila. Poklekla, postavila vahadlo na zem a rychle upravila uzly. Když byla spokojena s výsledkem, opřela se jednou rukou o dláždění a chystala se vstát.

Během pravidelných cest od Věže k Merricovu obchodu a zpátky Caille většinou nikdo nevěnoval pozornost. Kdyby starou služebnou někdo přece jen sledoval, možná by si všiml, že podobnou úpravu svého břemene dělá pokaždé, týden co týden po celý rok. Vždycky poklekávala na stejném místě ulice a vstávala přesně stejně, opřena jednou rukou o dláždění. Všiml by si toho, ale považoval by to jen za zvyk ženy tak staré, že změnit ho pro ni nepřipadá v úvahu.

Tentokrát ale bylo něco jinak. Žádný pozorovatel, byť sebebystřejší, by to nemohl postřehnout. Nicméně byla to změna tak zásadní, že se Caille cestou vzhůru Mořskou ulicí divoce rozbušilo srdce. Poprvé po několika letech nahmatala prstem hranu čehosi, co bylo umístěno ve spáře mezi dvěma

dlažebními kameny. Jemným pohybem to vyprostila a schovala v dlani. Byl to tenký kousek dřeva, do něhož byl vyřezán jediný krátký řádek písmen. Cailla se na něj nepodívala. Nemusela. Krátké ohmatání špičkami prstů jí prozradilo, o jakou zprávu se jedná. Pověřovala ji významným úkolem ve velmi důležité věci. A znamenala, že ze sebe Cailla konečně sejme břemeno lži, ve které po celé ty roky žila.

Stařena, obtížená dvěma těžkými hrnci plnými korýšů, musela vynaložit všechny síly, aby se cestou k mlze zahalené Věži trůnů nezačala radostně smát.

III.

„Dovolte mi, abych vám předal tento dar, thane.“ Mordyn Jerain vtiskl Orisianovi do rukou malý balíček zabalený do nejjemnější jelení kůže. „Není to nic velkého. Jen projev podpory našeho nejvyššího thana vaší věci. A vyjádření naší účasti.“

„Jsem vám velmi vděčný,“ zamumlal Orisian, zatímco zápolil se záhyby jelenice. Pak se jemná hnědá kůže rozevřela a objevila se plochá, kulatá přezka z leštěného zlata, napodobující spletený provaz.

„To je nádherný kousek,“ vydechl Orisian.

„To je,“ přitakal kancléř. „Myslíme si, že je dílem jednoho z nejlepších zlatníků z Hoke.“

„Hoke,“ opakoval Orisian jako ozvěna.

„Ano. Pochází z klenotnice Igryna oc Dargannan-Haig.“

„Aha.“

„Nemusíte si dělat starosti,“ prohlásil Mordyn se zářivým úsměvem. „Igryn ji už nebude potřebovat.“

„To nejspíš ne.“ Jako všichni v Kolkyre slyšel i Orisian o Igrynově osudu. Odbojný than byl po své pokořující porážce Gryvanem oc Haig oslepen a odveden v řetězech do Vaymouthu. Teď tam chřadl ve vězení, pokořen stejně jako zbytek jeho klanu. Co vlastně znamenala ta přezka? Mělo to být poselství? Výhrůžka?

Kancléřovo předvolání ke slyšení bylo zdvořilé, dokonce uctivé, nicméně to bylo předvolání. Bylo doručeno bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení, snad jen kromě neurčitě a vágně vyjádřeného přání formálně se s Orisianem setkat ještě před slavností, kterou na ten večer naplánoval Lheanor do Věže trůnů. Orisianovu nervozitu nijak nezmírnily ani vážně míněné rady, jež mu Taim Narran udělil cestou ke stewardovu domu, který Mordyn učinil svou rezidencí.

„Jsem si jist, že si o vás jen chce udělat bližší představu,“ vysvětloval voják. „S největší pravděpodobností bude velmi přívětivý. Zahrne vás spoustou slov. Podle toho, co jsem viděl, jimi nijak nešetří. Většina z nich však bude prázdná nebo neupřímná, tak je neberte vážně.“

Když se teď Orisian na Mordyna díval, neviděl ani stopu po prázdnotě ani neupřímnosti. Kancléř si počínal uvolněně a tak nenuceně, jako by byli s Orisianem už léta přátelé.

„Smím vám nabídnout víno?“ zeptal se Mordyn a otočil se k malému stolku, na němž stál prostý hliněný džbán.

„Jen trochu, děkuji,“ odpověděl Orisian. Raději by odmítl, ale nechtěl kancléře urazit ani prozradit svůj neklid.

„Sedněme si.“ Mordyn kývl přes rameno ke dvojici polstrovaných židlí. „Myslím, že vám to víno bude chutnat. Patří k nejlepším v Drandaru − dar nejvyššímu thanovi od tamějšího cechu vinařů. Dovolil mi vzít s sebou jediný soudek.“ Podal Orisianovi plný pohár. „Máme velké štěstí, že přežilo cestu. Silnice nejsou v těchto končinách právě nejlepší.“

Orisian opatrně usrkl. Ať bylo víno sebelepší − a opravdu dosud jemnější a plnější neochutnal − neměl v úmyslu vypít víc než doušek.

„Nedovedu si představit, jak strašný musí být váš žal, váš hněv,“ povzdechl si kancléř, když se posadil na druhou židli. Smutně zavrtěl hlavou. „Je velmi kruté, že někdo tak mladý už musí utrpět takové ztráty. Nezasloužil jste si to.“

„Učili mě, že si nemám přát to, co nemohu mít.“

„Cenná rada,“ přitakal Mordyn. „Svět by byl ušetřen spousty utrpení, kdyby jí lidé více dbali. Způsobil jste tady velký rozruch.“

„Nikoliv úmyslně.“

„Samozřejmě. Ale mladý muž, který se stane thanem za tak… nepříznivých okolností. A přivede s sebou do Kolkyre Kyrininy a *na’kyrimku!* Jen pomyslete − Kyrininové, ubytovaní v městských kasárnách! Ať úmyslně či nikoliv, stal jste se předmětem mnoha řečí.“

Asi by mě nemělo překvapit, že Stínová ruka ví o Ess’yr a Varrynovi, přemítal Orisian. Přesto ho to znepokojilo. Kancléř se sotva usadil ve zdejších komnatách a už věděl o věcech, které by před ním Orisian raději utajil.

„Jste sedmým thanem klanu Lannis, nemýlím-li se?“ pokračoval Mordyn. Jeho rychlé přemety v konverzaci způsobovaly, že se Orisian cítil těžkopádný, pomalý.

„Ano,“ přitakal tiše. Pak si uvědomil, že znovu pozvedl pohár vína ke rtům.

„Jste pokračovatelem řady skvělých mužů. Croesan z nich samozřejmě nebyl zdaleka nejbezvýznamnějším. Váš strýc byl hodným následníkem Siriana. Vždy velmi pevně hájil zájmy Lannis-Haigu.“

Na úkor zájmů Gryvana oc Haig, pochopil Orisian jeho narážku. Polkl další doušek vína − doufal, že tak uhasí první jiskřičku hněvu, která se mu rozhořela v hrudi. Usoudil, že mlčení bude v tomto případě nejlepším řešením. Čím dříve jejich rozmluva skončí, tím lépe.

„Croesanova ztráta musí být těžkou ranou,“ pokračoval kancléř a smutně potřásal hlavou. „Byl by tím pravým vůdcem vašich lidí ve válce proti Černé stezce. Tím nejlepším. Nebude snadné se mu vyrovnat, ale jsem si jist, že jednou dosáhnete jeho velikosti. Musíme se postarat, abyste měl možnost jí dorůst.“

Mordyn hovořil žoviálním tónem, ale Orisian se nedokázal ubránit dojmu, že se mu Stínová ruka lehce vysmívá. Doufal, že výraz v jeho tváři neprozradí Mordynovi rostoucí rozladění, které se ho zmocňovalo. Mordyn ztišil hlas do spikleneckého šepotu, tak tichého, že Orisian k němu musel naklonit hlavu, aby ho slyšel.

„Možná vám bude Aewult nan Haig připadat poněkud panovačný a neomalený − a nebyl byste první, obávám se − ale nezůstane tady dlouho. Jakmile vám navrátí vládu nad vaší zemí, odejde. A až se vydáte do Vaymouthu, zjistíte, že nejvyšší than je mnohem… přístupnější názorům druhých. Ještě jste Vaymouth nenavštívil, mám pravdu?“

„Ne.“ Kancléřův předpoklad, že podnikne tuto cestu, mladého thana zaskočil. Zatím nad tím vůbec nepřemýšlel.

„Je to nádherné město. Ani si nedovedete představit jak, dokud ho nespatříte na vlastní oči. Ale možná vám už o něm Taim Narran vyprávěl, vždyť jím nedávno projížděl. Mimochodem, jak se mu daří? Když jsem s ním ve Vaymouthu hovořil, byl velmi znepokojený. Pokud si vzpomínám, měli jsme tehdy o řádění Černé stezky jen první kusé zprávy.“

„Vede se mu dobře,“ řekl Orisian. „Tedy tak dobře jako komukoliv z nás za daných okolností.“

„Chápu. Možná není vhodné, abych vám to říkal, ale asi byste měl uvážit, zda ho brát s sebou, až se vydáte do Vaymouthu. Nerozešli se s nejvyšším thanem právě v dobrém, víte. Taim Narran je možná velmi nadaný, pokud jde o válečnické řemeslo − dokonce výjimečně nadaný podle toho, co jsem slyšel − ale, nu, zajisté chápete.“ Mordyn se opět usmál. Byl to výraz tak okouzlující, tak uvolněný, že si Orisian nemohl pomoci a musel se takřka neznatelně usmát také. „Ovšem, koneckonců, kdo z nás je bez chyby, že ano? Ať je Aewult jakýkoliv, ví, jak velet armádě. Udělá s Černou stezkou krátký

proces, thane, nemusíte se bát. Můžeme tyto krvavé záležitosti ponechat lidem povolanějším, než jste vy nebo já.“

„Nemám v úmyslu vkládat jiným na bedra břemena, která náleží mně,“ prohlásil Orisian tvrději a rozzlobeněji, než zamýšlel.

Kancléř pokrčil rameny. „Samozřejmě. Nicméně moudrý muž se neobrací zády k přízni osudu. Nejvyšší than poslal svého vlastního syna − svého dědice − aby za vás bojoval. Přece neodmítnete jeho pomocnou ruku?“

„Ne, jistě že ne.“ Jiná odpověď nepřipadala v úvahu − toho si byl Orisian vědom i navzdory své nezkušenosti.

„Dobrá,“ přikývl Mordyn. „Věřte mi, thane, nejlepší bude držet se stranou a nechat ty, kterým koluje válčení v žilách, aby tento boj dovedli do konce.“

„Můj klan až dosud vždy bojoval sám,“ vyštěkl Orisian. Jeho sebeovládání se pomalu vytrácelo. „Naši… moji lidé ode mě neočekávají, že budu stát stranou, zatímco jiní za mě bojují.“

„Myslíte, že ne?“ Oči nad usmívajícími se ústy byly pronikavé a soustředěné. Orisianův hněv vyprchal a vystřídal ho neklid. Přemítal, zda nepřekročil nějakou neviditelnou a nebezpečnou hranici. A pokud ano, zda tak učinil sám, nebo jestli ho k tomu kancléř dotlačil.

„Nu, možná máte pravdu,“ zabručel Mordyn. „Ovšem thanové si musí pamatovat i věci, na které jejich poddaní občas zapomínají. Armáda, kterou s sebou Aewult přivedl sem na sever, je cenou za dohodu, kterou jeho otec uzavřel s vaším strýcem. Gryvan chrání ty klany, které se podřizují jeho vládě. Prostá pravda, ale je dobré ji nepouštět ze zřetele.“

Kancléř se natáhl k džbánku s vínem. „Doliju vám.“

Orisian rychle zakryl pohár dlaní.

„Ne, děkuji,“ řekl. Myšlenky se mu divoce honily hlavou, rozum se snažil najít nějaký záchytný bod.

„Nechutná vám snad?“

„Ne, tím to není. Víno není o nic horší než jiná, která jsem okusil. Jsem jen unavený, to je všechno.“

„Ach ano. Žijeme v nelehkých časech. Dokonce ani pro nejsilnější muže by to nebylo snadné, natož pro někoho vašeho mládí. Možná byste měl uvážit, zda se neomluvíte z dnešní slavnosti? Jsem si jist, že by to Lheanor pochopil. Stejně jako my všichni.“

Mordynův znepokojený výraz byl bezchybný. Ať Orisian viděl v jeho tváři před okamžikem jakoukoliv hrozbu − nebo se alespoň domníval, že ji vidí − beze stopy zmizela, vystřídána prostou účastí. Ať upřímná či nikoliv, vypadala naprosto věrohodně a Orisiana to přimělo k úvahám, jak snadné by bylo podlehnout šarmu tohoto muže. Přesto se o něm tvrdilo, že dal rozkaz k zabití mnoha lidí, že všechny tíživé daně uvalené Haigem jsou důsledkem

jeho hamižnosti a že thana Ayth-Haigu změnil v neškodného ochmelku, aby si mohl snadněji podrobit jeho klan.

„To nemohu, kancléři," pronesl Orisian.

Mordyn se usmál a rozhodil ruce. „Ne? No, nejspíš máte pravdu. Ale můžeme přece snít, že ano? Třeba že se zbavíme povinností, které na nás byly uvaleny. Ve svých slabých chvilkách nepřemýšlím takřka o ničem jiném." Postavil pohár s vínem zpátky na stůl. „Pojďme, thane. Zdržuji vás a vy se určitě chcete připravit na slavnost. Odpusťte mi mé sobectví."

Kancléř vstal a Orisian ho napodobil. Snažil se při tom nedat najevo, jaká úleva se ho zmocnila. Když odcházel, svíral pevně v ruce zlatou sponu − tížila ho v dlani jako nejtěžší břemeno.

* * *

Lagair Haldyn, steward nejvyššího thana v Kolkyre, byl pohodlný, zahálčivý muž. Mordyn Jerain to o něm věděl, stejně jako věděl, že Lagair pije víc, než by bylo moudré, že si vydržuje děvku, která ho občas navštěvuje, když se ocitne z manželčina dosahu, nebo že kdysi ve Vaymouthu zosnoval vraždu obchodníka s obilím. Jeho ne právě přitažlivé vlastnosti a návyky byly ale víc než vyváženy dvěma rysy osobnosti, které ho předurčovaly k loajální službě thanovi − jeho ctižádostí a hamižností.

„Je ještě dítě, kancléři," prohlásil steward se svou typickou netečností. „Od chvíle, kdy se tady objevil, neprojevil sebemenší vladařské nadání. Vypadá to, že nedokáže uvěřit, že se stal thanem, že ho samotná ta představa děsí. Nebude dělat problémy."

„Je mladý," přitakal Mordyn. „A je pravda, že získal moc dlouho předtím, než na ni byl připraven. Přesto v něm hoří oheň. Rozdmýchal jsem ho dost na to, abych si ho všiml. I když souhlasím, že v souboji vůlí by nad námi asi nezvítězil."

Dopil poslední zbytek vína z poháru. Opravdu patřilo k těm nejlepším, jaká se dala sehnat. Nabídnout ho Orisianovi oc Haig bylo zbytečným plýtváním. Džbánek, ještě zpola plný, dosud stál na malém příručním stolku. Lagair se po něm toužebně díval už od okamžiku, kdy vstoupil do místnosti, ale Mordyn neměl v úmyslu mu dopřát jedinou kapku.

„Od Taima Narrana se mu dostane dobrých rad, pokud o ně bude stát," pokračoval Stínová ruka. „Bylo by moudré mezi ty dva vrazit klín, tím či oním způsobem. A pak je tady Lheanor − bezpochyby najde v Orisianovi zalíbení."

Lagair zabručel: „Lheanor má dost vlastních starostí. Říkám vám, že ten člověk je skoro ztracený, podobně jako byl Kennet nan Lannis-Haig. Gerainova smrt s ním pořádně zamávala.“

„To je dobře. Žalem zlomený Lheanor znamená slabý klan Kilkry. Nicméně Orisian oc Lannis-Haig si přesto zaslouží naši pozornost. Ať se mu to líbí, nebo ne, představuje pro svůj klan velmi mocnou figuru. Všechno pro nás může dopadnout velmi dobře, ovšem pouze za předpokladu, že nám nebude křížit plány přespříliš sebevědomý Lannis, vedený ctižádostivým mladým thanem.“

„Snad máte pravdu. Přesto mám pořád pocit, že si děláte zbytečné starosti.“

Kancléř se na Lagaira ostře podíval a byl odměněn zábleskem pokory a nervozity ve stewardově tváři.

„Naštěstí je to, co si myslíte vy, mnohem méně důležité než to, s čím se já rozhodnu dělat si starosti,“ prohlásil Mordyn a dbal na to, aby každé slovo zřetelně vyslovil.

Steward se vlažně usmál na znamení souhlasu. Mordyn ho v skrytu duše podezíral, že takřka všechno, co dělá, dělá podobně vlažně, že dokonce vlažně dovádí i se svou děvkou.

„Pokud je možné tady získat slávu, musí to být Haig, kdo ji sklidí,“ přemítal kancléř nahlas.

S nádechem sklíčenosti si uvědomil, že Haig v tomto případě znamená totéž co Aewult. Existovalo jen velmi málo lidí, kterým by slávu dopřál méně raději, ale Gryvanův dědic byl tady a bude muset posloužit svému účelu. Lannis-Haig musí vděčit Haigu za záchranu a Aewult tedy musí být nástrojem této záchrany.

„Promluvím si s Aewultem,“ pokračoval. „Musíme se postarat, aby Orisian zůstal v Kolkyre, zatímco pro něj budeme znovudobývat jeho území. A vy, stewarde − jaké tady máte kontakty? Můžete vypustit pár povídaček, které by kolovaly po tržištích a v zapadlých uličkách?“

„Pokud jsem se za celá ta léta něco naučil,“ prohlásil Lagair se samolibým úsměvem, „pak to, že žádný steward hodný svého úřadu nesmí postrádat způsoby, jak pustit do oběhu jeden dva drby.“

„Výborně. Nechte o Orisianovi rozšířit, že unikl Černé stezce jen díky tomu, že utekl a spřáhl se s Kyrininy a míšenci. A že je příliš mladý a nezkušený, než aby zachránil svůj klan. Podobné dohady už v tomhle krysím doupěti stejně určitě kolují. Přikrmte je, povzbuďte je.“

Lagair poslušně přikývl.

„Bylo od něj hloupé si s sebou přivést *na’kyrimku*,“ řekl Mordyn.

„Pokud vím, schovávají ji někde ve Věži. Lheanor dělá všechno pro to, aby se její přítomnost v Kolkyre moc neroznesla. Stejně si počíná i v případě těch Kyrininů. Ovšem informace nakonec vždycky uniknou. Jedno je jisté − paktováním s míšenci a lesními skrčky si nový than velké sympatie určitě nezíská.“

„Přesto bych tu *na'kyrimku* rád viděl,“ prohlásil kancléř stejně pro sebe jako pro stewarda. „Vždycky mi připadalo… zajímavé, že si Kennet nan Lannis-Haig drží na svém dvoře *na'kyrimského* poradce. Pokud se podaří překonat nesouhlas prostého lidu, může být něco takového velmi užitečné.“

Lagair Haldyn si odfrkl: „Vzhledem k tomu, co Kenneta potkalo, to až tak užitečné nebylo.“

„No, to už teď není důležité. Mimochodem, znáte nějakého muže jménem Ochan?“

„Ochana Lyre? Ano, říkají mu Kuchař. Ovšem netuším, čím si zasloužil vaši pozornost.“

„Ani se to nesnažte zjistit. Pokud jsem se za ta léta něco naučil já, stewarde − a můj život byl vyplněn mnohem náročnější prací než váš − pak to, že dohady mohou zavést neopatrného člověka velmi rychle na nebezpečnou půdu.“

„Samozřejmě, kancléři. Takže, kde jsme to byli − Ochan Kuchař. Má pověst pašeráka, zloděje a lichváře.“

„Pokud se těší takové pověsti, a přesto nebyl uvězněn, musí mu někdo poskytovat ochranu, ne?“

Steward pokrčil rameny. „Nejspíš s někým uzavřel nějakou dohodu. Pravděpodobně s městskou stráží. Vysloužil si ten nebohý muž nějak vaši nepřízeň?“

„Není to osobní. Ovšem pokud neplatí desátky a daně, jak by podle zákona měl… Když není Kilkry-Haig schopen dostatečně dohlížet na vlastní lidi, mělo by se mu dostat povzbuzení k mnohem důslednějšímu přístupu. Můžete se o to postarat? Jste schopen zjistit, čí ochraně se tenhle Ochan těší?“

Lagair zamyšleně sešpulil rty. Mordynovi připadalo jeho gesto strojené, ale potlačil netrpělivost.

„To bych mohl,“ pronesl steward. „Ano, myslím, že to půjde. Chce to utrousit slovo do správného ucha. Samozřejmě může taková akce narazit na odpor. V případě vměšování do záležitostí jiných se to často stává.“

„Přesto to udělejte. Chci, aby skončil v žaláři. Nebo jako mrtvola. Proč se mu vlastně říká Kuchař?“

„Ach, kvůli takové bláznivé povídačce, že kdysi uvařil a snědl nějakého svého konkurenta. Žádný rozumně uvažující člověk by samozřejmě něčemu

takovému nevěřil. Vždyť víte, jak se tihle zloději rádi opřádají temnými historkami.“

„Ano,“ zabručel Mordyn. Vzpomněl si na Torquentina ve Vaymouthu, stínovou postavu v samém středu mnohem spletitější sítě pověstí, ovšem příliš chytrou na to, než aby chtěla vstoupit do obecného povědomí. Ochan Kuchař bude brzy litovat, že na sebe přitáhl Torquentinovu pozornost. I když Mordyna role Torquentinova anděla pomsty zlobila, hodlal mu vyhovět. Bude to výhodná výměna, pokud Torquentine dodrží slovo a zabije Ganna nan Dargannan-Haig. A Stínová ruka nikdy nepatřil k těm, kteří nadřazovali pýchu nad účelnost.

„Půjdu a vyhledám dědice Haigu,“ řekl Mordyn a vstal. „Měl bych si s ním promluvit ještě před slavností. Později mi už nebude chtít naslouchat a zítra na to bude mít moc velkou kocovinu.“

Udělal několik kroků do chodby, pak se obrátil a vrátil ke dveřím. Nijak ho nepřekvapilo, když uviděl stewarda, jak se sklání nad džbánem vína a čichá k němu.

„Mohl byste některému ze svých sluhů poručit, aby ho odnesl do mých komnat?“ zeptal se Mordyn. „A ať pořádně přiloží na oheň. Včera v noci mi byla zima.“

*

Kancléř kráčel k Věži trůnů hluboce zamyšlen. Cítil se unavený, protože od odjezdu z Vaymouthu špatně spal. Pokoje, které pro něj dal steward tady v Kolkyre připravit, byly velmi ubohou náhražkou za pohodlí, které mu doma poskytoval jeho Rudý palác. To − spolu s faktem, že odloučen od své ženy Tary nikdy neusínal snadno − vedlo k mnoha probdělým nočním hodinám. Nijak nepomáhalo ani to, že byl nervózní a napjatý.

Ne právě nejmenší starosti mu dělala i nutnost spoléhat se na Aewulta nan Haig. Až dosud se dědici Haigu dařilo popouzet a urážet lidi, aniž by způsobil nenapravitelné škody. To se ale mohlo snadno změnit. Každý den se naskýtalo množství příležitostí, kdy mohl prohlásit nebo udělat něco velmi nešťastného. Čím dříve se dá Aewultova armáda zase do pohybu, tím lépe. Otázkou zůstávalo, jestli se pak thanovu dědici podaří rychle porazit Černou stezku.

Naštěstí všechno nasvědčovalo tomu, že je vojsko Černé stezky okupující údolí Glas příliš slabé na to, aby se zmohlo na vážnější odpor. V Kolkyre, kde bylo konečně možné oddělit pravdu od lží, Mordyn s uspokojením zjistil, že Lannis-Haig byl poražen spíše díky lsti a nepřízni osudu než kvůli početnosti

nepřátel. Zásah kyrininských Bílých sov, řádění srdeční horečky před pěti lety a sklon Croesana a jeho rodu podléhat sebeuspokojení − to byly faktory, které klanu Horin-Gyre umožnily vlastními silami dobýt Anduran. Proti armádě Aewulta nan Haig jim to ovšem nebude nic platné.

Kancléř sebou trhl, když kolem něj začal v poryvech vířit mokrý sníh. Nikdy neměl Kolkyre příliš v lásce, ale v tuto roční dobu, kdy od moře foukal ostrý vítr a každý den se snášela mlha, déšť nebo mokrý sníh, byl zdejší pobyt obzvlášť nepříjemný. Zkřížil ruce na prsou, aby se alespoň trochu chránil před chladem, a toužebně vyhlížel den, kdy se opět vydá na jih. Tara si teď ve Vaymouthu nejspíš dopřává koupel a s potěšením vdechuje vůni hřebíčku, kterou tak miluje. Nebo možná v přepychovém úboru hostí dámy Gryvanova dvora. Je příliš daleko a budu muset čekat příliš dlouho, než se opět shledáme, pomyslel si Mordyn. Jestli se nepodaří Aewultovi rychle zvítězit − i když po takovém vítězství bude bezpochyby nesnesitelný − bude trvat velmi dlouho, než mu kancléř odpustí.

IV.

Slavnostní síň ve Věži trůnů byla malá, ale honosná. Nevešlo se do ní víc než nějakých třicet nebo čtyřicet lidí, ale na noční slavnosti na uvítanou Aewulta nan Haig vznešenost hostí víc než nahrazovala jejich počet. Lheanor oc Kilkry-Haig a jeho žena Ilessa usedli v čele čestné tabule. Po jejich pravici zaujal místo Aewult, vedle něj Orisian a Anyara; po levici se pak posadili Mordyn Jerain a Lagair, steward nejvyššího thana. Jeden člověk ovšem chyběl. V chodbách Věže už letěla od úst k ústům zpráva, že Roaric nan Kilkry-Haig odmítl sdílet s členy klanu Haig nejen jeden stůl, ale dokonce i stejnou místnost. Orisian, odsouzený strávit večer po Aewultově boku, téměř toužil po tom, aby se mohl zachovat stejně.

Dlouhý stůl, který se táhl po celé délce síně, byl obsazen Lheanorovými hodnostáři, veliteli haigské armády a nejbohatšími kupci a cechovními mistry z Kolkyre. Nebylo to seskupení, které by slibovalo skvělou zábavu, a také se to v průběhu večera ukázalo. U stolu panovala atmosféra tíživého, nuceného veselí, kterému chyběla přesvědčivost. Zášť a nedůvěra panující mezi Haigem a Kilkry byla příliš hluboce zakořeněna, než aby mohla být beze zbytku zapomenuta byť jen na jedinou noc.

Dorazili hudebníci a ve slavnostním průvodu prošli síní sem a tam. Sokolníci předvedli Lheanorovy nejlepší lovecké jestřáby. Kejklíř nechal mizet mince. Nic z toho příliš nepomohlo zmírnit napětí, které během

slavnosti panovalo. Nakonec přivedli vypravěče příběhů. Uklonil se Lheanorovi a v síni zavládlo ticho.

„Za Bouřlivých let," začal vyprávět, „nedlouho poté, co padla království, měl v Drinanu, tehdy pouhé vesnici, své sídlo muž jménem Rase oc Rainur − vysoký, zrzavý chlap se silnýma rukama. V létě pásli lidé dobytek hluboko v lese. V Drinanu žila i dívka Fianna, dcera Evinnova, která často hlídala otcův dobytek, doprovázena jen dvěma černými psy."

Aewult se naklonil těsně k Orisianovi, dech ztěžklý vínem a tukem.

„Mám dojem, že jsem ten příběh už slyšel," řekl.

„Je tady obecně známý," odpověděl Orisian. „Jmenuje se ‚Panna a Kyrinin'."

„Je dost smutný, ne? Všichni v něm zemřou?"

„Úplně všichni ne."

Vypravěč neúnavně pokračoval, zjevně se mu ale nepodařilo upoutat Aewultovu pozornost. Síní se začal opět rozléhat útržkovitý hovor a Aewult se obrátil k Anyaře.

„Máte spanilou tvář, mylady." Široce se usmál na Orisiana. „Věnovala už vaše sestra někomu své city, thane?"

„Mé city jsou pouze moje," prohlásila Anyara. „A nemám v úmyslu je někomu dávat. Jsem si jista, že dáma vašeho srdce by vám dala stejnou odpověď." Zadívala se přímo na krásnou mladou ženu, která seděla mezi armádními veliteli u dlouhého stolu.

Orisian si nebyl jist, jak se jmenuje − možná Ishbel − ale v Kolkyre už vešlo v obecnou známost, že s dědicem klanu sdílí lože. Říkalo se, že ji celou cestu z Vaymouthu až sem tajně vezl v jednom ze zásobovacích vozů. Aewultova matka, Abeh oc Haig, prý nebyla jejich svazku nakloněna, neboť neschvalovala ženin původ ani způsoby. Ať už na tom bylo něco pravdy či nikoliv, Orisian nepovažoval za moudré, aby Anyara toto téma otevírala.

K jeho úlevě vypadal Aewult spíš pobaveně než rozzlobeně.

„Krásná tvář, ale ostrý jazyk, jak vidím," prohlásil thanův dědic s plnými ústy skopového. „Budete jí ho muset trochu otupit, pokud ji chcete někdy provdat."

„Nemám v plánu ji provdávat," namítl Orisian rychle. Ve snaze vytvořit bariéru mezi Aewultem a svou sestrou se posunul blíž ke stolu. „Jak dlouho zamýšlíte zůstat tady v Kolkyre?"

„Už se nemůžete dočkat, až nás uvidíte odtáhnout do bitvy?" ušklíbl se Aewult. „Nedělejte si starosti, brzy se opět vydáme na cestu. Vybojujeme vám zpět vaše území, thane, a posadíme vás na trůn v Anduranu. Věřte mi, nestrávím tady o jediný den více, než budu muset. Je tu příliš chladno a příliš vlhko."

„Brzy bude ještě chladněji," řekl Orisian. „Naše zimy nejsou právě vhodné na válčení."

„Pcha! Trocha drsného počasí nás nezastaví. Mám tady armádu dost velkou na to, abych se probil až do Kan Dredaru, pokud bude třeba." Aewult jako na podtržení svých slov zamával kostí, ze které předtím okousal všechno maso. „Bude to masakr. Uvidíte. Podle toho, co jsem slyšel, se sem na jih vydal jen samotný Horin-Gyre. Šílenost, ale na studené straně Údolí kamenů jsou všichni trochu blázniví, že ano?"

„To Inkallimové a Bílé sovy napadli Kolglas během Zrození zimy, ne Horin-Gyre," zamumlal Orisian. V Aewultově chování se projevovala povýšenost a přezíravost, která lezla mladému thanovi na nervy. Když nic jiného, znevažovaly cenu, kterou už museli Croesan, Kennet a všichni ostatní zaplatit za ambice Horin-Gyre.

Dědic klanu si odfrkl a zamával prázdným pohárem, aby upoutal pozornost služebné.

„Na celém světě není dost havranů a lesních skrčků, aby nahnali strach deseti tisícům odhodlaných mužů. Už jste někdy vyjel do bitvy, thane? Řekl bych, že jste na to ještě příliš mladý. Už jste někdy zabil člověka?"

Orisian si nemohl pomoci a musel odvrátit zrak. Pamatoval si, jak vrazil nůž do hrudi tarbainskému válečníkovi; pamatoval si tu záplavu krve, která v jeho vzpomínkách stále rostla. A také prázdnotu, která se v něm poté rozhostila a nebyla schopna utišit hlad po pomstě, který jí předcházel.

Anyara si utrhávala kousky z krajíce chleba s tak divokým soustředěním, že Orisian byl rád, že sedí mezi ní a Gryvanovým dědicem.

Aewult vyvodil z Orisianova mlčení vlastní závěry.

„Ještě ne? No, nebojte se. Můžete tady v klidu pobývat, zatímco my pro vás vyčistíme údolí Glas od nepřátel. Jste poslední ze svého rodu, thane. Není nikdo, kdo by po vás mohl usednout na trůn. Takže nemůžeme dopustit, aby se vám něco stalo, že? Vojáci Haigu obstarají umírání, které je nutné, aby vám uvolnilo cestu k vládě."

Orisian upřeně zíral na vypravěče, který se dál statečně snažil přehlušit tichý šum hovoru v síni. Poslední Aewultova slova zněla uvolněně, takřka naučeně, jako by dědic jen opakoval myšlenky, které před ním vyslovil někdo jiný. Orisian přemítal, zda Mordyn Jerain ovládá dokonce i Gryvanova dědice.

„V poslední době jsme zažili dost umírání," poznamenal Orisian.

„Snad ano, ale nic vám nepřineslo, že?" odsekl Aewult. Tváře měl zardělé − zda pitím, horkem nebo hněvem, to nedokázal Orisian určit. Ovšem Aewultova slova trochu ztrácela na zřetelnosti; oči se mu začínaly lesknout. Měřil si Orisiana pohledem, ve kterém jako by se nepokrytě zračilo pohrdání.

„Ti, kteří zemřeli, padli v boji," vybuchl Orisian.

„Bojovali a prohráli," pronesl Aewult ústy potřísněnými červeným vínem. „Nemylte se, thane. Budete potřebovat síly Haigu, abyste se dostal zpátky na trůn."

„Zdá se, že si přece jen pamatujete, že je můj bratr thanem. Podle toho, jak mluvíte, jsem si už myslela, že jste na to zapomněl, dědici," zasyčela Anyara.

Projednou bylo Orisianovi úplně jedno, jestli je Anyara v bojovné náladě. Sám hněvivě zatínal čelist, zmítán rozhořčeným ponížením − Haig si zjevně vážil Lannisu i jeho jako thana tak málo, že s ním neváhal jednat jako s dítětem. Nebyl si jist, jestli se ho starší muž úmyslně snaží vyprovokovat, aby se dopustil nějaké chyby, nebo jestli je mu prostě jedno, co si Orisian myslí.

„Dědici nejvyššího thana," opravil ji Aewult a ušklíbl se. Pak obrátil pozornost zpět k talíři a ponořil nůž do pečeného kuřecího stehna. Jeho pohyby byly neobratné a nepřesné, takže se nůž svezl po kosti. „Velím tu z pověření svého otce. A říkám, že až se vydám na pochod, zůstane Lannis tady."

„Uvidíme," řekl Orisian. Obrátil se k Anyaře a lehkým zavrtěním hlavy jí dal najevo, aby mlčela.

Ten zvuk byl tak náhlý a ostrý, že Orisian leknutím skoro vyskočil ze židle. Aewult zarazil nůž do desky takovou silou, až se rukojeť divoce rozechvěla. Upřeně se zahleděl na Orisiana.

„Uvidíme, že děláte, co vám nejvyšší than nařizuje," vyštěkl. „To uvidíme!"

Lheanor se při zvuku čepele tříštící dřevo otočil. Orisian si všiml, že se Mordyn Jerain vedle thana naklání dopředu a hledí směrem k nim. Měl pocit, jako by Stínová ruka na okamžik zamhouřil oči a stiskl rty nelibostí.

„Při takovém kraválu neslyším vyprávění," prohlásil Lheanor zřetelně a s podivnou vážností. „Už je skoro u konce."

Aewult nan Haig se pomalu opřel zpět do židle. Vyprostil nůž ze stolu a hodil ho zpátky na talíř.

„Samozřejmě," pronesl s pohledem upřeným na barda místo na Lheanora. „Poslechněme si to."

Vypravěč se v napjatém tichu pomalu probojovával ke konci svého příběhu. Když dovyprávěl, s výrazem nepokryté úlevy odešel. Dozněl slabý potlesk. Večer pokračoval v nepříjemné atmosféře dál. Aewult nan Haig už s Orisianem a Anyarou neprohodil jediné slovo. Netrvalo dlouho a zvedl se od čestné tabule. Ještě naposledy vyslal k Orisianovi podrážděný pohled a pak se vydal k dlouhému stolu, kde usedl vedle Ishbely. Vykázanému předchozímu stolovníkovi nezbylo než si hledat jiné místo.

„Pojďme!“ zašeptala Anyara bratrovi. „Řekni Lheanorovi, že se chceme zastavit u Yvane, podívat se, jak se jí daří. Určitě mu to nebude vadit.“

Orisian pochyboval, že by se Lheanor zlobil, dokonce i kdyby všichni přítomní povstali jako jeden muž a nechali ho v síni samotného. Ilessa oc Kilkry-Haig se usilovně snažila zachovávat zdání, že se baví a užívá si večer, smála se každé banalitě, kterou jí Stínová ruka zašeptal do ucha, ale její oči prozrazovaly, jaké úsilí ji to stojí. Její manžel byl zjevně podobného výkonu neschopen.

Orisian stočil zrak od thana a jeho ženy ke shromážděným hostům. Aewult se smál vlastním drsným historkám a Ishbel mu uchváceně naslouchala. Opodál se kolkyrský obchodník hádal s jakýmsi hodnostářem, který přicestoval s armádou z Vaymouthu. Jeden z Aewultových vojáků − člen palácové gardy, soudě podle jeho mohutnosti − se potácivě zvedl ze židle a vylil při tom pohár piva. Hlasitě vychvaloval přednosti vaymouthských zbrojířů.

„Máš pravdu,“ řekl Orisian sestře. „Už nás tady nepotřebují.“

*

Po úzkých točitých schodech, podobných těm v Kolglasu, společně vystoupali do nejvyššího poschodí Věže trůnů. Kamenné zdivo tvořící stěny tu bylo hladší než v jejich starém domově a v záři pochodní se lesklo, jako by bylo mokré. Navzdory mnoha podobnostem − pachu pochodní a starého dřeva; způsobu, jak se kroky a hlasy odrážely od kamenů − působilo toto místo mnohem cizeji a starobyleji než hrad v moři. Věž tady koneckonců stála už od dob, kdy bohové opustili tento svět. Thanové Kilkry ji pouze zdědili po jejích neznámých tvůrcích.

Od schodiště vedla k pokoji Yvane krátká chodba. Přede dveřmi komnaty se Orisianovi a Anyaře naskytl pohled na zvláštní dvojici. Na studených dlaždicích seděl se zkříženýma nohama *na'kyrim* Hammarn a tenkou čepelí cosi vyřezával z kusu dřeva. Všude kolem něj se povalovaly dřevěné štěpiny a hobliny. Naproti Hammarnovi stál na stráži mladý lanniský voják. Okouzleně *na'kyrima* pozoroval, jako by nikdy neviděl podivnější zjev než tohoto bělovlasého starého míšence.

Při Orisianově příchodu strnul strážný v pozoru a upřel oči před sebe.

„Běž si odpočinout,“ nařídil mu Orisian. „Sedni si na chvíli na schody nebo si otevři okno a nadýchej se čerstvého vzduchu.“

Strážný odešel a Hammarn se vyškrábal na nohy. Odfoukl z řezby nános dřevěného prachu a usmál se nejdřív na Orisiana, pak na Anyaru.

„Jak dlouho už tady sedíte?“ zeptala se ho Anyara.

Hammarn svraštil čelo. „Ach ano, čas. Tam venku je chladno, víte. Až příliš různých druhů chladu, než aby se mi tam líbilo. Myslím, že tohle je nejlepší místo.“ Trhl hlavou k zavřeným dveřím. „V poslední době ovšem není moc přívětivá. I tady je trochu chladno.“

Orisian zaklepal na dveře.

„Odpočívám,“ ozvalo se zevnitř.

„To není pravda,“ zašeptal Hammarn. „Nespí, nemá klid. Vím to. Řekla mi to.“

„Dovolte nám vstoupit a promluvit si s vámi,“ zakřičel Orisian přes mohutné dveře. „Prokážete nám laskavost. Chceme se u vás schovat před nudnou slavností.“

„Kdo je to my?“ zeptala se Yvane, každé slovo prodchnuté podezíravostí.

„Já a Anyara. A Hammarn. Určitě ho nechcete nechat sedět celou noc přede dveřmi, že ne?“

Zavládlo dlouhé ticho. Orisian pokrčil směrem k Anyaře rameny. Všiml si, že sestra už podrážděně vraští čelo. Doufal, že s Yvane odolají nutkání se do sebe pustit, ale i kdyby se neovládly, těžko by to mohl být horší zážitek než společnost Aewulta nan Haig.

„Ale nikoho dalšího už sem nepustím,“ souhlasila nakonec Yvane neochotně.

Hammarn drsně poklepal Orisianovi na rameno.

„Velmi přesvědčivé,“ usmál se. „Vždycky jsem si myslel, že ve vás ta dáma našla zalíbení. I když… popravdě řečeno, nejsem si vlastně jistý, jestli je takových citů schopna.“

Yvane seděla v široké posteli, opřená o několik velkých polštářů. Vypadala unaveně. V očích, takřka stejně dokonale šedých jako oči Kyrininů, měla apatický, strnulý výraz. Její rezavě hnědé vlasy notně ztratily na lesku.

Hammarn se okamžitě vydal rovnou k posteli a podal jí svou řezbu. Yvane se pro ni musela neohrabaně natáhnout druhou rukou, protože paži na Hammarnově straně, do které ji během útěku z Koldihrve zasáhl šíp z kuše, měla stále slabou.

„Vyrobil jsem vám spirálovou řezbu, drahá přítelkyně,“ řekl Hammarn. „Vidíte, znázorňuje Kulkainův první příjezd do Kolkyre v roli thana. Když se podíváte blíž, spatříte Albana z Ist Norr v řetězech. Je to trochu nepropracované. Ne zrovna moje nejlepší práce.“

„V každém případě je to milý dárek, Hammarne,“ pronesla Yvane. Orisian měl často dojem, že se k Hammarnovi chová mnohem trpělivěji a vlídněji než ke komukoliv jinému. Vypadalo to skoro, jako by si pro starého *na’kyrima*

vyhradila všechny své omezené citové zdroje, takže na ostatní lidi už nezbývalo.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Orisian.

„Jak bych se měla cítit? Trčím v nejvyšším patře kolkyrské Věže − mimochodem ve městě, kde kdysi upalovali *na'kyrimy*, než se dostal k moci Grey Kulkain. Pravá ruka mi není k ničemu, protože si nějaký šílenec − aspoň mi to tak připadá − zamanul, že mě do ní střelí šípem. A mám dojem, jako by mi v hlavě klovalo hejno datlů a snažilo se dostat ven.“

„Takže vám není ani trochu líp?“ zeptala se Anyara. Yvane se na ni zamračila.

Orisian si všiml tácu s netknutým jídlem, který ležel na stole u okna se zavřenými okenicemi. Přidržel ruku nad miskou s polévkou. Byla studená.

„Neříkejte mi, že taky odmítáte jíst,“ řekl.

„Nemám chuť,“ zamumlala Yvane.

„Nic se nezměnilo?“ zeptal se Orisian a usedl na konec postele. „Myslím ve Sdíleném?“

„Ne.“ Yvane si chtěla zkřížit ruce na prsou, ale pak si to raději rozmyslela. „Žádná změna.“

„To je pravda, to je pravda,“ vmísil se do hovoru Hammarn. „Do téhle hlavy nákaza nepronikne, nerozbouří myšlenky v tomhle kbelíku.“ Hammarn si zaťukal kotníky prstů na čelo. „Ale dokonce i Hammarn cítí, jak páchne.“

„Tak vidíte,“ pronesla Yvane, jako by Hammarnova slova všechno vysvětlovala. Teprve Orisianův dlouhý tázavý pohled ji přiměl k bližšímu vysvětlení. „Je to jako nekonečná ozvěna. Tu první noc, kterou jsme strávili v tomto městě, mě vzbudil… křik, linoucí se Sdíleným. Teď mě pronásledují jeho dozvuky. Hněv, bolest, hořkost, všechno dohromady, všechno v mé hlavě. A nic z toho nepatří mně.“

„To není dobré, to není dobré,“ mumlal Hammarn. Přecházel teď po pokoji sem a tam, ruce složené za zády.

„Sama bych to nedokázala vyjádřit líp,“ prohlásila Yvane.

„Nepatří vám,“ přemítala Anyara. „Komu tedy? Jemu? Aeglyssovi?“

„Říkala jsem, že si nejsem jistá.“

„Ale myslíte si, že je to on, ne?“ naléhala Anyara. „Hněv, bolest, hořkost. Právě tohle Inurian zmiňoval, když mluvil o Aeglyssově nitru.“

Yvane si povzdechla a zadívala se na Hammarnovu dřevořezbu položenou v klíně.

„Nevím,“ pronesla unaveně. „Viděla jsem jen záblesky toho, co spatřil Inurian. Ale ano, může to být on. Pokud je… pokud je Aeglyss pořád ve spojení s Černou stezkou, obávám se, že nás může čekat ošklivé překvapení.

Bojím se pomyslet, co se mu teď musí odehrávat v hlavě, pokud je to opravdu on, kdo tak otravuje Sdílené.“

Hammarn se zastavil u okna a otevřel jednu okenici.

„Podívejte,“ zamumlal. „Malé ohně.“

Orisian se k němu připojil a zadíval se dolů do potemnělých zahrad. Plápolalo tam několik pochodní; jejich nosiči stáli seskupení do kruhu. V oranžovém světle zápasili na trávě dva muži, vysvlečení do pasu. Orisian slyšel, jak je diváci povzbuzují, ale kvůli vzdálenosti a hvízdajícímu větru jen nezřetelně a tlumeně.

Nejspíš šlo o Aewultovy muže, kteří se vzdálili z hostiny, rozpálení alkoholem a vidinou blízké bitvy. Všechny ty tisíce mužů, které s sebou Gryvanův dědic přivedl na sever, zaníceně, nestoudně toužily po radovánkách a hýření. Ležení před městskými hradbami směli opouštět jen v malých skupinkách, ale Orisian už od Rotha slyšel o případech výtržnictví a krádeží přímo v Kolkyre. Nejspíš se řídili Aewultovým vzorem a v Aewultovi nic jemného nebylo.

„Máme opravdu roztomilé přátele,“ poznamenala Anyara, která nakukovala Orisianovi přes rameno.

„Můžeme jen doufat, že naši nepřátelé ospravedlní naše spojence,“ zamumlal Orisian. Zamyšleně se otočil k Yvane.

„Vy určitě můžete zjistit, jestli je to Aeglyss, viďte?“ zeptal se jí.

Na’kyrimka sebou trhla. Orisian viděl, že pochopila, co má na mysli, a že se instinktivně zdráhá. Ruka jí v podvědomém obranném gestu vystřelila ke zraněnému rameni.

„Říkala jste, že ať se ve Sdíleném odehrává cokoliv, je to… nebezpečné,“ pronesl naléhavě. „Říkala jste, že to může být Aeglyss. Copak to nepotřebujeme vědět jistě? Uštval Inuriana k smrti. Pomohl Inkallimům dobýt Kolglas. Je to náš nepřítel. Nebo aspoň jeden z nich.“

„Nežádal bys to po mně, kdybys chápal, oč jde,“ řekla Yvane. „Samozřejmě není důvod, proč bys měl. Když jsem se naposledy pokusila dostat Sdíleným k Aeglyssovi, zahnal mě. Bolelo to.“

„Já vím. Ale…“ Orisian hledal slova, kterými by vyjádřil, co cítil. „Něco se změnilo. Sama jste to říkala. My, ne, vy můžete být jediná osoba, která může zjistit, co to je.“

„Sdílené je jako oceán,“ vysvětlovala Yvane. Byla neobvykle netečná. Vzdálená. „To, co v něm teď koluje, je… jed. Žádáš po mně, abych se vydala na otrávené moře. Abych vdechovala jeho vody.“

„Jen abychom se připravili na naše nepřátele. Abychom věděli, čemu čelíme. Aewult a jeho tisíce mužů si myslí, že jsou odpovědí na každou otázku. Myslí si, že na ničem jiném nezáleží. Možná se mýlí.“

„Pokud to udělám," zamumlala Yvane, která mezitím získala zpět část své obvyklé naježenosti, „udělám to pro sebe. A pro Inuriana, protože to byl moudrý muž, který si nezasloužil zemřít a pochopil, jakou hrozbu Aeglyss představuje. Neučiním tak kvůli thanům nebo dědicům klanů nebo armádám; ne kvůli tomu, abych pomohla Huaninům vzájemně se vraždit ve stále větším množství."

„Takže to uděláte?" zeptala se Anyara s jemným úsměvem.

*

Všichni tři mlčky sledovali, jak se Yvane snaží ponořit do dřímoty. Hammarn nervózně posedával na konci postele, Orisian a Anyara se opírali o rám okna. Na spánku, do kterého Yvane upadla, nebylo na první pohled nic zvláštního. Rysy se jí uvolnily, víčka nepatrně chvěla. Vypadala klidněji než kdy v bdělém stavu.

Orisian ji pozorně sledoval, neboť si uvědomoval, že navzdory zdánlivé všednosti tohoto výjevu je právě svědkem něčeho pozoruhodného. Yvane měla samozřejmě pravdu, když říkala, že to Orisian nemůže pochopit. Žádný člověk nemohl. Sdílené bylo výlučným hájemstvím *na'kyrimů*. Orisian jim ho nezáviděl. Jen velmi málo vlivným *na'kyrimům*, kteří získali díky Sdílenému velkou moc, nebyly jejich schopnosti nakonec osudné. Za svého života navíc napáchali tolik škod, že učinili ze současných *na'kyrimů* vyvrhely, obávané a nenáviděné kvůli mystériu, které ztělesňovali, i smíšené krvi, jež jim kolovala v žilách. Jestli bylo Sdílené darem, platila se za něj vysoká cena.

Yvane vydávala tiché zvuky. Hammarn byl čím dál nervóznější a netrpělivější. Zvenku k nim tlumeně doléhal smích a povzbuzování. Orisian ani Anyara jim nevěnovali pozornost. Soustředili se jen na Yvane.

Na'kyrimka naklonila hlavu na stranu, rozevřela jednu ruku a položila ji otevřenou dlaní na pokrývku. Hammarn vstal a přistoupil k oknu. Ani na okamžik přitom ovšem nespustil oči z Yvane.

„Nejsem si jist," zašeptal. „Nejsem si jist."

„Nejste si jist čím?" zeptala se Anyara.

Starý *na'kyrim* ostře potřásl hlavou. „Je to… nejsem si jistý."

Yvane se zachvěla ramena. Dýchala rychleji a rychleji, až téměř lapala po dechu.

„Je něco v nepořádku?" zeptal se Orisian a odlepil se od zdi. „Hammarne, děje se něco?" Věděl, že pokud přijde Yvane během tohoto dobrodružství k úhoně, bude to jeho vina.

Nezdálo se ale, že by ho Hammarn slyšel.

„Ne,“ vydechla Yvane. Oči měla stále zavřené, ale pomalu zvedala hlavu z polštáře. „Tak se nejmenuji. Nejsem ona.“

„Měli bychom ji vzbudit,“ řekla Anyara a udělala pár kroků k posteli.

„Ne,“ vykřikla Yvane, tentokrát mnohem hlasitěji. Orisian viděl, jak se jí svaly na bledém krku napínají jako struna a ruce zatínají v pěst. Zamrazilo ho.

Hammarn klesl na podlahu a roztřásl se jako osika. Ze rtů se mu linulo tiché sténání.

Yvane se opřela hlavou a rameny o zeď a prudce otevřela oči. Orisian v nich spatřil strach. Vykročil k ní, ale udělal jen několik kroků, když Hammarn vyjekl a začal se po čtyřech plazit do kouta pokoje.

„Je tady!“ vykřikl starý *na'kyrim*. Divoce pohazoval hlavou sem a tam, jako by se snažil odvrátit pohled od nějakého strašlivého výjevu.

„Odejdi!“ zasípala Yvane. „Odejdi!“ Upřeně zírala na dveře. Orisian a Anyara, stojící bok po boku, se zadívali stejným směrem. Nic tam nebylo − jen obyčejné dřevěné dveře a šedivé zdivo stěn. Absolutně nic.

„Nejsem ta, kterou hledáš,“ řekla Yvane.

Orisianovi naskočila husí kůže. Vzduch mu náhle vázl v krku, zrak se kalil. Ve snaze zbavit se omračujícího pocitu dezorientace položil Anyaře ruku na paži. Stíny jako by se pohybovaly, posunovaly. V tu chvíli se ho opravdu zmocnil dojem, že je s nimi něco v místnosti. Něco, co není vidět ani slyšet, co ale přesto nepostrádá podstatu a váhu.

„Nech mě! Nech nás!“ vyhrkla Yvane. Z hlasu jí zaznívalstrach, hněv a naléhavost.

Anyara se vrávoravě opřela o Orisiana. Podíval se na ni a uviděl, jak jí na čele vyvstává pot a ochabují víčka. Objal ji. Něco neviditelného, nepostižitelného mu svíralo hruď.

Pak to bez varování skončilo. Znovu se mohl zhluboka nadechnout. Anyara se vedle něj toporně napřímila. Yvane se uvolnila, ramena jí poklesla. Nezraněnou ruku si krátce přitiskla ke spánku, jako by se snažila zaplašit bolest.

„Příště přijmu vaše návrhy s mnohem menším pochopením,“ zamumlala *na'kyrimka*.

„Co se stalo?“ zeptal se Orisian.

„Zhloupla jsem. To se stalo.“

Hammarn se v koutě vyškrábal na nohy a přispěchal k Yvane. Ustaraně se na ni zadíval.

„Takže je pryč?“ zašeptal. „Pryč? A vy jste v pořádku, má drahá přítelkyně? Celá a zdravá?“

Yvane se na něj usmála. Orisian si všiml, jak je ten úsměv unavený, skoro smutný.

„Je pryč, příteli,“ uklidnila ho Yvane a obrátila se k Orisianovi. „Sdílené je vroucí propast a Aeglyss had v jejích hlubinách. Měla jsem se odvrátit, ale… byl tak blízko. Viděla jsem ho. Mohl to být… Nejsem si jistá. Nejspíš tam byli Kyrininové. Možná je mezi Bílými sovami.“

Zavřela oči a svraštila čelo. Syrovost té vzpomínky se jí jasně zračila ve tváři.

„Ať se z něj stalo cokoliv, daleko mě svými schopnostmi převyšuje. Okamžitě mě polapil. Ale nepoznal mě.“ Odfrkla si. „Považoval mě za někoho jiného. A když jsem se od něj odtrhla a rychle pospíchala zpátky, vydal se za mnou. To předtím nedokázal.“ Zadívala se na Orisiana. „Naučil se nové triky.“

„Ale neublížil vám?“ ubezpečoval se Orisian. „Nebo ano?“

Yvane zavrtěla hlavou, jen jedinkrát. „Přesahuje mě svou mocí desetinásobně − stonásobně − ovšem neví, jak své schopnosti využívat. Ještě ne. Je zdivočelý, napůl šílený. Už se ale o nic podobného nepokusím. Příště už bych se nevrátila zpátky. Ledaže by byl ten nejpomalejší žák na světě.“

„Aspoň teď víme, že je to on,“ prohlásila Anyara. Mluvila mnohem jemněji, mnohem váhavěji, než bývalo jejím zvykem. „Tedy myslím s jistotou. Aspoň tolik se nám − vám − podařilo zjistit.“

„Tolik a taky něco navíc. Domníval se, že jsem někdo jiný, a když ho ta myšlenka ovládala, cítila jsem v jeho nitru takovou − potřebu. Takovou touhu. Existuje někdo, koho hledá, po kom touží. A ten někdo se jmenuje K’rina.“

* * *

Ammen Lyre dar Kilkry-Haig se od svého otce Ochana naučil spoustu věcí. Naučil se, že se chytrý člověk nemusí podřizovat stejným pravidlům a omezením jako ostatní; že se slabí stávají oběťmi svých vlastních nedostatků; že si otec snadno zamiluje své dcery, ale syna jen tehdy, když ten bojuje o jeho přízeň a také ji získá.

Před rokem, krátce po třináctých narozeninách, obstoupili Ammena v průchodu mezi domy dva mladíci. Měli k tomu dobrý důvod. Když totiž tu noc Ammen vyřizoval pro Ochana různé pochůzky, narazil uprostřed úzké, temné uličky na ležícího muže. Alkohol z něj páchl tak silně, že Ammen nikdy nic podobného nezažil. Když opilci prohledal kapsy, nenarazil ke svému zklamání na jedinou minci, všiml si ale u jeho opasku kvalitního malého nože, čepele s rohovinovou rukojetí vězící ve zdobném pouzdře z jemně vydělané kůže. Ammen opasek odepjal a sundal z něj nůž

i s pouzdrem. Právě když se napřimoval a rozhlížel tichou ulicí, opilý muž náhle vykřikl a popadl ho za rukáv.

Ammen se spíš překvapeně než vylekaně snažil vyprostit, ale muž ho svíral mnohem silněji, než by se zdálo možné. Překulil se na bok, nesrozumitelně cosi vykřikoval a tahal Ammena za paži tak vytrvale, že chlapec skoro klesl na kolena. Ammen ho ze všech sil kopl do obličeje. Muž zakvílel a pustil ho. Ammen promarnil pár drahocenných vteřin tím, že se mu neúspěšně pokusil dupnout na ruku, teprve pak se dal pomalu na ústup. To byla další z mnoha drobných rad, které mu otec udělil (Ammenovi ovšem připadala jako další důkaz Ochanovy velké moudrosti) − utíkající muž je nápadnější než nalíčená profesionální tanečnice v místnosti plné trhovkyň. Takže když se chceš nepozorovaně vzdálit, jdi krokem.

V onu noc před rokem ovšem tato rada selhala. Ammen ještě neušel víc než pár desítek kroků, když za zády uslyšel hněvivé výkřiky. Z jednoho z neudržovaných domů, které lemovaly ulici, vyrazili dva mladí muži. Ze dveří, které nechali otevřené, se do noci linula slabá záře lamp. Jeden se sklonil nad opilou, sténající postavou na zemi; druhý hleděl za Ammenem. Mladíci si vyměnili několik úsečných slov − dost na to, aby Ammen pochopil, že okradený muž je jejich otec − a pak začala honička.

Ammen znal uličky kolem kolkyrského přístavu jako své boty. Bylo to území jeho otce a tudíž i jeho. Ale pronásledovatelé měli dlouhé nohy a pohánělo je velké rozhořčení. Rychle ho dostihli a Ammen se tak dostal v tmavé, úzké uličce páchnoucí rybími vnitřnostmi do úzkých. Když si později znovu a znovu vybavoval drahocenné vzpomínky na tyto události, nedokázal se ubránit hrdosti, že dokonce ani ve chvíli, kdy se na něj vrhali dva statní mladíci a křičeli mu do tváře svůj hněv, nepocítil strach. Rozhořčení způsobilo, že si počínali neopatrně. V temné uličce si nevšimli, jak Ammen vytahuje z pochvy nůž jejich vlastního otce. Prvnímu z nich rozťal tvář a byl odměněn pronikavým, zděšeným zaječením a pohledem na ustupujícího útočníka. Neměl ovšem čas vychutnat si vítězství, protože v tu chvíli se na něj vrhl druhý muž a zasadil mu omračující úder do hlavy. Praskot a krev proudící mu na rty Ammenovi prozradily, že má zlomený nos, byl ale tak omámený, že cítil jen znecitlivění, rozlévající se mu po tváři. Upadl na zem. Útočník na něj okamžitě skočil a snažil se mu vytrhnout nůž z ruky. Ammen si nedokázal přesně vybavit, co se stalo potom, věděl jen, že mladého muže víc než jednou bodl. Možná ho ani nezabil, protože čepel byla krátká a jemu docházely síly. Přesto to stačilo. Ammen se vyškrábal na nohy a klopýtavě se rozběhl směrem k domovu.

Potěšení, které se tehdy Ochana při jeho vyprávění zmocnilo, naplnilo Ammenovo srdce hrdostí a radostí.

„Nech si ten nůž,“ smál se otec. „Byla by chyba prodat něco, co ti tak dobře posloužilo. Budeme ti ode dneška říkat Ostrý Ammen, ano? Malý chlapec, kterému narostly zuby.“

Tak se stal Ammen Ostrým Ammenem a velmi si toho přízviska považoval. Teď už ho nosil celý rok a připadalo mu spíš jako jeho pravé jméno. Nazýval ho jím ale jen Ochan − matce a sestrám zůstalo utajeno. Protože šlo o tajemství, které sdílel pouze s otcem, stala se mu přezdívka o to vzácnější.

Ammen právě pozoroval Ochana, jak třídí hromadu levných cetek, když do dveří nervózně strčil hlavu bratranec Malachoir − jeden z mnoha vzdálených příbuzných, kteří pro Ochana pracovali jako zloději, poslíčci, strážní a hlídky.

Ochan byl naprosto ponořen do své činnosti. Zevrubně zkoumal každou tretku a každý náramek, zda neuvidí něco, co by naznačovalo, že má přece jen nějakou hodnotu.

Ammen neměl tušení, odkud se tahle hromada vzala, a ani ho nenapadlo se na to ptát. Už v nejranějším dětství pochopil a akceptoval, že v otcově držení se objevují nejrůznější zboží a předměty, aby vzápětí zase stejně nečekaně a nevysvětlitelně zmizely.

Malachoir si odkašlal.

„Co je?“ vyštěkl Ochan, aniž by vzhlédl. Nenáviděl vyrušování.

„Urik je tady,“ oznámil bratranec. „Chce s tebou mluvit.“

„Co ten hlupák chce?“

„To nechtěl říct. Jenom že s tebou chce mluvit. Říká, že jestli ho teď nepřijmeš, další šanci už nedostaneš.“

Ochan s nespokojeným zavrčením upustil zpátky na hromadu měděnou brož.

„Platím toho chlapa tak, abych se s ním nemusel setkávat, natož ho přijímat ve svém domě. Nevypadá do dobře, když se u mých dveří objeví kapitán městské stráže. Přitahuje to pozornost.“

„Byl maskovaný kapucí, když přišel. A objevil se u kuchyňských dveří, ne u…“

„Dost. Dost, to stačí,“ zavrčel Ochan. „Přiveď ho.“

Muž, který vstoupil, byl malý a ramenatý − připomínal podsaditého býčka. Byl zahalený do objemné pláštěnky, která dokonale maskovala jeho příslušnost ke kolkyrské stráži. Jak kráčel k Ochanovi, těkal tmavýma, úzkýma očima ostražitě sem a tam.

„Podívejme, koho to tady máme!“ řekl Ochan synovi. „Sám kapitán městské stráže si přichází užít naši pohostinnost.“

Ammen se usmál a pak se snažil vložit do pohledu, který na Urika opřel, patřičné pohrdání. Věděl, že tento muž je pro jeho otce velmi užitečný, ba důležitý, ale také věděl, že si nezaslouží sebemenší respekt.

„Moc se nenafukuj, Ochane," zabručel Urik. „Přišel jsem tě varovat, ne pobavit."

„Mě? Varovat?" Ammen se při zvuku otcova hlasu zachvěl. Dobře ten tón znal. Byl předzvěstí hněvu, hrozby, násilí. Už v mládí pochopil, jak nebezpečné důsledky s sebou může nést. Urik to zjevně nerozpoznal nebo mu to bylo jedno.

„Ano, varovat tě," odsekl Urik. „A vůbec jsem za tebou nemusel chodit, tak si nemysli, že můžeš…"

Ochan se jediným pohybem vymrštil za židle, natáhl dlouhou paži přes stůl, popadl Urika za límec a přitáhl si jeho tvář k sobě.

„Myslím, že si ve svém domě můžu dělat, co chci, Uriku!"

Urik zaváhal jen na vteřinu, pak přikývl. Ochan ho pustil a klesl zpátky na židli. Při svém výbuchu shodil na zem pár cetek; teď na ně ukázal prstem.

„Posbírej je, chlapče," nařídil Ammenovi, který okamžitě uposlechl, spustil se na všechny čtyři a zmizel pod stolem.

„Před čím mě chceš varovat?" zaslechl vzápětí Ammen otcovu otázku.

„Že se tvoje štěstí vyčerpalo, před tím. Bylo nařízeno tvé zatčení. Stráž se tě zítra vydá zatknout. Nejspíš jí budu velet já."

„Ty?" zahřměl Ochan. Znovu vyskočil na nohy tak prudce, že se židle poroučela k zemi. Při pádu zasáhla jedna z jejích nohou Ammena do boku. „Ty? Znamená to, že ti neplatím dost, Uriku? V tom to vězí − že jsi dostal chuť na další moje těžce vydělané peníze? O tom to je, viď?"

Ammen vystrčil hlavu na úroveň desky stolu. Nechtěl přijít o takovou podívanou. Urik couval ke dveřím, ruce zdvižené, jako by tak mohl odvrátit Ochanův hněv.

„Ne, ne," bránil se kapitán stráže. „S tím to nemá nic společného. Nechci od tebe ani pětník, Ochane. Ani teď, ani v budoucnu. Nechápeš to. Za tím nestojíme my, stráž. Rozkaz přišel z nejvyšších míst, ze samotné Věže trůnů. Máš být zatčen a já s tím nemůžu nic dělat. Vůbec nic."

„K čemu mi potom jsi?" zasyčel Ochan a obešel stůl. „Chci zpátky každý pěťák, který jsem za poslední léta vložil do těch tvých smradlavých, tlustých malých pracek!"

„Ale jsem přece tady, ne? Dávám ti šanci zmizet."

„Ó ano, to by se ti líbilo, viď? Jestli mě dostanou, bude tvoje jméno první, které splyne z těchto rtů, Uriku. Přidáš se ke mně, ať už pro mě nachystali celu nebo katovu sekyru."

„Ochane, prosím…“ Ammen se potěšeně ušklíbl, když zaslechl v hlase muže, který zastával tak vysokou pozici u městské stráže, prosebný tón. „Prosím, nesmýšlej tak o mně. Tím, že jsem tě přišel varovat, riskuju kariéru, možná i život. Kdybych je mohl nějak svést z tvojí stopy, myslíš, že už bych to neudělal? Neudělal jsem to pro tebe už mnohokrát předtím? Ne, tohle zdaleka přesahuje moje možnosti. Tvoje jediná šance je vypařit se někam, kde tě nenajdou.“

Ochan Kuchař vyrazil vpřed a doslova přišpendlil menšího muže ke zdi.

„Říká se, že je za tím Stínová ruka!“ vykřikl Urik. „To on prý dal rozkaz ke tvému zatčení. Dobrotiví bohové, co s tím můžu dělat? Nic! Nic!“

Ammen tiše vstal. Jeho otec mlčky a nehybně hleděl do Urikovy vystrašené tváře. Ammen už o Stínové ruce samozřejmě slyšel − Tal Dyreňan, který našeptával nejvyššímu thanovi.

Ochan nechal Urika být a hluboce zamyšlen o krok ustoupil. Kapitán městské stráže se otřepal a upravil si kapuci.

„Musíš si najít nějaký úkryt, Ochane. Zmiz odtud. Máš přece v Ive rodinu, ne? Nebo ještě líp − mohl bys utéct do Vare. Tam by tě nikdo nehledal.“

„Chceš, abych se schovával mezi lidmi bez pána jako nějaký prachsprostý kapsář?“ zavrčel Ochan. „Neurážej mě. Kromě toho se určitě mýlíš. Proč by se o mě zajímal Stínová ruka?“

„Jak to mám vědět?“ odsekl Urik podrážděně. „Jenom ti říkám, co jsem slyšel. Rozkaz přišel prostřednictvím stewarda nejvyššího thana, ale slyšel jsem, že zmínil Stínovou ruku, aby mu dodal váhy. To je všechno, co vím, a pokud máš rozum, mělo by ti to stačit. Zmiz, aspoň načas. Možná se mraky nad tvojí hlavou přeženou, až celá ta věc s Černou stezkou skončí a Stínová ruka se vrátí do Vaymouthu.“

„Vypadni!“ zabručel Ochan a otočil se ke kapitánovi zády. Urik bez váhání poslechl.

Ochan postavil židli, klesl na ni a upřel oči na sukovitou desku stolu. Ignoroval syna i hromadu cetek, která ještě před nedávnem poutala veškerou jeho pozornost. Ammen se tiše vydal ke dveřím.

„Nejspíš nastal čas, aby ses vydal navštívit bratrance ve Skeil Anchoru,“ pronesl Ochan potichu. „Raději tam než na nějaké místo, o kterém by mohl Urik vědět. Ale Stínová ruka mi určitě nemůže jít po krku, nebo ano? Nemohl jsem přece šlápnout na nohu tak velkou, aby mě chtěl dostat!“

Pokynul Ammenovi, aby přistoupil blíž. Silnou, dlouhou paží ho objal kolem ramen.

„Skeil Anchor je mizerné místo, vlhké a větrné. Ale nebudou nás tam hledat. Aspoň nějakou chvíli. Půjdeš se mnou, chlapče.“

Ammen se usmál.

„Ale všem řekneš, že jedeme do Ive,“ nabádal ho Ochan a zabodl mu výstražně prst do hrudi. „Matce, sestrám, každému, kdo se bude ptát. Rozumíš?“

Ammen horlivě přikývl.

„Stínová ruka?“ mumlal Ochan. „To nemůže být pravda. Roztrhnu Urika jako hada, jestli mi lže. Ale na druhou stranu… byl tady ten… jak se jenom jmenoval? Nevzpomínám si. Ten, co jsem ho nechal Urikem sebrat. Byl z Vaymouthu, ne?“ Náhle zvedl oči a upřel je na protější stěnu. Ruka mu spadla z Ammenova ramene. „Bohové, přece to nemohl být jeden z Torquentinových lidí! Je možné, že by ten tlusťoch…“ Upadl do zamyšleného mlčení.

„Vyrazíme hned?“ zeptal se Ammen opatrně.

„Zítra brzy ráno. Musím si ještě popovídat s pár lidmi, než vyrazíme. Těžko říct, jak dlouho budeme pryč. Ale nepřenocujeme tady. Znám hlídače Polochainova skladiště u přístaviště. Až se setmí, vydáš se za nimi. Řekneš jim, že tě posílám. Až tady vyřídím, co potřebuju, přidám se k tobě.“

*

Ostrý Ammen si balil cestovní zavazadlo a na tváři mu pohrával úsměv. Zítra se s otcem vydají na cestu. Hruď se mu dmula radostí a pýchou − sestry by nikdy nebyly vyzvány, aby s otcem sdílely tuto část jeho života. Když se ho matka ptala, co se děje, Ammen jí s lehkým srdcem zalhal, že odjíždějí do Ive.

Připjal si k opasku svůj drahocenný nůž. Do vaku si nacpal dřevěnou píšťalku, ocílku a křesadlo, měch na vodu, pár krátkých, tlustých svíček a malou kuši, kterou sestřeloval ze střech racky.

Cesta do Skeil Anchoru jim zabere minimálně celý den, možná dokonce i dva, teď, když se noci prodlužují. Pokud bude mít štěstí, zdrží je špatné počasí a přiměje je schovat se v nějaké hospodě u cesty. Dostane tak šanci strávit víc času sám s otcem, jediným druhem v dobrodružství.

V.

Glasbridge se srdcem vytrženým rozvodněnými vodami Glasu byl už jen ubohou troskou města. Řeka se vrátila zpět do svého koryta už před mnoha dny, ale v kdysi rušných ulicích dál zůstávaly louže špinavé vody, nánosy bahna sahající po kolena a hromady sutin. Většina domů stojících nejblíže

řece byla stržena vodním přívalem; zbylo jen pár budov postavených z kamene, a i ty byly poškozené a rozpadaly se. Na nábřeží prudce dorážely vlny, obtěžkané troskami, které voda strhla do moře. A těly. Dokonce i teď ještě moře každý den vracelo městu pár jeho mrtvých. Pohupovali se v přístavu jako nafouklé měchy, bledí a tlející.

Většinu z toho, co nezničila voda, schvátil oheň. Všude vyprávěly kostry vypálených budov a očazené zdi příběh nelítostné zkázy. Dobyvatelů z Černé stezky bylo příliš málo, než aby dokázali dostat pod kontrolu peklo, které rozpoutali, a ani se o to nesnažili. Pokud jim budou osud a štěstěna nakloněny, naskytne se jim jednoho dne příležitost město znovu vybudovat. Do té doby záleželo pouze na tom, aby v jeho zdech nenašly útočiště zbytky vojáků Lannis-Haigu a aby ostatní klany Haigu nemohly dopravit do přístavu plavidla plná kopiníků.

Ve zpustlých ulicích se pohybovalo jen velmi málo lidí − starých, velmi mladých, nemocných a slabých − kteří prohledávali trosky ve snaze najít jídlo, oblečení nebo ztracené příbuzné. O kořist se dělili se psy, racky a vránami, kteří se rvali o každý kousek potravy. Pod troskami se stále skrývala spousta těl. Smečky psů je postupně vyhrabávaly, aby je pak společně s mrchožrouty a krysami požíraly.

Když Kanin oc Horin-Gyre vjížděl do Glasbridge, sněžilo. Ve vzduchu poletovaly velké, tlusté vločky připomínající květy nesčetných zimních květin. Pokrývaly celé údolí Glas a postupně zahalovaly jizvy, které zdejší krajina utrpěla. V naprostém bezvětří předváděly vločky líný tanec.

Kaninův hřebec opatrně kráčel ulicí a přešlapoval rozbité zbytky kupecké káry. Stejně jako každý ze čtyřiceti vojáků, kteří jeli za ním, se i Kanin choulil v sedle, zahalený do tlustého vlněného pláště, který ukořistil v Koldihrve. Na ramenou se mu hromadil sníh. Zpod pláště mu trčely jen ruce v tlustých rukavicích, ve kterých třímal otěže. Vojenský oddíl vjel do Glasbridge mlčky. Před odchodem Černé stezky do vyhnanství bývalo město domovem jejich horinských předků, přesto jeho znovudobytí po tak dlouhé době neoslavili žádným jásotem. Rozpoložení válečníků určovala Kaninova nálada − a ta byla už mnoho dní mizerná.

Jezdci dorazili k místu, kde se před zkázou města klenul nad širokým korytem Glasu úchvatný kamenný most. Teď z něj zůstaly jen zbytky, trčící z obou břehů. Voda, která mezi nimi protékala, byla kalná a tmavá. Řeka s sebou ještě stále unášela velké množství zeminy, kterou strhla z polí severně od Glasbridge. Dělníci už přes tok vytvořili provizorní přechod, sestávající z prken položených na řadě malých, plochých nákladních člunů.

Ze sněhové clony se vyloupl půltucet kopiníků a zastoupil jezdcům cestu. Kanin si stáhl kapuci, až z ní odlétl nános vloček, a zamračil se na ně.

„Copak nepoznáte vlastního thana?“ zahřměl.

Kopiníci sklonili hlavy a poprosili o odpuštění.

„Kde je moje sestra?“ zeptal se Kanin.

*

Setkání s Wain Kaninovi aspoň na chvíli pozvedlo náladu. Popadl sestru rukama v obrovitých rukavicích za ramena a sevřel ji v náručí. Kolem nich, na dvoře opuštěné kolářské dílny, mezitím sesedli jeho unavení muži z koní a teď postávali u svých zvířat, v jejichž hřívách se usazoval stále houstnoucí sníh.

„Myslela jsem, že tě ještě nějakou dobu neuvidím,“ řekla Wain bratrovi.

„Jeli jsme co nejrychleji,“ odvětil a dychtivě si prohlížel sestřinu tvář. „Hledal jsem tě v Sirianově Hrázi. Nevěřil jsem, že by ses už mohla usadit v Glasbridgi.“

Wain odvrátila zrak. „Hráz je prolomena. To nám usnadnilo práci.“

Kanin už znal příběh o zničení hráze a o tom, jak příval smetl z glasbridgeské silnice lanniské vojáky a zničil městské opevnění − vyprávěl jim ho každý, s kým se setkali, jakmile sestoupili z hor Car Criagaru. Wain mu ani nemusela říkat, jaký má vztek, že Shraeve a její Inkallimové pro sebe urvali zničením přehrady takovou slávu. Horin-Gyre a inkallimští Válečníci nikdy nebudou nejvřelejšími spojenci a v případě Wain a Shraeve už nedůvěra přerostla v otevřenou nechuť.

„Zmizme odtud,“ řekl Kanin a ukázal k obloze obtěžkané sněhem. „Prší nebo sněží na mě už od chvíle, kdy jsme opustili Koldihrve. Mám toho plné zuby.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptala se Wain, jakmile se usadili k ohni v opuštěném kolářově domě. „Určitě se nesplnily tvé naděje, jinak bys mi to už dávno řekl.“

Mladá dívka − osiřelá nebo opuštěná v chaosu, který provázel pád Glasbridge, a teď přinucená sloužit Wain − jim přinesla chléb a mísy s dušeným skopovým. Hřbety rukou jí hyzdily ošklivé popáleniny, dědictví po požáru, který následoval po povodni. Kanin si trhal chléb na kousky a namáčel je do nevábně vyhlížející šťávy.

„Zahnali jsme ty lanniské děti v Koldihrve pěkně do kouta. Byly tam obě, chlapec i dívka. Měl jsem…“ Kanin natáhl k Wain ruku a ve vzduchu ji zaťal v pěst, „…měl jsem ho na dosah, byl ode mě tak blízko jako teď ty. Ale unikli nám. Odvezla je taldyrenská loď.“

„Vidím, že sis přivezl trofej,“ kývla Wain směrem ke Kaninovu obočí.

Than si přitiskl ruku na dlouhou, jen napůl zhojenou řeznou ránu.

„Kyrininka mi přerazila o hlavu luk," zamumlal. „Jinak bych toho lanniského spratka dostal. Byl jsem tak blízko, Wain. Tak blízko." Potřásl hlavou.

„Co se stalo, stalo se," řekla sestra. „Nemá smysl litovat toho, kam tě zavedla stezka osudu."

Kanin se mdle pokusil usmát. Wainina houževnatost a neochvějné lpění na víře mu byly vždy oporou, o kterou se mohl opřít. Věděl, že má sestra pravdu a že by měl napodobit její klid tváří v tvář ranám osudu, ale nikdy to pro něj nebylo snadné. Slíbil otci, že vymaže rod Lannis-Haig z povrchu zemského. Pokud mu osud nedopřeje tento slib splnit, neubrání se lítosti.

„Co Bílé sovy?" zeptala se Wain. „Cannek tvrdí, že jeho inkallimští Lovci během posledních nocí viděli, jak se skupiny Bílých sov vrací z Car Criagaru a překračují údolí."

Kanin pokrčil rameny. „Držel jsem se od Kyrininů co nejdál. Sovy bojovaly proti Liškám v Koldihrve. Myslím, že vyhrály, ale nezdržel jsem se tam až do konce. Jak vypadá situace tady?"

„Jsme na vrcholu. Dosáhli jsme maximum možného. Zbývá mi méně než tisíc vojáků."

Kanin si protřel oči. Bylo to už velmi dávno, co se naposledy pořádně vyspal. Dokonce i tady, vedle mohutného ohně, navíc stále cítil v údech, skoro i v srdci, chlad a vlhkost údolí Dihrve a vysokých pásem Car Criagaru.

„Žádné zprávy z Tanwrye?"

„Stále nám odolává."

„A Ragnor oc Gyre pořád nepovažuje za nutné přijít nám na pomoc?"

„Na naše vzkazy nedorazila žádná odezva."

„Takže jsme skončili." Kanin odložil mísu a zadíval se do tančících plamenů. „Jak jsi pravila, ocitli jsme se na vrcholu."

„Shraeve poslala obyvatele města, aby postavili napříč kolkyrskou silnicí příkop a val."

Kanin si odfrkl. „Myslí si, že udržíme silnici proti celé armádě Kilkry-Haigu? S tisícovkou čepelí?"

„Kdo ví, co si myslí? Už se mnou o ničem nemluví. Ale to je jedno. Osud nám dopřál právě tolik, kolik nám dopřál − nic víc, nic míň." Oči, které Wain upírala na bratra, byly jasné, mírné. „Nezlomí mi srdce, pokud tady a takhle dojdu na konec své Stezky. Kniha životů k nám byla vlídnější, než jsme mohli doufat, nebo ne? A my jsme kráčeli po stezce, kterou nám vytyčila, ochotně a svolně. Nic dalšího po nás nikdo nemůže žádat."

Kanin ale chtěl víc. Chtěl, abych jejich vítězství byla jen prvními v řadě, aby otevřela cestu spojeným armádám gyrských klanů. Chtěl, aby byl

lanniský rod vyhlazen, jak slíbil otci. Chtěl, aby mohl zemřít bez lítosti. Byly tyto touhy opravdu tak opovážlivé?

Wain přiložila na oheň paprsky kol, která nikdy nebudou vyrobena.

„Mám v úmyslu tady zůstat," pronesla tiše. „Čekat na naše nepřátele a postavit se jim. Nemyslím si, že je nám předurčeno, tobě ani mně, odbelhat se zpátky do Hakkanu a zemřít v posteli. Pokud se v tomto předpokladu nemýlím, zemřu spokojeně."

Kanin zíral do oranžového srdce ohně. Nijak netoužil znovu spatřit Hakkan. Byl by to mizerný konec, kdyby se museli poražení probíjet zpátky Údolím kamenů. Přežít by za takových okolností nebyla žádná výhra.

„Ano," zamumlal. „Spokojeně."

Toužil, aby to byla pravda, jeho srdce ale zůstalo neklidné.

*

Příštího rána bylo zataženo. Sněžení během noci ustalo a krátce po rozbřesku začalo lehce tát. Kanin a Wain vyrazili v čele třiceti jezdců po silnici vedoucí podél pobřeží k jihu. Na cestě ležely kaluže. Do skal a kamenitých pláží, lemujících pobřeží, naráželo moře. Stokami pod silnicí zurčely proudy vody, ještě urychlované tajícím sněhem.

Shraeve objevili kousek za Glasbridge. Spolu se dvěma tucty svých Inkallimů pozorovala, jak se zotročení obyvatelé města dřou a lopotí. Od oblázkové pláže, přes silnici a nějakých dvě stě kroků dál do vnitrozemí se až ke skalnatému, zalesněnému výběžku táhl čerstvě vykopaný příkop.

Kanin přelétl očima po zástupu zamračených pracovníků a nízkém valu, který vršili z hlíny vykopané z příkopu, a musel uznat, že Shraeve vybrala místo dobře. Nízké, zalesněné kopce a pahorky − výběžky mohutného Anlanu, rozprostírajícího se dál na jihu − zbrzdí každou pochodující armádu a poskytnou spoustu příležitostí k útokům ze zálohy. Kdokoliv, kdo se bude snažit vkročit do údolí Glas, nebude mít jinou možnost než zaútočit v nesnadném terénu nebo si probojovat cestu přes Shraevinu hradbu.

„Je to dobré místo k obraně," zabručel Igris, velitel Kaninovy stráže.

„Bylo by, kdybychom měli dost mužů, abychom ho udrželi," odpověděl Kanin a pobídl koně.

Shraeve stála na vrcholu vodou nasáklého hliněného náspu. Byla ke Kaninově přijíždějící družině otočena zády, takže mohli spatřit její překřížené meče. Kanin si všiml, že se Wain nenápadně vzdálila, pak zpomalila a nechala svého koně, aby se sám stočil směrem ke břehu. Další důkaz toho, že je její trpělivost s inkallimskými Válečníky vyčerpána.

Shraeve se otočila a zahleděla se s neproniknutelným výrazem na Kanina.

„Vítejte zpátky, thane.“

„Máte plné ruce práce,“ řekl a rozmáchl se paží tak, aby do tohoto gesta zahrnul celý břeh.

Přitakala. „Máme spoustu lidí, které můžeme zapojit do práce, i když se jim to zrovna nelíbí.“

„Co zabrání nepřátelům, aby váš malý val prostě neobjeli?“ zeptal se a ukázal k zalesněné vyvýšenině nalevo. „Může to pro ně být obtížné, ale není nás dost, abychom je dokázali úplně zastavit.“

„Postarám se, aby to neměli lehké,“ prohlásila Shraeve s nádechem pohrdání v hlase. „Nemám v úmyslu nic víc než to jednoduše zkusit a zbytek ponechat osudu. Přišel jste mi říct, že vám to nestačí? Že se chcete odplížit zpátky na sever?“

Její arogance není novinka, pomyslel si Kanin. Koneckonců je to vlastnost typická pro všechny Inkallimy. Je v ní ale mnohem víc drzosti a vyzývavosti. Wain ho varovala, že Shraeve nabyla po pádu Anduranu na průbojnosti, že je mnohem ochotnější zpochybňovat každou cizí autoritu.

„Ne,“ řekl. „Nic takového jsem vám nepřišel říct, Shraeve.“

Ukázal na ženu, která nesla kousek od nich náruč plnou kamenů a neustále sklouzávala na bahně.

„Tihle lidé jsou moji. Glasbridge je můj. Toto území patří Horin-Gyre a tuto válku vede Horin-Gyre, pokud a dokud Ragnor oc Gyre neprohlásí obojí za své. Takže vám děkuji za úsilí vykopat tady příkop a vztyčit val, ale teď už můžete tuto práci přenechat nám. Dokončíme ji. Udržíme to tu.“

Shraeve se do něj zabodla pohledem. Byla divoká, tahle příslušnice havranů, ale Kanin neustoupil. Pokud nemá celá jeho výprava nakonec skončit slavným a trvalým vítězstvím, postará se aspoň o to, aby Horin-Gyre náležela sláva čestné porážky. Aspoň tolik si jeho klan zaslouží.

Inkallimka mrštně seskočila z náspu a stanula vedle Kaninova koně. Tleskla rukama o sebe ve snaze dostat z nich špínu − zjevně sama kopala a stavěla.

„Jak si přejete. Považujte tento příkop a val za dar Dětí Stovky klanu Horin-Gyre. Dokončete je rychle, thane. Naši Lovci zabili v noci zvědy, kteří se snažili vyplížit z Kolglasu.“

Zamávala rukou nad hlavou a vyrazila po cestě zpátky do Glasbridge. Její Inkallimové opustili po celé délce břehu svá místa a vydali se za ní.

„Naštěstí tady nebudete muset zadržovat nepřátele dlouho,“ zavolala ještě Shraeve přes rameno.

„Co tím myslíte?“ zakřičel Kanin, ke kterému právě dorazila od pláže Wain.

„Copak se vám to nedoneslo? Vaši poslové musí být pomalí. Inkallimští Válečníci se vydali na pochod, aby se k vám připojili. Nebe nad vaší hlavou se bude brzy černat havrany. A pak uvidíme, čí je to válka, Kanine oc Horin-Gyre.“

* * *

Tanwrye obklopovaly kamenné zdi a z nich vybíhaly ochranné valy, obloukovitě se stáčející k jižnímu vstupu do Údolí kamenů jako natažené prsty varující ruky. Jejich věže, bašty a příkopy uzavíraly průsmyk téměř po celé jeho šíři. Okolní kopce byly posety menšími pevnůstkami, jež měly strážit cestu a divokou řeku, které společně bok po boku mířily k severu. Bylo to působivé obranné postavení a nejednou už v bojích s Černou stezkou prokázalo svou cenu. Tentokrát bylo testováno až do krajnosti. Většina vnějších valů a také všechny odlehlejší pevnůstky už padly.

Iavin Helt dar Lannis-Haig byl promrzlý až na kost. Stál na svém stanovišti na severní věži hradeb už skoro od setmění. Většinu té doby sněžilo. Zrození zimy bylo už dávno pryč a vrcholky hor kolem Tanwrye halily bílé zimní hávy. Iavin se schoulil a přitáhl si kožešinový límec pláště ke krku. Všechno ještě zhoršoval hlad. Při pohledu na ohně rozdělané armádou Černé stezky se Iavin neubránil otázce, zda se obléhatelé stravují stejně bídně jako obléhaní. Přísně vzato by měli být ještě hladovější, prochladlejší a unavenější než Iavin a jeho druhové, za všechny ty týdny obléhání se ale neobjevil jediný náznak, že by odhodlání nepřítele sláblo. Byla to spíš srdce Lannisanů, která poklesla.

Nedostatek jídla nebyl jediným problémem, který obránce sužoval. Městem se plížily nemoci; oběti si vybíraly hlavně mezi nejmladšími, nejstaršími, slabými a zraněnými. Právě přede dvěma dny zemřel mladík, který se s Iavinem dělil o hlídku už od chvíle, kdy začalo obléhání. Docházelo palivové dříví. Rodiny spalovaly v krbech židle, postele i střešní trámy.

Utrpení mysli bylo právě tak tíživé jako strádání těla. Víc než před týdnem vztyčil oddíl nepřátelských jezdců mimo dostřel luků, ale na dohled hradeb dva vysoké kůly. Nabodnuty na ně byly dvě hlavy. Pokud se dalo věřit výkřikům obléhatelů, patřily Croesanovi, thanovi Lannis-Haigu, a jeho synovi Naradinovi. Iavin neměl tušení, zda je to pravda − měl příliš špatný zrak na to, aby na takovou vzdálenost rozeznal tváře oklované vranami − ale většina obyvatel Tanwrye byla nakloněna tomu věřit. Koneckonců kdyby Croesan žil, jistě by jim už dávno přivedl na pomoc armádu.

Iavin si setřel vločky z límce. Jakási stará žena mu přednedávnem věnovala rukavice − rukavice, které kdysi patřily jejímu muži, o něhož ji připravila srdeční horečka, stejně jako připravila Iavina o oba rodiče. Bez nich by měl nejspíš ruce promrzlé tak, že by v nich neudržel kopí. Zakroužil rameny ve snaze uvolnit ztuhlé svaly.

Jeho pozornost upoutal světelný bod v místě, kde žádné světlo být nemělo. Na severu, daleko v srdci Údolí kamenů, plála pochodeň. Kromě ní vládla tím směrem naprostá tma. Zatažená noční obloha neposkytovala jediný paprsek měsíčního světla. Žlutavý fragment ohně poskakoval jako osamělá, zářivá můra. Iavin zamžikal. Měl strach, zda si s ním nepohrávají jeho vyčerpané a prochladlé oči. Ale světlo nezmizelo, jedno po druhém se dokonce objevovala další.

Iavin zaslechl někde na cimbuří tlumené volání, po kterém následovaly hlasité odpovědi. Takže to nebyl klam. Ostatní viděli totéž. Pak zmizely poslední stíny pochybností − průsmykem se pomalu kroutil dlouhý ohnivý jazyk. Padajícím sněhem postupovaly na jih desítky pochodní, svírané desítkami rukou.

Rozezněly se rohy, aby na hradby přivolaly velitele Tanwrye. Také do řad obléhatelů vjel život. Před táborovými ohni se sem a tam míhaly postavy, rozléhaly se hlasité rozkazy. Pochodní zaplavujících Údolí kamenů už mezitím byly stovky. Iavin pozoroval tu rozbouřenou lidskou řeku s ochromeným úžasem. Bylo to téměř krásné, ta hra světla a ohně na pozadí zimní noci. Bylo by to krásné, kdyby to pro něj i všechny ostatní v Tanwrye neznamenalo, že si pro ně přichází smrt.

*

Za úsvitu ještě pořád přicházeli. Tisíc za tisícem, oddíl za oddílem proudila Černá stezka Údolím kamenů. Kamenitá, sněhem pokrytá oblast kolem Tanwrye se černala stany a hemžícími se zástupy. K obléhanému městu doléhal nepřetržitý hluk, připomínající nekonečné dunění vzdáleného hromu.

Každý voják, který se ještě udržel na nohou, vystoupal na hradby, aby se stal svědkem tohoto gigantického seskupování nepřítele. Iavin Helt už měl odpočívat, jeho hlídka dávno skončila, ale nikdo nepředpokládal, že by se dnes dočkal odpočinku, s výjimkou toho posledního, bezbřehého, který jim dopřeje Temný spánek, Iavin se rozhlížel po řadě zachmuřených mužů, kteří postávali na hradbách. Nebylo jich ani zdaleka dost na to, aby odolali blížící se bouři.

Nebyl to jen počet nově příchozích nepřátel, který uhasil veškerou naději v srdcích obránců Tanwrye, nýbrž i jejich ráz. Během noci totiž dorazili s řekou planoucích pochodní inkallimští Válečníci. V srdci nepřátelského tábora teď povlávalo tolik velkých havraních korouhví, že i starší, mnohem zkušenější muži než Iavin jen nevěřícně a bezradně kroutili hlavou. V řadách posádky Tanwrye bylo mnoho těch nejlepších vojáků, jaké mohl klan Lannis nabídnout; žádný z nich ovšem nevěřil, že by se mohl měřit s inkallimskými Válečníky.

Iavinovi kručelo ve staženém žaludku. Nedokázal určit, zda má hlad nebo strach. Hrdlo měl sevřené, ústa vyprahlá a mysl prázdnou, jako by i ji ochromil strašlivý noční mráz. Skryto za těžkými mraky šplhalo vzhůru po obloze slunce. S příchodem dne se neoteplilo, světlo zůstalo tlumené. V pozdním ránu zachvátil tábor Černé stezky neklid. Nepřátelská armáda se dávala jako velká neohrabaná příšera pomalu do pohybu.

Útok byl řízený, přesný a drtivý. Protáhl se až do odpoledne. Jednotlivé úseky vnějších hradeb a palisády, které dosud obránci drželi, podléhaly jeden za druhým. Za hlavní městské zdi se podařilo vrátit jen nemnoha Lannisanům; většina jejich kamarádů padla na svých místech.

Vojáci Černé stezky se neúnavně probíjeli blíž a blíž k městu. Pod ochranou deště kamenů a šípů z kuší i luků přirazili k hradbám Tanwrye žebříky. Palba byla tak hustá a nepřetržitá, že se ti z obránců, kteří nebyli okamžitě zasaženi, mohli jen krčit na ochozech, tisknout se ke zdi a snažit se ignorovat křik a prosby méně šťastných druhů, Iavin, schoulený na vrcholu věže, pevně zavíral oči. Čísi ruka mu svírala kotník. Věděl, že je to stařec jménem Hergal, který teprve ráno vstal, nemocen, z postele, aby vypomohl na hradbách. Teď už byl mrtvý.

„Hněte se! Hněte se!“ křičel někdo.

Iavin musel vynaložit veškerou sílu vůle, ale podařilo se mu otevřít oči a rozhlédnout se.

Kolem něj se prodírali muži, aby se utkali s černovláskou, která právě přeskakovala cimbuří. Kazajku a krátké kalhoty měla z tmavé kůže, pobité kovovými cvočky, Iavin se vyškrábal na nohy. Zdálo se absurdní a nemožné, že se tady, kousek od místa, kde právě stojí, mohou objevit Inkallimové − nechvalně proslulí havrani z Černé stezky. Hergalova mrtvá ruka mu sklouzla z kotníku.

Žena se přikrčila před úderem prvního vojáka, pak vyrazila vpřed. Jednou rukou popadla nešťastníka za hrdlo, druhou mu vrazila do břicha krátký meč. Jediným pohybem odhodila umírajícího dozadu a zároveň tak srazila stranou dalšího obránce. Trhnutím vysvobodila meč a zavířila na patě, aby vzápětí kopla třetího soupeře do rozkroku.

Iavin se na ni vrhl s kopím v ruce. Bok měla nekrytý. Zasáhne ji z levé strany do břicha. Měl ten úder před očima, v duchu už viděl, jak Inkallimka umírá. Ale uskočila včas stranou, takže se jí hrot zbraně jen svezl po kyčelní kosti. Nějak − Iavin netušil jak − se jí podařilo otočit se tak rychle, že mohla popadnout mladíkovo kopí dřív, než se stačil vzpamatovat. Byla mnohem silnější, než by si Iavin dokázal u ženy představit. Lannisan pustil zbraň, a když uviděl další temné postavy, přehupující se přes cimbuří, dal se jednoduše na útěk.

Běžel naslepo po schodech věže dolů a pak dál do města, aniž by se jedinkrát ohlédl. Jeden z velitelů, kterého neznal, právě shromažďoval vedle studny muže. Popadl Iavina za paži a přerušil tím jeho úprk tak náhle, že se oba skoro poroučeli k zemi.

„Stůj, neutíkej!“ zakřičel Iavinovi do tváře. „Chop se zbraně!“

Iavin zavrávoral; v jeho mysli dosud řádila změť zvuků a obrazů. Někdo mu vtiskl do dlaně krátký meč a on k němu sklopil zrak. Čepel už byla zakrvácená.

„Za mnou!“ vykřikl velitel a Iavina začal příval lidí okamžitě unášet zpátky k hradbám.

Na jedné z ramp vedoucích k baštám se právě bojovalo, Iavin koutkem oka zaznamenal, že tu po Inkallimech není ani stopy, a vrhl se vpřed, aby se s ostatními druhy zapojil do potyčky. Ocitl se tváří v tvář mužům v obyčejných vlněných šatech rolníků a řemeslníků − polovina z nich byla ozbrojena jen holemi a malými sekyrami. Rampa byla úzká, nebylo tu možné uplatnit přesnost ani obratnost, a tak Iavin jen bodal a sekal do každého těla, které se před ním objevilo, a snažil se neztratit na šikmé ploše rovnováhu. Čas utíkal.

Pak mu na hlavu dopadla prudká rána a na okamžik se mu zatmělo před očima. Slyšel sám sebe, jak křičí, či dokonce ječí, a cítil, jak mu paži roztíná čepel. Zrak se mu vrátil právě ve chvíli, kdy ho někdo přišpendlil k nízké zídce, která ohraničovala rampu.

Potom zaslechl volání: „Zpátky! Zpátky!“

Tlak těl zakolísal a polevil. Náhle byl Iavin volný a klopýtal a klouzal po rampě. Zakopl o čísi tělo a upadl. Do nosu ho udeřil zápach krve a vyhřezlých vnitřností, až se mu zvedl žaludek. Vyškrábal se na nohy a vrávoravě pokračoval v cestě po dlážděné silnici. Lapal po dechu ve snaze nasát do bolavých plic vzduch. Na patře cítil žluč.

Ocitl se na malém tržišti a rozhlédl se kolem sebe. V jeho těsné blízkosti se pohybovalo nějakých třicet, čtyřicet dalších vojáků; někteří zaklekli, kopí a štíty v pohotovosti. Opodál se rozkládal rozlehlý blok chlévů − Iavin si vzpomněl, že jsou určeny pro kozy a ovce, které se tu kupují a prodávají. Stál

tady i masivní kamenný seník. Iavin dorazil do samotného srdce Tanwrye. Odtud už nebylo kam uniknout.

Vzápětí vyrazili z postranních uliček s divokým vytím na rtech Tarbainové, ověšení kostěnými i kamennými amulety. Přihnali se k hloučku lanniských bojovníků a sevřeli je ze všech stran, jako když rozbouřené moře obklopí skalnatý výběžek, Iavin kolem sebe sekal a bil. K uším mu doléhalo ohlušující řinčení zbraní a dusání nohou, výkřiky plné hněvu i zděšení. Cítil rány dopadající mu na paže i hruď, ale zuřivost, která se ho zmocnila, mu nedovolovala vnímat bolest. Pak přišla rána do boku, po níž následovalo náhlé znecitlivění. Iavin zahlédl čepel stahující se zpět, spatřil proud vlastní krve. Pak ho rychle začala pohlcovat tma, sevřela ho ve svém objetí a zahalila mu oči závojem.

I v pádu Iavin stále slyšel děsivou kakofonii zvuků, ale brzy se i ta rozplynula v temnotě. Stal se jen jedním z mnoha mrtvých toho dne, kdy padlo Tanwrye, bašta dlouho považovaná za nedobytnou.

* * *

Bílé sovy zaplavily celý *Antyryn Hyr*, Údolí tisíce stromů. Krátce předtím vyrazili z velkého *vo'anu* v srdci lesa po tajných pěšinách, po nichž kráčely nohy Kyrininů už stovky let, poslové, aby z každého zimního ležení kmene povolali jeden *a'an* válečníků. Bílé sovy teď běžely pod bezlistou klenbou Anlanu a oblohou ztěžklou mraky. Utíkaly tiše a rychle, aby vyslyšely volání Hlasu.

Před pěti celými životy bojovaly a umíraly ve válce Poskvrněných tisíce Bílých sov. Jen kmeny Volavek, Býků a Koní tehdy postavily proti vzdouvajícím se masám lidí početnější oddíly. Huaninové, kteří i s otevřenýma očima stále snili svůj sen o vlastní vznešenosti, si možná mysleli, že tyto časy pominuly. Pokud ano, nechali se oklamat vlastní pyšnou domýšlivostí. Válečníci, kteří překročili Car Criagar, aby zúčtovali s Liškami, byli jen zlomkem sil, které mohl kmen shromáždit. V rozlehlých hlubinách Údolí tisíce stromů se skrývaly netušené zástupy dalších. Jakmile zima pokročila a na zem se začal snášet první opravdový sníh, daly se do pohybu stovky a stovky válečníků.

Mezi *a'any* kolovaly a vzájemně se přikrmovaly různé, stále početnější historky. Tvrdilo se v nich, že existuje *na'kyrim*, dítě dávno mrtvé matky-Bílé sovy, kterého přibili k Soudnému kameni, velkému balvanu zanechanému Kráčejícím bohem, a že se stalo něco neuvěřitelného, nemožného − že

nezemřel. Místo toho, pokračovali šeptálci, prošel proměnou. Právě kvůli němu − a tomu, co se z něj stalo − se teď shromažďovaly *a'any*.

*

Země před příbytkem Hlasu byla tvrdá a holá, udusaná za léta tisíci chodidly. Trčely z ní Písňové kůly, ověšené lebkami, ptačími pery a břečťanem. Před nimi se čelem ke vchodu do příbytku shromažďovali lidé. Ze strany na ně shlížel spletený *anhyne*. Zpoza chatrče se linul kouř z *torkyru*, věčného plamene kmene.

Před obydlím Hlasu se nesešli všichni, i tak ale bylo přítomných velmi mnoho. Přišli, aby si prohlédli a vyslechli *na'kyrima*, který způsobil takový rozruch. Někteří byli přesvědčeni, že by měl zemřít dřív, než způsobí ještě větší zmatek; v srdcích a myslích dalších zaplála horečnatá naděje, protože ucítili vůni jeho moci.

Na'kyrim vyšel z chatrče, zvedl hlavu a rozhlédl se zpola lidskýma očima po shromážděném zástupu. Při kontaktu s jeho pohledem naskočila každému muži, ženě i dítěti husí kůže a vyschlo jim v hrdle. Na *na'kyrimovi* byly stále patrny následky dlouhých hodin strávených na Soudném kameni − vypadal křehce a vyčerpaně. Z jeho postoje ale vyzařovala strhující síla a nořila se do jejich nitra jako neviditelná ruka.

Aeglyss se pohyboval pomalu, opatrně. Za jeho zády se objevil Hlas. Kráčel s hlavou svěšenou.

„Nebude tedy znovu vydán Soudnému kameni?" zeptal se *kakyrin* nevzrušeně. Bylo těžké určit, koho se ptá. Prohlížel si Aeglysse přimhouřenýma očima.

„Ne… nemohu," zamumlal Aeglyss.

„Je duševně nemocný?" vyptával se dál *kakyrin*.

„Možná," zašeptal Hlas. Stařena přistoupila o několik kroků blíž. „Ale je to zvláštní druh nemoci. Soudný kámen nedokázal ovládnout jeho ducha. Necítíš to? Vzduch je doslova prostoupen jeho mocí. Bílé sovy neměly takové dítě už půl tisíce let. Ještě déle."

„Už jednou nás zradil. Učinil falešné sliby. Jeho slova, jeho lži jsou mnohem mocnější, než jaké můžeme vyslovit ty nebo já. Dokáže ze slov splétat sítě a spoutávat jimi naši mysl."

„Tvrdí, že to on byl zrazen, Huaniny z Černé stezky. Tvrdí, že falešné sliby, které učinil, učinil na jejich rozkaz a že je považoval za pravdivé, když je pronášel. Má mysl mi radí, abych mu v tomto uvěřila, a je to mysl prostá sítí, které by upletl."

„Domníváš se, že by mohl kmeni znovu vrátit sílu, kterou kdysi měl?“

„Ano. Kdysi, před pádem Města, jsme byli mocní. Nikdo by si nám tehdy nedovolil ukrást naši zem, pokácet naše stromy, vyhnat naše lovce z letních lovišť. Znamenáme méně, než jsme kdysi po dlouhou dobu znamenali.“

Kakyrin si odfrkl: „Jako znamenají méně všechny národy, z každé země.“ Potřásl hlavou. Jeho náhrdelník zachřestil. „Vidím jen míšence s chřadnoucí myslí.“

Aeglyss sevřel tvář starého muže do dlaní. *Kakyrin* chtěl couvnout, ale Aeglyss ho držel pevně a starcovo předsevzetí jako by vyprchalo dřív, než nabylo pevnějších obrysů. *Kakyrin* začal sténat. Aeglyss se třásl. Pomalu obracel oči v sloup, až mu bylo vidět jen bělmo.

„Vidíš?“ zasípal. „Vidíš?“

Kakyrinovi se podlomily nohy a byl by upadl, kdyby ho Aeglyss nedržel.

„Tak vidíš?“ zeptal se Aeglyss znovu, tentokrát jakoby z větší dálky. Zástup přihlížejících se neklidně zavrtěl. Zazněly hněvivé, vylekané výkřiky.

„Pusť ho,“ řekl Hlas Aeglyssovi a položil mu ruku na paži. Byla to jemná výzva, nikoliv rozkaz.

Aeglyss zamrkal a zadíval se nejprve na stařenu, pak na muže. Ruce mu klesly k bokům. *Kakyrin* klesl na kolena a lehce se kymácel.

„Ublížils mu?“ zeptal se Hlas.

„Ne,“ vydechl Aeglyss. „Aspoň ne tolik, kolik jste ublížili vy mně, když jste mě přibili k Soudnému kameni. Ale odpustil jsem vám. Všem jsem vám odpustil.“ Hlasitě zvolal: „Pokud jsem byl zlomen, tak jen proto, abych byl obrozen. Proto vám odpouštím.“

„Celý svět,“ mumlal *kakyrin.* „Celý svět.“

Z davu vystoupil válečník, oštěp namířený na *na’kyrima,* v očích temné odhodlání. *Na’kyrim* na něj upřel divoký, zanícený pohled.

„Jste lidem mé matky,“ vykřikl. Válečník při jeho výkřiku ucouvl. „Jste mým lidem. Moje srdce bije v souladu s vaším, a pokud mezi námi v minulosti došlo k nedorozuměním, jsou za námi. Odpuštěna, zapomenuta. Už nejsem, kým jsem býval, a ani Bílé sovy by už neměly být, kým bývaly. Společně můžeme vytvořit nový začátek, začátek, jaký svět ještě neviděl. Všechno se může změnit. Pokud si to budu přát.“

Ve vzdálených chatrčích naříkaly děti; i nejstatečnějším válečníkům se chvěly ruce; nejmoudřejší jímala závrať; nejvnímavější uši zvonily nekonečnými ozvěnami hněvu a hladu.

„Copak jsem vám už nedal krev Lišek, abyste v ní mohli smočit hroty svých oštěpů? Nezažili snad vaši nepřátelé velmi zlé období? *Kin’thyny* se teď pyšní větším počtem válečníků, než kmen viděl za celou dobu své existence.“

Ze zástupu zazněly souhlasné výkřiky, některé jakoby omámené, jiné nedočkavé. Místy se ozýval i pláč.

„Pokud si to budu přát," opakoval Aeglyss, „může se všechno změnit. Ať je moje vůle shodná s vaší vůlí. Budu silou ve vašich pažích, hbitostí ve vašich nohou. Nechť jste vy oštěpem v mých rukou. Připoutám k nám Huaniny z Černé stezky pouty, která nedokážou rozetnout. Budu je přesvědčovat tak dlouho, dokud nedají své zbraně do našich služeb. Už jsme trpěli dost dlouho. Už dost dlouho jsme znamenali méně než kdysi. Teď se celý svět rozdělí na dva tábory − na přátele Bílých sov a na ty, kdo budou jejich nepřáteli. A naši protivníci podlehnou. Padnou. Je to…"

Zakolísal a upřel zrak vzhůru k nehybnému moři mračen. Začínal padat řídký, zledovatělý sníh. *Na'kyrim* si povzdechl a padl na kolena. Zaklonil hlavu a upřeně se zahleděl do mrazivého nekonečna nebes.

„Budu služebníkem vašich nadějí a snů," řekl tiše. „Uskutečním je."

I když hovořil potichu, všichni ho slyšeli. A mnozí cítili, jak se jim v srdcích jako temný květ rozvíjí důvěra a víra.

VI.

Žena Orisianovi něco podávala, neviděl ale pořádně, co to je. Tvář měla poznamenanou strupy, nedalo se ale určit, zda za ně vděčí zranění nebo nemoci.

„Prosím, vezměte si to, sire," řekla. „Patřilo to mému muži. Zemřel statečně, u Grive."

Spolu s desítkami dalších seděla na kraji cesty. Byla to krátká ulice v severní části Kolkyre, lemovaná boudami a primitivními přístřešky. Až donedávna byla téměř liduprázdná, obývaná jen několika zbídačenými nebo nemocnými ubožáky. Teď v ní jako houby po dešti vyrůstaly nové chatrče, vystavěné z ukořistěného dřeva. Také staré, opuštěné barabizny se dočkaly nových obyvatel. Nově příchozí pocházeli z údolí Glas. Byli to Orisianovi lidé, kteří uprchli po pádu Anduranu a Glasbridge až sem, do Kolkyre. V této špinavé ulici ovšem skončili jen ti bez přátel nebo rodiny, bez peněz v kapse, za které by si mohli zaplatit lepší střechu nad hlavou, bez silné vůle nebo bez špetky naděje.

Orisian přijal ženin dar. Byla to jednoduchá kožená čapka. Vtiskl jí ji zpátky do rukou.

„Nechte si ji. Prosím! Jsem si jist, že by váš manžel chtěl, abyste si ji raději ponechala vy."

Pokračoval v cestě, Taima a Rotha po boku.

„Kolik jich je?“ zeptal se Taim tiše.

„Tady asi stovka. Spousta dalších si našla ve městě lepší ubytování. Tohle jsou nešťastníci, kteří uprchli jen s tím, co měli na sobě.“

K Orisianovi přiběhl umouněný chlapec, dotkl se jeho nohy a pak se zase vrátil ke své mladé matce.

„Urazili dlouhou cestu,“ zamumlal Orisian.

Taim přikývl. „Podle všeho jsou v Kolglasu stovky dalších, ale nemají dost jídla. A lidé se samozřejmě bojí, že ho Černá stezka obsadí, takže se někteří přestěhovali do Stryne, Hommenu, dokonce i dál.“

„Dostávají jídlo?“

„Ó ano. Lheanor ho částečně hradí. Dokonce sem poslal tesaře, aby pomohli stavět chatrče. Cech vinařů posílá pytle plné chleba. Nebudou hladovět, Orisiane.“

„Jediná věc, kterou potřebují, je navrátit se do svých domovů,“ prohlásil Rothe. Jeho hněv byl napjatý, sval pod kůží slov.

Kousek před nimi se jakýsi stařec ohnal holí po toulavém psovi, který dychtivě šťouchal čumákem do vaku ležícího vedle starého muže. Pes ucouvl a vycenil zuby. Mladší muž stojící poblíž po něm hodil kamenem.

„Vrátíme se,“ ozval se Orisian. „Producírovat se sem a tam před těmito lidmi ničemu neposlouží.“

Rothe zabručel: „Tím bych si nebyl tak jistý. Pohled na vás je nenakrmí, ale možná je trochu zahřeje u srdce.“

Vraceli se rušnými, hlučnými ulicemi zpátky k Věži trůnů. V severních částech Kolkyre žila většina městských řemeslníků − jejich domy, dílny a prodejní pulty byly doslova všude. Úzké uličky blokovaly malé vozy plné stavebního dříví. Žebráci a pouliční prodavači obtěžovali každého kolemjdoucího.

Orisiana v těchto dnech jen zřídka opouštěl hněv. Podbarveno jím bylo všechno, co viděl, všechno, co slyšel. Snažil se rozlišovat mezi zlobou vyvolanou tím, co jeho lidem způsobil Horin Gyre, a tím, co považoval za nepřátelské, povýšenecké hrátky Aewulta a Stínové ruky. Neurčitě cítil, ale nedokázal z té změti vymotat ještě další vlákno − podráždění nad vlastními možnými chybami a nedostatky, nad neschopností dostát požadavkům, které na něj byly kladeny.

„Ničemu neposloužíme, když se tady budeme nečinně potloukat, zatímco jedna polovina našeho klanu postrádá střechu nad hlavou a druhá hladoví,“ zabručel.

Za jejich zády se objevil muž tlačící dvoukolák plný dřevěného uhlí a zakřičel na ně, aby uhnuli a nechali ho projet. Rothe se rozzlobeně zastavil a otočil. Muž skoro uklouzl, jak se rychle snažil zastavit káru, aby nenajel

gardistovi na holeně. Vyštěkl několik ostrých slov, ale rychle zmlkl, když k němu Rothe udělal jediný rychlý krok.

Orisian odstrčil Rotha stranou. „Nech ho být. Je to spíš jeho ulice než naše."

Muž kolem nich projel a pokračoval v cestě. Kličkoval mezi davy. Zazněl rozhněvaný výkřik bolesti, jak někomu narazil dvoukolákem do lýtka.

Jak tam tak stáli, v ústraní na kraji ulice, dotkl se Taim Narran nenápadně Orisianovy paže.

„Kousek za námi jsou dva chlapi, sire. Velcí. V kožených kazajkách. Vidíte je?"

Orisian se ohlédl směrem, kterým přišli. Okamžitě poznal, na koho Taim naráží − dva urostlí muži tam vážně hovořili se ženou, která z okna v průčelí svého domu prodávala lojové svíce. Přikývl.

„Už jsem minimálně jednoho z nich zahlédl, když jsme opustili Věž," zašeptal Taim. „Pojďme dál."

Zavedl Orisiana zpět mezi proudící obyvatele města. Rothe se držel několik kroků zpátky, aby kryl thanovi a jeho kapitánovi záda. Orisian si všiml, že si gardista opatrně sundává zraněnou ruku z pásky.

„Sledovali nás celou cestu touto ulicí," řekl Taim. „Zastavovali se, když jsme se zastavili." Vrhl rychlý pohled stranou, na stánek ověšený jednoduchými hrnci, džbány a poháry. „Už jdou zase za námi."

„Co navrhujete?" zeptal se Orisian.

„No, je možné, že vidím trávu růst. A i kdybych se nemýlil, je pravděpodobné, že nepředstavují žádnou bezprostřední hrozbu. V každém případě je můžeme prozatím ignorovat. Budeme si s nimi lámat hlavu, až bezpečně dorazíte do Věže."

Orisian obešel hromádku koňských koblížků. Ulicí prolétalo hejno racků, kteří s hlasitým křikem pronásledovali jednoho ze svých druhů, jemuž se podařilo zmocnit trochy jídla. V Car Criagaru i dalekém Koldihrve se Orisian domníval, že jakmile se dostanou k moři a uprchnou na jih, budou v podstatě v bezpečí. Teď, na konci putování, zjistil, že čelí jen dalším zápasům, dalším nejistotám. Místo aby se situace vyjasnila, odpovědí na jeho otázky neustále ubývalo. A obával se, že jich bude ubývat i nadále, pokud a dokud nenajde způsob, jak se vydat vlastní cestou.

„Mohli by to být Lheanorovi lidé, kteří nás mají hlídat?" zeptal se Taima.

„To je nepravděpodobné, sire," odfrkl si Taim. „Lheanor by určitě nikoho nepověřil naším strážením, aniž by nám o tom řekl."

„V tom případě chci vědět, kdo ti lidé jsou a co mají v plánu. Teď hned, dřív než se vrátíme do Věže."

Taim kývl na Rotha, aby se k nim přidal. Gardista okamžitě přidusal.

„Zabočíme do nejbližší postranní uličky," pronesl Taim naprosto nenuceně. „Půjdete s Orisianem klidně dál tak, aby vás bylo vidět. Připravíme těm ohařům, kteří se nám přilepili na paty, pořádné překvapení."

Na nejbližší křižovatce zahnuli doprava, do úzké, ale rušné uličky. Několik žen a dívek tu právě věšelo na šňůry čerstvě obarvená prostěradla, aby uschla. Dvojice mužů se hádala kvůli malému kohoutovi, kterého jeden z nich držel v ruce. Skupinka dětí házela kamínky na šindelovou střechu a smála se, jak rachotí. Rothe vedl Orisiana vpřed trochu rychleji. Taim prudce odbočil a ztratil se Orisianovi z očí.

„Raději se neohlížejte," nabádal Rothe Orisiana. „Ať jim nenaznačíme, co se na ně chystá."

„Zvládne Taim dva chlapy?"

„Ach, s tím si nemusíte dělat starosti. Budou litovat, že se dneska ráno probudili."

Jen o vteřinu později se jim za zády rozlehlo dusání kroků, výkřiky a tlumené údery. Orisian i Rothe se prudce otočili. Taim klečel na jednom z mužů, který ležel tváří k dláždění. Druhý se belhal pryč, jak rychle mu to jen jeho zjevně zraněná noha dovolovala.

V tom zmatku utekl kohoutek svému majiteli a s kokrháním se rozběhl uličkou. Oba muži, kteří se kvůli němu krátce předtím hádali, se okamžitě dali do pronásledování. Děti upustily kamínky a vzrušeně ukazovaly na Taima a jeho zajatce.

„Podařilo se mi zadržet jen jednoho, sire," omlouval se Taim, zatímco se k němu Orisian a Rothe blížili.

„Jeden stačí," prohlásil Rothe s pochopením. „Obrátíme ho."

Převrátili omráčeného muže na záda a Taim mu přitiskl k hrudi hrot meče, čímž ho doslova přišpendlil k dláždění. Rothe se nad ním sklonil.

„Kdo jsi?" zeptal se, a dokonce i Orisianovi připadal jeho hlas studený a hrozivý.

Muž odvrátil tvář a tvrdošíjně mlčel. Taim poklepal muži čepelí do hrudi.

„Teď není ta správná chvíle na statečnost. Nikdo z nás tří není právě proslulý trpělivostí. Pokud nám řekneš, jaké jsi měl úmysly, nic se ti nestane."

„Neměl jsem žádné úmysly. Jen jsem se procházel s přítelem," odsekl muž trochu nezřetelně. Stále vypadal poněkud omráčený, ať už nečekanou změnou situace nebo pádem na zem. „Nemysleli jsme, že tady natrefíme na lupiče. Neměli jste právo nás napadnout."

Rothe se napřímil. Podívali se s Taimem na sebe a Orisian viděl, že se na něčem mlčky dohodli. Taim zasunul meč zpátky do pochvy a pak zlehka nakopl muže do žeber.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se.

„Neprozradím své jméno zlodějům.“

Orisian si všiml zvláštního tónu mužova hlasu, přízvuku, který mu připadal lehce povědomý, i když ne důvěrně známý.

„Vstaň!“ rozkázal Taim unaveně. Podíval se na Orisiana. „Klidně ho můžeme pustit, sire. Neřekne nám nic dalšího kromě toho, co nám už prozradil jen tím, že otevřel pusu.“

Orisian přikývl.

„Vyřiď svému pánovi, že nemáme rádi, když nás někdo sleduje,“ zavolal Taim za mužem, který už mezitím pádil trochu ztuhle pryč.

„Haig?“ zeptal se Orisian tiše.

Taim i Rothe přitakali.

„Myslím, že Nar Vay,“ řekl Taim. „Někde blízko u hranic s Aythem. Ale zcela jistě Haig, ano.“

„Takže Aewult. Nebo Mordyn Jerain.“

„Nebo steward,“ navrhl Rothe pochmurně. „Kterýkoliv z nich. Všichni. Vlastně není důležité kdo.“

„To není,“ souhlasil Orisian. „Kolik mužů tady s sebou máte, Taime? Sedm set?“

Pokud válečníka thanova otázka překvapila, nedal to najevo. „Asi tak. Možná o trochu míň, ne všichni jsou schopni vydat se na pochod. Pokud tedy máte právě tohle na mysli.“

„Dokud jsme tady, jsme hosty,“ řekl Orisian. „Žebráky. Hračkami v rukou Haigu. Mají v plánu nechat nás tu hnít, zatímco sami budou dělat pořádek v údolí Glas. A co bude pak? Aewult a Stínová ruka za nás učiní všechna rozhodnutí, pokud je necháme.“

„To by se neodvážili,“ zavrčel Rothe.

„Možná ano,“ ozval se Taim.

„Prostě jen nechci zklamat naše lidi, žijící tam venku na ulici. Nebo Croesana,“ povzdechl si Orisian. Nebo svého otce, mohl by klidně dodat. Nebo dokonce Fariela. „Aewult možná není tak chytrý, jak si myslí. Možná zjistí, že probíjet se celou cestu až do Údolí kamenů nebude tak snadné. Jsou věci…“

Nechal myšlenku nedokončenou. Prozatím nikomu neprozradil, čeho byli s Anyarou svědky v pokoji Yvane. Po pravdě řečeno, vlastně nic neviděli. Jen cosi ucítili a taky slyšeli, co jim Yvane vyprávěla. Nepochyboval, že Aeglyss představuje hrozbu; jiní ovšem možná nebudou tak ochotně věřit slovům *na’kyrimky*. Pokrčil rameny.

„Mám pocit, že… že kdybychom byli v Kolglasu, byli bychom aspoň doma, když nic jiného. Nikdo by nám nemohl rozkazovat, co máme dělat. A nebylo by tak snadné nás špehovat.“

„Aewult bude… naštvaný, pokud odejdeme bez jeho souhlasu," poznamenal Taim.

„Můžete vyrazit tak rychle nebo tak tiše, aby vás nemohl zastavit? To je nejpodstatnější. Jakmile se ocitnete na severní silnici, bude cesta volná."

Taim se usmál. „Myslím, že ano. A jestli se nám podaří získat pomoc od Lheanora a jeho lidí, jsem si tím dokonce naprosto jist."

„Promluvím s thanem," řekl Orisian. To, že se může sám rozhodnout, že se je schopen vydat vlastní cestou, mu trochu zlepšilo náladu. Tady v Kolkyre se cítil bezmocný, zápasil s nejistotou. Opravdu je to tak snadné? Opravdu stačí od toho všeho utéct?

„A ještě jedna věc," dodal. „Chci, aby měla Anyara vlastního tělesného strážce."

„Strážce?" opakoval Taim jako ozvěna.

„Nejlepšího muže, jakého máte."

„To není… běžný postup, sire."

„Kdyby byl, tak bych o to asi nežádal, že? Od Zrození zimy čelila většímu nebezpečí než já. A je posledním členem rodiny, kterého ještě mám. Chci, aby na ni někdo dával pozor."

Taim skoro neznatelně sklonil hlavu. „Někoho najdu."

Rothe postoupil téměř ostýchavě o krok vpřed a nepřítomně si hladil bradu, jako to dělával, když se cítil nesvůj.

„I vy byste měl mít strážce, Orisiane," řekl. „Vlastně hned několik. Bylo od nás velmi lehkomyslné, že jsme se o to nepostarali už dřív. Teď, když jste thanem a já mám takříkajíc zlomené křídlo…"

„Ne," řekl Orisian možná až příliš rychle. „Nepotřebuji nikoho dalšího."

Rothe se zatvářil znepokojeně. Orisian se jemně dotkl jeho zdravé paže.

„Nechci nikoho kromě tebe, Rothe. Sloužil jsi mi lépe, než mohl můj otec od tebe kdy žádat. Nechci, aby…"

Svou myšlenku nedokončil. Uvědomil si, že se pro thana nesluší, aby dával najevo příliš velkou nechuť k sebeobětování jiných v jeho zájmu. Během oné pochodněmi prozářené noci Zrození zimy v Kolglasu na vlastní oči viděl, jak jeho druhý gardista Kylane umírá, aby ho ochránil. Rothe kdysi dávno přísahal, že učiní totéž, pokud bude třeba, a Orisian ho nechtěl zahanbit tím, že by se ho snažil přimět slib odvolat. Nepřipustí ale, aby si někdo opět vložil na ramena podobné břímě.

Z Rothova smutného, roztávajícího výrazu poznal, že mu nemusí důvody svého rozhodnutí vysvětlovat. Gardista už s ním byl dost dlouho na to, aby měl představu, jakými stezkami se ubírá Orisianova mysl.

„To není rozumné," prohlásil Taim Narran. „Ať je Rothe sebeschopnější, nemůže vás hlídat pořád. Jak říkal, jste than. Musíte nám dovolit, abychom zajistili vaše bezpečí a…"

„Ne," trval na svém Orisian. Odvrátil se. „Vrátíme se."

„To je v pořádku, Taime," slyšel za zády pronášet Rotha s předstíranou lehkostí. „Tahle zranění jsou pro člověka jako já jenom škrábnutí. Za pár dní po nich nebude ani stopa a pak uvidíte, že je than pořád dobře strážen."

*

Když se přiblížili ke kasárnám, zastavil je jeden z Taimových mužů. Tvářil se poněkud utrápeně.

„Hledal vás tady posel, sire. Ten… ten host z Věže trůnů si vás přeje vidět. Myslím, že je to naléhavé."

„Myslíš Yvane?" Strážný přikývl a Orisian se zamračil. „V tom případě ji nazývej jejím jménem. Není tady nikdo, kdo by nás mohl tajně poslouchat."

Po strážného tvářích se rozlila jemná červeň. Orisian okamžitě zalitoval svého ostrého tónu.

„O co šlo?" zeptal se, tentokrát klidně. „Mám teď spoustu jiné práce."

„Netuším, sire. Ale vypadalo to neodkladně. Posel byl nervózní a vystrašený."

„V pořádku," řekl Orisian a snažil se skrýt zklamání. Měl v plánu setkat se s Ess'yr a také s Varrynem. Chtěl být svědkem jejich radosti, až uslyší, že mohou toto místo opustit. Ujistit se, že Ess'yr − že oba − odejdou s ním. „Taime, promluvíme si později. Půjdeme s Rothem zjistit, co Yvane chce."

*

Na'kyrimka byla v pokoji sama. Stála zády k oknu, ruce složené dozadu. Orisian vstoupil a zamžikal. Před pravým okem jako by mu přelétl stín nebo smítko. Zrak se mu na okamžik zastřel, jako by mu nějaký neviditelný prst jemně zatlačil na oční bulvu. Pak se mu pohled opět vyjasnil.

„Nemám moc času, Yvane. Děje se teď spousta věcí."

„Chci mluvit jen s tebou, Orisiane, kdyby to bylo možné. Jen s tebou."

Orisian pokynul Rothovi, který neskrýval nevoli. Otevřel ústa − zjevně se chystal protestovat.

„To je v pořádku, Rothe," uklidňoval ho Orisian. „Nebude to trvat dlouho."

Rothe vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře − možná trochu prudčeji, než bylo nutné.

„Nemyslím, že byste mi mohla říct něco, co by bylo třeba před Rothem skrývat," řekl Orisian a obrátil se k Yvane. Pak se to objevilo znovu − pocit, jako by mu oko podrážděl zrnko prachu. Trhl hlavou, jako by si tím mohl pročistit zrak. „Nezaslouží si, abyste ho tak…"

„Yvane chrání mé soukromí, ne své."

Orisian uskočil stranou a skoro vykřikl překvapením. Na židli, ještě před okamžikem prázdné, seděl *na'kyrim* − mladý muž nevysokého vzrůstu s rukama položenýma na kolenou. Hlas měl jemný, připomínal flétnu.

„Neboj se," řekla Yvane, než mohl Orisian promluvit nebo si povolat na pomoc Rotha. „Není nebezpečný. Jmenuje se Bannain a je z Highfastu."

Orisian udělal další nervózní krok zpátky. Byl si jist, že když vstoupil do místnosti, muž tam nebyl.

„Jak…" začal, ale odmlčel se, protože netušil, jak svou otázku zformulovat.

Bannain se odtažitě usmál a mávl dlouhými prsty.

„Obyčejný trik. Mrzí mě, jestli jsem vás vylekal."

„Samozřejmě že jste mě vylekal," vyštěkl Orisian.

Yvane mu konejšivě položila ruku na paži a současně se zamračila na Bannaina, jako by ho chtěla pokárat.

„Možná je trochu namyšlený, Orisiane, ale nechce ti ublížit. Bannain umí využívat Sdílené velmi mocným, ale současně velmi omezeným" − to slovo zdůraznila − „způsobem. Díky tomu se dobře hodí k provádění určitých úkolů. Slouží Vyvolené jako posel už spoustu let."

Bannain si založil ruce na prsou a natáhl si nohy tak, že pata jednoho chodidla spočívala na prstech druhého.

„Není na tom nic zlověstného," pokračovala Yvane. „Bannain jen dokáže způsobit, že se mu oko pozorovatele jaksi… vyhne, dá-li se to tak říct. A zvládne to jenom na pár vteřin, takže zase není tak chytrý, jak si o sobě myslí."

Mladší *na'kyrim* se opět usmál. „To je pravda. Ještě jednou se omlouvám. Chtěl jsem se jen vyhnout zrakům každého, kdo by vás mohl doprovázet. Za normálních okolností je o mých návštěvách v Kolkyre informován pouze Lheanor a jeden nebo dva další lidé. Ovšem když jsem se dozvěděl, že je tu Yvane se zprávami ze severu, musel jsem přijít a promluvit si s ní. A ona na oplátku zase naléhala, abych vám vyprávěl svůj příběh."

„Váš příběh?" zeptal se Orisian ostražitě.

„Bannain byl vyslán radou Highfastu, aby Lheanora varoval," vysvětlila Yvane. „Možná bys rád slyšel, co má na srdci."

„Dobrá tedy. Mluvte.“ Orisian se nedokázal tak úplně zbavit ostražitosti a nedůvěry. Pokud Yvane tvrdila, že je ten muž neškodný a přináší užitečné zprávy, věřil jí, ale to neznamenalo, že se mu musí líbit Bannainovy způsoby.

„Těžko se to vysvětluje někomu, kdo není *na'kyrim*,“ začal mladý muž. „Ale Yvane tvrdí, že pokud to někdo může pochopit, pak vy. Vyprávěla vám už o jedu, který zaplavil Sdílené?“ Při té otázce znechuceně ohrnul nos.

„Ano, vyprávěla. I o jeho původci.“

„Původci. Vskutku. Prý jste se s tím Aeglyssem už setkal.“

„Nesetkal. Jenom jsem ho jednou viděl. Ale moje sestra měla tu smůlu, že musela v jeho společnosti strávit mnohem víc času než já.“

„To byla tedy opravdu smůla. Máme v Highfastu jednu ženu − pochází z Dyrkyrnonu − která Aeglysse kdysi znala, ještě v dobách jeho mládí. Nemá pro něj jediné dobré slovo. Je si jista, že právě on je tím zdrojem neklidu, který teď trápí všechny probuzené *na'kyrimy*. Zjistil jsem, že i Yvane sdílí toto přesvědčení. Ovšem otázka zní − jak se to mohlo stát? A co to znamená?“

Bannain pohlédl z Orisiana na Yvane, obočí povytažená jako vypravěč, který napíná publikum.

„Nepřeháněj to!“ zavrčela Yvane. „Nezapomeň, že Orisian je thanem právě tak jako Lheanor.“

Bannain nedal ani náznakem najevo, že by ho její výtka zahanbila.

„Rada Highfastu se touto záležitostí velmi zevrubně zabývala,“ pokračoval. Položil si lokty na opěradlo křesla a sepjal bříška prstů. „A došla k následujícímu závěru − oné noci, noci, na kterou nikdo z nás Probuzených nejspíš nikdy nezapomene, se muselo s tímto Aeglyssem něco stát. Něco, co prolomilo bariéru mezi jeho myslí a Sdíleným. Co to přesně bylo, není zase až tak podstatné. Jádro věci je následující − Aeglyss se stal něčím… novým. Nebo velmi starým, záleží, jak se na to podíváte. Už po staletí se neobjevil *na'kyrim*, který by dokázal vrhnout tak dlouhý stín. Sdílené ho prostoupilo − a část z něj na oplátku pronikla do Sdíleného. Může teď být schopen pozoruhodných věcí. A toto je podstata zprávy, kterou mým prostřednictvím poslala Cerys Lheanorovi − buďte opatrný. Ať teď věci vypadají jakkoliv, Highfast je toho názoru, že armáda Černé stezky není nejnebezpečnějším prvkem v údolí Glas.“

Orisian zíral na mladého *na'kyrima*. „To už nás také napadlo.“

„Je tu ještě něco,“ řekla Yvane a vyzvala pohledem Bannaina, aby pokračoval.

„Ano,“ přitakal. „I když je těžké určit, co přesně to znamená. V Highfastu žije muž, kterého nazýváme Snící. Spí a tu a tam ze spánku promluví o proudech, plynoucích v nejhlubších vrstvách Sdíleného. To, co říká, většinou nedává moc smysl, ale něco ano, a to něco je velmi temné. Zdá se, že

změny ve Sdíleném upoutaly pozornost těch, kteří by raději měli zůstat nerušeni. Snící šeptá o tom, že Anainové jsou neklidní.“

„No, to…“ Orisian se odmlčel. Neměl tušení, co by na to měl říct. Anainové − rasa naprosto odlišná od ostatních, nesmiřitelná, nepoznatelná − zcela přesahovala hranice jeho zkušeností. Byli pro něj jen bytostmi z podivných, zpravidla děsivých příběhů, sotva reálnějšími než vlčí plémě, které zmizelo ze světa před více než tisíci lety. Na vlastní oči viděl a od Ess’yr slyšel, že pro Kyrininy znamenají mnohem víc, toto vědomí ale nijak nezmírnilo jeho vlastní neznalost.

„Anainové se k ničemu nevyburcovali už velmi dlouho,“ zamumlala Yvane. „Vlastně už od chvíle, kdy vztyčili Temný hvozd. To je dobrých tři sta let. Po celou tu dobu se vůbec nezajímali, co se ve světě děje. Pokud je teď jejich lhostejnost přešla, znamená to, že nás čekají potíže.“

Orisian rozhodil rukama v gestu podrážděné bezmoci.

„Potíže, se kterýma ale nemůžu nic dělat.“ Zadíval se tázavě nejdřív na Yvane, pak na Bannaina. „Aeglyss, Sdílené − už tohle dalece přesahuje moje chápání. Ale Anainové?“

„Přesahuje to chápání nás všech,“ připustil Bannain.

„Ale ty rozumíš věcem, které ostatní nejspíš nechápou,“ řekla Yvane. Do hlasu se jí vkradla úsečná neústupnost, kterou Orisian tak dobře znal z dřívějška. „Tvá mysl je méně uzavřená než mysl většiny ostatních. Po celá léta jsi měl po boku Inuriana. Byl jsi u toho − viděl jsi, co se stalo − když jsem se pokusila přiblížit k Aeglyssovi. Tohle… tohle začíná přesahovat chápání… Paměť Huaninů je příliš krátká. Všichni si myslíte, že si vzpomínáte na bytosti jako Minon nebo Orlan Kralopoutač, ale ti už tady byli před celými staletími. Zvykli jste si na *na’kyrimy*, jako jsem já nebo Bannain, s našimi pošetilými, malými tajemstvími. A Anainové − ani sto tisíc mečů nebude stačit, pokud se rozhodnou procitnout z dřímoty.“

„To chápu,“ řekl Orisian. A opravdu to chápal − aspoň částečně. Všechny ty hodiny strávené s Inurianem, fascinace Kyrininy, dny prožité ve *vo’anu* Lišek a *anhyne*, který tam spatřil − tyto věci ho přesvědčily o tom, že na světě existují záležitosti dalece přesahující intriky thanů a síly mnohem větší než ty, které se skrývají v mečích a kopích.

„Lheanor řekl totéž,“ ozval se Bannain. „Vyslechl si má slova a pak přikývl a prohlásil, že chápe.“ *Na’kyrim* se smutně usmál a naklonil hlavu na stranu. „Ale ve skutečnosti nechápal. Nemá představu, jak ničivá může být nadcházející bouře. A jak by ji také mohl mít? Nikdo kromě nás *na’kyrimů* nemůže. Aeglyss se stává zimnicí, rozechvívající Sdílené. A Sdílené je… je myšlenkou, jejímž jsme my všichni vyjádřením. Huaninové, Kyrininové, *na’kyrimové* − všichni.“

„Pojď s námi do Highfastu," řekla náhle Yvane Orisianovi. „Hammarn a já tam zítra s Bannainem odcházíme. Pojď a promluv si s tamějšími lidmi." Podívala se na mladého *na'kyrima.* „Rada Highfastu není proslulá tím, že by se vyburcovala k pomoci druhým, ale možná tak učiní, pokud uvěří, že jsi její pomoci hoden."

Orisian se na ni podíval, a když se setkal s pohledem jejích pronikavých, šedých očí, zmocnil se ho náhle pocit, že před sebou vidí Inuriana − Inuriana, který pro něj byl v posledních letech jediným člověkem, jemuž mohl bezvýhradně věřit, na něhož se mohl spolehnout. Přestože Yvane nebyla ani zdaleka tak jemná a starostlivá jako postarší *na'kyrim* a Orisian ji znal jen pár týdnů, věřil jí. Dávala sice okatě najevo nezájem o záležitosti druhých, ale tu a tam se objevovaly náznaky, že tak činí spíš ze zvyku a účelově, než že by šlo o rys charakteru.

„Mám namířeno do Kolglasu," zabručel Orisian. Highfast − tajné místo, kde žil Inurian před svým příchodem do Kolglasu. Ještě před rokem by skákal radostí při představě, že navštíví tuto záhadnou pevnost, že se seznámí s částí Inurianovy osobní historie. Teď už ale věci nebyly tak prosté.

„Je ještě jedna věc, o které bys měl vědět, než se rozhodneš," řekla Yvane. Kývla na Bannaina. Naklonil se trochu dopředu.

„Bylo to pro mě překvapení. Nepřikládal jsem tomu váhu, dokud jsem si dneska nepromluvil s Yvane. Ta žena v Highfastu, která před mnoha lety znala Aeglysse − Eshenna. Zmínila se o někom dalším, také z Dyrkyrnonu. Vyprávěla radě, že existuje jakási vazba mezi Aeglyssem a ženou jménem K'rina."

Orisian to jméno okamžitě poznal. Bylo totožné s tím, které Yvane zaslechla ve Sdíleném, když zápasila s Aeglyssem.

„Nevím, jestli je to důležité, ale den předtím, než jsem opustil Highfast, Eshenna prohlásila, že se tato K'rina… vydala na cestu. A donesly se nám také zvěsti − neurčité a nespolehlivé − že v západních výběžcích Anlanu se daly do pohybu skupiny Bílých sov," řekl Bannain.

Orisian se zahleděl na Yvane. Pokrčila rameny a povytáhla obočí.

„Nevím. Poskytla jsem tolik odpovědí, kolik jsem mohla. Něco se děje. Nemůžu říct co. Možná nám to prozradí v Highfastu."

„Vede z Highfastu do Kolglasu nějaká silnice?" zeptal se Orisian Bannaina.

Bannain sešpulil rty. „Označení silnice by bylo asi přehnané. Ale vede odtamtud slušná cesta do Hentu a pak dál do Hommenu, kde se je možné napojit na pobřežní silnici."

Orisian přikývl. Na okamžik se zamyslel, jako v posledních dnech už několikrát, co by na jeho místě udělal Croesan nebo Naradin, Kennet či Fariel.

Všichni ti, kteří se před ním měli stát thany, ale kterým v tom zabránilo slepé násilí a nepřízeň osudu. Věděl, že Inurian by ho za podobné plané úvahy vyplísnil. Možná i Anyara, kdyby tušila, co se mu honí hlavou. A měli by pravdu. Protože rozhodnutí, ať dobré či špatné, bylo na něm. Nic a nikdo z něj nemůže toto břemeno sejmout.

* * *

Vzduch ve skladišti byl prosycený vůněmi. Pachy koření a kožešin, oleje a dřeva se mísily dohromady a dodávaly tmě cizokrajný nádech. Střešní trámy sténaly pod nápory nočního větru. Někde nahoře, v temné spleti trámů a fošen, rachotily krysí drápky.

Ostrý Ammen zastínil rukou nevelký plamen svíčky. Dva muži, kteří venku drželi stráž, ho nabádali, aby tady nerozdělával oheň − báli se, že by mohl strávit celou budovu − ale bez něj by bylo toto místo příliš tmavé a nehostinné. Ammen se plížil mezi velkými hromadami beden a balíků a zkoumal tajemnou krajinu tohoto domu pokladů. Stály tu hliněné nádoby skoro tak vysoké jako on sám, se zátkami zapečetěnými voskem; jedna na druhé se jako útesy tyčily bedny; dlouhé balíky látek připomínaly stromy pokácené v jakémsi měkkém lese. Podlahu pokrýval podivný prach, ze kterého se linuly závany vůně, když do něj vkročil.

Navzdory nervozitě, která jím zmítala, to Ammenovi připadalo vzrušující. Zdálo se mu, jako by byl tu, v této velké kamenné lodi, přítomen celý svět i se všemi svými nejvzdálenějšími a nejpodivuhodnějšími zeměmi. Někde se tady možná skrývaly nádoby plné karmínové barvy z Nar Vay, látky z dálného Adravanu, velrybí olej z vlnami bičovaných Ostrovů kostí.

Přelezl přes hromadu něčeho, co vypadalo jako tulení kožešiny, a vyšplhal na haldu krabic. Vtěsnal se do prostoru mezi dvěma z nich. Když si teď nalezl vlastní, skrytý koutek, cítil se v bezpečí a sfoukl svíčku. Naslouchal zvuku běžících krysích tlapek, jemnému tření člunů zakotvených venku v přístavišti, rachocení uvolněného šindele někde nad hlavou. Opřel se o bednu a představoval si, jaké to bude, až se s otcem vydají na cestu, až spolu dorazí do Skeil Anchoru. Byl si jist, že lidé budou Ochana Kuchaře znát. Budou ho znát i v zájezdních hostincích a rybářských vesničkách, a když po jeho boku spatří Ammena, budou ho brzy poznávat také.

Z úvah ho vytrhl skřípavý zvuk. Po kolenou se posunul kousek dopředu a zahleděl se přes prázdnou nekonečnost kamenné podlahy k čelní stěně skladiště. Dvířka, kterými ho předtím hlídači pustili dovnitř, se znovu otevřela

a do skladiště dopadlo světlo luceren. Pak vstoupila robustní postava s holí v ruce a obrovským pytlem přehozeným přes rameno. Byl to Ammenův otec.

„Ammene!“ zasyčel Ochan. „Ostrý Ammene! Kde jsi, chlapče?“

„Tady!“ zvolal Ammen, vstal a zamával na otce, i když si nebyl jist, zda ho v šeru uvidí.

„Potichu!“ vyštěkl Ochan. „Ne tak hlasitě, ty idiote!“

Dveře se zavřely a skladiště opět pohltilo tajuplné šero. Ammen slyšel, jak otec kleje. Pak dopadl s žuchnutím na podlahu pytel.

„Nevidím ani na krok,“ stěžoval si Ochan Kuchař. „Nemáš světlo, chlapče?“

„Říkali mi, že si nemám žádné brát, ale ano, mám svíčky. Hned jednu zapálím.“ Sklonil se a začal šmátrat po svíčce, kterou před chvílí sfoukl. Zapíchl si při tom do prstu třísku a tiše vyjekl.

„Nedělej si s tím starosti,“ zabručel Ochan dole. „Půjčím si od hlídačů lucernu.“

Vtom se ozvaly výkřiky a vzápětí dusot prchajících nohou.

Ammen vyskočil, ale otec vyštěkl: „Schovej se, chlapče!“ A Ammen poslechl.

Slyšel, jak se dveře znovu otevírají, a viděl, jak po stěnách a trámech klouže světlo pochodní a dovnitř vstupují jacísi muži.

„Co tady chceš, ty malý…“ zasípal chlapcův otec.

„Buď zticha,“ zazněl Urikův ostrý, nervózní hlas.

Ostrý Ammen neodolal pokušení a vystrčil opatrně hlavu z úkrytu za bednou. Ke svému zděšení spatřil otce, jak čelí půltuctu mužů, v jejichž čele poznával zavalitou postavu kapitána stráže Urika. Všichni svírali v rukou železem pobité palice městské stráže; tři z nich nadto drželi pochodně, jejichž plameny v průvanu z otevřených dveří praskaly a protahovaly se. Skladištěm se prohánějí divoké stíny.

„Utiším tebe, jestli se odvážíš blíž,“ řekl Ochan a Ammen v jeho slovech zřetelně vycítil hrozbu, příslib nebezpečí.

„Mlč!“ vykřikl Urik a zvedl klacek.

Ammenovi připadal rozrušený, na pokraji paniky. Tohle kapitán stráže určitě nechtěl. Příliš se bál, že vyjde najevo jeho zkorumpovanost, než aby dobrovolně připustil, aby byl Ochan takhle zahnán do kouta. Někde se musela stát chyba, pomyslel si Ammen a sevřel ho ledový strach.

„Sledovali jsme tě půl dne, Ochane Lyre,“ řekl Urik. „Nemysli si, že nám teď unikneš.“

„Uniknu? Uniknu?“ Ochan zvedal hlas přiměřeně tomu, jak vzrůstal jeho hněv. „A vědí tihle darebáci, které sis s sebou přivedl, co jsi zač? Vědí…“

Urik zavyl a vrhl se vpřed. Ale Ochan byl rychlý. Máchl holí a zasáhl Urika přímo do čela takovou silou, že se podsaditý chlapík zapotácel. Kdyby byli ve skladišti sami, nebylo by o vítězi pochyb. Ale Urik nebyl sám. Ostatní strážci Ochana okamžitě obklíčili a začali do něj bušit palicemi hlava nehlava.

Ammenovi uvízl v hrdle výkřik, když viděl, jak rány dopadají jedna za druhou. Chtěl vyskočit z úkrytu a rozběhnout se otci na pomoc, ale kolena měl jako zdřevěnělá − nedokázal pohnout nohama.

Ochan klesl na všechny čtyři. Urik se k němu přihnal. Po tváři mu stékaly pramínky krve.

„Zranil jsi mě!“ ječel kapitán stráže. „Zranil jsi mě!“

A udeřil klackem pobitým železem Ochana tvrdě do týla. Ammen viděl otce padat a podle olověné ochablosti jeho údů a bezvládné odevzdanosti, s níž mu hlava třeskla o kamennou zem, okamžitě poznal, že je Ochan Kuchař mrtev.

Ostatní strážci museli Urika, který bez přestání vztekle řval, uklidňovat. Ammen se stáhl zpět do svého tmavého koutku a roztřásl se. Zavřel oči, zvedl ruce k tváři a přitiskl si je na ústa ve snaze potlačit vzlyky, které se z nich už už draly ven. Na vnitřní straně víček mu tančily mžitky.

„Vytáhněte tělo ven,“ slyšel někoho říkat z velké, velké dálky. „Seženeme vůz a odvezeme ho.“

A pak muži zmizeli a dveře se za nimi zavřely. A Ostrý Ammen osaměl s tmou a se svou hrůzou.

VII.

„Aewult nebude nadšený, jestli Taim se svými muži odpochoduje,“ řekl Lheanor oc Kilkry-Haig tiše. Than v těchto dnech jen zřídka hovořil nahlas. Seděl na prostorném trůně s vysokým opěradlem. Orisian se neubránil podezření, že už ho nevyplňuje zdaleka tak jako kdysi. Lheanor se trochu nakláněl dopředu, ruce složené v klíně, ramena shrbená.

„To nebude,“ připustil Orisian. „Asi ne. Nechci vám způsobit potíže, ale nejspíš tady po mně nějaké zůstanou.“

Lheanor škubl pravicí, jako by chtěl nad tak nepodstatným problémem mávnout rukou.

„Pár potíží navíc nehraje roli, když se jich už tolik vznáší ve vzduchu. Víte, i nám bylo řečeno, že kilkryjských kopí nebude v nadcházejících bitvách zapotřebí. Aewult chce, aby se naši muži rozešli do svých domovů, dokonce i ti, které s sebou Roaric přivedl z jihu. Můj syn je… nešťastný. A aby toho nebylo málo, sypou nám do ran ještě sůl a žádají mě − žádají, všimněte si −

abych se podílel na nákladech této války a také té předchozí s Igrynem. Samozřejmě tyto požadavky nevznesl kancléř osobně. Poslal jednoho z těch svých pisálků, těch tichošlápků, aby to udělal za něj.“ Lheanor potřásl hlavou. „Zatím neklepou na dveře vaší pokladnice, Orisiane. Zatím ne, dokud nedorazíte v Anduranu. Ale pak zabuší a natáhnou k vám ty své lačné pracky.“

„Dáte jim, co chtějí?“ zeptal se Orisian.

„Ach ano. Pokleknu před Haigem, jako to dělali všichni thanové z mého rodu už od dob Cannocha. Jakou cenu by měla přísaha, kdybychom na ni nebrali zřetel ve chvíli, kdy je pro nás její plnění obtížné, bolestné? Jediným dalším řešením by dříve nebo později byla válka s Haigem − a Aythem a Taralem. Tím směrem ale leží chaos − přesně to, s čím se mělo vytvořením klanů skoncovat. Tak jako tak bychom tuto válku nemohli vyhrát.“

Than Kilkry se ztěžka opřel o opěradlo trůnu a zadíval se přes Orisiana k protější zdi, kde stáli seřazeni jeho gardisté. Byl mezi nimi i Rothe, vzpřímený a ostražitý navzdory své stále ovázané paži.

„Pojďme se projít do zahrad,“ řekl Lheanor a ztěžka vstal. „Nezlepšuje mi zrovna náladu, když tady musím moc dlouho nečinně sedět.“

Vyšli do chladného vzduchu. Tělesní strážci je následovali, mimo doslech, ale dost blízko. Orisian se domníval, že Lheanorovi bude zima, ale starý muž nedal najevo sebemenší náznak nepohodlí, jako by okolní svět už nemohl proniknout do jeho mysli. Kráčeli po jedné z širokých zahradních pěšinek, která se vinula po úbočí pahorku, na němž byla Věž vystavěna.

„Takže vyrazíte do Highfastu?“

„Ano. Viděl jsem − a slyšel − dost, abych došel k názoru… Nejsem si jistý. Možná není armáda v tomto případě jedinou silou, kterou budeme potřebovat. Ale zdržím se tam jen krátce. Chci se v Kolglasu setkat s Taimem Narranem. Slyšel jsem, že z Highfastu vede dobrá cesta přes hory do Hentu a pak dál k pobřeží.“

„Dobrá? No, nevím. Schůdná, to ano, pokud nebudete čekat příliš dlouho a nebudete mít s sebou vozy. Karkyrské hory můžou být v zimě velmi zrádné.“ Lheanor upřel pohled k obloze. „I když teď asi ještě ne.“

„Jaký máte dojem ze zpráv, které přinesl Bannain z Highfastu? O Aeglyssovi a o Sdíleném?“ Orisian diskutoval s thanem Pravého klanu o závažných záležitostech a cítil se při tom jako šarlatán. Přemítal, zda bude mít někdy v životě pocit, že patří po bok takového muže.

Lheanor pokrčil rameny. „Dělám si starosti s úrodou obilí, s daněmi, s úskoky Stínové ruky. Starosti *na'kyrimů*… některé problémy je prostě lepší přenechat druhým. Jak se mohou lidé jako vy nebo já vypořádat s věcmi, na které nestačí čepel, poslové nebo peníze? Nechápejte mě ale špatně − Cerys

a její lidé v Highfastu jsou pro nás velmi cenní. Věnovat toto místo *na'kyrimům* nebyl nejmenší z Kulkainových moudrých skutků, ani zdaleka ne."

„Zmínil jste se o Bannainově zprávě před Aewultem?"

„Cha! Opravdu si myslíte, že by úžasné válečníky Haigu zajímalo, co si myslí hrstka *na'kyrimů?* Aewult by nikdy nenaslouchal radám načerpaným z takové studnice. Kdyby se dozvěděl, že jim přikládáme nějakou váhu, jen by to posílilo jeho opovržení k nám. Váš i můj klan dosud spojují s dětmi dvou ras tenká vlákna porozumění. Ale Haig? Ne. Dokonce i kdyby těm zprávám uvěřili… ach, stále existují staré nenávisti, které mohou znovu procitnout k životu. Kdyby lidé došli k názoru, že jsou do této války zapojeni i *na'kyrimové*, myslíte si, že by pak byl kterýkoliv z nich v bezpečí?"

„Tím, že k vám poslali Bannaina, hodně riskovali," zabručel Orisian.

„Rád bych se domníval, že mi věří, stejně jako věřili mým předchůdcům. Bohužel se obávám, že úplně nepochopili, jak zeslábla moc vycházející z Věže trůnů."

Po upraveném trávníku si v celých zástupech vykračovaly vrány. Když se teď oba thanové přiblížili, podrážděně zakrákaly a odlétly.

„Myslí si, že jim ten trávník patří," pronesl Lheanor, zatímco je provázel pohledem. „Ty vaše Kyrininy si tedy berete s sebou?"

„Ano, beru. Domnívají se, že budou moci brzy zabíjet Bílé sovy, a to jim… dělá radost." Dobře si vybavoval úsměv, který při té zprávě přelétl Ess'yr po dokonalé tváři. Byla to vzácná odměna.

„Nemůžu říct, že budu nešťastný, až je uvidím odcházet. Vím, že vám pomohli, a to z nich činí přátele nejen vašeho, ale i mého klanu, ovšem informace snadno prosáknou ven, ať se je člověk snaží střežit sebelíp. Každou chvíli by se nám mohl přede dveřmi objevit dav, žádající jejich smrt."

„Já vím. Přinesl jsem s sebou víc potíží, než by mi bylo milé."

„Vy ne. Horin-Gyre. Haig. To oni jsou původci našich potíží. A jeden pošetilý otec, který chtěl synovi dopřát vytouženou bitvu."

Z Lheanorova hlasu čišel takový smutek, že sebou Orisian skoro trhl. Když se pak na thana Kilkry zadíval, nespatřil mocného vůdce, nýbrž starce, zdrceného ztrátou a pocitem viny.

„Každý den se probouzím," řekl Orisian, „a musím si znovu připomínat, že je to pravda, že jsou opravdu pryč. Desetkrát denně − ne, víckrát − mě napadne něco, co bych chtěl někomu z nich říct, na co bych se chtěl zeptat. Otce, strýce, Inuriana. Dokonce i matky a Fariela."

„Je spousta věcí, které bych synovi rád řekl."

„Jednoho syna ještě stále máte. Možná byste je měl říci jemu."

Than Kilkry-Haigu na něj vrhl letmý pohled a Orisiana napadlo, zda by neměl našlapovat opatrněji. Ale něco o těchto věcech věděl, měl jistou představu o mrtvých synech i truchlících otcích.

„Moc dobře vás neznám, sire," pokračoval, „takže mě zastavte, pokud máte pocit, že se k tomu nemám právo vyjadřovat. Můj otec ztratil syna a já kvůli tomu přišel o otce. Žal mi ho vzal dřív než Inkallimové."

„Víte, občas jsem se tady procházel s Croesanem," zamumlal Lheanor. „A před lety jednou i s vaším otcem a matkou, možná víc než jednou. Hovořili jsme… o čem to bylo?" Starý muž na okamžik svraštil tvář. „Nejsem si jistý. Nejspíš o banalitách. Lidé jako my, thane, mají kolem sebe příliš málo těch, v jejichž společnosti mohou… hovořit o ničem. Naučíte se vážit si jich, a o to víc vás pak zasáhne, když odejdou."

Lheanor se zastavil a zadíval se na pěšinu, po které kráčeli. Jeden z plochých kamenů se trochu nadzvedl a narušil hladkost povrchu.

„Podívejte," řekl Lheanor. „Dostal se pod něj mráz."

Vyloudil z hrdla podrážděné zavrčení a mávnutím přivolal jednoho z gardistů. Ukázal na kámen.

„Najděte nějakého zahradníka a řekněte mu, ať to spraví."

Muž odešel, aby splnil rozkaz. Lheanor pokračoval s Orisianem v cestě kolem Věže trůnů. Pohybovali se ve velkém, pomalém kruhu, zatímco jim nad hlavami k západu táhla mračna.

„Muž se nikdy nevyjadřuje nepatřičně, pokud poskytuje dobře míněnou radu," poznamenal Lheanor. „Moje ztráta… je pro mě nesnesitelná. Nicméně je menší než vaše a vy jste se nedal zlomit. Zůstal jste nepokořen. Tudíž jste patrně stvořen z lepšího materiálu než já."

„Ne, to není…" začal Orisian, ale Lheanor ho zvednutím ruky utišil.

„Závidím vám vaše mládí. Představuje brnění proti mnoha věcem. Odmítáte přistoupit na Aewultovu a Mordynovu hru. Já jim dovoluji, aby kolem mě, mého klanu i mé armády vztyčili ploty. Vy ne. Nevím, zda je to, co zamýšlíte, moudré či nikoli. Ale vím, že vám závidím vaše odhodlání se alespoň o něco pokusit."

Starý than se sklonil, aby odlomil z keře u stezky odumřelou větvičku. Pak jí ukázal k travnatému pásu u valu.

„Myslím, že tam dole zasadím stromy. Něco, co na jaře kvete, možná bílými květy. Moje žena miluje bílé květy. To je jedna z mála věcí, které se nemění, viďte? Ať zemře kdokoliv − i my sami − vždycky přijde další rok. Každá zima jednou skončí."

Položil Orisianovi ruku na rameno.

„Udělejte, co považujete za vhodné, thane. Pokud si nepřejete běhat za Haigem jako ochočený pes, budiž. Dokud žiju, Kilkry vás kvůli tomu nikdy

nezahrne výčitkami a myslím, že tak neučiní ani Roaric, až se po mně jednou stane thanem.“

„Je ještě jedna věc, o kterou bych vás rád požádal,“ řekl Orisian.

„Mluvte. Pokud to bude v mé moci, rád vám vyhovím.“

„Dejte za mě pozor na Anyaru. Zlobí se, že si přeji, aby tady zůstala, ale odmítám ji vzít s sebou. Chci, aby byla v bezpečí. Velmi se mi uleví, když budu vědět, že vy − vaše rodina − nad ní bdíte.“

Lheanor se usmál, i když v jeho úsměvu bylo víc lítosti než radosti. „To bych udělal, i kdybyste mě o to nepožádal. Budeme ji střežit tak žárlivě, jako by to byla naše vlastní dcera. Ale na oplátku udělejte něco vy pro mě, Orisiane − nevzdávejte se přespříliš ochotně svého života. Čeká vás nebezpečí, toho či onoho druhu, a už teď zbývá na světě příliš málo dobrých lidí. Přijďte se jednou podívat, zda stromy, které jsem zasadil, opravdu rozkvetly.“

* * *

Jaen Narran byla rozrušená. Skrývala to, ale byla tady spousta jemných náznaků, které Taimovi neunikly. Rty měla sevřené do úzké čárky; porce ovesné kaše nabírala z hrnce nad ohněm tak prudce, až kolem létaly vlhké hroudy; malými, ostrými krůčky rychle pobíhala mezi jídelním stolem a krbem.

Nikdy by nezostudila Taima ani sebe tím, že by ho žádala, aby zůstal. A Taim by nikdy nezahanbil sebe ani manželku tím, že by se pokoušel ospravedlnit svůj návrat na bojiště tak krátce poté, co se vrátil z bitvy, o které oba doufali, že bude jeho poslední. Jaen věděla stejně dobře jako on, že tento boj musí být vybojován, že toto volání nesmí zůstat nevyslyšeno. A také věděla, že manželovi láme srdce pomyšlení, že ji bude muset znovu opustit.

Taim si zamíchal do šedé hmoty v misce trochu soli. Místnost, kterou jim poskytli tady v kolkyrských kasárnách, byla dobrá − prostorná, teplá a suchá. Určitě lepší než ubytování Taimových vojáků, kteří se tísnili v prostorách, určených původně pro polovinu jejich počtu. V zájmu rodiny souhlasil, že nebude sdílet se svými muži nepohodlí, ale mohl s nimi alespoň sdílet jejich stravu − a také tak činil.

Jaen se usadila na opačném konci hrubého stolu.

„Pokusím se tedy dnes večer vyspravit všechno, co půjde,“ řekla. „Pořád je spousta děr, které jsem nestihla zašít. Skály tam dole na jihu musí být ostřejší než tady.“

„Určitě jsou tu švadleny, které by ti mohly pomoct.“

Ze lžíce, kterou Jaen donesla do půli cesty k ústům, padaly kusy kaše. „Udělám to. Dělám to víc než třicet let. Teď s tím nepřestanu.“

„Ani bych to nechtěl.“

Chvíli jedli mlčky. Oheň praskal. Venku sílil vítr. Divoce se prohánět kolem nízkých kamenných kasáren.

„Kde jsou mladí?“ zeptal se Taim konečně.

„Vydali se do přístavu. Achlinn se snaží najít práci na rybářské lodi. Maira šla s ním. Doufá, že se něco doslechne o osudu přátel.“

Taim přikývl. Byl hrdý na svou dceru i jejího manžela. Jejich útěk s Jaen z Glasbridge byl tak kvapný, že si s sebou nebyli schopni odnést takřka nic. Nejspíš už neměli domov, do kterého by se mohli vrátit. Tváří v tvář takové nepřízni osudu přesto nedávali najevo nic než odhodlání.

Jaen se na něj dívala způsobem, jakým to dělávala, když zvažovala, zda mu má něco říct. Taim tázavě zvedl obočí.

„Určitě by ti to chtěla říct sama,“ zamumlala Jaen, „ale čím dřív se to dozvíš, tím líp. Maira čeká dítě.“

Taim vyskočil ze židle tak prudce, až narazil stehny do stolu a rozkymácel misku s jídlem.

„Opravdu? Víš to jistě?“

Jaen se na něj usmála, radostně a současně smutně. „Opravdu,“ přitakala.

Taim k ní přistoupil a pevně ji objal. Upustila lžíci.

„Myslel jsem, že to nepůjde,“ zašeptal jí do ucha.

„To jsme si mysleli všichni,“ řekla Jaen a zlehka ho odstrčila, aby mohla vstát. Sevřela mu tvář do dlaní. „Domnívali jsme se, že bude díky srdeční horečce neplodná, jako ostatní. Ale není to pravda. Budeš dědečkem, Taime Narrane.“

Válečník se hlasitě rozesmál a vtiskl ženě na čelo polibek.

„Cha!“ křičel. „Cha!“

„Jak vidíš,“ řekla Jaen a klesla zpátky na židli, „budeš doma zapotřebí živý a zdravý, až tohle všechno skončí. Tentokrát nepřipustím žádné pochybnosti. Žádné omluvy, žádné zpoždění. Chci tě mít vedle sebe, až se naše vnouče narodí.“

Upřeně se na něj zadívala a Taim cítil v hrudi její lásku, i tu svou k ní jako tlukot dalšího srdce. Stále tak silná; silná jako vždy.

„Budu tady,“ řekl. „Slibuji.“

* * *

Stará Cailla, služka z kuchyně, už v životě nabrousila stovky nožů. Ať už byl účel nebo hodnota čepele jakákoliv, činila tak vždy s plným zaujetím. Ať dělala cokoliv − vybírala mušle pro thanův stůl, brousila nože, dochucovala polévku − počínala si vždy přesně a důkladně.

Nůž, kterému teď věnovala veškerou péči, nebyl nijak pozoruhodný, až na jednu maličkost − nepatřil do inventáře kuchyně ve Věži trůnů, ale náležel jí samé. Měl krátkou, tenkou čepel zasazenou do silné dřevěné rukojeti. Kdyby jí někdo nakoukl přes rameno a prohlédl si ho, došel by nejspíš k závěru, že se jedná o nůž určený k čištění brambor nebo krájení ovoce. Ve skutečnosti nikdy neposloužil žádnému konkrétnímu účelu. Kromě vzácných příležitostí, kdy ho Cailla vytáhla, aby zkontrolovala jeho ostří nebo jej nabrousila, nikdy neopouštěl jednoduché kožené pouzdro.

Cailla byla sama ve stísněné místnůstce, o kterou se dělila se třemi dalšími služebnými. Seděla na kraji dřevěného lehátka, na kterém spávala, a tiše pracovala ve světle jediné lampy, plněné velrybím tukem. Čepelí nože přejížděla po kameni, který jí ležel na kolenou. Prsty už možná neměla tak rovné a silné ani zručné a rychlé jako kdysi. Přesto si počínala zkušeně. Až skončí, bude mít nůž čepel tak ostrou, jak jen to bude možné.

Jak se Cailla hrbila nad brouskem a přejížděla po něm nožem plynule sem a tam, staré, jemné rty se jí pohybovaly. Činily tak takřka nehlučně, ale přesto ne docela. Příliš tiše, než aby její slova slyšel někdo kromě boha, jemuž byly určeny, znovu a znovu opakovala několik krátkých vět: „Mé nohy kráčí po Stezce. Následuji ji beze strachu. Neznám pýchu.“

2

Highfast

Dále je zde mohutná pevnost, kterou vybudoval Marain uprostřed Karkyrských hor. Žádný jiný klan, dokonce ani království z dalekého jihu, se nemůže pochlubit takovou tvrzí. Věčná hora, protkaná tunely a místnostmi, je právě tak její součástí jako hradby a věže. Ani Abremorovi, ani Rudé ruce Hadů, ba ani všem armádám během Morvainovy vzpoury se nepodařilo prolomit její obranu, i když se o to všichni pokoušeli. Ať už můj pán najde pro toto pozoruhodné místo jakékoliv využití, nebude pokořeno silou.

Jaké využití to může být, netuším. Silnice, kterou měla tato pevnost chránit, je v troskách, neboť od časů velké války proti Kyrininům Karkyrskými horami do Drandaru nikdo neputuje. Za Bouřlivých let zaplavili tuto cestu lupiči a Hadí nájezdníci. Dlažební kameny byly vytrhány a použity ke stavbě salaší, odvodňovací příkopy zaneseny hlínou a zájezdní hostince a odpočívadla vypáleny nebo opuštěny. Highfast teď proto nespojuje s východem ani jihem žádná schůdná cesta a také na sever vede přes hory do Hentu jen pěšina pro mezky. Poblíž hradu se kdysi rozkládala vesnice lamačů kamene a honáků dobytka, teď je ovšem prázdná. Vzduch je tu studený a přináší divoké průtrže; vrstva zeminy je tenká a skála tvrdá. Je to místo vhodné jen pro houževnaté a opomíjené, vyvrhele a vyhnance.

Z PŘEHLEDU VAŠICH DRŽAV, SEPSÁNO
PRO KULKAINA OC KILKRY
EVERRINEM TOSARCHEM, KANCLÉŘEM A SLUŽEBNÍKEM

I.

Mar’athoin z kmene kyrininských Volavek přičichl k pírku. Bylo přivázáno k větvi olše na straně přivrácené k vodě. Stezku, po které Mar’athoin a jeho dva druhové kráčeli, právě v těchto místech protínal potok a pírko bylo umístěno tak, aby ho nikdo − alespoň žádný Kyrinin − nepřehlédl, až tudy bude přecházet. Bylo to pruhované pero z konce křídla lesního jestřába. K jeho upevnění byl použit jediný tenký pruh březové kůry.

Mar’athoin vydal hrdelní zakašlání. Vzápětí se z houští vynořili jeho druhové. Ukázal hlavou k pírku a jeho spolubojovníci si ho pozorně prohlédli.

„Tohle asi musí být *ettanaryn*, že?“ zeptal se Mar’athoin.

Cynyn, jen o několik dní mladší než jeho společníci, se napřímil a přejel si prstem po horním rtu. Mar’athoin věděl, že je to gesto odkoukané od starších. Cynyn se bezpochyby domníval, že se jím dává najevo pečlivé zvažování problému. Vždycky s nadšením přisuzoval velkou moudrost každému, kdo byl alespoň o pár let starší.

„Určitě,“ prohlásil Cynyn.

Mar’athoin přikývl. Stejně jako jeho druhové ani on nikdy nespatřil znamení Hadů na vlastní oči, ale nemohlo jít o nic jiného než *ettanaryn*, vyznačující nejzazší hranici Hadího teritoria. Hadi, stejně jako většina severních kmenů, dodržovali starý zvyk letního kočování a zimního sdružování. Jeden z jejich *a’anů* zde umístil tuto značku, když se dostal do nejvzdálenějšího bodu svého putování, v době, kdy slunce ještě stálo vysoko a dny byly dlouhé. Mar’athoinovi lidé, Volavky, byli mnohem méně nakloněni řídit se starým cyklem *a’anů* a *vo’anů*, především díky tomu, že obývali neměnnou a bohatou krajinu močálů. Nicméně i jejich zásobovací skupiny zdolávaly na vrcholu léta velké vzdálenosti a někdy rozmisťovaly své vlastní *ettanaryny*. Zatímco ovšem Hadi používali ptačí pera, Volavky volily rozštěpené, zářezy opatřené kolíky ze dřeva bahenní vrby.

Sithvyr se sklonila a přičichla k pírku stejně jako předtím Mar’athoin.

„Není čerstvé,“ poznamenala. „Není z něj cítit ruka.“

„Taky si myslím,“ přitakal Mar’athoin. Ulevilo se mu, že s ní může souhlasit. Toužil po ní a zarmoutilo by ho, kdyby jí instinkt napovídal něco jiného než jemu.

„Měli bychom si tedy udělat přestávku?“ zeptal se Cynyn.

„Ano, měli,“ souhlasil Mar’athoin. Vydal se zpátky přes potok. Ostatní ho bez poznámky následovali. Potěšilo ho, s jakou ochotou ho přijali za vůdce jejich malé skupiny. Než vyrazili, před sedmi nocemi, nebylo jisté, kdo si získá větší autoritu, zda Sithvyr, nebo on. Mar’athoin už ovšem od počátku doufal, že bude vůdcem. Koneckonců získal před dvěma lety v bojích

s Jestřáby svůj první *kin'thyn* − byl toho roku nejmladším válečníkem, kterému se to povedlo − a to byla pocta, kterou se Sithvyr dosud nemohla pyšnit.

„Lacklaugh to pochopí," řekl Mar'athoin, když se vrátili po vlastních stopách kus zpátky a dřepli si na bobek, aby počkali. „Když byl mladší, bojovali s mým otcem ve stejném *a'anu.* Zná naše zvyklosti skoro právě tak dobře jako my."

Byl si téměř jist, že má pravdu. Lacklaugh je nabádal, aby pozorně sledovali tu *na'kyrimku,* ženu, jejíž mysl byla nemocná, ale určitě pochopí, proč museli počkat, než vstoupí na území Hadů. Bylo starým pravidlem − takovým, které není radno porušovat − že pouze bojový *a'an* nabízející bitvu smí vstoupit na území jiného kmene, aniž se předtím nejprve na chvíli zastavil a zamyslel nad svým počínáním. Takže oni tři tady teď počkají, dokud slunce nezdolá na své nekonečné pouti další čtvrtinu oblohy. Teprve pak se vydají za putující *na'kyrimkou* do země kyrininských Hadů.

*

Po celý večer šli velmi rychle, snažili se dohnat *na'kyrimku* dřív, než se snese noc. Tma jim nenaháněla hrůzu, ale za bezměsíčné noci, která je pravděpodobně čekala, by bylo mnohem těžší sledovat ženinu stopu. Lesní stezka, po které se jejich kořist pohybovala, byla příliš zřetelná, než aby mohla být dílem Kyrininů. Mar'athoin věděl, že Hadi s Huaniny na jihu a na západě nejen bojují, ale i obchodují. Zdálo se mu proto pravděpodobné, že toto je obchodní cesta. Tu a tam naráželi na staré a vyčpělé stopy koní nebo mul.

Fakt, že se žena držela tak jasné cesty, jim jejich úkol současně ulehčoval − *na'kyrimka* se zjevně nesnažila zmizet ani ukrýt − i ztěžoval. Na frekventované stezce totiž existovalo větší riziko, že se dostane do potíží. Mar'athoin a jeho druhové Lacklaughovi slíbili jen to, že ji budou sledovat, dokud to půjde, a že ji budou chránit, pokud tím ovšem neohrozí sebe nebo svůj lid. Jestliže si *na'kyrimka* nějak rozhněvá kmen, po jehož území se nyní pohybuje, nebude pro ni Mar'athoin moci nic udělat. Volavky neměly s Hady žádné spory. Stejně tak si bude muset žena poradit sama, pokud se znelíbí nějakému drsnému huaninskému obchodníkovi. Zabít takového muže na jejich území a bez jejich svolení by nejspíš znamenalo znepřátelit si Hady.

Cesta vedla po úbočí příkrého údolí. Bylo jen lehce zalesněné; dole pod nimi se vedle řeky rýsovaly rozsáhlé bažiny. Po prvním dni a noci společného putování si tichou dohodou určili to, co Volavky nazývaly *trytavyr* − způsob

pochodu. Mar'athoin kráčel v čele, protože jeho zrak, sluch i čich byly o zlomek ostřejší než u jeho druhů. Jako další šel Cynyn. Držel se dobré dva tucty kroků za Mar'athoinem, aby měl čas reagovat na jakýkoliv signál. Skupinu uzavírala, Cynynovi těsně v patách, Sithvyr. Ukázalo se, že je nejrychlejší z nich, alespoň na nerovném terénu. Pokud Mar'athoin narazí vpředu na potíže, měla největší šanci uniknout a informovat o tom jejich *vo'an* ve velkých bažinách.

Když dorazili k hustému pásu zakrslých bříz a instinkty Mar'athoinovi prozradily, že je *na'kyrimka* blízko, rychle poklekl a dal paží znamení ostatním, aby se zastavili. Cynyn a Sithvyr se tiše poroučeli k zemi. Mar'athoin sklonil hlavu a nehýbal se. Nebyl to on, kdo nakonec promluvil první.

„Kráčíte po zemi zaslíbené jiným," ozval se jemný ženský hlas ze shluku stromů před nimi. Jazyk Hadů byl blízkým bratrancem jazyka Volavek a Mar'athoin mu bez potíží rozuměl.

„To víme," odvětil, aniž by vzhlédl. „Zastavili jsme se u vašeho *ettanarynu.* Patříme k Volavkám a jen tudy procházíme."

Mezi stromy nastal pohyb. Na všechny strany se s polekaným cvrlikáním rozlétlo hejno drobných ptáčků. Mar'athoin koutkem oka zahlédl dvě, možná tři postavy pohybující se mezi bílými kmeny. Někde tam byly, skryté, ještě minimálně čtyři další, pokud ho pachy a zvuky přinášené vánkem neklamaly.

„Kam jdete?" zeptala se žena. Soudě podle hlasu přistoupila blíž.

„Hledáme *na'kyrimku.* Jdeme tam, kam nás vede."

„Chcete smočit oštěpy v její krvi?"

„Ne. Jednáme z pověření někoho jiného, přítele Kyrininů. Prosil nás, abychom ji sledovali a dohlédli na její bezpečí."

„Proč? Spatřili jsme tu, kterou hledáte. Je pomatená. Hovoří s větrem. Kráčí jako dítě, bezstarostně a nerozumně. Budete ji vytahovat, pokud spadne do řeky nebo když se zřítí ze skály?"

„Pokud to bude možné," odvětil Mar'athoin.

Neviditelná žena se zasmála. „Život musí být k Volavkám milosrdný. Vaše pasti musí být plné ptáků, udírny plné ryb a hranice prosty nepřátel, pokud si můžete dovolit vyslat tři lovce na tak pošetilý podnik."

„Je to pošetilé," souhlasil Mar'athoin mírně.

„A z jakého kmene pochází ta míšenka, kterou stopujete? Čí ohně nazývá svými?"

„Zrodila se z matky-Volavky."

„Dobrá tedy. Odpočívá kousek před vámi. Udělala si lože z trávy na špatném místě. Ráno bude promrzlá a promočená. Tuto noc a dvě další a ocitne se za hranicemi našeho území, pokud se bude dál držet svého směru.

Držte se v její stopě, netoulejte se a smíte s naším souhlasem projít. Hadi nemají s Volavkama žádné spory.“

„Ani Volavky s Hady.“

Mar’athoin nevstal, dokud si nebyl jist, že všichni Hadi odešli. Věděl, že nejsou daleko. Očistil si z kolen mech. Vzápětí se vedle něj objevili Cynyn a Sithvyr.

„Napočítal jsem jich šest,“ řekl Cynyn.

Mar’athoin si odfrkl a opět se vydal na cestu. „Osm.“

*

K’rinu našli schoulenou na zemi v závětří velké skály. Opravdu si natrhala velké trsy trávy a rákosí a udělala si z nich primitivní lůžko. I když se slunce ještě nedotklo západního obzoru, už spala. Její dřímota byla narušována častým mumláním a záchvěvy.

Tři kyrininské Volavky se zastavily kousek od ní po větru a pozorovaly ji. Mar’athoin si vzpomněl na slova Hadí válečnice a projel jím záchvěv pohrdání k této neupotřebitelné *na’kyrimce*. Už od počátku bylo zjevné, že je její mysl poškozená, pokřivená. Bylo jen otázkou času, než se stane obětí nějaké nehody. Bylo vskutku pošetilé na ni plýtvat časem. Ale, připomenul si, Lacklaugh to po nás žádal jako laskavost. A když nic jiného, budeme se moci vrátit domů a říct, že máme za sebou dobrou cestu.

Nicméně otázka, jak daleko budou muset K’rinu sledovat, zůstávala. Lacklaugh jim neřekl, kam má namířeno, pokud to vůbec věděl. Nedalo se ovšem pochybovat, že *na’kyrimka* sleduje určitý cíl − od chvíle, kdy opustila bažiny, mířila vytrvale stále rovně. Mar’athoin neměl přesnou představu o tom, co − nebo kdo − se nachází za územím Hadů na severu či na západě. Nejspíš Huaninové a takřka jistě Bílé sovy, nevěděl ovšem, jak blízko či daleko jsou. Nijak netoužil někoho z nich potkat. Bylo možné, že se blížil čas, kdy se budou muset otočit a vrátit.

Rozhlédl se po vhodném místě k odpočinku.

„Budu první z rodiny, kdo bude spát na půdě Hadů,“ řekl s jemným úsměvem.

* * *

Poprvé za celé týdny svítilo na údolí Glas slunce. Pole se koupala v jasném, ostrém světle. Půda byla kluzká a rozměklá, nasáklá deštěm a roztátým sněhem. Stezky pastevců a pěšiny farmářů, po kterých se Wain nan

Horin-Gyre rozhodla vydat, byly rozbahněné. Přesto byly schůdné a lepší než jiná alternativa − hlavní silnice, která vedla údolím podél severního břehu řeky, po protržení Sirianovy hráze takřka zmizela z povrchu zemského. Na některých místech na ní stále ležely až ke kotníkům sahající nánosy lepkavého, napůl tekutého bahna, které zpomalovaly cestování a vyčerpávaly poutníky. Tato pole jižně od řeky utrpěla mnohem méně trvalé škody. Existovala dokonce malá šance, že se Wain a stovce válečníků za jejími zády podaří dostat do Grive už s příchodem tmy, byť opustili Glasbridge teprve před úsvitem. Pokud ne, nacházelo se tady dost opuštěných rolnických usedlostí, které jim mohly posloužit jako útočiště na noc.

Wainin kůň byl neklidný a podrážděný. Tu a tam skláněl hlavu a chňapal jezdkyni po kolenou. Její původní hřebec − nádherné, statné zvíře, které před mnoha týdny úspěšně zvládlo dlouhý pochod Anlanem − si během divokého útoku na Glasbridge zlomil nohu. Jeho náhradník se ukázal být zklamáním. Kůň a jeho paní si na sebe stále ještě nezvykli. Wain byla v pokušení rezignovat a najít si později v Anduranu poslušnějšího společníka.

Vidina toho, co ji očekává v Anduranu, ji naplňovala menší radostí a vzrušením, než se jí zamlouvalo. Přitom právě po tomhle s Kaninem i svým otcem Angainem po celá léta toužili − Černá stezka byla na pochodu a valila se průlomem, který Horin-Gyre prorazil v obraně Pravých klanů. Měli teď alespoň malou naději, že všechno, co vybojovali, také udrží, že dokonce dosáhnou pro víru dalších velkých, skvělých vítězství. Nicméně otázky zůstávaly a byly znepokojivé. Podle všeho se na pochod nevydala armáda Ragnora oc Gyre, nýbrž inkallimští Válečníci a prostý lid. Kde vězí nejvyšší than? A kde jsou ostatní klany? Wain a ostatně i Kanin by Ragnorovi velmi rádi předali velení nad výpravou i všemi zeměmi, které dobyli. Nejvyšší than měl legitimní právo postavit se do čela této války. Odevzdat všechno Nyveovým krvavým havranům už zdaleka nebyla tak vítaná představa. Wain si povzdechla a zvedla přimhouřené oči k pronikavě zářícímu slunci. Nevyzařovalo z něj žádné teplo.

Věděla, že by si s budoucími událostmi neměla dělat starosti. Zůstávalo velmi nejisté, s čím se setká v Anduranu, a dokud se tato nejistota nerozptýlí, nemělo příliš smysl lámat si hlavu s různými možnostmi. Jediné jasné zprávy, jež jim byli schopni předat poslové, kteří je spěšně vyhledali v Glasbridgi, zvěstovaly, že Tanwrye nakonec přece jen padlo − konečně jedna beze zbytku dobrá zpráva − a že Děti Stovky vedou údolím obrovskou armádu, jejíž přední voj se už usadil v Anduranu. Wain opustila Glasbridge takřka okamžitě. I tak ovšem nedorazí do Anduranu jako první. Shraeve a její Inkallimové byli někde před ní, možná už dokonce ve městě.

Kůň ji znovu štípl do nohy, až mu zuby třeskly o sebe. Trhla opratěmi tak, aby ho přetáhla přes oko a zastrašila. Blížili se teď k okraji území, kde se ještě donedávna rozkládaly Glaské mokřady. Když Sirianova hráz povolila, velké bažinaté jezero odteklo a zanechalo za sebou obrovský prostor plný postupně se zmenšujících tůní, rákosí a promočené zeminy, které jako bolavé vředy hyzdily celý střed údolí. Někde opodál řeka nabrala svůj původní směr a vrátila se do starého koryta, z něhož se vylila, když Sirian postavil svou mohutnou přehradu. Během dnů jasných jako tento se mohlo oko rozlétnout daleko přes rovné, nezalesněné dno údolí. A Wainino oko při tom zachytilo něco nečekaného.

Kan Avor tvořil poblíž řeky černošedou masu, připomínající pařez gigantického stromu. Rozpadlé město, po více než sto letech vysvobozené ze svého vodního zajetí, přežilo přehradu, která byla postavena, aby ho zatopila. Teď Wain spatřila, jak z ruin stoupají proužky tmavého kouře a klikatí se ve větru. Někdo v nich rozdělal ohně; někdo rozbil ležení přímo v domově předků klanu Gyre. Wain obrátila koně k mrtvému městu.

Nebyla to snadná jízda. Do cesty se jim neustále stavěly stojaté tůně a zdánlivě bezedné bahno, ale Wain zvolila pěšinu vinoucí se terénem, který aspoň trochu připomínal pevnou půdu. Tu a tam trčely v místě zmizelých mokřadů z bláta kosti. Na Wain zíraly prázdné oční důlky napůl pohřbených lebek. Před dvěma a půl staletími tu zemřelo mnoho oddaných věřících.

Vojáci za jejími zády se rozptýlili daleko od sebe. Většina cestovala po vlastních a zdejší terén nebyl vhodný pro chůzi. Wain nevěnovala jejich útrapám pozornost. Krok s ní držela asi dvacítka jezdců, včetně jejích šesti tělesných strážců, a to stačilo. Jak se blížili ke Kan Avoru, začínaly se nad nimi jeho polorozpadlé hradby a zchátralé věže tyčit čím dál výš a výš. Pochmurnější pohled než ony samy ovšem skýtalo to, co na nich viselo. Vysoko na zbytcích kdysi impozantních vnějších hradeb se komíhala těla, připomínající mršiny poražených jatečních zvířat. Po vrcholcích cimburí poskakovaly vrány a něco na sebe pokřikovaly. Mrtví nebyli válečníci. Měli na sobě šaty rolníků a prostých vesničanů.

Wain a její družina vjeli do zpustlých okrajových částí města. Stavby, které tu stály, vypadaly zpola jako dílo lidských rukou, zpola jako výtvor přírody, tak dlouho už je formoval vítr a déšť. V ulicích hnily trsy vodních rostlin. S každým krokem koní se jezdci víc a víc přibližovali ke shluku velkých budov, které kdysi dominovaly srdci města, až nakonec vjeli do stínu zpustlé věže. Tyčila se nad nimi do výšky šesti dospělých mužů, v lepších časech musela být ovšem ještě mnohem vyšší, neboť ji léta postupně připravila o vrchní část. Příjezdová cesta do paláce, ze kterého vyrůstala, byla zasypána sutinami. Spodní úseky zdí byly v místech, kde na ně rok za rokem

dorážela voda, zbarveny do zelenočerného odstínu. Před rozlehlou vstupní branou ležela zpola rozbitá socha. Od svého pádu získala díky mechu a řasám patinu. Vrata samotná dávno zmizela, možná zachráněna, než byl Kan Avor definitivně opuštěn. Odněkud zevnitř stoupal k nebi kouř z půltuctu ohňů.

Wain zastavila koně ve stínu pod obloukem brány, aby si prohlédla výjev, který se jí v prostorách zříceného paláce naskytl. Na rozlehlém nádvoří, uprostřed bláta a popadaných stavebních kvádrů, sedělo kolem ohňů asi padesát Kyrininů. Každý pár očí, každý šedivý pohled se upíral přímo na Wain. Na okamžik zavládlo dokonalé ticho, narušované jen hvízdáním větru a praskáním ohně, nad kterým se opékal pes.

Wain se ohlédla přes rameno. Náhle si uvědomila, jak málo vojáků má kolem sebe.

„Sestra dědice klanu."

Při zvuku toho hlasu jí projel záblesk poznání, náhlé zachvění, které s sebou neslo hned celou škálu pocitů − hněv, úlek, překvapení… Bylo možné, že i naději? Vzrušení? Úmyslně pomalu se otočila a spatřila, jak od jednoho z ohňů vstává Aeglyss. Když se napřímil a líně se protáhl, vstal i hlouček Kyrininů v jeho blízkosti.

S pohledem upřeným na *na'kyrima* pokynula Wain svým gardistům, aby se za ní seskupili.

„Teď je thanem, míšenče," řekla. „Už není jen dědicem."

Aeglyss přikývl, oběma rukama si prohrábl světlé vlasy a odhrnul si je z tváře. Měl je delší, než když ho Wain viděla naposledy. Chvíli si je přidržel na temeni a pak je nechal volně splynout na ramena.

„Thanem." Aeglyss si to slovo vychutnával, jako by to bylo sousto. „Takže than. Asi je přirozené, že se z dědiců klanů dříve nebo později stanou thanové." Podíval se na psa, napíchnutého nad ohněm na rožeň. „Mohu vám nabídnout kousek masa, thanova sestro? Nečekali jsme hosty, ale co je mé, je i vaše."

„Myslím, že vám můj bratr jasně vysvětlil, že si nepřejeme vidět na svém území vás ani vaše přátele." Wain popohnala koně několik kroků vpřed, na nádvoří, aby umožnila svým vojákům postoupit a zaujmout místo po jejím boku. Zvíře bylo neklidné. Možná ještě nikdy necítilo pach Kyrininů.

„Opravdu?" zamumlal Aeglyss a lehce pokrčil rameny. „Přiznávám, že moje paměť už není, co bývala. Mnohem víc mě teď přitahuje budoucnost než minulost. Minulost je tak trpká, tak plná zklamání, nemyslíte?"

Wain se hlavou divoce honily myšlenky. Poté co se s ním Kanin utkal před Anduranem, Aeglyss beze stopy zmizel. Propast mezi nimi se tehdy zdála být nepřekonatelná, zrušení spojenectví s Bílými sovami neoddiskutovatelné. Přesto byl míšenec, kterým její bratr tak opovrhoval, opět tady, utábořený se

svými válečníky přímo v kolébce klanu Gyre. A udála se s ním proměna. Jeho kůže, vždycky bledá, teď vypadala vosková. Pod očima se mu rýsovaly temné kruhy, postava působila křehce a zranitelně. Z Aeglyssova hlasu, plnějšího a hlubšího, teď mnohem silněji než dříve zaznívala arogance. Upíral pronikavé, mrazivě nelidské oči přímo na Wain; cítila je na kůži, na celém těle, jako by to byly ruce. Srdce jí bušilo rychleji. V žaludku cítila prázdnotu, skoro strach, skoro… něco, co nedokázala tak úplně pojmenovat.

„To vy jste zodpovědný za ty mrtvé na hradbách?“

Aeglyss se zamračil a naklonil hlavu na stranu, aby si mohl Wain v ostrém světle lépe prohlédnout.

„Ach, ne tak docela. Nezemřeli mou rukou. Zabily je oštěpy Bílých sov. Přece vám to nemůže vadit? Neznamenají nic. Byli to jen lanniští uprchlíci. Když jsme přijeli, schovávali se v ruinách. Očekával bych, že tady najdu vás a vašeho bratra, ne nějaké rolníky bez domova.“

„Tohle nejsou vaše hradby, abyste si je zdobil, jak se vám zamane. Kan Avor náleží podle práva Ragnorovi oc Gyre. Necháváme ho prázdný, aby se o něj mohl kdykoliv přihlásit a zabrat ho.“

Aeglyss pokrčil rameny. „Pokud se mnou nechcete jíst, mohla byste aspoň slézt z koně. Měli bychom si promluvit, vy a já. Jsou věci, o kterých byste se měla dozvědět.“

Natáhl k ní ruce. Poprvé si všimla, že má ovázaná zápěstí. Zmocnil se jí pocit, jako by se jí ty napřažené ruce dotýkaly, svíraly jí paže a přitahovaly ji k Aeglyssovi − držely ji v jemném, vřelém, pevném objetí. Aby ten pocit zahnala, popohnala koně vpřed. Doklusal k okraji jednoho z ohnišť, zvířil popel a prach a pak couvl před plameny. Teď už byli na nohou všichni Kyrininové. Zaujali místa vedle Aeglysse i za jeho zády.

Na’kyrim se zasmál a jeho smích zaplavil Wain jako voda. Byla to živá, tekutá věc. Nepřirozená věc, pomyslela si. Ani vzdáleně lidská. Ani trochu veselá.

„Jsem už tak strašně unavený tím, že mi každý odporuje,“ prohlásil Aeglyss. Svěsil hlavu, ruce mu volně klesly podél boků. „Už tak dlouho nezažívám nic jiného…“ trhl hlavou na stranu, jako by ho štípl bodavý hmyz, „nic jiného.“

Wain vrhla rychlý pohled na vojáky vedle sebe. Na každé tváři viděla stejný náznak neklidu a rozpaků, řádících pod povrchem. Poznala to, protože v jejím nitru se svářily naprosto stejné pocity. Jako by zaplňovaly i sám prostor zchátralého nádvoří. Aeglyss je vypouštěl z plic spolu s vydýchaným vzduchem, zahlcoval jimi lidi kolem sebe.

„Slezte!“ uslyšela Wain, zatímco její ruce a nohy už poslouchaly Aeglyssův rozkaz. Na kratičký okamžik se ocitla v roli pozorovatele −

sledovala své tělo, jak sklouzává ze sedla a přistává na zemi. Zachvěla se. Pak náhle stála vedle koňské hlavy a držela opratě.

Aeglyss se lehce zapotácel. Jeden z Kyrininů vedle něj ho uchopil za loket a počkal, až *na'kyrim* opět získá rovnováhu. Wain zvažovala, zda by se neměla vyšvihnout zpátky do sedla, ale bála se, jak by to působilo na vojáky, kterým velela. Nahrnula nohou vlhkou hlínu na oheň, hořící kousíček od ní. Plameny zasyčely a téměř okamžitě odumřely. Sluneční světlo bylo tady, v uzavřeném prostoru nádvoří, silné, nenarušované větrem. Na tváři dokonce cítila teplo. Ve vzduchu se vznášel pach vlhkého rozkladu, tlející vegetace. Probodávala Aeglysse pohledem.

„Nechci se s vámi hádat, Wain," řekl tiše. „Byla jste vždycky méně chladná než váš bratr. Život, možnosti ve vás planuly mnohem silněji. Dokonce i když jste byli ještě děti." Díval se teď na ni koutkem oka. Kolem úst mu pohrával drsný úsměv. „Ach, kde se zase tohle vzalo? Je toho tolik, co… co na mě teď dotírá, a já netuším proč ani odkud se to bere. Vždycky jsem se bál šílenství. Vždycky. Myslíte, že je to ono?"

„Není nic nového…" řekla Wain, ale rychle se zarazila, protože Aeglyss udělal dlouhý krok vpřed.

„Ne!" vykřikl. „Není to šílenství. Jsem jako řezbář, který se učí pracovat s novým nástrojem. Lučištník seznamující se s novým lukem. A…" ozvalo se teď tiše ve Wainině mysli, „měla jste říct, že je všechno nové. Nic není stejné, už nikdy nebude. Já nejsem stejný, Wain. Ta ztupená čepel, kterou jste odhodili, je nabroušená. Pochybujete o mně?"

„Nepochybuji, že jste… jiný." A to byla pravda. Už jeho samotná přítomnost, jeho blízkost, jí vnášely do mysli takové představy a pochybnosti, že měla pocit, jako by se jí v lebce usazovali mravenci. Nikdy předtím na ni takhle nepůsobil − a pokud věděla, ani na nikoho jiného.

Několik jejích vojáků sesedlo z koní. Další se tlačili dovnitř branou za jejími zády. Věděla, že chtějí bojovat. Báli se Aeglysse a toho neviditelného mračna moci, které ho obklopovalo. Možná tady má dost mužů, aby dokázala míšence a jeho Kyrininy přemoci. Kdyby tu byl Kanin, určitě by neváhal. Přesto se v ní něco při představě takového masakru bouřilo, jako by jím odvrhla dar, nabízený osudem.

„Ne, o tom vskutku nepochybujete," přitakal Aeglyss. „Vidím to ve vás, cítím to z vás. Větříte šanci."

Otočil se a ukázal na jednoho z kyrininských válečníků − svalnatého muže s tváří pokrytou spirálovitým tetováním.

„Vidíte? Sám syn Hlasu. On a jeho *a'an* jsou teď mým *a'anem.* Bílé sovy mě přijaly do svého středu. Celý kmen je teď mým bojovým *a'anem,* mým

milovaným lidem. Ale náležím také k Horin-Gyre, nejen k Bílým sovám. Po otci jsem z vašeho klanu, Wain.“

„To nic neznamená. Co tady pohledáváte? Přišel jste nám nabídnout další spojenectví se svými ochočenými divochy? Protože vhodný okamžik na něco takového už pominul, víte.“

„Ach ano, nabízím vám spojenectví, ale také mnohem víc.“ K Wainině úžasu Aeglyss náhle poklekl a sklonil před ní hlavu. Bylo to tak nečekané, že mohla jen stát a zírat na jeho temeno, na dlouhé vlasy, spadající dolů a zakrývající mu tvář.

„Stal se ze mě nový člověk,“ zamumlal. „Sluha všech tužeb. Přicházejí tisíce. Slyším v mysli jejich kroky, cítím ve větru vůni jejich nadšení. A s nimi přichází válka, nepředstavitelná, nekonečná, zničující. A já se jí nechám nést, jako se pták nechává nést poryvy bouře. Mohu nás všechny vzít na svá křídla, Wain.“

A Wain ucítila, jak se jí v srdci probouzí hlad, touha po budoucnosti a všech jejích bouřlivých možnostech. Viděla Černou stezku, jak se jako něco živého valí z tohoto rozpadlého města a odnáší je na svém širokém hřbetě k rozlehlé a nekonečné pláni, ozářené úžasným planoucím světlem a poseté mrtvolami nevěřících. Tak takové to bude? přemítala. To je podoba našeho osudu? A tichý, slabý hlas v jejím nitru, ne tak úplně její, zašeptal: Ano, ano, takové to bude.

II.

„Je to pravda?“ křičel Aewult na Anyaru s obličejem tak blízko jejímu, že zřetelně cítila pach jeho posledního jídla. Drsné, neoholené tváře mu plály hněvem, rty pokrýval slabý povlak slin. Thanův dědic byl zjevně bez sebe vztekem.

„Váš bratr odešel?“ vyštěkl. „Kam mají namířeno jeho vojáci? Do Kolglasu?“

Anyara ucukla hlavou lehce dozadu. Ať se Gryvanův dědic vztekal sebevíc, i ona měla vlastní zásoby hněvu, ze kterých mohla čerpat. Přitiskla mu dlaň na hruď, jen tak silně, aby si byla jistá, že to zaznamená. K jejímu údivu a úleku jí Aewult srazil ruku stranou.

Coinach okamžitě přiskočil, odtáhl Anyaru stranou a postavil se mezi ni a Aewulta. Gardista stál s hlavou vztyčenou, jednu ruku na Anyařině paži, druhou na jílci meče. Chvíli na sebe s Aewultem mlčky zírali; v Aewultových očích se zračilo pobouření a hrozba, v Coinachových chlad a klid. Vyděšená

a rozrušená Anyara zvedla ruku, aby odtáhla svého strážce zpátky, ale než to stihla učinit, zasáhl někdo jiný.

„Dokud pobýváte pod mou střechou, Aewulte, nevztáhnete ruku na thanovu sestru.“ Hlas Ilessy oc Kilkry-Haig zněl velitelsky. Vyzařovala z něj sebedůvěra a sebeovládání.

Byl natolik důrazný, že se mu podařilo proniknout závojem Aewultova hněvu. Dědic klanu se zadíval na Lheanorovu ženu. Ilessa seděla u širokého stolu, jehož deska byla poseta papíry. Stůl s ní sdílel celý houf klanových úředníků, z nichž každý teď hleděl na Aewulta nan Haig. Také Anyara zaujala místo u stejného stolu. Právě s Ilessou probírala, jak by bylo možné nejlépe nakrmit a ubytovat lanniské uprchlíky, kteří zaplavili území Kilkry, když dovnitř vpadl Aewult. Od první chvíle to vypadalo, jako by vůbec nezaznamenal přítomnost Ilessy ani nikoho jiného. Jeho oči, výhrůžky i výzvy se upínaly jen na Anyaru.

„Klidně bych mohl vztáhnout ruku i na thana, kdyby tady byl,“ zavrčel Aewult. „Ale není, že? A o to právě jde. Není tu on ani jeho malá armáda.“

Nezdálo se, že by litoval svého výbuchu, přesto pár kroků ucouvl.

„Nezajímá mě, o co jde ani jakého strašlivého příkoří se na vás podle vašeho názoru Orisian oc Lannis-Haig dopustil,“ prohlásila Ilessa. „Jste zde hostem a podle toho se také budete chovat. Neočekávala bych nic menšího ani od nejvyššího thana a vy ještě zdaleka nedisponujete stejnou autoritou jako on.“

Aewult tiše zavrčel a obrátil pozornost zpátky k Anyaře. Stále byla zpola zaštítěna Coinachem, který se netvářil, že by se chtěl spolehnout při umírňování Gryvanova dědice pouze na sílu Ilessiných slov.

„Můžete svého hlídacího čokla odvolat, mylady,“ zabručel Aewult. „Mrzí mě, jestli jsem vás urazil, ale nedovolím, aby se proti mně takhle vyzývavě stavěl nějaký gardista, natož gardista ženy.“

Z Aewultova hlasu znělo tak uštěpačné pohrdání, že si Anyara poprvé uvědomila, jak obtížnou bude mít Coinach roli. Řídil se rozkazy svého thana − být tělesným strážcem ženy s sebou ale neneslo žádnou slávu, dokonce ani sebemenší uznání. Coinach mohl očekávat spíš posměšky než obdivné pohledy.

Lehce Coinacha odstrčila stranou. Ze strnulosti jeho těla vycítila, s jakou neochotou se podvoluje. Zvedla bradu a střetla se s Aewultovým pohledem.

„Nechám na něm, aby se rozhodl, jak nejlépe vykonávat své povinnosti,“ prohlásila.

„Cha!“ Aewult se v náhlém návalu pobavení drsně plácl do stehna. „Máte v sobě tolik kousavosti, že bych si nemyslel, že budete potřebovat na svou ochranu nějakého klučíka. Nicméně moje otázka zůstala nezodpovězena. Kde

je váš bratr? A co chce Taim Narran podniknout s muži, které odvedl? Doufám, že klan Lannis nezapomněl, kdo velí této armádě, této výpravě?“

„Kroťte svůj jazyk, probůh,“ vyjela na něj Ilessa od stolu. „To vztekání vám tady nezíská žádné přátele.“

„Nehledám přátele,“ odvětil Aewult.

Tohle je nebezpečné, pomyslela si Anyara. Haig má o nás i o Kilkry tak špatné mínění, že i nejnicotnější hádka může být zárodkem vzájemného boje. A tenhle spor nemusí být tak úplně zanedbatelný.

„Á, tady jsou všichni.“

Každá hlava v místnosti se otočila ke dveřím. Stál v nich Mordyn Jerain a spokojeně se usmíval, jako by vyřešil nějakou malou hádanku. Ruce, elegantní a jemné, měl složené před sebou. Byl zahalený do těžkého pláště z česaného sametu s vyšívanými manžetami, lemováním a límečkem. Jediným dlouhým krokem se přenesl do místnosti. Tento prostý pohyb stačil, aby ovládl celý prostor, učinil ze sebe střed veškerého dění.

„Měl jsem dojem, že slyším známé hlasy,“ zahlaholil a přelétl očima z jedné tváře na druhou. „A vlastně jsem je slyšel z dost velké dálky.“

„Dědic klanu právě vyjadřoval zklamání nad nepřítomností Orisiana oc Lannis-Haig,“ řekla Ilessa. Anyara si všimla, že její hlas teď postrádá jakýkoliv výraz. Nebylo v něm ani stopy po velitelském tónu, který použila proti Aewultovi.

Mordyn Jerain zamyšleně přikývl, jako by mu Ilessino vysvětlení odpovídalo na každou otázku, kterou by mohl vznést, a obrátil se s okouzlujícím úsměvem na rtech k Anyaře. Dívka musela zkřížit ruce na prsou, aby se ubránila pokušení pohrávat si se šaty. Taková hloupost, nechat se tak snadno znervóznit pozorností toho muže, pomyslela si. Za normálních okolností se nenechávala snadno uvést do rozpaků, ale veškerý Aewultův hněv ji nevyvedl z míry tak jako jasný, inteligentní pohled Stínové ruky.

„Zklamání, ano,“ řekl Mordyn. „Jsem si jist, že jde jen o malé nedorozumění. Váš bratr je velmi odvážný, že vyrazil na vlastní pěst, když za hranicemi hrozí takové nebezpečí. Dědic klanu si samozřejmě dělá starosti, stejně jako já. A jako bezpochyby každý. Klan Lannis-Haig si nemůže dovolit další ztráty.“

„Orisian se o sebe umí postarat,“ prohlásila Anyara s veškerou přesvědčivostí, jaké byla schopna.

„O tom nepochybuji.“

„Otázka není, jestli se o sebe umí postarat, ale zda nezapomíná na své povinnosti a závazky,“ zabručel Aewult nan Haig.

„Povinnosti?“ zeptala se Anyara. Vidina dalších Aewultových ostrých slov jí byla mnohem milejší než Mordynovy lichotky.

„K mému otci a Pravým klanům. Pokud bude třeba vybojovat bitvy, velím armádě, která je svede, já. Nikoliv váš bratr. Ani Taim Narran.“

Kancléř s klidným úsměvem zvedl ruce. „Bitvy nesvádíme tady ani teď. A je samozřejmě thanovou věcí, jak si bude počínat v době války. Orisian se časem naučí, jak tyhle věci fungují. Přesto se mi zdá divné, Anyaro, že Taim Narran odvedl vaši armádu jedním směrem a váš bratr vyrazil druhým. Pokud jsem to pochopil správně, odešel Orisian z města východní, Kyrskou branou. To je zvláštní způsob, jak zamířit do Kolglasu.“

„Nechte už tu dívku na pokoji, kancléři,“ ozvala se Ilessa dřív, než mohla Anyara odpovědět. „Je unavená a ustaraná. Než jste nás přerušili, probírali jsem mnohem závažnější záležitosti, než kde se právě nachází její bratr.“

„Samozřejmě. Odpusťte nám, prosím. Pojďte, Aewulte, necháme dámy jednat.“

* * *

Mordyna Jeraina Aewultův hněv skoro pobavil. Byl založen na nevíře − thanův dědic žasl, že se mladičký than Lannisu opovážil opustit Kolkyre, aniž by s ním o tom předtím utrousil byť jen jediné slovo. Jednou z věcí, kterou Aewult i jeho bratr Stravan zdědili po matce, byla neochvějná víra ve vlastní důležitost − někdy ovšem poněkud neodůvodněná. Každý náznak toho, že jiní lidé jejich vysoké mínění o sobě samých nesdílejí, byl zpravidla chápán jako velká urážka. Aewultovi muselo připadat, že to, co Orisian provedl, bylo stejné, jako kdyby se k němu uprostřed rozhovoru obrátil zády a odešel.

Skoro ho pobavil, ale ne úplně. Ilessa oc Kilkry-Haig měla pravdu, když hovořila o zklamání. Vypadalo to, že všechno pěkně začíná zapadat do sebe, ale Orisianův náhlý a nechtěný projev nezávislosti rázem naboural vzor, který se Mordyn snažil spřádat. A teď bude mít co do činění s rozhněvaným Aewultem.

Všechna schodiště ve Věži byla úzká a stísněná. Ať byli ti dávno zapomenutí lidé, kteří je kdysi postavili, kýmkoliv, nedbali příliš na eleganci ani pohodlí. Aewultovu pozornost rozptyloval hněv, který v něm dosud doutnal, takže téměř minul jeden schod. Klopýtl a byl by se zřítil dolů, kdyby nenarazil do Mordyna a ten ho nepopadl za paži. Dědic klanu setřásl kancléřovu ruku hned v okamžiku, kdy znovu nabyl rovnováhu.

„Zacházíte s nimi příliš mírně,“ zabručel Aewult, zatímco pokračovali v cestě. Fakt, že skoro upadl, nadto v Mordynově přítomnosti, mu zrovna nezlepšil náladu.

„To sotva. Pochybuju, že je Anyara nan Lannis-Haig typem člověka, který se dá snadno zastrašit hrozbami a vyhrůžkami. A Ilessa jím není zcela určitě. Když si budete potřebovat vylít hněv, raději si najděte nějakého psa, kterého byste mohl zbít.“

„Neříkejte mi, co mám dělat, kancléři. Otec mě nabádal, abych poslouchal vaše rady, nikoliv přijímal vaše rozkazy.“

„Nu, moje rada zní − nemarněte čas tím, že budete křičet na ženy. Musíme učinit některá rychlá rozhodnutí a často jsem zjistil, že je to nejsnazší u dobrého jídla. V stewardově domě na mě − i na vás, pokud budete chtít − čeká skvělá pečená kachna. Pallick měl spoustu chyb, ale aspoň věděl, jak vybudovat výbornou kuchyni a najít pro ni kuchaře. A Lagair v jeho tradici pokračuje.“

Aewult se netvářil příliš nadšeně, ale přijal kancléřovo pozvání. Ukázalo se ovšem, že slibovaná kachna ještě není hotová. Žena Lagaira Haldyna se květnatě omlouvala a pak zmizela v kuchyni, aby vyplísnila kuchaře. Steward sám doma nebyl. Pokud se Mordyn nemýlil, vzal několik velitelů Aewultovy armády na lov s jestřáby. Thanův dědic se usadil do křesla u krbu a ponořil se do zarputilého mlčení. Mordyn se posadil ke stolu a předstíral, že si prochází dokumenty. Už je jednou četl − v posledních dnech se pravidelně budil před svítáním a musel vyplnit spoustu chladných hodin − ale chtěl dát Aewultovi šanci trochu vychladnout.

Kancléřovy myšlenky těkaly sem a tam. Jedním z rysů jeho povahy bylo věřit, že na všem záleží. Že i nejmenší drobnost, nejbezvýznamnější událost může nabýt na důležitosti, pokud je chápána jako součást širší mozaiky. Projevoval se tak částečně jeho taldyrenský původ − ostrov, kde se narodil, vždycky produkoval lidi s bystrou myslí a pronikavým zrakem. Kdyby byli Tal Dyreňané stejně ctižádostiví, jako byli chamtiví, mohli by se teď místo Haigu drát na vrchol moci. V takovém případě by Mordyn samozřejmě neviděl důvod, proč se vzdávat svých kořenů − mohl by být vladařem kupců, nikoliv Gryvanovou Stínovou rukou. Ale nebyl. Sloužil Gryvanovi, protože ho − jak si byl dobře vědom − přitahovala moc a ten záhadný, nepostižitelný způsob, jakým byla získávána a užívána. Toužil po její blízkosti.

Podobně tajemný byl způsob, jak moc někdy selhávala − a právě to teď dělalo Mordynovi starosti. Správně by měla na první pohled patrná síla Haigu stačit, aby odradila Černou stezku od jakýchkoliv ztřeštěných dobrodružství. Mordyn byl i nadále přesvědčen, že si Ragnor oc Gyre nepřeje měřit s Gryvanem síly na bojišti. Přesto k tomu došlo − Haig a Gyre se ocitli ve válce, kterou si až na pár hlupáků z Horin-Gyre nikdo nepřál. Stejně tak nemělo být problémem udržet na uzdě někoho tak mladého a zdánlivě vnitřně nejistého jako Orisian oc Lannis-Haig. Byla to jen dětinská domýšlivost, slepá

nedočkavost, která ho přiměla vyplížit se z Kolkyre jako obyčejný uprchlík? Byl tak odvážný, že se nebál vzbudit Aewultovu − či Gryvanovu − nelibost, nebo prostě nechápal, že je svým chováním dráždí?

Nejvíce znepokojivá byla možnost, že Orisian dobře ví, co dělá, že se úmyslně snaží podkopat autoritu Haigu, uzmout mu jeho vítězství. Možná mladý than dobře chápal důležitost vnějších gest. Nebo to byl Narranův nápad. Nebylo nemožné, že právě Taim je kormidelníkem Orisianovy lodi.

Aewult se konečně pohnul. Vytáhl z koše poleno a přihodil ho do ohně.

„Opravdu Orisian odešel Kyrskou branou?“ zeptal se dědic klanu.

„Ano, myslím, že ano.“

„A Taim Narran odešel Skeilskou. No, aspoň víme, kam má namířeno − do Kolglasu. Ale kam se vydal Orisian?“

Mordyn vstal a přesunul se blíž k ohni. V teple, které se z něj linulo, obracel ruce, masíroval si je a protahoval.

„Východním směrem neleží moc cílů, které by připadaly v úvahu. Mohl by mířit do Ive, ale nenapadá mě jediný důvod, proč by tam šel. Možná si taky s námi jednoduše pohrává a snaží se nás zmást. Přes Karkyrské hory se nakonec může dostat do Kolglasu, ale taková lest mi připadá zbytečně namáhavá. A pak je tady Highfast. Možná směřuje právě tam.“

„Highfast? Co by pohledával v Highfastu?“

Mordyn zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Zdá se ale, že má pro *na'kyrimy* jistou slabost.“

Aewult si promnul neoholenou bradu. Mordyn slyšel, jak mu praskají vousy. Dědic klanu býval ráno očividně příliš zaneprázdněn, než aby se mohl starat o svůj zevnějšek. Vzhledem k tomu, že sdílel lože s tanečnicí, kterou si přivedl z Vaymouthu, se ovšem nebylo čemu divit.

„No, Narran má jenom několik set mužů,“ poznamenal Aewult. „V Kolglasu jich na něj taky nebude čekat moc. Ať ti dva hrají jakoukoliv hru, bez nás toho moc nenadělají.“

„Nejspíš máte pravdu. Určitě toho víte o svádění bitev mnohem víc než já, přesto si myslím, že bude lepší, když jim nedovolíme, aby zjistili, čeho přesně jsou schopní.“

Aewult sešpulil ret. „Je od vás velkorysé, že se přiznáváte k alespoň malým nedokonalostem ve své moudrosti. Nedomnívejte se ale ani vteřinu, že beru toto přiznání opravdu vážně.“

Mordyn se v duchu pokáral. Měl by při jednání s Aewultem projevovat větší zdrženlivost. Ten muž nebyl úplně hloupý a urazit ho nebylo zcela bez rizika. Obezřetněji pronášené lichotky, přesvědčivější projevy úcty budou jen na místě. Ale Aewult byl tak únavný, komunikace s ním tak… nevděčná. A Mordyn si musel připustit, že je vyčerpaný. Jak škodolibě by se zaradovali

jeho početní pomlouvači, kdyby zjistili, kolik slabých míst a nedostatků ve skutečnosti má kancléř, kterého podrobovali tak zdrcující kritice. Kdyby jeho schopnosti dosahovaly aspoň zlomku těch, které mu většina lidí připisovala, byl by už dávno pánem světa. Ale on byl koneckonců člověk jako každý jiný − a dnes se cítil unavený a rozladěný. Sklonil hlavu, jen natolik, aby dal Aewultovi najevo svou lítost.

„Ještě stále je dost času Taima Narrana předhonit. Můžete být v Kolglasu dřív, než se mu naskytne příležitost utkat se s Černou stezkou. Jakmile tam jednou budete, neodváží se vám upřít velení. Když mu nařídíte, aby se stáhl z bojiště nebo odtáhl strážit nějakou lesní osadu, bude muset poslechnout."

„Ano, dokud nedorazí jeho than."

„To je pravda. Jestli dovolíte, Orisiana oc Lannis-Haig si vezmu na starost osobně. Toho mladého muže jsme podcenili − já jsem ho podcenil. Zda jsme podcenili jeho paličatost, mazanost nebo hloupost, se teprve uvidí, ale něco z toho to určitě bude. Nemám své vlastní chyby rád mnohem víc než omyly, kterých se dopouštějí jiní, takže věnuji nápravě této obzvlášť velmi bedlivou pozornost."

Přihodil do ohně další poleno. Plameny olízly kůru, slouply ji z bledého dřeva nacházejícího se pod ní a zkroutily.

„Náš život bude mnohem únavnější, pokud nezjistíme, jak na něj," řekl. „Jak dopadne současná potyčka s Černou stezkou koneckonců víme. Podobu nejbližších let ovšem určí to, jak se vyvine situace po vašem vítězství. A je jen málo nepříjemnějších věcí než vzdorovitý than."

„V tom případě se bude muset Orisian naučit, jak se platí za vzdor."

„Ten chlapec je mladý, nezkušený. Myslím, že ho dokážu přimět k návratu, ať míří kamkoliv. Pokud není úplně natvrdlý, nechá se přesvědčit, zvlášť pokud si s ním budu moci promluvit o samotě. Kdyby všechno ostatní selhalo, nepokryté varování, nebo dokonce nějaká ta hrozba mu zajisté ozřejmí, jak důležité je zachovat si vaši přízeň − a přízeň vašeho otce. Myslím, že je načase zjistit, jak nový than Lannisu reaguje na práskání biče."

* * *

Anyara sestupovala po schodišti ve Věži trůnů, pohled upřený na záda svého strážce. Coinach nebyl zvlášť vysoký ani neměl příliš široká ramena. Přesto vypadal impozantně. Měl svalnatou, vypracovanou postavu a pohyboval se s ukázněností, kterou si Anyara spojovala se staršími, schopnými muži jako Taim Narran. Navzdory mládí − nemohlo mu být moc přes dvacet − z něj vyzařovala sebedůvěra. Na vojáka, o kterém ji Taim

ujišťoval, že patří k jeho nejschopnějším, působila ovšem jeho tvář překvapivě jemně.

Anyara se stále ještě domnívala, že od Orisiana bylo směšné přidělit jí osobního strážce, ovšem společnost mladého muže jí nebyla nepříjemná. Což bylo pro Coinacha jen dobře, protože Anyara by si na něm jinak mohla vylít některou ze svých četných špatných nálad. Když jí Orisian řekl, že se vrací do Kolglasu bez ní, velmi ji to totiž rozladilo.

Samozřejmě chápala jeho důvody − domnívala se, že dokonce lépe než Orisian sám. Jen někdo, kdo utrpěl tak strašnou, ochromující ztrátu, dokázal porozumět, jaký strach plodila − strach, že se zármutek bude opakovat, neustálé očekávání, že krutý svět může každým okamžikem znovu tvrdě, bezohledně udeřit. Orisian se rozhodl vyloučit tuto možnost tím, že ji nevystaví nebezpečí. Chápala to; chápala strach, který ho sužoval. Téměř každou noc pociťovala na vlastní kůži důsledky utrpěné ztráty. Její spánek byl plný zlých snů − snů o temnotě a ohni a nebezpečí, snů, které měly stejnou pachuť jako ty, které ji pronásledovaly, když ji ve svých spárech držela srdeční horečka. Objevily se ve chvíli, kdy se dostala do relativního bezpečí Kolkyre, jako by se její mysl, oproštěná od neustálých a bezprostředních hrůz zajetí a útěku do Koldihrve, obrátila sama proti sobě. Většinu rán se Anyara budila vyčerpaná, někdy i vyděšená.

S úzkostlivou snahou to před Orisianem tajila. Nechtěla mu přidělávat další starosti, a proto se mu ani slovem nezmínila o svých snech nebo o žalu, který podroboval její vnitřní obranné mechanismy těžké zkoušce. A taky se s ním nehádala, když jí nařídil, aby zůstala tady, ve Věži trůnů. Tedy aspoň ne dlouho. V okamžiku, kdy zvýšila hlas, se mu po tváři mihla celá záplava pocitů, které nedokázal vyjádřit − lítost, strach, vina, láska. Ale také neústupnost. Držela proto raději jazyk za zuby. Nechala ho odejít samotného a doufala, že tak jeho strach zmírní.

V Anyařině nitru ovšem zůstala ohromná spousta podrážděnosti a rozladění, jako v kádi tak plné octa, že se kyselá tekutina převaluje až u samého okraje a hrozí, že se při sebemenším pošťouchnutí přelije přes něj. Kdyby Mordyn Jerain nedorazil ve chvíli, kdy dorazil, mohl být Aewult nan Haig promáčen až na kůži. Když kancléř a dědic klanu odešli, pokusila se Anyara vrátit s Ilessou oc Kilkry-Haig k původnímu rozhovoru, její pozornost byla ale neustále rozptylována myšlenkami plnými hněvu. Thanova žena projevila pochopení.

„Jděte," řekla. „Projděte se v zahradách. Mysl pracuje mizerně, když je srdce tak neklidné."

A tak se Anyara vydala za Coinachem dolů po dlouhém točitém schodišti a cestou pozorovala jeho ramena a krátké, nepoddajné vlasy. Dokonale

odpovídal jejím představám o tom, jak má vypadat mladý voják. Doufala a předpokládala, že se jí nikdy nenaskytne příležitost zjistit, zda jsou jeho schopnosti opravdu v souladu s jejími představami.

Několik kroků pod otevřeným nebem Anyaře prozradilo, že počasí není zdaleka ideální. Začínal padat déšť se sněhem, na zem dopadaly kousky mokrého ledu. Zvedla oči k zatažené obloze.

„Vážně není počasí na procházku," zabručela.

„To není," souhlasil Coinach.

Anyara si povzdechla. Představa, že by měla jen tak posedávat, se jí příčila. Hořká zkušenost ji už dávno naučila, že nečinnost podkopává její obranné mechanismy. Pohyb, aktivita − to byly věci, které jí pomáhaly udržovat minulost a vzpomínky v uctivém odstupu.

„Máš rozkaz naučit mě bojovat, viď?" zeptala se Coinacha.

„Ano, paní." Výraz neklidu na jeho tváři byl slabý a nevýrazný, ale Anyaře neunikl. Nechala to být.

„V tom případě začněme. Pokud se nám ovšem podaří najít nějaké chráněné místo."

„Kasárna, paní. Mají tam i tréninkové zbraně, které budeme potřebovat."

„Dřevěné?" zeptala se s nádechem posměchu v hlase. Zdálo se, že její nelibost Coinacha znepokojila, možná dokonce trochu vystrašila, ale neřekl nic. Vypadá roztomile chlapecky, pomyslela si Anyara. Znovu si uvědomila, že není o moc starší než ona.

„Dobrá tedy. Pojď, vezmeme si ze strážnice pláštěnky. Mají je tam pro takové příležitosti schované."

Místnost byla malým prostorem vyhloubeným uvnitř tlustých zdí Věže. Stěny byly z holého kamene a jejich tvrdý, hladký povrch zesiloval hluk hádky, která tu právě probíhala. V rohu stál jediný strážný, který si zjevně z celého srdce přál být úplně někde jinde. Snažil se působit co nejnenápadněji. Ve chvíli, kdy Anyara vcházela dovnitř, vybíhala právě z místnosti služka s tváří uzardělou po nějaké nedávné ráně a s očima zalitýma slzami. Dívka − nemohlo jí být víc než patnáct nebo šestnáct, se mihla kolem Anyary, takřka aniž by si jí vůbec všimla, a rozběhla se k hlavnímu schodišti.

Uprostřed strážnice stála Ishbel, Aewultova nechvalně známá společnice.

„Ten červený! S černou kapucí! Měla jsi ho přinést rovnou!" křičela za utíkající služebnou.

Podívala se na Anyaru. Jejich oči se na okamžik setkaly, ale nezdálo se, že by Ishbel Anyaru poznala − nebo ji Lannisanka prostě nezajímala. Odvrátila zrak a znovu se zahleděla za služebnou.

„Nepřinutíš mě oblékat si takové hadry!" vykřikla ještě.

„Vy jste tu dívku uhodila?" zeptala se Anyara tiše.

To stačilo, aby na sebe znovu upoutala Ishbelinu pozornost. Je opravdu krásná, pomyslela si Anyara − dokonalá pokožka, hladké tmavé vlasy, nádherné, plné tváře, teď lehce zrůžovělé hněvem.

„Zapomněla na mou pláštěnku," vyštěkla Ishbel. „A pak si myslela, že se navleču do tohohle." Ukázala na jednoduché pršiplášť, které visely na stěně strážnice. „Jenom se na ně podívejte!"

Anyara učinila, oč byla žádána. „Podle mého názoru naprosto vyhovují svému účelu. Sama jsem jednu hledala." Usmála se na druhou ženu a v tom úsměvu nebyly sympatie ani zdvořilost.

Ishbel na ni zírala. Anyara měla pocit, že v jejích očích zahlédla náznak váhání, možná poznání. Možná teď už ví, kdo jsem, pomyslela si.

„Nejsou pro vás dost dobré?" zeptala se Ishbely sladce. Koutkem oka si všimla, že strážný svěsil hlavu a stáhl se ještě hlouběji do kouta.

„Neurazila jsem takovou dálku, abych se tímhle mizerným městem potloukala v dešti oblečená jako rybářka."

„Ach. A proč jste sem tedy přišla? Abyste bila služebnictvo? Nebo prostě jen zahřívala postel dědici klanu?" Slyšela, jak Coinach za jejími zády zasténal, a viděla, jak Ishbel otevírá ústa k odpovědi. „Vždycky mě učili, že lidé, kteří bijí služebnictvo, si zaslouží, aby se s nimi samotnými zacházelo ještě mnohem hůř," prohlásila dřív, než jí mohl jeden z nich vpadnout do řeči.

Ishbelinu bledou tvář v tu chvíli znetvořil tak rozzuřený výraz, že Anyara měla na okamžik dojem, že ji Aewultova milenka udeří. Věděla, že je to hloupé a nehodné thanovy sestry, ale ta představa ji potěšila − konečně by se jí naskytla šance popustit uzdu vlastním zadržovaným emocím. Nikdo by přece nemohl nic namítat, kdyby v takovém případě úder vrátila, nebo ano? Místo toho se ale na Ishbelině tváři opět usadil opovržlivý výraz.

„A mě zase učili, že člověk nemá strkat nos do cizích záležitostí!" vyštěkla.

Coinach se protlačil před Anyaru a téměř uctivě se Ishbel uklonil. Z háčku sundal jednu z pláštěnek.

„Máme, pro co jsme sem přišli," řekl Anyaře. Přehodil jí pláštěnku přes ramena a jemně − tak jemně, že to byl spíš jen náznak − se ji snažil obrátit ke dveřím. „Bude nejlepší vyrazit na cestu, než se počasí příliš zhorší."

Anyara se nechala vystrkat ven do deště. Před Věží se na chvíli zastavila, upravila si plášť a kapuci si stáhla do tváře.

„Netušila jsem, že je gardistovým úkolem střežit mě před lidmi jako ona," zabručela.

„Myslím, že je mým úkolem chránit vás před jakýmkoliv nebezpečím, paní," odvětil voják. „Ať už ho přivoláte sama nebo někdo jiný."

Odrhnula si kousek kapuci, aby se na něj mohla zamračit, ale Coinach upíral oči k obloze.

„Možná začne brzy dokonce sněžit," přemítal nahlas. „Bude nejlíp, když se co nejdřív dostaneme do kasáren."

Řekl to s takovou nenuceností, že Anyařin hněv vyprchal. Přece jen by asi nebylo moc moudré zůstat ve strážnici a vyměňovat si další jízlivé urážky s Aewultovou milenkou. Haig sotva potřeboval další důvody k nenávisti k jejímu klanu.

„Tak tedy pojďme," řekla a vyrazila po pěšině, která se vinula bezútěšnými zahradami. „Co mě dnes budeš učit?"

„Myslím, že bychom měli začít s nožem. Vždycky je jednoduché ho schovat někde na těle."

„S nožem? Ten mi moc nepomůže, když se mě bude nějaká Bílá sova pokoušet probodnout oštěpem nebo když se mě Inkallim rozhodne rozsekat mečem na kusy."

Měla pocit, že zaslechla Coinachův povzdech. Byl to tichý, rezignovaný zvuk. Musela se usmát. Nechybělo mnoho a poplácala by gardistu povzbudivě po zádech.

„Tak zvolíme velký nůž, paní," řekl. „Největší, jaký se nám podaří najít."

III.

Kapitán stráže Urik byl opilý, když ho Ostrý Ammen zabil. Sesouval se pomalu k zemi, omámený alkoholem. Ammen by se ho tak jako tak pokusil dostat, protože neměl zásoby trpělivosti, ze kterých by mohl čerpat, a postrádal obezřetnost, která by zmírnila jeho naléhavý hlad po pomstě. Fakt, že se na něj štěstí usmálo tak, že zavedlo Urika do hospody a zdrželo ho tam tak dlouho, dokud nebyl bezbranný jako děcko, jen utvrdil Ammena v tom, že se rozhodl správně.

Sledoval kapitána už od strážnice v kolkyrské přístavní čtvrti. Urikova mizerná nálada byla očividná od chvíle, kdy vykročil ven do večerního šera. Kroky, jimiž zamířil do nedaleké hospody, byly přímé a rozhodné. Pro Ammena bylo snadné ho nepozorovaně sledovat. Natažený na břiše na střeše a s očima upřenýma na dveře, z nichž se měla vynořit jeho oběť, chvíli přemýšlel, v jakých potížích už kapitán stráže vězí. Jeho nervozita a naléhavá potřeba utopit ji v pivu jasně naznačovaly, že už vyšly najevo úplatky, které Urik přijal od Ammenova otce − nebo najevo brzy vyjdou. Možná se už na Urika chystali vrhnout sami městští strážci, aby ho vzápětí předali katovi. To

nebylo nakonec až tak podstatné, protože Ammen byl rozhodnut ušetřit jim práci.

Když se kapitán vypotácel přímo pod Ammenovou střešní pozorovatelnou ven na ulici, podařilo se mu udělat jen několik kroků, než upadl tváří přímo do louže. Jakmile to Ammen spatřil, sklouzl ze střechy a přikrčil se v uličce vedle hospody. V duchu Urika pobízel, aby vstal, aby se vzchopil a pokračoval v chůzi. Navzdory pozdní hodině a noční tmě se v okolí ještě stále pohybovalo příliš mnoho lidí. Dokonce i teď k němu doléhal z ulice smích, jak si nějaká skupinka mužů dělala legraci z Urikova neutěšeného stavu. Ammen je tiše proklel; nenáviděl je za to, že mu narušují plány, že se staví mezi něj a muže, který mu zabil otce. Veselé hlasy ale brzy odezněly a jedinými zvuky, které teď mladík slyšel, byl Urikův kašel, odplivování a čvachtání bahna, jak se snažil vstát. Ammen vyšel na ulici. Urik se změnil v potácející se tmavou siluetu, mířící na nejistých nohou z dlouhého kopce dolů, k moři. Po nikom jiném nebylo nikde ani stopy, přesto se Ammen snažil vybírat si při svém sledování nejtemnější místa. Velmi mu záleželo na tom, aby ho nechytili, už jenom proto, že ho čekaly ještě jiné povinnosti, až skoncuje s Urikem.

Od té doby, co Ammen před rokem získal svůj malý nůž, mu otec mnohokrát vysvětloval, jak zabít člověka, ukazoval mu, jak se pohybovat, jak sevřít pěsti. Že se nemá mířit na srdce − je příliš dobře chráněno žebry. Spíš na krk nebo na rozkrok, odkud bude krev prýštit jako vodotrysk. S větší čepelí by se mohl Ammen pokusit Urika rozpárat nebo mu probodnout játra, jeho nůž byl ale příliš malý, než aby si mohl být jist výsledkem. Teď, když byl Urik příliš opilý na to, aby se zmohl na odpor, bude nejlepší a nejjistější zamířit na hrdlo.

Ammen neměl důvod použít svůj nůž v hněvu už od oné noci před rokem v temné uličce. I když byl pyšný na způsob, jakým ho získal, a nosil ho s hrdostí, neměl ve zvyku vyhledávat konflikty. Otec ho naučil, že nejlepší je vítězství dosažené už předtím, než je nutné použít násilí. Z dlouhodobého hlediska bylo lepší použít k pokoření protivníka místo pěstí zastrašování, úplatek nebo lest. Ochan vždy zastával názor, že účinnost těchto metod je mnohem spolehlivější a dlouhodobější.

Urik zůstal stát. Opřel se o prodejní stánek, ale nohy pod ním postupně podklesávaly, takže se pomalu hroutil k zemi. Ostrý Ammen se přikrčil ve dveřích košíkářova obchodu. Panovala tu tma dost hluboká na to, aby ho skryla před všemi náhodnými pohledy. Když se rozhlédl nahoru a dolů ulicí, nikoho neviděl. Slyšel jen vzdálené hlasy − nic, co by mu mělo dělat starosti. Pozoroval Urika a přemýšlel, zda kapitán stráže došel na konec cesty, kterou byl schopen urazit.

Ochanovo přesvědčení, že násilí je třeba se vyhýbat, mělo samozřejmě své výjimky. Ammen časem pochopil, že někdy nemá člověk jinou volbu než tasit čepel nebo utáhnout smyčku. Pokud oběť odmítala ustoupit z cesty, naslouchat hlasu rozumu, výhrůžkám či svůdnému cinkání mincí, nastával čas čelit této výzvě jinými metodami. Taková byla povaha světa.

„Nikdo se o nás nepostará," zašeptal Ochan Kuchař jednou synovi, když společně stáli nad tělem muže, který byl právě uškrcen na otcův rozkaz. „Někteří lidé tvrdí, že když ještě kráčeli po světě bohové, vládla všude láska, vřelost, světlo. Všichni byli laskaví a ušlechtilí, všechno spořádané a mírumilovné. Mám o tom své pochybnosti, ale i kdyby to byla pravda, takový svět už neznáme. Není to náš svět."

Ukázal na zhroucené tělo před nimi. Muž měl ruce a nohy připoutané k židli a hlavu zakrytou pytlem z režného plátna. Kolem černomodrého krku měl ještě stále pevně přitažený provaz.

„Nejsme o moc víc než psi běhající po dvou nohou, chlapče. Na to nezapomínej. Dříve nebo později budeš muset za to, co chceš, bojovat. Ti, kteří to umí, se dostávají na vrchol, ti, kteří ne… no, tady to vidíš na vlastní oči. Končí přivázaní k židli s pytlem přes hlavu."

Když se teď Ammen vyplížil ze svého úkrytu na ulici, věděl už, že se svět neřídí ani těmi prostými pravidly, která mu otec objasnil. I ti, kteří uměli bojovat, někdy končili mrtví, s hlavou rozbitou o kamennou podlahu něčího skladiště. Nebyli to jen bohové, kdo opustil svět, ale také zdravý rozum a spravedlnost. Pokud potkával takový konec i muže jako Ochan, silné, mocné muže, kteří věděli, jak to chodí, v co ještě bylo možno věřit, v co doufat? Ale existovala pomsta. Trest.

Ammen se připlížil Urikovi za záda. Kapitánovi stráže se zvedal žaludek. Za okamžik bude nejspíš klečet na zemi a zvracet. Veškerá jeho pozornost, omámená alkoholem a roztržitá, se bude upínat na vzpouru vlastního těla. Ammen se naposledy rozhlédl ulicí − byla prázdná. Tichá. Levou rukou popadl Urika za šedivé vlasy, strhl mu hlavu vzhůru a dozadu a vrazil mu nůž ze strany do krku.

Urik vyloudil omámený, nesrozumitelný zvuk a pokusil se otočit. Rukama mával ve vzduchu. Ostrý Ammen ho bodl znovu a několikrát čepelí rychle řízl dolů. Krev tryskala v mohutných černých fontánách. Bylo jí tolik, že Ammen pochopil, že rána byla smrtelná. Kopl Urika prudce zezadu do kolena a srazil ho k zemi. Strážce se při pádu otočil, takže přistál na zádech. Prázdnýma očima zíral Ammenovi přímo do tváře.

„Za Ochana Kuchaře," zasyčel Ammen a plivl Urikovi na kořen nosu. Pak mu znovu zarazil nůž do krku, tentokrát přímo doprostřed. Jedna jeho část by tady nejraději zůstala a až do poslední chvíle pozorovala Urikovy chrčivé,

krvavé nádechy, ale radost z vychutnávání těchto momentů nemohla vyvážit riziko, že bude dopaden. Bylo by neukázněné a hloupé pokazit teď všechno tím, že se nechá chytit.

Tentokrát Ostrý Ammen utíkal. Pádil úzkými uličkami města, jak nejrychleji dovedl, po jedné z tras, které si načrtl v mysli během těch dlouhých hodin čekání na střeše hospody. Tady, uprostřed ulic, které byly kdysi součástí otcova panství, nepotřeboval denní světlo. Běžel stále dolů, k přístavu, tu a tam si zkracoval cestu, proklouzával mezi stísněnými polorozpadlými domy chudých rybářů a sběračů odpadků vyplavených na břeh. Čekal na něj úkryt, který si vyhlédl, bezpečný a tajný − nepoužívaná pec v dílně kdysi dávno zničené ohněm. A zatímco prchal, honily se mu hlavou divoce myšlenky. Skoncoval s Urikem, ale čekal ho další úkol. To, co se stalo v Polochainově skladišti, si žádalo ještě jednu smrt a Ammen věděl, že uspět bude tentokrát mnohem, mnohem obtížnější. Snad toto nové poslání dokonce přesahovalo jeho možnosti. Když se do něj pustí, bude možná výsledkem jen jeho vlastní smrt. Nicméně se o to pokusí. Alespoň to otci dluží.

Ostrý Ammen už najde nějaký způsob, jak zabít Stínovou ruku.

IV.

„Slyšel jsem, že jste si vyměňovala názory s Aewultovou děvkou.“ Roaric nan Kilkry Haig se neradostně, hořce usmíval, když ta slova pronášel.

Anyara se vyhnula jeho pohledu. „Myslela jsem, že je zpěvačka nebo tak něco.“

„Kdysi bývala tanečnice, řekl bych. Miluje ovšem Aewultovo bohatství a slávu, ne jeho. A to z ní dělá něco jako děvku, ne?“ pokrčil Roaric rameny.

Anyara se ve společnosti Lheanorova syna necítila příjemně. Věděla, že to Roaric myslí dobře. Považoval se za přítele a spojence jejího klanu a bezpochyby mu to mohla věřit. Ovšem jeho hněv byl tak nefalšovaný, jeho osobnost tak prodchnutá nepřátelstvím, že to poznamenávalo každý rozhovor, který vedl. Anyara měla dojem, že to, co v Roaricovi vidí, je zdeformovaným obrazem jí samé, respektive toho, v co by se proměnila, kdyby se nenaučila silou vůle potlačovat hořkost a smutek. Odpuzovalo ji to.

Jeli společně k přístavu. Coinach se držel, jako ostatně vždycky, po Anyařině boku. Roaricova garda se pyšnila půltuctem urostlých mužů, kteří teď jeli v čele a razili jim cestu davem přelévajícím se Mořskou ulicí. Toho rána dorazila do Kolkyre tuleňářská loď, na jejíž palubě se tísnili nemocní a vyčerpaní uprchlíci z dobytého Glasbridge. Jejich vlastní chatrná loď byla vyvržena na břeh na nehostinném severním pobřeží Il Anaronu, poté co ji

dlouho bezcílně unášely proudy bez zásob jídla a vody. Roaric měl v úmyslu osobně dohlédnout, aby o ně bylo postaráno, a pozval Anyaru, aby ho doprovodila.

„Nicméně, velmi mě potěšilo, když jsem slyšel, že jste ji odkázala do patřičných mezí," pokračoval thanův dědic. „Myslí si, že je nedotknutelná jenom proto, že spí s Aewultem. Jako by to tu mělo nějakou váhu. Udělala by dobře, kdyby si počínala trochu diskrétněji."

„Slyšela jsem, že Aewult stejně odjíždí," řekla Anyara. Neměla chuť zabývat se déle svým setkáním s Ishbel. Už sama vzpomínka na ně ji naplňovala hněvem, na Ishbel i sebe samu. Pustit se tak ochotně do hádky s tou ženou bylo projevem slabosti.

„To je pravda," řekl Roaric se zjevnou radostí. „Přední voje jeho armády už dokonce odtáhly. Vydal se do ležení, aby se pokusil dát to svoje stádo aspoň trochu do pořádku. Už dlouho jsem neviděl tak neukázněné vojsko. Gryvan aspoň ví, jak velet. Zjevně ale nepovažoval za nutné podělit se o své vědomosti s vlastním dědicem."

„Nezávidím Taimovi Narranovi, jestli ho Aewult dostihne."

Roaric se rozesmál. „Ach, váš kapitán se o sebe umí postarat. Považoval bych se za šťastlivce, kdybych byl aspoň zpola takovým mužem jako Taim. Pokud je pravda, co jsem slyšel, že totiž sám Stínová ruka vyrazil po stopě vašeho bratra, měla byste si dělat starosti spíš o něj."

„Orisian se o sebe taky umí postarat," řekla Anyara a doufala, že má pravdu. Zpráva, že Mordyn Jerain za svítání jen s malou skupinkou odjel po staré Kyrské silnici z města, všechny zaskočila. Ve skutečnosti se Anyara bála, že Orisiana pořádně vyvede z míry, pokud ho Stínová ruka dostihne. „Někteří společníci mého bratra by stejně nejspíš uvítali příležitost si s kancléřem trochu promluvit."

Dědic klanu se na ni tázavě podíval a Anyara se usmála.

„Yvane. Nemyslím, že jste se s ní už setkal."

Mořská ulice byla širší a delší než kterákoliv dopravní tepna, již Anyara znala z údolí Glas. Stálo tu několik honosných domů − nejspíš patřily bohatým kupcům a cechovním mistrům − ale většinou byla lemována obchody, dvorky a stájemi. I když byl den studený a vzduch vlhký, vládl v ulici živý ruch. Možná se Anyara mýlila, ale nedokázala se ubránit dojmu, že z davu cítí jistou divokost a nespoutanost, která mu předtím chyběla. Nikdo z přítomných nebude litovat odchodu armády Haigu. Právě se připravovala na vyjížďku, když jí jedna ze služebných ve Věži pošeptala, že minulé noci dostal jeden z kopiníků Taral-Haigu, který se neprozřetelně opil ve špatné hospodě, pořádně za vyučenou. Našli ho v průchodu zmláceného,

vysvlečeného do naha a s tělem plným modřin. Dívka zářila vzrušením, když tu historku vypravovala.

Nábřeží bylo dokonce ještě rušnější než Mořská ulice. Ve vzduchu se v malých kruzích vznášeli racci, přinejmenším stejně hluční jako lidé pod nimi. Anyara nikdy neviděla tolik lodí − nábřeží bylo po celé délce lemováno vším od robustních nákladních lodí až po drobné veslice. Navzdory hrozivým stínům tady život a obchod pokračovaly v celé své rozmanitosti. Lidí bylo tolik, že se tlačili těsně ke koním. Anyara viděla, jak vzrůstá Coinachův neklid. Pokud ho zahanbovalo, že ho pověřili úkolem strážit ženu, nedával to najevo. Anyara postupně zjišťovala, že takřka posedle vyhlíží sebemenší náznak nebezpečí, které by jí mohlo hrozit − nebezpečí, které sama považovala za krajně nereálné.

„Správce přístavu přijal vaše trosečníky ve vlastním domě," řekl Roaric. „Ovšem nemůžou tam zůstat. Není dost prostorný."

Anyara si na ten dům vzpomínala z doby, kdy sem přijela s Orisianem a svými druhy − čekalo je tu první opravdové teplo a vlídné přijetí od noci Zrození zimy.

„Člověk skoro cítí ve vzduchu tu úlevu, že uvidíme Aewultovi a jeho armádě záda, viďte?" řekl Roaric a sklouzl pohledem po rušných zástupech. „Ta zpráva se roznesla po městě rychleji než epidemie kýchání."

„Je milé vidět veselejší tváře," přitakala Anyara. „Ovšem netěším se na Aewultův návrat. Není moc pravděpodobné, že by byl příjemnější, až vybojuje vítězství."

„Ach, nemyslím si, že si ho moc užijeme, jakmile boje skončí. Nenávidí to tady. Nenávidí nás. Dokonce ani jeho škodolibá radost z toho, že nám může vymáchat obličeje ve špíně svého triumfu, nebude stačit, aby ho tady zdržela. Až uvidíme jeho záda mizet směrem do Vaymouthu, čeká nás všechny ještě veselejší den."

„Jednoho dne se stane nejvyšším thanem," pronesla Anyara odměřeně. „Pánem mého bratra."

„Možná nám Černá stezka prokáže laskavost a zabije ho," prohlásil Roaric s pochmurným úsměvem. „Pokud ne, můžeme jen přát jeho otci dlouhý život. Něco takového jsem nikdy předtím neřekl."

*

Lidé, které správce přístavu přijal do svého domu, byli v bezútěšném stavu − bez prostředků, hladoví, polovina z nich nemocná. Anyara si vyslechla jejich příběhy a snažila se je utěšit, jak jen mohla. Zmítal jí spíše hněv než

lítost. Glasbridge byl hezkým městem, prosperujícím a kypícím životem. Černá stezka ho zničila, stejně jako zničila všechny životy, jejichž byl středem, a jako zničila tolik jiného. Při pohledu na tyto otřesené, vyčerpané lidi Anyaře znovu vyvstaly před očima všechny ztráty a utrpení, které její klan postihly. Měli je vepsané v hubených tělech, ve vystrašených, unavených tvářích.

Nezdržela se dlouho. Přislíbila uprchlíkům, že se jim dostane pomoci, jídla a péče ranhojičů. Roaric Anyaru ujistil, že jim Kilkry poskytne přístřeší v severní čtvrti Kolkyre, tam, kde už bylo ubytováno tolik Lannisanů. A pak odešla a odnesla s sebou svůj hněv a bolest dřív, než se mohly až příliš jasně projevit. Těm lidem nepomůže, když uvidí, že i sestra jejich thana je stejně bezmocná a rozrušená jako oni, pomyslela si.

Coinach ji doprovázel přístavem a Mořskou ulicí zpátky. Před nimi se tyčila Věž trůnů jako poslední pilíř jakési obrovité budovy, která se před dávnými časy rozpadla v prach.

„Nechtěla bych prožít celý život na takovém místě," řekla Anyara.

Coinach zvedl oči k vysoké věži, ale mlčel.

„Je příliš stará, příliš… nepodobná všemu, co známe," pokračovala Anyara. „Působí na mě studeně."

„Stýská se vám po domově," poznamenal Coinach a obrátil pozornost zpět k davům přelévajícím se ulicí. „Na tom není nic divného."

„Opravdu mi chybí. Netuším ovšem, kolik ze svého starého domova po svém návratu ještě najdu. Hrad shořel. Můj otec − polovina lidí, které jsem znala − tam už nebude. Kde se nachází váš domov?"

„Teď? Nevím. Kamkoliv se vydáte vy, mylady. Jsem váš strážce."

Anyara se na něj na okamžik zadívala. Nehleděl na ni, nýbrž na desítky tváří, které míjeli. Očima těkal po ulici jako lovec, který pátrá na poli po ptácích.

„Ale odkud jste vyrazil, když jste se vydával s Taimem Narranem na jih?" vyptávala se Anyara neúnavně dál.

„Z Anduranu."

„Vaše rodina tam pořád byla? Když dorazila Černá stezka, myslím."

Coinach zavrtěl hlavou a krátce, bezvýrazně se na ni podíval.

„Nemám rodinu, o které bych mohl vyprávět, paní. Můj otec zemřel, když jsem byl ještě hodně malý. Utopil se v řece. Moje matka a sestra zemřely na srdeční horečku."

„Ach."

Chvíli jeli dál mlčky, pozvolna stoupali dlouhou Mořskou ulicí. Čelem proti sobě v ní stáli dva muži a hádali se kvůli rozbitému sudu, z něhož vytékala jakási tmavá tekutina. Mávali na sebe rukama, plivali nadávky.

Nikdo jim nevěnoval sebemenší pozornost. Anyara sundala pravou ruku z otěží a protáhla si prsty. Kotníky prstů jí zdobila modřina. Coinach vzal svůj úkol vycvičit ji velmi vážně a nebyl to snadný ani bezbolestný zážitek.

„Budeš mi muset přestat říkat ‚paní‘," zabručela Anyara. „Nehodí se to k někomu, kdo mi bude rozsévat po těle modřiny tréninkovou čepelí."

*

Toho večera stála Anyara v tlumeném světle soumraku na severních hradbách Kolkyre, u Skeilské brány, a pozorovala, jak poslední zbytky Aewultovy armády odcházejí po silnici, která je dovede do Kolglasu a dál. Dlouhá řada zásobovacích vozů jí už před nějakou dobou zmizela z dohledu. Teď už viděla jen zadní voj − pár stovek jízdních kopiníků z Taral-Haigu − a i ten se brzy ztratí v šeru.

„Trvalo jim celý den, než vyklidili ležení," poznamenal Lheanor oc Kilkry-Haig vedle ní. „Člověk by si myslel, že nikdo z nich netuší, že se v zimě krátí dny."

„Budou se muset zastavit na noc dřív, než vůbec dostanou šanci se unavit," souhlasil Roaric.

Při pohledu na thana a jeho dědice, stojící bok po boku, musela Anyara žasnout, jak velmi si jsou podobní. Byli téměř nachlup stejně vysocí, měli tentýž široký, pevný postoj. Lheanor byl starý muž, Roaric stále poměrně mladý, ale podobnost jejich tváří by každému pozorovateli prozradila, že má před sebou otce a syna.

„Aewult je hlupák," povzdechl si Lheanor. „Měl by být ovšem schopen nasadit proti každému meči Černé stezky čtyři nebo pět svých, takže o jeho vítězství není pochyb."

„Pokud ho Taim Narran nevybojuje dřív, než Aewult dorazí do Kolglasu," poznamenal Roaric. Ta představa ho nepokrytě pobavila. Lheanor vrhl na syna krátký, nesouhlasný pohled. Nezdálo se, že by si ho jeho dědic všiml.

„Měl bys být ve svých přáních opatrnější," řekl than. „Nebo se naučit lépe číst skryté proudy. Pokud Orisian a Taim Narran připraví Aewulta o slávu, můžu tě ujistit, že za to zaplatíme. Nejvyšší than − nebo jeho Stínová ruka − určitě nepřipustí, aby z toho všeho vyšel posílený jiný klan než Haig."

„To dobře vím," zabručel Roaric. Upřeně zíral na své nohy.

„Pojďme," řekl Lheanor a obrátil se k Anyaře. „Vrátíme se do Věže. Alespoň dnešní noc chci nechat stranou všechny obavy o minulost i budoucnost. Ať nám hrozí jakékoliv nebezpečí, dnes jsme se zbavili

povinnosti hostit nevítané hosty. Ti, kteří zůstávají, jsou vítáni. Můžeme hodovat obklopeni přáteli.“

Vydali se zpátky k Věži trůnů, obklopeni více než dvaceti strážnými a sluhy. S příchodem noci se ulice vyprazdňovaly, ale ti, kteří se dosud pohybovali venku, bez protestů ustupovali stranou a nechávali thana projít. Lheanor kráčel pomalu − Anyara si nebyla jista, zda kvůli věku nebo únavě. Sladila své tempo s jeho. Navzdory veškerým řečem o zaplašení starostí nepůsobil than jako muž, jehož srdce by nic netížilo.

„Opravdu si myslíte, že nás čekají potíže, pokud si bude Aewult myslet, že ho můj bratr o něco připravil?“ zeptala se ho Anyara.

„Je to možné,“ odvětil Lheanor jemně. „Ovšem starosti mi nedělá ani tak Aewultův hněv jako spíš koryto, které pro něj může vyhloubit Stínová ruka. Kancléř a nejvyšší than nejsou právě proslulí tím, že by se snadno smiřovali se zklamáním.“

„Přesto jste Orisianovi neradil, aby zůstal?“

„Ne. Jsem starý muž a zrak mi kalí strach. Nemám právo odrazovat mladého thana, jehož klan bojuje o přežití, od jakéhokoliv postupu, který si zvolí. Stejně už máme − váš klan i můj − s Haigem pořádnou hromadu sporů. Jeden navíc už moc nezmění.“

„Jsem si jista, že by vašim radám naslouchal.“

Lheanor se na ni přívětivě usmál. „Jednu jsem mu dal, i když se netýkala toho, aby tu zůstal. Ale ať už bylo jejím předmětem cokoliv, potřeboval ji méně, než si on − nebo vy − dokážete představit. Váš bratr není žádný hlupák. Sám mi poskytl jednu radu a byla vítaná. A moudrá.“

Po těch slovech svěsil than hlavu a pozoroval kočičí hlavy, míhající se mu při chůzi pod nohama. Nezdálo se, že by měl chuť dál rozebírat to, co proběhlo mezi ním a Orisianem. Anyara potlačila zvědavost. Neměla představu, jakou radu považoval Orisian za vhodné udělit tomuto starému, mocnému muži. Na druhou stranu, Orisian je teď than, přemítala s nádechem smutku. Přestal být jen jejím mladším bratrem, kterého mohla střídavě škádlit a chránit. Stál nyní v čele klanu. Mohl odejít do boje a nechat ji doma; mohl si vyměňovat rady s Lheanorem oc Kilkry-Haig; mohl se rozhodnout riskovat nepřátelství samotného nejvyššího thana. Od oné noci Zrození zimy se všechno změnilo, celý svět až do nejmenších detailů. Dokonce i Orisian.

Kráčeli po dlážděné pěšině vinoucí se vzhůru do kopce, napříč zimními zahradami, až vešli do Věže trůnů.

*

Lagair Haldyn seděl po boku své ženy; oba byli mrzutí a nemluvní. Tvořili chladný ostrůvek ve šplouchajících vodách veselí, oči odhodlaně sklopené. Roaric se na stewarda mračil.

„Nevím, proč jednoduše neodejdou, když se tak očividně nudí," zamumlal dědic klanu pod vousy.

Anyara se zadívala na Lagaira. Právě si ukusoval sousto z plátku masa, který měl napíchnutý na noži. Všiml si jejího pohledu, a než se obrátil zpátky ke své ženě, vrhl na Anyaru nepřesvědčivý úsměv. Z obou přímo vyzařuje nesouhlas, pomyslela si Anyara. Možná je urazil způsob, jakým Kilkry uctil odchod Aewultovy armády. Pokud ano, měla být jejich paličatá, pochmurná přítomnost na této slavnosti nejspíš důraznou připomínkou toho, že Gryvan oc Haig není nikdy tak úplně nepřítomen a že odtud stín nejvyššího thana nezmizí jen proto, že jeho vojáci odtáhli.

„Nemyslím, že tu zůstanou dlouho," řekla Anyara Roaricovi. „Jenom tak dlouho, aby vám připomněli, že tady pořád ještě jsou."

„Ne, ne!" křičel Lheanor podrážděně. „Víno, chci ještě víno."

Dívka, jejíž snaha dolít do thanova poháru pivo byla tak rezolutně odmítnuta, utrápeně odspěchala. Anyaře se zdálo, že má slzy na krajíčku. Lheanor bouchal prázdným pohárem do stolu a rozhlížel se po někom, kdo by mu mohl splnit jeho přání. Ilessa mu jemně položila ruku na paži. Okamžitě se uklidnil.

„Nějaká nemoc, podráždění střev, poslala půlku služek z kuchyně do postele," vysvětlil Lheanor Anyaře. „Museli jsme si vypůjčit pomocníky jinde. Pacholci ze stájí porcují maso a pradleny pečou chleba. Většina z nich nemá ponětí, co mají dělat."

Teď, když ji na to upozornili, si Anyara všimla, že sloužící pobíhající po síni opravdu nevypadají tak zdatně a výkonně jako jindy. Viděla staré ženy a muže s brunátnými tvářemi, chlapce plahočící se s plně naloženými tácy. Právě v tu chvíli se dva sluhové skoro srazili, jak se snažili udržet v plném proudu zásobování hostů jídlem a nápoji.

„To je smůla, že tolik lidí onemocnělo," zašeptala.

Lheanor zabručel: „Život nám tímto způsobem připomíná, že žádný den není tak neochvějně slunečný, aby se na nebi nemohl objevit mráček. Není to ale žádná pohroma. K ránu nás čeká pár bolavých nohou a ztuhlých zad, to je všechno."

Coinach seděl u bližšího konce stolu, táhnoucího se po celé délce síně. Anyara ho pozorovala, jak se snaží něco vylovit ze džbánu piva před sebou. Nadzvedl se z lavice a s výrazem soustředění na tváři naháněl prstem to, co mu tam spadlo. V tu chvíli Anyaře nejvíc ze všeho připomínal obyčejného vesnického kluka.

Někde kousek dál u stolu se kdosi snažil na píšťale vyhrávat melodii. Melodie pisklavě stoupala stále výš a výš, doprovázena povzbudivými výkřiky a smíchem, až nakonec sklouzla do divokého přívalu falešných tónů.

„Á, tady to máme," řekl Lheanor. Stará žena − malá a s lehce shrbenými rameny − přinesla džbán vína a dolévala mu pohár.

„Vidíte, Anyaro?" pronesl than s širokým úsměvem, jaký u něj Anyara od svého příjezdu do Kolkyre ještě neviděla. „My staří lidé ještě pořád nepatříme do starého železa. Bylo třeba staré, moudré hlavy, aby mi sehnala víno. Jak je to dlouho, co jsi naposledy obsluhovala u stolu, Caillo?"

Žena odstoupila od stolu. Podobná pozornost jí zjevně nebyla příjemná.

„Už je to spousta let, sire. Teď už se zdržuju jenom v kuchyni."

„Ano. Obsluhovala jsi mě, když jsem v této síni poprvé hodoval jako than. Nezapomněl jsem."

Cailla přikývla a odspěchala s prázdným džbánem. Někdo položil na stůl před Anyaru čerstvý bochník chleba. Do nosu ji udeřila bohatá, horká vůně. Vždycky ji milovala, teď s sebou ale nesla i hořké vzpomínky − na kuchyň kolglaského hradu, kde v řadách chladly pecny; na hradní síň, kde už nebude její otec nikdy hodovat tak, jako Lheanor hoduje nyní. Nebyla si jistá, zda síň přečkala útok na Kolglas. Všichni tvrdili, že hrad hořel, ale neměli tušení, jak velký je rozsah zkázy.

Tyto myšlenky Anyaru zaměstnaly na hodnou chvíli. Jedla střídmě, pozorovala dění kolem sebe a cítila se velmi osamělá. Skoro si přála, aby mohla usednout vedle Coinacha na lavici u dlouhého stolu. I když se Lheanor a ostatní chovali velmi vřele a vlídně, Coinach byl jediným členem jejího klanu, který byl právě přítomen. Ačkoliv ho znala jen málo, už tato skutečnost stačila, aby měla pocit, že je spojuje něco důležitého.

Maso a chléb byly odneseny. Byl to složitý, neohrabaný proces, protože tolik sloužících s ním nemělo žádné zkušenosti. Nakonec se ale přece jen začaly z kuchyně vynořovat sladké bábovky a sušené ovoce, med a ovesné pečivo. V síni zavládla přívětivější nálada. Myšlenky se pomalu upínaly ke spánku. Anyara cítila, jak se jí zmocňuje únava, a přemítala, jestli jí bude dnes v noci dopřán pokojný odpočinek beze snů.

Slyšela Lheanorovo spokojené, souhlasné zamručení a otočila se k thanovi. Cailla, stará kuchyňská služebná, se mu právě nakláněla přes rameno a kladla před něj mísu s dušenými jablky. Počínala si opatrně, s obratností neodpovídající jejímu věku. Anyara se začala obracet zpátky. Její oči se zdržely na místě jen o chvilku déle, ale stačilo to, aby zahlédla − i když zprvu nepochopila − co se vzápětí stalo.

Cailla se napřimovala. Současně pravou rukou jediným plynulým pohybem vklouzla pod manžetu levého rukávu a něco vytáhla. Lheanor se na

ni díval a usmíval, zatímco se natahoval pro pohár vína. Od věci, kterou Cailla držela, se odrazila jiskra žlutého světla vrhaného pochodněmi. Služka udělala prudký pohyb. Lheanor sebou na židli trhl; jeho pohár odletěl pryč. Roaric se otočil, aby se podíval, co se děje. Za thanem viděla Anyara Ilessinu starou, přívětivou tvář, jak se také rozhlíží. Anyara strnula, ochromena nepochopením. Její mysl pomalu klopýtala za tím, co jí sdělovaly oči. Ilessiny rysy tuhly děsem.

Roaric se začal vymršťovat vzhůru. Cailla se natáhla a pokusila se ho zasáhnout nožem do tváře. Roaric se ráně vyhnul. Ilessa seděla s otevřenými ústy a křičela nebo naříkala. Roaric srazil Caillu na zem. Anyařin pohled sklouzl zpátky k Lheanorovi a ulpěl na něm.

Šedovlasý than Kilkry seděl bezvládně zhroucený a pomalu se sunul níž a níž. Hlava mu klesla na stranu. Díval se přímo na Anyaru, oči dokonale klidné a jasné. Z rány na krku mu prýštila krev, stékala na rameno, na hruď a dál na stůl − strašlivý, temně rudý příliv, který nepolevoval.

Pak se strhl povyk, divoká kakofonie zvuků a pohybů, která zahlcovala smysly. Z něj k Anyaře navzdory rámusu zřetelně doléhalo rytmické dunění, připomínající pomalé, syrové bubnování. To Roaric mlátil Caillinou hlavou do kamenné podlahy.

V.

Anduran vřel a kypěl zástupy válečníků Černé stezky. Zaplnili polorozpadlé město, přelili se přes hradby a zaplavili okolní pole. Tisíce se jich tu rojily jako mouchy, přilákané mršinou nějakého velkého zvířete. Polovina města shořela, ale dokonce i kostry vypálených budov byly zabydleny, pokud mohly poskytnout alespoň náznak útočiště. Na polích za hradbami vyrostly stovky stanů. Každá rolnická usedlost v dosahu města se stala srdcem nové stanové osady; v každé stáji přebývalo víc mužů a žen než koní.

Wain na Horin-Gyre přijížděla k městu od Grive a byla zaskočena dojmem převládajícího nepořádku. Nesetkala se s téměř žádnými známkami disciplíny ani organizace. Většina ležení, která míjela, postrádala prapory, jež by prozrazovaly příslušnost ke klanu, po skutečných vojácích nebylo ani stopy. Stany byly zjevně vztyčeny zcela nahodile. Viděla několik, které srazí první nápor větru, a další, ve kterých se jejich obyvatelé ocitnou po kotníky ve vodě, jakmile udeří silné deště. Hořely desítky ohňů, nezdálo se ale, že by byly k dispozici i dostatečné zásoby palivového dříví. Lidé posbírali, co našli

v opuštěných domech a mezi malými skupinkami stromů, a teď si raději užívali hřejivé teplo, než aby se zásobili dřevem na celou noc.

Existovaly ovšem i výjimky z tohoto ovzduší všeobecné bezstarostnosti. Wain vedla své vojáky kolem nízkého šedivého stavení, které zabraly Děti Stovky. Do země před ním byl zaražen prapor s havraními pery. Z komína stoupal kouř a z koryta byli napájeni koně. Před chlévem stála dvojice Inkallimů a soudě podle bučení, které se linulo zevnitř, hlídala drahocenný dobytek. Válečníci s prázdným výrazem ve tváři sledovali, jak je Wain a její družina míjí.

Věděla, jak podivní − dokonce děsiví − musí připadat její společníci těmto pozorovatelům. Za Waininými vlastními vojáky z Horin-Gyre kráčel Aeglyss se svými Bílými sovami. Jak se blížili k Anduranu, přitahovali právě Kyrininové každý pohled. Wain viděla, jak se na všech tvářích zračí nepřátelství. Lidé přicházeli na kraj silnice a mračili se. Slyšela pohrdavé, hněvivé mručení. Toto jsou prostí věřící, připomněla si, ze všech klanů Černé stezky − rolníci, rybáři, lovci, řemeslníci. V jejich srdcích plane víra, jinak by nikdy neopustili své domovy a nevydali se bojovat tak daleko. Mají v sobě vštípenu slepou nenávist k lesní rase.

Wain obrátila koně, aby Aeglyssovi řekla, že jeho cizokrajní společníci mají počkat mimo dohled, když tu někdo hodil kámen. Dopadl přímo mezi válečníky Bílých sov. Okamžitě následoval druhý a vzápětí třetí. Po obou stranách silnice se strkal hustý dav a tlačil se směrem k asi padesátce Kyrininů. Ozývaly se zlostné výkřiky. Bílé sovy reagovaly rychle a tiše. Shlukly se do těsného houfu, zády k sobě, tvářemi k sokům, Aeglysse bezpečně ve svém středu. Hroty oštěpů se ježily jako ostny dikobraza.

„Ustupte!“ vykřikla Wain a pobídla koně dopředu, její hlas ale nejspíš pohltilo hlučení davu.

Jakýsi zavalitý, bledý muž středního věku se ohnal po jednom z kyrininských oštěpů malou sekyrou. Násada oštěpu se v jediném plynulém pohybu sklonila, zhoupla a vymrštila vpřed. Hrot pronikl muži do ramene. Zavyl bolestí a couvl zpátky do shluku těl.

„Rozežeňte je!“ zakřičela Wain na svou gardu a sama pobídla koně doprostřed masy lidí. Vyvlékla jednu nohu z třmenu a kopla. Její tělesní strážci se probíjeli davem s mnohem menší zdrženlivostí. Wain zahlédla, jak zvedají a nechávají klesat meče.

„Jsou pod naší ochranou,“ vykřikla za utíkajícími postavami, kterých bylo najednou všude plno.

Rozestavila své vojáky kolem hloučku Kyrininů, takže vznikla hradba z koňských těl a železa. Aeglyss se na ni usmál.

„Vřelé přivítání,“ zamumlal.

V tom nenuceném úsměvu a skoro pohrdavém tónu bylo něco tak nesmírně arogantního, že Wain pevněji sevřela otěže. Dokonce i teď, poté co převracela tuto otázku hodiny v hlavě, stále nechápala, co jí brání v tom, aby se prostě nesklonila a tu stvůru se smíšenou krví neudeřila. Proč nezabije jeho i všechny ty Kyrininy? A přece, a přece… V Aeglyssových zpola lidských očích se zračila pronikavá, pevná síla. Mocné odhodlání a pevná vůle ho zahalovaly jako ochranný plášť. Když upnul na Wain veškerou pozornost, když na ni upřel pronikavý pohled, cítila ho na sobě, v sobě. Někdy měla pocit, že v mysli slyší, velmi slabě, odezvu běsů, které mu řádí v nitru − tlumené dunění připomínající řev mohutných peřejí někde v dálce. Navzdory zlým předtuchám, které v ní hlodaly, navzdory neodbytnému skrytému strachu, viděla při pohledu na něj příležitost, možnost. Už dříve posloužil svému účelu, když armádě Horin-Gyre otevřel cestu přes území Bílých sov. Teď se zjevně změnil. Stalo se z něj něco… víc. O kolik většímu cíli by nyní mohl při tom nemilosrdném odhalování běhu osudu posloužit?

„Wain?“ zeptal se Aeglyss. „Jste v pořádku?“

Otřásla se. Neměla tušení, kolik času ztratila ponořena v myšlenkách. Neměla tušení, zda všechny myšlenky, které jí prolétly hlavou, byly tak úplně její. Byla to jen její představa, nebo Aeglysse opravdu obklopovalo jako miazma mysli zmatení a nesoustředění?

„Vaše Bílé sovy by snadno mohly skončit rozsekané na kusy dřív, než dorazíme do města,“ řekla. „Pošlete je pryč. Určitě najdou nějaký les, ve kterém by se mohly schovat, než se vrátíte.“

Aeglyss zvedl obočí a zadíval se na kyrininské válečníky kolem sebe.

„Ale tohle je můj bojový *a’an.* Hlas jim nařídil, aby se drželi po mém boku. Není to nedůležitý úkol. A oni ho berou nanejvýš vážně.“

„Tvrdíte, že disponujete obrovskou mocí,“ zabručela Wain a popohnala koně kolem Kyrininů a dál. „Přesvědčte je, aby souhlasili s odchodem. Pokud s námi budou pokračovat v cestě, nemůžu je chránit − ani vás.“

*

Výjev, který se jim naskytl v Anduranu, se velmi lišil od toho, co viděli před hradbami. Město podléhalo Inkallimům a jejich tiché cílevědomosti. Při jízdě ulicemi viděla Wain víc tvrdošíjných havranů na jednom místě než kdykoliv předtím. Naposledy vytáhla do boje víc než jen hrstka inkallimských Válečníků přesně před třiatřiceti lety, kdy se jich stovky připojily k armádě, již Wainin k záhubě odsouzený strýc provedl Údolím kamenů a která pak nalezla smrt pod hradbami Tanwrye. Připojili se, ale nebojovali. Vojáci

Horin-Gyre byli masakrováni a inkallimské oddíly jen tiše přihlížely. Wain si uvědomovala, jak krutě si s nimi osud pohrává − tehdejší zrádci jejího klanu se dnes mohli stát jeho zachránci.

Aeglyss kráčel kousek za ní. Z obou stran ho na Wainin rozkaz obklopovala garda. Ani ve chvíli, kdy už rozkaz vydávala, si Wain nebyla jistá, koho vlastně mají strážci chránit − zda míšence, nebo ji. Za Aeglyssem šel kyrininský válečník, který ho odmítl opustit. Byl to onen silný, tetováním pokrytý muž, kterého Aeglyss představil jako syna Hlasu Bílých sov. Wain už věděla, že se jmenuje Hothyn. Všichni ostatní Kyrininové po něčem, co vypadalo jako dlouhá a vzrušená výměna názorů s Aeglyssem, odešli. Wain s nimi jako doprovod poslala několik vlastních mužů v naději, že zabrání dalším nepokojům. Hothyn tam ovšem tehdy jednoduše zůstal stát a mlčky hleděl na Aeglysse.

„Neodejde," řekl Aeglyss, když se Wain dožadovala vysvětlení.

„Můžete ho k tomu přimět, když budete chtít."

„To bych nejspíš mohl. Ale nemám to v úmyslu."

Tato mírná arogance a neochota hovořit o svých plánech i vztazích s Kyrininy byla pro míšence typická už od chvíle, kdy na něj Wain narazila v troskách Kan Avoru. Ale Wain s Hothynovou přítomností souhlasila. Viděla dost, aby pochopila, že ji tady v Anduranu možná čeká vyjednávání. Byla tady nevyřešená otázka kontroly a vlivu. Inkallimští Válečníci se zjevně dostavili ve velkém počtu, ale kde byli vojáci Gyre a dalších klanů? Kdo velel masám prostého lidu? Armáda, kterou jí a Kaninovi kdysi svěřil jejich mrtvý otec, teď byla rozvrácená a vyčerpaná. Pokud mají mít naději, že jejich hlas bude v následujících událostech slyšet, nebude na škodu ukázat ostatním, že stále ovládají kyrininské Bílé sovy.

Wain nechala většinu vojáků na velkém náměstí v srdci Anduranu a jen s gardou, Aeglyssem a Hothynem se vydala k hradu.

*

Nádvoří anduranského hradu bylo přeplněné lidmi. Gyrští vojáci tu pečovali o koně, čistili si zbraně nebo jen posedávali v malých skupinkách na dláždění. Waininu pozornost ovšem upoutali hlavně Inkallimové. Asi dvacet nebo třicet jich stálo před průčelím hlavní hradní věže. Byla mezi nimi samozřejmě i Shraeve. Když se Wain přiblížila, zvedla oči a bez náznaku pozdravu zírala před sebe.

Stranou od ostatních stáli, hluboce ponořeni do konverzace, dva muži. Jeden byl oblečený do tmavé kůže inkallimských Válečníků; načerno

obarvené vlasy mu splývaly na ramena. Druhý, starší a robustnější, s větrem ošlehanou tváří a zřetelně opotřebovanou kroužkovou košilí bez rukávů, měl boty z jelenice a na nich zezadu přišitá dlouhá hnědá pera. Wain je oba znala, i když nijak dobře, a jejich přítomnost jí prozradila většinu toho, co potřebovala vědět o situaci jak přímo tady v Anduranu, tak doma za Údolím kamenů.

Inkallim Fiallic byl korouhevním kapitánem Válečníků. V hierarchii této odnože Inkallimů byl na druhém místě hned za Nyvem a předpokládalo se, že se jednou stane jeho nástupcem. Tvrdilo se o něm, že je nejlepším vojákem, jaký za posledních sto let vzešel z řad Válečníků. Pokud Wain neklamala paměť, získal hodnost korouhevního kapitána v nejkratším, nejjednoznačnějším souboji, jakého byli Válečníci za půl století svědky. Druhý muž byl Temegrin nan Gyre, Ragnorův bratranec a Třetí kapitán ve stálé armádě nejvyššího thana. Na jeho vlastní přání se mu říkalo Orel, ovšem jeho pověst byla jen sotva v souladu s tak vznosným přízviskem. Wain nikdy neslyšela, že by vybojoval nějaké vítězství, až na to, že před dvaceti lety nechal zmasakrovat tarbainské vesničany, kteří raději opustili své domovy a vydali se na východ, než aby přijali víru Černé stezky.

Wain se protáhla kolem Shraeve, aniž by ji uznala za hodnou pohledu, a zamířila k oběma mužům. Nedokázala se ubránit jistému zklamání. Pokud byla volba Temegrina pro Ragnora oc Gyre tím nejvhodnějším způsobem, jak podpořit probíhající válku, znamenalo to, že se nejvyšší than ani nesnaží skrýt svůj nedostatek nadšení. Za předpokladu, že Orel neuvěřitelně nepovýšil, bude velet nanejvýš několika tisícům gyrských válečníků, tedy sotva víc než symbolickým silám. Naopak přítomnost korouhevního kapitána svědčila o naprosté oddanosti Válečníků celé věci. Takový rozdíl v přístupu nevěstil nic dobrého. A také to svědčilo o tom, že havrani opravdu zamýšlí − jak už naznačila Shraeve před odchodem z Glasbridge − udělat z této války vlastní záležitost.

Když se Wain přiblížila, Temegrin vzhlédl. Nevypadal v nejskvělejší náladě.

„Zdravím, paní," zabručel.

Krátce mu pokývla na uvítanou, pak narovnala záda a zvedla kousíček bradu. Byla skoro stejně vysoká jako Temegrin a neměla v úmyslu působit jinak než jako jeho rovnocenný protějšek. Právem se domnívala, že za posledních několik týdnů zažila víc bojů než on za celý život.

Fiallic ji uvítal s mnohem přívětivějším výrazem ve tváři. Měl překvapivě mírné oči. Byla si jistá, že naprosto klamně vypovídají o jeho povaze.

„Kapitáne," řekla. „Nikdy jsme si nemysleli, že uvidíme vytáhnout Válečníky do boje v takovém počtu. Velmi ráda vás tady vidím."

„To si dovedu představit," odvětil Fiallic s jemným úsměvem. „Shraeve mi sdělila, že vaše vlastní síly jsou téměř vyčerpány."

„To je pravda." Wain neviděla důvod, proč to popírat. „Ale stále ovládáme Glasbridge. Pokud se na nás osud usměje, můžeme toho pořád mnoho dosáhnout."

„Ano. I to mi Shraeve řekla."

„Rozhovor o tom, co je možné a nemožné, necháme na později," zabručel Temegrin podrážděně. „Máme dost současných starostí, nemusíme se zabývat budoucností. Rozkaz nejvyšší thana zněl vyhladit Tanwrye a to se stalo. Nepřipustím nějaké diskuse o dalších dobrodružstvích, dokud nebudu vědět, čemu čelíme."

„Pochybuji, že nám naši nepřátelé dopřejí moc času na diskuse," řekl Fiallic jemně.

„Každým okamžikem očekáváme útok na Glasbridge…" Wain chtěla pokračovat, ale Temegrin ji mávnutím ruky umlčel.

„Dost. Nebudeme to probírat venku na nádvoří, kde nás může kdokoliv poslouchat. Ostatně, proč tady není váš bratr? Předpokládal jsem, že se těchto záležitostí zhostí sám."

Wain jeho nevyslovenou urážku ignorovala, jen lehce pokrčila rameny. „Dělím se s ním o břemeno velení. Mohu vás ujistit, že hovořím jeho jménem stejně jako svým. A jak jsem řekla, v nejbližších dnech můžeme očekávat krveprolití. Jeden z nás musel zůstat."

Temegrin něco zavrčel, zjevně nepřesvědčen.

„Slyšel jsem, že je vaše spojenectví s Bílými sovami už věcí minulosti," zašeptal Fiallic.

Wain se na něj podívala a všimla si, že upíná pohled za ni. Otočila hlavu a spatřila Aeglysse a Hothyna obklopené gardou. Sledovala je i celá spousta vojáků přítomných na nádvoří, *na'kyrim* a Kyrinin se ovšem očividně nedávali vyvést jejich nepřátelskou pozorností z míry. Wain neušlo, že Aeglyss upřeně hledí přímo na ni. Ucítila na šíji lehký záchvěv, jako by se jí dotkly neviditelné konečky prstů.

Temegrin sledoval Fialliců pohled a nesouhlasně zavrčel.

„To spojenectví by mělo být věcí minulosti," řekl. „Co vás to napadlo přivést sem toho lesního skrčka a míšence?"

Wain se znovu otočila k Aeglyssovi zády, Temegrin i Fiallic ovšem dál zírali na mlčenlivého *na'kyrima* a jeho nelidského společníka. Wain přemítala, co asi vidí. Vnímali podobně jako ona Aeglyssovu přítomnost jako takřka tělesnou tíhu doléhající jim na smysly?

„To je další věc, o které bychom si raději měli promluvit někde jinde," řekla jen.

„A hned,“ zavrčel Temegrin. „Pojďte.“

Vkročil do věže a vydal se vzhůru. Každým těžkým krokem trestal schody za svou špatnou náladu. Fiallic ho následoval. Wain letmo pohlédla na Aeglysse a okamžitě se ocitla v zajetí jeho očí. Nehybnost Aeglyssových rtů nenarušil sebemenší záchvěv, přesto Wain pochopila, co Aeglyss chce, co po ní žádá. Jediným ostrým přikývnutím vyzvala Aeglysse i Hothyna, aby se k ní připojili.

„Nechtěl jsem, aby se k nám tihle… tihle přidali,“ protestoval Orel, když spolu s Wain a Fiallicem usedli do křesel rozmístěných kolem nádherného kulatého stolu. Stěny byly částečně obloženy tmavým dřevem. Kdysi to mohla být jedna z Croesanových soukromých komnat.

„Zpochybňujete jejich přítomnost v mé společnosti,“ zabručela Wain. „Uvidíte sám. Posoudíte sám.“ Nedokázala v hlase potlačit náznak podráždění, i když se hněvala spíš na sebe. Neměla sem Aeglysse brát. Bylo to hloupé, o nic chytřejší než dloubat holí do spícího medvěda − nebo orla. Nicméně to udělala a osud určí, jak to dopadne.

„Nemusím nic posuzovat. Lesní skrček a míšenec? Nemají místo v tomto pokoji, nemají místo ve společnosti věřících.“

„Ach, to je stará písnička,“ zašeptal Aeglyss. Stál za Wain. Pootočila se, aby mu nařídila zmlknout, ale slova jí uvízla v hrdle.

„Víte…“ *na'kyrim* naklonil hlavu na stranu, veškerou pozornost upnutu k myšlence, kterou se chystal vyjádřit, „připadá mi, jako bych všechno, co vidím, s čím se setkávám, už jednou viděl, už se s tím setkal. Nechápu to, ale všechno a všichni je mi tak… povědomé.“

„Nedovolím, aby mým časem plýtval nějaký míšenec, který…“ Temegrin výhružně zavrčel.

„Třeba vy, Orle,“ přerušil ho Aeglyss. „Nic o vás nevím, kromě jedné věci − vaše srdce nehoří touhou po přetvořeném světě. Tento svět, tento život se vám zamlouvá víc, než by se na člověka oddaného víře slušelo.“

Wain zřetelně viděla, jak se Temegrina zmocňuje hněv. Zbarvil mu tváře do ruda, stáhl obočí, poodhalil zuby. Než ale mohla bouře propuknout naplno, Aeglyss se rozesmál.

„Popíráte to?“ obrátil se na Orla, zatímco se pořád smál. Jeho slova byla jako bič šlehající po Temegrinovi a omotávající se mu kolem hrdla, kolem hrudi. Vzduch se při nich chvěl tak, až sebou Wain trhla. Dokonce i netečný Fiallic přimhouřil oči a škubl sebou.

Temegrin se zoufale snažil vymanit ze zajetí toho, co hořelo v *na'kyrimových* šedých očích. Ale Aeglyss ho nepouštěl. Temegrinovi vystoupily na čele krůpěje potu. Wain slyšela, jak skřípe zuby. Na těle jí naskočila husí kůže, ústa vyschla. Cítila jen vedlejší víry bouřlivého proudu,

který Aeglyss nasměroval na Temegrina, ale stačilo to, aby se jí točila hlava, aby ztrácela kontrolu nad vlastní myslí.

Pak si Aeglyss odfrkl, odvrátil se a sklopil oči k podlaze.

„Ne, nezapíráte," zamumlal.

Temegrin se v křesle zhroutil. Hruď se mu divoce zvedala a klesala, pak prudké pohyby zpomalily. Vzpamatoval se.

„Jakou… jakou stvůru jste to přivedla mezi nás, Wain?" zasípal.

„Počkejte," řekl Fiallic. Jeho tón nepřipouštěl nesouhlas ani neposlušnost. Díval se přímo na Aeglysse, který se mezitím vzdálil od stolu a prohlížel si dřevěné obložení na stěně. „V této místnosti nepadne jediné slovo, nerozproudí se žádný hovor, dokud se tenhle míšenec nevzdálí. Nebo nebude vyhozen. Ten Kyrinin taky."

Tohle je pravá tvář korouhevního kapitána inkallimských Válečníků, pomyslela si Wain. Z jeho chladného, klidného hlasu zaznívala větší hrozba, než na jakou by se kdy Temegrin zmohl řevem.

Ale Aeglyss k nim zůstával otočen zády. Vypadalo to, jako by ohluchl nebo byl náměsíčný. Položil pavoukovité prsty s dlouhými, skvrnitými nehty na tmavé, poškrábané obložení a přejížděl po něm. Hothyn zíral na Wain. Jeho pohled byl prázdný, beze stopy hrozby. Wain připadalo, že v něm chybí i sebemenší známka pochopení.

„Aeglyssi," řekla Wain. *Na'kyrim* se napřímil a otočil se k ní. Zadíval se ni s tázavě zdviženým obočím jako ochotný sluha čekající na pokyny.

„Nechte nás. Počkejte venku s mou gardou."

Přikývl a beze slova opustil místnost. Hothyn odešel také. Jako velký, mrštný lovecký pes držící se svého pána, pomyslela si Wain. Teprve když jí srdce zpomalilo, uvědomila si, jak rychle předtím bilo. Teprve když rozevřela ruku v klíně, zjistila, že ji prve sevřela v pěst. Začala si pohrávat s prstenem na ukazováčku.

„Budete nám muset představit svého společníka," řekl jí Fiallic s poněkud nemístným úsměvem na rtech. „Moje neinformovanost o lidech jeho druhu je bezbřehá, ale váš míšenec je… znepokojivý."

„Mému klanu se při této výpravě nedostávalo spojenců," Wain vrhla ostrý pohled na Temegrina, „takže jsme je hledali, kde se dalo. Díky Aeglyssovi vstoupily do služeb Černé stezky Bílé sovy. Kyrininové se ukázali být užiteční a možná budou zase. Aeglyss získal pro naši věc stovky jejich oštěpů. A sami jste viděli, že má i další schopnosti. Nedokážu je vysvětlit a nejsem ani schopna objasnit, kým Aeglyss je, ale odmítám odvrhnout možnou výhodu jen proto, že vám − nám všem − připadá ten muž zneklidňující."

„Chápu. Ale slyšel jsem, že se váš bratr od tohoto spojenectví distancoval. Něco se tedy zjevně změnilo. Nebo jste učinila toto rozhodnutí bez něj?"

„Distancoval, nebo ne,“ vyštěkl Temegrin dřív, než mohla Wain odpovědět. „Napadl mě. Za to zaplatí životem. Chci, aby…“

„Žádný útok jsem neviděl,“ zamumlal Fiallic.

„Cože?“ vykřikl Orel. „Ten chlap je… míšenec. Vořech! Zrůda! Není hoden sloužit víře, i kdyby byl sebeužitečnější. Nechám ho…“

„Necháte na Strážcích tradic, aby rozhodli, co nebo kdo je hoden sloužit víře,“ prohlásil Inkallim rozhodně. „Právě z těchto důvodů s námi Theor poslal Goedellina.“

Temegrin přimhouřil oči a Wain v tu chvíli spatřila v jeho divokém pohledu nenávist. Aeglyss Orla ponížil. V Temegrinově srdci doutnal hněv, který mohl být nebezpečný. Wain vždy považovala hněv za něco, proti čemu je třeba bojovat. Příliš snadno se mohl proměnit v zahořklost nebo odpor k nevyhnutelnému běhu osudu.

„Goedellina?“ zeptala se, dychtivá odhalit nitky moci a vlivu a pokud možno se vyhnout další diskusi o Aeglyssovi.

„Důvěrník Strážců,“ odpověděl Fiallic. „První si ho velmi považuje. Goedellin doprovází spolu s řadou svých kolegů Válečníky na této výpravě.“

Wain přikývla. Ať už se to Temegrinovi − nebo jeho nepřítomnému pánovi Ragnorovi oc Gyre − zamlouvalo, nebo ne, Inkallimové se zjevně rozhodli získat nad touto válkou kontrolu. Válečníci vznesou nárok na její svaly, Strážci tradic na její srdce.

„Strážcům nepřísluší podílet se na vedení války,“ zamumlal Temegrin, jeho tón ovšem prozrazoval, že je to starý, dávno prohraný spor. „Velím zde z moci nejvyššího thana.“

„Měl byste trávit víc času mezi oddíly za hradbami,“ řekl Fiallic. „Pochopil byste, že nikdo z nás tady nemá moc, která by hrála roli. Všichni ti lidé se řídí rozkazy vlastního srdce a nařízeními své víry, ne nějakého velitele. Toto je spravedlivá, svatá válka − to jediné je pro ty tisíce venku podstatné. Je to jediný příkaz, který je pohání.“

Temegrin si pohrdavě odfrkl. „Vy havrani vždycky vedete tak zbožné řeči! Pokud tady nikdo nemá žádné pravomoci, pak je mi vaše počínání záhadou. Myslíte, že nevím, že vaši velitelé tam venku sestavují z obyčejných lidí oddíly? Že už to dělají od Tanwrye? Setniny, viďte? Jeden Inkallim velí stovce mužů.“

Fiallic pokrčil rameny. „Nějaká forma organizace je nezbytná. Mohu tyto válečníky postrádat a nechat je velet oddílům. Možná byste mohl udělat totéž, kdyby s vámi Ragnor poslal na jih více mužů.“

Temegrin udeřil pěstí do stolu. „Dost! Mám písemné zmocnění od Ragnora oc Gyre, které mi osobně vložil do rukou. Nebudete si z toho tropit

žerty. A nebudete v mé přítomnosti zpochybňovat rozhodnutí nejvyššího thana.“

Fiallic se poškrábal na bradě a s klidem čelil Temegrinovu zuřivému pohledu. Pak odstrčil židli a vstal. „Nechtěl jsem se ničemu vysmívat ani nic zpochybňovat. Slyšíte věci, které jsem neřekl. Možná bude lepší odložit tuto diskusi na dobu, až se vášně trochu uklidní. Wain by určitě ocenila, kdyby se mohla po cestě trochu najíst.“

Wain vstala tak rychle, jak mohla, aniž by vypadala příliš dychtivě. I když neměla hlad, uvítala každou příležitost vzdálit se z Orlovy společnosti. V každém případě bylo jasné, že ať Temegrin doufal nebo věřil v cokoliv, Děti Stovky pevně svíraly kormidlo této války. Wain s radostí odsune další dohadování do doby, než se dozví o záměrech Inkallimů víc.

Její strážci čekali venku. Aeglyss a Hothyn byli s nimi. *Na’kyrim* seděl na dláždění a opíral se zády o zeď. Oči měl zavřené. Hothyn stál a hleděl na cimbuří nebo mraky nad ním.

„Pojďte,“ řekla Wain. „V hradní síni nás čeká jídlo.“

*

V hodovní síni hlavní hradní věže panoval jistý nepořádek. V jednom koutě se kupila hromada trosek − zbytků rozbitých stolů, které se používaly na otop. Několik oken, roztříštěných během závěrečného útoku na hrad, bylo zakryto pokrývkami. Na jedné stěně se rýsovala velká černá skvrna od sazí. Těch pár stolů a lavic, které zůstaly nedotčeny, bylo přecpáno lidmi. Většina vojáků v síni ovšem seděla na podlaze. Jak se mezi nimi Wain prodírala, všimla si, že někteří dokonce spí, schoulení pod kabátci či plášti. Všichni vypadali, že jsou z Gyre. Zcela jistě nebyli přítomni žádni Inkallimové a ani těch několik horinských vojáků, které tady s bratrem nechali posádkou.

Tam a zpátky pobíhaly děti a nosily novým pánům hradu jídlo a pití. Wain předpokládala, že to budou sirotci nebo zajatci − opuštěné lanniské děti přinucené pracovat. Zatímco její garda dělala pro ni i pro sebe místo na lavicích, Wain se rozhlížela. Vojáci Gyre vypadali unaveně a netečně. Možná se Temegrin domníval, že ten, kdo vládne tomuto hradu, vládne i celému údolí. Pokud ano, Fiallicovi Inkallimové venku v ulicích města a na polích za ním dokazovali, že je na omylu.

Jídlo, které jim děti přinesly, bylo jednoduché a skromné. Wain si utrhávala kousky okoralého chleba a pozorovala Aeglysse. Nezdálo se, že by měl *na’kyrim* velkou chuť k jídlu. Hothyn se dokonce odmítl přineseného jídla byť jen dotknout. Wain si uvědomovala, že se na ně upínají desítky

pohledů, většina bezpochyby nepřátelských nebo podezíravých. Bylo jí to jedno. To její klan, ne Gyre, zaplatil krvavou daň, kterou osud požadoval za dobytí tohoto hradu. Sama byla s mečem v ruce venku na nádvoří ve chvíli, kdy than Lannis-Haigu padl. Nahoře v této věži osobně zabila jeho snachu a vnuka. Měla větší právo tady sedět a stolovat než kterýkoliv z Orlových lokajů.

Upřeně zírala na stolní desku.

„Už nikdy nezasáhnete do žádného mého jednání," zamumlala.

Aeglyss se na ni podíval. „Ne? Jsem tedy jeden z vašich nohsledů, thanova sestro? Můžete mi rozkazovat, jak vás napadne?"

Hovořil tiše. Wain byla přesvědčena, že nikdo, dokonce ani její garda usazená na opačné straně stolu, neslyší, co si říkají. Nikdo, snad kromě Hothyna s jeho výbornýma kyrininskýma ušima, opravila se. Zatím ale nespatřila jediný náznak toho, že by Kyrinin rozuměl jazyku klanů.

„Považujete se za něco lepšího?" zavrčela zlostně.

Aeglyss odstrčil talíř, který před něj předtím položili.

„Ať se řídím čímkoliv, nejsou to rozkazy válečnice. Ani havranů nebo Ragnorova ochočeného orla. Uvidíte. Otevřou se vám oči."

„Vaše arogance předstihuje vaši důležitost," zasyčela Wain. S námahou se snažila hovořit potichu. „Už teď lituji, že jsem vás v Kan Avoru nezabila. To chcete?"

Teprve teď se na *na'kyrima* podívala, pohledem, který dokázal zastrašit už tolik lidí před ním. Střetla se ovšem s jeho očima − šedýma, neústupnýma. Položil svou štíhlou ruku na její, a když mu ji chtěla odstrčit, paže ji už neposlouchala. V očích − nebo možná kdesi za nimi − se mu míhaly stíny.

„Nevědomost omlouvá všechny chyby," zašeptal. „Těch nejvýznamnějších a nejurozenějších stejně jako nejníže postavených."

Wain cítila, jak se jí rukou rozlévá teplo. Jako by se šířilo z nějakého řeřavého uhlíku pohřbeného hluboko v jejím mase.

„Pletete si minulé pravdy s těmi současnými, thanova sestro. Je snadné odpustit, neboť jste nebyla u toho, když se svět změnil. Neviděla jste mě na Kameni."

Pod kůží na předloktí ji pálil žár. Omotával se svými úponky kolem jejích svalů, oviíjel se kolem lokte a plazil se výš. V duchu se viděla, jak se odtahuje od této bytosti, jen vnějškově připomínající člověka, ale ve skutečnosti se nepohnula − nemohla. Vzdáleně vnímala hučení hovoru kolem sebe a řinčení talířů a džbánů, ale celý její svět jako by se teď vešel do těch očí barvy kamene. Spoutávaly ji a přitahovaly k sobě, i když se jim její mysl snažila vzepřít.

„Jsem darem pro vás," pokračoval Aeglyss. „Říkejte tomu osud nebo štěstěna, jestli chcete, ale ani na okamžik si nemyslete, že se nic nezměnilo. Lidí jako Temegrin se nemusíte bát. Už ne. Byl… překonán. Neexistuje síla − zbraní, vůle, někoho mocného − která by nemohla být překonána."

„Nikdy jsem se ho nebála," zamumlala Wain. Zvuky, které vydávala, byly tak slabé, že připomínaly spíš vzdechy než slova. Teplo se jí už přelévalo do rudnoucí šíje, zachvacovalo jí bradu, sahalo ke rtům, ke tvářím.

A pak od ní Aeglyss odtáhl ruku a teplo zmizelo. Bojovala se závratí. Náhle zřetelně slyšela hlahol hlasů, rozléhajících se síní, cítila pod prsty zrnitou strukturu stolní desky. Sepjala ruce, pátrala po uklidňující pevnosti prstenů. Aeglyss se teď ohlížel přes rameno. Wain otočila hlavu a zjistila, že tam stojí Fiallic.

„Myslel jsem, že bychom si mohli promluvit," řekl Inkallim. Aeglysse si nevšímal. *Na'kyrim* se obrátil zpátky ke stolu.

„Jak si přejete," odpověděla Wain.

Fiallic ukázal k otevřeným dveřím síně. „Půjdete se se mnou projít? Jen na chvíli."

Wain zaváhala a vzápětí se za to tiše proklela. Nenáviděla nejistotu a pohrdala těmi, kteří jí dovolovali pevně se uhnízdit ve své mysli, ale zjišťovala, že se jí samotné zmocňuje čím dál častěji. Vstala a vydala se pryč od stolu, pryč od Aeglysse. Fiallic ji doprovázel.

„Vypadáte nesvá," řekl Inkallim. „Rozladilo vás snad to, co jste nalezla tady v Anduranu?"

„Jsem v pořádku," vyštěkla Wain.

„Jak myslíte."

Razili si cestu mezi vojáky, sedícími porůznu na zemi síně. Kopiníci Gyre se odsunuli stranou a nechali je projít, ale jen zdráhavě. Wain byla v pokušení některého z nich nakopnout nebo mu šlápnout na ruku.

Fiallic ji vyvedl na nádvoří. Panoval tady mnohem větší klid než předtím. Hradní branou rachotil vůz naložený pytli s pící pro koně.

„Viděla jste, že se Temegrinovi příliš nezamlouvá stezka, kterou osud sleduje," řekl Fiallic. Díval se, jak vůz zastavuje. Muži začali skládat pytle.

„To bylo zřejmé," prohlásila Wain.

„Uvědomujete si, že by nejvyšší than neposlal ani svého Třetího kapitána, kdyby vám inkallimští Válečníci nevytáhli na pomoc? Neučinil nic, dokud nás prostý lid nezačal následovat Údolím kamenů."

Wain neměla v úmyslu nechat se tak snadno zatáhnout do kritizování Ragnora oc Gyre. Fakt, že se korouhevní kapitán Válečníků vydal na tak nejistou půdu, byl sám o sobě varující − svědčilo to o příchodu nebezpečných, nepředvídatelných časů.

„Kolika lidem Temegrin velí?“ zeptala se.

„Půldruha tisíci. Pět set z nich jsou Tarbainové. Na poměry Tarbainů jsou dobře vycvičení a ukáznění, nicméně pořád jsou to Tarbainové. Byli jsme to my, Inkallimové, a také armáda rolníků, pastevců a rybářů, kdo konečně dobyl Tanwrye, ne Gyre.“

Wain jen něco vyhýbavě zabručela.

„Radil bych vám, abyste si při jednání s Orlem dávala pozor,“ pokračoval Fiallic. „Jeho pánovi v Kan Dredaru se tahle válka nezamlouvá. Nevíme, jaké rozkazy Temegrin obdržel, ale pochybuji, že jsou stejné jako ty, které jsem dostal od Prvního z Válečníků.“

„A ty zní?“ zeptala se Wain. Snažila se, aby její otázka zněla jen vlažně. Taková vstřícnost od jednoho z havranů byla poněkud znepokojující. Wain nikdy neslyšela, že by mezi Gyre a Inkallimy panovalo něco jiného než soulad − alespoň ne za svého života.

„Pokračovat v tomto boji tak dlouho a urputně, jak jen osud dovolí. Spojit se s vaším klanem. Postavit se proti jakýmkoliv snahám − ze strany kohokoliv − nějak omezit dopady výsledku války, ať bude z vůle osudu jakýkoliv.“

„A jaký výsledek očekáváte? V co Děti Stovky doufají?“

Fiallic se usmál. Vůz, teď už prázdný, se pomalu otáčel. Statný kůň, který ho táhl, vypadal unaveně, hlava mu malátně visela. Z cimbuří už se slétali ptáci, aby ukořistili zrníčka píce, která vypadla z pytlů.

„Neočekávám nic,“ řekl Fiallic. „Počkám si, co pro nás Černá stezka přichystá. Držíme teď bestii za ocas. Buď se obrátí proti nám a sežere nás, nebo nás povleče ke slávě.“

„Bestii?“

„Válku. Neexistuje jistější způsob, jak podrobit osud zkoušce.“

„To tedy ne,“ souhlasila Wain tiše.

„Měla byste si promluvit s Goedellinem.“

Wain na okamžik sklopila hlavu. Ty podivné, intenzivní chvíle s Aeglyssem ji nepochopitelně unavily. Paže a ramena měla ochablé a jako bez života, mysl pomalou.

„Mohu vás ujistit, že Děti Stovky jsou vašimi přáteli,“ prohlásil Fiallic rozvážně. „Klan Horin-Gyre si vysloužil vděk všech, v nichž jasně plane víra. Pokud existují tací, jejichž vděk je… zdráhavější, nu, o to větší důvod upevnit pouta přátelství, které je nabízeno. Goedellin zde zastupuje Prvního ze Strážců tradic. Ať si Temegrin myslí cokoliv, není tu nikdo, kdo by hrál zásadnější roli než on. Nikdo, jehož přátelství by mohlo víc upevnit pozici vašeho klanu.“

„Dobrá tedy.“

VI.

Goedellin, Důvěrník Strážců tradic, nebyl mužem, jehož vzhled by člověka při prvním setkání právě uklidnil. Těch pár vlasů, které mu zůstaly, bylo bílých a jemných; pokožku, která se pod nimi rýsovala, pokrývaly stařecké skvrny, mateřská znaménka a další drobné kazy. Rty měl tmavošedé, tu a tam poseté černými stříkanci − dědictví věšteckého kořene, který někteří Strážci žvýkali. Záda měl ohnutá jako luk, hlavu a ramena schýlená a posunutá dopředu. Wain se nad ním tyčila do výšky. Když vedle něj kráčela po dvoře bývalého anduranského žaláře, musela zkrátit krok a skoro se šourat, aby ho nenechala daleko za sebou. Kolena se Inkallimovi lehce vychylovala na stranu. Opíral se o silnou, pokroucenou hůl.

„Prý to byl žalářníkův dům," řekl Goedellin, když se přiblížili k nízké, nevzhledné budově.

„Ano," zamumlala Wain. „Myslím, že byl." Goedellin ji znervózňoval ani ne tak kvůli tomu, jak vypadal, ale kým byl. Důvěrníci Strážců tradic byli nejstaršími a nejváženějšími členy řádu. Každý z nich strávil celé roky meditacemi a rozjímáním o víře. V hierarchii Strážců se nacházeli jen stupínek pod samotným Prvním. V lidech jako Wain, oddaných srdcem i rozumem víře, vyvolával Goedellin uctivou, úzkostnou bázeň, jakou by v nich nedokázal vzbudit ani nejlítější, nejstrašlivější válečník.

Když Goedellin opatrně přistoupil k prahu, domovní dveře se otevřely. Mladý Inkallim, pravděpodobně čekatel Strážců, je uvedl dovnitř. Interiér byl holý − Wain se neubránila podezření, že dům někdo vyraboval, když s bratrem dobyli město − ale tato prostota se k ubytování Strážců hodila. Místnosti, do které ji Goedellin zavedl, stále vévodil honosný stůl. Jeho povrch byl teď poškrábaný a do okrajů vyryty zářezy. Židle rozestavené kolem něj k němu zjevně nepatřily − byly jednoduché, hrubé. Goedellin se na jednu ztuhle posadil. Hůl si opřel o opěradlo a pokynul Wain, aby se posadila naproti.

„Fiallic mě nabádal, abych vás příliš dlouho nezdržoval," začal stařec. Sklon jeho hlavy způsoboval, že mu bylo jen špatně vidět na rty i do očí. Wain zjistila, že mu hledí na temeno. „Říkal, že se nemůžete dočkat, až toto místo opustíte a vrátíte se do Glasbridge."

„Ano, bratr na mě čeká. Brzy vzplane velká bitva. Měla bych tam být."

„Samozřejmě. Vaše pověst je velmi dobře známá. Říkali mi, že jste nezkrotná mladá žena, Wain nan Horin-Gyre. Ale také oddaná víře."

„To doufám."

„Fiallic mi také vyprávěl, že jste s sebou přivedla nějakého míšence, který dělá potíže."

„Poslali jsme ho pryč. Snažili jsme se ho zbavit, i Kyrininů. Ale osud nám ho vrátil. Přivedl s sebou Bílé sovy, aby bojovaly za naši věc, dokonce jich je víc než předtím. Říká, že stovky z nich, mnoho set, už pochodují Anlanem. Zdá se mi − zdálo se mi − myslela jsem, že by se nevrátil, nepřekonal všechny překážky, kdyby mu nebylo souzeno sehrát nějakou roli v našem zápase.“

„Zdálo se vám? Zajisté víte, že Strážci neschvalují představu, že můžeme předem vědět, jakou cestou se bude osud ubírat.“

„Ano, vím. Netvrdím, že mám takové znalosti. Hovořím pouze o ochotě přijmout fakt, že osud nám může vnutit spojence, kteří jsou nám proti mysli, ať se nám to líbí, nebo ne.“

„To je vybroušená myšlenka. Zaznívá z ní svědomitost. Byla jste jako dítě vzdělávána Strážci ve víře?“

Wain přikývla. „Když jsme byli s bratrem malí, přivedl náš otec do Hakkanu dva inkallimské Strážce. Zůstali jen rok či dva.“ Tváří v tvář Důvěrníkovi se teď cítila podobně jako tenkrát, když v uchváceném úžasu naslouchala tichým, pevným hlasům svých učitelů. Pravdivost toho, co jí před těmi dávnými lety vykládali, byla tak zjevná, že měla pocit, jako by jí závan studeného větru sfoukl z dětského srdce nános prachu.

„Angain byl dobrý člověk,“ přemítal Goedellin. „Kéž by víc thanů učinilo totéž. Dnes už se jen zřídka stává, aby pozvali do svých domovů takové učitele. Váš klan je už dlouho vzorem, ke kterému mohou ostatní vzhlížet. Škoda jen, že si toho nepovšimli ti, kteří by se nejvíce potřebovali učit.“

Wain sklopila hlavu a neřekla nic.

„Nejste si teď jistá, jaké má být míšencovo místo?“ zeptal se Goedellin. „Zda by měl být součástí toho všeho?“

Wain mlčky přitakala.

„Ach tak,“ povzdechl si Inkallim. „Kdykoliv dorazíme na křižovatku, vypadá to, jako bychom měli volbu. Jako bychom se mohli rozhodnout. Ale tyto pocity, ten dojem, že si můžeme vybrat, to je jen iluze. Možnost volby a svobodného rozhodnutí nám byla odejmuta. Bohové po nás požadují, abychom se naučili žít bez nich. Abychom pochopili, že nad některými věcmi nemáme moc. Toto pokání nám bylo uloženo v odpověď na pýchu našich předků. To vše samozřejmě chápete?“

„Ano,“ odpověděla Wain.

„Částečně je to jen věc perspektivy. Život se může ubírat pouze po jedné stezce. My, ubozí smrtelníci, spatříme tuto stezku teprve v okamžiku, kdy staneme před branami smrti, otočíme se a pohlédneme zpět. Teprve tehdy uvidíme cestu, po které jsme šli a která sahá zpět až do chvíle našeho zrození. Černou stezku. Ať jsme si v dobách, kdy jsme po ní kráčeli, mysleli cokoliv, neměli jsme ve skutečnosti možnost volby, možnost rozhodnout se.

Existovala jen tato stezka, jak ji Zahalený bůh předznamenal ve své knize v okamžiku, kdy jsme se v tomto bezútěšném světě poprvé nadechli.“

Goedellin hleděl na Wain, tmavě zabarvené rty stažené. Zdálo se, že očekává nějakou odpověď.

„Tomu rozumím,“ řekla Wain. „Přijala jsem to už dávno.“

„Ovládá víra vaše srdce, vaši mysl?“ zeptal se Goedellin. „Bezvýhradně? Naprosto?“

„Ano,“ odpověděla bez váhání.

Goedellin vlídně, laskavě přikývl. „A ten *na'kyrim?* Je věrným přívržencem víry?“

Wain zaváhala jen na okamžik, ale poznala Goedellinovi na očích, že si toho všiml. „Myslím, že je,“ řekla. Věděla, že to zní poněkud zakřiknutě. „Nejsem si jista.“

Goedellin znovu přikývl. „Děláte dobře, že nepředstíráte jistotu. Nikdo z nás, kromě samotného Posledního boha, nemůže vidět svému bližnímu do srdce a správně určit míru jeho oddanosti.“

Jeho pozornost upoutal zvuk doléhající zvenku. Celý pokřivený se vyškrábal na nohy a udělal pár drobných, opatrných krůčků k oknu. Zkrouceným prstem přivolal Wain k sobě. Když vyhlédla ven, spatřila na dvoře houf asi dvaceti nebo třiceti dětí. Některé plakaly, další byly zasmušilé, tiché a vylekané. Pár dětí se třáslo − jejich oděv byl příliš tenký, než aby je dokázal ochránit před mrazivým vzduchem. Inkallimští Válečníci je hnali po kočičích hlavách.

„Malá část sklizně,“ zamumlal Goedellin.

Jedno z dětí − malou holčičku − někdo zezadu postrčil, takže upadla a rozbila si kolena. Začala naříkat. Jeden z havranů natáhl ruku, postavil ji na nohy a postrčil zpátky do zástupu opuštěných dětí.

„Posíláte je na sever?“ zeptala se Wain.

„Samozřejmě. Tady nemají budoucnost. Z těch, které přežijí, se jednoho dne stanou Děti Stovky. Prokazujeme jim velkou službu, i když si to možná nebudou zprvu uvědomovat. A také bude potřeba nahradit ztráty. Než toto skončí, budou zet v řadách Válečníků trhliny, jež bude třeba vyplnit.“

„Hodláte tedy tuto válku vybojovat,“ zašeptala Wain. „Až do samého konce. Ať bude jakýkoliv.“

Goedellin se odšoural zpátky k židli. „Máme tady tři tisíce Válečníků. Taková síla se neuvádí snadno do pohybu. Nevrátí se do Kan Dredaru, dokud nezměří síly s klany Haigu a nepodrobí se zkoušce osudu.“

Wain se vrátila na své místo.

„Vaše oddanost víře je samozřejmě dobře známa,“ řekl Inkallim, když se posadil. „Má předchozí otázka nebyla vyvolána pochybnostmi. Jak je na tom

ale v tomto ohledu váš bratr? Plane oheň víry v srdci nového thana Horin-Gyre stejně jasně jako ve vašem? Jako planul v srdci vašeho otce?“

„Ano.“ Jindy by Wain už nejspíš víc neřekla, teď byla ale její mysl pohlcena tou podivnou představou, že je zase dítě a Goedellin jeden z těch starých učitelů, kteří na ni kdysi tak zapůsobili. Jejich moudrost a přísná vážnost ji vždy nutily hovořit upřímně. „Možná ho to stojí víc… úsilí pevně lpět na víře. Ale lpí na ní neochvějně.“

„Chápete, proč se na tyto věci ptám a přemítám o nich?“

„Neodvažovala bych se zpochybnit právo Strážců prošetřovat vše, co souvisí s vírou.“

„To určitě ne. Přesto − toto není pouze záležitost víry. Strážci tradic, Válečníci, Lovci − všechny Děti Stovky se zapojily do boje, který váš klan započal. Angažujeme se. Postihují nás ztráty. Čelíme jistým rizikům, pokud jde o naše postavení, o naše vztahy s ostatními klany. S thany.“

„Vaše podpora mému klanu je velkým darem. Já i můj bratr jsme si toho dobře vědomi.“

„A právě to je podstata věci. Podporujeme váš klan pouze potud, pokud tím současně sloužíme vyššímu cíli, totiž upevnění a posílení víry. Dokud tato válka a přežití vašeho klanu skýtá příležitost prosadit zájmy víry a nadvládu Černé stezky, nemáme my, Inkallimové, jinou možnost než postupovat až na samu mez toho, co nám osud dovolí.“ Goedellin zvedl schýlenou hlavu a zapátral ve Wainině tváři. „Myslíte, že přežití je v tomto případě příliš silné slovo?“

Venku na dvoře teď plakalo dítě. Byl to pronikavý, rušivý zvuk. Wain zaváhala. „Nevím. Náš klan tady ztratil většinu bojových sil. Ale to nakonec není až tak podstatné. Pokud je předurčeno, aby náš klan zanikl, pak se tak i stane. Vím…“ Wain se na okamžik odmlčela v obavě, že by mohla říct něco nevhodného. Ale Inkallimův pevný pohled jí připadal spíš uklidňující než výhružný. „Vím, nebo se aspoň domnívám, že nám náš úspěch nezískal u Gyre příliš sympatií. Proč tomu tak je, je pro mě ovšem záhadou.“

Goedellin sklopil zrak. „Náš nejvyšší than v záhadnosti přímo vyniká. Nu, pokud se na nás osud usměje, váš klan přežije. Váš bratr mohl tomu úsměvu napomoci, kdyby zplodil dědice a zanechal ho v péči vaší matky v bezpečí Hakkanu. Ale co se dá dělat. My, Inkallimové, budeme pevně stát po vašem boku. Samozřejmě pouze tak dlouho, dokud to bude vypadat, že takové spojenectví slouží věci Černé stezky. Chápete ale důležitost toho, co jsem říkal o volbě? O její zdánlivosti?“

„Nejsem si jista.“

„Je v tom něco víc. Všechny volby, které učiníme − vy ve věci vašeho *na’kyrima,* my Inkallimové v záležitostech pohybu armády − jsou předurčeny,

jejich důsledky již zapsány na stranách knihy Zahaleného boha. Význam každého rozhodnutí proto nespočívá v rozhodnutí samotném, nýbrž v myšlence, která byla jeho základem. V přístupu mysli, která ho učinila, jestli chcete. Správný přístup je ten, který jednoznačně upřednostňuje šíření víry a ochotně přijímá všechny důsledky, které ze lpění na tomto principu mohou vyplynout.“

„To chápu,“ řekla Wain a přikývla. Goedellin se na ni nedíval, takže nemohl toto gesto vidět.

„Dobrá. První došli k závěru, že nasazení Inkallimů v tomto boji skýtá příležitost upevnit vládu Černé stezky nad světem. Ať se nám to podaří, nebo ne, všichni budeme muset žít − nebo zemřít − s důsledky tohoto rozhodnutí. V souvislosti s oním *na'kyrimem*, který tak zneklidňuje Fiallika a uráží urozeného Orla, si musíme položit pouze jedinou otázku − může posloužit víře? Umožní nám prosadit naši věc?“

„Ano,“ řekla Wain. Pak s větší jistotou zopakovala: „Ano.“

Goedellin se na ni podíval a usmál se tmavými ústy.

„Dobrá tedy,“ řekl.

„Temegrin nebude mít radost. Chce vidět Aeglysse mrtvého.“

„Fiallic mi to říkal. Ale to není důležité. Orel je ustrašený. Těm, kteří odpovídají na volání Černé stezky ustrašeně, se jen zřídkakdy vede dobře. Necháte si míšence u sebe. My uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom Temegrina − a s ním i další, pokud bude potřeba − odradili od neuváženého jednání.“

Wain přitakala. Goedellin se rozkašlal a svěsil hlavu, takže mu už Wain neviděla do očí ani na potřísněné rty.

„Jděte,“ zabručel Inkallim. „Vraťte se do Glasbridge, k bratrovi. Armáda se už dává na pochod. Naše největší vítězství za víc než století se odehraje za pouhých pár dní. Pokud nám bude osud nakloněn.“

*

Wain shromáždila na hlavním náměstí těch pár vojáků svého klanu, kteří zůstali ve městě. Nařídila jim položit zbraně, kroužkovou zbroj i štíty na zem. Se svými gardisty pak procházela tam a zpátky podél jejich skrovných řad a se sklopenými hlavami společně pátrali po jakémkoliv nedostatku. Wain objevila kroužkovou košili se zlomenými články. Muže, kterému patřila, udeřila do hrudi tak, že se zapotácel.

„Tady jste hotovi,“ pronášela při chůzi. „S tímhle městem jsme skončili. Ať si ho nově příchozí klidně nechají − Gyre, Válečníci nebo ty tisíce dalších,

kteří je následují. Boj se odehraje na jihu. Tam je váš than a tam také odejdeme. Do Glasbridge. Tam se váš klan postaví nepříteli na odpor.“

Špičkou boty kopla do zprohýbaného štítu. Odletěl kus po dláždění.

„Ten se roztříští při první ráně. Najdi si jiný. Postavíme se každému, kdo se na nás z jihu přižene. Zadržíme ho, prolijeme jeho krev, přišpendlíme ho na místo, dokud nedorazí tahle skvělá armáda a neskoncuje s ním. A ti z nás, kteří při tom padnou, zemřou pro velkou věc, ve vítězné bitvě.“

*

Dům na náměstí, ve kterém se Wain s Kaninem ubytovali, když dobyli Anduran, stále ještě stál. Zatímco její vojáci venku nasedali na koně, Wain vystoupala po schodišti a procházela se místnostmi. Spojovaly se s nimi hřejivé, lákavé vzpomínky − na jejich první vítězný vpád do města, na ten opojný pocit, že osud pro ně možná připravuje velmi bohatou hostinu. Wain věděla, že je neřestí utíkat se k těmto vzpomínkám a chybou hledat v nich útěchu. V normálních časech by nepotřebovala hledat podobné útočiště v minulosti. Ale toto nebyly normální časy a ona měla téměř pocit, jako by se jí v lebce usadil cizinec. Zmítal jí neklid. Jistoty života a světa, zpravidla tak jasné, pozbyly na ostrosti. I když jí rozhovor s Goedellinem zprvu přinesl klid, byl jen křehký a už teď se začínal otřásat v základech.

Chvíli zírala do krbu. Byl v něm jen popel a pár kousků ohořelého, zuhelnatělého dřeva.

Tichý zvuk za zády ji přiměl se prudce otočit a sáhnout po meči. Ve dveřích stál Aeglyss, ruce sepjaté na břiše.

„Nemáte tady co dělat,“ vyštěkla Wain.

„Proč ne?“ zeptal se *na'kyrim* a vkročil do místnosti. „Je vám tak drahá vaše samota?“

„Dost drahá, abych nechtěla, abyste ji narušoval, míšenče.“ Snažila se hovořit přezíravě, opovržlivě. Nebylo to snadné.

Aeglyss se usmál a Wain se zmocnil omračující pocit, že se její já tříští. Jako by dvě odlišné bytosti, hledící jejíma očima, viděly dvě odlišné věci. Ten úsměv byl současně necudný i hřejivý; *na'kyrimova* tvář zároveň odporná i úchvatná; hrdlo se Wain stahovalo nechutí i dychtivým očekáváním. Bylo tohle šílenství?

Pak se jí pohled zakalil a tlumené světlo, které zaplavovalo pokoj, se na okamžik změnilo v temnou, hustou mlhu. Potřásla hlavou a zjistila, že Aeglyss stojí u ní a skoro se jí dotýká. Ucouvla před ním, ale on zašeptal: „Ne,“ a znovu k ní přistoupil.

Chtěla zavolat stráž, ale na ústa se jí přitiskla jakási neviditelná ruka a udusila každý zvuk.

„Bojujete proti vlastním instinktům, thanova sestro.“ Ta slova byla pronesená šeptem, ale zaplavila všechny Waininy smysly, zářila a zvučela a pálila ji na kůži. „To, co se ze mě stalo, ve vás něco probouzí. Nechápete to? Nebudete jediná. Když napnu smysly, když se nechám unášet, cítím kolem sebe naděje a přání a palčivé tužby a nenávisti. Shlukují se v mých stopách. Ach, kéž bych vám to mohl ukázat.“

Ústa měl u její tváře. Cítila jeho dech a sladký, zkažený pach, který z něj vycházel.

„Dovolte mi, abych vám to ukázal. Otevřete se mi.“ Jeho ruce připomínaly pavouky: jednu jí položil na rameno, druhou přitiskl na ňadro, až ucítila na těle tlak kroužkové košile. „Prosím.“

Nitky jejího odporu slábly. Nejasně si uvědomovala, že by se přetrhly, kdyby Aeglyss v tu chvíli nezakolísal. Křečovitě stáhl tvář a vycenil zuby, jako by chtěl zavrčet. Jeho ruce sebou prudce škubly, možná jí i zanechaly na těle modřiny, než konečně povolily sevření a odtáhly se. Rozechvělá, ale volná ho od sebe odstrčila a on odklopýtal zpět.

„Pomozte mi,“ vydechl přerývaně. „Jdou si pro mě. Cítíte to? Listí, les?“

Odpotácel se stranou, až narazil do zdi. Wain se sunula ke dveřím. Byla vyděšená, v nitru ale stále cítila stopy zahanbující touhy.

Aeglyss klesl na bobek a přitiskl se zády ke zdi jako dítě, které se snaží co nejvíc zmenšit, skrýt. „Ne. Ne. Nedostanete mě. Jsem příliš…“

Wain se odvrátila. Hlavu měla těžkou, nechtěla se hýbat. Udělala krok, pak druhý. Nohy měla jako bez života. Musela překonat odpor vlastního těla, aby dokázala zamířit ven z místnosti.

„Wain,“ pronesl Aeglyss za jejími zády a ona si nemohla pomoci − musela se otočit a podívat se na něj. Ještě pořád seděl zhroucený u zdi a hleděl vzhůru k ní. „Mám strašlivé nepřátele,“ zamumlal. „Vrhnou se na mě ohromné bestie Sdíleného. Ale vy nejste můj nepřítel. V srdci to víte. A já nejsem váš. Prosím. Jsem největší přítel, kterým mohl osud vás i vaši věc obdařit.“

Možná. Nebyla si jista, zda to vyslovila nahlas, nebo zda si to jen pomyslela, zda to němě vytrysklo z hlubin zmatků, do kterých *na'kyrim* uvrhl její mysl. Možná. Nejsem schopna uvažovat jasně. Nedokážu to určit. Už ne. Vyšla ven a vydala se po schodech dolů do mnohem pochopitelnější společnosti svých druhů.

VII.

Nahoře ve skalách něco zemřelo. Jakmile se Orisian a jeho druhové objevili, zamířil k nebi orel. Obrovitá křídla ho vynesla vzhůru a pryč od skrytého těla. Havrani byli odhodlanější nebo možná hladovější. Poskakovali a krákali mezi kameny, nevšímaví k zástupu jezdců, který ujížděl po silnici pod nimi.

Orisian měl s sebou padesát mužů, samé veterány z války proti Igrynovi oc Dargannan-Haig. Silnice, po které jeli, byla starou obchodní cestou pocházející ještě z dob království. Díky letům zanedbávání se už poněkud rozpadala, přesto byl její povrch stále kvalitní. Vedla je podél severního břehu řeky Kyre, přes rovinatou pobřežní zemědělskou krajinu a pak dál do zvlněných kopců, na jejichž pastvinách choval klan Kilkry své slavné koně a pásl nesčetný dobytek. Kopce postupně přecházely v hory. Silnice se zařezávala do strmého, holého svahu nad řekou. Dole se v mohutném korytu, který si prorazila, valila mezi obrovitými balvany Kyre, hřměla a bíle pěnila v peřejích.

Už nějakou dobu stoupali vzhůru. Kdyby se Orisian otočil a natáhl krk, mohl by stále zahlédnout daleko za nimi moře jako rozlehlý šedivý pruh na západním obzoru. Vpředu se rozkládalo jen pusté a holé údolí Kyre, vedoucí samým srdcem Karkyrských hor. Orisian věděl, že někde v těchto horách leží Highfast, který jim, jak doufal, poskytne alespoň trochu pohodlí a tepla. Karkyrské hory nebyly vyšší ani majestátnější než Car Criagar, byly ale mnohem nehostinnější. Dokonce ani na níže položených svazích nerostla téměř žádná vegetace. Mezi kameny se tu a tam zarputile držely při životě zakrslé, střapaté keře a rýsovaly se pruhy nepoddajné, řídké trávy. Jinak to ale byl svět holých skal, suti a prachu. Obzoru dominoval nespočet rozeklaných vrcholů, z nichž vybíhaly ostré hřebeny. Hory Car Criagaru byly masivní, staré, rozložité; Karkyrské hory připomínaly zubaté čepele, které právě vyrazily ze země.

Okolní pustina a snad i mdlé, olověné světlo ovlivňovaly rozpoložení Orisiana i jeho druhů. Nemluvili. Jedinými zvuky, které se ozývaly, bylo vytrvalé, jednotvárné hučení řeky dole, dusot kopyt a občasné strašidelné zakrákání havranů. Ess'yr, Varryn, Yvane i Hammarn odmítli vsednout na koně. Kráčeli uprostřed zástupu jezdců. Oba Kyrininové byli zahaleni, aby se skryli před zvědavými − a potenciálně nepřátelskými − pohledy pozorovatelů. Orisian byl překvapen, na kolik lidských stop po cestě naráželi, dokonce i teď, když dorazili do takové pustiny. Během posledního dne minuli spoustu vesniček nebo osamělých chat. Jejich obyvatelé je jako jeden muž mlčky

a tvrdým pohledem sledovali ze zápraží, jako by jim zazlívali, že narušují jejich samotu.

Za další zatáčkou upoutala Orisianovu pozornost podivná stavba kousek nad silnicí. Vypadalo to, jako by se tu někdo snažil postavit nízký dům z velkých plochých balvanů, jen aby byl vzápětí pokořen samou masou stavebního materiálu. Dokonce i na tuto vzdálenost se dala slabě rozeznat písmena a symboly, vyryté do zvětralého povrchu kamenů.

„Co je to?“ zeptal se Orisian.

Bannain, jedoucí před ním na krátkonohém horském koníkovi, zvedl oči.

„To je Morvainova hrobka. Zemřel tady, když po neúspěšném obléhání ustupoval z Highfastu. Už je dávno vypleněná. Nic v ní nezbylo. Aspoň tak jsem to slyšel.“

„Udivuje mě, že ji králové Aygllu nechali stát.“

„No, bylo to na samém konci jejich vlády. Morvain se vzbouřil proti Lerrovi, králi-chlapci, který v té době už ztratil vládu nad většinou tohoto území. Lerr sám pak zemřel rok nebo dva po Morvainovi.“

„Těžké časy,“ zabručel za nimi Rothe.

„Ano,“ souhlasil Bannain, pak pokrčil rameny a nenuceně trhl otěžemi. „Ale o nic těžší než tyto. Tento svět nedojde tak snadno pokoje.“

Jeli dál. Silnice už spíš připomínala širokou skalní římsu. Nad hlavou se jim tyčily holé skalní stěny. Dole se do Kyre vlévala menší řeka − v místě bouřlivého soutoku se vytvořila kotlina, ve které to vřelo. Cesta se stáčela k severu a dál do hor už vedla podél menšího přítoku.

Orisian jel vedle Ess’yr. Kráčela bez problémů, zlomená žebra, která ji omezovala v pohybu už od sestupu z Car Criagaru, se nijak zřetelně neprojevovala. Neviděl jí do tváře − ztrácela se v hlubinách objemné kápě.

„Tohle místo se mi moc nelíbí,“ řekl Orisian. „Není tady dost stromů.“

Po několika krocích řekla: „Ne. Není tu dost stromů. Říká se, že Bůh, který se smál, nikdy touto zemí neputoval, protože mu její ostré hrany zraňovaly chodidla.“

„Moudrý bůh. Doufám, že tady nebudeme dlouho. Den nebo dva a pak vzhůru do Kolglasu. Uvidíš můj domov.“

„Už jsem ho viděla. Přes vodu. Dost zblízka. A Inurian mi o něm vyprávěl. Říkal mu hrad v moři.“

„Ano,“ zamumlal Orisian. „Hrad v moři.“ Proč si myslel, že tuto ženu bude zajímat jeho domov? Byla bytostí lesů a kopců. Hrady a kamenné valy jejímu srdci nic neříkaly. A byla milenkou *na’kyrima*, nejlaskavějšího a nejmoudřejšího muže, s jakým se kdy Orisian setkal. Nemohl jí nabídnout nic, co by se dalo srovnávat se vzpomínkami na Inuriana nebo co by nějak

mohlo odčinit jeho nepřítomnost. Přesto toužil po jejím přátelství. Postrádal nástroje, kterými by si je zajistil, ale to jeho touhu nezmírňovalo.

„Dlužím ti luk," řekl.

Ess'yr rychle naklonila hlavou stranou a nahoru, aby se na něj podívala. Zahlédl její líce, tenkou linii rtů.

„Mělo mě to napadnout dřív," řekl. „Zlomila jsi ho, když jsi mě zachraňovala před dědicem Horin-Gyre; přerazila jsi mu ho o tvář. Kdybys to neudělala, možná bych už tady nebyl. Mohl jsem ti obstarat jiný v Kolkyre, kdyby mě to napadlo."

Z Varrynova směru zaslechl odfrknutí − možná pohrdavé. Ess'yřin bratr kráčel pár kroků za nimi. Bylo snadné zapomenout, jak ostrý má sluch. Ess'yr upřela pohled zpátky na cestu a kápě znovu skryla její tvář.

„Nepotřebuji huaninský luk," řekla. „Časem si pořídím jiný. Bude to luk Lišek, vyrobený na území Lišek."

„Nebo luk Bílé sovy, vyproštěný z mrtvé ruky," řekl Varryn právě tak hlasitě, aby ho Orisian slyšel. Mladý than se ohlédl přes rameno, neschopen skrýt podráždění. Nechtěl, aby Varryn poslouchal každé slovo, které Ess'yr poví.

„Brzy budeš mít šanci se pomstít," řekl.

„Pomstít ne," pravila Ess'yr. „Zajistit rovnováhu. Nepřátelé zabili mnoho Lišek. Proto musí zemřít mnoho nepřátel."

„Nevím, jestli bude takový typ rovnováhy fungovat."

„Žádný jiný neexistuje."

*

Rychle se setmělo. Na potemnělém nebi létali havrani, řítili se kolem vrcholů a prudce se snášeli na římsy na skalních stěnách. Jejich pronikavé krákání se neslo do dálky. Říčka, ležící teď hluboko pod nimi, zmizela v šeru, které zahalilo dno údolí. Její hlas, střídavě syčivý a štěbetavý, byl ale stále slyšet. Někde vysoko na druhé straně údolí se uvolnily kameny a s rachotem se valily po suťovém úbočí.

Orisian si už začínal dělat starosti, že budou muset strávit noc pod chladnými hvězdami, když tu se v dálce před nimi objevila světla. Bannain je ubezpečoval, že před setměním najdou střechu nad hlavou, ale teprve teď tomu Orisian opravdu uvěřil.

Hostinec se lišil od všech, které kdy mladý than viděl. Když se přiblížili, nebyl schopen zřetelně určit, kde končí balvany poseté horské úbočí a kde začíná budova. Bylo patrné, že hostinec býval rozlehlou usedlostí obklopenou

dílnami, stájemi a domky. Většina z nich se přeměnila v suť a trosky, rozpadla se zpátky na osamělé kameny, z nichž byly postaveny. Uprostřed této zkázy ještě pořád stála hospoda. Z části střechy popadaly břidlicové tašky a teď ležely na hromadě na silnici. V některých oknech zářily olejové lampy. Jiná byla tmavá a zavřená na okenice.

Torcaill, muž, kterého Taim Narran pověřil velením Orisianova doprovodu, je přiměl kousek před hostincem zastavit.

„Pošlu napřed pár mužů, sire," oznámil Orisianovi. „Nebude to trvat dlouho."

Orisian měl sto chutí mu říct, aby na taková bezpečnostní opatření rezignoval. Jaké nebezpečí jim mohlo na tak zapomenutém a opuštěném místě hrozit? Ale Torcaill bral své povinnosti vážně a Orisian nechtěl jeho přístup znevažovat. Souhlasně proto přikývl. Torcaill zamířil s půltuctem mužů k hospodě.

„Co má v plánu?" zeptala se Yvane. *Na'kyrimka* přistoupila k Orisianovu koni a položila mu ruku na šíji. Zvíře otočilo hlavu, aby si ji prohlédlo, zjevně mu ale připadala nezajímavá, protože ji zase svěsilo v marné snaze najít trávu.

„Jen se rozhlédne, než vejdeme dovnitř," řekl Orisian.

Yvane odsekla: „Bojí se, že uvnitř čeká horská koza, aby tě nabodla na rohy? Ne, počkej, možná číhá pod postelí, aby tě chňapla za kotníky."

„Jste v bojovné náladě," poznamenal Orisian a zadíval se z výšky na *na'kyrimku*.

„Ne, nejsem. Jsem vyčerpaná. Ze všeho toho chození se mi točí hlava."

„Tak jeďte na koni. Nejednou jsme vám nabízeli, ať se svezete."

„Bojí se, že spadne a rozbije si hlavu," ozval se Rothe, který kolem nich právě pozvolna projížděl.

Yvane nasupeně pozorovala strážce, jak zastavuje před hostincem a trochu ztuhle sesedává z koně. Přitiskl si ruce na kříž a protáhl se. Světlo linoucí se z oken teď bylo jasné, okolní hory se takřka ztrácely ve tmě. Na obloze bylo dost mraků, aby zakryly měsíc. Orisian se zachvěl zimou, od úst se mu kouřilo. Z hospody se ozvalo tlumené dusání bot na schodech a na podlaze. Rothe stál ve dveřích a nahlížel dovnitř. Po chvíli ustoupil, aby nechal vyjít Torcailla. Voják na ně zamával.

„Vypadá to, že se přece jen dočkáte slušného nočního odpočinku," řekl Orisian Yvane. „Předpokládám, že nás zítra zase čeká spousta chůze, takže ho určitě budete potřebovat."

„Tak moc zase ne," zabručela Yvane zarmouceně. „Highfast už není daleko."

„Moc se tam netěšíte."

Na'kyrimka k němu zvedla zrak, pak ho odvrátila. Bylo to prosté, váhavé gesto, které se k Yvane vůbec nehodilo. Orisianovi jí bylo téměř líto, ale měl dojem, že by *na'kyrimka* takový sentiment neocenila.

„Moc ne," připustila. „Ale je už pozdě změnit názor."

Hostinský, který je uvnitř přivítal, byl vysoký a hubený; přimhouřenýma očima na ně hleděl zpod hustého obočí. Netvářil se, že by ho náhlá záplava hostů potěšila.

„Mám postele sotva pro tucet z vás," řekl huhlavým, apatickým tónem místních horalů. „Zbytek si bude muset ustlat mezi troskami. A nemám pro tolik lidí dost jídla. Většina se bude muset nakrmit ze svého."

„To je v pořádku," pronesl Orisian, který mu nevěnoval příliš pozornost. Vyšel zpátky ven a rozhlédl se tmou. Očima pátral v nezřetelném davu lidí a koní. Chtěl se zeptat Ess'yr a Varryna, zda budou spát uvnitř. Ale Kyrininové se už oddělili od ostatních. Zamířili ke změti zhroucených zdí a spadlých střech za hospodou a postupně splývali s nocí. Orisian se za nimi díval, i když už je noc skryla před jeho zraky.

„Bude polévka?"

Orisian se otočil. Se založenýma rukama tam stál starý Hammarn.

„Po dlouhé cestě vždycky přijde vhod," řekl *na'kyrim.* „A před ní taky."

„Pojďte," usmál se Orisian. „Koukneme se, co tam najdeme."

*

Do Highfastu dorazili následujícího dne, v plískanici a prudkém větru. Mohutná pevnost se odrážela na pozadí zdivočelé oblohy, silná, šedivá a přísná. Stála na vrcholu skály a obepínala ho krunýřem cimbuří a věží. Cesta k ní se vinula kolem nechráněného boku další, vyšší hory a pak se rozvětvovala − vedlejší rameno vedlo přes úzký kamenný most k bráně.

Když projížděli po mostě, burácel kolem nich vítr a bičovaly je poryvy mokrého sněhu. Orisian na okamžik pohlédl stranou, ale omračující hloubka a tmavé skalnaté svahy hluboko dole ho přiměly rychle znovu upřít oči na bránu před sebou. Byla vysoká a úzká. Její dřevo bylo poškrábané, popraskané a plné nerovností, povrch železných pásů rezavý a popukaný. Nad ní se do výše tyčilo opevnění Highfastu. Zdi a věže byly hustě natěsnány k sobě, takže to vypadalo, jako by se tady krčil a spojoval dobrý půltucet hradů.

Bannain, který jel s Torcaillem v čele průvodu, zakřičel něco nahoru k věžím, lemujícím bránu. Jeho slova odnesl vítr, takže je Orisian neslyšel. Zpočátku se nic nedělo. Orisian si přitiskl bradu na prsa a zimomřivě schoulil

ramena. Právě přemýšlel, jestli by neměl sesednout a postavit svého koně mezi sebe a vítr, když se brána otevřela. Torcaill je zavedl dovnitř.

Jeli tunelem. Cestu lemovalo několik mužů s lucernami, chráněnými před větrem. Se směsicí údivu a zjevné nedůvěřivosti pozorovali skupinu jezdců. Kopyta řinčela na hladkém dláždění a ozvěna se prohánělа chodbou sem a tam jako zvonění ostrých, nemelodických zvonků. Pak zaskřípala v prastarých závěsech další brána a poutníci vjeli na malé nádvoří.

Měli pocit, jako by se ocitli na dně ohromné jámy. Na všech stranách se zdi tyčily do výše, jakou Orisian dosud nespatřil u žádného lidského díla, snad s výjimkou samotné Věže trůnů. Tu a tam byly do hradní konstrukce zakomponovány skály a velké kameny, takže zdivo obtékalo výběžky rozeklaných vrcholů. Byla tam hradní věž, která jako by byla zabudována do čelní strany skály. V jejích oknech se navzdory mdlému dennímu světlu nesvítilo. Ubíhající mračna na obloze se zdála být velmi daleko.

Orisian se kolem sebe užasle rozhlížel. Nečekal, že Highfast bude tak podivný a mohutný. Nikdy nic podobného neviděl ani o něčem takovém neslyšel. Možná s výjimkou Criagar Vyne. To rozbořené město v Car Criagaru se kdysi nejspíš muselo vyznačovat podobnou chladnou majestátností, muselo podobně vzdorovat horám a živlům. Ale Criagar Vyne byl prázdný, poražený. Tady v Highfastu stále žili lidé a nacházeli v něm bezpečné útočiště.

Ze dveří vyšel malý muž, baculatý, ale oděný do vojenské kazajky a opásaný mečem a začal rozmlouvat s Torcaillem. Když domluvili, oba se otočili a pohlédli Orisianovým směrem. Seskočil ze sedla a vydal se vpřed, Rothe v patách za ním.

„Jsem Herraic Crenn dar Kilkry-Haig, sire," řekl malý válečník a uctivě sklonil hlavu. „Velitel Highfastu. Je pro nás ctí přivítat takové hosty. Obávám se ale, že nemáme dost potravin, abychom vám mohli poskytnout pohoštění, jaké si zasloužíte."

Orisianovi připadal ten muž nervózní. „Potřebujeme jen oheň a trochu jídla. Za den, za dva budeme pokračovat v jízdě."

Přikrčil se a trhl sebou, protože mu za límec skápla studená voda, uvolněná v podobě několika velkých kapek z nějakého výstupku vysoko na hradbách.

„Pojďte, pojďte," řekl Herraic rychle. „Ať máte střechu nad hlavou. Moji lidé vám ustájí koně a ubytují váš doprovod v kasárnách. Myslím, že pro ně máme dost místa. Polovina mých mužů je v lese východně odtud, doslechli se něco o Kyrininech. Nejspíš se celé dny nevrátí."

Torcaill šel dohlédnout na ubytování svých mužů, Rothe, Ess'yr, Varryn a oba *na'kyrimové* následovali Orisiana. Chodby, kterými je Herraic a Bannain vedli, byly úzké a hrubě opracované. Stáčely se a kroutily, stoupaly

a klesaly tak, že Orisian ztrácel orientaci. A ať se vydali sebehlouběji do skály, stále cítil na tváři vánek. Chladný, vlhký vzduch byl neustále v pohybu a cloumal plameny pochodní, které Herraic a jeho lidé nesli. Zvuk větru byl vzdálený, ale všudypřítomný, nízký tón na samé hranici Orisianova sluchu.

Vešli do tmavé místnosti s nízkým stropem. Do protější zdi byla zasazena úzká okna, která propouštěla dovnitř trochu tlumeného denního světla. Jediným dalším zdrojem osvětlení byl koš na oheň, ve kterém rudě zářilo dřevěné uhlí. Vycházelo z něj takové teplo, že je to po dlouhých hodinách strávených na cestě zasáhlo skoro jako úder. Orisian a jeho druhové se shlukli kolem koše a natáhli k němu ruce. Hammarn se radostí z tepla doslova pochechtával. Dva chlapci přinesli džbány vlažného vína. *Na'kyrim* Bannain cosi zašeptal Herraicovi, a aniž by čekal na odpověď, zmizel úzkým vchodem. Herraic rozpačitě přistoupil k Orisianovi.

„Vy jste tady kvůli *na'kyrimům*, viďte, pane?"

Orisian přikývl.

„Žádný jiný důvod pro to, aby sem někdo chodil, samozřejmě není," zamumlal velitel Highfastu. „Ne že by Cerys a ostatní přicházelo navštívit moc lidí. Směl bych vědět, co vás sem přivádí?"

Orisian zaváhal. Neměl žádný opravdový důvod nehovořit s tím mužem otevřeně, přesto se měl na pozoru. Pakliže všichni poslové, které sem Lheanor až dosud poslal, zachovali mlčení, nebyl důvod na tom něco měnit. „Nic zvlášť důležitého. Mám namířeno do Kolglasu a chtěl jsem si cestou promluvit se zdejšími *na'kyrimy*. To je vše."

„Ach ano. Samozřejmě. Nu, poskytneme vám veškeré možné pohodlí."

„Nechceme být na přítěž. Není vás tu tolik, kolik jsem očekával."

Herraic se jemně, jízlivě usmál. „Moc ne. Tohle je nejosamělejší služba. Posádka čítá jen dva tucty mužů, sire. Víc jich není potřeba. Není proti komu osazovat hradby více lidmi, víte."

„Musí to být zvláštní − tak málo mužů v tak obrovské pevnosti."

„Je pravda, že někomu to vyhovuje víc, jinému míň. Kdysi to muselo být pozoruhodné místo. Plné hluku a shonu, stovek lidí. Silnice vedla odtud až do Drandaru, víte. Někteří říkají, že to byla nejbohatší silnice v celém království. Každý den se na ní pohybovalo tolik vozů, že by uvezly veškeré královo bohatství. Aspoň tak jsem to slyšel." Téměř omluvně se usmál a potřásl rameny. „Teď… no, vidíte sám. Není tu žádná silnice, žádné poklady. Sem se dostávají jen lidé jako já, na konci kariéry."

„A *na'kyrimové?* Kolik jich tu je?"

Ta otázka Herraika zjevně zaskočila, i když se to snažil nedat najevo.

„To nemohu říct jistě, pane. Moc se nepotkáváme. Obývají níže položené komnaty, vytesané přímo do skály, a pár pokojů vysoko ve věži. Highfast je

tak obrovský… Jednou nebo dvakrát za měsíc se setkávám s Vyvolenou. Jinak…“ Znovu jemně pokrčil rameny. Při vzpomínce na setkání s Vyvolenou se ho zjevně zmocnil neklid.

Orisian díky Inurianovu pobytu v Kolglasu dobře věděl, že dokonce ani mnohaleté bydlení pod jednou střechou nestačí, aby někteří lidé přijali *na'kyrimy* mezi sebe. Navzdory zjevným pevným vazbám mezi Inurianem a Kennetem, Orisianovým otcem, se kdysi v Kolglasu stále našli tací, kteří se s *na'kyrimovou* přítomností na hradě nikdy nesmířili.

„Možná byste měl uvážit, kam ubytujete ty Kyrininy, které jste s sebou přivedl, sire,“ zašeptal Herraic a naklonil se blíž k Orisianovi. „Nejlíp by bylo, kdyby se během vašeho pobytu uchýlili k *na'kyrimům*. Mezi mými muži by mohl zavládnout jistý… neklid, kdybychom je ubytovali s posádkou.“

Orisian se zadíval na Ess'yr a Varryna. Oba velitele Highfastu pozorně sledovali. Ess'yřina tvář byla stejně klidná a mírná jako vždycky, ale Orisian se nemohl ubránit podezření, že se pod tím půvabným zevnějškem, oranžově ozářeným dřevěným uhlím, skrývá hněv a zlost. Ona i bratr už nejednou zachránili Orisianovi život, přesto se jako jeho druhové stále setkávali jen s podezíravostí a nepřátelstvím. Možná ani nic jiného neočekávali; možná se kvůli takovému chování vůči nim cítil zraněn jen Orisian.

„Nemyslím, že byste dokázal šeptat tak tiše, aby se vaše slova nedonesla k jejich uším, víte,“ zašeptal Herraicovi.

Podsaditý válečník se zadíval k oběma Kyrininům. Ess'yr i Varryn jeho pohled opětovali. Tetování na Varrynově tváři vypadala ve světle rozžhavených uhlíků obzvlášť divošsky.

„Ne,“ zamumlal Herraic a přikývl. „Samozřejmě že ne. Přesto byste to měl uvážit.“

„Zajisté.“

Ve dveřích se znovu objevil Bannain.

„Pojďte, thane,“ řekl *na'kyrim.* „Skrytá část Highfastu vás očekává.“

VIII.

Postupovali stále hlouběji, úzkými, hrubě vysekanými chodbami a dolů po temných schodištích. Masivní, silné dveře jim otevřely cestu do širší chodby, kde byly olejové lampy a dlážděná podlaha. A pak spatřil Orisian něco, co ho přimělo zůstat stát − děvčátko. Běželo k nim a smálo se. Blížilo se rychle a zlehka, na rozpřažených pažích mu povlávaly jemné rukávy starých, vybledlých šatů. *Na'kyrimské* dítě − bledá, skoro průsvitná postava uprostřed stínů a masivnosti pevnosti.

Orisian se zastavil tak prudce, že do něj Yvane zezadu narazila. Podrážděně zavrčela a zadívala se mu přes rameno.

„Co se děje?“ zeptala se důrazně.

„Nic. Já jenom… nikdy předtím jsem žádné neviděl.“

„Co? Dítě? Cha! Myslíš, že se rodíme hned sešlí a staří?“

Orisian zavrtěl hlavou. Pozoroval dívenku. Svírala pažemi Bannainovo stehno a široce se na něj usmívala. *Na'kyrim* ji hladil po vlasech.

„Nepřekvapuje mě, že je první, které vidíš,“ řekla Yvane, tentokrát již jemněji. „V dnešních dobách odděluje Huaniny a Kyrininy příliš mnoho zdí. Polovina dětí, které se přesto narodí, je nejspíš zabita krátce poté, co se poprvé nadechne, ještě v peřince. Takový svět jsme si vytvořili. Právě proto bych navzdory všem jeho chybám udržovala Highfast při životě. Je jen velmi málo míst, kde by takové děvčátko našlo bezpečné útočiště − tady, v Koldihrve, v Dyrkyrnonu a možná existuje ještě jedno nebo dvě další.“

„Kolik tady mají dětí?“

„Teď? Nevím. Když jsem odcházela? Jenom tři nebo čtyři. Jsme vzácné plémě a stáváme se čím dál vzácnějším.“

Děvčátko je provázelo na konec chodby. Drželo se Bannaina za ruku. Zastavil se přede dveřmi a poklekl, aby mu něco pošeptal. Rozesmálo se a přikývlo. Pak mu Bannain otevřel dveře a ono vběhlo do místnosti za nimi.

„Náš herold nás ohlásí,“ řekl s úsměvem.

Uvnitř čekal půltucet *na'kyrimů.* Všichni byli oděni do stejných, jednoduchých rouch, všichni zachovávali stejně klidný, vzpřímený postoj. Dívenka se rozběhla k ženě s prostým, širokým železným řetězem na krku. Dítě proneslo několik tichých, vzrušených slov, pak odešlo stranou, na tváři výraz ostýchavého očekávání. Žena si jediným pohledem přeměřila Orisiana a jeho nesourodé společníky. Orisian se nadechl a chystal se promluvit, ale žena upřela svou chladnou pozornost na Bannaina.

„Odešel jsi sám,“ řekla, „a vracíš se se spoustou lidí.“

Orisianovi připadal její tón klidný, netečný. Zdálo se ale, že v něm Bannain zaslechl něco ostřejšího, protože lehce svěsil ramena a postoupil vpřed bez sebemenšího náznaku neomalenosti, kterou se s ním Orisian naučil spojovat.

„Zdálo se mi to moudré, Vyvolená. Zdálo se mi to prozíravé.“

„Prozíravé,“ zopakovala Vyvolená. Stočila teď zrak na Orisiana. „Vy jste than Lannis-Haigu?“

„Ano.“ Orisianův hlas zněl méně autoritativně, než se mu samému zamlouvalo. „Bylo mi řečeno, že se mi tady dostane dobré rady,“ pokračoval tónem, ze kterého, jak doufal, už zaznívala větší pevnost. „Ale pokud zde nejsme vítáni, nebudeme vás obtěžovat. Jsou jiná místa, kde bych měl být.“

„Nejste tady nevítáni,“ pravila žena, i když její tón nezněl příliš přesvědčivě. Pokynula Bannainovi, aby se zařadil k malé skupince *na’kyrimů*, která ji obklopovala, a Bannain bez váhání poslechl. „Jsem Cerys, Vyvolená rady Highfastu. Vás, thane, znám. A také Yvane, samozřejmě. Koho ještě s sebou Bannain přivedl?“

„Rotha, mého osobního strážce. Ess’yr a Varryna, náleží k Liškám. A Hammarna, který nás provází už z Koldihrve.“

Orisian si všiml, že jen Hammarn si u Vyvolené vysloužil určité zjemnění rysů. Pokynula starému muži − a uvedla ho tak do rozpaků. Usmál se, potom zamračil, pak vykulil oči a jeho tvář nabyla prázdného výrazu, jako by neměl tušení, co si počít s vlastním obličejem.

„Na thana jednoho z klanů Haigu máte podivné společníky,“ poznamenala Cerys s náznakem drobného úsměvu.

„To už mi říkali.“

Orisianovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že to, co cítí − ta trýznivá trpkost − je hroucení nepřiznaných nadějí. Aniž by si to připustil, doufal, že tady možná najde Inuriana − ozvěnu vřelosti a pochopení, které si pamatoval. Od chvíle, kdy se dozvěděl, že Highfast býval Inurianovým domovem, si nejasně představoval, že to musí být místo, kde je člověk vítaný a v bezpečí; místo překypující vším, co ztratil po Zrození zimy a po Inurianově smrti. Teď, když ty naděje uvadaly, se po delší době zase cítil smutnější a víc jako dítě. Zamžikal a nevěděl, co říct.

„A čeho přesně se týkají záležitosti, kvůli kterým jste se vydal pro naši radu, thane?“ zeptala se jemně.

„Přišel si promluvit o Aeglyssovi, Cerys,“ ozvala se Yvane, než mohl Orisian odpovědět. „Je to nejlepší přítel, jakého můžete mimo Věž trůnů najít, a bude vám naslouchat víc než Lheanor.“

Vyvolená pomalu, rozvážně otočila hlavu a setkala se s Yvane pohledem. K Orisianovu překvapení a znepokojení to byla Yvane, kdo uhnul očima jako první.

„Nečekali jsme, že vás tady znovu uvidíme, Yvane. Jak dlouho už jste pryč?“

„Řekla jsem mu, že tady bude vítán, i kdybych já nebyla,“ řekla Yvane, oči stále sklopené. „Byla bych ráda, kdybyste ze mě neudělali lháře.“

„Vaše přání a reputace nejsou v tomto případě naše hlavní starost,“ řekla Cerys.

„Vyvolená,“ řekl Orisian trochu ostřeji, než zamýšlel. „Přišel jsem kvůli tomu, co mi Bannain sdělil v Kolkyre. Chtěl jsem zjistit, co víte o Aeglyssovi, protože patří k nepřátelům, kteří zabili mou rodinu a přátele, a protože *na’kyrimové*, kterým důvěřuji − Yvane i Inurian − usoudili, že představuje pro

mě i můj lid hrozbu. Pokud jste ochotna si se mnou pohovořit, budu vám naslouchat. Pokud ne, řekněte mi to hned, ať můžu odejít tam, kde mě potřebují.“

Cerys si ho chvíli mlčky prohlížela. Rothe se na ni zlostně mračil. Vyvolená zvedla ruku k řetězu na krku a přejela elegantními prsty po tmavém kovu.

„Ubytoval vás Herraic nahoře?“ zeptala se.

„Stará se o muže, kteří se mnou přišli. Byl bych vděčný, kdyby se pro nás“ − zahrnul pohledem Rotha, Ess’yr a ostatní − „našlo místo tady u vás.“

„Samozřejmě,“ přikývla jemně Vyvolená. „Najdeme pro vás pokoj. Pochybuji, že Herraic nějak zvlášť touží po tom dělit se o svou věž s *na’kyrimy* a Kyrininy. Pošlu mu zprávu, že se o vás postaráme. Bannain vám ukáže, kam jít. Můžete si chvíli odpočinout. Necháme vám přinést jídlo. Pak si s vámi promluvím, thane, a uvidíme, jak si můžeme vzájemně pomoci.“

*

Místnost, kterou pro ně Bannain vybral, neměla okna. Stěny byly vlhké a v každé štěrbině jako by se skrývala pavučina. Připomínalo to tu spíš jeskyni. Jednu stěnu lemoval tucet prostých lůžek. Když Bannain odešel, Rothe dloubl do jedné z tenkých matrací. Byla hladká asi jako pytel lískových oříšků.

„Sláma,“ usoudil. „A moc nevoní.“

„To bude stačit,“ řekl Orisian. „S trochou štěstí tady nestrávíme víc než jednu noc.“

Seděl na jedné z postelí, ale brzy vstal a posunul se dál od olejové lampy, kterou jim tu Bannain nechal. Z knotu hořícího oranžovým plamenem stoupaly nitky odpudivého černého kouře.

„Jsem si jistý, že u Torcailla a ostatních by se pro vás našlo místo,“ zabručel Rothe, zatímco Orisian zkoušel další postel. „Herraic by thanovi určitě poskytl lepší ubytování než tohle.“

Orisian se podíval na Ess’yr a Varryna. Oba Kyrininové si tiše a metodicky stlali na opačném konci pokoje. Jako vždycky ignorovali postele a utábořili se přímo na zemi.

„Ne, Rothe. Tohle stačí. Jedna noc, to je všechno.“

Rothe vypadal zklamaně, ale natáhl se na svou postel. Když si složil zraněnou paži v klíně, trhl sebou.

„Mohli by ti s tím tady pomoct, víš," poznamenala Yvane. „Amonyn, jeden z členů rady, je schopný ranhojič. Samozřejmě to jde líp, když je rána čerstvá, ale dokáže vyzískat ze Sdíleného víc hojivých sil než…"

„To nebude potřeba," ubezpečil ji Rothe rychle. „Je to už na nejlepší cestě k zahojení. Takový druh pomoci nepotřebuju."

Yvane pokrčila rameny a posadila se naproti Orisianovi.

„Myslel jsem, že se dočkáme vřelejšího uvítání," řekl jí.

Yvane povytáhla jemná obočí. „Na poměry tohohle místa až tak chladné zase nebylo. Věř mi, pokud nejsi sám *na'kyrim*, sotva můžeš doufat ve víc. Jsi cizinec, který k nim zavítal v neklidných časech. Jsou vystrašení. Nezapomínej, že mezi nimi není mnoho takových, kteří by viděli ze světa tolik jako Inurian nebo já. Nejsou zvyklí na cizí lidi. Nemají rádi narušení svých malých, těsných kruhů, ve kterých se tady pohybují. Dokola a dokola a…"

„Vystrašení?" přerušil ji Orisian.

„Samozřejmě že jsou vystrašení," řekla Yvane a Orisian přemítal, jestli v jejím hlase opravdu zaslechl náznak pohrdání, a pokud ano, zda patřilo jemu, nebo *na'kyrimům* z Highfastu. „Mám ti vyjmenovat všechny důvody? Zuří válka, a ne moc daleko odtud. Armády pochodují sem a tam a žádná z nich − ať bojují za cokoliv − nemá ve svých řadách právě moc přátel *na'kyrimů*. Objevíš se tady s více vojáky, než sem zavítalo za bůhvíkolik let − than, o kterém zatím neměli šanci si udělat bližší představu. A co horšího − je tady Aeglyss. Všichni jsou tu nemocní. Neměl bys na to zapomínat, i když to nemůžeš pochopit, pocítit. I já jsem nemocná. Jeho zloba poskvrňuje Sdílené a každý tady to cítí, každou hodinu, každý den. Jsem unavená dřív, než ráno vylezu z postele, protože od první chvíle po probuzení cítím vzadu v mysli burácení jeho síly. Vy lidi s tou svou čistou krví − brána vaší mysli je před Sdíleným uzavřena na závoru. My, ubozí *na'kyrimové*, se mu otevíráme. Mezi námi a ním nic nestojí. A Aeglyss je děsivý, věř mi."

Orisian na ni chvíli zamyšleně hleděl. Uvědomil se, že se Yvane bojí. To, co mu právě popsala, může a nemusí platit pro Cerys a ostatní tady na Highfastu, ale pro Yvane to platilo určitě. Už celé dny byla nervózní a napjatá a strach byl jednou z příčin jejího stavu.

„Věřím vám," řekl Orisian a svěsil hlavu.

„Dobrá," pronesla tiše, skoro jemně.

Za jejími zády vykládal Hammarn na postel své zpola dokončené dřevořezby. Tiše si při tom pobrukoval a pokyvoval hlavou, jako by souhlasil s nějakým výrokem proneseným ve svém nitru. Yvane se na něj podívala a smutně se usmála.

„*Na'kyrimové* nejsou o nic dokonalejší než jiní lidé. Jsme ovšem jiní. Najdeš tady pochopení, na které nenarazíš nikde jinde. Moudrost, pokud se ti ji podaří odhalit. Věřil jsi Inurianovi, viď? Důvěřoval mu?"

Orisian přikývl.

„Tak na to nezapomínej. To, v co jsi věřil, je tady přítomno také, i když ne tak očividně jako v něm. Pokud chceš pochopit, kým Aeglyss je, pak je toto jediné místo, kde se ti může dostat odpovědi."

„Já vím. Nebyl bych tady, kdybych to nevěděl."

Dva mladí *na'kyrimové* přinesli tácy s prostým jídlem. Byli nervózní. Odvraceli zrak a klopili oči k podlaze.

„Bylo mi řečeno, abych počkal," řekl jeden z nich. „Až dojíte, mám doprovodit thana do scriptoria. Vyvolená se tam s ním setká. Jen s thanem. S nikým jiným."

*

Ten pach byl silný a okamžitě rozpoznatelný − suchá, vydatná směs pergamenu, knižních vazeb a prachu. Orisian znal tu vůni knih a rukopisů z Inurianova pokoje v Kolglasu. Tady, ve scriptoriu na Highfastu, byla ovšem mnohem silnější, mnohem všudypřítomnější, jako by se ve vrstvách hromadila ve vzduchu už od chvíle, kdy sem *na'kyrimové* poprvé přišli. Síň měla vysoký strop, přesto ta vůně naplňovala celý rozlehlý prostor.

Protilehlá zeď místnosti byla z přírodního kamene, vyhlazeného a vyleštěného lidskýma rukama, nicméně stále součást hory, na které Highfast stál. Ve výšce byla proražena malá okna, z nichž se linulo tlumené světlo na stojany a police s knihami, svitky a rukopisy. Na druhé straně byly balkóny, z nichž vedly zpět do srdce hory tmavé tunely. U stolků sedělo pár *na'kyrimů.* Většina psala, jeden nebo dva si četli z objemných svazků. Při příchodu Cerys a Orisiana nikdo z nich ani nevzhlédl.

„Toto je hlavní důvod naší přítomnosti zde," řekla Vyvolená. „Důvod, pro který Grey Kulkain dovolil našemu druhu odejít ze své země a najít si toto útočiště."

Orisian se rozhlédl. Slyšel skřípání brků na pergamenu a vrzání vazby těžké, v kůži vázané knihy, kterou právě někdo otvíral.

„Shromažďujeme všechny písemné dokumenty, které najdeme," pokračovala Cerys. „Opisujeme ty, které blednou nebo jsou poškozené. Samozřejmě se snažíme poučit z vědomostí těch, kteří tyto knihy vytvořili, ale naším hlavním úkolem je uchovávání." Vzala z police úzký, ohmataný svazek a otáčela jím v rukou, aby Orisianovi ukázala jeho opotřebenou a poškozenou

vazbu. „Vědění je křehká věc. Z Druhého věku světa se nedochovalo téměř nic. Dokonce i rané počátky Třetího jsou zahaleny v mlze. Válka Poskvrněných a Bouřlivá léta nás stála velmi mnoho − naše historické znalosti i vzpomínky na království a to, co jim předcházelo, jsou jen chabé.“

„Nikdy jsem neviděl tolik knih,“ řekl Orisian.

„Myslím, že nikde na světě jich není tolik pohromadě.“ Cerys si Orisiana přísně změřila. „Umíte číst?“

„Ano, ujde to.“

„To je dobře. Předpokládám, že Inurian na to dohlédl. Than by měl umět číst. Byli tací, kteří neuměli. Myslím, že jedním z nich byl i Tavan, otec vašeho strýce. Pokud by thanové neuměli číst, k čemu by tohle všechno bylo?“ Vyvolená ukázala na *na'kyrimy* pilně pracující u stolků.

„Pokud budete spoléhat jen na thany, že budou číst vaše knihy a učit se z historie, může vás čekat zklamání,“ zabručel Orisian.

Cerys si se smutným pobavením odfrkla: „Tak mladý a už tak tvrdý ve svých názorech na sobě rovné.“

Orisian pokrčil rameny. Nebyl si jist, zda si z něj Vyvolená nedělá legraci. V chování Cerys necítil žádné náznaky účasti, nebo dokonce náklonnosti, které někdy zmírňovaly příkrost Yvane. Vyvolená se zdála být mnohem odměřenější, mnohem víc prosta citů i vášní. Pokud se nemýlil ve svém podezření, že Herraic Crenn se na svá pravidelná setkání s touto ženou právě netěší, pak ho do značné míry chápal.

„Tam, odkud pocházím, spoléhají lidé na thana i na klan,“ řekl, „ale spoléhají také sami na sebe. A moc sympatií k thanům Haigu, Aythu nebo Taralu u nich nenajdete. A zcela jistě ne víru v jejich moudrost.“

Cerys něco zabručela a opatrně vrátila knihu, kterou držela, zpátky na polici.

„Nejspíš máte pravdu. Neznám osobně údolí Glas, ale četla jsem Hallantyrovy spisy. Hodně toho před nějakými osmdesáti lety procestoval. Území Kilkry a pak podél Glasu vzhůru až do Car Criagaru. A dobře, vnímavě o tom psal.“ Podívala se na Orisiana. „Víte, občas tady i tvoříme, nejen opisujeme. Hallantyr nebyl jediným obyvatelem Highfastu, který vyprávěl nové příběhy, zaznamenal nové pohledy na věc. Yvane vám pravděpodobně tvrdila něco jiného. Její… zklamání ovlivnilo její mínění o nás.“

„Nevzpomínám si, že by o tom moc mluvila. Řekla mi, abych se sem vypravil, takže její názor na vás možná nebude zase tak špatný, jak si myslíte.“

„Ach, pochybuji, že se až tolik změnila. Názory se jen zřídkakdy významně mění, pokud spočívají na hlubokých základech.“

Orisian procházel mezi řadami stolů. Přistihl se, že našlapuje tiše, aby nerušil klid tohoto místa. Když nakoukl jednomu z písařů přes rameno, spatřil elegantní písmo tryskající z brku a utkvívající na prázdném pergamenu. Zdálo se, že si *na'kyrimka* vůbec neuvědomuje Orisianovu přítomnost, tak byla ponořena do práce. Dokument byl psán v jazyce, který Orisian nepoznával. Vrátil se zpátky k Vyvolené.

„Pracoval tady i Inurian?" zeptal se tiše.

Cerys přikývla. „Často. Určitě byste tu někde mohl najít zaznamenána jeho slova."

„Proč odešel z Highfastu? Myslel bych… vypadá to tu jako místo, které by se mu mělo líbit."

Orisian si všiml ve tváři Vyvolené lehkého náznaku citu − záchvěvu potlačovaného smutku. Nebyla tedy úplně neschopná emocí.

„Měl to tu rád," řekla Cerys. „Ale také byl zvídavý. Byl méně… ostražitý vůči světu než většina z nás." Ponořila se do mlčení, pohled upřený k malým oknům na protější zdi. Jak se blížila noc, postupně temněla.

„A Yvane? Proč odešla?" zeptal se Orisian.

Cerys zamrkala a na okamžik na něj upřela šedivé oči, pak pohled zase rychle odvrátila.

„Už jste se jí na to ptal?"

„Ne. Ani ne."

„Tak to udělejte. Bude to lepší než hledat odpověď u druhých."

Orisian si zkřížil ruce na prsou.

„Jakou moudrost tady tedy můžu načerpat?" zeptal se. „Mohu se tady z toho všeho dozvědět něco, co mi pomůže?"

„Pokud se vůbec můžete něco dozvědět, pak od těch z nás, kteří jsou velmi sečtělí. A možná z mysli toho, kdo spí ve Velké věži."

„Proč jste mi potom ukazovala tohle?"

Cerys se usmála a přimhouřila vypočítavě oči. „Protože jste than. A than, který znal a myslím i miloval Inuriana. Jste předurčen být jedním z vládců tohoto světa − ať už vám z něj nakonec zbude k vládnutí cokoliv − a toto místo potřebuje náklonnost vládců. Váš otec… byl to dobrý člověk, víte. Každý rok nám posílal dar, abychom se mohli obléci a nakrmit. Abychom mohli udržet naše dílo při životě."

Orisian přelétl pohledem po řadách stolů. Tohle o otci nevěděl. Byla to jen jedna z mnoha věcí, které se, příliš pozdě, dozvídal o lidech, o nichž si myslel, že je zná. Jeden z *na'kyrimských* písařů odložil stranou knihu, na které předtím pracoval, a teď spal, hlavu položenou na hřbetech zkřížených rukou.

„To necháme na později," zamumlal. „Na jindy. Teď musím vést válku. Slyšel jsem, že se tady můžu dozvědět některé věci − věci o *na'kyrimovi*, který pomáhá mým nepřátelům − jež mi to usnadní."

Cerys zamyšleně pozorovala vlastní nohy, vykukující zpod lemu jejího dlouhého roucha, pak se náhle obrátila k odchodu.

„Dobrá tedy. Už je pozdě, thane. Musíte být unavený. Já tedy jsem. Teď si odpočiňte a ráno se setkáte se Snícím. U něj snad najdete odpovědi na některé své otázky."

IX.

Ostrý Ammen nenáviděl hory. Nenáviděl vzpurného koně, na kterém jel, a neúprosný déšť, který se na něj snášel. Nenáviděl kručení v žaludku. Od chvíle, kdy se naposledy vyspal, už uplynula tak dlouhá doba, že měl pocit, jako by měl hlavu vycpanou peřím. Noha mu v místě, kam ho kousl pes, pulsovala bolestí. Přesto jel dál, zápasil s neposlušným zvířetem a doufal, že tohle všechno brzy nějak skončí.

Zpráva, že Stínová ruka opustil Kolkyre, se nesena na vlně úlevy rozšířila po městě tak rychle, že se ji Ostrý Ammen dozvěděl během několika hodin. Brzy zjistil, že Mordyn Jerain odjel na východ, doprovázen jen několika vojáky. Ammena nezajímalo, kam má kancléř namířeno a proč. Měl jen velmi mlhavou představu o tom, kam vedou které silnice nebo jaká města leží kterým směrem. Veškeré poznatky čerpal ze jmen tří kolkyrských městských bran − silnice začínající u Skeilské brány vedla do Skeil Anchoru, silnice u Donnishské brány do Donnishe a ta u Kyrské brány, kterou vyjel z města Stínová ruka… nu, ta mířila vzhůru podél řeky Kyre. Ammenovi bylo jedno, kde končí. Jeho jedinou starostí bylo, zda se dokáže přilepit kancléři na paty.

Když slyšel, že Stínová ruka odjel, zmocnila se ho v první chvíli panika. Zdálo se mu, že ztratil jedinou, byť mizivou šanci pomstít otcovu smrt. Skrčený uvnitř rozpadající se pece, která mu posloužila za úkryt, s koleny přitaženými k bradě, se ke své hanbě na chvíli dokonce rozplakal. Spílal si do hlupáků, do děcek a do slabochů. Hněv mu nakonec osušil slzy.

Jakmile si to promyslel s chladnou hlavou, uvědomil si, co potřebuje − koně. Byl špatný jezdec, ale mělo by se mu podařit udržet se v sedle, když bude kůň klusat, možná dokonce i cválat. Ochan měl za to, že by jeho syn měl zvládnout aspoň tolik. Nejednou tvrdil, že člověk nikdy neví, kdy bude kůň právě ta věc, která mu umožní nechat trable za zády. Ammenovi to dávalo smysl, stejně jako všechno, co otec říkal, i když Ochana samotného v sedle nikdy neviděl.

Chvíli zvažoval, zda by neměl ukrást koně přímo ve městě, ale rychle ten nápad zavrhl. Od chvíle, kdy ke kolkyrským hradbám dorazil nedávný příval cizinců − vojáků všech klanů, potulných prodavačů, zlodějů, ožebračených rolníků a dřevorubců z údolí Glas − najímal si každý, kdo měl co chránit, stráže. Každé stáje, které mu přišly na mysl, byly téměř dozajista hlídané. A i kdyby ne, městské brány byly v poslední době bedlivě střeženy početnými hlídkami a Ammen si uvědomoval, že nevypadá právě jako někdo, kdo si může dovolit koně. Došel k závěru, že bude muset opustit město pěšky a zvíře si najít až za hradbami.

O hodiny později, když se za potemnělého, chladného večera plahočil po blátivé cestě, začal o svém rozhodnutí pochybovat. Byl unavený a v otevřené krajině si připadal zranitelný a nechráněný. Postrádal ochrannou přítomnost budov, uliček a davů. Tady venku, uprostřed polí, mezí a houští, bylo až příliš mnoho zvuků, které nepoznával − zvířecích zvuků, praskání větví a ševelení listí. A pachů − zápachu hnoje či vlhké, čerstvé vůně příkopů plných trávy.

V noci se ale na Ammena usmálo štěstí − ve velké kůlně narazil na osamělého koně. Pak se na něj vrhl pes, roztrhl mu kalhoty a pokousal nohu. Ammen ho zabil nožem. Když vyjížděl do tmy, ozývaly se mu za zády výkřiky, ale nikdo ho nepronásledoval. I bez přispění vzteklého farmáře se skoro zabil, protože sedlo, které ve spěchu přehodil koni přes hřbet, pořádně nepřipevnil a třmeny na něm byly příliš dlouhé. Když se konečně odhodlal zastavit a sesednout, aby se pokusil dát všechno do pořádku, skoro o koně přišel. Musel napnout všechny síly, aby ho udržel. Od toho děsivého momentu se ze zvířecího hřbetu nehnul a ignoroval zoufalé protesty svých svalů.

A tak teď ujížděl dál, za hranicí vyčerpání stoupal do výše položených, nehostinnějších oblastí. Déšť ho promáčel tak důkladně, až očekával, že se každým okamžikem začne třást zimou. Vak na zádech mu připadal jako z olova, i když v něm kromě měchu na vodu a malé kuše neměl skoro nic. Tvrdý kamenný povrch silnice vypadal nekonečně vzdálený a Ammen se pomalu začínal obávat, že spadne a zláme si kosti. Netušil, jak dlouho ještě dokáže jet. Jediná věc, která ho udržovala v pohybu, bylo vědomí, že je na správné stopě. Stařec, se kterým mluvil, podezíravý a se silným přízvukem, mu ze zápraží kamenného domku potvrdil, že tudy opravdu projížděla skupina haigských mužů.

Když se začala snášet noc, déšť ustal a obloha se vyjasnila. Z mnoha důvodů se neodvážil zastavit − ještě víc by se opozdil za kancléřem, kůň by mu utekl, jakmile by z něj sesednul, usnul by v příkopě a umrzl nebo by ho zabil nějaký zloděj. I když se držel zpříma už jen silou vůle, zůstal v sedle a doufal v měsíčnou noc. Dočkal se jí.

Nějakou dobu poté, co na západním obzoru definitivně zmizel poslední záblesk slunečního svitu a chladné měsíční světlo zahalilo svět šedivými stíny, spatřil před sebou Ammen světla z oken a pochodní. Představa, že by se mohl setkat s jakoukoliv živou bytostí, ho teď tak lekala, že pobídl vzpurného koně do klusu, aby projel co nejrychleji. Jak s klapotem projížděl po silnici, spatřil na holé stráni nad ní shluk domů a mezi nimi i hostinec. U stájí, které k němu náležely, postávaly stráže a další dvojice vojáků okouněla přede dveřmi hospody. Když Ammen proklouzl kolem vesnice, odhlédl se přes rameno. Jeho mysl nakrátko znovu ožila. To musí být kancléř a jeho doprovod, uvědomil si.

Svítání ho zastihlo zhrouceného na koňské šíji. Zvíře postávalo na kraji silnice a uždibovalo ostrou trávu. Ostrý Ammen se s trhnutím probudil a skoro vykřikl, když ucítil strašlivou bolest, která mu projela ztuhlými zády a nohama. Kůň se při tom pod ním téměř nepohnul. Byl minimálně stejně vyčerpaný jako jeho pán. Vyděšen vlastním selháním se Ammen rychle rozhlédl na všechny strany. Nový den teprve začínal. Světlo bylo mdlé a on se nacházel hluboko ve stínu hor. Kromě toho jediného světlého momentu, při němž objevil skupinu Stínové ruky, si Ammen na svou noční jízdu skoro nepamatoval. Nemohl si dokonce ani být jist, jak moc kancléřovu družinu předjel.

Příliš daleko se už nedostal. Bolest v kostech a svalech byla příliš velká, mlha v hlavě příliš temná. Neměl dost sil, aby bojoval proti touze koně konečně se zastavit. Pokaždé, když zvíře zůstalo apaticky stát, bylo čím dál obtížnější přimět ho patami k pohybu. Ve chvíli, kdy už to chtěl vzdát, zničený slabostí zvířete i svou, zvedl oči a na kopci kousek nad silnicí spatřil rozvaliny jakési chatrče nebo skladiště. Nikdy dřív podobnou budovu z plochých kamenů pokrytých nápisy neviděl, ale byla blízko a byla to skrýš.

Sténaje námahou přehodil Ammen zvířeti přes hřbet nohu a vrávoravě přistál na zemi. Skoro upadl. Jeho nohy zapomněly, jak ho nést. Jakmile se dotkl chodidlem země, vzplála mu v noze v místě, kam ho kousl pes, prudká bolest. Kůň otočil hlavu a zadíval se na něj. Ammen dostal strach, že ho zvíře kopne. Plácl ho po zadku, jak nejsilněji mohl, a kůň odklusal po cestě, až se mu třmeny houpaly podél boků.

Dokonce i kratičký výstup k malé zřícenině stál Ammena poslední zbytky sil. Zhroutil se uprostřed hromady kamenů a vyčerpáním se rozplakal, smutný a zoufalý.

* * *

Mordyn Jerain mlčky ujížděl po dlážděné cestě do Highfastu. Pole, rolnické usedlosti, vesnice, kopce i příkré stráně, které se kolem něj míhaly, ignoroval, někdy dokonce ani nevnímal. Tu a tam ucítil poryv větru nebo studenou spršku deště, ale jen si stáhl kapuci hlouběji do tváře, schoulil se a znovu na počasí zapomněl. Hlavou se mu neustále honily myšlenky. Vzpomínal na svou drahou Taru a na Rudý palác; přemýšlel, jaké zvláštní výjevy i setkání ho možná čekají na *na'kyrimském* hradě, ke kterému mířil; trápil se otázkou, jak nejlépe přinutit Orisiana oc Lannis-Haig k poslušnosti; poněkud sklíčeně si představoval různé způsoby, jimiž může Aewult natropit neplechu ve znovudobytém údolí Glas.

Spolu s tuctem svých osobních strážců udržoval rovnoměrné, ale pomalé tempo. Dvakrát se na noc zastavili v hostincích u cesty. V obou případech vyrazila napřed dvojice vojáků, aby informovala hostinské a nechala připravit pokoje. Kancléř si všiml, aniž by to ovšem vzbudilo jeho zájem, s jakou směsí respektu a odporu na něj hospodští a jejich personál pohlížejí. Každé jídlo, které mu bylo předloženo, nechával vyzkoušet jednomu ze svých lidí, teprve pak ho sám vzal do úst. Spal mizerně, rušen hrbolatými matracemi, plížením krys na půdě, bubnováním deště. Jednou, bylo to během druhé noci, ho, sotva konečně usnul, dokonce vzbudil dusot kopyt nějakého koně, běžícího venku temnotou.

Brzy ráno třetího a posledního dne cesty míjeli Morvainovu hrobku. Mordynovi připadal památník nechvalně proslulého rebela primitivní a nijak zvlášť pozoruhodný, přesto to byla první věc, která od odjezdu z Kolkyre upoutala jeho pozornost. Strop hrobky se propadl. Kancléř zastavil koně a rozhlédl se. Všiml si pustých, holých stěn údolí i zpěněné řeky valící se hluboko dole přes balvany. Pro někoho, kdo údajně býval tak vitální, tak energický, to bylo velmi ponuré místo posledního odpočinku.

Podle kancléřova názoru zemřel Morvain hloupou, zbytečnou smrtí. Tím, že neústupně pokračoval v neúspěšném obléhání Highfastu, dovedl svou armádu na pokraj smrti hladem. Když si konečně připustil porážku a vydal se s vojskem zpátky, shodil ho kůň a on krátce poté na následky svých zranění zemřel. To vše při vzpouře proti království, které se už rozpadalo, a při obléhání hradu, který byl, jak známo, nejen nedobytný, ale tehdy už také nedůležitý. Existovalo jen málo zřejmějších důkazů toho, že si člověk musí velmi pečlivě vybírat, zač bude bojovat.

Mordyn si všiml, že jsou na některých kamenech hrobky nápisy. Lákalo ho sesednout z koně a vyšplhat nahoru, aby se podíval, co na nich stojí. Bylo by případné, kdyby obsahovaly kázání o tom, jaký osud čeká lidi, jejichž zdravý úsudek zaostane za vlastní ctižádostí, ale to se nezdálo příliš pravděpodobné.

Nakonec se odvrátil. Jeden z jeho průvodců ukazoval před sebe na cestu. Mordyn se tím směrem zamračeně zahleděl a zjistil, že tam sklíčeně stojí osamělý kůň bez jezdce.

Nadzvedl patu, aby popohnal svého koně vpřed. Než ji mohl nechat dopadnout zvířeti na slabiny, jeden z jeho strážců vykřikl:

„Nahoře někdo je."

„Kdo je to?" zvolal druhý.

Několik mužů pobídlo koně blíž k Mordynovi.

Kancléř se zahleděl vzhůru k hrobce. Na tu dálku bylo nemožné něco jasně rozeznat, ale opravdu to vypadalo, že mezi kameny někdo vstává, jakási nezřetelná, drobná postava, která cosi třímá v rukou. Stínová ruka se zamračil. Pak se ozvalo cvaknutí, něco vylétlo do vzduchu a vzápětí se začalo snášet dolů. Vyšlo slunce. Jeho jas Mordyna oslepil.

Vzápětí ucítil náraz do hlavy a svět kolem něj potřísnily černé a tmavě rudé fleky. Pak spatřil oblohu a na ní velký mrak, jak se sune ze slunce a ve svých stopách zanechává modř. Mordyn dopadl na zem a pohltila ho temnota.

X.

Pohled na Tyna, Snícího, byl znepokojivý. Vypadal jako mrtvola. V místnosti se vznášel štiplavý, těžký pach, dotíral na Orisianovy smysly a šeptal mu o smrti. Tynovy stříbřité vlasy − řídké, ale dlouhé − ležely rozprostřeny na polštáři, mrtvé a bez života. Jeho tvář připomínala lebku potaženou tenkou bílou gázou. Kromě občasného slabého zvedání a klesání hrudi pod pokrývkou nic nenasvědčovalo, že by ten muž byl živ.

Cerys a další půltucet *na'kyrimů*, kteří Orisiana doprovázeli, se chovali tiše a zdrženlivě, jako by se ocitli tváří v tvář nějakému mrtvému, oplakávanému vládci. Orisian se rozhlédl po přítomných − Cerys se mu je neobtěžovala představit − a spatřil v jejich očích směs smutku a bázně. Když se opět obrátil k Tynovi, začal přemítat, kolik asi může být starci let. Soudě podle vyzáblého vzhledu a bezbarvé, tenké kůže mu mohlo být přes stovku, ale Orisian se neodvažoval dělat v podivném světě *na'kyrimů* ukvapené závěry.

„V posledních dnech velmi zeslábl," zašeptala Cerys. „Jeho tělo chřadne, a dokonce ani Amonyn s tím nemůže nic dělat."

„Umírá?" zeptal se Orisian tiše.

„Možná. Nevíme. Tyn se už dávno ocitl za hranicí našeho chápání. Díváte se na něco − na někoho − ve světě naprosto jedinečného. Tynova mysl putuje oblastmi Sdíleného, do kterých jsme ho nemohli následovat, a to dokonce ani předtím, než z něj nedávné… změny učinily tak neklidné místo."

Cerys se naklonila nad Snícím a pootočila hlavu tak, aby se mu její ucho vznášelo nad rty. „Vybral si to sám," řekla, „ale když své rozhodnutí činil, bylo Sdílené úžasným místem, vlídným oceánem, který je třeba prozkoumat. Někteří z nás Tynovi velmi záviděli jeho schopnost tak naprosto se mu oddat. Teď se ovšem oceán, po kterém cestuje, obrátil proti němu. Proti nám všem."

Jeden z *na'kyrimů*, vysoký a okouzlující muž, nejurostlejší příslušník svého druhu, jakého dosud Orisian viděl, položil Vyvolené ruku na záda. Orisianovi to připadalo jako gesto útěchy. Cerys nedala najevo, že by ten dotek cítila. Napřímila se.

„I kdybychom byli hluší k bouři ve Sdíleném, thane, přesto bychom věděli, že věci nejsou v pořádku." Natáhla ke Snícímu dlouhý, tenký prst. „Kdysi býval Tynův odpočinek pokojný a nerušený. Teď už se nedá ani nazývat odpočinkem. Snící trpí a jeho utrpení se projevuje i navenek, zmučeným mumláním a chřadnoucím tělem. Teď je v klidu, ale často ho zachvacují křeče. Někdy křičí − nic srozumitelného, jen čirou hrůzou. Ta změna nastala oné noci, kdy jsme všichni pocítili… to, co jsme pocítili."

„Aeglysse," pravil Orisian.

„Ano," přitakal jeden z *na'kyrimů* dřív, než mohla Cerys odpovědět. Orisian se zadíval patřičným směrem a spatřil mladou ženu s pronikavýma, jasně šedýma očima. Její rysy nebyly nijak zvlášť pozoruhodné, snad jen mnohem lidštější než u většiny jejích kolegů. Dokonce i z její pokožky, ačkoli bledé, vyzařovala barva a zdraví, které většina *na'kyrimů* postrádala. Orisian si rychle uvědomil souvislosti.

„Vy ho znáte? Tedy Aeglysse? Bannain říkal, že je tu někdo, kdo ho kdysi dávno znal, ještě z Dyrkyrnonu."

Mladá žena se chystala odpovědět, ale Cerys zvedla ruku a umlčela ji. Orisian zřetelně viděl, jak se musela mladá *na'kyrimka* přemáhat, aby poslechla.

„To je Eshenna," řekla Vyvolená. „Přišla k nám teprve před několika lety. A ano, předtím opravdu žila v Dyrkyrnonu. Jako zjevně i Aeglyss. Když byl ještě dítě."

„Moc dobře jsem ho neznala," řekla Eshenna s pohledem upřeným na Orisiana. „Přesto dost dobře na to, abych poznala ve Sdíleném jeho přítomnost."

„A znáte i tu ženu, K'rinu?" zeptal se Orisian.

„O Aeglyssovi si promluvíme později," pronesla Vyvolená tiše. Pozorovala teď Snícího. „Je tady ještě další důvod, proč jsem chtěla, abyste se setkal s Tynem; další informace, které mu splynuly ze rtů, vynesené z hlubin, v nichž je teď ztracen." Obrátila se zpátky k Orisianovi. „Hovoří, vidíte. Náš Snící hovoří."

Orisian se zadíval na Snícího. Tynovy tváře sebou škubaly, rty se chvěly. Jeden z *na'kyrimů* − ten, který předtím utěšoval Cerys − usedl na kraj postele a přitiskl starci dlaň na čelo. Orisian si všiml, že má nehty bílé jako Kyrinin.

„Ano, vím, že mluví," řekl Orisian. Snažil se hovořit klidně, nevzrušeně. Bylo znepokojující být terčem tolika párů pronikavých, nelidských očí, cítit podivnou tíhu jejich pozornosti. A zmocňovalo se ho neurčité rozladění. Chtěl hovořit o Aeglyssovi teď, ne později. Tu noc ve vlhké ložnici hluboko v útrobách Highfastu špatně spal. Jak ležel ve tmě a naslouchal kapání vody a cupitání krys, honil se mu neklidnou myslí jeden obrázek za druhým, bez přestávky, pořád dokola − Inurian, Ess'yr, Kennet. Úsvit ho zastihl unaveného a stísněného, plného pochyb o sobě samém i o Highfastu.

„Mnoho z toho, co Tyn v těchto dnech říká, je zkomoleno," řekla Cerys. „Nedává to příliš smysl, vším ale prostupuje strach a utrpení. Až donedávna seděli u jeho postele neustále písaři a zaznamenávali vše, co se jim podařilo zachytit. Odvolali jsme je. Začínali být… nemocní. Ať už Aeglyss šíří Sdíleným jakoukoliv nákazu, tady je silnější. Ubohý Tyn funguje jako knot, který ji nasává a uvolňuje ven."

„Co tedy chcete, abych si poslechl?" zeptal se Orisian. Zmocňovala se ho čím dál větší touha opustit tento malý, stísněný pokoj se vzduchem prosyceným pachem rozkladu. Venku na něj čekal Rothe. Bezpochyby se trápil, že mu nebylo dovoleno doprovázet svého svěřence dovnitř.

„Mezi těmi několika smysluplnými útržky, které Tyn pronesl, se mnoho týká Anainů. Odpovídá to tomu, co někteří z nás očekávali. Jsou neklidní, thane. Probouzejí se a upínají svou pozornost k vnějšímu světu. Něco takového už neučinili celá staletí."

Pozorně Orisiana sledovala, pátrala po nějaké reakci − všichni přítomní po ní pátrali. Než by znovu pohlédl do těch pronikavých očí, Orisian raději upřel zrak na Tynovu bledou tvář.

„To Bannain zmiňoval," zamumlal.

„Anainové se řídí jen svými vlastními zákony," řekla Cerys. „My ostatní − Huaninové, Kyrininové, Saolinové, *na'kyrimové* − jsme jako bubliny, které se zvedají ze Sdíleného, točí se na jeho povrchu. Ananinové jsou proudy, které ho uvádějí do pohybu. Jsou jeho odlivem a přílivem. Jestli se vzbudí, jestli si dají tu námahu, budeme všichni bezbranní jako ti nejkrotší beránci."

„To chápu. Ale protože tomu nemůžu nijak zabránit, nemá smysl se tím trápit."

„V tom případě to tak úplně nechápete," pronesla Cerys vážně. Orisian měl pocit, že cítí z jejího hlasu náznak zklamání, ale byl tak slabý, že si nemohl být jistý. „Pozornost Anainů upoutalo to, co Aeglysse potkalo, to, co se z něj stalo. Jsme si tím všichni jisti. Jeho moc, jeho bolest a hněv znečišťují

Sdílené. Anainové se musí cítit stejně, jako bychom se cítili my, kdyby byl zkažený vzduch, který dýcháme, voda, kterou pijeme, krev v našich žilách. Nemůžeme znát jejich záměry a úmysly, ale bojíme se, že povstávají, aby se postavili Aeglyssovi a zničili ho.“

„Bojíte se?“ zopakoval Orisian jako ozvěna. „Nese vinu na smrti mého otce. Uvěznil mou sestru. Domníváme se, že zabil Inuriana. Nebojím se jeho záhuby.“

„Měl byste se bát prostředků, jimiž bude dosažena − těmi prostředky budou totiž Anainové,“ vyštěkla Cerys. Její nečekaně ostrý tón a způsob, jakým mu její slova řinčela v uších, způsobily, že Orisian překvapeně zamrkal. Po zádech mu přeběhl mráz, kůže na hlavě ho zabrněla. Chvíli vnímal jen chladnou, tvrdou tvář Vyvolené. Nemohl si neuvědomit, že Cerys není člověk a že ne všichni *na'kyrimové* jsou stejně zdrženliví a jemní, jako byl Inurian. Skoro se poddal strachu, který mu sevřel srdce, a nejraději by ucouvl, ale nakonec zůstal pevně stát na místě.

„Když Anainové naposledy povstali,“ pokračovala už zase klidněji Cerys, „odrazili celé armády a utopili město v moři stromů. Naše starosti se jich nedotýkají a my nevíme nic o těch jejich. Mohou nad celým vaším údolím Glas vztyčit další Hluboký hvozd. Mohou vyvraždit všechny *na'kyrimy* jen proto, že je pohoršuje jeden z nás.“

Orisian se zhluboka nadechl. Tlukot jeho srdce se trochu zpomalil.

„Máte strach,“ řekl tiše, obrácen tváří k Cerys. „Říkala to Yvane.“

Viděl, jak Vyvolená zatíná čelist, a v útrobách mu znovu zahlodal strach, ale pokračoval. „Říkala, že se vy, ona, všichni *na'kyrimové* bojí Aeglysse a toho, co by mohl provést. Ale je v tom ještě něco víc, viďte? Bojíte se také, co by se mohlo kvůli němu stát. Mohou to být Anainové, může to být Gryvan oc Haig, až se dozví, že existuje mocný *na'kyrim*, který pomáhá Černé stezce.“

Dlouho nikdo neodpovídal. Cerys uchopila řetěz, který jí visel kolem krku. Chvíli na Orisiana hleděla, pak zavřela oči.

„Yvane vždycky uvažovala takhle zkostnatěle,“ řekl někdo − Orisian si nebyl jist kdo, ale hlas patřil muži.

Cerys se usmála, krátce a smutně.

„Šel byste se mnou, thane? Z pobytu v této místnosti mě strašně bolí hlava. Možná potřebujeme čerstvý vzduch.“

Ochotně ji následoval, rád, že opustí stísněný pokoj Snícího. Rothova úleva, když je viděl vycházet, byla patrná na první pohled. Urostlý gardista se zařadil těsně za Orisiana, který se na něj povzbudivě usmál. Vyvolená proti Rothově přítomnosti nic nenamítala.

Orisian předpokládal, že je Cerys povede zpět dolů, nejdřív mohutnou hradní věží a pak chodbami a místnostmi proraženými do hory, takže připomínaly cestičky, které si vrtají červi v jablku. Místo toho stoupali. Kamenné spirálovité schodiště je vedlo vzhůru, až je nakonec nečekaně vyvrhlo na střeše věže.

Vítr zahnal všechny vzpomínky na zatuchlou komnatu, v níž ležel Tyn. Cloumal Orisianovou kazajkou a vlasy, Vyvolené přirážel k nohám dlouhé, těžké šaty. Orisian zavřel jedno oko a odvrátil hlavu od vichřice. Po nebi nad jejich hlavami se prohánělа oblaka, vrstva na vrstvě, bouřlivý příval výparů a mlhy. Pod nohama se jim rozprostíraly spletité linie Highfastu − od hlavní hradní věže se po celém vrcholu hory táhly hradby, budovy a cimbuří.

Cerys je vedla podél nízkého cimbuří na východní stranu věže. Odrhnula si vlasy z tváře, podívala se na Orisiana a ukázala do propasti. Opatrně se vyklonil a pohlédl dolů. Vysoká zeď se tyčila nad hlubokou a divokou roklí. Skalní stěny pod nimi byly strmé, nedobytné. Kus dál zaplňovaly obzor řady rozeklaných, drsných vrcholů. Z nejvyššího z nich vlály jako nemilosrdné zástavy zimy praporce mraků nebo snad víry prachového sněhu. Orisian neviděl jediný strom, žádnou známku života − až na jednu. Dole pod nimi bojovalo s větrem velké hejno vran. Černí ptáci se míhali sem a tam, prohánělі se a svištěli vichřicí, která burácela roklí. Připomínali tmavá zrníčka popela vychrlená do vzduchu zuřivým požárem. Někteří jako by mizeli v otvorech skalní stěny hluboko dole, zatímco další jako by z nich vylétali.

Rothe, který stál vedle Orisiana, vykoukl přes cimbuří, takřka okamžitě ale couvl zpět. Jemně stáhl zpátky i svého thana.

„Inurian měl vránu," řekl Orisian Cerys tak hlasitě, aby přehlušil vítr.

Vyvolená přikývla. „Mnozí tady ji mají. Je to tradice, sahající až k Lorrynovi." Orisianovi připadalo, že nemusí křičet zdaleka tak jako on. Její hlas se k němu nesl navzdory větru běsnícímu všude kolem. Klouzala pohledem po horách a po uhánějících mracích.

„Toto je staré místo, thane, prastaré místo sevřené prastarými obavami. Pro *na'kyrimy* je to velmi příhodný domov, nemyslíte?" Když Orisian nereagoval, pohlédla na něj. „Myslím, že jste trochu zklamán tím, co jste tady našel."

Orisianovi to neznělo jako otázka, a tak neodpověděl. Nezdálo se, že by tím Vyvolenou rozzlobil nebo urazil.

„Člověk by řekl, že se ten, kdo se rozhodne žít na tak drsném místě, musí něčeho bát. Něco ho musí pronásledovat, lepit se mu na paty. A neplatí to jen tady. Kde ještě narazíte na bytosti jako my? V Dyrkyrnonu, kde je suchá země ještě vzácnější než moudrý than; v Koldihrve, na samém konci světa. Bojíme se. Samozřejmě že se bojíme. My *na'kyrimové* známe strach stejně důvěrně jako vlastní stín. Pojďte."

Zavedla je do závětří vížky na rohu střechy. I když vítr stále narážel do kamenného zdiva věže a kvílel, ledový chlad trochu polevil.

„V Inurianovi jste poznal toho nejlepšího z nás," pokračovala Cerys. „Byl pánem svého strachu. Nebo spíš jeho zvědavost ovládala jeho strach i jeho samého. Nakonec ho víc zajímal svět za hranicemi těchto zdí než bezpečí, které mu může Highfast nabídnout. My, kteří tu dál žijeme v odloučení, nejsme stejní, jako byl on. Možná vám to připadá jako chyba, ale nemůžeme být jiní, než jsme. Jiní než to, co z nás tento svět učinil."

„Ani bych to po vás nežádal," zakřičel Orisian do vichru.

„Ať už Yvanin jazyk pohání zášť, nebo ne, má pravdu. Všichni se bojíme Aeglysse a toho, co by jeho přítomnost ve světě mohla způsobit. Pokud lidé dojdou k závěru, že *na'kyrimové* opět představují hrozbu, je nás příliš málo a jsme příliš slabí, než abychom mohli udělat něco jiného než odevzdaně zemřít nebo uprchnout. Pokud Anainové usoudí, že se jim nelíbí směr, jakým se události ubírají, není nikdo, kdo by se mohl vzepřít jejich vůli, ať už se ji rozhodnou projevit navenek sebepodivněji nebo sebenecitelněji. A pokud se Aeglyssovi podaří využít možnosti, které mu jeho proměna nabízí, místo aby se jimi nechal zničit, je možné, že se brzy budeme všichni brodit po kolena v krvi. Víte, co je na něm tak zvláštního, thane? Chápete, proč bychom ho měli považovat za hodna našeho − i vašeho − strachu?"

Orisian čekal, až mu Cerys odpoví.

„Protože je něčím starým," překřičela Vyvolená vytí větru. „Něčím, co nikdo z nás za celý život nespatřil. Je *na'kyrimem* tak mocným, tak ponořeným do Sdíleného, že se, možná jako jediný z nás, nemusí bát. Přemýšlejte! Jak nestvůrný musí být, když si ho všimli samotní Anainové? Možná si to ještě sám neuvědomil, možná dosud nepochopil, kým je, ale my všichni to tady cítíme, ve svých srdcích i myslích. Po víc než třech stech letech je prvním z nás, kdo se může stát spíš otcem strachu než jeho dítětem."

Natáhla k Orisianovi ruku. Na kratičký okamžik zaváhal, pak ji uchopil. Vyvolená lehce přimhouřila oči. Její rty se sevřely. Orisian cítil, jak mu dlaní projíždí slabý a neurčitý záchvěv tepla.

„Cítíte to?" zeptala se Cerys.

„Trochu."

Pustila ho. „Vy − vaše rasa − jste možná ke Sdílenému hluší a slepí, ale to neznamená, že je mimo váš dosah. Pokud by tomu tak bylo, nemohla bych vám dát pocítit ani ten slabý náznak. Bude teď mnoho těch, jejichž spánek narušují zlé sny, a nebudou to jen *na'kyrimové*. Mnohé mysli budou poznamenány hněvem, který nebude tak úplně jejich. Žádná bytost schopná myslet není ve skutečnosti oddělena od Sdíleného. Někteří věří, že Sdílené je právě tou látkou, z níž je tvořena mysl. A na toto území vrhá Aeglyss svůj

stín. To je místo, kde povstávají Anainové.“ Povzdechla si. „Nejsme to jen my, ubozí *na'kyrimové*, kteří se mají v dnešní době čeho bát, thane. Aeglyss tráví studnu, z níž všichni čerpáme naše myšlenky, naše touhy. My *na'kyrimové* jsme to jen pocítili jako první.“

Na větrem bičované střeše, s temnými mračny letícími nad hlavou a křikem vran odrážejícím se od stěn ponuré rokle, připadal Orisianovi svět náhle jako velmi nepřátelské místo. Cerys hovořila o věcech, kterým jen stěží rozuměl, přesto v tu chvíli nepochyboval, že má pravdu. Hrozilo, že na svět padne strašná temnota. Že se v takovém světě bude vršit jedna hrůzná událost na druhou, že míra utrpení, jehož už byl svědkem, bude zdaleka překonána. Odvrátil se od vážné tváře *na'kyrimky*. Rothe stál vedle a mlčky přihlížel. Orisian se zachvěl.

„Můžete mi tedy říct, jak mu čelit?“ zeptal se Cerys.

„Jen částečně,“ řekla Vyvolená. „Tím, že vás varujeme před hrozícím nebezpečím, vás proti němu možná trochu vyzbrojíme. A je tady Eshenna. Promluvte si s ní. Domnívá se… netuším, zda má pravdu či nikoli, ale domnívá se, že se pořád dá něco podniknout. Že jsou v Aeglyssově brnění trhliny.“

Orisian přikývl.

„Možná vám bude trochu připomínat Inuriana,“ poznamenala Cerys, zatímco je vedla zpátky ke schodišti. „Není ještě sužována strachem, oloupena o zvídavost. Ale nezapomeňte, že podle našich měřítek je stále mladá. Zbrklá. A nezapomněla na Aeglysse. Její myšlení je tím poznamenáno.“

*

Highfast se ponořil do dalšího zimního soumraku, jako by se navracel domů, k vlastní podstatě. Vichřice se utišila, mraky seskupily a seslaly na pevnost jemnou mlhu. Tma zahalovala vížky a cimbuří, klesala dolů po stranách věží, rozlévala se po hluboko položených nádvořích. Poslední vrány zakrákaly a snesly se, neviditelné, z noční oblohy ke svým hnízdům.

Orisian, Rothe a Yvane mlčky procházeli labyrintem pochmurných chodeb. Na cestu jim svítil průvodce s pochodní a zaháněl stíny. Za nimi se opět snášela tma, Orisianovi přímo za patami.

Průvodce jim otevřel dveře a ustoupil stranou.

„Počkám tady, abych vám mohl posvítit na cestu zpátky,“ řekl.

Eshennu našli uvnitř, v dlouhém, úzkém dormitáři. Seděla na jedné z postelí, ruce složené v klíně. Ve světle olejové lampy vypadá skoro jako člověk, pomyslel si Orisian. Když vstoupil, vstala a kývla jim na pozdrav.

Vypadala nervózně. Pokynul jí, aby se opět posadila. Usedli s Yvane na postel naproti ní. Rothe čekal u dveří.

Orisian netušil, zda bylo moudré přivést s sebou Yvane, ale chtěl, aby mu stará *na'kyrimka* pomohla orientovat se v těchto vodách. Příliš mnoho věcí pro něj bylo neznámých a cizích. Yvane nemohla nahradit Inuriana, přesto byla pro Orisiana něco jako tlumočník.

„Vy znáte Aeglysse?" zeptal se Eshenny. Vážně přikývla.

„Každé ráno se budím s pachutí hněvu v ústech, se zvukem nenávistného zvonění v uších. Kdybych teď zavřela oči, cítila bych, jak mi do mysli proniká jeho žlučovitá zatrpklost. Znám Aeglysse. Vím, že je to on."

„Řekněte mi, kým vlastně je," požádal ji Orisian.

„Jako dítě byl krutý," pravila procítěně. „Ani ne tak ve svých skutcích jako spíše ve svých slovech a instinktech. Zlomyslný a nenávistný. Než se dostal do Dyrkyrnonu, hodně toho vytrpěl. Mnozí z nás hodně strádali, ale většina se přes to dostala nebo se naučila se svými vzpomínkami žít. On si je skoro… hýčkal. Nedokázal se vyrovnat s tím, co se mu stalo, co potkalo jeho rodiče. Minulost na něj těžce doléhala. Vyprávěl nám, že jeho otec byl válečníkem Černé stezky a že ho Bílé sovy zabily, protože se zamiloval do kyrininské ženy. Jeho matka zemřela zimou nebo hladem na severním břehu močálů. Utekla s Aeglyssem od Bílých sov, když se rozhodly, že ho zabijí také. Aspoň tak to vykládal."

„Ale v Dyrkyrnonu nezůstal," řekl Orisian.

„Pár let ano, ale pak byl vyhnán. Dopustil se mnoha malých krutostí a několika, které tak malé nebyly. Byla tam jedna dívka…" Eshenna sebou při té vzpomínce trhla. „Aeglyss po ní obzvlášť toužil. Chovala se k němu chladně, stejně jako mnozí z nás, ale její chlad ho trápil odlišným způsobem. Mnohem ostřeji. Nechtěl se s ním smířit ani ho ignorovat − možná ani nemohl. Užíral se jím. Jednoho dne ho našli samotného v bažinách, jak dřepí u tůně a hledí do vody. Sledoval tu dívku. Ležela na zádech pod hladinou. S otevřenými ústy. Topila se a vůbec nebojovala o život. Vytáhli ji a podařilo se jim ji zachránit. Aeglyss o tom nikdy neutrousil jediné slovo. Dívka tvrdila, že si nepamatuje, co se stalo. Ať už to byla pravda, nebo ne, už nikdy nebyla šťastná. Nikdy víc klidně nespala ani se nesmála bez stínu v hlase. Všichni věděli, že to způsobil Aeglyss. I tak se v něm Sdílené probudilo silněji, než jsme dokázali pochopit. Všichni se báli, co by mohl natropit, a tak ho vyhnali."

„Ušetřili by nám všem dost starostí, kdyby ho prostě zabili," zabručela Yvane.

„Myslím, že si to někteří přáli. Ale byl poslán pryč. Pokud vím, nikdo v Dyrkyrnonu už o něm nikdy neslyšel."

„Až do dneška," zavrčela Yvane. „Řekla bych, že jim už zase straší v hlavě."

Eshenna přikývla. „Ovšem pokud se tomu budou moci vyhnout, nezakročí proti němu. Dyrkyrnon je v tom stejný jako Highfast − nechtějí mít se světem nic společného, aby se svět náhodou nerozhodl, že chce mít něco společného s nimi."

„Tak tedy proti němu zakročím *já*," řekl Orisian. „Každý mi tvrdí, jak strašně je nebezpečný, a já tomu věřím, ale nikdo mi zatím neřekl, co s tím můžu dělat. Cerys naznačila, že vy byste možná mohla."

„Snad." Přelétla pohledem z Orisiana na Yvane a zase zpátky. „V Dyrkyrnonu byla jedna žena − K'rina − která se Aeglysse ujala, když se tam poprvé objevil. Vychovala ho a milovala navzdory všem jeho chybám. Pro některé z nás je bezdětnost zdrojem velkého zármutku, víte. Platilo to i pro K'rinu. Přijala Aeglysse za svého. Když ho vyhnali, zlomilo jí to srdce."

Zaváhala.

„A…?" naléhal Orisian.

„Znám K'rinu dobře. Nějakou dobu jsem se o ni starala, když Aeglyss odešel. Teď se vydala na cestu. Opustila Dyrkyrnon, thane. Míří za Aeglyssem."

„Jsi si jistá?" zeptala se Yvane.

„Je to součást mého Probuzení. Někdy dokážu ve Sdíleném sledovat stopy zanechané dobře známou myslí nebo v hrubých rysech zachytit vzdálené myšlenky. Stejně jako bez sebemenších pochybností vím, že to Aeglyssův pach teď všechno poskvrňuje, vím také to, že K'rina zaslechla jeho křik a jde za ním. A také on ji hledá. Touží po ní."

Eshennina jistota byla silná a přesvědčivá, Orisian si ale stále nebyl jist. Pohlédl na Yvane. Tvářila se vážně a zamyšleně.

Eshenna se naklonila kousek dopředu. „Je to hubená naděje, přesto ale lepší než žádná. Když jsem K'rinu naposledy hledala, nedokázala jsem se k ní přiblížit, tak mocné byly síly, které kolem ní vířily. Je důležitá. Pro Aeglysse určitě, a tudíž možná i pro nás. Takže jsem si myslela…"

Odmlčela se. S očekáváním a nadějí hleděla na Orisiana.

„Co tedy navrhujete?" zeptal se. „Abychom ji zadrželi?"

„Ano. Byla jediná, kdo s ním mohl vždycky mluvit. Když zuřil, dokázala ho uklidnit. Mohla ho vyplísnit, aniž by si vysloužila jeho nenávist. Byla jediným člověkem − jediným žijícím člověkem − kterého kdy miloval, aspoň pokud je mi známo. Potřebuje ji. Takže ji zadržte a nenechte odejít. Učiňte z ní našeho spojence, nikoliv jeho. Použijte ji proti němu."

Orisian zíral na podlahu. Ve spárech mezi plochými kameny byly vidět tmavé skvrny − plíseň nebo nějaký druh hniloby. Samotné kameny se matně

leskly, vyhlazené staletími používání. Mladý than toužil po jistotě, po jasnosti. Toužil po ztracených dobách, kdy s sebou jeho rozhodnutí nenesla důsledky těžší než váha pergamenu. A toužil po době, kdy do jeho mysli ještě nevstoupil ten hořký, krutý nápad, nápad využít ženu K'rinu k zasažení Aeglysse. Podíval se na Yvane. Pozorovala Eshennu, ale vycítila Orisianův pohled.

„Možná," vydechla, zdráhavě a s těžkým srdcem. „Nevím o žádném *na'kyrimovi* na světě, který by se mohl měřit s tím, co se stává z Aeglysse. O žádném, který by ho mohl donutit podrobit se. Myslím, že proti němu potřebuješ jemnější zbraně. Možná, pokud si vzpomíná na tu ženu… pokud je díky ní zranitelný… mohla by být tím klínem, který v něm otevře nějakou skulinu." Pokrčila rameny. „Pokud zadržuješ něco, co je tvému nepříteli drahé, máš nad ním jistou moc. Není právě toto způsob, jak tyhle věci fungují?"

Orisian vstal a přešel k oknu se zavřenými okenicemi. Slyšel, jak se o skály Highfastu otírá noční vánek. Když položil ruku na prastaré dřevo okenic, cítil chlad noci venku.

„Kde je?" zeptal se, aniž by se ohlédl. „Víte to?"

„Myslím, že méně než dva dny cesty odtud," řekla Eshenna. „Východním směrem, trochu dál k jihu. Brzy bude u něj, pokud se včas něco nepodnikne."

„Tedy blízko," řekl Orisian tiše. Nebyl si jist, ale měl pocit, že slyší padat déšť.

„Ano. Myslím, že ano."

Orisian se otočil a zahleděl se na obě *na'kyrimské* ženy.

„Kdybych se vydal hledat tu ženu, šly byste se mnou? Obě? Potřeboval bych vás, Eshenno, abych ji mohl najít."

„Samozřejmě." Viděl její dychtivost, i když ji držela na uzdě. Jak Cerys pravila, tato *na'kyrimka* se ještě nebála, ještě neskoncovala se světem venku.

„Nejspíš ano," zabručela Yvane. „Nic moc mě tady nedrží. Hammarn ale zůstane. Líbí se mu tady. Myslím, že našel domov."

Orisian už mířil ke dveřím. „Musím si promluvit s Herraicem. Až budu vědět, co se bude dít, informuju vás, Eshenno."

*

Orisian následoval průvodce s pochodní a v hlavě měl zmatek. Rothe, kráčející vedle něj, vypadal ustaraně.

„Máte tedy v úmyslu hnát se za tou ženou?" zeptal se gardista.

„Možná. Pokud ji Aeglyss chce… dokonce potřebuje. Možná."

„Než dorazíme do Kolglasu, může být po bitvě," zabručel Rothe. Jeho hlas zněl zklamaně, utrápeně.

„To je možné. Ale tohle nám nejspíš zabere jen pár dnů. Co když mají pravdu, Rothe? Co když je Aeglyss opravdu náš největší nepřítel?" Orisian se náhle zastavil, otočil, popadl Rotha za paže a zadíval se mu do tváře. „Inurian se ho bál. Yvane, všichni tady se ho bojí. Všichni říkají totéž. A já nikdy nezažil, že by se Inurian v něčem zmýlil, Rothe. Nikdy."

Chtěl − potřeboval − Rothovu podporu. Ve skutečnosti toužil v tomto případě téměř po Rothově schválení. Žádný than by neměl žádat po gardistovi něco podobného, ale možná by to mohl žádat po opravdovém příteli, po někom, komu věří ze všech lidí nejvíc.

„Na bojišti Taimu Narranovi ani nikomu jinému k ničemu nejsem, Rothe. Chápeš? To jeho tam náš klan potřebuje. Ale já jsem tady a tohle je něco, co můžu udělat. Něco, co je možná důležité. Dokonce důležitější."

Rothe nevypadal úplně přesvědčeně. Ale přikývl, jen jednou, a to stačilo.

Herraika našli před ubytovnou vojáků, jak hovoří se dvěma svými muži. Podsaditý velitel Highfastu působil dojmem člověka, na kterého tíživě doléhají okolnosti. Jakmile k němu dorazili, odtáhl Orisiana kousek stranou.

„Thane, thane. To je dobře. Doufal jsem, že si s vámi budu moci dnes večer promluvit. Mám překvapivé zprávy."

„Ještě okamžik," řekl Orisian. „Odpovíte mi nejdřív na jednu otázku?"

„Samozřejmě."

„Když jsem dorazil, říkal jste mi, že polovina vašich mužů vyrazila na východ. Kvůli nějakým zvěstem o Kyrininech."

Herraic přikývl, zjevně zaražen, že by činnost jeho malé posádky mohla thana zajímat.

„Ano, sire. V lesích na východě Karkyrských hor žije hrstka dřevorubců a lovců. Jeden či dva nás informovali, že si všimli známek pohybu lesní rasy. Pár traperů prý dokonce beze stopy zmizelo." Pokrčil rameny. „Bílé sovy jsem neviděl na našich hranicích už celá léta. Přesto lidé tvrdí, že se k jihu přesouvají skupiny jejich válečníků. Pokud by to byla pravda, očekával bych, že se doslechnu o větších potížích, ale raději jsem se to rozhodl nechat prošetřit, i když to znělo bláznivě."

„Skupiny válečníků," opakoval Orisian.

„Ukáže se, že o nic nejde, sire. Jsem si jist."

„Ne," zamumlal Orisian. „To si nemyslím. Domnívám se, že Eshenna má pravdu. K'rina. Jdou si pro ni. Proč ji tak zoufale chce?"

Herraic vypadal zmateně. Nechápavě rozhodil rukama. Orisian jeho gesto ignoroval.

„Myslím, že vás opustíme, kapitáne.“ Obrátil se k Rothovi. „Najdi Torcailla. Ať se všichni připraví.“

Gardista bez váhání a bez námitek odešel. Herraic za ním bezradně hleděl. Orisianovi se zdálo, že vypadá smutně.

„Odejdete?“ zeptal se velitel. „Ach. Zřejmě nevíte… Dostal jsem zprávu, víte. Právě o ní jsem s vámi chtěl mluvit. Netuším jak nebo proč, ale Stínová ruka − promiňte, kancléř Haigu − je na cestě.“

Orisian poklesl na mysli. S hlavou náhle prázdnou němě zíral na velitele Highfastu.

„Je zraněn,“ pokračoval Herraic. Nervózně si mačkal sepjaté ruce. Hlavu měl nakloněnou trochu na stranu a oči široce rozevřené jako prosebník žádající nějakou laskavost. „Zdá se, že dost vážně. Nejsem si jist, co se přesně stalo. Vypadá to, že na něj nějaký chlapec vystřelil z kuše. Kancléřovy stráže ho bohužel zabily, takže se nejspíš nikdy nedozvíme, proč to udělal. Ale je možné, že kancléř přijížděl za vámi, sire? Právě to mi vrtá hlavou. Myslel jsem, že možná…“

„Ne,“ prohlásil Orisian pevně. „Pokud je mi známo, nemá se mnou Mordyn Jerain o čem jednat. Musíte mě omluvit, veliteli, ale nemohu zůstat. Povinnosti mě volají jinam. Dnes večer odjíždím. Jakmile budou naši koně připraveni.“

Při pohledu na sklíčený výraz, který se usadil na Herraicově tváři, bodl Orisiana osten viny. Tichý, usedlý svět toho ubohého muže se otřásal v základech. Bylo by třeba ale něčeho mnohem závažnějšího, aby to Orisiana přimělo zůstat a klidně čekat na Mordyna Jeraina. Veškerá svoboda jednání, kterou si svým odjezdem z Kolkyre vydobyl, by s největší pravděpodobností nepřežila přítomnost Stínové ruky.

Rychle odešel, už naprosto posedlý touhou co nejrychleji zmizet. Cestou zaslechl, jak se pár Herraicových mužů vzrušeně baví ve dveřích kuchyně.

„Přijíždí Stínová ruka,“ říkal právě jeden z nich bázlivým, rozechvělým hlasem. „Přijíždí Stínová ruka.“

XI.

Sirianova Hráz byla jinou vesnicí. Když tu byla Wain naposledy, stala se svědkem toho, jak Shraeve a její Inkallimové ničí velkou přehradu, která dala tomuto místu jméno. Části hráze dosud stály, byly už ale jen bezvýznamným památníkem přílišného sebevědomí dávno mrtvého thana. Glaské mokřady, bažinaté jezero, které přehrada zadržovala a které ve svých vodách utápělo

Kan Avor, zmizelo. Řeka teď tekla nerušeně. Její břehy byly nezřetelné − po proražení hráze se vytvořily rozsáhlé plochy promáčeného bahna a trosek.

Samotná vesnice přišla v okamžiku zkázy přehrady o smysl své existence. Její obyvatelé po léta udržovali vodní dílo v pořádku a sloužili potřebám poutníků, cestujících po silnici mezi Anduranem a Glasbridgem. Teď byla hráz pryč a po silnici už procházeli jen vojáci. Připravena o svůj úkol pozbyla Sirianova Hráz posléze i své obyvatele. Nezůstal tady jediný lanniský muž, žena ani dítě. Ti, kteří nebyli zabiti, když Černá stezka obsadila vesnici, nebo včas neutekli, byli rozprášeni − dospělí přinuceni pracovat v Anduranu nebo Glasbridgi, děti s největší pravděpodobností pochytány Inkallimy a poslány na sever.

Místo původních vesničanů teď Sirianova Hráz poskytovala přístřeší několika Inkallimům a desítkám jejich horlivých stoupenců, které kolem sebe shromáždili. Jen tudy procházeli, aby se zúčastnili bitvy, která se měla, jak všichni věděli, každou chvíli odehrát u Glasbridge.

Fiallic vedl hlavní masu armády jižní stranou údolí, aby vpadl do boku nebo do týlu každému vojsku, které by pochodovalo na Glasbridge. Ty, kteří se jako Wain rozhodli vydat po silnici vedoucí podél severního břehu řeky, čekala namáhavější cesta. Wain věděla, že za Sirianovou Hrází bude pouť povodní zničenou krajinou obtížná. Ale zavede ji ke Kaninovi, po jehož boku se hodlala postavit nepříteli a bojovat. Navíc mohla tímto způsobem držet Aeglysse a jeho Kyrininy dál od masy věřících i Temegrinova hněvu.

Spokojena, že je kůň dobře ustájen na noc, vycouvala Wain ze stáje a cestou ještě poplácala zvíře po bocích. Její gesto bylo současně výrazem podráždění i zdráhavého respektu k tvrdošíjnosti zvířete − celý den si počínalo paličatě a divoce. Kůň se ohlédl a obdařil ji pohledem, z něhož Wain vyčetla pohrdání.

Venku na dvoře se její vojáci starali o své koně − přivazovali je k dlouhému provazu nataženému po straně bloku stájí. Za nimi, ve vlhkém soumraku, kde vesnice ustupovala polím a houštinám, viděla Wain nezřetelné postavy Bílých sov, jak vztyčují tábor. Aeglyss byl dozajista s nimi. Už od chvíle, kdy opustili Anduran, měl mizernou náladu. Byl tak mrzutý a sklíčený, že tím všechny znervózňoval, včetně Wain samotné. Už déle než den jí neřekl jediné slovo − ani nikomu jinému, pokud mohla soudit. Někdy, když se na něj zadívala, měla pocit, že hledí na největší naději pro jejich věc. Jindy se prostě jen bála.

Hostinec už byl plný, obsazený třiceti nebo čtyřiceti prostými příslušníky klanu Gaven-Gyre. Wain nařídila svým mužům, aby je vyhodili. Chtěla se zavřít v pokoji a spát tak dlouho, dokud jí to její neklidná mysl a tělo dovolí. Nic z toho ale nebylo. Její mysl byla příliš rozjitřená, než aby se odevzdala

spánku. Wain chvíli ležela s otevřenýma očima ve tmě, pak vstala, natáhla si holínky, kazajku a úzké kalhoty a vyšla ven na dvůr.

Noc byla klidná a tichá, ve vzduchu ale visela změna počasí. Wain vyrostla na hradě Hakkanu, kde se každou zimu intenzivně cvičila v umění číst vzduch, vítr i oblohu. Brzy bude padat sníh, pomyslela si. To by bylo dobré. V tuto roční dobu se nikdo nehnal ochotně do boje, pokud to ale nešlo jinak, nahrávalo počasí Černé stezce. Nepřítel, kterému měli čelit, určitě neznal zimu tak důvěrně jako klany Gyre.

Stráže mající na starosti koně zaznamenaly její přítomnost a snažily se působit ještě ostražitěji. Wain vzhlédla. Mraky, které přinesou sníh, ještě nedorazily. Na noční obloze zářil bezpočet hvězd, rozesetých po nebeské klenbě jako zrníčka světélkujícího písku. Měsíc jasně svítil. Wain se kouřilo od úst a mlžné obláčky se rozplývaly v mrazivém vzduchu. Poblíž řeky zaštěkala liška. Z jedné z chat se nesl veselý opilecký smích. Pak zaslechla jiný zvuk, zprvu jen nejasně. Otočila se. Byly to hlasy Kyrininů, pronikavé a ostré v průzračném vzduchu. Wain nedávaly smysl. Chvíli měla dojem, jako by se škorpili psi nebo hašteřili ptáci. Pak z nesrozumitelných slov vycítila znepokojené, hněvivé i ustrašené tóny.

Wain zaváhala. Nebyla si úplně jistá, co ji zadržuje. Snad jakási neurčitá úzkost. Setřásla ji a zamířila k polím, zalitým měsíčním světlem. Hrstka vojáků vyrazila neuspořádaně za ní. V ležení Bílých sov vládl zmatek. Několik kyrininských válečníků se už rozprchlo pryč od jednoduchých stanů a teď postávali opodál a hleděli zpátky, napjatí jako psi, kteří větří nebezpečí, nedokážou ale určit jeho podstatu. Většina Kyrininů zůstala uprostřed tábora, kde zmateně bloumala způsobem, který Wain u lesní rasy dosud nezaznamenala. Někteří křičeli, hlasy napjaté. Wainina příchodu si nikdo nevšímal.

Razila si cestu vpřed, ani teď jí ale Kyrininové nevěnovali pozornost. Veškerý jejich zájem se upínal k malému kousku země, kolem kterého se rozestavili. Ležel tam Aeglyss, zpola schoulený na boku, jednu paži vytrčenou dopředu. Ruka se mu třásla a škubala sebou na trávě tam a zpátky. Oči měl křečovitě zavřené. Ze rtů se mu dralo tiché sténání. Wain pokročila vpřed, aby ho zvedla, ale zarazila se. I v nevýrazném, bezbarvém měsíčním světle a v záplavě mihotavých stínů vrhaných táborovými ohni bylo zjevné, že něco není v pořádku.

Aeglyss ležel ve velkém kotouči mrtvé trávy − v takřka dokonalém kruhu mnohem světlejším než zbytek pole. Uvnitř byla tráva nejen mrtvá, ale také nepřirozeně dlouhá; táhla se ve velkých rozcuchaných pásech. Vypadalo to, jako by ze země vyrazil velký trs bičům podobných stébel, která takřka okamžitě zase odumřela. Když Waininy oči rozeznaly detaily, všimla si, že je

zápěstí *na'kyrimovy* natažené paže omotáno úponky mrtvé, křehké trávy; další mu jako nějaký lidový ornament visely kolem krku a ještě další se mu spirálovitě vinuly kolem nohy. Tvář i vlasy měl umazány hlínou. Z rány na zápěstí se mu vyřinula krev a vytvořila skvrnu, černou ve světle měsíce. Aeglyss sebou křečovitě škubal. V nočním vzduchu se vznášel podivný, teplý pach, který nedokázala Wain nikam zařadit. Voněl zoranými poli a mokrými poleny. Nepatřil sem.

Bílé sovy byly nervózní, štěkaly na sebe a bědovaly. Wain spatřila Hothyna − muže, kterého považovala za to nejbližší vůdci, co tihle divoši měli. Stál naproti ní a hleděl dolů na *na'kyrima.* V jeho tváři se zračila téměř lidská vitalita. Viděla zděšené okouzlení. Ať se tady stalo cokoliv, vyvolalo to mezi svědky něco mnohem komplikovanějšího než pouze strach. Kyrininové jako by byli ochromeni zmatkem.

„*Na'kyrim* je nemocný. Odneste ho pod střechu," nařídila Wain svým vojákům, kteří se jí strkali za zády.

Udělali, co jim nařídila. Kyrininové nic nenamítali, í když to Wain zpola očekávala. Sledovali, jak dvojice Waininých gardistů zvedá Aeglysse. S ním se do vzduchu zvedly i pruhy trávy, neochotné uvolnit své sevření. Vojáci nesli *na'kyrima* zpátky do hostince a Wain je následovala. Pár kroků za ní šel jako pozorný, ostražitý pes Hothyn.

*

„Až na pár škrábanců nevidím žádná zranění, která by už neměl předtím," povzdechla si ranhojička, zatímco si smývala z rukou *na'kyrimovu* krev. „Rány na zápěstích se opět otevřely. Znovu jsem je ovázala. To je všechno, co pro něj mohu udělat."

Mladá žena pokrčila rameny. Wain připadala nezkušená, nejistá si vlastními vědomostmi a schopnostmi, ale nikoho lepšího nebyli schopni v Sirianově Hrázi najít. Tak jako tak nebylo třeba zvláštního talentu, aby člověk pochopil, že to, co Aeglysse postihlo, nemá co dělat jen s tělem.

Byl už klidnější, tu a tam se mu ale stále třásly paže. Rty se mu chvěly. Někdy sténal a skoro neslyšně mumlal nějaké nesmysly. Dvakrát propukl v zneklidňující smích − drsný, hněvivý, kdákavý. Wain přemítala, zda už definitivně přišel o rozum. Pomyšlení, že by mohl po tom všem zklamat její naděje a podlehnout šílenství, ji zlobilo.

Ranhojička se nervózně zadívala na Hothyna. Kyrinin stál mlčky v koutě, stejně jako po celou dobu, kdy vyšetřovala Aeglysse. Ani na okamžik

nespustil z *na'kyrima* nelidské oči, nevěnoval pozornost ničemu kromě vychrtlé postavy natažené na posteli.

„Odejdi," nařídila Wain mladé ženě podrážděně. Ta se uklonila a odešla.

Aeglyss zase něco mumlal. Wain se nad ním sklonila a pokusila se zachytit pár slov, ale nehovořil lidským jazykem. Možná to byla nějaká kyrininská hantýrka. Jeho dech páchl hnilobou, jako by se mu tělo uvnitř rozkládalo. Wain stáhla tvář a pak si všimla, že Aeglyssovy oči, tak blízko jejím, jsou otevřené − kousky šedého kamene, protkané teď červenými žilkami jako myriádou drobných trhlin, odhalujících maso nacházející se pod povrchem. Prudce cukla hlavou, znechucená takovou blízkostí.

„Co je s vámi?" zeptala se.

Aeglyss se slabě usmál. „Nic. Vede se mi dobře."

Wain si odfrkla.

„Nevysmívejte se mi," zasípal Aeglyss. „Odhalujete tím hloubku vlastní neznalosti. Sílím."

Rozesmál se, ale bylo to na něj příliš. Jeho smích se rychle změnil v sípavý kašel, který mu otřásal rameny. Na bradě se mu objevily sliny. Wain se znechuceně odvrátila. Všimla si, že Hothyn dál upírá pohled na Aeglysse. Stál naprosto nehybně, oči široce rozevřené.

„Stále žiju," vyštěkl Aeglyss. „Přišli si pro mě, poháněni strachem. Chtěli mě utišit, umlčet, zlomit. Cha! Neměli tušení! Stále žiju a oni utekli, přes…"

Jeho slova zanikla v dalším záchvatu kašle. Wain se na něj znovu zadívala.

„Mluvíte jako pominutý," zabručela. „Takže jste zešílel?"

„Ne. Nezešílel." Jeho hlas zněl rozzlobeně. „Tohle není šílenství, vy hloupá… Šílenství ne. Nevím, co to je. Nevím." A pak hněv najednou vyprchal a to, co Wain spatřila v jeho tváři a zaslechla v jeho slovech, byl strach a zmatek. Téměř dětský; odporně křehký.

„Nechápu," zamumlal. „Proč se o mě zajímají Anainové? Čím jsem je urazil? Neudělal jsem nic… a přesto ke mně přicházejí, sápají se mi po mysli, snaží se mě rozdrtit. Myslí si, že jsou pány všeho. Nebo možná nemyslí vůbec. Možná… ach, co na tom záleží? Přesahuji jejich schopnosti. Ano, i jejich schopnosti."

Wain měla dojem, že se zasnil, ale pak otočil hlavu na stranu a zadíval se přímo na ni.

„Slyšíte mě, thanova sestro? Převyšuji dokonce i je, strašné Anainy. Nemohou mě porazit. Jaká úžasná zrůda tedy musím být?"

„Nevím," řekla Wain. Ve spáncích cítila rostoucí tlak, žhavé, bolestivé tepání hluboko v lebce. Z jakýchsi důvodů pořád vnímala Aeglyssův zkažený dech. Tlačil se jí do nozder, kroutil se ústy a dolů hrdlem. Bylo to odporné,

ale ne hroznější než mrtvý dotek jeho očí na její kůži. Místnost jí náhle připadala strašlivě stísněná. Nedostávalo se jí vzduchu.

„Měl byste odpočívat," řekla a odešla. Jak scházela po schodech, slyšela stále Aeglyssův smích a tak, jako ji provázel ten neduživý zvuk, odnášela si s sebou i Aeglyssův zápach a ozvěnu jeho divokosti ve své mysli.

Poručila si víno a žíznivě ho vypila. Jednomu z gardistů nařídila, aby přikládal na oheň a vršil do něj jedno poleno za druhým tak dlouho, až plameny šlehaly do výše. Přesto jí stále byla zima, teplo jako by k ní nedosahovalo.

Z roztržitého zamyšlení ji vytrhl dusot koní, doléhající z venku. O dláždění dvora zazvonily podkovy. Ozvaly se hlasy. Otevřela prudce dveře hostince a vyhlédla ven, připravena vylít si svůj neklid na jakékoliv vhodné oběti. Světlo, které se kolem ní prodralo z místnosti, ozářilo asi třicet postav na koních a Wain se raději rozhodla držet jazyk za zuby. Byli to Inkallimové, strozí a nadutí. Vedla je Shraeve. Shlížela ze své vyvýšené pozice s výrazem arogantního pobavení.

„Myslela jsem, že už budete zpátky v Glasbridgi," řekla Inkallimka.

„A já jsem se domnívala, že budete s Fiallicem u jeho armády. Je vaším pánem, nemýlím-li se."

„Mým pánem je osud, stejně jako vaším. Pokud se má Fiallicova armáda dostat nepříteli do boku, je třeba udržet přístupové cesty ke Glasbridgi. Právě na křídlech nepřítele bude bitva nejkrvavější a tam také bude naše místo." Shraeve seskočila ze sedla a přistála na zemi. „A taky jsem byla zvědavá. Během pobytu v Anduranu jsem o tom vašem ochočeném míšenci zaslechla spoustu zajímavostí. Vypadá to, že se od chvíle, kdy jsme spolu naposledy zavítaly do téhle ponuré malé vesnice, hodně věcí změnilo."

„To není vaše starost," vyštěkla Wain. „Hovořila jsem o Aeglyssovi s mnohem výše postavenými mezi Dětmi Stovky, než jste vy. Pokud hledáte přístřeší pro své lidi, najdete je v domech. Tady už pro vás není místo."

„Měla byste se naučit lépe rozlišovat mezi svými přáteli a nepřáteli, mylady," prohlásila Shraeve s pohrdavým úsměvem. „Ať se vám to líbí, nebo ne, my havrani jsme teď nejbližšími spojenci vašeho klanu." Odváděla svého koně po cestě, vedoucí podél tmavých řad ubohých baráků dolů k řece. Ostatní Inkallimové jako jeden muž tiše seskočili z koní a následovali ji. Wain sledovala, jak odcházejí, a snažila se ovládnout svůj neurčitý, temný hněv. Pak se obrátila na patě, vešla zpátky do hostince a zabouchla za sebou dveře.

*

Noc se ponořila do svých nejchladnějších hlubin. Wain ležela ve svém pokoji, ale nespala. Oknem dopadal na pokrývku čtverec měsíčního světla a rozprostíral se na ní jako pavučinkově jemný, stříbřitý šál. Pozorovala hrubé dřevěné trámy na stropě. Spánek pro ni vždycky představoval problém, když měla mysl takhle čilou. Toto ale bylo něco jiného. Vždycky, když se pokusila zkrotit myšlenky, odskočily pryč, jako by je zasáhlo šlehnutí povozníkova biče. A pokaždé se znovu a znovu vracely k Aeglyssovi.

Chvíli si přála, aby tu s ní byl Kanin, pak si to ale rozmyslela. Bratr měl k *na'kyrimovi* příliš silný odpor, než aby byl schopen uvažovat jasně. Omezovalo ho to. Jeho názory vždy poznamenával nedostatek sebekázně. Kaninovo zanícení a víra ho dokázaly donést jen tak daleko, nikdy nebyly bezvýhradné. Milovala bratra za tu slabinu, jemný rozdíl mezi nimi, který ho činil tím, kým byl. Přesto to stále byl rozdíl. Znamenal, že jednu část jejího já bratr nikdy tak úplně nepochopí.

Wain dosud nenašla hranici, kterou by váhala překročit, pokud by ji k ní dovedla Černá stezka. Byl právě to důvod, proč cítila v hrudi ten bodavý hlad? Něco v ní procitlo k životu a spatřilo vzdálený obzor, který byl velkým příslibem. Ať to bylo cokoliv, probudil to Aeglyss. Ale probudil v ní také odpor.

Stíny se přesunuly. Tmavé tůně v pokoji se pohnuly a rozestoupily a náhle stál u postele Aeglyss. Natahoval k ní hubenou ruku. Otevřela ústa, aby vykřikla, a snažila se přimět tělo, aby na něj zaútočilo, ale nezmohla se na jediný zvuk ani pohyb. V hlavě jí burácel strach, ale ne nadlouho. Vystřídalo ho něco jiného; zaplavilo ji cosi klidného a jemného. Aeglyss postoupil o krok blíž. Naklonil se do proudu měsíčního světla. Vrhlo mu proužek na lícní kost. Wain ležela naprosto nehybně, přesto měla pocit, jako by se jí každý sval v těle třásl hrůzou. Její mysl zaplavovaly nové myšlenky a jako tichý šepot překonávaly propast mezi ní a Aeglyssem. Nebyly její, přesto byly jejím vlastním dost podobné na to, aby je nemohla odvrhnout.

„Už jste někdy byly odmítnuta, thanova sestro?" zeptal se Aeglyss. „V čemkoliv?"

Jeho hlas byl jako živá bytost, která se jí zlehoučka sunula po kůži, vinula se kolem ramen a šíje a dotýkala rtů.

„Už mě to tak unavuje, víte," šeptal Aeglyss a byl najednou velmi blízko. Cítila jeho útlou ruku na ňadru. Cítila ho v hlavě a nedokázala rozlišit, co je on a co ona.

„Celý život jsem byl odmítán těmi, kteří se považovali za něco lepšího," mumlal. „Teď už se nenechám. V ničem. Učím se, pomalu. Každým dnem vidím další možnosti, každým dnem rostu. Mohu odrazit samotné Anainy.

Cítím myšlenky v myslích na druhém konci světa. Slyším svou matku, mohu ji zavolat… ne, ne. To není moje matka.“

Zamžikal a se staženou tváří potřásl hlavou. Wain se na okamžik vzpamatovala a nadechla se, aby začala křičet. Pak na ni *na'kyrim* opět upřel oči a přikryl jí ústa rukou. Její vnímání sebe sama se zachvělo a ustoupilo hladce a plynule jako vlna při odlivu.

„Tiše, tiše! Tohle není pro nikoho kromě vás a mě. Tohle bude láska. Navěky. Chcete to, stačí jen naslouchat vlastním touhám. Ukážu vám cestu. Půjdeme spolu.“

Když nadzvedl pokrývku, nějaká němá část Wain naposledy vykřikla zděšením a hrůzou. Ta část ale slábla, poddávala se, až brzy zmizela docela.

*

Aeglyss stál v mléčném světle brzkého rána a zaníceně hovořil s Hothynem a dalším půltuctem Bílých sov. Wain ho pozorovala z okna svého pokoje v hostinci. Viděla ho jasně, tam dole na dvoře, přesto stál i s ní tady v okně. Pnul se jejími myšlenkami jako břečťan po stromě. Teď už nikdy nebude bez něj.

Uvědomovala si, že pocity, které jí proudí, jistoty upevňující se jí v mysli, nepatří jí. Zdálo se to nedůležité; stejně nedůležité jako slabý, slaboučký hlas viny, který přežíval někde v jejím nitru. Ten hlas mumlal cosi o zradě. Zradila svého bratra. Nechápala ovšem jak. Ten žalující hlas hovořil jazykem, kterému nerozuměla, i když věděla, že kdysi − před včerejší nocí − býval jazykem jejích vlastních myšlenek. Nebylo jí zatěžko ignorovat dokonce i tuto podivnost. Černá stezka sledovala vytýčený směr a Wain měla pocit, že její nohy, nohy celého světa, po ní nikdy nekráčely tak pevně jako teď.

Nad ránem byla vzhůru, zatímco Aeglyss se neklidně zmítal ve spánku. Měsíční světlo ozařovalo slzy na jeho tváři. Plakal a klel, aniž by se probudil, a Wain slyšela zaznívat z jeho hlasu velkou trýzeň.

Za svítání, zatímco stále spal, ležela vedle něj a pozorovala ho. V tu chvíli byla jeho tvář klidná. Pod víčky pohyboval očima, dýchal zhluboka a pomalu. Po odporu, který kdysi cítila k jeho nelidským rysům, nezbyla ani stopa. Byl vzdálenou vzpomínkou, odkazem jiné osoby. Místo toho teď spatřovala ve způsobu, jakým se mu rýsovaly kosti pod kůží a jakým jeho ladné prsty s bílými nehty spočívaly na pokrývce, přísnou krásu.

Potom se Aeglyss jedním rázem přenesl ze zdánlivě hlubokého spánku do stavu bdělosti. Prudce otevřel šedivé oči a jasným, pozorným pohledem se střetl s jejím. V tu chvíli jí projel záchvěv strachu, jako by byla dítětem

přistiženým při sledování něčeho zakázaného. Neřekl nic. Vlastně jí kromě toho prvního, pronikavého pohledu skoro nevěnoval pozornost. Vstal, ponořil si hlavu a tvář do ledové vody a oblékl se.

Wain seděla nahá na posteli a pozorovala ho, jak se pohybuje po místnosti. Nepotřebovala, aby s ní mluvil. Byl už s ní, v její mysli. Teprve když byl na odchodu, podíval se na ni. Nezaujatě, střízlivě. Přešel k ní a pootočil jí tělem tak, aby viděl stopy, které zanechal na jejích zádech.

„Kdysi mi někdo řekl, že mám srdce psa," řekl. Z jakéhosi důvodu se po těch slovech rozesmál, hořkým, ztrápeným smíchem. „Ale podcenil mě. Jak se na tebe dívám, musím mít v sobě přinejmenším kus vlka. Byl jsem zlomen a přetvořen. Ten někdo by mě už nepoznal."

„Trápily tě zlé sny," řekla.

Sňal ruku z jejího ramene, ale zůstal stát za ní. Neodvažovala se otočit.

„To, co je ve mně, mi nikdy nedává pokoje," řekl Aeglyss. „Vždycky sním. O více věcech, než si dokážeš představit. Zdálo se mi o K'rině." Z jeho hlasu zaznínval nádech touhy. Wain slyšela jeho dech. Ráda by se teď na něj podívala, ale bála se, co by mohla spatřit. Byl příliš mocný, příliš nesmírný, než aby ten pohled snesla.

„Myslím, že mě milovala. Ne tak jako ty, má drahá. Ne jako ty. Ale svým vlastním způsobem." Povzdechl si. „Uvidíme. Bude se mnou a uvidíme. Moji ohaři jsou jí na stopě."

Políbil Wain na šíji. Tělem jí projel mráz, polaskal ji.

„Počkej tady na mě," zašeptal. „Potřebuji si promluvit s Bílými sovami. Musí pochopit, co se stalo. Jestli ne… tihle divoši žijí v úctě a bázni před Anainy. Nemůžu je nechat běžet zpátky do Anlanu a vyprávět historky… Musí… musí mi věřit. Musí se podřídit."

Wain cítila, jak jí klouže nehtem po zádech, po páteři. Byl to chladný, omračující pocit.

„Musím je mít pevně pod kontrolou. Bez toho by nemohla mezi nimi a mnou zavládnout důvěra. Nemohu nikomu věřit… kromě tebe. Tobě mohu věřit, Wain, protože jsi moje. Jsme teď spojeni. Byl to jediný způsob, jak získat jistotu. Chápeš?"

„Ano," vydechla. Pak neslyšně odešel.

Teď ho pozorovala a měla pocit, jako by na jeho drobnou postavu shlížela z vrcholu mohutného útesu, z nepředstavitelné výšky. Ta drobná postava byla ale ověnčena děsivou slávou, kterou nikdo kromě ní nemohl vidět. Sálal z ní příslib moci, absolutní a naprosté.

3

Anainové

Když už První rasy nebylo a bohové se rozhodli stvořit pět nových, aby zaplnili mezeru, která jejím zničením vznikla, stvořil nejprve Strážce brány Huaniny. Pak stvořil Bůh, který se smál, Kyrininy a Světlo, které zpívalo, Saoliny. Potom dal ukrutný Divoch zvaný též Kopí povstat Whreininům.

Stvořitelkou poslední rasy se měla stát Bohyně. Víc než kdo jiný, snad s výjimkou Boha, který se smál, milovala zeleň světa. Víc než kdo jiný, snad s výjimkou Havrana, věděla, co se skrývá pod povrchem světa, který stvořili, a chápala, že ne všeho, na čem opravdu záleží, je možno se dotknout nebo to uchopit. A tak stvořila Anainy, kteří nemají žádnou pevnou podstatu kromě té, již si vypůjčují od stromů a listí, kteří pobývají současně všude a nikde. A když Bůh, který se smál, spatřil, koho vytvořila, zaradoval se a řekl: „Je to dobrá věc, protože jsi vdechla život do toho, co je na našem díle nejkrásnější.“

Ale Strážce brány pravil: „To, co jsi učinila, je kruté. Ti, které jsi stvořila, jsou příliš mocní a příliš přemýšliví. Nebudou milovat ostatní rasy, které jsme vytvořili, protože jim bude každý život s výjimkou jejich vlastního připadat nedůležitý a krátký. Budou vědět příliš málo o smrti a o selháních a příliš mnoho o věcech, které zůstanou ostatním utajeny. Nevdechla jsi do mysli světa laskavou myšlenku.“

Bohyni jeho slova nerozzlobila. „Tyto mé děti budou laskavé svým vlastním způsobem. Ale nikdo nemůže být stále laskavý. Tvoji Huaninové, Strážce, budou někdy divocí a prudcí. Kyrininové budou někdy chladní, Saolinové pošetilí. Divochovo vlčí plémě si někdy bude počínat velmi krutě. A moji Anainové budou někdy strašnější a podivuhodnější než všichni ostatní. Protože každý svět v sobě musí mít nejen laskavost, ale i hrůzu a divy.“

Z PRVNÍCH LEGEND
ZAZNAMENÁNO QUENQUANEM PROSTÝM

I.

Pohled na Kolglas byl ještě žalostnější, než Taim Narran očekával. Během celého dlouhého pochodu z Kolkyre se snažil v duchu připravit na to, co ho tady může čekat, ale veškeré tyto přípravy byly k ničemu. Ve městě vládl chaos. V ulicích, domech i stodolách se tísnily stovky a stovky lidí. Přišli ze všech koutů údolí Glas, z malých vesniček i samot v Anlanu a Car Criagaru. Někteří ještě nepřestali prchat před Černou stezkou a městem jen projížděli, ale dokonce i ti, kteří hodlali v Kolglasu zůstat, měli ve tvářích vepsán strach. Radost, s níž mnozí přivítali příjezd Taima a jeho šesti set mužů, byla podbarvena zoufalstvím a váhavými nadějemi. Taim vedl svou armádu do města, zdraven otrhanými, rozedranými měšťany, shlukujícími se po stranách silnice.

Nejhorší obrázek ovšem představoval hrad Kolglas. Stál na svém maličkém ostrůvku jako obrovitý, zasmušilý vyvrhel. Hráz, která ho spojovala s přístavem, byla zalita zčeřeným mořem a Taim tomu byl rád. Z dálky nebylo příliš patrné, jaký osud hrad postihl, Taim ale neměl valnou chuť vkročit do jeho opuštěných zdí. Věděl, že hlavní hradní věž byla takřka celá vypálena, zničena ohněm, který vypukl, když Inkallimové dokončili masakr. Věděl, že stáje i baráky, v nichž spala nepočetná hradní posádka, leží v troskách. A věděl, že kdyby vkročil na hradní nádvoří, zaplavily by mu mysl děsivé výjevy Zrození zimy. Slyšel o té surové noci víc než dost, aby to ukojilo veškerou jeho zvědavost a vystupňovalo pocit viny, že byl tak daleko, když ho jeho klan potřeboval.

Hlavní náměstí bylo přecpané vozy, primitivními přístřešky a vykořeněnými rodinami, takže cesta přes ně byla nemožná. Taim poslal většinu mužů na jižní okraj města, aby tam rozbili tábor, a sám se vydal hledat někoho, kdo by mu mohl říct, jaká je situace.

Mužem, kterého našel, byl Elach Mell, starý voják, který už dobrý tucet let tiše trávil podzim života jako člen kolglaské posádky. Tón těch několika hlášení, která v posledním týdnu či dvou poslal Taimovi, byl pevný a rozhodný. Teprve teď, ve stísněném bytě, který si starý muž držel vedle náměstí, Taim spatřil, jak Elach zestárl. Nikdy ho moc dobře neznal a od jejich posledního setkání už uplynuly celé roky, ale Elachovo vyčerpání bylo patrné na první pohled. Ramena měl svěšená, oči postrádaly energii. Z odhodlání, které ho až dosud udržovalo na nohou, už zbývaly poslední zbytky, příliš chatrné na to, aby dokázaly unést nepolevující tíhu všeho, co se stalo.

„Nemáme dost jídla," řekl Elach nevýrazným hlasem. „Stodoly jsou skoro prázdné. Porazili jsme už téměř všechen dobytek i kozy. Snažíme se přestěhovat lidí do Stryne nebo do Hommenu. Někteří odcházejí dobrovolně, jiní se vzpouzejí."

Taim pomalu přikývl. „Kolik bojeschopných mužů máte?" zeptal se.

„Dvě stovky, pokud myslíte ty, kteří mají alespoň nějaký výcvik. Ještě před týdnem by jich bylo tři sta, ale teď, když zavládla zima, řádí ve městě kašel a zimnice. V šarvátkách na silnici do Glasbridge jsem přišel o patnáct až dvacet mužů. Postavili přes ni jakýsi val, víte. Nikdo se přes něj nedostane. A tři tucty vojáků jsem musel poslat do Drinanu."

„Do Drinanu? Proč?"

„Lesní rasa. Aspoň to tvrdí tamější lidé. Jsou přesvědčeni, že se daly do pohybu Bílé sovy." Elach pokrčil rameny. „Už nevím, čemu bych měl věřit. Jedno je jisté − shořelo pár stodol, zmizel nějaký dobytek."

Taim zamyšleně hleděl na své sepjaté ruce. Doufal ve víc než jen dvě stovky. Jeho klan se vždycky považoval za silný. Byla to jen iluze? Kam všechna ta údajná síla zmizela, že jsou náhle schopni vrhnout do boje méně než tisíc mužů? Samozřejmě věděl, kam se poděla − byla umenšena léty plnými válek, schvácena srdeční horečkou, obklíčena a zmasakrována u Tanwrye, zničena u Grive, Anduranu a Glasbridge. A při Gryvanově honbě za vítězstvím nad Igrynem oc Dargannan-Haig.

„Další stovky bychom mohli posbírat mezi obyvateli města," zamumlal Elach. Znělo to neochotně, jako by to řekl jen proto, že se to od něj očekávalo. Taim zvedl ruku a přejel si jí po čele, aby skryl výraz chvilkového podráždění. V mnoha ohledech věřil ve víc.

„Samozřejmě jenom mezi těmi, kteří vědí, za který konec popadnout meč," řekl. „Rybáři a rolníci, kteří nikdy nedrželi v ruce kopí, budou proti Černé stezce naprosto k ničemu. Měli bychom ale shromáždit všechny lovce a dřevorubce, které najdeme. Vyšlete je do Anlanu, ať nám chrání boky a pátrají po Kyrininech. Padesát jich pošlete do Drinanu. Vaše tři tucty mužů odtamtud povolejte zpět."

Elach zavrtěl hlavou, spíš sklíčeně než nesouhlasně. „Už jsme jich spoustu ztratili. Lidí žijících v lese a z lesa, myslím. Vyráželi na vlastní pěst, aby pátrali po těch, co přežili, nebo nepřátelích, které by mohli zabít. Včera jsme jich našli pět mrtvých v lese. Nevím, jestli tam řádí lesní rasa, jak lidé tvrdí, ale vím, že se tam pohybují inkallimští Lovci. Viděli je."

„Lovci?" opakoval Taim, neschopen skrýt překvapení. „Myslel jsem… slyšeli jsme, že máme co do činění jen s Horin-Gyre a pár inkallimskými Válečníky. Jste si jist, že jsou tu i Lovci?"

Elach svraštil tvář. „Moji stopaři zahlédli jejich psy a slyšeli je. Přestal jsem posílat lidi nahoru po silnici. Těch pár, kteří nezemřou, přiběhne zpátky jako vystrašené slípky. Ale Lovci jsou nejmenší z našich starostí, Taime. Možná to zpočátku opravdu byl jen Horin-Gyre − nic o tom nevím − ale Údolím kamenů se teď valí spousta dalších."

Starý voják vstal a protáhl se.

„Ještě pořád se tu objevují opozdilci, kterým se podařilo proplížit lesem. Někteří dokonce připlují po vodě, přilepení na naplaveninové dříví jako klíšťata, i když většina se jich asi utopí dřív, než se sem dostanou. Všichni ale shodně tvrdí, že ze severu přicházejí tisíce vyznavačů Černé stezky. Z každého klanu, nejen Horin-Gyre. U Targlasu, Grive, Anduranu i Glasbridge jsou prý celé armády. Jedna dívka vyprávěla, že viděla, jak kolem Anduranu pochodují stovky − slyšíte, stovky − inkallimských Válečníků."

Taim mlčky sledoval, jak Elach přechází k oknu a zvedá oči k obloze. Starší muž pouhými několika větami podkopal základy všech Taimových zpola vytvořených plánů. Kdyby s Orisianem čelili jen vyčerpaným, prořídlým silám Horin-Gyre, dokázali by je možná zahnat zpět i bez pomoci Aewulta nan Haig a jeho armády. Ale teď… teď mu v mysli vyvstávala celá řada možných hrozeb. Aewult měl k dispozici skoro deset tisíc mužů, předpokládal ale, že se utká s mnohem slabším protivníkem. Pokud Válečníci opravdu vyslali do boje stovky svých havranů, bude to, co je čeká, mnohem krvavější, mnohem surovější záležitost, než kdokoliv z nich tušil.

„Je pravda, že Orisian je teď thanem?" zeptal se Elach. Pořád ještě stál u okna. „Viděl jste ho v Kolkyre?"

„Ano, je to pravda. Vydal se jinou cestou, ale měl by během pár dnů dorazit."

„Dítě thanem − žijeme ve zvláštních dobách."

„Orisian není dítě," zavrčel Taim. „A je thanem plným právem."

Elach si odfrkl a vrátil se ke své židli. „Ano, je. Je mi ho líto stejně jako nás všech ostatních. Jeho rodina je pryč, naše území ztracená. Budeme rádi, když z nás vůbec někdo přežije, až se do sebe nejvyšší than a Černá stezka pustí a chvíli do sebe budou bušit."

Taim bouchl do stolu. „To stačí, Elachu.“ Vstal a popadl svůj meč, zasunutý v pochvě a opřený o zeď. „Pokud si dobře vzpomínám, máte ženu. Kde je?“

„Ve Stryne. Poslal jsem ji tam, když Glasbridge padl.“

Taim si zapnul opasek a upravil si meč, aby mu seděl na boku. „Jděte a přidejte se k ní. Udělal jste tady, co jste mohl. Než se setmí, odneste si odtud všechno, co si chcete vzít s sebou. Dnes v noci tady přespím.“

Elachův výraz kolísal od obav k úlevě a zase zpátky. Začal protestovat, ale ne příliš přesvědčivě. Taim otevřel dveře.

„Nehádejte se, Elachu. Břemeno, které jste dosud nesl na svých bedrech, je teď moje. Jděte. Postarejte se o svou ženu.“

*

Tu noc Taim Narran skoro nespal a následující nespal vůbec. Místo toho tvrdě pracoval. Pracoval, aby dal dohromady to, co zbývalo z jeho klanu, aby ho připravil k obraně před vším, co ho mohlo potkat.

V hospodě na nábřeží objevil ceremoniáře − zdálo se, že jediného, který unikl chaosu následujícímu po dobytí Kolglasu. Muž, trochu opilý a velmi vyděšený, se dozvěděl, že je nyní Mistrem ceremoniářem klanu Lannis. Pojmenování novorozeňat, přijímání přísahy klanu, spalování a truchlení nad mrtvými, to vše muselo pokračovat. Taim Narran čerstvě povýšenému Mistru ceremoniáři důrazně vysvětlil, že bude jeho úkolem se o to postarat.

Na hrad Kolglas byli vysláni muži, aby odtamtud přinesli vše, co ještě mělo nějakou cenu, a Taim to nechal uskladnit v dobře střeženém městském žaláři. Shromáždil všechny kupce z města a vysvětlil jim, co od nich klan v těchto časech očekává. Jejich následná velkorysost posléze pomohla rozmnožit bohatství v rodící se pokladnici v žaláři. Taim nařídil, aby byl zdvojnásoben počet mužů městské stráže, a dal jim za úkol dohlížet na to, aby nedocházelo ke křečkování a zadržování potravin. Uvolnil část městských kasáren − tím, že poslal vojáky tábořit před město − a nechal do nich dopravit všechny nemocné, aby o ně mohlo být postaráno. Do Drinanu bylo vysláno padesát dobrovolníků, vyzbrojených píkami a noži z posádkových skladů. Nesli s sebou rozkazy pro vojáky, které tam poslal Elach Mell. Těm se nařizovalo, aby se neprodleně vrátili do Kolglasu a vzali s sebou tolik dobytka a obilí, kolik jen může Drinan postrádat.

Taim sám vzal třicet svých mužů a vydal se s nimi podél pobřeží ke Glasbridgi. Nebyli ještě ani v půli cesty, když narazili na houf Tarbainů, kteří rabovali a vypalovali opuštěný mlýn. Jen pár seveřanů uniklo; většina nikoli.

Brzy poté se na okraji lesa objevily pohybující se postavy. Vpředu na cestě bylo vidět jezdce. Taim se se svými muži obrátil a vrátili se do Kolglasu. Tu noc rozestavil podél severního okraje města víc než sto strážných a osobně každého z nich v deštivé tmě navštívil, aby se ujistil, že nikdo z nich nebude pochybovat o nutnosti zůstat vzhůru a na pozoru.

Po celou dobu se v skrytu duše bál, co by se stalo, kdyby se po pobřeží přihnali vojáci Černé stezky. Věděl, že kdyby k tomu došlo, těch pár stovek jeho mužů by se s největší pravděpodobností neubránilo. Nemohl by dělat nic jiného než se spolu s nimi postavit nepříteli a padnout s nadějí, že poskytli obyvatelům Kolglasu dost času na únik. A zatímco toto vše činil, toužil se každým vláknem své bytosti vrátit ke své ženě a dceři, sevřít je v náručí a očekávat s nimi narození vnuka.

A pak, za soumraku třetího dne, kdy Černá stezka stále ještě nedorazila, nastala chvíle, ve kterou Taim doufal a které se současně bál. S hrudí sevřenou obavami a dvěma tucty svých veteránů po boku vyrazil k jižnímu okraji Kolglasu a zadíval se podél pobřeží ke slunci zapadajícímu v dálce. Z námahy a nedostatku spánku měl těžkou hlavu, ztuhlou šíji a bolavé nohy. Jak tam tak za soumraku stál a pozoroval vlny dorážející na břeh, cítil se starší než kdykoliv předtím. Nemusel ale čekat dlouho. Pod oblaky zbarvenými zapadajícím sluncem do oranžova a do ruda se z rostoucího šera vynořila jako temná, rozbouřená řeka armáda Aewulta nan Haig.

* * *

Abeh oc Haig s sebou do Rudého paláce přivedla nečekaného a nevítaného hosta. Byla ovšem ženou thana thanů a tudíž mimo jakoukoli kritiku, Tara Jerain navíc příliš dokonale znala pravidla chování ve Vaymouthu, než aby dala najevo své podráždění. Člověk nemohl úspěšně přežívat v takovém mraveništi ambicí a soutěžení, jakým se město stalo, aniž by se naučil hovořit v přítomnosti Abeh jinak než jen s úsměvem na rtech. Pro Abeh byl svět a její život v něm třpytivou věcí, překypující nádherou, vybraným jídlem a požitky všeho druhu. Její manžel a syn byli bez chyby a všeobecně milováni; jejich bohatství nemělo hranic a nikdo jim je nezazlíval; každý dar, který jí byl vnucen, se zrodil z náklonnosti, z obdivu. Všechno, co by tomuto pohledu na svět odporovalo, by bylo pokládáno za osobní, bolestnou urážku. A Abeh oc Haig nikdo neurážel.

Tara Jerain vítala Abeh na schodech svého paláce a její úsměv ani na okamžik nepohasl. Za manželkou nejvyššího thana se tísnil nevyhnutelný dav služek a sluhů. Ulici ucpávala řada povozů, které je sem dopravily, mezi nimi

i podivná krabicovitá věc, z níž právě hrubě vytahovali zdroj Tařina rozladění − Igryna oc Dargannan-Haig. Bývalý than Dargannan-Haigu byl oblečen do jemného krajkového živůtku a sukně. Do vlasů a vousů, díky dlouhému věznění přerostlých, měl vpleteny hedvábné mašličky. Ruce mu svázali za zády šňůrou z jemného sametu a prázdné oční důlky − oči mu vypíchli na Gryvanův rozkaz poté, co ho zajali − zakryli páskou z květované látky, omotané kolem hlavy.

Tara Jerain už dlouho neviděla nic podobně překvapivého a nechutného. Když objímala Abeh oc Haig, byla ovšem její tvář dokonalou ukázkou radosti a hlas uhlazeně melodický. Její manžel Stínová ruka by na ni byl hrdý.

„Srdečně vás vítám, mylady," řekla Tara. „Velmi, velmi ráda vás vidím."

„Už je to tak dávno, co jsem naposledy přišla na některé z vašich setkání," zářila Abeh.

Její nadšení nad vlastní chytrostí z ní doslova sálalo, tak mohutně, že ho nedokázala držet na uzdě. Ohlédla se přes rameno, brada se jí chvěla radostným očekáváním.

„Jak vidíte, mám novou služebnou," vydechla. „Poněkud nevhodnou pro toto povolání, ale byla jsem si jista, že ji vy i ostatní dámy budete chtít vidět."

Dva strážní hrubě táhli Igryna oc Dargannan-Haig po prvních schodech. Zástup sloužících si decentně zakrýval ústa, smál se a šeptal si. I když by Tara nejraději přítomnost pokořeného ignorovala, tiše se usmála.

„Vypadá zvláštně povědomě, mylady. A pokud mohu poznamenat, drobátko staře na to, aby začínala novou kariéru."

Abeh zářila uspokojením. „No, je to jen pro dnešek. Than všech thanů byl tak laskav, že mi ho − ji − zapůjčil pro tuto příležitost." Zavěsila se do Tary a společně vstoupily do Rudého paláce. „Manžel se vzpouzel, velmi se vzpouzel, ale byla jsem neodbytná."

Tara se usmála. Odhodlanost Abeh hnát se za zábavou byla proslulá, ale pro Gryvana by bylo mnohem lepší, kdyby své ženě tuto drobnou radost odepřel. Jakmile vejde pokoření Igryna oc Dargannan-Haig v obecnou známost, jen se tím přiživí hněv odpůrců vlády Haigu. Igryn byl možná zajatcem, zrádcem odsouzeným na základě vlastních skutků a slov, nicméně ještě přednedávnem také thanem. Takové úvahy by Abeh samozřejmě ani nepřišly na mysl. Celý svůj život, samo pochopení světa a všech jeho procesů, založila na nadřazování vlastních vrtochů všemu ostatnímu.

„Odveďte ho nebo ji rychle dovnitř," zamumlala Tara. „Přece nechceme, aby tak rozkošný účes rozcuchal vítr." Moc to nepomůže, ale aspoň můžou dostat Igryna do paláce a pryč od zvědavých pohledů.

Ostatní hosté − většinou ženy a starší dcery mocných a urozených obyvatel Vaymouthu − byli už nějakou dobu shromážděni v hudebním pokoji.

Přicházet jako poslední bylo výsadou ženy nejvyššího thana. Když Tara a Abeh vstoupily dovnitř, zavládlo vzrušení, vystřídané lapáním po dechu a smíchem, jakmile se objevil Igryn oc Dargannan-Haig. Tara s potěšením zaznamenala, že alespoň pár přítomných dalo při pohledu na bývalého thana najevo své zděšení.

Abeh oc Haig okamžitě obstoupilo hejno pozorných obdivovatelů. Tara využila příležitost a přistoupila k jednomu z Igrynových strážců.

„Prosím, nemyslete si, že tady musíte stát jako idioti," pošeptala mu do ucha. „Tamhle jsou židle."

„Urážím vás, že?" zasípal Igryn. Strážný mu položil ruku na paži a pevně ji stiskl, ale nezdálo se, že by si toho Igryn všiml. „Připravili mě o zrak, nikoliv o sluch. Budete muset šeptat tišeji, pokud chcete, aby mi uniklo vaše pohrdání."

„To není pohrdání," řekla Tara a pokynula strážím, aby odvedly Igryna do nejvzdálenějšího kouta. „Ale moc se nehodíte k ladění večera. Pokud byste tady raději stál a nechal urozené dámy Vaymouthu, aby vám po zbytek noci plivaly do tváře urážky a smály se vám, budete mi prostě muset odpustit, že vám toto potěšení odepřu."

Když začali hudebníci hrát, hovor umlkl. Byli to lidé ze Svobodného pobřeží, lidé bez pána. Tařina vyšívačka si jich všimla, když hráli na posledním nočním trhu roku. Jejich styl působil energicky a příjemně neotřele ve srovnání s lehkou, uvolněnou taldyrenskou hudbou, která se ve Vaymouthu poslední léta těšila oblibě. Největší předností skupiny ale byla zpěvačka, která brzy vystoupila do popředí. Byla to výjimečně krásná dívka, patnáctiletá nebo šestnáctiletá. Měla ten nejsladší, nejprůzračnější hlas, jaký si bylo možno představit. Naplňoval místnost jako beztvará, okouzlující podstata samotného vzduchu. Dokonce i Abeh oc Haig na chvíli upoutal a utišil.

Čas plynul jako při podobných setkáních vždycky − v úsměvech a tichých, vtipných poznámkách, v lichotkách a planém hovoru. Tara pomalu přecházela místností a dbala, aby nebyl nikdo připraven o víno ani o zábavu. Zpěvačka zpívala a všichni chválili její hlas; někteří žárlili na její mládí a krásu. Pak přinesli sluhové na velkém stříbrném podnose pečenou labuť, spočívající na vrstvě vlastních bílých per.

K Taře se váhavě přitočila služebná.

„Promiňte, mylady, ale dorazil váš další host. Odvedli ho do kancléřova přijímacího pokoje, jak jste si přála."

Tara přikývla a co nejdiskrétněji odešla, aby pozdravila nově příchozího.

*

Lammain, vůdce cechu zlatníků, měl ostrý, dlouhý nos a hranaté tváře a bradu. Tara měla za to, že mu to dodává jisté důstojnosti, zároveň ale vypadal poněkud vyzáble a hladově. A hladový samozřejmě byl, i když ne po jídle. Stejně jako většina obyvatel Vaymouthu prahl po bohatství, moci a postavení.

Tara neměla cechovního mistra v neoblibě. Byl jedním z těch významných mocenských hráčů ve městě, kteří si ji nikdy nespletli s pouhou manželkou, bezvýznamnou okrasou na paži Stínové ruky. Lammain vždy respektoval její inteligenci a ten specifický vliv, který měla. Pokud mohla soudit, byl jedním z mála lidí, kteří se nenechali oslepit její krásou.

„Nabídli vám víno, mistře?“

„Ano. Odmítl jsem. Netušil jsem, že dnes večer máte hosty. Nechtěl jsem vás rušit.“

„Vůbec nerušíte,“ ujistila ho Tara a elegantně klesla na židli. S výrazem provinilosti i pobavení se naklonila ke zlatníkovi. „Právě kvůli tomu jsem vás žádala, abyste mě dnes navštívil. Ty dámy jsou velmi náročná společnost, víte. Pár chvil bez jejich přítomnosti mi poskytne šanci znovu nabrat síly. A také je jen zdvořilé nechat je pohovořit si o mně i mé pohostinnosti, aniž by musely šeptat.“

Lammain se lehce usmál. „Jsem si jist, že to není zdaleka tak únavné, jak tvrdíte,“ zamumlal.

„Ale ano, je. To nepřetržité mluvení. A mysl musí být rychlá jako jelen, aby jim stačila. V jednu chvíli klábosí o nějakých smyslných pletichách a v další hovoří o válce. Pak si dělají starosti s cenami drahých látek. Člověk nikdy neví, co bude následovat. Když jsem odcházela, poslouchaly s očima navrch hlavy tu novinku o Gannovi nan Dargannan-Haig.“

„Opravdu?“ překvapení v Lammainově hlase bylo příliš nelíčené, než aby mohlo být předstírané. Taru to potěšilo. Dokud dokázala vyvádět zlatníka z míry, byla to ona, kdo určoval směr rozhovoru.

„Předpokládám, že jste o tom slyšel?“ zeptala se. „Tvrdí se, že spadl v Hoke z mola, přímo do moře.“

„Ano, slyšel jsem o tom,“ přitakal Lammain.

Tara věděla, že musel být mezi prvními, kdo se dozvěděli o Gannově skonu. Mrtvý koneckonců patřil zlatníkům, kteří si ho léta kupovali penězi i pozornostmi. Tara neměla tušení, jak její manžel zařídil Gannovu smrt − navíc jaksepatří žalostnou − ale nebylo pochyb, že Lammaina přišla draho.

„Klan Dargannan-Haig prostě nemá štěstí, viďte?“ řekla. „Nejdřív skončí Igryn v žaláři, teď se jeho bratranci podaří zemřít tak obyčejnou smrtí. Říká se ovšem, že si to Gann zavinil sám. Slyšela jsem, že byl příšerně opilý a že se

motal v přístavu uprostřed noci. Nijak mě nepřekvapuje, že člověka s takovými zlozvyky potkal podobný konec.“

„Nu, nikdy jsem se s ním osobně nesetkal. Ale máte pravdu, provázela ho jistá… pověst.“

„Přesto je jeho smrt politováníhodná. Fakt, že se někdo může dostat na dosah pozice thana, jen aby se nakonec stal obětí opilosti a studené vody, dokazuje křehkost všech našich snů. Můj manžel bude zklamán, až se o tom dozví. Víte, velmi ho zaujal váš názor, že by Gann mohl být nejvhodnějším Igrynovým nástupcem.“

„Opravdu? To mě těší. I když už to sotva hraje roli.“

„Možná byste měl pouvažovat nad tím, zda je zde někdo další, koho byste považoval za vhodného kandidáta na vůdce Dargannan-Haigu. Vím, že than všech thanů věnoval Gannovi mnohem větší pozornost, jakmile se dozvěděl o vaší přímluvě. Opravdu mnohem větší. Pokud byste chtěl někoho doporučit…“

S jemným úsměvem nechala viset svůj návrh ve vzduchu.

Mistrova tvář na okamžik potemněla, než se znovu ovládl. Byla to jen chvilková slabost, téměř nepostižitelná, ale stačila, aby naplnila Taru uspokojením, že udělala přesně to, co po ní manžel žádal. Mordyn ji jen zřídka tak přímo vtahoval do svých záležitostí, ale jeho vynucená nepřítomnost ve Vaymouthu si to tentokrát vyžádala.

„Vzbuď v něm pochybnosti,“ šeptal jí Stínová ruka tu noc − dlouhou, něžnou noc, současně sladkou i smutnou − než odjel. „Nic jiného není potřeba. Až přijde zpráva o Gannově smrti − a ona přijde − dej mistrovi důvod zamyslet se nad situací. Chci, aby Lammain uvážil možnost, že jeho ctižádost byla větší než jeho zdravý rozum.“

„Budu o celé záležitosti přemýšlet,“ odpověděl teď Lammain tiše.

„To udělejte. Nu, řekla bych, že ani jeden z nás nemůže ztrácet čas planými řečmi. Než kancléř odjel, požádal mě, abych vám v jeho nepřítomnosti předala dar. Doufal, že se s vámi bude moci před svým odjezdem ještě osobně setkat, ale bohužel se k tomu nenaskytla příležitost. Vždyť víte, jaké to je, když armády pochodují sem a tam.“

„Samozřejmě. Ovšem nejsem si jist, co jsme já nebo náš cech učinili, abychom si zasloužili dar od vašeho chotě.“

„Musí být každý dar zasloužený?“ Tara vypudila z tváře každý náznak úsměvu. Hovořila tiše, zřetelně. „Stejně jako není potrestán každý zločin, není zasloužená ani každá odměna.“

Lammain přikývl. Upřeně Taru pozoroval. Přemítala, zda jsou jeho přimhouřené oči výrazem nepřátelství, ale došla k názoru, že jen soustředění.

„Tak jako tak," pokračovala lehkým, rozzářeným tónem, „ten dar stejně není pro vás. Určitě víte, že jsme s Mordynem vždy obdivovali, s jakou horlivostí se váš cech věnuje službě těm méně šťastným. Zvláště ve vašich sirotčincích. Už máte dva, viďte?"

„Ano. Tady a v Drandaru." Mistrovo sebeovládání bylo působivé. Jeho tón dokonale napodoboval Tařin, jen postrádal veselí.

„Je to velmi záslužná věc. Pokud vám to vyhovuje, nechám dar ráno přinést do sídla vašeho cechu. Asi bude nejlepší předat ho osobně sekretáři?"

„Jste velmi laskavá, drahá lady, velmi laskavá. Postarám se, aby ho očekávali a řádně s ním naložili."

*

Tara se lehkým krokem vracela do hudebního pokoje. Nepospíchala; užívala si vzácné chvíle klidu a samoty. Její tiché kroky se tlumeně odrážely od mramorem obkládané chodby. Přemítala, kolik z daru si asi ponechají Lammain a jeho sekretář. Nebylo pochyb, že rána zasazená smrtí Ganna nan Dargannan-Haig bude potřebovat hodně hojivého balzámu. Což bylo přesně to, co Mordyn zamýšlel. Až se vrátí, určitě s potěšením uslyší, jak hladce všechno proběhlo. A ten návrat nemohl přijít pro Taru dost brzy. Nebylo nikoho jiného, v jehož společnosti by mohla odložit všechno předstírání a být zcela sama sebou.

Slyšela zpěvaččin hlas, nadpozemsky krásné chvění nesoucí se sály. Ta dívka je velmi dobrá, pomyslela si Tara. Abeh si ji s největší pravděpodobností do měsíce přivlastní a přiměje ji zpívat v Měsíčním paláci. A pak její krása nevyhnutelně dříve nebo později upoutá pozornost Aewulta nebo Stravana, synů nejvyššího thana. Ať už se potom stane cokoliv, neskončí to pro dívku nejspíš dobře.

Tara se před hudebním pokojem na okamžik zastavila. Jediný zdvižený prst stačil, aby sluha pochopil, že má s otevřením dveří počkat. Přejela si opatrně rukou po vlasech a nasadila patřičně zářivý úsměv. Teprve pak vstoupila.

* * *

Úzký pás polí, který lemoval Kolglas − kousky země vyrvané z rozlehlých lesů Anlanu − zmizel pod botami, stany, kopyty a skřípějícími koly armády Aewulta nan Haig. Stovky, možná tisíce mužů měly ještě k městu dorazit, přesto jich už tu bylo dost, aby přetvořili krajinu. Země se proměnila ve

velkou bahnitou lagunu, stáčející se kolem částí města přivrácených k pevnině. Půda v ležení byla kluzká a nasáklá vodou, přesně taková, aby podlomila ducha a elán Aewultových mužů. Nikoho nepřekvapilo, že samotnému Aewultovi to nebylo po chuti. Vyžádal si pro sebe mnohem lepší ubytování přímo v centru města.

Právě tam se ho Taim vydal hledat, ale stráže u brány mu sdělily, že dědic klanu není doma. Ukázalo se, že se Aewult vydal k moři, aby si prohlédl hrad Kolglas. Taim spěchal zástupy lidí k přístavu. Představa, jak si Aewult nan Haig obhlíží prázdnou skořápku hradu v moři, mu připadala podivně odporná. Pro něj i každého člena klanu představovalo to, co se v jeho zdech událo během svátku Zrození zimy, hořkou vzpomínku − bolestnou, ale také neurčitě ostudnou. Bylo příliš snadné domnívat se, že dědic Haigu bude reagovat úplně jinak. Bylo to jako pozorovat nepřítele, škodolibě se radujícího nad tělem vašeho padlého druha.

Předešlou noc se Taimovi nenaskytla příležitost si s Aewultem zevrubněji pohovořit. Když ho před městem vítal, bylo jejich setkání když ne přímo nepřátelské, pak dozajista chladné. Dědic klanu dal jasně najevo, že jeho jediným zájmem je najít teplou postel a horké jídlo. Taim vzápětí zjistil, že je propuštěn a naprosto ignorován. Poněkud nečekaně tu noc dobře spal.

Teď ráno neměl problém Aewulta najít. Palácová garda dědice klanu vyklidila kus nábřeží a stála v širokém půlkruhu kolem svého pána jako seskupení v železe oděných postav. Aewult, chráněn touto bariérou před prostými lidmi, hleděl přes rozčeřené vody k hradu. Po jeho boku stála žena oblečená do těžkého, ale složitě zdobeného pláště se širokým kožešinovým límcem. Taimovi chvíli trvalo, než si vzpomněl na její jméno − Ishbel, společnice, která Aewulta doprovázela celou cestu z Vaymouthu.

Taim proklouzl mezi dvojicí mlčenlivých strážců. Ulevilo se mu, že se ho žádný z nich nepokusil zastavit. Alespoň toho drobného příkoří byl ušetřen. S lehkou úklonou přistoupil k dědici klanu. Aewult nebral jeho příchod na vědomí.

„Je to dobrý hrad," řekl Aewult. Otočil se k Ishbel a ukázal k mrtvé mase kolglaské tvrze. „Nemyslíte, mylady? Má majestátnou polohu."

Ishbel nedala najevo nejmenší zájem. „Asi ano. Pokud můžete nazývat něco tak studeného majestátným."

Aewult se na ni usmál.

„*Byl* to dobrý hrad," ozval se Taim. „Střecha je z poloviny pryč. Skoro všechno, co nebylo z kamene, shořelo."

„Můžete to znovu vystavět," prohlásil Aewult. Jakmile obrátil pozornost k Taimovi, jeho úsměv zmizel. „Není to nic, co by se nedalo spravit, jakmile váš mladý than opět dosedne na trůn. Mimochodem, kde je?"

Z jeho hlasu zřetelně zaznívala hrozba, agresivita. Tam, kde podle Taimovy zkušenosti skrýval jeho otec Gryvan za každým slovem jemné dýky, mlátil kolem sebe Aewult palicí.

„Nevím, sire. Od chvíle, kdy jsme odešli z Kolkyre, jsem ho neviděl ani o něm neslyšel. Očekáváme ovšem jeho příchod každým dnem."

Aewult cosi zavrčel. Ta odpověď ho zjevně neuspokojila. „Můžete očekávat, co chcete. Kam šel? Do Highfastu? Jak se domníval Mordyn?"

Taim chvíli zvažoval odpověď. Dědic klanu mu sotva uvěří, pokud bude předstírat, že nemá tušení o Orisianových plánech. Přesto neměl v úmyslu detailně informovat klan Haig o záměrech svého thana.

„Myslím, že ano," připustil a snažil se znít jako člověk zvyklý na to, že není zpraven o záležitostech svého pána. „Chtěl sem ale přicestovat co nejrychleji."

„Opravdu?"

Ta jednoduchá fráze byla prodchnutá sebeuspokojením a předstíraným nezájmem. Aewult zjevně věděl − nebo se domníval, že ví − něco, o čem Taim neměl tušení.

Ishbel rozladěně zabručela, slabě, ale ostře: „Začíná mi tady být zima. Je lezavo."

„Od moře se brzy přižene sníh," řekl Taim. Kývl k hradbě mraků na západě. Visely nad šedivým mořem jako ponurá střecha. „V tuhle roční dobu může přinést sníh každý západní vítr. Tenhle je pořádně obtěžkaný. Dnes večer nebo zítra nás čeká pořádná chumelenice."

Ishbel svraštila tvář − dát těm nádherným rysům tak neatraktivní podobu určitě nebylo snadné − a přitáhla si mohutný límec liščího kožichu blíž ke krku. Na přístavní molo vystoupala dvojice žen, shrbených pod tíhou košů plných korýšů, které nesly na zádech. Taim věděl, že musely být tam venku na skalnatém břehu na jihu už od časného rána. Před svítáním vrcholil odliv. Ishbel je pozorovala, jak pomalu kráčejí po nábřeží.

„Nechápu, jak v tomhle počasí může někdo něco dělat," zabručela. „Měli byste se na zimu všichni přestěhovat na jih. Jako husy."

„Ještě to bude chvíli trvat, než nastane nejtvrdší zima," řekl Taim.

„Proč se nevrátíš do našich komnat?" navrhl Aewult milence a pokynem přivolal jednoho z gardistů. „Nechte doprovodit paní Ishbel zpátky. A ať připraví mého koně. Budu ho za chvíli potřebovat − a taky třicet mužů, kteří pojedou se mnou."

„Máte v úmyslu někam jet?" zeptal se Taim, když Ishbel s dvojicí ozbrojených strážných zmizela na silnici.

„Ano." Aewult se otočil zpátky ke Kolglasu. „Provedu dnes odpoledne přehlídku své armády. Chci, aby byla na zítřek připravena."

Taim svěsil hlavu a zahleděl se na dláždění. Události se vydávaly po stezce, které se chtěl vyhnout. Kdyby tady byl Orisian, mohli by najít způsob, jak se vyhnout pasti, která se už kolem Taima uzavírala. Ale Orisian tu nebyl a Aewult ano. Taim věděl, že jeho osud − i osud jeho klanu − teď hodně závisí na tom, co se odehraje mezi ním a dědicem klanu, jakou dohodu, pokud vůbec nějakou, se mu podaří s tímto neklidným mužem uzavřít.

„Chcete zítra nabídnout nepříteli bitvu," řekl. Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Nabídnout ne. Vnutit mu ji. Vydám se na pochod a půjdu tak dlouho, dokud se mi Černá stezka nepostaví. Buď se utkáme v bitvě, nebo utečou Údolím kamenů zpátky. Dal bych přednost bitvě. Štvanice na ovce neslibuje takovou slávu jako zabíjení vlků."

„Myslíte, že bitva je něčím velkolepým?"

„Vy snad ne?" odsekl Aewult ostře, hněvivě. Bitva s Černou stezkou nemusí být jediným bojem, který dědice klanu láká, pomyslel si Taim sklíčeně.

„Už jsem jich viděl příliš mnoho, než abych je považoval za víc než nutnost, kterou je třeba přetrpět," odvětil.

„Vy si tedy myslíte, že já jich dost neviděl? Považujete mě za nezkušeného válečníka, Taime Narrane. Dítě, příliš nezralé, aby vedlo armádu. Je to tak?"

„Ne, dědici klanu. To jsem neměl na mysli. Jsem unavený a už nejsem tak mladý jako kdysi. To je všechno." Byla to lež, ale nezbytná. Těžko mohl Aewultovi říct, že prchlivec, který se touží co nejrychleji osvědčit, představuje mizerného velitele armády.

Aewult kopl do vody kamínek. Vydal se za ním na okraj přístavní hráze a zahleděl se dolů do vln.

„Vskutku unavený a starý," řekl, aniž zvedl zrak. „Nebojte se. Můžete zítra zůstat tady, zatímco my budeme vašemu thanovi probojovávat cestu zpátky do Anduranu. Pokud někdy uzná za vhodné poctít nás svou přítomností. Možná ho povinnosti odvelely jinam."

Dědic klanu se otočil na patě a zamířil po silnici k náměstí. Jeho garda se s řinčením seskupila do volných řad před ním a za ním. Taim musel spěchat, aby jim stačil. Byl v pokušení se Aewulta zeptat, co si myslí, že ví o místě Orisianova pobytu, ale neměl chuť přiživovat dědicův pocit vlastní sebedůležitosti.

„Vypadá to, že je Černá stezka mnohem početnější, než jsme si mysleli," pronesl cestou. „Všechny zprávy nasvědčují tomu, že Horin-Gyre už není jediným soupeřem, kterému čelíme. A Inkallimové…"

Aewult ho mávnutím ruky v rukavici umlčel. „Vy a váš than jste neměli tak rychle opouštět Kolkyre, pokud nemáte žaludek na boj. Mám tady dost

mužů, abych si se vším poradil.“ Náhle se zastavil a zabodl Taimovi do hrudi prst. „Jste teď zadní voj. Haig se postará o zabíjeni, které je nutné, abychom tuhle válku vyhráli.“

Taim si znepokojeně uvědomil, že na sebe poutají pozornost. Rodina choulící se na schodech pekárny otočila jako jeden muž hlavu za zvukem Aewultova hlasu. Půltucet mužů nesoucích do přístavu palivové dříví se zastavil a pozoroval je. Nahoře z okna zvědavě vykukovala jakási stařena.

„Měli bychom vyrazit do boje s vámi,“ ozval se Taim tak klidně, jak dokázal. „Stovky vašich vojáků jsou ještě pořád na cestě, ještě nedorazily ani sem. Moji muži pro vás můžou zabíjet stejně jako vaši.“

„Řeknu vám, co byste měl udělat, veliteli Anduranu − měl byste udělat, co jsem vám nařídil. Já jsem tady, váš than nikoli. Pokud se s ním nemůžete vytasit a nechat si od něj nařídit něco jiného, jste povinen dělat, co vám říkám. Nebo snad ne?“

„Ano, pane.“ Aewult si odfrkl a ústa se mu na okamžik roztáhla ve spokojeném úsměvu. Pak znovu pokračoval v cestě. Taim ho s těžkým srdcem následoval. Dědic klanu měl pravdu − v Orisianově nepřítomnosti neměl jinou volbu než poslouchat všechny příkazy, které se mu Aewult rozhodne dát. Každý jiný postup by vedl k otevřené roztržce s Haigem. I když byla ta představa v některých ohledech velmi lákavá, tady a teď by znamenala katastrofu.

Vpředu si Aewultovi gardisté jako lodní příď razili cestu davem, který stále houstl, jak se blížili k náměstí.

„Možná by stálo za to váš odchod ještě trochu pozdržet, sire,“ začal Taim znovu. „Každý místní vám může říct, že nás v nejbližších dnech čeká mizerné počasí. Vydatné sněžení výrazně zmírní převahu, kterou máte díky množství pěšáků nebo jezdců. Počkejte, dokud vás nedoženou opozdilci. Pokud je pravda, že je Černá stezka silnější, než jsme…“

„Pokud je pravda, pokud je pravda. Dost už. Nebudu tady čekat na příjezd vašeho thana, pokud právě v to doufáte. Mám svou armádu a nepřítele na dosah. Pokud budu v tomhle mizerném zapadákově čekat na dobré počasí, zastihne mě tady jarní obleva. Ať jste doufal v cokoliv, když jste se plížil z Kolkyre, tohle není vaše bitva. Toto vítězství nevybojujete. Rozumíte?“

„Ano,“ povzdechl si Taim.

„Tak držte jazyk za zuby. Zítra uvidíte, co muži Haigu dokážou. Může to být pro vás i toho vašeho mládenečka thana cenná lekce.“

II.

Armáda Aewulta nan Haig byla velmi letargická. Po chladné noci procitala jen pozvolna, odrazována pošmournou oblohou a ostrým větrem, vanoucím v poryvech od moře a nesoucím s sebou drobné, pevné vločky sněhu. Dlouho po svítání, když už měli být dávno nastoupeni, nebo dokonce na cestě, se vojáci ještě tísnili kolem ohňů, hádali se kvůli maličkostem nebo tiše jedli kaši. Z celého vojska vyzařovala zlost a nechuť.

Neviditelné slunce vystoupalo výš. Sníh houstl a zahaloval město, ležení i severní silnici bílým popraškem. Pak se dala armáda v pořádně mizerné náladě konečně na pochod. Tisíce mužů se s námahou plahočily kolem i napříč Kolglasem, ucpávaly každou ulici i polní pěšinu a valily se do lesa.

Taim Narran zaujal pozici kousek severně od města, spolu s pěti sty svými muži, kteří lemovali silnici. Seděl na koni a pozoroval, jak kolem prochází Aewultovo vojsko. Viděl oddíly, které mohl považovat za bojeschopné − hrdě vzpřímené kopiníky pochodující pod praporem Vaymouthu; jezdce z Taral-Haigu s koňmi chráněnými tuhými koženými pancíři; neuspořádaný houf úderníků z pobřeží Nar Vay, z nichž vyzařovalo vražedné nadšení. Většině mužů ovšem chyběl elán i duch. Hlavy visely dolů, nohy se ztěžka vlekly. Jen málo vojáků mělo oblečení vhodné do zimního počasí. Taim viděl holínky omotané plachtovinou, protože byly teď, když začal padat sníh, příliš tenké. Mnoho mužů si sundalo přilbice a nahradilo je teplejšími, měkčími čapkami. Vojáci Kilkry by tuhle armádu hodně posílili a vylepšili, kdyby nám Aewult dovolil se shromáždit a vyrazit do boje, přemítal Taim.

*

Aewult nan Haig a jeho palácová garda byli jako zářivý drahokam zasazený do laciného bahna dědicovy armády. Strážci si zjevně naleštili prsní pancíře. Aewultův skvostný kůň − obrovité zvíře − měl hřívu spletenou do copánků a hlavu uvězněnou v pečlivě vypracovaném, sklápěcím brnění. Někteří osobní strážci tloukli do bubnů, i když sníh a vítr společnými silami tlumily jejich zvuk a připravovaly ho o účinnost.

Dědic klanu se oddělil od průvodu a přicválal k Taimovu stanovišti. Garda ho následovala, aby vzápětí v dlouhé, zářivé linii zastavila koně.

„Na to, co je třeba udělat, je jich dost," řekl a rozmáchl se paží. Nebyla to otázka.

„To doufám, pane," řekl Taim.

„Nehnete se odtud, ať se stane cokoliv. Pokud budou vaši lidé zapotřebí, pošlu pro vás. Pokud vás tady moji poslové nezastihnou, bude to hovořit ve váš neprospěch, až tohle všechno skončí.“

„Samozřejmě,“ pronesl Taim pevně. „Budu tady, dokud mi nebude nařízeno jinak. Nebo dokud nepadne noc.“

„Cha!“ Dědic klanu prudce obrátil koně. „Tohle skončí dlouho před soumrakem. Uvidíte.“

„V tuhle roční dobu se stmívá brzy,“ zamumlal Taim, ale Aewult už byl pryč.

*

Když sníh zhoustl, nařídil Taim svým mužům, aby postavili stany a odvedli většinu koní pod ochranu stromů na kraji lesa. Vojáci zažehli ohně a zavěsili nad ně kotlíky s polévkou. Z řad procházející armády se oddělila skupinka vojáků Haigu a dožadovala se jídla a místa u jednoho z ohňů. Než se tam Taim dostal a poslal je pryč, byly už pěsti zaťaté a vzduchem létaly nadávky. Nebyli to jediní vojáci, kteří se vzdálili od velkého, pomalého zástupu. Tucet či víc nemocně vyhlížejících mužů usedlo na kraj silnice a natěsnalo se k sobě, sklíčeně a apaticky, zatímco všude kolem nich se na zemi usazoval sníh.

Taim zahlédl další malé houfy, jak se jednoduše otáčejí na patě a míří po silnici zpátky ke Kolglasu, jako paličaté ryby plavající proti proudu. Jedné takové skupině zdráhavých vojáků − mužů z dalekého západu Ayth-Haigu, soudě podle jejich přízvuku, a z dobré poloviny opilých, soudě podle jejich hlučnosti − zatarasil cestu utrápeně vypadající kapitán a nařídil jim, aby pokračovali v pochodu. Došlo na hrozby, křik a nakonec i násilí. Dva muži zemřeli a další si odnesli zranění, než byla skupina rebelů přinucena k poslušnosti. Taim to vše sledoval a srdce mu svíral ledový strach.

Padající sníh prořídl. Obloha se trochu prosvětlila, vítr polevil a foukal tam a zpátky, jako by si nebyl jist svým cílem. Taim seskočil z koně a pustil se s několika svými muži do bochníku chleba. Když na okamžik zvedl zrak, měl dokonce pocit, jako by za mraky zahlédl sluneční kotouč. Začal už pomalu klesat k obzoru − polovina dne byla pryč. Vířící vítr s sebou přinesl slabý náznak zvuku. Všude kolem začali muži mávat na své druhy, aby se utišili, a nakláněli hlavy ve snaze zachytit poselství, které se jim snažil nevyzpytatelný vítr doručit. Taim stejně jako všichni ostatní ten zvuk dobře poznával. Byl beztvarý, ale věděl, z čeho je utvořen − z dusotu nohou a kopyt,

řinčení čepelí a štítů, křiku a tlačenice těl. Někde nahoře na silnici svádělo čelo Aewultovy armády bitvu, které se dožadovalo.

Mraky brzy opět zhoustly a upevnily své sevření. Svět se ponořil zpátky do šera. Vítr znovu foukal od západu a hnal od moře čerstvý sníh. Taim odvedl svého koně do závětří shluku keřů a mlčky tam vyčkával s hloučkem svých nejzkušenějších bojovníků. Bez překvapení pozorovali, jak proud mohutné armády Haigu kolísá a rozpadá se. Z Kolglasu se plahočilo čím dál méně a méně vojáků a i ti se většinou zastavovali, klesali k zemi a přetahovali si pláště přes hlavu, aby se tam pak pod jejich ochranou krčili jako měkké kameny. Vozy uvízly v příkopě. Příval vojáků polevil. Chvíli nebylo vidět nic, jen hrstku mužů, dezorganizovaných a nehybných, podél silnice. Pak nastal odliv a − ačkoliv Taim nezaslechl žádný rozkaz − muži rázem nepochodovali směrem od Kolglasu, ale zpátky k němu.

Brzy poté se u Taima objevil posel − mladý muž se zkrvavenou tváří a horečnatou naléhavostí v očích. Zatímco křičel svou zprávu, snažil se uklidnit vlastní lapání po dechu a zpěněného koně.

„Máte přivést dědici klanu každého muže, kterého máte k dispozici. Okamžitě, bez prodlení.“

Taim se vyhoupl do sedla a začal si ze zad odepínat štít.

„Kde je dědic klanu?“ zeptal se. Jeho muži se už spěšně připravovali.

„Glasbridge! Zamiřte ke Glasbridgi!“ Posel zněl skoro rozhněvaně, i když to byl možná jen důsledek strachu. „Tam dědice klanu najdete!“

Taim při pohledu na příval sněhu, řítící se k zemi, svraštil tvář. „Budu rád, pokud ho najdu vůbec někde,“ zabručel.

„Každého muže, kterého máte,“ vykřikl posel ještě jednou, obrátil koně a ujížděl na neklidném oři pryč.

„Tři stovky,“ zakřičel za ním Taim, pak si spíš pro sebe zamumlal: „Víc ne. Nepovedu do té bouře slepě všechny síly, které našemu klanu ještě zbývají.“

*

Cestou vítr utichl. Vzduchem létaly velké, těžké vločky jako zmražené úlomky mraků. Na silnici se tísnily stovky a stovky vojáků, někteří vyčerpaní, další zranění, jiní pouze ztracení. Bylo to přesně tak, jak Taim a ostatní Aewultovi nan Haig říkali − tohle sněžení bude dost silné na to, aby utišilo svět, aby zhatilo všechny plány a tužby lidí. Dokonce i skalnaté pobřeží získávalo mezi dvěma nárazy vln bílý poprašek. Jak se od západu hnalo stále víc hustých závojů sněhu, ztrácelo moře na zřetelnosti. Mlýny a chaty na

straně silnice obrácené k pevnině mizely za mrazivou rouškou. Taim vedl své muže podél pobřeží a nepřestával přemítat, že toto je počasí jako dělané pro katastrofu. S každým krokem silnice koni stále víc a víc mizela pod kopyty.

Tu a tam se na kraji cesty povalovaly mrtvoly − možná i živí lidé, protože nebylo vždy snadné poznat rozdíl. Připomínaly černé rance, potažené bílou vrstvou. Všude kolem ležely šípy do luků i kuší a zlomené oštěpy, také pár mrtvých koní. Jednou se bez varování vynořila z chumelenice sprška šípů. Nedalo se určit, odkud přiletěly. Několik mužů vykřiklo, koně zaržáli. Pár jezdců vyrazilo pátrat po neviditelných lučištnících, ale Taim je rychle povolal zpátky.

Dorazili k velkému pásu mrtvých. Těla se vršila podél příkopu a náspu − teď spíš velké bílé křivky v zemi − který se táhl napříč silnicí. Kolem se plazili zranění a šplhali přes těla padlých kamarádů. Někteří plakali, další volali o pomoc. Jeden muž, s levou paží zlomenou a rozpolcenou, klopýtal kolem a slabě, jednou rukou zasazoval rány oštěpem. Možná dobíjel zraněného nepřítele; možná už bodal do mrtvých. V příkopu se choulila asi dvacítka zraněných mužů Haigu a navzájem se pozorovali, jak postupně umírají.

„Kde je dědic klanu?“ zakřičel na ně Taim.

Vzhlédli a on v jejich tvářích spatřil šok, strach a prázdnotu.

„Máte s sebou ranhojiče?“ zeptal se jeden z nich. „Potřebujeme ranhojiče.“

„Nejdřív mi řekněte, kde je dědic klanu,“ naléhal.

Nevěděli, ale Taim s nimi nechal tři své muže, aby se o ně postarali, jak nejlépe dovedou, a dopravili ty, kteří přežijí, zpátky do Kolglasu. Pak jel dál, přes násep. Kam až dohlédl, byla země poseta těly. Padly tady stovky vojáků, válečníků Černé stezky i Pravých klanů, ale bitva se posunula dál. Musela zuřit tam někde vepředu, v šedobílých oblacích sněhu. Taim vedl své muže kupředu ve snaze ji dostihnout.

Brzy poté byli napadeni. Z řídkého shluku stromů s řevem vyrazilo sedmdesát či osmdesát útočníků. Jen nemnoho z nich mělo nějaké brnění, dokonce postrádali i pořádné zbraně. Nebojácně se vrhli na zástup Taimových vojáků a mávali srpy, sekyrami, klacky a dlouhými noži. Mnozí v závějích klopýtli a upadli. Další padli, jakmile se dostali na dosah Lannisanů. Někteří ale došli dost daleko, aby proměnili krátký úsek silnice v nelítostné bojiště. Taim držel koně pěkně zkrátka a metodicky srážel k zemi jednoho útočníka za druhým. Brzy bylo po všem.

Čím dál se po pobřežní silnici dostávali, tím byl Taim nervóznější. Hlouběji z vnitrozemí slyšel lomoz bitvy, nikdy ale dost zblízka ani jasně, aby byl v pokušení se tím směrem vydat. Aewultova velká armáda byla pohlcena a rozprášena vánicí. Směrem od Glasbridge se přihnala vystrašená skupinka

haigských vojáků. Mnozí byli zranění, další zahodili zbraně. Jak si razili cestu kolem něj, Taim se sklonil a chytil jednoho z nich za límec.

„Co se děje?“ obořil se na něj. „Kde je dědic klanu?“

„Kdo ví?“ vykřikl voják a vytrhl se mu.

Ve stopách prchajícího hloučku z Haigu se po zaváté silnici hrnuly další postavy. Tyhle ale byly jiné − rozcuchané vlasy, jelenicové kabátce zdobené úlomky kostí a slonoviny, dlouhé oštěpy s podivnými hroty s ostny. Tarbainové. Taim proti nim v mládí jednou nebo dvakrát bojoval, když vyrazil na výzvědy do Údolí kamenů a dál za ně. Věděl, jak je nejlíp uvítat. Máchl nad hlavou mečem a s křikem na divochy zaútočil. Jeho muži ho napodobili. Tarbainové se zastavili. Někteří vymrštili oštěpy, které obloukem dopadly do masy jezdců. Mezery a pauzy v burácejícím hřmění kopyt Taimovi prozradily, že nejedna zbraň nalezla cíl, ale Tarbainové neměli chuť dokazovat své dovednosti proti jezdcům. Celý jejich otrhaný houf se rozprchl pryč od silnice a přes rovné, bílé pole zamířil do vnitrozemí.

Taim okamžitě přitáhl koni otěže a jediným hlasitým povelem přivolal zpátky své vojáky. Nemělo smysl plýtvat časem a silami koní a snažit se v hlubokém sněhu Tarbainy dopadnout. Měli mnohem důležitější úkol. Taim se na okamžik zamyslel, jak má asi ten úkol splnit, když nemůže Aewulta nan Haig najít. Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat dál, hlouběji do chřtánu té velké mrazivé obludy.

Vzduch teď byl tak prosycený sněhem, že nebylo vidět dál než na čtyřicet kroků. Taimův svět se smrskl do tohoto podivného, uzavřeného bílého prostoru, zpoza něhož se ozývaly a zase utichaly zvláštní zvuky − nezřetelné, ale děsivé. Otáčel hlavou sem a tam a snažil se porozumět tomu, co slyšel, ale za závojem padajícího sněhu se rozléhala stále stejná zastřená kakofonie. Zahlédl postavy a zvedl meč; okamžitě zase zmizely, jako by byly jen chvilkovým ztmavnutím v jednotvárném vzdušném prostoru.

Taimovi muži se shlukli za svým velitelem. Mlčení prozrazovalo jejich obavy. Taim hleděl tím i oním směrem. Dokonce i cesta před nimi se ztrácela pod bílou pokrývkou. Žaludek se mu sevřel hněvem − svíravou zlobou zrozenou ze strachu. Bylo nemožné takhle bojovat, napůl slepý a napůl hluchý. Nevedl veterány Gryvanovy války proti Igrynovi oc Dargannan-Haig až sem jen proto, aby jen tak promarnil jejich životy.

Právě se chystal dát svým mužům povel k návratu, když k němu dolehl poryv zvuku. Udržoval mu v uchu tvar tak dlouho, až byl schopen určit směr, ze kterého přicházel. Někde kousek před nimi zuřila bitva. Pobídl koně dopředu a pokynul ostatním, aby ho následovali. Krátce poté narazili na stopy, kterých se mohli držet − mrtvá těla; rozlehlé pole, kde se sníh, hlína a krev proměnily v odpornou, udusanou masu; a hlasy, křičící a sténající do řinčení

čepelí a štítů. Před nimi se dmula masa postav. Byla beztvará; připomínala temný, bouřkový mrak tlačený k zemi váhou padajícího sněhu. Uvnitř Taim tu a tam zahlédl lesk brnění nebo potrhanou korouhev míhající se sem a tam jako stěžeň lodi zmítané bouří. Byla to Aewultova palácová garda, sevřená ze všech stran. A kde byla ona, musel být i dědic klanu.

„Tady to máte," zakřičel Taim přes rameno na své muže. Zabušil mečem do čelní strany svého štítu. „Tady je bitva pro vás! Tady je Černá stezka, která zabila vašeho thana a vypálila vaše domovy!"

Útok byl bezohledný a divoký, vedený na zrádné půdě poseté mrtvými, v prudké sněhové bouři. Vrhli se do zástupu válečníků; neměli čas rozlišit přátele od nepřátel, mohli jen bodat a sekat. Taimův kůň se vzpínal a drtil těla kopyty, prudkými skoky vyrážel do boje. Muži i ženy padali k zemi. Taim se rozmáchl a jeho čepel odmrštila pryč čísi přilbici i s hlavou. Před bedry se mu mihlo kopí. Ťal do násady a zlomil ho. Jeho štít se otřásl a on spatřil, že v něm vězí šíp z kuše. Další kopí zasáhlo jeho koně do plece, vyletělo svému majiteli z rukou a chvíli zůstalo vězet v ráně. Kůň klopýtl, lehce poklesl, pak se znovu napřímil a postupoval dál. Kopí spadlo na zem. Někdo − žena − běžel kolem, nejspíš prchal. Taim ji zasáhl zezadu do krku.

Viděl palácovou gardu, obklopenou hustým shlukem válečníků Černé stezky. Začal si k nim razit cestu, spoléhaje na to, že ho jeho muži následují. Pak jeho kůň zavrávoral a přední kopyta se mu podlomila. Padal na stranu a při tom Taima shodil. Sníh byl hluboký, vlhký a studený a on do něj dopadl přímo tváří. Plnil mu ústa a lpěl na obličeji. Jeho tělo reagovalo naprosto bezmyšlenkovitě. Dál pevně svíral meč, překulil se a pak už byl na nohou, vyplivl sníh a otočil se právě včas, aby štítem odrazil první kopí. Další se na něj řítilo z boku, ale to mu už uskakoval z cesty. Úderem zespodu zasáhl kopiníka mečem do ramene a poslal ho k zemi. Prázdnou, klidnou částí své mysli, která v takových chvílích přebírala vládu, zaznamenal své vojáky, jak se ženou kolem. Před sebou viděl Aewulta nan Haig na koni, za zády slyšel svého koně, jak se snaží vstát. Otočil se a přehodil nohu přes sedlo. Kůň ho vynesl nahoru.

Muži Lannis-Haigu se prodrali zbytky Aewultovy palácové gardy. Mnoho osobních strážců už bylo mrtvých. Leželi zhroucení ve sněhu, prsní pancíře umazané špínou a krví. Jejich žijící druhové se zoufale snažili udržet hemžící se masy Černé stezky co nejdál od svého pána.

Nejdřív si Taim nebyl jist, zda ho Aewult poznal. V očích dědice klanu se zračil divoký výraz.

„Sire, pojďte pryč," zvolal Taim. Jeho kůň pohazoval hlavou a třásl se. Taim nedokázal určit, jak vážně je zraněn a kolik času mu zbývá, než pod ním znovu padne.

„Nemůžeme tady zajistit vaše bezpečí,“ křičel Taim. „Už se bojuje i daleko za námi. Musíme ustoupit zpátky do Kolglasu.“

Taim zahlédl v Aewultově tváři takový odpor, tak niternou nenávist, že se bál, aby na něj dědic klanu nezaútočil. Místo toho Aewult obrátil svého mohutného koně a zamířil do bezpečí. Většina jeho palácové gardy se odpoutala od nepřítele, prorazila si cestu řadami Taimových mužů a následovala ho. Pár obrovitých obrněných válečníků bylo ovšem příliš pohlceno šarvátkou, než aby tak snadno uniklo. Taim sledoval, jak se jednomu z nich zahákla za krkem sekyra s dlouhým topůrkem a strhla ho ze sedla na zem.

Aewult se okamžitě ocitl mimo dohled, zmizel v bílé prázdnotě, která je obklopovala. Taim si hřbetem ruky, ve které třímal meč, setřel z obočí sněhové vločky. Kdyby tady pokračovali v boji, nic by nezískali. Vojáků Černé stezky bylo příliš mnoho a desítky z nich už pronásledovaly přes zasněžené pole dědice klanu.

„Za mnou, Lannisané!“ vykřikl Taim a popohnal koně za Aewultem.

Jeden z jeho vlastních mužů dopadl na zem ve spršce sněhu a hlíny. Taim se obrátil, aby mu pomohl, ale bylo příliš pozdě. Půltucet vojáků Černé stezky se na Lannisana vrhl jako lovečtí psi na raněného kance. Taim je srážel stranou, jednoho zabil jedinou ranou do hlavy. Kůň mrtvého jezdce se vyškrábal na nohy, odbelhal se několik kroků a pak opět klesl k zemi.

„Inkallimové!“ slyšel Taim někoho křičet.

Rozhlédl se. Poslední Aewultův gardista, který zůstal, stál široce rozkročen a oběma rukama svíral jílec zdviženého meče. To je hloupá pozice, pomyslel si Taim. Buď byl muž špatně vycvičen, nebo jeho mysl zastřel šok a strach. Když Taim zamžoural skrz padající sníh, spatřil, jak masa nepřátel ustupuje. Z nevysvětlitelných důvodů se vytvořil volný prostor a rozhostilo se ticho. Pak se z davu, ze sněhu vynořila postava − vysoká, štíhlá žena s vlasy barvy inkoustu pevně staženými dozadu. Přicházela dlouhými kroky. Kolem ní vířily sněhové vločky a v jejích stopách dopadaly na zem. Měla na sobě tuhý černý kyrys z tvrdé kůže. Z pouzder na zádech jí trčely dva meče. Když se přiblížila ke gardistovi, natáhla se přes ramena a obě čepele vyprostila.

Taim strnul, uchvácen tím strašlivým pohledem na havrana inkallimských Válečníků, zjevujícího se jako sám živoucí přízrak této mrazivé, vražedné země, která se měla stát svědkem jeho přeletu. Aewultův opuštěný gardista se uklidnil, připraven čelit tomuto novému protivníkovi. Byl obrovitý, přinejmenším o hlavu větší než Inkallimka a stejně ramenatý, jako byla ona štíhlá. Jeho meč se začal snášet ve vražedném oblouku dolů. A pak následoval jen rychlý rozmazaný pohyb a žena byla za ním. Skláněla meče a upřeně hleděla na Taima. Za jejími zády se gardista svezl k zemi.

Lehké čepele, jedna o zlomek kratší než druhá, zaznamenala ostřílená, analytická část Taimovy mysli. S jedním břitem musely být děsivě ostré, pokud dokázaly takhle skolit muže. A Inkallimka musela mít výjimečné nadání, když s nimi dokázala zacházet tak precizně − jedna z nich rozťala gardistovi hrdlo. Taim cítil v pohledu, který na něj žena upírala, chladnou výzvu. Kdysi, když byl ještě mladý, by to v něm možná zažehlo odpovídající hněv. Vrhl by se vpřed a přijal to vyzvání, ať bylo skutečné nebo domnělé. Ale teď ne. Otočil koně a pobídl ho do trysku.

Jezdci Lannis-Haigu se trmáceli stále hlubším sněhem. Bylo to matoucí a nebezpečné. Neviděli, co je čeká vepředu nebo co se žene za nimi. Dostihli a zabili několik vojáků Černé stezky, pronásledujících Aewulta, ale po dědici klanu a zbytku jeho palácové gardy nebylo ani vidu, ani slechu. Když Taim vyrazil vpřed, aby se protlačil do čela roztroušené skupiny, upnul svou mysl na jedinou zřetelnou myšlenku. Udělal pro Aewulta vše, co bylo v jeho silách, splnil svou povinnost. Teď ho zajímalo jen jediné − dovést co nejvíc svých mužů zpátky do Kolglasu. Ať už tam venku ve vánici probíhaly jakékoliv boje, nebudou mít řešení. Spojenci i nepřátelé byli slepí, ztracení. V tento krvavý, bílý den bylo možné doufat nanejvýš v to, že člověk přežije a dožije se zítřka.

Zpomalil své muže do kroku a uspořádal je do kolony. Jejich ztráty nebyly nijak zoufalé, přesto dost velké na to, aby ho trápily, aby v něm v brzké době zahlodal pocit viny a postihla ho nespavost. Pak, když si na okamžik dovolil svěsit hlavu a zavřít oči, si poprvé uvědomil, jak strašně je vyčerpaný zármutkem. Způsobem, který se nehodil k nejvýše postavenému vojákovi klanu, byl až do morku kostí unavený tím, že musí neustále vodit muže na smrt. Domníval se, že teď, když čelí Černé stezce, skutečnému a dlouholetému nepříteli svého klanu, to bude lehčí, ale zdálo se, že dokonce ani tento balzám nebude jeho stísněnému srdci stačit.

Taim znovu zvedl hlavu. Čerstvý vítr, vanoucí od ústí řeky, nabral na rychlosti a roztočil vločky v divokém tanci. Taimovi tuhla tvář zimou. Zprava slyšel moře, dorážející na skalnatý břeh, a to mu stačilo, aby se měl podle čeho orientovat. Dokud neustanou v pohybu a budou se držet tohoto zvuku po svém boku, bude Kolglas na dosah. Položil koni ruku na šíji a ucítil nepravidelnost jeho chůze, ochabování svalů. Už mu nezbývá moc času, pomyslel si.

Nejednou museli bojovat. Prudká sněhová bouře ovládla bitvu a změnila ji ve změť urputných, nelítostných šarvátek. Oslepující vánicí klopýtaly sem a tam malé skupinky vojáků, brodily se po kolena hlubokými závějemi, vrhaly se na sebe, zabíjely, umíraly. Když Taim dovedl své ztenčující se mužstvo zpátky k příkopu a náspu, které cestou tam nalezli pokryté mrtvými

a umírajícími, probíhal tam právě nový masakr. Na zasněžené mrtvoly těch, kteří padli už dříve, se vršila nová vrstva těl.

Taim a jeho muži si začali prorážet cestu. Taim kolem sebe sekal ve stavu jakéhosi přesyceného omámení. Meč se mu znovu a znovu otřásal v ruce, jak narážel na maso, brnění či štít, ale jeho majitel jen sotva tušil, zda zasáhl přítele či nepřítele. Každým okamžikem čekal, že pod ním padne kůň, že ho shodí do temně rudé břečky. Ale nestalo se tak. Zvíře ho proneslo bitvou, přes val a příkop za ním. A pak už nebyl nikdo, kdo by se mohl Taimovi postavit. Byla tu jen vánice a dlouhý pochod zpátky do Kolglasu a stovky, či dokonce tisíce těch, kteří se, šokovaní a vyčerpaní, bezradní a s prázdnýma očima, pomalu vlekli v pohasínajícím denním světle stejným směrem.

Konečně nadešla chvíle, kdy se Taim ocitl v Kolglasu ve stáji, sněhová bouře zůstala venku, za dřevěnými zdmi, a on bolavýma rukama sundával koni ze hřbetu sedlo. Velké zvíře se třáslo. Odešel, aby pro ně obstaral vodu a píci, ale když se vrátil, leželo zhroucené na zemi. A tak, zatímco se setmělo a sníh se dál zvolna snášel tmou, poslal štolby pryč a ve světle blikotající olejové lampy stál a sledoval, jak mu na slámě umírá kůň.

III.

Za Highfastem byla silnice, po které se Orisian a jeho druhové vydali, zakrátko celá rozpadlá. Vinula se sedlem mezi dvěma skalnatými vrcholy a pak dolů příkrým údolím. Postupně se čím dál víc drolila. Její povrch byl stále děravější a rozbitější. Voda, mráz a spadlé balvany během let narušily její strukturu a kdysi skvělá hlavní silnice se změnila v nerovnou, nespolehlivou stezku. Za časů království tudy Karkyrskými horami a dál do Drandaru určitě cestovala spousta kupců a poutníků. Dnes ležely vesničky a hostince, které dopravní tepnu lemovaly, v troskách. Cesta bezúčelně klopýtala směrem k divokým pahorkům, lesům a území Kyrininů.

Orisian jel s Rothem a Torcaillem v čele kolony. Skupina vojáků, kteří se drželi za nimi, se poněkud ztenčila. Orisian nařídil, aby byli čtyři z nich posláni severní cestou přes Hent za Taimem Narranem do Kolglasu, kde měli velitele informovat, co jeho than zamýšlí. Torcaill vybral půltucet dalších a poslal je napřed jako zvědy. I když se nesporně nacházeli na území Lheanora oc Kilkry-Haig, pohybovali se v divočině. Orisian se Torcailla neptal, zda se obává kyrininských nebo lidských banditů, protože to sotva bylo důležité. Kromě ptáků a divokých koz, jejichž siluety se tu a tam rýsovaly na hřebenech vysoko nad silnicí, nezahlédli ani živáčka.

Prvního dne postupovali rychle vpřed. Jen jednou se zdrželi − přívaly vody řítící se z kopců ukrojily pás silnice a proměnily ho v koryto zpěněného horského potoka. Koně ho trochu váhavě, ale bez větších problémů překročili. Yvane, stále zarputile odmítající vsednout na koně, bručela a naříkala, že má mokré nohy.

Než se začal snášet soumrak, dostali se už skoro za Karkyrské hory. Údolí, kterým silnice klesala, se otevřelo. Teď už mírnější řeku lemovaly stromy a keře. Mezi kameny, ba dokonce i uprostřed cesty, rostla tráva a rákosí. Vpředu byly vidět, temné ve slábnoucím světle, lesíky, rozeseté po níže položené krajině.

Utábořili se na dně údolí, dost daleko od řeky, aby je nepřekvapila náhlá povodeň, ale dost blízko, aby je vysoké olše aspoň trochu ochránily před větrem, který je pronásledoval z hor. Zatímco Torcaillovi muže vztyčovali pár jednoduchých stanů − zdaleka ne dost, aby stačily pro všechny − a rozdělávali ohně, vydal se Orisian za Ess'yr a Varrynem. Plnili si u řeky měchy. Když se Orisian přiblížil, Ess'yr zaklonila hlavu a nalila si do úst proud vody. Rozlila se jí po bradě a stekla po hladké klenbě krku. Utřela si rty a nabídla měch Orisianovi. Zavrtěl hlavou.

„Ne, děkuji."

Oba Kyrininové s sebou měli oštěpy, Varryn navíc i luk.

„Nemáte v úmyslu dnes večer odpočívat," konstatoval Orisian zklamaně. Doufal, že si bude moci s Ess'yr promluvit, možná s ní i povečeřet jako kdysi, když překračovali Car Criagar. Chytat ryby jako tenkrát u potůčku v těch vzdálených lesích.

„Potřebujeme odpočívat méně než Huaninové," řekl Varryn a vstal. Přivázal si objemný měch k opasku. „A nepřítel může být blízko."

„To si nemyslím," zamumlal Orisian, který stále pozoroval Ess'yr. Zářila energií a vitalitou, jakou u ní už nějakou dobu neviděl. Ta její část, kterou tak zasáhlo omezení volnosti pohybu v Kolkyre a Highfastu, znovu procitala k životu a dávala o sobě vědět. Když nořila otvor měchu pod vodu, zvedala ho a uzavírala, počínala si rychle a přesně.

„Ale nemůžeš to vědět," řekl Varryn. „My to vědět budeme, protože se půjdeme podívat na vlastní oči."

Orisian se přiměl k úsměvu. „Samozřejmě. Každopádně bych víc věřil vašim očím než očím Torcaillových zvědů."

Ess'yr vstala a oběma rukama si odhrnula vlasy z tváře.

„Vrátíte se před úsvitem?" zeptal se Orisian. „Jakmile se rozední, chceme pokračovat v cestě."

Ess'yr přikývla. „Už dlouho předtím."

„Dobrá.“ Orisian ukázal k řece. „Uvidím, jestli se mi odtud podaří dostat nějaké ryby. Tak, jak jsi mi to ukazovala.“

Ess’yr se zadívala na tekoucí vodu. Obdařila Orisiana úsměvem − krátkým, letmým − a sehnula se pro oštěp. „Je dobré porušit půst kvůli rybě,“ řekla.

Když se oba Kyrininové ztratili v houstnoucí tmě, Orisian se chvíli pokoušel nahmatat nějakou rybu skrývající se u pozvolně klesajícího břehu řeky. Ledově studená voda ho odrazovala a brzy se začal cítit hloupě. On, nejspíš than, tady lezl po břehu řeky a marně se snažil chytit rybu, aby potěšil ženu, která ho pravděpodobně považovala jen za náhodného společníka svých dobrodružství. Posadil se na pahorek porostlý nepoddajnou trávou a neslyšně si nadával.

„Cítíš se trochu osamělý?“ zeptala se Yvane za jeho zády. Leknutím poskočil.

„Jsem v pořádku.“ Vstal a smetl si z nohou špínu a stébla trávy. „Co vaše nohy?“

„Teplé. Ohřála jsem si je u ohně. Možná by ses k nám chtěl přidat. Eshenna a ten tvůj Torcaill si nejspíš začnou každou chvíli nadávat. Harmonii v táboře to zrovna neprospěje.“

„Harmonie není něco, co by dneska lidi zvlášť zajímalo,“ zabručel Orisian, když za ní kráčel zpátky ke stanům.

Uprostřed tábořiště sedělo kolem největšího ohniště se zkříženýma nohama asi dvacet mužů. Tiše pojídali své skrovné příděly, zatímco Torcaill a Eshenna se přes plameny hádali. Rothe stál na samém okraji žlutavého kruhu světla a tvářil se skoro pobaveně.

„Dost!“ řekl Orisian, aniž by počkal, až uslyší, co je předmětem sporu.

Torcaill zavřel ústa. Eshenna vypadala, že by ráda v hádce pokračovala, ale spokojila se s tím, že se zakousla do tvrdého sucharu.

„Kvůli čemu se hádáte?“ zeptal se Orisian Torcailla.

„Říká, že postupujeme příliš pomalu,“ odvětil voják. „A já tvrdím, že by bylo nebezpečné putovat rychleji. Ne během dne a určitě ne v noci.“

Orisian se zadíval na Eshennu. *Na’kyrimka* mu pohled opětovala, ale mlčela.

„Půjdete na chvíli se mnou?“ zeptal se jí a odvedl ji od ohně. Yvane je následovala a kousek za ní i Rothe.

„Pro některé z těch mužů to není snadné, víte,“ řekl Orisian, jakmile se ocitli za hranicí světla vrhaného ohněm. „Nikdy se nesetkali s *na’kyrimem*, nikdy nemuseli důvěřovat někomu, kdo není jejich druhu. Většina z nich by raději zamířila k severu, aby bojovala za své domovy a rodiny.“

„Jste jejich pán, ne?“ zeptala se Eshenna. „Nemělo by pro ně být podstatné, co je snadné a co ne.“

Orisian zavrtěl hlavou. „Neznají mě o moc líp než vás a nemají žádný zvláštní důvod mi důvěřovat. Nikdo si nikdy nemyslel, že se stanu thanem, Eshenno. Ani oni, ani já.“

Na’kyrimka pokrčila rameny a zkřížila ruce na prsou. „Chtěla jsem jen, aby pochopili,“ řekla. Nebyla to omluva, ale její tón zněl mírněji.

„Aby pochopili co?“

„Že spěcháme. K’rina není daleko. Slyším zvuk její mysli, blízko. Ale pokud ji pronásledují i Bílé sovy, ty se v noci nezastaví. Nebudou odpočívat. Pokud se k ní dostanou první a odvedou ji k Aeglyssovi, všechno naše úsilí bude k ničemu.“

„Já vím.“ Orisian si povzdechl. „Pro tyhle muže je těžké něco takového pochopit. Neví nic o Sdíleném a až donedávna neslyšeli o Aeglyssovi. Není to jejich svět.“

„Teď už ano,“ zabručela Yvane za nimi. „Jenom to ještě neví.“

Orisian se na ni přes rameno podíval. „To je možná pravda, ale pokud ano, musí k tomu dospět sami. Nemůžu je přesvědčit jenom tím, že jim to řeknu.“

„Ve Sdíleném panuje zmatek,“ zašeptala Eshenna. „Chvěje se pohybem Anainů. A je tam i Aeglyss, nejen stín jeho zkaženosti, ale sama jeho mysl, natahující tykadla. K’rina je všeho toho středem. Vím to.“

„Je to pravda?“ zeptal se Orisian Yvane.

Pokrčila rameny. „Nevím to jistě. Nemám moc velký talent pro třídění obrazů. Pokud se ptáš, jestli mě každým dnem víc bolí hlava, jestli cítím, jak se rozšiřuje stín, pak je odpověď ano. Jestli se ptáš, zda si myslím, že jsem měla zůstat v Highfastu, odpověď je možná. To by ti mělo něco říct.“

„Ať je pravda jakákoliv,“ ozval se Rothe ze tmy, „nepřesvědčíte Torcailla, aby se teď hnul. Ne v noci. Jestli jsou tam někde venku Bílé sovy, byli bychom za svítání všichni provrtáni šípy. Čím tmavší noc, tím početnější střely.“

Orisian si gardistu chvíli prohlížel − temnou masu s plameny ohně šlehajícími jí za zády. Rothe měl pravdu. Orisian věděl, že jen nejhroznější, nejdrtivější nutnost by vojáky jeho klanu přesvědčila, aby se utkali s Kyrininy v noci, kdy jsou lidské oči a uši v takové nevýhodě. Potýkali se v Anlanu s Bílými sovami, dokonce i s Liškami, už po celé generace a zkušenost je naučila.

„Promluvím si za svítání s Torcaillem,“ řekl Eshenně. „Budeme zítra postupovat tak rychle, jak jen to půjde. Víc nemůžeme dělat.“

V tak ubohém světle jí neviděl do tváře moc jasně, ale neměl pochyb, že v ní vidí zklamání.

*

Orisian byl vzhůru, když se Ess'yr a Varryn vrátili. Skoro nespal, znervózňován tvrdou zemí pod sebou, občasným bubnováním deště na stan a Rothovým chrápáním. Když se konečně ponořil do mělkého spánku, brzy zase procitl, vylekán pisklavým křikem přelétajících ptáků. Protože nebyl schopen znovu splést nitky spánku, ztuhle se vyškrábal zpod hrubé pokrývky a po čtyřech vylezl ze stanu. Rothe se za jeho zády zavrtěl, ale neprobudil se.

Venku prozrazoval lehce rozjasněný východní obzor, že se blíží svítání, prozatím se ale nerozbřesklo. Pár unavených vojáků už bylo také vzhůru. Šourali se v takřka úplné tmě, snažili se rozdělat oheň nebo prostě jen postávali v jemném, mlžném mrholení, zahalení do pokrývek a plášťů. Kromě občasného zakašlání, praskání a syčení dřeva vzdorujícího slabým plamenům a tichého šeptání neviditelné řeky panovalo naprosté ticho.

Orisian se napil z měchu visícího před jeho stanem. Právě stál a přemítal, zda by se neměl vrátit zpátky pod ochranu plachtoviny, když z šera vyšli Kyrininové. Vyloupli se mezi vysokými, štíhlými olšemi tak náhle a tiše jako vysoká, vynořující se z lesa. Oba byli promočení na kost, vlasy měli rozcuchané a zplihlé, šaty ztmavlé deštěm a pokryté blátem.

Varryn zamířil přímo k velkému ohni v srdci ležení a dřepl si vedle něj. Voják, který přikládal do skomírajících plamenů větvičky a dříví, pohlédl na Kyrinina znepokojeně, možná podezíravě, ale neřekl nic. Ess'yr se zastavila vedle Orisiana.

„Našli jste něco?" zeptal se tiše.

„Viděli jsme stopy po nepříteli. Půl dne odtud, směrem k úsvitu. Podle lidských měřítek."

„Míří sem?"

Zakroutila hlavou. „Nehledají nás. Ještě ne."

„Ale nepronásledovali jste je." Orisian se zadíval k jejímu bratrovi, dřepícímu tiše a zamyšleně u ohně. „Bál jsem se, že se možná nevrátíte, jestli narazíte na stopy po Bílých sovách, na které byste mohli uspořádat hon."

„Brzy bude hon. A zabíjení."

Orisian si okamžitě uvědomil, že nedostal úplnou odpověď. Nedokázal říct, zda to vytušil z jemného náznaku v tónu Ess'yřiny řeči, z výrazu tváře, který ji prozradil, nebo zda už prostě dostatečně pochopil, jak její mysl − a mysl jejího bratra − funguje.

„Myslíš, že pořád potřebuju vaši ochranu?" zamumlal. Nechtěl, aby ta slova slyšel někdo jiný. „Myslíš, že tvůj slib zajistit mé bezpečí dosud nebyl splněn?"

Ess'yr mu opětovala pronikavý pohled a Orisian byl na chvíli znovu uchvácen těma jako křemen tvrdýma očima a hloubkou, která se v nich zračila. Bleděmodré linie vytetované na tváři Kyrininky byly v tom časně ranním světle sotva patrné. Tančily na periferii jeho zraku takřka vlastním životem. Nenapadalo ho, co by měl ještě říct.

„Chytil jsi rybu?" zeptala se ho.

Orisian zamžikal. „Cože?"

„V řece."

„Ach. Ne."

Sklonila hlavu a přiměla ho tak zahledět se k jejímu pasu. Přivázaná stébly spletené trávy jí na opasku visela jediná stříbřitá ryba.

„Věděla jsem, že se ti to nepodaří."

*

Zpustlá silnice je vedla mezi shluky stromů a po dlouhých úsecích mokré, bažinaté půdy dál dolů údolím. Za jejich zády se Karkyrské hory skrývaly za hustými šedými mraky z mlhy a deště. Koně byli tišší, otrávení mizerným počasím. Ti, kteří na nich jeli, neměli o moc lepší náladu, ale na Orisianovo naléhání je Torcaill nutil k pravidelnému, nemilosrdnému tempu. Ess'yr a Varryn kráčeli souběžně s kolonou vojáků. Střídavě mizeli a zase se objevovali, jak mrholení houstlo a pak opět polevovalo. Hravě udržovali s koňmi krok.

Yvane si nevedla zdaleka tak dobře. Orisian to předpokládal. Spolu s Rothem se stáhli podél zástupu mužů víc dozadu a chvíli jeli vedle *na'kyrimky*. Neříkala nic, nestěžovala si, ale zjevně měla potíže. Povrch silnice byl plný příčných rýh, posetý uvolněnými kameny a tam, kde dláždění dočista zmizelo, i dírami. Yvane nejednou klopýtla. Kdyby byla člověk, bylo by pro ni nemožné pokračovat pěšky dál; protože nebyla, byl to podle Orisianova názoru prostě jen špatný nápad.

„Vymknete si kotník," zavolal na ni nakonec.

Ignorovala ho, ale zaslechl něco, co mohlo být zavrčením − unaveným nebo odmítavým.

„Nasedněte za Rotha." Orisian si všiml vylekaného výrazu na gardistově tváři.

„Dokázala jsem na těchto dvou nohách mnohokrát vylézt i slézt Car Criagaru," prohlásila Yvane. „Nejednou jsem prošla celé Údolí slz. Tuhle cestu zvládnu."

„Nemá ráda koně," poznamenal Rothe. „Proč ne? Je to její volba."

Orisian se na svého strážce zamračil, ale Rothe teď upřeně zíral před sebe, fascinován zády nejbližšího vojáka.

„Tak pojeďte se mnou," navrhl Orisian.

Yvane pokračovala v chůzi. Trochu zrychlila krok, nejspíš v naději, že ho odradí nebo nechá za zády. Orisian podrážděně pobídl koně a postavil ho Yvane napříč do cesty. Skoro mu narazila do plecí. Řady vojáků se kolem nich rozestoupily a pak zase spojily.

„Poslyšte," řekl Orisian. „Dříve nebo později nás začnete zdržovat. Přiměla jste mě k tomuhle podniku a já teď nedovolím, abyste mi ho překazila, ať už kvůli své paličatosti nebo čemukoliv jinému. A také vás neopustím. Proto tady zůstaneme stát a budeme se hádat tak dlouho, dokud nenasednete na koně."

Yvane se do něj zabodla pohledem. Ve vlasech se jí leskly krůpěje deště. Zamrkala, aby vypudila vodu z očí. Orisian sebou netrhl, jak by ještě donedávna udělal. Místo toho vyzývavě zvedl obočí a čekal. Byla to Yvane, kdo nakonec ustoupil.

„Nikdy jsem nezvládla ty jezdecké fígle. Párkrát jsem to zkoušela, v Koldihrve. Nikdy to nedopadlo dobře. Aspoň tedy pro mě. Koně si to obvykle docela užívali."

„Musíte se jenom pevně držet."

„To mi tvrdili i dřív."

„Ale tentokrát se musíte držet pevně jenom mě, ne otěží nebo koně."

Yvane neprojevila nadhled ani dobrou náladu, nakonec ale svolila, aby ji Orisian vytáhl za sebe na koně. Svírala ho pak kolem pasu tak pevně, že ji musel několikrát požádat, aby trochu povolila stisk.

Nebe se vyjasnilo, vzduch ochladil. Obě strany silnice lemoval les. Teď, když kolem sebe neviděli na víc než na pár desítek kroků, všichni zneklidněli. Nejvyšší stromy − elegantní jasany a vznosné duby − se nejdelšími větvemi nad silnicí takřka dotýkaly. Orisian a jeho druhové putovali pod střechou z holých haluzí.

Eshenna chvíli jela vedle Orisiana a Yvane. Její drobný kůň vypadal urousaně a sebelítostně, přesto zarputile kráčel mezi válečnými oři.

„Mám závrať," řekla Eshenna. Obrátila se na Orisiana, ale ten měl pocit, že jsou její slova určena spíš Yvane. „Když zavřu oči, ztrácím rovnováhu. Točí se mi hlava. Nedokážu se na jednu věc soustředit déle než pár okamžiků."

„Já vím," zavrčela Yvane Orisianovi do ramene.

„Můžete nás ještě stále vést k té ženě?" zeptal se Orisian.

Eshenna přikývla. Působila sklesle. Tvář měla vyčerpanou a bledou, jako by byla nemocná.

„Mám pocit, jako by byla blízko. Je ale stále těžší to určit. Ve Sdíleném zuří takové bouře, že je to… obtížné. Anainové. Aeglyss. Je toho příliš.“

„Anainové jsou tady?“ zamumlal Orisian. „Sledují nás?“ Jasně si vzpomínal, co mu Ess’yr o Anainech vyprávěla, když byli v Car Criagaru. Mluvila o nich, jako by byli stále přítomni, jako by byla země pořád obývána jejich nehmotnou myslí.

„Nestojíme jim za pozornost,“ řekla Eshenna a ušklíbla se. „Sledují nás s asi stejnou pravděpodobností jako myš, hrabající v mechu. Přesto jsou tady. Pohybují se, jako lodě, a my jsme jen větvičkami, které s sebou strhli.“

„Možná jsme jim nestáli za pozornost kdysi,“ zabručela Yvane. „Ale teď, kdo ví? *Hymyr Ot’tryn* je blízko.“

„Co je to?“ zeptal se Orisian přes rameno.

„Označení Hadů pro to, co vy nazýváte Zahalenými lesy.“

„Neslyšel jsem o nich,“ řekl Orisian, pak ale zaváhal, protože si letmo na něco vzpomněl. „Možná ano. V legendách.“

„Pásy stromů, nedaleko odtud. Někteří říkají, že je to jedno z míst, kde se Anainové trochu víc přibližují k povrchu světa.“ Yvane se podívala na Eshennu. Mladší žena upřeně zírala s pevně sevřenými rty na šíji svého koníka.

„Dokonce i Kyrininům běhá při pomyšlení na to místo mráz po zádech, i když se jinak domnívají, že Anainové jsou víceméně shovívaví.“ Yvane pokračovala: „Nejsou ovšem tak hloupí, aby si mysleli, že je možné Anainy označit za přátelské. Dokonce ani za nejlepších podmínek.“

*

Na některých místech byl povrch staré silnice kluzký mokrým, tlejícím listím. V posledních desetiletích tudy projelo a prošlo příliš málo vozů a nohou, než aby odstranily pozůstatky uplynulých podzimů. V trhlinách, štěrbinách a vyjetých kolejích se hromadila hlína. Mezi dlažebními kameny i na nich se uchytila tráva. Čím hlouběji se dostávali do lesnaté krajiny, tím víc připomínala cesta, pro které jeli, zarostlou, travnatou pěšinu. V místech, kde byly drny nejtlustší, někdy posévala trávu baňatá mraveniště nebo vyrážely shluky hub. Uprostřed silnice nepravidelně rostly jako neduživí čahouni vzpínající se ke světlu mladé stromky, některé víc než dvakrát vyšší než člověk. Jejich skryté kořeny nadzvedly silnici, takže se dlažební kameny nakláněly na stranu.

Orisiana se zmocňoval čím dál větší neklid a pochybnosti o vlastních rozhodnutích. Jak se stále víc vzdalovali od Highfastu, připadaly mu důvody

pro tuto cestu slabší a slabší. Pustina polykala před jeho očima silnici a on měl pocit, že do sebe vtahuje i jeho, stále víc ho vzdaluje od světa bojů a střetů, který ležel za tímto úzkým, stromy přeplněným obzorem. Jedna jeho část − přemítal, zda ta čestná a upřímná − obviňovala zbytek jeho já ze zbabělosti. Je možné, že ve skrytu duše dával přednost tomu být thanem této malé skupiny, ztracené v divočině, kde od něj nikdo nemohl požadovat velké válečnické činy nebo závažná rozhodnutí? Bál se pochodovat v čele armády a čelit výzvám Aewulta nan Haig a Stínové ruky víc, než se obával nástrah lesa, Bílých sov a pověstí o Anainech? Každý krok po této rozpadající se silnici začínal víc a víc připomínat útěk. Důvěra, kterou vkládal do Eshenny, Yvane a ostatních *na'kyrimů*, vypadala s každým uplynulým okamžikem vratší.

Když se začala snášet noc, rozhoupal koruny stromů prudký vítr. Torcaill odvedl kolonu ze silnice a vybral jako tábořiště malou mýtinu. Jeho vojáci byli tiší a zaražení. Neměli rádi les, jeho dusivou stísněnost. Orisian přemítal, jak dlouho ho ještě tito muži budou bez námitek následovat. Vítr stále sílil, cloumal stromy a rozechvíval podrost. Ti, kteří měli stany, se je s námahou snažili vztyčit. Muži odsouzení spát bez střechy nad hlavou se rozhlíželi po místech, kde by našli aspoň malou ochranu před živly.

Rothe se snažil rozdělat oheň. Vítr nepřestával vířit mýtinou a rozhazovat na všechny strany pásy stromové kůry, které nařezal na podpal. Gardista s tichým bručením odložil křesadlo a navršil kůru zpátky na hromádku. Orisian si vedle něj dřepl na bobek.

„Je tady spousta nešťastných mužů, viď?" řekl tiše.

Rothe se na něj podíval, pak se soustředil na křesání jisker.

„Není moc důležité, jestli je voják šťastný. Dělá, co se mu rozkáže. Nemusíte si s tím lámat hlavu. I když někteří reptají, půjdou za vámi."

Orisian toužil, aby mohl sdílet Rothovu jistotu. Rozhlédl se a zjistil, že za ním stojí Ess'yr. Pozorovala Rotha, jak z pazourku metodicky vykřesává jiskru za jiskrou.

„Zaslechli jsme nepřátele," řekla. „Předtím. Volají na sebe jako ptáci."

Rothe při těch slovech vzhlédl. Orisian vstal a ucítil, jak ztuhlé má nohy a záda. Jeho tělo se stále ještě nesmířilo s tolika hodinami strávenými v sedle.

„Bílé sovy?" zeptal se. „Jsou blízko?"

Skoro neznatelně pokrčila rameny. „Nedokážu říct. Možná ne. Pohybovali se tam…" Ukázala elegantní rukou někam k jihovýchodu. „Ale jiní mohou být blízko. Počasí přeje lovcům."

Jako na potvrzení jejích slov se mýtinou prohnal divoký poryv větru a rozvířil větve i spadlé listí. Orisian odvedl Ess'yr kousek stranou, aby vytvořil odstup od nejbližšího z Torcaillových vojáků. Možná se při tom lehce dotkl jejího lokte nebo zad. Ten jemný dotek měl naznačit jeho přání, aby se

pohnuli z místa. Současně ale bylo v prostém pomyšlení na takový kontakt něco, co ho znervózňovalo.

„Yvane a Eshenna předtím mluvily o Anainech," řekl, jakmile si byl jist, že je nikdo neuslyší. „Tvrdí, že procitli. Že se přesunují. A že jsme blízko místům… jejich místům."

Ess'yr na něj hleděla a čekala, na co se zeptá. V šeru soumraku mu její tvář připadala jako jemná maska. Delikátní linie jejího tetování připomínaly vzor otištěný na světlém hedvábí. Byla příliš velká tma, než aby zřetelně viděl její oči. Byly to jen stíny.

„Je to pravda?" zeptal se. „Myslíš, že jsou tady, kolem nás?"

„Neustále," odvětila. Slyšel její hlas naprosto jasně, i když stromy všude kolem ve větru vrzaly a skřípaly. „Kráčíme po jejich zádech. Když se dotýkáme stromu, dotýkáme se jejich paže. Kořeny jsou jejich kostmi."

„Ale procitají. Všichni *na'kyrimové* tvrdí totéž − že se posunují blíž k povrchu. Víš, proč?"

„To nemůžeme vědět. Nejsou jako my, jako Huaninové a Kyrininové. Přece se neptáš, proč řeka teče nebo proč se oheň pohybuje tak, jak se pohybuje. Pokud Anainové povstanou, povstanou. Pokud budou jednat, budou jednat. To je všechno."

„Ale vaši lidé usilují o jejich přízeň. Vaši *anhyne*, lapači mrtvých. Ti vás přece střeží, ne?"

Ess'yr na Orisiana bezvýrazně hleděla. Zamrkala a na okamžik tak schovala a zase odhalila hluboké, temné tůně, ve které se proměnily její oči.

„Myslím si, že Anainové neprojevují přízeň nikomu a ničemu. Někteří moji lidé tvrdí, že ukončili válku mezi Huaniny a Kyrininy, aby skoncovali s naším utrpením. Já si to nemyslím. Myslím, že ji ukončili, protože narušovala rovnováhu jejich světa. Pokud na nás spočine jejich zrak, až se probudí, konec si nevybereme. Tulení mládě si nevybírá, jestli ho bouře odnese do moře. Bouře to prostě udělá."

*

Když Orisian později ležel ve stanu, ponořila se jeho mysl do ospalé mlhy. Ševelení stromů rozhýbaných větrem se změnilo v burácení vln. Viděl v duchu sám sebe, jak stojí na břehu a hledí ke kolglaskému hradu. Moře se dmulo vysoko, mnohem výš, než kdy viděl. Mohutný zpěněný příboj s burácením narážel do osamocené pevnosti. Ta se pod jeho údery rozpadala. Orisian cítil, jak mu hruď svírá strašlivý děs.

Jednou se během noci probudil. Vichr ustal. Tváře ho brněly zimou. Slyšel, jak Rothe oddechuje. Zavřel oči a znovu usnul.

IV.

V noci zemřeli čtyři muži. Zavládl silný mráz a pokryl všechno bílým třpytem; tráva byla křehká a lámala se. Země pod Orisianovýma nohama vrzala. Zanechával za sebou tmavé stopy, otištěné do mrazivého poprašku. Třásl se a popotahoval nosem.

Rothe mu ukázal mrtvoly. Jedna − patřila strážnému − ležela na úpatí malého pahorku, opřená o patu silného stromu. Zbývající tři mrtví se nacházeli tam, kde se uložili k odpočinku. Večer předtím jako všichni ostatní přecházeli pod stromy, špulili rty a zvažovali své možnosti. Vybrali si místo, kde země vypadala rovná a tráva suchá. Rozvinuli si spací rohože a z kabátce, štítu nebo kamene si udělali polštář. Lehli si a zachumlali se do pokrývek. A pak tam tiše ve tmě zemřeli. Měli podřezaná hrdla. Jejich krev vytvořila na lesní půdě kaluže.

Orisian se zadíval nejbližšímu mrtvému do tváře. Rychle se zase odvrátil, odrazen tím příliš dobře známým obrazem smrti, přesto si stačil všimnout podlitin na mužově obličeji v místech, kde mu ústa drsně přikryla čísi ruka.

„Nejdřív zabili hlídku," zamumlal Rothe. „Pak tyhle tři. Jenom proto, že byli v dosahu, na kraji tábora."

„Kyrininové?" zeptal se Orisian sklesle.

„Bezpochyby. Už jsem takové věci viděl, v Anlanu."

„Mohli nás zabít všechny."

„Možná jich byla jen hrstka. Možná se někdo pohnul, když to prováděli. Možná si mysleli, že budou každou chvíli odhaleni. Vždycky raději podřezávají ve tmě krky, než aby se utkali v opravdovém boji."

„Škoda, že Ess'yr a Varryn spali na opačném konci tábora. Možná by něco zaslechli."

„Možná."

Torcaill přecházel od mrtvoly k mrtvole a sbíral meče. Vedle Orisiana se zastavil.

„Měli bychom se vrátit, thane," řekl. „Pokud to neuděláme, budou další mrtví. Nemůžu teď vyslat napřed zvědy. Nepřežili by ani půl dne."

Orisian si vzal od vojáka jeden z mečů v pouzdře a obrátil ho v rukou. Do pochvy byly vyškrábány vrypy a hrubé obrazce. Na její kovové špici se rýsoval jednoduchý tečkovaný vzor. Jílec byl poněkud nepatřičně omotán šňůrou z rudě obarvených pramenů.

„Co je to?“ zeptal se Orisian a přejel konečkem prstu po šňůrce. „Víš, proč měl tohle na meči?“

Torcaill se zamračil. „Ne, sire. Možná je to památka na nějakou dívku. Nebo připomínka nepřítele, kterého zabil. Nevím.“

„Jak se jmenoval?“

„Dorvadain. Dorvadain Emmen.“

Orisian se ohlédl přes rameno. Stáli tam Ess’yr a Varryn. Tiše přešli po zmrzlé trávě k nim a teď upřeně hleděli na mrtvého. Orisian se ještě chvíli díval na meč ve svých rukou, pak ho vrátil Torcaillovi.

„Uděláš pro mě něco?“ zeptal se Varryna tiše.

Kyrinin čekal.

„Chci vědět, kolik Bílých sov tu je. Kde jsou, kam mají namířeno. Nechci, aby nás znovu překvapili. Dokážeš se pohybovat rychleji než my. Vidíš věci, které my nevidíme. A znáš je lépe než my.“

Varryn si ho měřil svýma jako obvykle klidnýma, neproniknutelnýma očima. Yvane se zezadu přiblížila k oběma Kyrininům, nakoukla jim přes rameno, a když spatřila těla, trochu sebou trhla.

„Samozřejmě že půjde,“ prohlásila *na’kyrimka*. „Nikdy jsem neviděla Lišku, která by si nechala ujít příležitost vrazit oštěp do Bílé sovy.“

Nepřiměla tím Varryna k větší reakci než předtím Orisian svou otázkou. Nakonec se ale kyrininský válečník přece jen obrátil k Ess’yr a pošeptal jí několik plynulých slov v jazyce Lišek. Yvane se kolem něj prosmýkla a ukázala na zmrzlou zem kolem strážcovy mrtvoly.

„Řekla bych, že nechali dost stop, aby je dokázali sledovat dokonce i lidé,“ řekla Orisianovi.

Orisian si všiml, jak se Torcaill při jejích slovech zamračil, ale nevěnoval tomu pozornost.

„Pokud je začneme všichni honit po lese, skončíme jako mrtvoly,“ řekl Yvane. „Víte to stejně dobře jako já. U Varryna ani nemusí zjistit, že je jim na stopě.“

Pokrčila rameny a vydechla do mrazivého vzduchu obláček kouře. „Nejspíš máš pravdu. Ale nejsem si jistá, jestli nakonec stejně neskončíme jako mrtvoly.“

„Spala jste špatně?“ zabručel Rothe. „Máte dneska ráno mizernou náladu.“

Yvane se na strážce nasupeně podívala. Ten se usmál tak nevinně, jak u něj Orisian ještě neviděl. *Na’kyrimka* odkráčela. Zatímco za ní hleděli, Orisian dloubl Rotha do ramene.

„Určitě ses nesnažil vyvolat konflikt, že ne?“ zeptal se. „Bavit se o tom, jak kdo spí, není v poslední době nejlepší nápad.“

Rothe zamumlal neupřímnou omluvu a odešel pomoci Torcaillovi s těly.

Orisian našel Eshennu, jak si balí tenkou spací rohož. Pokožka pod jejíma očima měla temný, skoro namodralý nádech. Málo spánku a ještě méně odpočinku, pomyslel si Orisian. Dřepl si vedle ní. Ani nezvedla oči; dál se soustředila na převazování rohože. Ruce se jí při práci velmi lehce třásly. Možná se tak chvěly vždy, ale pokud ano, Orisian si toho nevšiml.

„Už nebudu moci jít o moc dál," pravil jí tiše. „Brzy se budu muset otočit a zamířit do Kolglasu. Možná jsem už došel až příliš daleko. Aspoň to vypadá, že si to všichni myslí."

„Já si to nemyslím. Ani Yvane."

„Ne. Ale jste jediné. Začali umírat lidé, Eshenno."

„Jsme jediné, kdo aspoň trochu chápe, co se děje." Pak se mu podívala do očí, pevně a neochvějně. „Dobře to víte. V tom je ten rozdíl."

„Jistý rozdíl to je," zamumlal. „Ale musíte mi říct, že je blízko, Eshenno. Nemůžeme prostě pokračovat stále hlouběji do lesa."

Na'kyrimka upřela pozornost zpátky ke svinuté rohoži. Přehodila si ji přes rameno.

„Je blízko. Dnes ji dostihneme. Možná zítra."

Kolem prošli s oštěpy v rukou Ess'yr a Varryn. Protáhli se mezi stromy a v mžiku zmizeli v lese, jako by překročili nějakou nepostižitelnou, nepochopitelnou bariéru. Orisian se za nimi chvíli díval, pak vstal a vydal se za Torcaillem, aby mu rozkázal připravit muže k odchodu.

*

Postupovali teď rychle. V Orisianovi hlodala úzkost a otřásala v základech jeho náladou i trpělivostí. V žaludku se mu usadila prázdnota, skoro hlad, o kterém věděl, že se ho zbaví teprve ve chvíli, kdy tenhle podnik skončí − ať už nalezením K'riny, Bílých sov, nebo dokonce smrtí. Výsledek pro něj nebyl tak podstatný jako to, aby se dostavil brzy. Ten pocit se mu nelíbil a nedůvěřoval jeho původu. Bylo v něm něco, co nepatřilo tak docela jemu.

Prastará silnice, která je dovedla až sem, nakonec přece jen prohrála svůj boj proti vše pohlcujícímu lesu. Zmizela, pohřbena pod nánosy listí, mechu, kořenů a hlíny. Kromě opracovaných kamenů vykukujících tu a tam ze zelené a hnědé trávy a ojedinělého shluku břečťanem porostlých, mladými stromky zahlcených nízkých trosek po straně nic nenasvědčovalo tomu, že by tu kdy vedla.

Yvane přesvědčili, aby jela nějakou dobu s Rothem. Mračila se a znovu a znovu vrhala temné pohledy Orisianovým směrem, jako by ho vinila z jakési zrady, ale protestovala méně, než očekával. Eshenna jela vpředu.

Hlavu měla svěšenou a pohupovala jí v rytmu kroku svého koně. Ale nespala − pouze trpěla. Kdykoliv Orisian zahlédl její tvář, viděl, že je stažena směsicí bolesti a soustředění. Tu a tam zasténala nebo sebou trhla. Pozdě zrána znehybněla. Její kůň se přesunul na kraj kolony, sklonil hlavu a začal oždibovat trs dlouhé trávy.

„Tudy," zamumlala, když k ní Orisian a Torcaill polekaně přijeli. Neurčitě mávla rukou. To, co zbývalo ze silnice, po níž cestovali, se stáčelo pryč. Eshenna ukazovala do hloubi lesa.

Torcaill se zatvářil v nejlepším případě pochybovačně.

„Jste si jistá?" zeptal se Orisian tiše. Když se dostali až tak daleko, bylo pozdě odmítnout Eshennino vedení.

„Je tím směrem," trvala Eshenna sklesle na svém.

A tak vjeli do divokého porostu. Po tvářích je škrábaly větve, cestu blokovaly popadané kmeny. Do třmenů se jim zaplétaly spletené haluze holých keřů a chňapaly koním po oháňkách. Ptáci se rozlétali na všechny strany a cvrlikali v lesním tichu na poplach. I když jim útroby svíral stále větší strach a zlé předtuchy, zpomalili.

Objevili další pěšinu a vydali se po ní. Byla dost široká pro dva tři jezdce, ale ne víc. V sedle si podávali suchary a měchy s vodou a jedli. Orisian měl přesto stále hlad. Jak se den blížil ke svému středu, těžkla mu víčka a beztvaré myšlenky se bezcílně toulaly.

Poznal ten náhlý zvuk hned ve chvíli, kdy ho uslyšel, nedokázal ho ale pojmenovat − praskavé, syčivé třepotání, jako by dvacet lidí současně vydechlo. Otočil se právě včas, aby zahlédl déšť šípů, vylétávajících z hloubi stromů podél stezky. S rachotem se snesly na zástup lidí a koní. Někdo vykřikl. Zaržál kůň. Orisian se rozhlédl po útočnících, ale kromě temné změti kmenů nic neviděl. Vzápětí prolétla davem lidí další salva šípů. Jeden jezdec spadl ze sedla.

„Jeďte!" vykřikl Torcaill někde poblíž. „Ujíždějte, ujíždějte!"

Orisianův kůň se vrhl tryskem vpřed. Netušil, zda ho sám pobídl nebo jestli se zvíře jen dalo strhnout pohybem ostatních jezdců. Hnali se po stezce. Orisian slyšel a cítil, jak do štítu, který měl přehozený přes záda, narazil šíp. Kůň před ním prudce zahnul stranou a začal na náhle slabých nohou klopýtat a vrávorat. Orisian zahlédl opeřený šíp, trčící mu z krku. Prolétl s dusotem kolem, a když otočil hlavu, spatřil, jak se zvíře prodírá křovím, padá a shazuje jezdce. Vzápětí ztratil muže i zvíře z dohledu.

Les jako by se ještě víc tlačil k pěšině. Orisian čekal, že se před ním každým okamžikem vynoří mrštné postavy Kyrininů. Koně ale natahovali nohy a pádili s dusotem stále dál a dál, až stromy trochu prořídly a pěšina se rozšířila.

Rothe nasměroval koně k Orisianovi a natáhl se, aby vyprostil šíp zaražený do thanova štítu. Yvane se držela urostlého vojáka jako klíště a vypadala, že se jí každou chvíli zvedne žaludek.

„Jste zraněn?“ zeptal se Rothe naléhavě. „Zasáhli vás?“

Orisian zavrtěl hlavou. „A tebe?“

„Ne.“ Rothe konečně se zavrčením vytáhl šíp. Zlomil dřík a odhodil oba kusy na zem.

Orisian se rozhlížel po Torcaillovi. Při pohledu na zástup jezdců hemžících se kolem se dalo jen těžko určit, kolik jich asi padlo. Mladého muže zahlédl na konci skupiny. V ruce svíral meč a tvářil se zarputile a rozhněvaně.

„Torcaille!“ zavolal na něj Orisian. „Pronásledují nás?“

„Nevím. V každém případě bychom jim měli ujet co nejdál.“

Orisian otočil koni hlavu. Zvíře se vzpíralo, skoro jako by se příliš bálo toho, co číhá za nimi, takže mu musel zarazit paty do slabin, aby ho přiměl k pohybu. Prodral se k Torcaillovi. Společně se pak zahleděli zpátky pěšinou. Vypadala jako každá jiná lesní cesta − blátivý pruh porostlý nepoddajnou trávou, s holými převislými větvemi a haluzemi, klátícími se při sebemenším vánku. Nikde nebylo vidět živáčka.

„Kolik mužů jsme ztratili?“ zeptal se Orisian.

„Nejsem si jist. Myslím, že dva. Máme ale pár zraněných lidí i koní. Přesto jsme měli štěstí.“

„Jenom si s námi pohrávají,“ zabručel Rothe, který se vynořil za nimi. „Likvidují nás kousek po kousku. Pojďte, Orisiane. Neměl byste se takhle zdržovat na volném prostranství. Mezi vámi a dráhou šípů musí být těla.“

„Má pravdu, sire,“ prohlásil Torcaill a zasunul meč do pochvy. „Měl byste se držet v našem středu. Určitě je nezahlédneme přicházet ani příště, ledaže bychom měli neslýchané štěstí.“

Orisian se nechal odvést do středu kolony, jako by byl drahocenné jehně opatrované v srdci stáda.

„Teď by se nám hodili vaši liščí přátelé,“ zamumlal Torcaill, zatímco pokračovali v cestě. „Myslíte, že je ještě někdy uvidíme?“

„Ano,“ řekl Orisian stroze. „Ano. Uvidíme.“

* * *

Kanin oc Horin-Gyre dosáhl hlubin vyčerpání, jaké si předtím nedokázal představit. Utržil půl tuctu drobných zranění − řezných ran i pestrobarevných podlitin − ale byl to spíš nedostatek spánku, který mu stravoval síly, a také prázdnota, která se dostavila po bitvě. Ztěžka kulhal − když během bitvy

seskakoval ze svého umírajícího koně, přetrhl si nebo natáhl něco v koleni. Moc to nebolelo, ale kloub byl oslabený.

Jeho garda ho následovala ulicemi Glasbridge. Igris pořád nesl jako hlupák hůl, kterou se snažil vnutit Kaninovi coby oporu. Than, vítěz nelítostné bitvy, by ovšem neměl být viděn pokořen tak bezvýznamným zraněním. Povrch ulic byl zrádný, pokrytý rozměklou břečkou, ale Kanin by raději upadl, než by se belhal jako stařec.

Po bitvách, které vybojoval u Grive a Anduranu, cítil jakousi zmámenou radost, povznesení a nádherné utvrzení o správnosti vlastních činů. Po krvavém vítězství vybojovaném ve vánici na silnici do Kolglasu se ho žádné podobně povznášející pocity nezmocnily. Boj se nepodobal ničemu, co Kanin až dosud zažil − byl zoufalý, zdánlivě nekonečný. Obklíčen sněhem a mračny postrádal zakotvení v prostoru a čase. Prostě tady byl, svět sám o sobě, a jeho účel se omezoval na jediný imperativ − zabít jednoho muže a pak dalšího a dalšího.

Vytlačen od hliněného valu, který Inkallimové navršili přes cestu, a takřka rozdrcen hordami haigských klanů, ustupoval se svým řídnoucím a skoro rozprášeným mužstvem ke Glasbridgi. Stále znovu a znovu se otáčeli, aby čelili novým útokům, aby umírali. Nakonec se, ztraceni a sužováni sněhovou bouří, naposledy obrátili a stanuli ve sněhu sahajícím po lýtka, aby čelili konečnému rozhodnutí osudu. Bylo prolito dost krve, aby se v ní mohli brodit. Kanin si tehdy uvědomoval, že zemře, ale to pomyšlení ho nenaplňovalo žádnou zvláštní lítostí. Ale nezemřel, místo toho nepřítel zakolísal a nakonec utekl. Bitva byla vyhrána, díky vánici i díky armádě, se kterou vpadli Inkallim Fiallic a Temegrin zvaný Orel nepříteli do boku a do týla.

Po Kaninově boku po celý dlouhý den bojovali a umírali inkallimští Válečníci v čele se Shraevou. Byly s ním desítky obyčejných lidí, kteří dorazili ze severu přes Údolí kamenů, aby podpořili Horin-Gyre. Všichni tihle lidé s ním stanuli na zasněžených polích, jen Wain ne. Jeho sestra trvala na tom, že zůstane v Glasbridgi s tím odporným míšencem, kterého si s sebou z nevysvětlitelných důvodů přivedla z Anduranu.

Wain byla svým chováním i činy k nepoznání. Kanina při tom pomyšlení bolelo u srdce. Její tvář a hlas byly stále stejné, ale to, co se skrývalo za nimi, se změnilo. Od svého návratu hovořila o věcech, kterým si Kanin nepřál rozumět − o Aeglyssovi, Kallu, bouřích, vše pohlcujících požárech a strašlivých, úžasných osudech. Polovina z toho, co říkala, byla nesrozumitelná, sotva lepší než blouznění nějaké zmatené, staré čarodějnice; vše bylo pronášeno s podivnou naléhavostí.

Pokud mohl soudit, nedoléhalo k Wain už nic z toho, co říkal. Nedala se odloučit od Aeglysse, nenechala se vtáhnout do žádného klidného, rozumného

rozhovoru, který se Kanin pokoušel zapříst. Ta její část, která vždycky tak mocně žhnula vírou a neochvějnou jistotou, jako by teď přehlušila rozum i veškerou zdrženlivost. Sestra, kterou miloval a nade všechno respektoval, mu byla těmito podivnými změnami uloupena. A nejhlubší instinkty mu napovídaly, že za to nějak může Aeglyss.

Při samotném pomyšlení na toho muže Kanin bezděčně zavrčel hněvem a odporem. Aby nějak ulevil své beznaději, plácl se otevřenou dlaní do stehna. Zdálo se, že tomu jen zpola lidskému darebákovi nic nezabrání v tom, aby se pletl do záležitostí jiných. Když už Kanin začínal věřit, že leží mrtvý kdesi daleko v nějakém příkopě nebo mlází, zčistajasna se zase objevil a otrávil všechno svou přítomností. A když Kanin prohlásil, že by ho měli zabít, Wain na něj hleděla, jako by byl popudlivé dítě, a odvrátila se od něj. Obrátila se k němu zády. Zavrhla ho. Nic mu nemohlo způsobit větší bolest než právě toto.

Dokonce i Kanin ovšem dokázal rozpoznat, že Aeglyss už není stejným mužem, jakým byl, když se naposledy setkali. Teď z *na'kyrima* vyzařovala sebejistota a schopnosti. Neměl kolem sebe už jen jakousi kyrininskou čestnou stráž, ale také Wain, její gardu a dalších pár desítek vojáků, kteří se jím zdáli být nevysvětlitelně okouzleni. Dokonce i Shraeve a její havrani se dali občas vidět, jak vcházejí nebo vycházejí z velkého domu, kde se Aeglyss usadil.

A pak tady byly ty sny. Kanin už několik dní pořádně nespal. Spánek mu narušovaly sny, na které si nedokázal jasně vzpomenout, ale o kterých cítil, že se nějak týkaly Aeglysse. A když mu byl přece jen dopřán dlouhý odpočinek, procital vždy plný nevysvětlitelného hněvu, s bušícím srdcem nebo žaludkem sevřeným strachem.

Jak se belhal vzhůru lehce se svažující ulicí, projela Kaninovi kolenem bodavá bolest. Trhl sebou a zdráhavě se k Igrisovi natáhl pro hůl. Tělesný strážce mu ji bez řečí podal.

Pak zpoza rohu vyrazil Kyrinin. Kanina to tak překvapilo, že nereagoval. Igris byl ostražitější a víc ovládán hluboce zakořeněnými instinkty. Vytrhl meč z pochvy a rozmáchl se po uhánějící postavě. Kyrinin se úskokem vyhnul ráně, aniž by pořádně zastavil, a pádil ulicí dál. Kanin se pobaveně rozhlédl, jen aby vzápětí spatřil další dvě Bílé sovy, šípy už přiložené k tětivám. Zamířily a sotva stihl Kanin otočit hlavu, prchající muž se už zapotácel, v zádech dvě opeřené střely. Zhroutil se do louže z rozbředlého sněhu.

Ti dva, kteří ho zabili, rychle zase zmizeli za rohem. Ještě předtím ale stihli vytáhnout z toulců nové šípy.

„Celý svět zešílel," zabručel Kanin.

Udělal ještě pár belhavých kroků vpřed a naskytl se mu překvapivý pohled. Bílé sovy zabíjely jedna druhou. Odehrával se nelítostný, omamně rychlý boj. V blátě a rozbředlém sněhu už leželo několik mrtvých. Zatímco se Kanin díval, oddělili se od zápasících další dva Kyrininové a pokusili se utéct. Byli zastřeleni stejně jako předtím jejich druh. Ať už bylo předmětem sporu cokoliv, bylo jasné, že jedna strana vyhrála. Poslední z poražených byla přišpendlena k cestě několika oštěpy. Chvíli sebou zmítala. Svalnatý válečník s tím nejdramatičtějším tetováním, jaké kdy Kanin na Kyrininovi viděl, se sklonil a vrazil jí oštěp do hrudi. Když křeče oběti definitivně ustaly, vrah se napřímil a pohlédl ke Kaninovi.

Than Horinu neměl nejmenší chuť dát najevo zájem o počínání těchto kyrininských vetřelců. Kdyby na tom Wain netrvala, nikdy by jim ani Aeglyssovi nedovolil vstoupit do města. Provedl svou gardu kolem Bílých sov, branou a pak dál, na široké dlážděné nádvoří za ní. Ocitl se v rozlehlém domě, který Wain, Aeglyss a všichni jejich druhové obývali. Kdysi býval majetkem jakéhosi vysoce postaveného hodnostáře cechu vinařů a tvořil ho spletitý labyrint nádvoří, dílen a obytných místností. Ve vzduchu se pořád ještě vznášela vůně vlny, kůže a oleje.

„Wain!“ vykřikl ve středu nádvoří. Pak se, opřen o hůl, otočil a zakřičel její jméno znovu.

Spatřil ji u okna. Vyhlížela zpod okapu. Z okrajů střešních tašek kapala voda.

„Za mnou!“ vyštěkl Kanin na Igrise. „Ostatní zůstanou tady. Držte se dál od lesních skrčků. Nechci potíže.“

Byl zhnusen, ačkoliv ne překvapen, když zastihl Wain v ložnici, jak bdí nad spícím Aeglyssem. Hlasitě za sebou bouchl dveřmi, ale *na'kyrim* se ani nepohnul. Jediný pohled Kanina utvrdil v tom, že míšenec je nemocný. Na sinale bledé, studené kůži se mu leskla vrstva potu. Od chvíle, kdy zmizel z Anduranu, ještě zhubl, jako by ho postihla nějaká zhoubná nemoc. Kanin viděl tvar jeho kostí, rýsujících se pod obočím, tvářemi a čelistí.

„Venku v ulicích se masakruje lesní rasa,“ řekl than sestře. „Co se děje?“

„Urovnává se spor,“ odpověděla rozhodně. „U Sirianovy Hráze se odehrál incident, týkající se Anainů. Některé Bílé sovy zakolísaly ve své loajalitě. Zdá se, že bylo nutné dospět v této záležitosti ke konečnému rozhodnutí. Nesmíme nechat přetrvávat pochybnosti.“

Kanin stál vteřinu či dvě mlčky. Byl vyděšený. Sestra, kterou miloval a na kterou celý život spoléhal, mu teď připadala neznámá jako ten největší cizinec. Kdysi spolu skoro nepotřebovali mluvit, aby pochopili sourozencovy úmysly; když spolu hovořili teď, bylo to, jako by používali odlišné jazyky. Ztratil jediného opravdového přítele, kterého tu měl, a byl zdrcený.

„Wain, poslouchej mě. Tohle všechno není správné. Co tady děláš, mezi těmi lesními skrčky a…“ ukázal prstem na Aeglysse, „…a míšenci? To není místo pro tebe, sestro. Vyhráli jsme. Cestu do Kolglasu máme otevřenou. Nic tady z toho nepotřebujeme.“

Postavila se jako pevný val mezi něj a postel. Kanin na ni zíral v mučivých zmatcích.

„Nechápeš to,“ řekla. „Potřebujeme jeho.“

„Co to děláš? Co to provádíš, Wain? Stavíš se mezi mě a tu stvůru?“

Jeho vášnivý výbuch se po ní jen neškodně svezl.

„Je pro nás důležitý. Pro všechno,“ řekla klidně.

„To je šílenství.“ Kain zoufale, ale marně hledal slova, která by dokázala vymanit její mysl z té strnulosti, do které upadla. Chtěl ji popadnout a zatřást s ní, ale strašně se bál, že kdyby to udělal, postavila by se proti němu.

„Žádné šílenství,“ trvala na svém Wain. „Vyjevuje se nám osud. Uvidíš, slibuji. Jsme teprve na počátku, Kanine. Na počátku skvělých, úžasných věcí.“ Z jejího hlasu konečně vyzařovala nějaká emoce, i když to byla jen zoufalá potřeba, aby porozuměl. „Blížíme se ke zničení současného světa, copak to nechápeš? On je toho zvěstovatelem. Klíčem ke všemu.“

„On?“ vykřikl Kanin, vzteky bez sebe. Znovu ukázal na bledého, vychrtlého *na'kyrima* na posteli. „Podívej se na něj, Wain! Sotva dýchá!“

„To, co teď vidíš, je jen jeho nejmenší část. Existuje žena, kterou chce mít po svém boku. Vydal se ji hledat, nasměrovat ji k sobě. Plave v oceánech, které si nedokážeme představit, bratře. Stává se jimi. Budu nad ním bdít, dokud se neprobudí.“

Kanin nevěřícně vykřikl. Cítil, jak mu rudne tvář, jak se mu ruka chvěje zlostí.

„Pojď se mnou,“ zapřísahal ji. „Potřebuješ si odpočinout. Vrátíme se do Anduranu. Udělali jsme tady všechno, co po nás mohli žádat.“

„Nemůžu ho teď opustit,“ řekla Wain klidně, tiše, ale neoblomně. „Copak to necítíš? Ať už spí nebo bdí, rozprostírá nad námi všemi svůj stín. Jeho vůle teď ovlivňuje každou myšlenku, každý názor. Vynucuje si… změnu. Posun. Proč myslíš, že se ti Kyrininové do sebe tak pustili? Proč myslíš, že naše armáda bojuje s takovým nasazením? Proč tak baží po náruči smrti? Protože se Aeglyss změnil a teď mění nás všechny.“

Kanin ustoupil stranou; měl v úmyslu projít kolem sestry. Nevěděl, co přesně udělá, jestli se mu podaří dostat k Aeglyssovi − zabije ho, nebo ho jen probudí? Bylo mu to jedno.

Wain mu zastoupila cestu.

„Budu nad ním bdít, dokud se nevzbudí.“

Kanin svěsil hlavu. Nebyl zvyklý na bezmocnou nejistotu, která se ho zmocnila. Ať ho v minulosti tu a tam přepadly jakékoliv pochybnosti nebo rozpaky, vždy byl schopen čerpat ze zásobáren své víry nebo těžit z Waininy podpory a najít opět cestu. Teď utrpěl ztrátu a právě osoba, ke které by se jinak obrátil o pomoc, byla tou, kterou ztratil.

„Bude porada, Wain," zabručel. „Fiallic, Orel, Goedellin a všichni velitelé se scházejí na jižním okraji města. Měli bychom tam být. Je třeba přijmout rozhodnutí. Fiallic chce postupovat na Kolglas a dál, jakmile to počasí dovolí. Temegrin nesouhlasí."

„Fiallic se prosadí," prohlásila Wain flegmaticky. „Běž ty. Já zůstanu tady. Naše vítězství v této válce − a my zvítězíme, bratře − nebudou utvářena v poradních stanech Inkallimů ani klanu Gyre. Však časem uvidíš."

Kanin zdrceně odešel. Když scházel po schodech, koleno ho téměř zradilo. Zhroutil se na zeď. Igris mu chtěl pomoci zdolat několik posledních schodů, ale Kanin ho odstrčil.

Na nádvoří našel své gardisty shluknuté kolem sudu s vodou. Posílali si přetékající poháry a pozorovali Kyrininy, jak přivlékají z ulic těla svých padlých druhů. Mrtvoly se vršily pod převislým okapem u zdi. Kanin zlostně přivolal své lidi a vedl je pryč.

Právě když odcházeli, dorazila v čele asi tuctu jízdních havranů Shraeve. Někteří měli na těle čerstvá zranění. Inkallimové bojovali urputně. Když se Kanin belhal kolem jejího koně, Shraeve mu pokývla hlavou na pozdrav.

„Míříte na Orlovu poradu, thane?"

Přikývl, aniž by se na ni podíval, rozzloben na sebe i Igrise kvůli přítomnosti hole, o kterou se opíral. Inkallimové se nakonec osvědčili jako cenní spojenci, ale Kanin jim stále neodpustil dřívější zradu, které se dopustili na jeho klanu. A Shraeve byla stále stejně arogantní a neurvalá.

„Myslel jsem, že tam budete taky," zabručel.

„Nepotřebují mě tam. Fiallic je korouhevní kapitán. Představuje tady vůli Válečníků. Mě spíš zajímá, do čeho se to zapletla vaše sestra. Z toho vašeho míšence se vyklubalo pozoruhodné překvapení, nemyslíte?"

Kanin si nemohl pomoci, musel zvednout zrak a rozzlobeně si ji změřit.

„Je šílený," vyštěkl. „A umírá. Plýtváte svým zájmem, havrane, pokud ho věnujete jemu."

„Ach, to si nemyslím. Moje instinkty mi napovídají něco jiného. Možná zjistíte, thane, že se tady odvíjí velký a strašlivý osud. Ale uvidíme. Uvidíme."

V.

Každý instinkt Vyvolené, tělesný i duševní, křičel na poplach, volal po útěku. Stálo ji obrovské úsilí neuhnout pohledem před tím odporným výjevem před sebou.

Přišla sem, do nejhořejšího patra hlavní věže Highfastu, v odpověď na signál, který mohl zaslechnout jen někdo velmi dobře sladěný se Sdíleným. Byl to signál náhlé změny, náhlého vpádu oslepujícího světla, jako by někdo prudce otevřel okenice. Když se objevil, byla právě sama uprostřed hradní věže. Vracela se z krátkého, nepříjemného jednání s Herraicem. Probírali péči o kancléře Haigu, který ležel v bezvědomí a na pokraji smrti v Herraicově pokoji. Velitel byl nervózní, rozrušený tak nečekaným narušením běžné rutiny Highfastu, a jednání bylo vedeno v poněkud mrzuté náladě.

Cerys o něm stále ještě přemítala, zvažovala, zda se měla chovat k veliteli tak odměřeně, jak se chovala, když její mysl ochromil náhlý úder. Sama v úzké chodbě zavrávorala a byla by upadla, kdyby nenatáhla ruku a neopřela se o vlhkou, plesnivou zeď. A pak, celá rozechvělá, zaklonila hlavu a zahleděla se ke stropu. Ale nebyl to holý kámen, co tam spatřila, a nedívala se očima. Zdmi, okapy a chodbami Highfastu proudila moc. Sdíleným se jako příval valila temná, zlovolná záplava zběsilé síly a Cerys neomylně věděla, odkud se vzala.

A tak se s olověnýma nohama a strachem v srdci vydala po schodech vzhůru a doufala, že se k ní snad někdo přidá, než dorazí do cíle, že se s někým bude moci podělit o břemeno toho, co ji tam čeká. A současně si přála, aby se nikdo jiný neobjevil, protože to ona byla Vyvolená, to ona měla na starost *na'kyrimy* v Highfastu a jejím úkolem bylo je před tímhle ochránit. Přede dveřmi komnaty Snícího na okamžik zaváhala. Musela sebrat všechny síly, aby se je přiměla otevřít a vstoupit dovnitř.

Nebyl to Tyn, muž, na kterého po celá léta pohlížela s láskyplnou účastí. Mělo to jeho podobu, bylo to utvořeno z jeho tělesné podstaty, ale nebyl to on. To, že se tato vyzáblá postava pohybovala a mluvila, jí dodávalo zdání života a povědomosti, ale neznamenalo to nic víc než svíjení červů pod kůží mrtvé krávy. Červi nedávali krávě život. Toto nebyl probuzený Snící. Aeglyss nosil Tynovo tělo jako plášť.

„Nemám tuhle kůži rád," zamumlal ten odporný zjev, zvedl vychrtlou ruku a zahleděl se na ni.

„Tak ji odložte," řekla Cerys. „Přemístěte se. Vraťte se do vlastní kůže. Tam, kam patříte."

Tyn se ušklíbl. Dásně měl bílé, poslední zbývající zuby žluté.

„Čeho myslíte, že by se tím dosáhlo? Ten, který obýval tuto schránku, je pryč. Beze zbytku. Jeho mysl byla křehká, skoro ztracená. Osvobodil jsem ji. Pozoroval jsem ji, jak… splývá se Sdíleným. Neměla byste kvůli tomu truchlit. Nezbývalo z něj téměř nic už předtím, než jsem přišel.“

Cerys zavřela oči. Jednou rukou sevřela železný řetěz na krku. Nedokázala určit, zda Aeglyss mluví pravdu. Kdyby se mohla ponořit myslí do Sdíleného, možná by tam vycítila nějaký náznak Tynovy přítomnosti a dokázala určit, zda stále žije, pouze zbaven tělesné schránky. Ale už se neodvažovala proniknout vědomím ani do nejmělčích okrajů Sdíleného. Aeglysse obklopovalo takové vření a neklid, že věděla, že by přišla o veškeré uvědomění sebe sama. Už teď se jí točila hlava a zápasila s návaly nevolnosti.

„Nezavírejte ty půvabné oči, paní. Měla byste na mě − na toto − pohlížet v úžasu. Myslel jsem, že jste tady všichni učenci. Nebo se mýlím? Tady je něco, co jste ještě nikdy neviděla.“

Když na něj pohlédla, zračilo se jí v očích veškeré pohrdání, jakého byla schopna.

„Myslíte si, že jste chytrý, viďte?“ vyštěkla.

„Chytrý asi není to správné slovo. Ne, chytrý ne. Nemám slova, která by se hodila pro něco takového. Ale nechme toho, nebuďme suroví.“

Bledá hlava se zakymácela na slabém krku. Ústa se ochable otevřela a vyšlo z nich zasténání. Cerys cítila, jak zmatek v její mysli trochu polevuje. Myšlenky se jí už tak divoce nezmítaly sem a tam. Bylo to, jako by Aeglyss do sebe nasál zpátky trochu toho jedu, který z něj pronikal do Sdíleného. Úsilí, které to vyžadovalo, bylo patrné z třesu Tynových ramen. Má co dělat, aby to udržel pod kontrolou, pomyslela si Vyvolená. Je toho na něj moc.

„Nejste tady vítaný,“ řekla. „Nezvala jsem vás sem o nic víc, než vás zval Tyn do svého těla.“

„Měla byste mi poděkovat za milosrdenství, které jsem mu prokázal. Slyšela jste o Léčitelově čepeli? Má ji u sebe každý ranhojič, který doprovází armádu Černé stezky, aby s ní mohl ukončit utrpení těch, kteří nemohou být vyléčeni. S tímto starcem to bylo stejné. Vysvobodil jsem ho z jeho rozkládající se schránky. Byla to jen kotva, která ho tu držela. Už dávno se odevzdal Sdílenému.“

„Nebudu diskutovat s nikým, kdo krade cizí těla,“ prohlásila Cerys a obrátila se na patě. Dveře byly jen pár kroků od ní. Ovládla ji naléhavá touhu položit mezi sebe a tuto zrůdnost solidní dub.

„Nebudete se ke mně obracet zády!“ vykřikl Aeglyss z Tynova hrdla. „To nepřipustím!“ Jeho slova byla přerývaná, ale hněv, který z nich vyzařoval, skutečný. A nehořel jen v tom hlase; vytvářel kvílící bouři i ve Sdíleném.

Svět pod nohama Vyvolené se náhle naklonil na stranu. Nebo to byla ona, kdo zakolísal a zavrávoral? Myslí se jí prohnal vítr, tak divoký a neúprosný, že zaplašil veškeré její myšlenky a odvál je do nicoty. Dveře, po kterých sahala, dřevěný kolík, který by zvedl závoru, mizely, ztrácely se v dálce. Podlaha se vzepjala a udeřila ji do kolen. Pak se stočila a praštila ji do hlavy. Svět se převrátil na stranu. Spodní strana dveří stála svisle k jejím očím. V úzké skulině mezi dveřmi a dlážděnou podlahou zahlédla teplou zář vrhanou pochodní venku na chodbě. Působila přívětivě, bezpečně a strašně vzdáleně. Někdo jí šeptal do ucha.

„Neobracejte se ke mně zády. Toto je přece útočiště? Pro můj druh? Pro všechny bytosti našeho druhu? Aspoň jsem to slyšel. Nemůžete mě vyhnat. Už nikdy."

Po tváři jí přejela rozevlátá bílá látka − lem Tynova roucha. Vzdalovaly se od ní holé, na kost vyhublé nohy. Slyšela skřípání dveří ve starodávných závěsech a pak se dveře začaly zavírat. Shrbená, křehká postava zmizela v chodbách Highfastu.

*

„Cerys. Cerys."

Někdo volal její jméno. Proč? Copak nevidí, že spí? Byla tak unavená.

„Vyvolená." Hlas teď zněl naléhavěji. Kdosi ji zvedl a posadil. Divila se, proč je její postel tak tvrdá, tak studená.

Otevřela oči. Seděla na podlaze Tynovy komnaty. Před ní klečel Amonyn, držel ji za ruce a hleděl na ni s výrazem tak trýznivého znepokojení, že měla chuť vykřiknout a sevřít mu tvář v dlaních. Neudělala to, protože za ním stáli další *na'kyrimové* a cokoliv, co bylo mezi ní a Amonynem, bylo přísně soukromé.

„Jste zraněná?" zeptal se. Vždycky milovala jeho hlas.

„Nemyslím," zamumlala. „Jen pohmožděná. Pomozte mi vstát."

Udělal to. Měla takovou závrať, že by to bez jeho pomoci nejspíš nedokázala. Opřela se o něj. Zvedal se jí žaludek.

„Co se stalo?" zeptala se.

Amonyn zavrtěl hlavou. „To nevíme. Tyn vyšel ven, vy ne, tak jsme se vás vydali hledat."

„Tyn. Ne, Tyn ne. Kde je?"

„V kuchyni ve věži. Mon Dyvain a Alian ho hlídají, ale nemluví s nimi. Samozřejmě víme, že to není Tyn. Je to… Mon Dyvain tvrdí, že je to Aeglyss."

Cerys se zmohla jen na přikývnutí.

„Jak je to možné?“ zeptal se Amonyn.

„Nemám tušení,“ povzdechla si.

„Všichni jsou vyděšení. V jeho stopách putuje strach. Bannain se vydal pro Herraika a jeho vojáky.“

Cerys se přiměla stát zpříma. Zhluboka dýchala a snažila se obrnit před bolestí a hrůzou, která se nesla Sdíleným.

„Pochybuji, že nám v tomto případě budou meče k něčemu platné,“ řekla. „Zasáhly by Tyna, ne Aeglysse. Nevím, jestli je Snící opravdu ztracen, ale nedovolím, aby jeho tělo doznalo újmy dřív, než si budu jista, že je jeho mysl pryč. Pojďte, pomozte mi do kuchyně.“

„Odmítá s kýmkoliv mluvit.“

„Se mnou mluvit bude. Jsem Vyvolená.“

Mlčky scházeli po schodech. Provázely je obavy a úzkost, pro jejich mysl stejně bezprostřední a přítomné, jako by byl žár nebo chlad pro jejich pokožku.

Na’kyrimové měli vlastní kuchyň, hluboko ve skalních základech Highfastu. Ta v přízemí věže sloužila jen lidským obyvatelům hradu. Za normálních okolností by se tady nejspíš hemžily služky a kuchařky. Teď ji Cerys našla opuštěnou, až na Mon Dyvaina, Alian a nepřirozeného hosta, kterého hlídali. Služebnictvo při pohledu na tuto pochmurnou, mrtvolnou postavu určitě uprchlo.

Tyn − nemohla si pomoci, musela o něm stále přemýšlet jako o Snícím − se hrbil nad jedním z kuchyňských stolů a cpal se zbytky, které tady zůstaly po posledním jídle hradní posádky. Nedal najevo, že by si všiml příchodu Cerys a ostatních, kteří se drželi v jejím závěsu. Mon Dyvain se podíval na Vyvolenou. Neřekl nic, jeho rozpaky a nervozita ale byly patrné na první pohled.

Cerys se přiblížila k Tynovi. Instinktivně mezi sebe a vyzáblou postavu umístila stůl. Koneckonců, neměla co do činění s Tynem.

Aeglyss zvedl oči. Z úst mu trčely kousky masa.

„Toto tělo hladoví, ale zdá se, že žádná potrava nedokáže ukojit jeho hlad,“ pronesl nezřetelně.

„Neopustil − jeho tělo neopustilo − komnatu, z níž jste ho ukradl, už třicet let. Kladete na něj příliš velké nároky.“

Aeglyss žvýkal a pak polkl. Po celou tu dobu nespustil Cerys z očí. V ruce držel kus chleba, nepohnul se ale, aby si z něj kousek utrhl.

„Co tady chcete?“ zeptala se Cerys tak klidně, jak dokázala. Teď, když u něj byla tak blízko, když se ocitla v centru jeho pozornosti a myšlenek, se jí znovu začínal zvedat žaludek. Položila ruku na desku stolu, částečně aby se

přidržela, částečně aby měla nějaké spojení se skutečným, hmatatelným světem.

Aeglyss vydal přiškrcený, tlumený zvuk. Cerys chvíli trvalo, než pochopila, že je to smích.

„Není to útočiště, co tady chtějí najít bytosti našeho druhu?“

„Má to být bezpečné místo, ano. Ten, jehož tělo jste ukradl, ho za takové aspoň považoval.“

Aeglyss rozzlobeně upustil chleba. „Nic jsem neukradl! Máte zacpané uši? Říkal jsem vám, že opustil tuto schránku. Odešel. Byl už skoro pryč.“

„A co je s ním teď? Žije ještě?“

Aeglyss se na ni podíval. „Chcete ho zpátky? To chcete?“

Cerys zalapala po dechu, když ucítila kolem hlavy náhlý tlak, jako by ji lebku sevřely ocelové pásy nebo neúprosné ruce. Před očima se jí roztančily mžitky. Za sebou uslyšela žuchnutí. Rozhlédla se a zjistila, že se Alian zhroutila a leží v bezvědomí na podlaze. Nebyla schopna víc než letmého, rychlého pohledu, protože bolest se mezitím zdvojnásobila. Kolena se jí třásla, takže se musela pevně opřít o stůl, aby neupadla. Pak to stejně náhle pominulo. Omámeně zamžikala a zhluboka se nadechla.

„Ano,“ zamumlal Aeglyss. „Právě to chcete. Samozřejmě že to chcete. Měla byste být ráda, že se mohl osvobodit z toho mrtvého těla. Ale ne. Chtěla byste, aby se vrátil. Dobře, Vyvolená. Mám vám říkat Cerys? Znám vaše jméno, vidíte? Vysypal jsem ho z rukávu, ze Sdíleného.“

Když neodpověděla, pokrčil Tynovými kostnatými rameny. Poodstoupil o krok − trochu vrávoravě a nejistě − od stolu.

„Stejně jsem neměl namířeno sem. Hledal jsem někoho úplně jiného. Ona… ale to není důležité. Na to je čas. Nehledal jsem útočiště, tady ani nikde jinde. Už ne. Pro mě nebude útočiště. A žádné nepotřebuji. Vy to víte, viďte?“

„Ano.“ Neviděla důvod popírat před ním očividné. Jeho duch naplňoval kuchyň, odrážel se od holých kamenných zdí, vyhlížel z jejích očí stejně jako ona sama.

„Ano. Mám pro vás dohodu, Vyvolená. Cerys. Můžete mít toho churavého starce zpátky. Vzdálím se a nechám tuto schránku prázdnou, aby se do ní mohl vrátit, pokud má dost sil či po tom touží. Ale nejdřív, nejdřív… mi ukážete, co skrýváte v těchto slavných zdech, a řeknete mi, za koho mě považujete. Pokud jde o Sdílené, měli byste být nejlépe informovanými experty na světě. Pokud se to potvrdí, můžete mít svého drahého Snícího zpátky.“

Náhlý rozruch je všechny přiměl, aby se otočili ke dveřím. Dovnitř vpadl Bannain a v patách za ním Herraic, velitel Highfastu, s půltuctem vojáků.

Herraic vypadal vyděšeně. Cerys přemítala, co mu asi Bannain řekl. Ať to bylo cokoliv, Vyvolená se obávala velitelovy reakce. Zvedla konejšivě ruce k vojákům, kteří se seřadili po Herraicově levici i pravici.

„Myslím, že to nebude potřeba," řekla.

Každé lidské oko teď spočívalo na Aeglyssovi. Zírali na ten děsivý přízrak se zděšenou fascinací. Nikdo z nich Tyna nejspíš nikdy nespatřil. Do komnaty Snícího vstupovali jen *na'kyrimové.* Postava, kterou před sebou viděli, jim musela připadat jako mrtvola, nebožtík na pokraji rozkladu, který se přesto z nevysvětlitelných důvodů pohybuje.

„Omlouvám se za ten rozruch, veliteli," pokývla Cerys omluvně hlavou. „Myslím, že nebude třeba obtěžovat vás ani vaše muže. Dokážeme si s tímto problémem poradit sami."

Herraic se tvářil podezíravě a potěšeně zároveň. Byl pohledem na Aeglysse ohromen stejně jako jeho muži, podařilo se mu ale od něj aspoň na okamžik odtrhnout zrak a soustředit se na Cerys.

„Bannain říkal…"

„Ano," přerušila ho Cerys. „Domnívali jsme se, že budeme potřebovat vaši pomoc, ale zdá se, že jsme se nejspíš mýlili. Asi by bylo nejlepší, kdybychom se rozešli do svých pokojů. Promluvím si s vámi později, jestli mohu."

Herraic nevypadal přesvědčeně, přesto se svými muži odešel.

„Chrání vás tady dost slabí spojenci," posmíval se Aeglyss, když už zvuk kročejů v chodbě skoro odezněl. „Jestli se někdy setkáte s mými, uvidíte, že jsou mnohem působivější."

„Bezpochyby," zabručela Cerys. Alian, stále ležící na zemi, se pomalu probírala. Amonyn si k ní dřepl a vzal jí hlavu do dlaní. Cerys velmi slabě cítila, že se obraz Sdíleného lehce mění, jak se z něj Amonyn snažil vydobýt pro Alian co nejvíc útěchy a pohodlí. K jejímu zděšení Aeglyss zjevně vycítil totéž, protože se na Amonyna upřeně zadíval.

„Nebudu s vámi uzavírat žádné dohody," řekla spěšně, aby odvedla jeho pozornost jinam. „Ale promluvím si s vámi, pokud si to přejete. Naše pokoje a naše scriptorium nejsou v této části Highfastu. Doprovodíte nás?"

„Proč ne."

Bannain a Mon Dyvain ho vyvedli ven; dbali při tom, aby si od něj udržovali vzdálenost větší než na délku paže. Cerys je následovala, ale cestou se ještě zastavila, poklekla vedle Amonyna a pošeptala mu:

„Jak je Alian?"

„Brzy se zotaví. Jeho síla − jeho tlak − nás všechny zastihl nepřipravené."

„Promluvím s ním. Udělám vše, co budu moci, abych ho přiměla odejít."

„Ať se stane cokoliv, nemůžeme mu nabídnout pomoc,“ zamumlal Amonyn. „Jeho duch je tak temný, tak vyšinutý, že jsem nikdy nic podobného neviděl.“

„Já vím. Mohl by… mohlo by to špatně skončit. Jakmile bude Alian zase na nohou, běž za Herraicem. Pověz mu jen tak mnoho nebo tak málo, kolik budeš považovat za nutné, ale ujisti se, že chápe, že se teď uvnitř Highfastu pohybuje něco velmi nebezpečného. A že navzdory mému tvrzení možná budeme potřebovat jejich meče.“

*

Cerys sestupovala do skalních útrob Highfastu už mnohokrát, celá léta. Bylo to jediné místo, které kdy považovala za svůj domov, jediné místo, kam kdy patřila. Jeho zvuky, chladná pevnost kamene, působivý, starodávný nádech − všechny tyto prvky pro ni představovaly, kam až její paměť sahala, uklidňující společníky. Ovšem když teď následovala Aeglysse a ostatní dolů, zdálo se být vše prodchnuto zlými předtuchami. Vzdálené hučení horského vánku znělo výhružně; vzduch neklidně vířil. Její domov se díky tomuto nezvanému hostovi proměnil v nehostinné místo.

Cítila se podivně prázdná. Bezmocná, jako by stála v dráze mohutného sesuvu kamení a nemohla dělat nic, jen stát a zírat na balvany ženoucí se na ni. Připadalo jí velmi kruté, že musí být Vyvolenou Highfastu právě v takových časech.

Umístili Aeglysse do malé předsíně sousedící s jednou z nepoužívaných společných ložnic. Byla vlhká, plesnivá a plná pavučin, ale nezdálo se, že by si toho všiml. Posadil se ke starému, popraskanému stolu a čekal. Cerys poslala ostatní pryč. Bála se, co by se mohlo stát, i když o tom měla jen velmi nejasnou představu.

„Znáte toho muže, jehož tělo jste ukradl?“ zeptala se Aeglysse, jakmile osaměli. „Jmenuje se Tyn. Narodil se u Kyrských jezer. Když mu bylo teprve pár týdnů, vzala ho jeho matka do Kilvale. Starala se o něj, ale zemřela, když byl ještě mladý a…“

„Dost!“ Hněv − a snad i bolest − v tom slově Cerys otřásly.

„Dost,“ řekl Aeglyss znovu, tentokrát tišeji. Položil si lokty na stůl a hlavu složil do dlaní. „Mluvení, mluvení. Myslíte, že můžete mluvením všechno vyřešit, všechny obelstít. To je všechno, co tady děláte? Slyšel jsem, že tu máte knihy, vědomosti. Že jste velcí *na’kyrimové*, s velkým pochopením Sdíleného. Vždyť odtud pocházel Inurian, nebo snad ne?“

„Ano,“ vydechla Cerys. Měla pocit, jako by stála na tenkém ledě, který jí praskal pod nohama a pod kterým burácel proud. Chtěla se dát na ústup, ale nevěděla, kam se obrátit. Aeglyss znovu zvedl hlavu. Na vyzáblé tváři mu pohrával krutý, pohrdavý úsměv.

„Chcete se mě zeptat na Inuriana,“ zavrčel.

Zavrtěla hlavou, jen jednou. Neodvažovala se promluvit.

„Ale ano. Vidím to ve vás. Milovala jste ho. Proč? Čím si to zasloužil? Nebyl ničím pozoruhodný. Jenom další ubohý míšenec jako vy. Jako já. Řekněte mi, čím si získal takovou náklonnost?“

Cerys znovu zavrtěla hlavou a kousla se do rtů. Ale cítila teď na sobě jeho vůli, která jí násilím otevírala ústa, strhávala každou bariéru, kterou se snažila v mysli vztyčit.

„Řekněte mi to!“ naléhal.

„Měl dobré srdce,“ vydechla. „Instinkt ho vedl k tomu naslouchat, chápat, být trpělivý. Věděl o lidech víc než kdokoliv z nás, a přesto je měl pořád rád. Miloval je. Právě tím si získával náklonnost.“

Tynova tvář se stáhla, zkřivena mocnými emocemi, které Aeglysse mučily. Cerys slyšela, jak jí v uších zvoní jeho bezradnost, jeho bolest. Tam někde uvnitř se skrývá dítě, pomyslela si.

„Dobré srdce,“ opičil se Aeglyss. „Dobré srdce. Neměl jsem ten dojem. Ani trochu. Nepřipadalo mi to tak. Ten hlupák se mnou nechtěl nic mít. A ano, zabil jsem ho. To jste chtěla vědět, viďte? Zabil jsem ho. Probodl jsem ho oštěpem.“

Cerys s ochromeným úžasem spatřila, že pláče. Po Tynových bledých, vpadlých tvářích se kutálely drobné slzy. Rty se mu chvěly. Ruce zatínal v pěst.

„Zabil jsem ho.“ Jeho žal byl tak mocný, tak bezmezný a pronikavý, že Cerys cítila, jak jí pod jeho vlivem vlhnou oči, jak se jí stahuje hrdlo. Hranice jejího já byly prolomeny.

„Ale pořád ještě někdy slyším jeho hlas,“ zasténal Aeglyss. „Cítím ho vedle sebe, jak se dívá. Jak je to možné? Vysvětlete mi to.“

„Sdílené si pamatuje spoustu věcí. Všechny věci. Necítíte Inuriana, ale jeho památku. Vzpomínky, které s sebou nosí ti, kteří ještě stále žijí. Ozvěnu toho, čím sám poznamenal Sdílené, než… než jste ho zabil.“

Cerys nedokázala určit, kolik z toho, co cítí, je její vlastní žal, její vlastní hněv, a kolik náleží Aeglyssovi. Došla − všichni tady na Highfastu došli − už před nějakou dobou k závěru, že tento muž sehrál roli v Inurianově smrti. Za to jím pohrdala. Ale také ho litovala. Nebo na ni možná působila jeho vlastní zničující sebelítost.

„Je tolik věcí, které nevím," řekl. „Mohl mi pomoci, vést mě. Myslím… Někdy mám pocit, jako bych ztrácel sebe sama. Rozumíte?" Vrhl na ni úpěnlivý pohled. „Dokonce i teď, když jsem tady, v této schránce, tak úplně nechápu, jak jsem se sem dostal. Moje tělo leží někde v Glasbridgi a někdy ho jejíma očima vidím. Waininýma očima. Já… provedl jsem jí strašnou věc. Strašnou, ale krásnou. Nedokážu se držet svého já. Je toho příliš. A pak Anainové. Slyším a cítím, jak krouží kolem jako velké bestie v temnotě. Vím, že tam jsou, ale nevidím je, nedokážu je odehnat. Pokusili se mě zabít, víte. Utišit mé myšlenky, rozervat mě na kusy. Ale odrazil jsem je. Jsem silnější, než tuší. Ale, prosím… prosím, pomozte mi. Musíte mi pomoci."

„Pokusili se vás zabít?" zamumlala Cerys. Snažila se soustředit. Bylo to bolestné, vyčerpávající úsilí. Ovšem jestli Anainové proti tomuto muži povstali, potvrzovalo to mnohé její nejhorší obavy. A pokud to opravdu učinili a selhali… to pomyšlení ji děsilo. Aby měl jediný *na'kyrim* takovou sílu − navíc vrozenou a netrénovanou − že s ní dokázal odolat Anainům, bylo pro Cerys něco naprosto neslýchaného. A pokud bude souboj vůlí mezi dvěma tak nezměrně mocnými soupeři pokračovat, bude každý, kdo se ocitne mezi nimi nebo v jejich okolí, odsouzen k záhubě.

Aeglyss se znovu zasmál. Veškerý jeho smutek, žal a lítost pohasly jako zadušený plamen svíčky.

„Teď trochu chápete, kým jsem. Čeho jsem schopen. Že, Vyvolená? Zahlédla jste velmi slabý nástin toho, co se ze mě stává. Co ze mě udělali. A teď se mě bojíte."

„Co… co se stalo? Něco se vám stalo, prošel jste nějakou proměnou."

Jeho tvář − Tynova tvář − znehybněla. Zíral na ni a vypadal v tu chvíli, jako by byl prost života, myšlení i citu.

„Zbili mě, zlomili a nechali na kameni, abych umřel. Moji vlastní lidé. Zradili mě. Už se to nestane. Vnutím jim svou vůli, všem. Jsem obklopen nepřáteli. Stále. Stále. Musím kolem sebe shromáždit skutečné přátele a přinutit je, aby se mě báli a aby mě milovali. Nikde přede mnou nezůstanou zavřené dveře. Svět byl vždycky chladné a nelítostné místo. Naučím ho být shovívavější."

„Musíte nechat Tyna na pokoji," řekla Cerys mdle. Nikdy necítila takovou beznaděj. A tentokrát si mohla být jista, že je ten pocit její.

„Nechám. Až mi ukážete svou knihovnu, až mi řeknete všechno, co víte o Anainech, a vyzbrojíte mě proti nim. Až mi pomůžete dostat pod kontrolu ty ohně, které ve mně planou, nebo mě přesvědčíte, že tady není nikdo, kdo by mi s tím byl schopen pomoci. Nechám ho na pokoji a opustím toto místo − pokud prokážete, že jste mými přáteli, Vyvolená. Pouze v tom případě."

VI.

„Jestli ji nenakrmíme, zemře," poznamenal Cynyn.

Tři kyrininské Volavky se krčily na vrcholu příkré, holé vyvýšeniny a shlížely na *na'kyrimku,* ležící na stezce dole. K'rina byla vzhůru, ale v očích měla nepřítomný výraz a dýchala mělce a přerývaně. Ležela na zádech, paže rozhozené. Od pozdního dopoledne se nepohnula, s výjimkou jednoho neúspěšného pokusu vstát. Teď už se blížil večer.

„Nemůže to být jen hladem," řekl Mar'athoin. Vůbec se nesnažil skrýt nechápavý údiv. „Jsou to teprve tři dny, co naposledy jedla. Možná dlouho na Huanina, ale *na'kyrim* by neměl podlehnout tak rychle." Podíval se na Sithvyr, aby jeho slova potvrdila.

Odvrátila zrak. Ztratila o toto dobrodružství zájem a využila každou příležitost, aby dala najevo, že chce zamířit zpátky domů. Opustili bezpečné, dobře známé mokřiny Volavek už před patnácti dny, dostali se dokonce za hranice území Hadů − dost daleko, aby jim to mezi válečníky kmene dodalo na vážnosti. A Mar'athoin doufal, že i dost na to, aby Sithvyr ukázal, že je hoden její náklonnosti.

„Ne," přemítal. „Nejen hladem. Její mysl, její duch slábne."

Na'kyrimka tiše zasténala. Pak zadrmolila několik slov v jazyce Volavek: „Můj chlapec. Milovaný chlapec." Pak další − pro Mar'athoina a jeho druhy nesrozumitelná − v řeči Huaninů, kterou používali někteří lidé v Dyrkyrnonu.

„Má dost," řekla Sithvyr.

„Ne," pravil překvapeně Cynyn. „Podívejte, vstává."

A K'rina opravdu vstala; s námahou se vyškrábala na nohy a klopýtala dál.

„Říkám, že má dost," trvala na svém Sithvyr.

Mar'athoin sledoval, jak se *na'kyrimka* potácí po stezce, nemilosrdně poháněna jakýmsi šíleným voláním, které ji k sobě zvalo. Musí v ní být zoufalá touha, když dokáže takhle vybičovat své oslabené tělo, pomyslel si.

„Brzy se zhroutí," řekl. „Bylo by vhodné, abychom to viděli na vlastní oči, pokud k tomu dojde. Pak můžeme podat zprávu Lacklaughovi. Bude vědět, že jsme to na konci nevzdali. Když byli mladí, běhávali s mým otcem bok po boku. Prolévali spolu krev. Uvidíme ráno."

*

Na'kyrimce nedošly síly celou noc. Navzdory veškerému očekávání se dál prodírala tmou. Odchýlila se ze stezky, po které se dosud pohybovala, ale nebylo možné určit, zda záměrně, nebo zda ji prostě jen přehlédla. Vedla je po

výšinách s drsnou trávou, rákosím a roztroušenými stromy, pokroucenými a zakrslými působením větru. Mlčky ji následovali.

Úsvit jim odhalil něco, o čem si mysleli, že to v životě nespatří. Pod nohama se jim rozkládala rozlehlá kotlina, široká na dva dny cesty − rozsáhlé pásy lesů sevřené v gigantické, kopci lemované dolině. Mezi semknutými řadami stromů visel potrhaný opar. Nad zahalenou pustinou se do daleka a široka táhly cáry mlhy jako mraky roztroušené po převrácené obloze.

Tři Kyrininové stáli nahoře na hřebeni a hleděli na úžasnou krajinu. Pod nimi se K'rina trmácela dolů po drsném úbočí a stále víc se přibližovala k jako pramínek tenkým hranicím mlžného moře.

„To jsme dorazili tak daleko?" zamumlal Cynyn.

„Zdá se, že ano," odvětil Mar'athoin. „Netušil jsem, že nás zavede až sem."

„Chce vejít dovnitř," poznamenala Sithvyr, upřeně pozorující mizející záda *na'kyrimky*. „Musíme se rozhodnout."

Mar'athoin přikývl. „Nevěděl jsem," zašeptal.

„Ale nemůžeme se teď jen tak otočit na patě," řekl Cynyn. Z hlasu mu zřetelně zaznívalo vzrušení. „Ať se s tou šílenou ženou stane cokoliv, dovedla nás k místu plnému divů. Musíme se vydat aspoň kousek pod ty mlžné závoje. Musíme."

„Příběhy o tomto místě nevyprávějí jenom o divech," řekla Sithvyr.

„Já vím, já vím. Ale prohlásit, že jsme dýchali tento vzduch… kdo jiný z našeho kmene se může něčím takovým pochlubit?" Nejmladší z nich klouzal pohledem po zpola skrytém lese a usmíval se.

„Myslím, že Emmyr tady kdysi byl," pronesl Mar'athoin. „Nemluví o tom, co viděl."

„Ani my nemusíme. Ale nechci říct, že jsem stál na samém prahu a šel pryč," naléhal Cynyn.

Mar'athoin se podíval na Sithvyr. Odpověděla na jeho tázavý pohled lehkým pokrčením ramen.

„Jsem zvědavá," připustila.

„Dobrá tedy," řekl Mar'athoin. „Půjdeme za ní. Ale jen kousek. Nedovolím, aby nás ta žena zatáhla moc daleko. Náš slib Lacklaughovi byl splněn. Víc než tohle po nás nemůže žádat."

*

Vstoupili do *Hymyr Ot'trynu*. Obklopila je mlha, přetrvávající dech Bohyně. Už od počátku světa to byla její země. Divoch tady nikdy nelovil,

Putující bůh nikdy nevkročil na zdejší stezky. Ale Bohyně sem kdysi přicházela často, a i když odešla spolu s ostatními, její dech stále zůstával viset v nehybném vzduchu.

Tři Kyrininové kráčeli lehkým krokem a s těžkým srdcem. Při každém mlhou tlumeném zvuku se zastavovali, jejich pozornost přitahoval každý letmý stín. Nemluvili, ale bleskově si předávali krátké zprávy pomocí loveckých znamení. Toto místo bylo prodchnuté cizotou, zahalené nejen mlhou, ale i dávnými legendami. Bylo známo, že v *Hymyr Ot'trynu* spí lesy jen lehce. I nejmenší rozruch je mohl vzbudit.

Mizeli a zase se vynořovali z cárů mlhy; na tvářích cítili její vlhké doteky. Nic tady nebylo suché. Prastaré, vrásčité stromy byly ztmavlé rosou, zem pokrývala hustá vrstva mechu a bláta a vyrůstaly z ní travnaté pahorky. Mezi plevelem zarostlými balvany tekly potůčky. Jak procházeli kolem, vylupovaly se z oparu malé tůňky a bažiny a zase v něm mizely. Zatímco jinde ho už dávno vyhnala zima, tady ještě vládl podzim. Tráva byla dosud zářivá, na vrbách, olších a jasanech zůstávala spousta listí, které začínalo teprve teď hnědnout a kroutit se. Půda byla měkká. *Na'kyrimka* za sebou zanechávala v poddajné hlíně neforemnou pěšinu z hlubokých otisků.

Konečně Mar'athoin zastavil a všichni tři se shlukli u obrovitého tlejícího kmene stromu sraženého větrem. Vůdce skupiny ukázal před sebe a pak na své ucho. Cynyn a Sithvyr svraštili tvář soustředěním a naklonili hlavy na stranu. Po několika vteřinách oba přikývli. Pár desítek kroků odtud slyšeli těžké oddechování *na'kyrimky*. Už se nepohybovala.

Jedna Mar'athoinova část − ta větší − doufala, že to znamená *na'kyrimčin* konec. Byl rád, že se mohl procházet *Hymyr Ot'trynem* a že bude mít co vyprávět, až se vrátí domů, ale každý krok hlouběji do vlhkého srdce lesů mu připadal jako hřích. Cítil se tady jako nezvaný host. Nebyla to štědrá země jako mokřiny, které obývaly Volavky. Byla nepochopitelná, patřila jen sama sobě.

Sithvyr mu dávala znamení. Měla pocit, že došli dost daleko, že viděli dost. Stejně jako Mar'athoin se domnívala, že tady nejsou vítáni. Cynyn bude zklamaný, ale přišel čas se vrátit.

Jemné zapraskání je všechny přimělo otočit hlavu. Byl to tichý zvuk, jako by zlehka praskla zpuchřelá větev. Pak následovalo slaboučké zašustění − jako by ve větru zašelestily větve hustě porostlé listím. Ale žádný vítr nefoukal.

Mar'athoin vstal. Začal se posunovat blíž ke zdroji těch zvuků. *Na'kyrimčin* dech už neslyšel. Cynyn a Sithvyr se tvářili nejistě, ale s malým odstupem ho následovali. V této zemi mračen neviděl dál než na pár kroků. Mezi stromy ležela hustá mlha.

Cítil čerstvou zeminu, ostrou, zelenou vůni nového listí, pronikavé aroma vody vytrysklé z podzemí. To vše k němu promlouvalo o novém počátku, o pučících poupatech, o hmyzu procitajícím v půdě. Nic z toho sem v zimě nepatřilo.

S každým krokem mu srdce bušilo rychleji a po kůži přebíhalo nervózní mravenčení. Odvážil se ohlédnout přes rameno. Cynyn a Sithvyr zůstali stát. Viděl v jejich tvářích své vlastní pocity − váhání, nejistotu, zárodek strachu. Ještě jeden krok, říkal si, a pak další a další. Ale hrdlo se mu stahovalo a hruď bolela, jako by ho drtila samotná mlha. Pachy dotírající mu k nosu byly čím dál silnější a působivější, až skoro viděl jejich barvy. A je možné, že slyšel nějaký zvuk? Vlhké posouvání, šplouchnutí bláta?

Další krok a na okraji jeho zorného pole se cosi objevilo − pomalé zavlnění v houští, jako by se nějaké velké spící zvíře ve spánku převrátilo na druhý bok. Mar'athoin se zastavil. Cítil, jak mu po čele stéká studený pot. Jeho mysl se zmateně točila a rotovala. U paty velkého stromu se nacházela hustá změť popínavých rostlin a spletitých keřů, malá vyvýšenina v mechem pokryté zemi. Přimhouřil oči. Mlha prořídla. Viděl předloktí, omotané trnitým ostružiním, které zesilovalo svůj kroutivý stisk. Viděl tvář sevřenou mezi dvěma vodou nasáklými polštáři mechu, které se pomalu, pomalu přibližovaly k sobě. Viděl, jak se k němu stáčejí šedé oči *na'kyrimky,* a nepatrný pohyb jejích rtů.

Slyšel K'rinu, jak šeptá: „Pomoz mi." A ve stejném okamžiku, kdy tato slova zaslechl, spatřil, jak se rozvinul mrtvý úponek křehké popínavé rostliny a roztáhl své lesklé listy.

Dal se na útěk. Utíkal hlava nehlava, zpátky cestou, odkud přišli. Ovládala ho jediná zřetelná, jasná myšlenka − jejich putování je u konce, protože tady, v *Hymyr Ot'trynu,* dorazili na sám konec světa, který může Kyrinin poznat. Nezbývalo jim než prchat zpátky do bezpečí *vo'anu.*

Cynyn a Sithvyr pádili mlčky za ním. Museli vycítit ve vzduchu tytéž hrůzy, ale nespatřili to, co on.

„Anainové," zakřičel na ně Mar'athoin v běhu. „Anainové se jí zmocnili."

* * *

„Ztratila jsem ji," zamumlala Eshenna.

„Co tím myslíte?" zeptal se Orisian a zamračil se na *na'kyrimku.*

„Je… pryč. Už necítím její mysl."

Orisian se tázavě zahleděl na Yvane. Ta pokrčila rameny. „Nevím. Sdílené je už příliš hlučné, než abych dokázala jasně myslet. Sotva tuším, kde jsem sama, natož někdo jiný.“

„Nemůžete ji teď ztratit,“ vyštěkl Orisian na Eshennu vztekle. „Došli jsme příliš daleko. Říkala jste, že jsme blízko, že je na dosah.“

Seděli pod otevřeným nebem, na severním úbočí vysokého, travnatého hřebenu, který se vypínal nad okolními lesy. Do dálky se táhly řetězce nízkých kopců. Západnímu obzoru dominovaly Karkyrské hory, vzdálené a mlžné. Torcaill a jeho muži se věnovali koním i vlastním zraněním. Dvakrát je během tohoto dlouhého odpoledne zasypaly šípy neviditelných nepřátel. Tři muži leželi mrtví tam někde vzadu na stezce, která je provedla lesem a dovedla až sem, na tento holý hřeben. To všechno kvůli naléhání Eshenny, že K’rina je tak blízko, že už stačí urazit jen kousek cesty.

Na’kyrimka se teď tvářila sklíčeně. Víčka se jí chvěla, hlava kymácela dozadu. Orisiana se náhle zmocnil strach, že Eshenna omdlí. Popadl ji za paži a přidržel ji.

„Eshenno! Co se děje?“

„Anainové,“ vydechla. „Tady všude kolem je strašlivá moc. Nic jiného nevidím. Bohové, jsme příliš malí, než abychom byli uprostřed toho všeho.“

Orisian jí zatřásl, přemožen strachem a zklamáním.

„Je příliš pozdě! Jsme tady! Řekněte mi, kde je ta žena, Eshenno.“

Na okamžik se vzpamatovala a setkala se s jeho pohledem, pak svraštila tvář a zavřela oči. Ukázala k vrcholu hřebene za nimi.

„Támhle. Byla blízko, za vyvýšeninou, ale pak… Nevím. Zmizela.“

Ozvala se změť výkřiků. Orisian se rozhlédl. Muži nasedali na koně. Další ukazovali dolů po svahu, k linii stromů.

„Je to falešný poplach,“ zabručela Yvane.

Orisian nechápal, co má na mysli, ale pak uviděl, jak z lesa vybíhají dvě štíhlé postavy. Okamžitě je poznal − Ess’yr a Varryn.

„To je v pořádku,“ zavolal na Torcailla.

Voják už mezitím dospěl ke stejnému názoru. Uklidnil své muže a vyčkávavě pozoroval oba Kyrininy, jak stoupají do svahu směrem k nim. Ess’yr a Varryn kolem něj ale prošli a lhostejní ke všem zvědavým pohledům zamířili přímo k Orisianovi. Vstal, aby je uvítal. Okamžitě si všiml, že Ess’yr už má zase luk. Někdo − nějaká Bílá sova − musel zemřít.

„Nepřátelé zaplavili les jako vysoká,“ pronesl Varryn stroze. „Nemohli jsme je všechny za pět dní honu zabít.“

„Kde?“ zeptal se Orisian. Nedokázal odtrhnout oči od Ess’yr. Zhluboka dýchala, tváře lehce ruměné námahou. Vypadala plná života, plná nové

energie. Rukáv kazajky měla potřísněný zaschlou krví, ale nezdálo se, že by byla její.

„Za vámi," odpověděl Varryn. „A vedle vás. Všude kolem. Hledají."

„K'rinu. Stejně jako my."

„Možná ji. A možná teď i nás. A vás."

Přistoupili k nim Torcaill a Rothe, ve tvářích naléhavý, tázavý výraz.

„Brzy dorazí sem k vám," pokračoval Varryn.

„Kolik jich je?" zeptal se Torcaill.

Varryn se nepodíval na něj, nýbrž na oštěp, který zlehka držel v ruce.

„Tolik luků, kolik máte mečů," řekl. „Možná víc."

„Tady na otevřeném prostranství je aspoň uvidíme přicházet," zabručel Rothe.

Orisian poklekl vedle Eshenny. *Na'kyrimka* teď vypadala klidněji, i když stále sklíčeně.

„Jak je daleko?" zeptal se jí jemně. „Dostaneme se k ní? Už nemáme čas."

„Nevím. Možná. Byla velmi blízko, než jsem ji ztratila. Kdyby se nám podařilo najít její stopu nebo nějaký náznak její přítomnosti… možná. Vaše Lišky jsou dobří stopaři, viďte?"

Orisian se podíval nejdřív na Rotha, potom na Torcailla.

„Musíme to zkusit. Ještě pořád existuje naděje, že budeme moci udělat to, kvůli čemu jsme sem přišli."

Zahlédl v Torcaillově tváři pochybnosti. Zůstaly nevyřčené, ale byly tam. Nenacházím v jeho výrazu instinktivní poslušnost, pomyslel si Orisian. Nenacházím v něm bezprostřední uznání autority thana. Bývalo by lepší vydat se do Kolglasu a čelit tomu, co by je tam čekalo. Ale byla to stará volba, učiněná a nezměnitelná. Nebylo už možné odchýlit se z této cesty, dalo se jen co nejrychleji dospět k jejímu konci.

„Nechte muže nasednout," řekl mdle. „Musíme co nejrychleji pokračovat."

*

Když vylezli na hřeben, naskytl se jim zvláštní pohled. Pod nimi se rozkládalo moře temných korun stromů; jeho konec se ztrácel v mlžném oparu. Tady, obklopeny kopci, ležely lesy, kde se nepohnul ani vánek. Nad větvemi a mezi nimi visely cáry mlhy, připomínající napíchnuté útržky jemné, průhledné látky.

„Zahalené lesy," pošeptala Yvane Orisianovi do ucha. Jela tentokrát opět s mladým thanem, aby měl Rothe volné ruce, kdyby došlo k boji. „Zrovna po tomhle jsem netoužila."

„Pokud je tady…“ Orisian větu nedokončil. Nic z toho, co by řekl, nemohlo zmírnit výhružný dojem, kterým stromy působily, ani obavy, které se ho při pohledu na ně zmocnily.

„Bude nejlepší našlapovat zlehka, jestli se Anainové probouzejí,“ řekla Yvane. „Tedy pokud to dokážeme.“

Vedle nich zastavil Rothe.

„Už dlouho jsem neviděl nic tak nelákavého,“ poznamenal chraplavě.

„Tak na tom se shodneme,“ zabručela Yvane.

Torcaillovi vojáci se rozmístili podél celého vrcholu hřebene, skoro jako by se chystali ve formaci zaútočit na armádu mlhou opancéřovaných stromů. Sám Torcaill ovšem nehleděl na Zahalené lesy, nýbrž byl otočený v sedle a díval se zpátky dolů na svah, po kterém sem vystoupali. Také Ess’yr a Varryn, kteří stáli poblíž, hleděli stejným směrem. Tiše, ale naléhavě spolu hovořili jazykem Lišek.

S Yvane za sebou se nemohl Orisian snadno otáčet nebo koukat přes rameno. Musel v sevřeném půlkruhu obrátit koně. Okamžitě uviděl to, co ostatní. Na okraji lesa se míhaly siluety − nejasné záblesky pohybu na hranici mezi osvětleným volným prostranstvím a příšeřím stromů. Na takovou vzdálenost působily takřka jako přízračné postavy, přesto nebylo pochyb, kdo to je.

Podél řady jezdců k nim dorazil Torcaill.

„Chcete pokračovat, sire? Do těch lesů?“

Orisian přikývl.

„Dobře,“ řekl Torcaill bez váhání. „Ať vaši Kyrininové ukazují cestu. Jsou naše nejlepší šance, jak najít tu ženu. Nechám tady tucet mužů, aby zdrželi pronásledovatele. Svah jim usnadní útok, pokud lesní skrčci vylezou zpod těch stromů.“

Rovnoměrným tempem začali sestupovat k Zahaleným lesům. Ess’yr a Varryn jeli napřed. Nikdo nemluvil. Obklopila je mlha a koruny stromů se jim zavřely nad hlavami.

VII.

Zahalené lesy se ukázaly být brzy na koně příliš. Ještě neurazili od jejich okraje víc než pár desítek kroků a už jim cestu zatarasila hustá změť pokrouceného ostružiní a propleteného houští. Nebyla tu žádná pěšina, po které by se mohli pustit, dokonce ani její náznak. Ess’yr a její bratr mlázím prošli snadno a vzápětí zmizeli. Zato koně couvli. Terén byl nerovný, posetý kusy odumřelého dřeva, kameny a kořeny napůl skrytými v mokré trávě.

Stromy, které vypadaly při pohledu z hřebene vysoké a vznešené, byly ve skutečnosti nahuštěné k sobě, pokroucené a zdeformované. Větve z nich vyrážely v podivných, nízkých úhlech, takže překážely v jízdě.

„Slezte," řekl Orisian Yvane. Jakmile sesedla, udělal totéž. Pak se přesunul svému koni k hlavě a poplácal ho po kořeni nosu.

„Musíme pokračovat pěšky," řekl Rothovi. „Kdybychom se pokoušeli jet, příliš by nás to zdrželo."

„Můžeme koně vést."

Orisian zavrtěl hlavou. „Moc pomalé."

Dorazil k nim Torcaill. Jeho kůň si opatrně vybíral cestu, kladl kopyta tak, jako by nedůvěřoval zemi pod nohama.

„Koně tudy neprojedou," řekl mu Rothe.

„Ne."

„Pokud si nepospíšíme, ztratíme kontakt s Ess'yr," řekl Orisian, který poprvé ucítil náznak zoufalství.

Pak se náhle ozvalo tlumené, stále se zesilující dunění, jako by někde v dálce hřmělo. Všichni se ohlédli směrem, kterým přijeli, ale stromy a nízko visící mlha jim zakrývaly výhled.

„Útočí," prohlásil Torcaill napjatě. „Tak brzy. Myslel jsem, že jim to bude trvat déle. Nebo že se pokusí změnit směr a projít jinudy."

„Bílé sovy mají naspěch," řekl Orisian. „Stejně jako my. Není to pro ně jenom nějaký nájezd. Je to něco mnohem důležitějšího − pro ně i pro Aeglysse. Neuhnou z cesty ani se neschovají."

Na konci unaveného hloučku jezdců někdo vykřikl: „Vidím je! Přicházejí!"

„Jděte, jestli musíte," vyštěkl Torcaill na Orisiana a už obracel koně. „Pošlu s vámi pěšky pár mužů. Dohoníme vás, pokud se nám je tady podaří zastavit. Nemůžu jenom tak nechat naše koně Kyrininům. Budeme je ještě potřebovat."

Orisian neviděl důvod, proč se hádat.

„Zůstaňte s Torcaillem," řekl Yvane. „Vy také, Eshenno. Rothe?"

Pak se dal do běhu, vyděšený, že by snad za houštím nemusel najít po Varrynovi a Ess'yr jedinou stopu. Vběhl do spletitého podrostu, cítil, jak mu úponky trhají šaty a tahají ho za vlasy, ale nedbal toho. Rothe se vydal za ním.

„Zpomalte, Orisiane," zavolal na něj. „Počkejte na ostatní."

Orisian se prodíral dál, bojoval se vzdorující vegetací, jako by to byl proud divoké řeky, kterou se snaží překročit. Nakonec se přece jen osvobodil z jejího vytrvalého sevření a klopýtal dál, přes roztroušené pozůstatky obrovitého stromu, který kdysi dávno padl k zemi a rozpadl se na kusy. Těsně

za sebou slyšel Rothovy těžké kroky. Ještě o kousek dál proklínal jeden z Torcaillových vojáků ostružiní.

Orisian proběhl kolem tůňky se stojatou, kalnou vodou a přeskočil shnilý, rozeklaný pařez. Ještě pořád nezahlédl Ess'yr s Varrynem ani důkaz, že by tudy prošli.

„Ess'yr," zvolal a okamžitě toho litoval. V nehybném, vlhkém vzduchu pod stromy zněl ten výkřik mnohem hlasitěji, než čekal. Měl pocit, jako by rachotil lesem, jako by při jeho zvuku otáčela každá živá bytost hlavu. Říkal si, že žádná Bílá sova nebude potřebovat slyšet jeho hlas, aby ho našla, ale byla to jen malá útěcha.

Pak před sebou zahlédl Ess'yr, jak stojí vedle mechem porostlého stromu, a projela jím vlna úlevy.

„Pojď," řekla, když k ní došel. „Rychle. Je tu pach. Možná je to ona."

Po těch slovech se otočila na patě a běžela dál, hlouběji do Zahalených lesů. K Orisianovi dorazil Rothe a položil mu ruku na rameno.

„Mám dojem, že jsem zaslechl zvuky boje. Za námi. Nejsem si jistý."

„Mají její stopu," řekl Orisian a doufal, věřil, že je to pravda.

Vyrazil za Ess'yr.

*

Lesní půdou se táhla tmavá jizva. Vedla k patě prastarého stromu, kde byla pevná vrstva lesního humusu z trávy, mechu a listí rozdělena − nebo možná roztržena − v půli a odhrnuta stranou, takže se ukázala holá zem. Orisian si dřepl a zabořil prsty do kypré půdy. Voněla teple, vlhce.

„Vypadá čerstvá," řekl. Po hlíně ještě pořád lezl hmyz a svíjeli se v ní červi.

Varryn popošel několik kroků, aby prozkoumal trávu.

„Není to dlouho," řekla Ess'yr. „Jsme velmi blízko za ní."

„Ona tu byla? Tohle souvisí s ní?" zeptal se Orisian a přejel rukou po mechu.

Ess'yr sledovala bratra. „S ní. Cítím tady pach *na'kyrimů.* Nebo s Anainy. Kráčíme před jejich zraky. Jsou vzhůru, tady, na tomto místě. Necítíš to?"

Orisian se zamračil. Cítil stáří, strašidelnost Zahalených lesů, ale to bylo určitě jen těmi starými, pokroucenými stromy a vlhkým vzduchem. Podíval se znovu, pozornějšíma očima, a spatřil hustý, zářivě zelený mech pokrývající kameny, spadlé stromy a listí, některé hnědé, některé žluté, některé dokonce skvrnitě zelené a dosud visící na větvích. Zhluboka se nadechl a ucítil v hrudi hebkost vzduchu. Všechno tu působilo jako mimo jakoukoli roční dobu.

Rothe stál vedle něj a ztěžka dýchal.

„Musíte se držet blíž u mě," zabručel gardista. „Ať se Torcaill bude snažit sebevíc, Bílé sovy jsou dost rychlé, aby nás obklíčily, z boku, a dokonce i zepředu. Tohle není místo, které bych si vybral pro šarvátku s Kyrininy. Kde jsou ti muži, kteří nás měli doprovázet?"

Rozhlížel se, jako by chtěl nařknout a obvinit samy lesy z toho, že jsou příčinou všech jejich nesnází. Za nimi se ozýval zvuk, jako by se někdo prodíral podrostem. Mohl to být jeden nebo víc Torcaillových vojáků. Orisian neměl tušení, jak dlouho běželi, jak daleko se mohli dostat před svůj určený doprovod. Zdálo se nepravděpodobné, že by nějaká Bílá sova dělala takový hluk, přesto ale neměl chuť na toho člověka zakřičet, ať to byl kdokoliv.

„Nemyslím, že jsou Kyrininové jediní, s kým bychom si tady měli dělat starosti," zamumlal.

Rothe se na něj ustaraně podíval. „Co tím myslíte?"

Orisian zakroutil hlavou. „To není podstatné." A nebylo. Neexistovalo nic, co by mohli Rothe, Torcaill nebo on sám s Anainy udělat. Napřímil se a otočil. „Pojď − musíme se držet Ess'yr a Varryna."

Obě Lišky klusaly pryč, hlavy skloněné jako psi sledující pachovou stopu. Rothe se za nimi upřeně díval.

„Potřebujeme ty muže," prohlásil. „Jestli se tady od sebe příliš vzdálíme, už nikdy se nenajdeme. Nikdo z nás nedokáže držet krok s těma dvěma." Kývl hlavou k mizejícím Kyrininům.

Orisian si povzdechl a podíval se nejdřív za Ess'yr a pak zpátky směrem, kterým přišli. Pátral po jakémkoli náznaku toho, že se Torcaill a ostatní blíží. Někde daleko vzadu jako by se ozývalo volání. V korunách stromů poskakovalo a cvrlikalo několik ptáčků.

„To, kvůli čemu jsme sem přišli, je nadosah," řekl. „Ess'yr a Varryn si tím jsou jisti. Jestli se Bílé sovy dostanou k té ženě dřív než my, přijde všechno naše úsilí nazmar. Jdeme."

Pokračoval dál, aniž by čekal, co udělá Rothe. Nebylo třeba − věděl, že ho jeho tělesný strážce bude následovat. Snažili se v hustém lese udržet krok se svými kyrininskými průvodci. Klopýtali přes skryté kameny, zakopávali o polámané, tlející větve, prodírali se šípkovými keři. Pokud mohl Orisian soudit, Ess'yr a Varryn nedělali sebemenší hluk.

Les byl zalitý podivným, bledým světlem. Monotónní bílé výpary, které zahalovaly koruny stromů, se ani nepohnuly. Orisianovi všechno připadalo lehce neskutečné. Pak uslyšel odněkud zleva volání ptáka. Byl to cizí, neznámý zvuk. Odvážil se v běhu tím směrem podívat. Kromě mlčenlivých, hustých řad křivých kmenů nic neviděl. Nečekaná prohlubeň v zemi

způsobila, že skoro upadl, takže musel upřít pozornost zpátky ke svým nohám.

Ozvalo se další volání, tentokrát jakoby blíž, i když v nehybném, těžkém vzduchu se to těžko odhadovalo. Podíval se znovu. A tentokrát spatřil záchvěv pohybu. Proti své vůli zpomalil a zahleděl se opět tím směrem. V dálce, v zamlžené zeleni a hnědi lesa, se něco hýbalo.

„Pokračujte," vyštěkl Rothe, běžící za ním. „Je příliš pozdě se zastavovat. Musíme teď zůstat s nimi."

Orisian se rozběhl rychleji. Když se přehupoval přes padlý strom, zahlédl, že z jeho rozpadajícího se dřeva vyrazila záplava maličkých hub. Ke svému údivu našel mezi mladými vrbami klečet Varryna, k tětivě luku přiložený šíp.

„Běžte," zasyčel Kyrinin. „Za Ess'yr."

Orisian pádil beze slova dál. Když se jednou odvážil ohlédnout, spatřil Varryna, jak jako lovec na číhané postupuje podrostem. Ess'yr před nimi zrychlila krok. Běžela jakoby nárazovitě − několik dlouhých, mrštných kroků, pak vteřina na pátravý pohled, potom další skoky vpřed. Kolem se míhaly stromy. Běželi příliš rychle na to, aby si mohli počínat tiše. Orisian slyšel, jak se za ním Rothe s rachotem žene jako balvan řítící se z kopce.

Na pozadí hluku vydávaného jejich vlastním kvapným během zaslechl tichý, vzdálený výkřik. Byl příliš lehký, příliš tenký, než aby mohl vzejít z lidského hrdla. Následoval další zvuk s rachotivou, drnčivou kadencí. Rychle se přiblížil a pak umlkl. Vzápětí se ozval znovu. Tentokrát se Orisian stihl podívat stranou a zahlédnout šíp řítící se křovinami, jeho let rozhozený a narušený podrostem. Odrazil se od stromu a padal k zemi, aby se vzápětí až po opeření zabořil do měkkého mechu.

„Rychleji," zvolal Rothe.

Orisiana pálila stehna a lýtka, ale natahoval nohy a hnal se za Ess'yr. Do zad mu rytmicky pleskal štít. Přeskočil úzký potok, tak zarostlý kapradím a zasypaný mechem obrostlými kameny, že se přítomnost vody projevovala jen zurčením. Nejraději by tasil meč, ale nebyl si jist, zda by to dokázal, aniž by upadl nebo musel alespoň zpomalit. Chystal se to přesto zkusit, ale když proběhl kolem velkého, tlustého kmene seschlého dubu, našel Ess'yr, jak dřepí na bobku na maličké mýtince. Vedle ní ležela poblíž mohutného padlého stromu žena, tvář zabořenou do trávy.

Orisian se k ní sehnul, ztěžka lapaje po dechu. Ess'yr zvedla zrak.

„To je ona," řekla Kyrininka. „Ještě žije."

Orisian převrátil ženu na záda. Připadala mu lehká, skoro jako by její šaty byly prázdné. Její *na'kyrimská* tvář nebyla stará ani mladá, hezká ani ošklivá. Byla ovšem příšerně vyhublá. Na smrtelně bledých lících, umazaných blátivými šmouhami, se skvěly desítky drobných škrábanců. Jako by ji

napadlo hejno ptáků, pomyslel si Orisian. Nebo možná trní − trní a kořeny a větve. Dýchala mělce. Když se k ní naklonil, voněla mokrou zemí a tlejícím listím. Jednoduché šaty z jelenice měla potřísněné hlínou a plné malých trhlin.

„Přesuneme ji," řekla Ess'yr. Zahákla ruku pod ženino podpaží. Orisian vstal a popadl *na'kyrimku* za límec šatů. Společně ji povytáhli nahoru a opřeli o velkou, mokrou masu padlého stromu. Žena měla otevřené oči. Jejich zorničky se pohybovaly sem a tam, ale nevnímaly svět kolem sebe.

To už se k nim přes trávu hnal Rothe a volal: „Schovejte se. Nechte jí, Orisiane! Schovejte se. Už jsou tady."

Orisian zaváhal. Podíval se na Rotha, přejel pohledem po lese za ním a nespatřil nic. Rothe svíral v ruce meč, štít stále pověšený na zádech. Volnou rukou popadl Orisiana za předloktí a odstrčil ho od *na'kyrimky*.

„Přeskočte ten strom a schovejte se," vykřikl gardista.

Orisian poslechl. Cítil, jak se mu pod rukama a chodidly rozpadá měkké, tlející dřevo. „Vezměte ji!" vykřikl.

Ess'yr se přehoupla přes obrovitý padlý kmen, natáhla ruku zpátky a začala tahat *na'kyrimku* nahoru. Rothe jednou rukou zvedl duchem nepřítomnou ženu a doslova ji přes mrtvý strom překotil. Přistála v mokré trávě vedle Orisiana. Rothe ji vzápětí následoval. Zavrávoral, s tlumeným žuchnutím klesl na kolena a znechuceně zavrčel. Orisian natáhl ruku, aby mohutného muže přidržel. Ess'yr už rychle napínala luk, přikrčená, aby ji nebylo vidět.

Hluboko v zadní části Rothova stehna vězel šíp. Orisian ho bez přemýšlení popadl a ulomil dřík. Rothe zalapal bolestí po dechu, současně ale odepnul popruh štítu a navlekl si ho na levou paži.

„Držte se při zemi," zasípal. „No tak, připravte si štít."

Orisian se snažil uposlechnout. Prsty měl neohrabané, nehýbaly se zdaleka tak rychle a hbitě, jak to po nich požadovala mysl.

Ess'yr držela šíp přiložený k tětivě. Odběhla pár kroků stranou a vykoukla zpoza kmene. Ozvalo se pár dutých žuchnutí, jak se do mrtvého dřeva zavrtaly šípy, a šepotání dvou tří dalších střel, které jí prolétly nad hlavou a zmizely v lese. Ess'yr se zvedla do podřepu a také vypustila šíp.

„Kolik jich je?" zeptal se jí Rothe, když klesla zpátky a natáhla se pro další střelu.

„Dost," pronesla klidně.

„Dost na co?" zabručel tělesný strážce podrážděné.

Orisian teď už měl připravený meč i štít. Zůstal v podřepu a snažil se ignorovat nepravidelný tep bušící mu v hrdle a studený pot na čele a dlaních.

„Kde je Varryn?" zeptal se.

„Sovy přicházejí,“ řekla Ess’yr. Prudce se otočila, stále na bobku, a zamířila rovnoběžně s velkým kmenem. Jeho vzdálený konec, kde se do výšky tyčily kořeny, právě obcházela postava − Kyrinin, muž s potetovanou tváří. Vzápětí se mu do hrudi zabodl Ess’yřin šíp a odmrštil ho dozadu.

„Za vámi,“ zasyčela Ess’yr, odhodila luk a popadla oštěp.

Rothe i Orisian se ohlédli přes rameno. Sotva na délku oštěpu od nich přeskakoval kmen další válečník Bílých sov. Rothe vyrazil vpřed dřív, než se Orisian vůbec stačil pohnout. Gardista a Kyrinin do sebe narazili. Orisian slyšel, jak oba prudce vydechli, když v propletenci dopadli na zem. Kyrinin byl rychlejší, mrštnější než Rothe. Překulil se, vyskočil na nohy a zaujal přikrčený bojovnický postoj. Rothe se teprve škrábal na nohy.

Orisian se rozběhl Bílé sově za záda. Okamžitě pochopil, že je příliš pomalý. Viděl, jak se Kyrinin otáčí a míří mu hrotem oštěpu na žaludek. Pak do Orisiana z boku něco narazilo a vymrštilo ho do vzduchu. Neohrabaně přistál na zemi, meč uvězněný pod tělem. Vzdáleně si uvědomoval, že narazil holení na ostrý kámen, ale vzrušení okamžiku prozatím zaplašilo bolest.

Posadil se a podařilo se mu vyprostit meč. Rozmazaný pohyb v těsné blízkosti ho varoval, aby zvedl štít. Oštěp narazil takřka do jeho středu a zůstal tam pevně vězet. Orisian se snažil překulit na nohy, ale soupeř oštěp stále pevně držel. Jediné mohutné škubnutí Kyrininovi stačilo, aby převrátilo Orisiana na kolena a současně uvolnilo zbraň. Orisian viděl, jak se k němu blíží násada. Zdálo se, že pomalu a že bude mít spoustu času odrazit ji mečem. Ale jeho paže se teprve teď začínala pohybovat − bylo příliš pozdě. Správný okamžik uplynul. Násada oštěpu ho udeřila do tváře. Cítil, jak mu praská kůže pod lícní kostí. Vnímal příval horké, mokré krve v ústech. Jedno oko mu zaplavilo oslepující světlo. Upadl na stranu, štít stále v rukou. O štít zabušil úder. Orisian zamžikal a uviděl Bílou sovu, jak nad ním stojí a chystá se znovu bodnout. Rozmáchl se mečem Kyrininovi po nohou. Válečník uskočil.

Vtom k nepříteli zezadu přiskočila Ess’yr a vrazila mu oštěp do spodní části zad. Prohnul se jako luk, ústa otevřená v němém výkřiku. Vzápětí mu Ess’yr podkopla nohy a přišpendlila ho k zemi. Orisian vrávoravě vstal. Stále pořádně neviděl. Vyplivl do zabahněné trávy pár zubů. Z úst mu tekly sliny a krev. Skrz mžitky, které mu kalily zrak, zahlédl, jak se přes obrovitý padlý kmen přehupují další Bílé sovy. Rothe ještě stále bojoval; u nohou se mu kupila těla. Ess’yr se snažila vyprostit oštěp, ale vězel pevně. Nechala ho být a postavila se další vlně útočníků s nožem v ruce.

Orisian se klopýtavě vrhl vpřed. Válečník, kterého Ess’yr proklála, se stále hýbal a zatínal ruce do země. Oštěp trčící mu ze zad se trhavě kymácel.

Orisian sekl Bílou sovu do týla a cítil, jak čepel naráží na kost. Překročil mrtvolu. V lebce mu kvílel strašlivý hněv, uši ohlušoval obrovský řev.

Ess'yr se vyhnula ráně oštěpem a bodla jeho majitele do rozkroku. Než se dokázala ze souboje vymanit, přiskočila k ní další Bílá sova a srazila ji k zemi. Orisian zařval, až mu rty pokryly krvavé sliny, a vyrazil vpřed. Hlavu měl naprosto prázdnou, místo toho se vlády chopilo jeho tělo, přiskočilo k nepříteli a zasáhlo ho mečem do ramene. Orisian zřetelně slyšel, jak soupeři praská kost. Bílá sova padla k zemi, na dosah Ess'yr a jejího nože. Orisian spěchal dál.

Přikrčil se za štítem a zaútočil, rozhodnutý probít se k Rothovi, tak aby mohli dál bojovat zády k sobě. Jeden Kyrinin mu zmizel z cesty. S dalším se srazil a vahou těla ho přitiskl k tlustému kmeni padlého stromu. Válečník sebou zmítal a napínal svaly, aby se osvobodil. Jednou rukou pevně sevřel okraj Orisianova štítu a začal jím cloumat sem a tam. Další soupeř se blížil z boku. Orisianovi se podařilo prudkým švihnutím mečem odrazit blížící se oštěp, ale ten pohyb ho zanechal nechráněného, s čepelí dole a do strany. Kyrinin se vzpamatoval rychleji, mávl oštěpem zpátky, ale pak sebou prudce trhl. Z boku mu trčel šíp. Další se zabodl vedle něj. Zhroutil se k zemi. Orisian neměl čas přemýšlet. Bílá sova, kterou přitiskl k mohutnému kmeni, byla příliš silná, než aby ji dokázal dlouho udržet. Sekal po nohách trčících pod soupeřovým štítem, dokud se Kyrinin nesvezl k zemi.

Viděl *na'kyrimku*, pro kterou přišli, svinutou u kmene stromu do klubíčka jako dítě. Vedle ní ležel mrtvý Kyrinin, takže vypadali téměř jako spící pár. Viděl Varryna, bleskem se vynořujícího mezi stromy, a za ním lidské postavy − Torcaillovy muže. Viděl Ess'yr, oštěp zase v rukou, jak si se soupeřem vyměňují rány a navzájem je odrážejí. A viděl Rotha, jak klečí na koleně, zvednutým štítem odráží jeden útok, mečem blokuje další, nemá už ale čím zneškodnit třetí, při kterém mu nepřítel vráží oštěp hluboko do ramene.

Orisian vyrazil vpřed. Rázem se ocitl uprostřed vřavy. Na štít mu zabušily rány, další ho zasáhla do boku. Po jeho levici se někdo zhroutil. Podíval se vyděšeně tím směrem, ale nebyl to Rothe. Gardista opět stál na nohou. Ruka se štítem mu ochable visela podél těla, definitivně přemožena novými i starými zraněními. Srazil mečem jednu z Bílých sov před Orisianem, natáhl paži a odstrčil svého pána stranou.

„Držte se dál!" řekl. Pak ho něco zasáhlo do spodní části krku. Vyvalila se krev. Gardistovi se na okamžik rozšířily oči. Kolem se prosmýkl Varryn, ohánějící se kolem sebe oštěpem i lokty. Stejnou cestou se prodíral i jeden z Torcaillových mužů. Rothe udělal vrávoravý krok zpátky a skácel se k zemi.

Orisian slyšel řinčení oštěpů, bolestné i namáhavé sípání, nárazy padajících těl i dusající nohy. Oči měl ale jen pro Rotha. Upustil meč a klesl

vedle svého osobního strážce na kolena. Rothe se na něj díval. Hýbal jen očima. Rozkašlal se a na rtech a ve vousech mu zabublala krev. Orisian si strhl z paže štít a odhodil ho stranou. Sevřel Rothovu tvář do dlaní. I jemu tekly z úst pramínky krve. V Rothově ráně na krku klokotala krev. Rothe mrkal, znovu a znovu. Jeho pohled ani na okamžik nezakolísal, nepřestal se upírat Orisianovi přímo do očí. Orisian přitiskl Rothovi ruku na krk. Krev mu protékala kluzce mezi prsty a stékala po hřbetě ruky, temná, neúprosná.

„Počkej, počkej," slyšel Orisian sám sebe.

Rothe ještě jednou zamrkal. A pak už nikdy víc.

VIII.

„Co chcete, abych udělala?" zeptala se Cerys unaveně. „Zabila ho?"

Klouzala pohledem z tváře na tvář. V jejích očích se nezračila žádná výzva. Myslela svou otázku vážně. Sama žádné odpovědi neměla.

Ze členů rady Highfastu byla Eshenna pryč a Alian příliš nemocná, příliš ochromená Aeglyssovou přítomností, než aby dokázala vstát z postele. Ostatní tady seděli plni obav a snažili se vyřešit problém, o kterém, jak se Cerys domnívala, všichni věděli, že přesahuje jejich síly.

„Ne," zamumlal Mon Dyvain. „Nemůžeme zabít Snícího ani nechat Herraicovy muže, aby to udělali oni. Nebo snad ano? Nemůžeme se ho přece vzdát tak snadno."

„Snadno asi těžko," řekl Amonyn. „Ale souhlasím. Pořád ještě existuje určitá naděje, ačkoliv slabá. Jeho tělo dosud žije, i když v něm přebývá někdo jiný. Jeho mysl se ještě může vrátit. Aeglyssovi brzy dojde trpělivost."

Cerys si povzdechla. Po celá léta tak často zjišťovala, že se s Amonynem dokonale shodují. Tak často jí jeho klidná jistota pomáhala nést těžké břemeno povinností Vyvolené. Teď ale… teď si nebyla tak jistá. Až dosud se nezdálo, že by Aeglyssovi docházela trpělivost, byť byl už celý den a noc zavřený v dávno nepoužívané ložnici. Nosili mu jídlo a vodu a Cerys mu dávala falešné sliby, že si ještě promluví, dokonce že mu pomohou. Po celou tu dobu neřekl skoro ani slovo. Prostě jen upřeně hleděl na každého, kdo vstoupil do místnosti. Všichni z ní odcházeli nervózní a sklíčení.

Amonyn se na ni usmál. Byl to unavený úsměv, ale procítěný. Ještě stále lpí na naději, že se nám z té sítě, do které jsme polapeni, podaří uniknout, pomyslela si. Navzdory veškerému vyčerpání mu dosud nechybí optimismus. Amonyn už fungoval bez spánku mnohem déle, než bylo moudré. Než byl předvolán k tomuto zasedání, zdržoval se neustále u lože Mordyna Jeraina a ošetřoval kancléřova vážná zranění, protože nikdo jiný by to tak dobře

nedokázal. Vyčerpalo ho to a vysílilo víc, než u něj Cerys kdy viděla. Využívání sil Sdíleného bylo vždycky velmi namáhavé, ovšem teď, když v něm Aeglyss všechno změnil k nepoznání, to platilo dvojnásob.

„Ne.“

To slovo bylo proneseno tak zřetelně a důrazně, že je to všechny zaskočilo. Olyn, slepý chovatel vran, seděl s rukama zkříženýma na prsou a obočím staženým hlubokým soustředěním.

„Ne?“ zeptala se Cerys tiše.

Olyn zakroutil hlavou a zamrkal mléčně bílýma očima.

„Tyn je pryč. Ten, kdo teď přebývá v jeho těle, je zhouba. Jestli bude ve svém díle pokračovat, nezůstane kámen na kameni. Je pohromou pro tento svět a všechny, kteří v něm žijí. Všichni to víte, ale nechcete si to připustit. Všichni to vidíte. Dokonce i tyhle moje staré slepé oči to vidí. Nebo to chce někdo popřít?“

Starému muži se chvěly rty. Když obracel hlavu sem a tam, dlouhé stříbřité vlasy se mu třásly. Cerys hluboce zasáhlo, že vidí toho jemného muže tak vyvedeného z míry.

„Nikdo z nás nemůže popřít, že Aeglyss otravuje Sdílené svým…“

„Ne,“ vybuchl Olyn. Položil ruce na stůl. Třásly se mu a chvěly. „Nikoliv otravuje. Ničí, likviduje. Nikdy, nikdy… nikdy tady nic podobného nebylo. Proč jsem žil tak dlouho, abych se toho musel dočkat?“ Skoro plakal. Cerys se odvrátila. „Jsem snad jediný, komu se zdá jenom o smrti, utrpení a hněvu? Kdo se v každém bdělém okamžiku bojí, kdo je bez sebe strachem? Kdo někdy sotva dokáže kráčet rovně, protože mu v mysli zuří tak divoké bouře? Ano?“

Nikdo nic neříkal. Cerys měla ruce položené na železném řetězu svého úřadu, ale tentokrát jí chladný kov neposkytoval žádnou útěchu. K čemu je Vyvolená, dokonce celá rada, když je tak bezmocná?

„Nejsem jediný,“ pokračoval Olyn. „Cítíme, jak smrt ve Sdíleném roztahuje svá havraní křídla. Její stín dopadne na všechny věci a na všechny lidi. Ještě to nevědí, ale my ano. A její prapříčina, její sémě, je tady, v Highfastu. V Tynovi. Měli bychom zabít tělo, ve kterém Aeglyss přebývá, a doufat všemu navzdory, že mu tím nějak uškodíme. Nic jiného nedává smysl.“

V tu chvíli zaplavila všechny najednou předtucha něčeho strašlivého. Nehybnost, hluboké zakolísání, jako by každá živá bytost strnula, a pak náhle oslepující, omračující příval prvotní, surové síly, proudící Sdíleným. Olyn vykřikl. Cerys se potácivě vyškrábala na nohy.

Dveře zasedací místnosti se rozletěly. Za nimi stál nějaký *na’kyrim*, ale Cerys si nebyla jistá, kdo to je − vidění se jí tříštilo na kousíčky.

„Vyvolená,“ zasípal nově příchozí. „Pojďte − prosím, pojďte. On… on se zbláznil.“

Cerys se vypotácela na chodbu. Cítila Aeglysse uvnitř své lebky. Nebo možná Sdílené − nebylo už snadné mezi nimi rozlišovat. Ocitla se v bouři mysli, zuřivější než kterákoliv vichřice, jež kdy bičovala Highfast.

„Najděte Herraika,“ vydechla, nebyla si ale jistá, zda ji někdo slyší nebo poslechne. „Přiveďte jeho muže.“

Byl to děs větší, než si Cerys dokázala představit − všeobjímající, ničivý. Skučel v jejím nitru. Vrávorala z jedné strany chodby k druhé a snažila se odstrkávat zdi, které na ni dotíraly. Všechny kosti, všechny svaly v jejím těle hořely touhou utíkat, ale utíkat kam? Všechno kolem se vlnilo a kroutilo. Sdílené si ji podmanilo, prosáklo jí a vleklo ji směrem k šílenství. Pokoj, ve kterém se Aeglyss nacházel, byl blízko, klidně ale mohl být na opačném konci světa.

Její ruce se otíraly o kamenné zdi Highfastu, ale nohy klopýtaly zelenou trávou − trávou, která se zmítala a svíjela, uvedena do pohybu nesmírnou vůlí Anainů. Cítila hlubokou, horkou, prastarou půdu nekonečných lesů, dusivě tísnivou. Chodba, kterou se potácela, se zdeformovala ve změť světel a stínů, nezřetelných postav, běžících souběžně s ní, křičících jako ptáci nebo ječících vzteky. Slyšela řinčení čepelí a cítila vůni moře a na tváři sálavý žár mohutného požáru. Nic z toho nebylo skutečné a všechno bylo skutečné, protože to proudilo ze Sdíleného a přímo do ní. Tisíce faktů, posbíraných po celém světě, mimo paměť a zkušenost, jí proudily do mysli a trhaly ji na kusy. A všechno překrýval divoký, rozhořčený hněv jediného muže.

Pak ji někdo vzal za ruku. Kdosi šeptal její jméno a stavěl kolem pošramocené periferie její mysli měkké ochranné zdi. Byl to samozřejmě Amonyn − uprostřed všeho toho šílenství ji pozvolna vedl zpátky k jasnému vnímání sebe sama. Pevně se ho držela a na pár vteřin se mu přitiskla tváří k rameni. Když se cítila dost silná, aby zvedla hlavu a podívala se mu do očí, spatřila v nich takové vyčerpání a znepokojení, že jí to skoro zlomilo srdce. Ale mlčela. Nebylo co říct. Pokračovali dál spolu.

Přede dveřmi seděl schoulený jeden z Herraicových mužů, kopí pohozené vedle sebe. Paže měl omotané kolem nohou, kolena potištěná k hrudi. Třásl se. Amonyn poklekl vedle něj a Cerys otevřela dveře. Téměř čekala, že v příštích vteřinách zemře.

Stůl byl překocený, matrace z postele roztrhaná; koňské žíně, kterými byla vycpaná, se ve velkých černých závějích válely po podlaze. Po místnosti byly rozesety střepy hliněného džbánu − široký pruh mokrého zdiva na stěně ukazoval, kam udeřil. A byla tam krev − na pokrývce, na Tynových zkřivených prstech i na tváři, do které vyryl Aeglyss nehty široké brázdy.

Oči, které se k Cerys otočily, byly naprosto zdivočelé. Vrčení snad mohlo pocházet jen ze zvířecího hrdla. Ale plakal a žal a bolest, které kolem něj vířily a bičovaly jí smysly, patřily něčemu víc než zvířeti. Nedal najevo, že by ji poznal. Sotva poznávala sama sebe, protože se teď nechávala volně unášet nekonečností Sdíleného.

„Je pryč," zavyl a ten zvuk ji srazil na kolena. Marně si tiskla ruce na uši.

„Ztracena v zeleni." Škubal za roucho, které měl na sobě, až ho vpředu roztrhl a odhalil tak bílou pokožku a hrudní koš pod ním. „Vzali mi ji. Znovu a znovu a znovu. Pořád mi něco berou."

Přibelhal se k ní − připomínal potácející se mrtvolu. Cerys se pokusila vstát, ale držel ji silou, která daleko přesahovala možnosti Tynových ochablých svalů. Prsty jí zaryl do ramene, až narazily na kost. Vykřikla. Zvedl ji na nohy, jako by byla hadrová panenka. Přitiskl ji ke stěně.

„Jak?" zařval jí do tváře. „Řekněte mi to! Proč mi ji vzali? Proč ji zatáhli do…"

Hlas mu selhal. Dávil se a prskal, jako by se dusil vlastním hněvem.

Cerys ho slabě uchopila za zápěstí, ale nedokázala uvolnit jeho sevření. Na rukách měl krev. Cítila, jak jí protéká mezi prsty, krev z ran na Tynových zápěstích. Kolik se jí může skrývat v tomhle vyzáblém těle?

„Aeglyssi," zašeptala. Věděla, že není ta, kvůli které právě běsní. Násilný výbuch, který roznítil ve Sdíleném takový požár, nebyl namířen proti ní. Byl nekontrolovaný a bez určitého cíle.

„Dovolte, ať vám pomohu," podařilo se jí ze sebe dostat. Nezdálo se ale, že by ji slyšel.

„Mě nedostanou. Mě ne!" Doslova ta slova vyplivl. Na rtech a na víčkách jí přistály jeho sliny.

Pak se u nich objevil Amonyn a začal tahat Tyna za paže. Aeglyss se otočil, podíval se na něj a Cerys cítila, jak se v něm vzdouvá pohrdavá nenávist jako v nabitém bouřkovém mraku. Otevřela ústa, aby Amonyna varovala, ale nebyl čas. Aeglyss ji pustil a ona poklesla v kolenou. Pak Aeglyss udeřil Amonyna do hlavy, jen jednou.

Amonyn upadl a jeho pádem jako by se to nejhorší z Aeglyssova slepého hněvu vyčerpalo. Tyn svěsil kostnatá ramena a mlčky zíral na ležící postavu. Cerys dokázala opět dýchat, dát svým myšlenkám jakýsi řád. Nabyla znovu rovnováhy, stále se ale opírala o zeď. Měla pocit, jako by z labyrintu chodeb slyšela blížící se kroky.

„Léčitel," zamumlal Aeglyss s pohledem dál upřeným na Amonyna. Poklekl.

„Ne," zašeptala Cerys. Nebyla si jista, čemu se to vlastně snaží zabránit, čeho přesně se to bojí.

„Mlčte, lhářko. Myslíte, že nevím o těch vašich lžích? O vašem podvodu?“

Zamrazilo ji.

„Jste míň než nic. Vy všichni tady − jste malé krysy skrývající se v tunelech. Nic tady pro mě není, nemůžete mi nic dát. Cha! Nic jsem nedostal. Jenom o něco přišel.“

Přejel Amonynovi po ochablé tváři.

„Myslíte, že neznám vaše tajemství? Myslíte, že nevím, že mě chcete podvést? Znám zradu stejně důvěrně jako vodu a maso a střídání ročních dob. Nikdy… nikdy se to nemění.“

„Ne,“ zašeptala Cerys. Odstrčila se od zdi a natáhla k němu ruku.

„Mlčte.“ A ona mlčela, protože se jí hrdlo stáhlo tak, že nemohla popadnout dech. Nohy a paže se jí proměnily ve větve, v trávu. Upadla.

„Každým dnem jsem silnější,“ řekl Aeglyss tiše. „Každým dnem pronikám hlouběji. Učím se. Odhaluji nové věci.“ Sklonil se k Amonynovi a pohrdavě ohrnul nos. „Vy *na'kyrimové*. Vy… míšenci. Nemůžete přede mnou nic utajit. Vy nejméně ze všech.“

Vstal a vztyčil se nad Cerys. Natáhla paži a snažila se uchopit Amonyna za ruku. Nechtěla zemřít, ale ještě méně si přála, aby zemřel on.

„Patřili jste ke stejnému druhu jako já,“ řekl Aeglyss. Nevěnovala mu pozornost. Podstatné bylo jen dotknout se Amonyna, aby ani jeden z nich nebyl sám. „Ale vy se mnou nechcete mít nic společného. Vím to. Budiž. Už k vám nepatřím. Jsem někým jiným a jsem odsouzen nemít nic − žádné druhy, žádné útočiště, žádnou… Není to důležité. Anainové mě můžou pronásledovat, můžou mi vzít všechno, co miluji, jestli chtějí. I vy proti mně můžete intrikovat. Ani to není důležité. Beru si, co potřebuji, Vyvolená. Už nebude důvěra, už nebudou rozmluvy. Ani za nic na světě.“

Klesl na všechny čtyři a nahrbil se nad ní jako pes. Cítila, jak se jí otírá rty o ucho.

„Neměla jste se pokoušet mi něco tajit. Vím, že tady máte Stínovou ruku, Vyvolená,“ řekl. A pak se zhroutil. Tyn ležel schoulený do klubíčka a jeho mělký, chrčivý dech byl kromě těžkého dusotu nohou přibíhajících Herraicových vojáků jediným zvukem v místnosti.

* * *

Rotha pohřbili na mýtině, kde padl. Orisian věděl, že se to Torcaillovi nezamlouvá, že se nemůže dočkat, až bude pryč z toho hrozivého místa s jeho dusivou mlhou a tísnivým sevřením stromů, přesto voják mlčel. Eshenna a Yvane byly nervózní, bezpochyby vylekané tím vpádem na výsostné území

Anainů, ani ony ale nic nenamítaly. Orisian osobně vykopal hrob, nejprve krátkou čepelí, kterou mu půjčil jeden z vojáků, aby mohl prorazit vrstvu měkké, mokré půdy, pak rukama, jimiž vyhrabával hrsti černé zeminy. Pomáhali i další, ale sotva vnímal jejich přítomnost a úsilí.

Těch pár koní, o které nepřišli při dlouhém, horečnatém pronásledování a šarvátkách v lese, se páslo na vlhké trávě paseky. Ess'yr a Varryn seděli na padlém kmeni a pozorovali dění. Hlídky se nervózně rozhlížely na všechny strany, protože věděly, že mají pramalou šanci včas předpovědět další útok. Sám Torcaill klečel na zemi a čistil Rothův meč. Orisian všechno kolem sebe jaksi vzdáleně vnímal, ale připadalo mu, že to s ním má pramálo společného. Prostě jen hrabal.

Spustili Rotha do země. Torcaill mu položil na prsa meč a zkřížil přes něj paže. Pak Orisian položil Rothovi na ruce štít. Když se napřímil, obstoupili mělký hrob vojáci − nebylo jich už naživu o moc víc než dvacet. Jako jeden muž se sklonili a začali zasypávat Rotha hlínou. Orisian sledoval, jak mu postupně, krok za krokem, mizí z očí tvář, kterou tak dobře znal.

„Zasloužil by si pohřební hranici," zašeptal. V čelisti mu bolestivě bušilo. Ústa měl oteklá a cítil v nich ošklivou pachuť krve a rozpadu. Nedokázal zřetelně mluvit.

„To ano," přitakal Torcaill. „Ale víc pro něj nemůžeme udělat. I tak dopadl líp než jiní."

„Všichni by si zasloužili něco lepšího. Ale on obzvlášť."

Když skončili, přikryli hrob dřívím a kameny.

Orisian seděl, otupělý a prochladlý, zatímco mu jeden z vojáků − neznal ani jeho jméno − otíral z tváře zaschlou krev. Když zapátral jazykem, cítil díry po zubech, o které přišel. Bolest ovšem nevnímal až do chvíle, kdy mu jehlou a zvířecí šlachou začali zašívat velkou sečnou ránu na tváři. Pak byla ale tak ostrá a neutuchající, že dokázala proniknout i mlhou, která mu zatemňovala mysl. Zavřel oči a tiše ji snášel, zatímco stehů přibývalo.

Pak ho Ess'yr přivolala mávnutím ruky k sobě. Neřekla nic, ale přiměla ho, aby se vedle ní posadil. Předtím nasbírala několik chomáčů jakési bledě zelené, mechovité rostliny. Teď je zlehka požvýkala. Po chvíli mu přitiskla palec na bradu a otevřela ústa. Vyňala si vlhkou, kašovitou hmotu z pusy a zlehka mu ji vtiskla mezi dáseň a líc. Ze šťáv, které z ní vytékaly, ho začaly rány pálit.

Všude kolem se mezi korunami stromů převalovaly závoje mlhy. Orisian na ně tupě hleděl. Pak jeho pohled sklouzl dolů na K'rinu. Seděla se zkříženýma nohama na zemi a kymácela se dopředu a dozadu. Stále znovu a znovu otáčela ruce nahoru a dolů a prohlížela si je, jako by v životě neviděla nic tak podivného. Drobné škrábance na její pokožce připomínaly jemnou síť.

Od chvíle, kdy ji našli, nepronesla jediné slovo, nedala sebeméně najevo, že by byla víc než šílenou ženou, ztracenou v lese. To byl poklad, kvůli kterému Rothe a ostatní zemřeli.

Někdo vykřikl. Muži se dali do běhu. Ess'yr vyskočila na nohy a pozvedla luk.

„Už jsou zase tady," zaslechl Orisian. Mohl to být Torcaillův hlas. Zadíval se na Rothův hrob. Někdo ho přeskočil a s taseným mečem se hnal vstříc novému nebezpečí.

Orisian netečně a duchem nepřítomně sáhl po vlastní zbrani a vstal.

* * *

Čekali dva dny. Přede dveřmi, za nimiž se ukrývala zrůda, stály stráže. Nebo se tam možná neukrývala. Cerys a ostatní vcházeli a vycházeli z temné místnosti, kde trávili celé hodiny u Tynova lůžka, ale nedozvěděli se nic. Kromě ticha a mrtvého, pustého prostoru ve Sdíleném nic neobjevili. Snící dýchal, oči pod víčky se mu pohybovaly, ale chyběl v něm život. Jeho tělo teď bylo opravdu schránkou, prázdnou a opuštěnou. Nepřebýval v něm Tyn ani Aeglyss. Rány na tváři a na zápěstích přestaly krvácet, ale nehojily se. Cerys seděla a zírala do té vyhublé tváře, jako by se jí samým hleděním mohlo dostat nějaké odpovědi. Ale žádná nepřišla. Sdílené bylo tiché a nereagovalo. Snící se ani nepohnul. Železný řetěz na hrdle Vyvolené ztěžkl.

Amonyn ležel ve svém pokoji, živý, ale poznamenaný na těle i na duši. Herraic přišel osobně navštívit Tyna a tak dlouho se bezmocně užíral a mračil, až ho Cerys požádala, aby odešel. Mordyn Jerain se vznášel mezi životem a smrtí, jeho rány se dosud zhojily jen zpola. Olyn zůstával mezi svými vránami a neobjevoval se. Highfast byl ochromený, přemožený úzkostí, skleslostí a nejistotou. Venku padal sníh a pokrýval střechy, cimbuří a nádvoří.

Během krátkých hodin bílého dne se mohla Vyvolená zabývat svými povinnostmi. Mohla si najít dostatek činností, aby zaplašila temné myšlenky. Byl to iluzorní, dočasný klid, ale nezbytný. V noci podobnou obranu postrádala, a nemohla dokonce nacházet útěchu ani v Amonynově společnosti. Dotíral na ni pocit viny a pochybnosti.

Přemítala, zda Tyna zradila, ať nedostatkem moudrosti či znalostí o cestách, jimiž se ubíralo Sdílené. Ne poprvé si vzpomněla na Inuriana. Kdyby zůstal v Highfastu, mohl se stát místo ní Vyvoleným. Kdyby to bylo to, co chtěl od života. Byly by jeho nezdary menší?

Občas sebou Cerys během bezesné noci trhla a vyhubovala si, že se poddává tak planým pochybnostem o sobě samé. Postrádaly smysl. Co se stalo, stalo se. Přesto ji rozbřesk zastihl u lůžka Snícího. Svírala v rukou řetěz svého úřadu, lokty položené na Tynově pokrývce. Zavřela oči a rozvažovala, zda tam Tyn pořád někde je a zda by ji slyšel, kdyby ho požádala o odpuštění.

Pak, ráno třetího dne, se ozvalo: „Vyvolená."

Otevřela oči. Tyn se na ni díval. Usmíval se. A nebyl to Tyn.

„Jsou tady."

Odhodil pokrývku a vstal z postele. Mohla jen přihlížet.

„Myslela jste si, že jsem odešel? Ne, Vyvolená. Jen jsem čekal. Nemám v úmyslu opustit toto místo s prázdnýma rukama. Nakonec se ukázalo, že mám přece jen přátele. Chtěla byste se s nimi setkat?"

Obešel postel a vzal její ruku do své. Z jeho kůže nevyzařovalo teplo, jen chlad mrtvého masa.

„Pojďte, Vyvolená. Ukažte mi tu svou ohromnou knihovnu a scriptorium, to drahocenné skladiště vědomostí, které vás naplňuje takovou pýchou."

Viděla − nebo se domnívala, že vidí − jak ho jako široká pláštěnka zahalil stín a nadouvá se za ním jako něco živého. Ten stín vytěsnil celý svět a zanechal ji s Aeglyssem o samotě, jen je dva, na temném území, kde byl sám vzduch tvořen Aeglyssovými myšlenkami a kde země, po které kráčeli, sestávala z jeho nenávisti k ní a ke všem věcem.

Pohybovali se, i když nedokázala určit, kdo koho vlastně vede. Otevřely se dveře a za nimi stáli muži. Vojáci. Stráže, vzpomněla si matně. Viděla je nezřetelně, jako skrze závoj. Něco říkali, ale jejich slova byla jen zvuky, které se k ní donesly a zase odezněly, vyslovené a bezvýznamné.

„Ne," slyšela Aeglysse a jeho hlas byl všude v ní, v její krvi i kostech. „Vyvolená a já jdeme do knihovny. Vy, vy půjdete k bráně. Otevřete ji. Otevřete Highfast."

Táhl ji chodbami. Míjeli pochodně hořící na stěnách. Aeglyss jednu vzal a svítil jim na cestu, ovšem stále je ze všech stran obklopovaly stíny a světlo připadalo Cerys mdlé. Poznávala chodby, kterými se ubírali, věděla, že jí jsou důvěrně známé, ale patřily k někomu jinému, do jiného života.

Vstoupili do rozlehlé místnosti, do níž vysoko položenými okny pronikalo denní světlo a kde stály řady psacích stolů. Cerys cítila vůni pergamenu, inkoustu a prachu. Znala to místo. Byli tu lidé − jen jeden či dva. Báli se. Krčili se. Aeglyss cítil jejich strach a ona také. Byla to ostrá, štiplavá pachuť na jazyce, v nose.

Aeglyss se otáčel kolem dokola, paže rozpřažené. Plamen pochodně, kterou držel v ruce, praskal.

„Podívejte se, Vyvolená. Takový div."

Rozhlédla se a spatřila knihy, svitky pergamenu a police. Scriptorium, pomyslela si. Knihovna.

„Tyne? Vyvolená, co se děje?“ zvolal někdo.

Zamračila se směrem, ze kterého hlas přicházel. Byl tam muž, napůl schovaný za jedním ze stolů. Bojácně na ně hleděl. Bannain, pomyslela si. Pamatuji si jeho jméno.

„Nic,“ vykřikl Aeglyss. Pak uchopil Cerys za přední část šatů. Přitáhl ji k sobě blíž. Nebránila se, protože ji už stejně ze všech stran obklopoval.

„Probuďte se, Vyvolená. Probuďte se. Tohle byste měla vidět.“

Zřítila se zpátky do svého těla, jako by z velké výšky spadla do jezírka s ledovou vodou. Zalapala po dechu. Hlava se jí točila.

„Jaké poslání,“ zvolal Aeglyss. „Jaké břímě bdít tolik let nad tím vším.“

„Nechte nás na pokoji!“ zvolala Cerys. Zmocňovala se jí panika.

„Ne! Jaký vděk jste sklidili za všechna ta léta oddané služby? Čeho jste dosáhli tím, že jste tady schraňovali minulost, činili ji tak vzácnou?“

„Prosím. Prosím.“

Vrhla zoufalý pohled stranou. Bannain a dva písaři váhavě vstávali.

„Zapomeňte na ně,“ zasyčel Aeglyss. „Jsem tady, abych z vás sňal vaše břímě, Vyvolená. Z vás všech. Vzpomínky na minulost už nejsou potřeba, protože to, co přijde, bude naprosto odlišné od všeho, co bylo. Už nebudou žádné tajnosti. Prohlašuji minulost za mrtvou. Vaše poslání je skončeno. Nejste ráda?“

„Pusťte mě.“ Snažila se vymanit z jeho sevření, ale držel ji pevně.

„Ach ano, přesně to zamýšlím. Osvobodím vás od tíhy zodpovědnosti, která doléhá na vaše ramena.“

Srazil ji k zemi. Dopadla na podlahu a zavadila při tom o židli, která odletěla po dlaždicích pryč. Smál se. Z Tynova okoralého hrdla proudilo divoké veselí, drsné a kruté. Cerys se vyškrábala na nohy.

Aeglyss se vydal podél řady polic a přejížděl plamenem pochodně po knihách, svitcích a rukopisech.

„Ne,“ vykřikla Cerys, ale nevěnoval jí pozornost.

Vyřinuly se chuchvalce černého kouře. Viděla, jak vyšlehávají plameny. Všechno, co bylo na Highfastu důležité, se nacházelo tady, v této síni. A Aeglyss mával pochodní sem a tam a smál se. Cerys se pohnula směrem k němu, ale Bannain byl rychlejší. Vrhl se vpřed a současně se začal ztrácet. Na vteřinu se zahalil do Sdíleného, jeho záda se rozplynula Vyvolené před očima. Byl pryč. Pryč pro ni, ale ne pro Aeglysse. Tynova paže vystřelila vpřed. Pochodeň zasáhla Bannaina z boku do hlavy, až vybuchl mrak jisker.

Bannain se zřítil na jeden ze stolů. Aeglyss se vydal za ním a při tom odkopl židli, která mu stála v cestě.

„Myslíš, že na mě budou fungovat takové triky? Ten oceán, ve kterém plaveš, dítě, je můj.“

Bannain zasténal a překulil se na bok. Cerys si všimla na jeho spánku krvavého šrámu. Rozhlížela se po něčem, po čemkoliv, co by mohla použít proti Aeglyssovi. Vzduch houstl kouřem, s každým nádechem ji bolestivě dráždil v hrudi. V uších jí hučely hladové, stravující plameny a jejich nenávistné, vítězoslavné světlo tančilo po stěnách. Popadla židli a rozběhla se k Aeglyssovi.

Ten si dřepl a znovu a znovu mlátil Bannaina pochodní. Po podlaze létaly žhavé uhlíky. Ve vzduchu se vznášel pach spálených vlasů a masa. Bannain se nebránil. Aeglyss se smál.

Cerys ho přetáhla židlí přes záda. Rozletěla se na kusy. Aeglyss vrávoravě vstal a upustil plápolající zbytek pochodně. Prudce se otočil a Cerys se zdálo, že vyplňuje celé její zorné pole. Po policích a stěnách za jeho zády se táhla burácející stěna plamenů. Vrhl se na Cerys. V Tynových dlouhých stříbřitých vlasech se skvěly rubínové prameny krve. Kolem ramen se mu vlnil dým.

Popadl ji za železný řetěz a zkroutil ho v rukou tak, že se jí utáhl kolem krku.

„Chtěla jste mě zabít, Vyvolená? To jste chtěla?“

Byli tam i další *na'kyrimové,* bušili do něj a snažili se ho odtáhnout pryč. Vzdorně křičel a utahoval řetěz stále víc a víc. Cerys škrábala Tyna po tváři. Její nehty vytvářely čerstvé rány přes ty, které už znetvořovaly obličej Snícího.

„Moji válečníci jsou u brány, Vyvolená. Je konec. Vyhlásím válku celému světu, pokud on chce válčit proti mně.“

Aeglyssovy zábrany se hroutily. Jeho divoká, slepá zuřivost burácela Sdíleným. Cerys teprve teď pochopila, jak je strašlivý. Dokonce ještě horší, než se zprvu obávali; mnohem víc stravovaný nenávistí a hněvem, mnohem mocnější. Byl vichřicí, která nepoleví, dokud nezničí celý svět i Sdílené.

Cerys křečovitě svírala řetěz. Už tolikrát cítila ty železné články pod špičkami prstů. Vnímala Tynovu krev a kouř. Začínala slábnout. Sdílené ji zlehka trhalo na kusy, jako jemný vánek trhá ranní mlhu. Tynova tvář byla zkřivena do vzteklé, nenávistné masky. Cítila, jak jí v krku něco praská a bortí se. Všude kolem sebe viděla plameny. Na okamžik si zakryla oči rukama, bledýma a krásnýma, pak je zase spustila. I když se domnívala, že má oči stále otevřené, viděla jen tmu. Poddala se, dovolila si dospět na konec života, upadnout a rozplynout se v nekonečných hloubkách.

* * *

Herraic Crenn dar Kilkry-Haig ucítil kouř. Jeho štiplavý pach zamořoval vzduch v Highfastu. Odložil napůl snědené jablko a zavětřil.

Herraic byl mužem vědomým si svých nedostatků. Někdy jich jakýmsi odtažitým a melancholickým způsobem litoval, ale už dávno si přestal myslet, že by se dokázal změnit. Jako thanův vzdálený bratranec možná kdysi mohl očekávat rychlé povýšení na nějaký výnosný nebo zodpovědný post; místo toho zastával řadu nenáročných a někdy takřka triviálních zaměstnání. Několik let byl správcem přístavu, nikoliv ovšem v Kolkyre nebo Donnishi, nýbrž v Skeil Anchoru, ospalém a tichém hnízdě navštěvovaném jen rybáři a lovci tuleňů. Krátce působil jako velitel stráže ve Stone, zapadlém městě na horním toku řeky Kyre obývaném pouhou stovkou rodin. Teď velel malé posádce Highfastu. Žádná z těchto funkcí mu nemohla přinést bohatství ani slávu.

Navzdory tomu dosáhl jako kapitán Highfastu určitého stupně spokojenosti. Zde, uprostřed Karkyrských hor, se nikdy nestalo nic zvlášť zásadního. Herraicovy povinnosti byly jednoduché a odpovídaly tudíž jeho možnostem. Zabezpečoval bezpečí *na'kyrimů*, kteří obývali skalnaté nitro hradu, udržoval západní silnici prostou zlodějů a staral se o pořádek mezi nepočetnými obyvateli okolních hor a lesů. Tito obyvatelé byli soběstačnými, samotářskými lidmi a nekladli takřka žádné nároky na jeho pozornost. Vědomí, že konečně nalezl úkol, na který se hodil, přineslo Herraicovu srdci určitý mír.

Tento mír se po nedávných událostech otřásal v základech. Herraic zřídka míval důvod trávit mnoho času s Cerys a ostatními *na'kyrimy*, ale jejich znepokojení a sklíčenost v posledních dvou třech týdnech neunikly jeho pozornosti. Pak dorazil than Lannis-Haigu a Herraic si musel rázem začít dělat starosti se spoustou věcí, od zchátralého vzhledu opevnění až po bezútěšný stav stájí, kde našel útočiště thanův kůň. Krátce poté se stal hostitelem samotného kancléře, navíc vážně, možná dokonce smrtelně zraněného. Kdyby nebylo *na'kyrimského* léčitele, nechvalně proslulý Mordyn Jerain by teď už byl mrtev. Ta možnost ještě stále existovala.

A nakonec tady byla − jako pochodeň přiložená k pohřební hranici Herraicova bortícího se klidu − ta záhadná záležitost s *na'kyrimem*, který po letech snění vstal z postele. Herraic zcela nepochopil vysvětlení, jak k tomu mohlo dojít, všechno mu to ale znělo velmi nepříjemně jako cosi, k čemu docházelo v dávných dobách, kdy ještě míšenci disponovali strašlivou mocí.

Teď, když už si začal ukvapeně myslet, že situace nemůže být horší, ba že dokonce vidí náznaky zlepšení, ucítil náhle kouř. Nebyl to důvěrně známý olejový pach lamp ani domácká vůně dřevěného uhlí z kuchyně či košů na oheň. Tento zápach byl sušší a silnější. Připomněl mu dávný den jednoho

vyprahlého léta, kdy na pastvinách kolem Skeil Anchoru zuřily ničivé požáry. Okamžitě pochopil, že ať hoří cokoliv, hořet by to nemělo. Vyšel ze svého tichého pokoje a vydal se na hluboko položené nádvoří před hlavní hradní věž, kde se pak rázem ocitl ve světě zbaveném rozumu a uvrženém do chaosu.

Z nitra Highfastu se linuly vzrušené hlasy a kouř. Lidé utíkali. Vrány vyrazily jako černá záplava ze svého hnízdiště ve skalní stěně nad roklí a třepetaly se vzhůru jako tisíce listů zachycených horkým větrem. S křikem kroužily kolem lidmi vytvořených vrcholků Highfastu. Herraic viděl *na'kyrimy* vybíhající dveřmi z chodeb; viděl příslušníky své vlastní skrovné posádky, jak utíkají sem a tam, a také muže, kteří přišli se Stínovou rukou, jak se shromažďují, křičí a rozhněvaně a vylekaně se rozhlížejí.

Kouř s sebou nesl strach mnohem větší, než bylo přirozené − strach, který pronikal nosem, očima a ušima a obtáčel se Herraicovi kolem mysli, až se mu motala hlava a zvedal žaludek. Srdce mu bušilo, jako by se mělo každým okamžikem rozskočit. Hlavou se mu míhaly obrazy plné krve a násilí. Když se pokusil zakřičet rozkazy, vydralo se mu místo toho z hrdla neartikulované, stěží lidské zakvílení.

Pak zaslechl hluboké a dunivé skřípání, jak se otevírala hlavní brána Highfastu. Nechápavě se otočil. Vnitřní brána už byla otevřená, jako vždycky za denního světla. Herraic dohlédl do dlouhého tunelu, který vedl ven k mostu, silnici a horám. Na konci průchodu spolu zápasily jakési postavy. Zdály se neuvěřitelně daleko. Herraic musel přimhouřit oči, aby zaplašil rozmazané přívaly zdeformovaného vidění, které ho hrozily zahltit. Tam u vnější brány proti sobě bojovali jeho muži − jeden se ji snažil zase zavřít, další mu v tom chtěl zabránit. Herraic byl naprosto ohromený.

Někdo o něj zavadil a skoro ho srazil k zemi.

„Knihovna," křičel někdo. „Míšenci se zbláznili. Zabíjejí jeden druhého."

Herraicovi se teď třásly ruce. V sevření ho držely divoké emoce − hrůza, zuřivost − které nepatřily jemu. V nevěřícím šoku sledoval, jak se jeho vlastní mysl, život a všechno, co považoval za pravdivé a skutečné, rozpadá.

Od brány teď průchodem přibíhaly další postavy, jako krysy se vynořovaly ze země a běžely ke světlu, k němu. Lesní rasa. Herraic slyšel sám sebe, jak se směje naprosté šílenosti toho všeho. Mezi pradávnými kamennými stěnami se rozléhal svist šípů, letících vzduchem. Muži umírali. Viděl to, ale už to nechápal. Velitel Highfastu se dal na útěk a při tom plakal.

Ukryl se v dávno nepoužívaném skladišti, dokud neodezněla divoká kakofonie venku i v jeho lebce. Nedokázal určit, jak dlouho to trvalo, protože byl sám, zmatený a obklíčený. Když utichly všechny zvuky − strašlivé zvuky jako výkřiky umírajících a ječení − polevily i neúprosné, matoucí vlny strachu. Zase mohl snadněji dýchat. Jeho mysl se opět zformovala do podoby,

kterou rozeznával. A když se tak stalo, pochopil, že ať se přihodilo cokoliv, nebyl to žádný přirozený jev, nic z tohoto světa. Šlo o jakýsi podivný vpád nelidského, netělesného světa *na'kyrimů* do jeho vlastního. Stále rozechvělý vyšel ven, aby zjistil, jaká pohroma postihla hrad, který měl bránit. Meč držel napřažený před sebou, i když věděl, že na takové gesto je příliš pozdě − lpěl ovšem na tom malém důkazu odporu a klamné výkonnosti, který v něm byl obsažen.

Někde ještě pořád hořely požáry. Cítil jejich pach a viděl, že je nebe nad Highfastem stále znečištěno jejich černohnědým dechem. Nacházel těla. Na nádvoří, na chodbách, ve stájích i v kuchyních − lidská, kyrininská i *na'kyrimská.* Vypadalo to, že se někteří jeho muži postavili útočníkům právě ve stájích, protože se tam kupily jejich mrtvoly; vedle nich spatřil Herraic na zemi mrtvé koně. Na dlažebních kamenech nádvoří a ve dveřích vedoucích z něj leželi mrtví Kyrininové. Mezi nimi bylo i tělo *na'kyrima,* se kterým se Herraic setkal v kuchyni Highfastu. Už tehdy vypadal mrtvý. Teď už se ponořil do Temného spánku zcela určitě. Cerys mu vždycky říkala Snící, ale už se mu žádné sny zdát nebudou. Soudě podle pokroucených údů, zaschlé krve na tváři a pažích a utkvělého výrazu hrůzy byla jeho smrt krutá.

Herraic procházel mezi tím vším jako v mrákotách. Nejprve si myslel, že je jediným, kdo zůstal naživu, ale pak se jeden po druhém začali vynořovat z úkrytů další přeživší. Velitel viděl v očích každého z nich stejnou užaslou prázdnotu, jakou cítil sám. Všichni vypadali, jako by se právě probouzeli z mučivého snu.

Byl mezi nimi i drobný starý *na'kyrim.* S pomrkáváním vyšel do vodnatého světla nádvoří. Herraic, který sbíral zbraně padlých druhů, viděl, jak se šourá do středu prostranství, zastavuje se a shlíží na mrtvé tělo Snícího. Stařec držel v rukou kus dřeva, kterým neustále otáčel a zase ho pevně svíral. Herraicovi chvíli trvalo, než ho poznal. Nedokázal si vzpomenout na jeho jméno, ale byl to jeden z těch, kteří přišli do Highfastu s thanem Lannisu, aby pak zůstal na hradě i poté, co Orisian odešel.

„Je mrtvý," pošeptal Herraic míšenci. Viděl teď, že ten kus dřeva v jeho rukou je zpola dokončená dřevořezba. Byly do ní vyřezány obrazy drobných postaviček, ale jen neurčitě a vágně, jako by ustrnuly uprostřed aktu tvoření.

Na'kyrim zavrtěl hlavou a poškubával řezbou ve svých třesoucích se rukou.

„Ne. On ne. Není mrtvý. Bohužel. Ach, bohužel. Byl jen na návštěvě. Jen tudy procházel."

Herraic nechápavě svraštil čelo. Jeho pozornost upoutal kdosi, kdo z okna hradní věže vykřikl jeho jméno. Vzhlédl a přimhouřil oči proti náhlému záblesku slunce, který pronikl trhlinou v mracích.

„Veliteli!“ slyšel. „Stínová ruka je pryč. Odvedli ho.“

4

Stínová ruka

Moc nemiluje denní světlo ani pozornost zvědavých očí. Nejlépe vzkvétá ve tmě. Pod příliš bedlivým pohledem chřadne. Vládce může vysílat svou armádu tam i onam, ale opravdová zkouška jeho moci probíhá na místech, kde jeho vojsko přítomno není. Zapustily kořeny jeho moci dostatečně hluboko do půdy říše? Dosahují její dlouhé prsty postranními ulicemi a pokoutními uličkami až do pijáckých brlohů a lichvářských domů, tak aby je mohl ovládat a pevně držet i bez jediného vojáka?

Pokud člověk může něco pošeptat do ucha důvěrníka a to šeptání je opakováno velmi daleko ještě o mnoho měsíců později, pak má moc. Pokud člověk pronese něco záporného o jiném a už jeho slova stačí, aby toho druhého zničila a přiměla lámat rukama nad krutým osudem, pak má moc. A pokud člověk může jednat, aniž by se zdálo, že jedná, a přivodit velké změny, aniž by to vypadalo, že si je přeje, pak má moc.

Neptejte se mě, kdo byl nejmocnějším člověkem, neboť neznám jeho jméno a neznáte je ani vy. Největší moc vzkvétala ve stínu a čím hlouběji do temnoty a utajení byla ponořena, tím mohutnější byly její projevy.

Z VLÁDCŮ HUANINŮ,
OD NEZNÁMÉHO AUTORA, PÍŠÍCÍHO UPROSTŘED ZMATKŮ
PROVÁZEJÍCÍCH POČÁTEK TŘETÍHO VĚKU,
PŘELOŽENO ZE ZÁPADNÍ PODOBY STARÉ AYGLLŠTINY

I.

Kolkyre se zmocnila jakási horečka. Starodávné město se otřásalo hněvem, bylo zaplaveno ustrašenými historkami. Neklid byl takový, až si Anyara začínala myslet, že normální rozhovor už nepřipadá v úvahu. Každá konverzace, kterou slyšela, byla buď vedena šeptem, nebo se nesla ve sklíčených, pronikavých tónech žalu či vzteku. Smrt Lheanora oc Kilkry-Haig vyvedla město z rovnováhy.

Mrtvý than byl spálen v zahradách, které obklopovaly Věž trůnů. Zuřící oheň měnil pohřební hranici i tělo ve velký sloup plamenů, hluku, kouře a žáru a ničil trávu pod sebou i všude kolem. Zahrady ponesou jeho stopy přinejmenším do doby, než skončí tato zima. Stejně jako obyvatelé Kolkyre, přemítala Anyara, když pozorovala tváře těch, kteří se přišli stát svědky mohutného požáru − byly plné úzkosti, omráčené, prázdné.

Mezi přítomnými byl i Roaric − paží objímal Ilessu, svou čerstvě ovdovělou matku. Ilessa tiše plakala. Nový than Kilkry vypadal jako muž, který jen stěží ovládá emoce. Oči upíral přímo do srdce plamenů, jako by v jeho světě neexistovalo nic kromě nich a ohně, který mu spaloval nitro.

Služku Caillu pohřbili v neoznačeném hrobě před městskými hradbami. Anyara slyšela, že už v tu samou noc někdo vykopal její tělo a rozsekal ho na kusy. Roaric se před Anyarou zmínil o Caille jen jednou.

„Kdyby to bylo možné, chtěl bych, aby žila," řekl. „Abych ji mohl znovu zabít."

Teď than mlčel, stejně jako všichni ostatní, kteří se shromáždili kolem praskající pohřební hranice. Dorazil i Lagair Haldyn, s neproniknutelným výrazem ve tváři a hloučkem haigských vojáků kolem sebe a své ženy. Aewult zanechal pod jeho velením ve městě asi stovku vojáků − dost na to, aby mohl mezi obyvateli Kolkyre stále doutnat hněv.

Sílící poryvy větru bičovaly plameny sem a tam. Anyařinu tvář polévaly vlny vedra. Truchlila pro Lheanora. Měla ho ráda. Ale vzpomínky, které jí rozmazávaly pohled neprolitými slzami, se týkaly jejího mrtvého otce Kenneta, strýce Croesana a všech dalších členů rodiny, kteří zemřeli. Kromě Orisiana jí už nikdo nezůstal a i bratr od ní odešel, vydal se do nebezpečného světa.

Gardista Coinach, stojící vedle ní, se trochu zavrtěl a vytrhl ji tak ze zamyšlení. Odvrátil tvář od závanu horkého větru a při tom zachytil její pohled. Slabě, soucitně se na ni usmál.

Plameny dosáhly vrcholu své intenzity a začaly skomírat. Střed hranice se zhroutil, vybuchl roj jisker. Vítr je zachytil a odnesl pryč. Ještě naposledy zasvítily mezi jabloněmi a pohasly. Zaduly rohy. Jejich žalostné hlasy na

chvíli přehlušily řev hranice a vytvořily ozvěnu, odrážející se od hladkého zdiva Věže. Právě ten zvuk, vyplňující celý svět, konečně Anyaru rozplakal. Nesl v sobě všechny ztráty, všechen žal, a v tom okamžiku se prostě nedal snést.

Když si stírala slzy z tváře, všimla si, že Lagair odchází. Spolu se svou ženou a vojenským doprovodem se otočil na patě a začal se pomalu prodírat davem. Roaric je provázel pohledem. Plál v něm takový odpor, že se Anyara začala obávat budoucnosti.

*

Po Lheanorově pohřbu se Anyara vydala na návštěvu k Jaen Narran do jejího pokoje v městských kasárnách. Jako vždycky ji doprovázel Coinach. Už by ji velmi překvapilo, kdyby se jednoho dne otočila a zjistila, že tam není, mlčenlivý, pozorný a ostražitý.

Anyara by snadno mohla nabýt dojmu, že Taimova žena při jejím příchodu znervózněla. Pobíhala po místnosti, zbytečně odklízela věci ze stolu a hledala plášť. Chystaly se společně navštívit těch pár desítek Lannisanů, kteří ještě stále přebývali ve špíně v severních čtvrtích Kolkyre. Dohodly se na tom už včera, takže Anyara věděla, že Jaen tak nevyvádí kvůli tomu, že by byla zaskočena jejím příchodem. Došla k názoru, že se za tím bude spíše skrývat stejná úzkost, která postihla každého obyvatele města, přeskakujíc jako infekce z jednoho teplého těla na druhé dotekem, dechem nebo pohledem. Pro Jaen i Anyaru byla tato stísněnost ještě větší díky vědomí, že někdo, kdo jim byl drahý, stále čelil nezměrnému nebezpečí.

„Přinesla jsem z kuchyně Věže všechno, co jsem mohla," řekla Anyara. Coinach s žuchnutím položil na stůl pytel plný šunky, chlebů a jablek.

„Dobře, dobře," přitakala Jaen, aniž vzhlédla. Hrabala se v truhlici mezi pokrývkami a očividně něco hledala.

„Jak se vede vaší dceři?" zeptala se Anyara.

Jaen se napřímila, v rukou tenký šál. Položila si ho kolem ramen.

„Dobře, děkuji, paní. Její manžel o ni oddaně pečuje. S trochou štěstí z něj bude dobrý otec."

„S trochou štěstí," přitakala Anyara.

„Podusila jsem maso se zeleninou," řekla Jaen a ukázala na zakrytý železný hrnec u ohně. „Myslela jsem, že něco teplého přijde vhod, teď, když vypukla zima. Není nic horšího než nemít v tuhle roční dobu horké jídlo."

„To tedy ne," souhlasila Anyara.

„Předpokládám, že jste nedostala žádné zprávy ze severu? Z domova?“ Jean položila tu otázku nervózně, skoro jako by si myslela, že nemá právo ji vyslovit. Nebo se možná bála odpovědi.

„Zatím nic,“ zavrtěla hlavou Anyara. „Dědic klanu už musí být v tuhle dobu v Kolglasu, ale do Věže trůnů dosud nedorazily žádné informace o tom, co se děje. Aspoň ke mně se nic nedoneslo. Budete jedna z prvních, kdo se něco dozví, Jaen.“

Žena přikývla a smutně se usmála.

„Půjdeme?“ navrhla.

Vyšly na ulici, pečlivě zachumlané na ochranu proti vločkám hnaným větrem, a zamířily k severu. Doprovázela je dvojice Taimových vojáků − část z té hrstky, již tu Taim nechal, když zamířil do Kolglasu − kteří nesli jídlo. Kráčeli trochu vpředu, aby dělali oběma ženám místo, ve skutečnosti tu ale nebyly žádné davy, kterými by bylo třeba se prodírat. Ulice Kolkyre, osiřelé kvůli studenému vzduchu i studeným srdcím, byly v těchto dnech jen zřídka rušné. Když někoho přece jen potkaly, tvářil se zasmušile. Thanova smrt by jeho lid zarmoutila vždycky, způsob, jakým zemřel, ale způsobil ještě něco víc − lidé nebyli jen ochromení žalem, ale i roztrpčení a podezíraví. Na Anyaru však nikdo − aspoň v to doufala a věřila − nepohlížel nepřátelsky. Možná byla jen pro všechny, kteří ji poznali, živou připomínkou toho, v jak krutých časech žijí.

Rozvášněný dav zaslechli dřív, než ho spatřili − vír hněvivých hlasů. Coinach okamžitě zpomalil a položil Anyaře ruku na rameno. Hluk byl prodchnutý násilím. Jaen si omotala šál pevněji kolem ramen. Zpoza rohu se do ulice před nimi vyhrnul zástup postav. Valil se jako povodňová vlna plná trosek. Pokoušeli se před ní uniknout dva muži, ale nedařilo se jim získat náskok. Byli to vojáci Haigu.

Coinach bez cavyků popostrčil Anyaru ke dveřím jakéhosi domu. Nebránila se, ale podařilo se jí popadnout Jaen za rameno a stáhnout ji s sebou. Dav se rychle blížil. Terče jeho běsnění narazily do obou Lannisanů dřív, než jim ti mohli uhnout z cesty. Pytel jídla z kuchyně Věže spadl na zem a jeho obsah se vysypal na vozovku. Také hrnec s dušeným masem skončil s rachotem na dláždění. Zástup proběhl kolem lanniských vojáků, aniž by jim věnoval sebemenší pozornost.

„Co se děje?“ vydechla Jaen.

Anyara, přitištěná Coinachem ke dveřím, neodpověděla, ale neměla nejmenších pochyb o tom, co se stane, pokud dav svou kořist dostihne.

Vykoukla Coinachovi přes rameno a spatřila, jak jeden z mužů Haigu padá a druhý se otáčí a snaží se tasit meč. Masa jejich pronásledovatelů se přes ně přelila a vrhla se na ně jako divocí psi zakusující se do ovcí. Do Coinacha

narážela těla − Anyara cítila ty nárazy skrz jeho hruď − ale všichni měli oči jen pro oba padlé muže. Anyara viděla, jak se zvedá a zase klesá těžká dřevorubecká sekyra, jak její dlouhé topůrko znovu a znovu dopadá. Pěsti. Boty. Jean si zakrývala oči. Anyara by nejraději udělala totéž, ale ovládla se.

Pak se bouře vyčerpala. Dav se rozptýlil. Někteří lidé se dali na útěk, jako by je pronásledoval děs z toho, co se právě stalo. Jiní zůstali na místě. Další plivali na obě zmlácená, zkroucená těla. A ještě další na ně prostě jen zírali, jakoby překvapeni svým dílem. Coinach opatrně odstoupil od Anyary. V ruce svíral meč.

„Měli bychom se vrátit do Věže," řekl.

Anyara, stále stojící ve dveřích a objímající jednou rukou Jaen, přikývla.

*

Později ten večer seděla Anyara sama ve svém pokoji ve Věži trůnů a sešívala rukáv šatů. Nebyly to dokonce ani její šaty − jen jedny z těch, které pro ni našla Ilessa − a klidně by si mohla nechat poslat pro švadlenu, aby to udělala za ni, ale zjistila, že jí ten opakující se, přesný pohyb pomáhá poněkud uklidnit vířící myšlenky. Vyžadoval dost soustředění na to, aby se jí dařilo držet na uzdě nejhorší vzpomínky a obavy, které by ji jinak zahltily.

Coinach vpustil dovnitř jednu ze služebných. Mladá dívka se uctivě uklonila.

„Than vás zve do hlavní síně, mylady."

Anyara zaváhala. Nebyla oblečena tak, aby mohla předstoupit před Roarika oc Kilkry-Haig nebo jiné příslušníky kolkyrské elity, kteří by mohli být přítomni.

„Měla bych se převléci," řekla.

„Není… není třeba, madam. Than říkal, ať vás přivedu tak, jak jste. Jak nejrychleji to půjde."

Anyara odložila šaty, na kterých pracovala, a vstala. Nechtěla opouštět tuto tichou místnost a znovu se vystavovat zasmušilé atmosféře, která panovala za jejími dveřmi, ale ani v nejpoklidnějších časech by nebylo moudré odmítat thanovo pozvání. A toto nebyly nejpoklidnější časy a Roaric nebyl tím nejvyrovnanějším thanem.

Vydali se s Coinachem po dlouhých točitých schodech za služebnou. Pak byli malými postranními dveřmi uvedeni do síně. Shromáždila se tady spousta lidí − hodnostáři Věže, Ilessa i sám than, sedící vzpřímeně a s tvrdým výrazem ve tváři na velkém dřevěném stolci. Roaric si všiml Anyary hned ve

chvíli, kdy vstoupila, a pokynem ji přivolal k sobě. Ne bez rozechvění k němu přistoupila a sklonila hlavu, aby jej vyslechla.

„Jsem rád, že jste se k nám mohla připojit. Chtěl jsem, abyste viděla, co se nyní stane. Abyste viděla, že klan Kilkry je nezlomen a že si hledí svých přátel i nepřátel. Postavte se mezi nás.“ Ukázal k nedaleké mezeře v řadách shromážděných diváků. Anyara zaujala své místo a očekávala věci příští. Zadívala se tázavě na Coinacha, ale osobní strážce jen pokrčil rameny. Nevypadal o nic šťastnější, že je tady, než Anyara.

Hlavní dveře se rozletěly a do místnosti odhodlaně vkráčel Lagair Haldyn, z obou stran doprovázený vojáky Haigu ve slavnostních uniformách. Anyara klesla na duchu.

„Stewarde,“ pozdravil ho Roaric klidně dřív, než mohl Lagair pronést jediné slovo. „Slyšel jsem, že si s námi přejete mluvit. Jsem vám k dispozici.“

„S vámi, sire. Ne s celým vaším dvorem.“

„Nu, myslím, že tentokrát byste měl vzít zavděk tím, co je vám nabízeno,“ prohlásil Roaric už o poznání chladněji. „Brzy se odeberu do svých komnat a zítra hodlám pohřbít otcův popel. Můj čas je omezený.“

„Dobrá tedy.“ Pokud mohla Anyara soudit, Lagair si s nepřátelským přijetím nijak nelámal hlavu. „To, co vám chci sdělit, není tajemství. Mám jen jeden požadavek, který si klidně může vyslechnout každý, kdo si to přeje.“

„Požadavek? Toto není místo, kde byste mohl klást požadavky, stewarde. Toto je Věž trůnů a já jsem than. Nikoliv dědic klanu, připomínám. Than.“

„Jakmile si ho vyslechnete, klidně mu říkejte, jak chcete, thane,“ pronesl Lagair tvrdě. „Ale ať zvolíte jakékoliv označení, chci odpověď. Dnes byli zavražděni dva muži z klanu Haig. Muži, kteří opustili své domovy, aby bránili váš klan, a kteří by při jeho obraně také zemřeli, pokud by k tomu byli vyzváni. Místo toho zahynuli jako zvířata v uličce tohoto města, napadeni vašimi lidmi. Umlácení k smrti jako…“

„Slyšel jsem, že si za to mohli sami,“ přerušil ho Roaric.

Anyara si uvědomila, že svírá ruce v pěst. Přinutila své prsty, aby se narovnaly, silou vůle se přiměla skrýt napětí, které cítila. Měla dojem, jako by všichni kolem ní zadržovali dech.

„Opravdu?“ vykřikl pobouřeně Lagair. „Mohli si za to sami? Vyzvali hordu primitivů, aby je umlátila na ulici k smrti?“

Roaric se naklonil kousek dopředu. „Slyšel jsem, že byli opilí a uráželi památku mého mrtvého otce. Slyšel jsem, že tvrdili, že jen starý blázen by se dal zabít děvečkou z kuchyně. Slyšel jsem, že říkali, že klan Kilkry nedokáže zajistit bezpečnost vlastního thana, natož svých hranic. Že bez Haigu, který za nás svádí naše bitvy, bychom byli ničím.“

„Chcete tedy omlouvat tento čin na základě nějakých pomluv a fám?“ vyštěkl steward.

Anyara nevěděla, zda jsou tito dva muži schopní se dost ovládat, aby se včas stáhli. S úlekem si uvědomila, že Roaric by možná byl dokonce schopen stewarda nejvyššího thana fyzicky napadnout.

„Nikoho neomlouvám,“ řekl than.

„Protože si myslíte, že žádné omluvy nejsou potřeba,“ pronesl Lagair vyčítavě.

Anyara se zadívala na Ilessu, sedící vedle Roarika. Zírala na své ruce složené v klíně, ale Anyara viděla v její tváři zármutek a znepokojení. Ví, na jak nebezpečné území se její syn pustil, pomyslela si.

„Tyto muže nechal pod mým velením sám Aewult nan Haig,“ zvolal Lagair. „Chci, aby byla jejich smrt řádně vyšetřena! Chci, aby byli lidé, kteří je zabili, pohnáni k zodpovědnosti.“

„To není možné. Neznáme jejich jména. Městská stráž nalezla jen dvě mrtvá těla a ani stopu po tom, že by tam byl ještě někdo jiný.“

„Chci, aby byli pohnáni k zodpovědnosti,“ opakoval Lagair tiše a pevně. „A chci náležitou peněžní náhradu pro jejich rodiny, jejich vdovy.“

„Náležitou náhradu?“

„Prut stříbra za každé dítě, které po sobě zanechali. Myslím, že je jich pět.“

„Za dva opilce?“

„Vojáky! Muže, kteří sloužili vašemu pánovi, thane, a vydali se pod jeho velením bránit vaši zem před Černou stezkou.“

„Dokud žil a dokud jsem byl dědicem klanu, byl mým jediným pánem můj otec,“ řekl Roaric. „Možná už nejsem dědicem klanu podle jména, ale stále se cítím být otci oddán. Oddán jeho památce, cti, která mu náleží. Muži, kteří zemřeli, tuto čest pošpinili.“

Anyara si všimla drobného pohybu Ilessiny ruky. Thanova matka se nenápadně natáhla a dotkla se synovy paže. Zprvu si Anyara nebyla jista, zda si toho Roaric vůbec všiml, ale pak si than navlhčil rty a sklouzl pohledem ke klenutému kamennému stropu síně.

„Vyslechl jsem vaši žalobu, stewarde,“ řekl than. „Nechte mě, ať o ní pouvažuji.“

„Ale ne dlouho, sire,“ zamumlal Lagair. „Ne dlouho.“

*

„Neustoupím,“ zvolal Roaric, tvář rudou hněvem.

Anyara ten pohled jen stěží snesla. Than a jeho matka se přeli přes úzký stůl, nacházející se v jedné z místností přiléhajících k hlavní síni. Veškerý Roaricův hněv, tak obtížně držený na uzdě během rozhovoru se stewardem, vybuchl teď v soukromí tohoto malého pokoje naplno. Pouze Anyara byla pozvána − Ilessou, nikoliv Roaricem − aby se stala svědkem jejich rozhovoru. Proč, to netušila. Výjev, který se tu odehrával, měl raději zůstat jejich soukromou záležitostí.

„Neustoupím," opakoval than. „Zemřeli tak, jak si zasluhovali, a Gryvan oc Haig nedostane náhradou za jejich smrt od našeho klanu vůbec nic. Myslíš, že prolije jedinou slzu, až se doslechne o otcově smrti? Opravdu si to myslíš? Není pravděpodobnější, že se rozesměje, dá si naplnit pohár vínem a připije na zdraví té svini, která ho zabila?"

„Je mi jedno, co si nejvyšší than myslí nebo co udělá," odpověděla Ilessa unaveně. „Tvůj otec − můj manžel − je mrtvý a taky mrtvý zůstane, ať se bude Gryvan při zprávě o jeho smrti smát či bude plakat. Zůstane mrtvý bez ohledu na to, jak hlasitě se budeš hádat se stewardem. Nedá se na tom nic změnit, stejně jako se nedá nic změnit na smrti tvého bratra."

Roaric bouchl pěstí do stolu a odvrátil se.

„Nejsem dítě. Nepotřebuji poučovat o svém vlastním žalu."

„Ne, nejsi dítě," souhlasila Ilessa tiše, „ale jsi můj syn. A nejsi tak starý, aby ses už neměl co učit. Nikdo z nás není."

Roaric klesl na židli u zdi. Nasupeně hleděl na matku, ale nepodařilo se mu už dál zůstat pobouřený.

„Co chceš, abych udělal?" zeptal se jí.

„Když nic jiného, mohl by ses poradit s našimi přáteli," řekla Ilessa a významně se podívala na Anyara. „Tohle je tenký led, Roariku. Bude to tenký led pokaždé, když budeš jednat s nejvyšším thanem, jeho dědicem, Stínovou rukou nebo stewardem. A pokud si dupneš tak tvrdě, že se pod tebou prolomí, nikdy to nebudeš jen ty, kdo se jím propadne. Nikdy."

Roaric zíral na Anyaru. Toužila být někde jinde. Nebyla to její přítomnost, co Roarika tak rozzuřilo − nebo v to alespoň doufala − ale jeho hněv či žal byl tak mohutný, že nevěřila v jasnost jeho úsudku.

„Váš bratr tady není," obrátila se na ni Ilessa jemně. „Nicméně v dobách, jako jsou tyto, panoval vždy mezi Lannisem a Kilkry soulad. Našim klanům svorně hrozí, že přijdeme o hodně − už jsme o hodně přišli. Neměli bychom mít před sebou žádná tajemství."

„To neměli," přitakala Anyara, „ale nemyslím si, že mohu mluvit za Orisiana, pokud si právě to přejete. On…" Pokrčila rameny. „Nejsem si jista, co by chtěl, abych v této situaci řekla."

„Nežádám po vás, abyste za něj hovořila, i když nepochybuji, že by byl rád, kdybyste tak učinila. Pouze vás žádám, abyste řekla mému synovi, zda jste ochotna přihlížet, jak riskuje otevřenou roztržku s Haigem, navíc právě teď, kdy jsou armády Haigu vaší největší šancí, jak získat zpět svůj domov.“

Anyara měla dojem, že na Ilessině tváři na okamžik zahlédla odraz toho moře únavy a žalu, které se skrývalo za jejími slovy. Po všech ztrátách, které starší žena utrpěla, se stále snažila zachovat to, co zbývalo z její rodiny, a chránit svůj lid. Anyara ji podezírala, že zná svého syna až příliš dobře. Že se bojí, co by mohl udělat. Právě proto přivedla Anyaru do této malé místnosti − bála se, že není dost silná, aby dokázala syna sama ovlivnit.

„Není třeba nic říkat,“ řekl Roaric. „Už teď znám odpovědi na matčiny otázky.“

„Mohl byste se postarat o to, aby ti muži, kteří zabíjeli, zmizeli z Kolkyre,“ navrhla Anyara. „Nechat je utéct do Il Anaronu nebo do Varské pustiny. Jakmile zmizí z města, nemusí být celé měsíce k nalezení. Nebo se už nemusí vynořit nikdy.“

Roaric vzal její nápad na vědomí krátkým přikývnutím, netvářil se ale příliš nadšeně.

„A trochu stříbra můžeme postrádat, pokud bude steward dál trvat na náhradě,“ řekla Ilessa. „Klan Haig se dal vždycky snadno okouzlit třpytivými věcmi. A Lagair spíš jenom žvaní. Muži, kteří zemřeli, mu jsou ukradení, bojí se jen, že ho Aewult bude vinit z jejich smrti. Musí mu ukázat, že v této záležitosti něco podnikl.“

Ztěžka a unaveně se teď opírala o stůl. Na tohle jí chybí síla, pomyslela si Anyara. Stalo se toho příliš mnoho a příliš rychle, než aby to její stárnoucí tělo a srdce dokázalo snést.

„Brzy nebudeme mít dost peněz, abychom si koupili jídlo na vlastní stůl,“ zabručel Roaric. „Ale ano. Snad. Můžeme jim pohodit nějaké stříbro, pokud to bude potřeba. Co ale touhle kapitulací získáme? Pro nás? Pro náš klan? Postrádá smysl, pokud si jí nevykoupíme mír nebo bezpečí uvnitř vlastních hranic. Cannoch připustil, aby Haig vystoupal do čela klanů, protože chtěl náš lid ušetřit nekonečných bojů. Můj otec trpěl Gryvanovu nadutost ze stejného důvodu. Ale pokud jsme tím získali jen právo k tomu, aby armády Haigu podle libosti pochodovaly naším územím tam a zpátky… poctu platit, aby Haig mohl intrikovat a pletichařit ve svých palácích…“

Vymrštil se ze židle, znovu plný vzteku a hněvu. Ukázal prstem na Anyaru.

„Co získal Lannis tím, že se podrobil Gryvanovi oc Haig? Veškerá vaše území jsou ztracena. Takhle se o nás Haig stará, takhle mu záleží na jednotě klanů. To je Orisianovo dědictví. Černá stezka se žene k našim hranicím

a nám je zakázáno − zakázáno! − svolat vlastní armádu. Všichni muži, které jsem s sebou přivedl z jihu, všichni ti, kteří ještě nezemřeli za Gryvana oc Haig, se už na Aewultův rozkaz rozešli − vrátili se ke svým zaměstnáním, do svých domovů.“

Than přecházel sem a tam a rozhazoval rukama. Ilessa sklápěla hlavu. Anyara přemítala, zda Roaric opravdu nevidí, jak je jeho matka vyčerpaná, jak potřebuje klid. Možná ne. Dovedla si ovšem do jisté míry představit, jak se asi Roaric cítí. Slepý hněv nebyl úplně nesmyslný způsob, jak reagovat na mnoho z toho, co se mu přihodilo.

„Dobrá tedy,“ řekl Roaric. Vypadalo to, jako by hovořil sám se sebou, jako by dával nahlas průchod boji zuřícímu mezi protichůdnými hnutími uvnitř jeho mysli. „Dobrá. Nějak se s nimi dohodneme. Projevíme dost podřízenosti, aby to stewarda uspokojilo. Nedovolím ale, aby byl jediný člověk potrestán za ty mrtvé vojáky. Ani jediný. A chci zpátky svoji armádu. Je mi jedno, co si Aewult nan Haig pomyslí. Nemůže mi na mém vlastním území rozkazovat, co mám dělat se svými vojáky. Dnes večer vyšlu posly. Steward si už nebude počínat tak sebejistě, až se uvnitř našich městských hradeb shromáždí pět tisíc mečů.“

Than odkráčel, když předtím vrhl na matku jen velmi letmý pohled.

„Musíte mu odpustit,“ řekla Ilessa. „Je to pro něj těžké.“

Pomalu přešla, shrbená a křehká, k židli, kterou její syn krátce předtím uprázdnil. Klesla na ni a zavřela oči. Anyara pozorovala, jak se staré ženy zmocňuje vyčerpání a žal.

„Je to těžké pro nás pro všechny,“ řekla Anyara. „Myslím, že si potřebujete odpočinout.“

„Ach ano. Potřebuji si odpočinout. Potřebuji se vyspat. Ale když usnu, zdá se mi o samých katastrofách. Velmi postrádám manžela.“

„Ano,“ zamumlala Anyara. Neměla tušení, co by na to mohla − nebo měla − říct. Ilessa si zasluhovala útěchu, zasluhovala si milá slova a nejen to. Anyara si už ale pomalu začínala myslet, že se nikomu nedostane toho, co si opravdu zaslouží. „Neznala jsem ho dobře, ale… Považovala jsem ho za milého muže. Dobrého člověka.“

„Byl to dobrý člověk,“ řekla Ilessa. Přikývla, oči stále zavřené, čelo unaveně svraštěné. „Často říkával, že už na světě zbývá příliš málo dobrých lidí. Teď je tedy zase o jednoho méně. A svět je pro mě mnohem temnější.“

Anyara začala pomalu ustupovat ke dveřím. Cítila se provinile, že není schopna poskytnout této ženě žádnou útěchu, i když z vlastní zkušenosti věděla, že tak hluboký, osobní smutek nemůže soucit bližních většinou stejně zmírnit, Ilesse se nějak podařilo vykouzlit smutný úsměv.

„Zdá se, že tuto zimu utrpíme všichni nějakou ztrátu. Že všichni poneseme nějaké břímě. I vy nesete své, Anyaro. Váš otec i strýc by byli na vás i vašeho bratra hrdí. Mrzí mě, že vás zatahuji i do smutných záležitostí své rodiny. Zasloužíte si něco lepšího, ale… Potřebuji pomoc. Můj syn ji potřebuje.“

„Pomohu vám, jak jen to půjde,“ pronesla Anyara upřímně. „Ale nevím, co si myslíte, že bych pro vás mohla udělat.“

Ilessa vstala. Už získala zpět část ztracené rovnováhy.

„Roaric je mladý. Byl dědicem klanu jen několik týdnů; thanem je teprve pár dní. Bude mu chvíli trvat, než… Bere si všechno osobně. Vždycky to tak bylo. Má pocit, jako by mu na zádech přistávala každá rána, určená našemu klanu, naší cti a hrdosti. Každý nezdar nebo nedostatek, který v sobě objeví, přetvoří v krizi, schopnou otřást národy. Už samotná vaše přítomnost pomůže. Pomůže cokoliv, co mu připomene, že existují tací − v neposlední řadě váš klan − kteří mohou hodně ztratit, pokud udělá chybný krok. Jeho otec… Lheanor strávil půl života tím, že se držel na uzdě, že spolu se svým klanem snášel znevažování a drobná příkoří. Dělal to, aby zachoval mír. Stálo ho to spoustu sebeúcty i sil. Postrádal toho mladého, nebojácného muže, jímž kdysi byl. Ach, měla jste ho vidět, když byl mladý. Měl pocit, jako by byl postupně srážen na kolena, ale milovala jsem ho stále stejně a stále stejně jsem si ho také vážila. Sloužil svým lidem lépe, než ti tuší.“

Ilessa si povzdechla. Zamyšleně hleděla na odřenou desku stolu a přejížděla po ní konečky prstů, jako by byla potažena nějakým jemným, měkkým materiálem.

„Je pravda, že jste viděla, jak zabili ty muže z Haigu?“ zeptala se Anyary tiše.

Anyara přitakala. „Nebylo to… příjemné.“

„To chápu. Časy jako tyto vynášejí divošství blíž k povrchu. Myslím, že se ho muži jako Aewult nebo můj syn dost nebojí, nebo ho dost nenávidí. Možná, že když bude lidem dopřáno dost času, uvědomí si pravý význam míru, který naši předkové vybudovali. Možná pochopí, jaké oběti je třeba přinést, abychom ho udrželi.“

II.

Všudypřítomné napětí v Kolkyre Anyaru vyčerpalo. Zdálo se, jako by, podobno stále se rozvětvující pavučině, postupně proniklo do všech uliček a dvorů. Měla ho plné zuby, a tak když se probudila do rána s výjimečně nekonečnou, bezmračnou oblohou a nehybným, čistým vzduchem, vzala Coinacha a půltucet dalších Lannisanů a vyjela si s nimi do nízkých kopců

východně od města. Potřebovala cítit pod nohama širou zem, potřebovala pohyb.

Zdejší půda byla bohatá a úrodná. Jemné prolákliny a svahy zvlněných kopců pokrývala tráva, která dokonce i v tuto část roku působila svěže. Anyařin kůň protahoval krok, jako by i jeho omrzely omezené obzory stájí a městských ulic. Nechala ho běžet; proudění studeného vzduchu po tváři ji naplňovalo divokou radostí. Pohybovali se tak rychle, až skoro nabyla dojmu, že by mohla ujet všem strastem světa, že hned za nejbližší vyvýšeninou najde klid.

Kůň dusal po svahu. Dunění kopyt na měkké zemi souznělo s rytmem jejího rozjařeného srdce. Z trávy vyrazilo hejno ptáčků a kůň i jezdkyně se hnali za nimi, skoro jako by je mohl už příští velký skok vynést vzhůru k bezbřehé obloze. Anyara slyšela samu sebe, jak se směje, jak se jí smích přelévá přes ramena a za jejími zády postupně mizí. Svoboda a zapomnění byly tady, přímo před ní − ještě pár kroků, poslední vzepětí velkého zvířete pod ní a bude volná.

Volání jejích průvodců ji vrátilo zpátky do reality. Pocit beztíže byl pryč a ona seděla pevně vtištěna do sedla a přitahovala otěže, aby trochu zpomalila. Coinach se dotáhl na její úroveň. Měl uzardělé tváře.

„Musíte být opatrná, paní," prohlásil trochu hlasitěji, než Anyara považovala za nutné. „Mohly by tady být díry, ve kterých by mohl kůň klopýtnout, nějaký skrytý příkop."

Usmála se na něj. „Jsi stará bába, Coinachu. Tušila jsem to. Nezlepšuje ti tohle náladu? Necítíš se na čistém vzduchu líp? Pěkně ti z toho zčervenaly tváře."

Gardista pozvedl ruku v rukavici k tváři, pak ji ale zase spustil. Anyara se znovu zasmála a pobídla koně vzhůru do svahu.

„Podívej," řekla. „Vydáme se nahoru k té stodole a koukneme se, co je za tou vyvýšeninou. Jestli chceš, můžeme si tam odpočinout."

Budova byla prázdná, ale v dobrém stavu. Krajina kolem Kolkyre už po staletí poskytovala obživu skvělým koním, ovcím i hovězímu dobytku, dělala z jejich majitelů boháče a posilovala moc zdejších thanů.

Anyara sesedla v závětří stodoly z koně a prohrábla mu hřívu.

„Děkuju ti," zašeptala mu do ucha.

Coinach nařídil dvěma vojákům, aby stodolu rychle prohledali, a neseskočil ze sedla dřív, než ho ujistili, že jsou tady na hřebenu opravdu sami. Přinesl Anyaře kousek chleba, sýra a polní láhev s vínem.

Posadila se na kraj kamenného žlabu a dala se do jídla. Výhled, který se tu Anyaře naskýtal, nebyl tak působivý jako některé z těch, jež se jí otevřely vysoko v Car Criagaru, nebo dokonce na rozkolísané palubě taldyrenské lodi,

ale rozprostíral se dost daleko, aby jí to dnes stačilo. Za Kolkyre se šedaly vody Anaronské zátoky. Působily klidně a mírumilovně. Travnaté kopečky a doliny táhnoucí se dolů k pobřeží vypadaly přívětivě, krotce. Dokonce i rolnické usedlosti, stodoly a stáje rozeseté po krajině připadaly Anyaře solidní a spolehlivé.

„Nikdy jsem si pořádně neuvědomila, že Kilkry má tak žírné pastviny," poznamenala.

Coinach, lelkující opodál, se posunul o krok blíž.

„Vždycky se tu chovali nejlepší koně, paní. Aspoň to tvrdí domorodci. Víte, co říkají − Bouřlivá léta byla ukončena ze hřbetů kolkyrských koní."

„Já vím. Jenom jsem o tom nikdy pořádně nepřemýšlela. Ty nejíš?"

Strážce zavrtěl hlavou.

„Tak si aspoň sedni," řekla Anyara.

Zaváhal, ale pak se v uctivém odstupu od své svěřenkyně přece jen posadil.

„Když jsme kdysi navštěvovali Kolkyre… když můj otec ještě žil… nikdy jsme si nevyjeli za městské hradby," přemítala Anyara. „Je to škoda. Taková vyjížďka by se mu líbila."

„Bude lepší vyjet si z Anduranu, pěkně podél břehů Glasu."

„Asi ano. Jsi si tak jistý, že se tam jednoho dne vrátíme?"

„Samozřejmě," odpověděl Coinach. „Jednoho dne budou z Glasbridge zase vyjíždět rybářské lodě. V Targlasu budou zase rozmrzele bručet honáci a pastevci. Than si vyjede s rodinou na lov do Anlanu. Všechno bude jako dřív. Uvidíte."

„Doufám, že máš pravdu." Ale věděla své. Nic už nikdy nebude úplně tak jako dřív. Její otec už tady nebude, ani Inurian. Ona ani Orisian už nikdy nebudou znovu dětmi. A nikdy se nebude moci podíval na hrad Kolglas, aniž by viděla smrt, na Anduran, aniž by se jí zmocnil strach, a na Car Criagar, aniž by jí zabyla zima.

„Doufám, že máš pravdu," řekla znovu. „Ale čekání je těžké. Připadám si jako v pasti. Nechtěla jsem tu zůstat. Měla jsem odejít s Orisianem nebo Taimem Narranem. Měla jsem je přimět, aby mě s sebou vzali."

„Nemůžeme vždycky dělat, co chceme. Někdy musíme dělat, co se od nás žádá."

Anyara se na něj zamračila a gardista se zatvářil zaraženě.

„Omlouvám se, mylady. Hovořil jsem příliš troufale." Odvrátil oči.

„Nedělej si starosti," řekla Anyara. „Myslím, že máš pravdu. Ale nedohodli jsme se, že mi budeš říkat jménem?"

Přikývl.

„Nepředpokládám, že jsi chtěl být tělesným strážcem ženy, nebo ano?“ zeptala se Anyara. „Zjevně se ti daří dělat to, co se od tebe žádá, mnohem líp než mně.“

„Sloužím klanu. Myslím, že hlídat vám záda je dobrá služba. Vy a váš bratr jste všechno, co nám zbylo.“

Anyara se zahleděla na zvlněnou rovinu. Jestliže pro ni tyto obrovské prostory představovaly ještě před několika vteřinami možnost úniku, teď se cítila malá a nechráněná. Bylo absurdní a nespravedlivé, že na Orisianova ramena dopadla taková břemena. Armády se přesunovaly, thanové zápasili o moc, města hořela a někde uprostřed toho všeho nabyli oba s bratrem na důležitosti. Chlapec a dívka, kteří kradli chleba z kolglaské kuchyně, honili se nahoru a dolů po schodech, prováděli lumpárny Ilain a ostatním služebným − tito lidé už v očích světa neexistovali.

Daleko na severu, kde vzdálenost všechno rozmazávala a tlumila, se krajinou šířila skvrna. Po silnici se pomalu pohyboval zástup postav, připomínající pramínek tmavé vody. Anyara přimhouřila oči. Nedokázala rozeznat žádné podrobnosti.

„Podívej,“ řekla.

Coinach upřel pohled směrem, kam mířil její ukazováček.

„Dědic klanu. To musí být on.“

„On nebo Černá stezka,“ zabručela Anyara.

Gardista důrazně zavrtěl hlavou. „Ne. Kdyby to byla Černá stezka, dávno by se nám už něco doneslo. To musí být Aewult.“

„Tak či tak, nevěstí to nic dobrého. Kdyby Aewult vybojoval skvělé vítězství, taky by se nám už něco doneslo. Nebo ne?“

Coinach neodpověděl. Anyara si dokonce nebyla jistá, zda vůbec vnímal její otázku. Hleděl z poklidné, travnaté vyvýšeniny ke vzdálené, nezřetelné armádě pohybující se směrem ke Kolkyre.

„Měli bychom se vrátit do města,“ řekl. „Ať se stalo cokoliv, tohle není správný čas na vyjížďky do krajiny.“

Anyary se na okamžik zmocnilo dětské zklamání, že jí je upíráno cosi cenného. Nechtěla se vrátit do Kolkyre. Chtěla zůstat tady, s trávou, oblohou a koňmi, a získat zpátky ten krátký pocit svobody. Nechtěla nic slyšet o armádách a dědicích klanů a bitvách, ať už prohraných nebo vyhraných. Ten pocit ustoupil, jakmile se v duchu vyplísnila za jeho pošetilost, nicméně zanechal za sebou stopy − lehký smutek, náznak zlých předtuch.

S těžkým srdcem se obrátila zpátky ke svému koni.

„Tak tedy pojďme. Ale pojedeme pomalu. Chci si ještě užít trochu zdejšího vzduchu.“

*

Vzájemný odpor, který vřel mezi Aewultem nan Haig a Roaricem oc Kilkry-Haig, byl tak silný, že byl téměř viditelný; poskvrňoval vzduch jako infekce. Anyara by nejraději odešla nebo se ztratila v malém houfu hodnostářů a vojáků, kteří se shromáždili, aby se stali svědky konfliktu. Kdyby byli oba muži příslušníky městské chudiny, stojícími proti sobě na ulici, byl by jejich jedovatý tón a do očí bijící vzájemné pohrdání jasnou předzvěstí násilí.

Aewult seděl na dřevěné lavici před obrovským bílým stanem, vztyčeným přímo uprostřed armádního ležení. Jeho odmítnutí vstoupit do Kolkyre znepokojilo obyvatele města i Věže trůnů. Během uplynulého dne i noci zaslechla Anyara spoustu sloužících i hodnostářů, jak si ohromeně šeptají a vzájemně se ptají, zda je třeba chápat Aewultovo odmrštění pohostinnosti Kilkry jako promyšlenou urážku, skrytou hrozbu nebo lehkomyslné opominutí. Či snad důkaz toho, že se Aewult stydí − neboť teď už všichni věděli, že byl Dědic trůnu pokořen Černou stezkou. Příběh o katastrofální bitvě ve sněhové bouři koloval od úst k ústům.

Anyařinu mysl ovšem nezaměstnával ani tak stav Aewultovy mysli jako spíš důsledky jeho nezdaru; byla v pokušení ho dokonce označit za zradu, ať už způsobenou neschopností nebo zlým úmyslem. Slyšela, že je Kolglas ztracen. Drinan obsadily Bílé sovy. Stovky Lannisanů zemřely, padly do zajetí nebo přišly o střechu nad hlavou. Bitvy, které budou následovat, se teď už dokonce nebudou ani odehrávat na lanniské půdě. Na to bylo příliš pozdě. Černá stezka pohltila její klan se vším všudy. A o Orisianovi nezaslechla jediné slovo.

Na žerdích na rozích Aewultova rozlehlého stanu vlály praporky. Práskaly ve větru. Stěny ze silného plátna se otřásaly a zmítaly na kolících a šňůrách, které je poutaly k zemi. Anyara litovala, že si nesvázala vlasy dozadu. Stále jí poletovaly kolem tváře.

„Nechal jsem u Hommenu tisícovku mužů," říkal právě Aewult nan Haig, „a dvakrát tolik jich zaujalo postavení po obou stranách silnice mezi Hommenem a Kolkyre. Zadrží nepřítele, dokud nedostanu čerstvé oddíly, které potřebuji. Nic jsme nevzdali, thane, a vyprošuji si, abyste v mé přítomnosti pronášel podobná obvinění."

„Proč si myslíte, že tisíc mužů dokáže zadržet Černou stezku u Hommenu, když vy jste neuspěl s deseti tisíci u Glasbridge?" zeptal se Roaric.

Na thana Kilkry byl úchvatný pohled. Anyara nikdy předtím neviděla tak skvostný plášť − byl z černého sametu a kožešiny, lemovaný zlatou nití −

rukavice z tak jemné kůže ani pochvu meče vykládanou takovým množstvím stříbra a drahokamů. Projednou byl Aewult zastíněn.

„Taim Narran je tam i se zbytkem lanniských sil také," vyštěkl dědic klanu. „Musí vydržet jen pár dní. Dokud nedorazí z jihu další oddíly. Jakmile nahradíme ztráty, utopíme Černou stezku v její vlastní krvi."

„Mám ve městě shromážděno skoro pět tisíc mužů. Hodlám některé z nich poslat do Hommenu. Je to moje město. Moje hranice. Nemůžete mi to zakázat."

„Rozkázal jsem, aby se vaše armáda rozešla, thane. Výslovně jsem vám zakázal povolat muže do zbraně. Zjevně to bylo k ničemu! Vaše vojsko nebylo zapotřebí tehdy a není zapotřebí ani teď. *Toto* je armáda, která skoncuje s nepřítelem." Aewult se rozmáchl paží, pěst zaťatou, jako by v ní chtěl sevřít všechny muže, koně, stany i vozy, které ho obklopovaly. „Toto je vojsko Pravých klanů a já jsem jeho velitel."

„Tohle je poražené vojsko. To je všechno." Roaric postupně nebezpečně zvyšoval hlas proti dorážejícímu větru. U tohoto setkání by nemělo být publikum, pomyslela si Anyara. Ale Aewult trval na tom, že přijme Roarika a jeho doprovod pod otevřeným nebem. Možná chtěl zajistit, aby každý viděl a slyšel jeho nezdolnost a neochvějné odhodlání. Jednu bitvu prohrál, nicméně hodlal ukázat, že stále dokáže zvítězit v souboji vůlí, dokonce i tehdy, když je jeho rivalem than. Pro Roarika oc Kilkry-Haig to nebylo dobré znamení. Anyara přemítala, zda si to uvědomuje. Přemýšlela také o tom, proč Aewult naléhal, aby thana Kilkry doprovázela. Ani pro ni to nebylo dobré znamení, čeho přesně to byla ovšem předzvěst, netušila.

„Naši armádu neporazil nepřítel, nýbrž mizerné počasí a mizerní přátelé," zasípal Aewult.

Anyara po těch slovech zamrkala − nebyla si jista, zda snad dědici klanu v burácejícím větru špatně nerozuměla. Podívala se na Coinacha, ale gardista upřeně hleděl na Aewulta nan Haig. Když se rozhlédla, viděla téměř na všech tvářích podobně zaujatý výraz. V některých se zračil nádech nepřátelství či pohrdání; v jiných rozhodný souhlas. Anyara se přistihla, že se začíná obávat, co by se mohlo stát. Byla tady spousta ozbrojených mužů, z Haigu i Kilkry, a všudypřítomný tón hněvu a obviňování je začínal pevně svírat ve svých spárech. Jedinými přítomnými, kteří vypadali, jako by měli opravdovou radost z vývoje situace, byli Lagair Haldyn a Ishbel. Steward se tvářil jako muž, kterému daly události za pravdu. Aewultově elegantní milence, stojící těsně vedle dědice klanu, se zračilo ve tváři veselí, jako by ji tento výjev prosycený nepřátelstvím naplňoval jakousi opojnou radostí.

„Kdyby nebylo té sněhové bouře, zvítězil bych," pokračoval Aewult. „A kdyby nebylo liknavosti a neposlušnosti Taima Narrana, dosáhl bych vítězství i bez ohledu na překážky, které se mi nebesa rozhodla postavit do cesty."

Hněv, který zmítal Coinachem po jejím boku, připadal Anyaře až příliš zjevný. Sdílela ho, ale věděla, že teď není ta pravá chvíle dávat ho najevo. Aewult popichoval a popichoval. Stejně jako člověk provokující bojové psy k násilí, si ani on nedá pokoj, dokud tento zápas nevyhraje či neprohraje. Žádala si to jeho čest; nic jiného nezmírní ponížení, které musel cítit kvůli svému nezdaru na bojišti. Všichni za Aewultovu hanbu zaplatíme, pomyslela si Anyara.

„Vaše armáda nikam nevyrazí, thane," zabručel dědic klanu. „Aspoň zatím ne. Je pár věcí, o kterých si musíme promluvit, věcí, které nebyly, jak mi sdělil steward, v mé nepřítomnosti uspokojivě vyřešeny."

Roaric vrhl zlověstný pohled směrem k Lagairu Haldynovi.

„Je to vyřízeno," zavrčel than Kilkry. „Není o čem mluvit."

„Jsem jiného názoru," vyštěkl Aewult. „Jsem jiného názoru. Slyšel jsem, že dosud nebyla zjednána spravedlnost. Že nepřišel trest. Slyšel jsem, že jsou vrahové haigských mužů stále na svobodě. Máme tedy o čem mluvit. Nezkoušejte mě, thane. Nenechám se zkoušet, a pokud se o to budete dál snažit, prohrajete." Aewultova poslední slova byla ostrá, důrazná; každé se jako prst zabodávalo do Roarika oc Kilkry-Haig.

Than vypadal rozlíceně, ale nějak se mu podařilo se ovládnout. Anyara neviděla způsob, jak by mohl tento spor vyhrát. Dříve či později bude muset požadavkům Haigu vyhovět. Ale něco v Roaricově povaze se bouřilo při pomyšlení, že by se měl ohýbat s větrem. Možná se domníval, že dokáže změnit svět, vyvážit čirou silou vůle různé jiné síly, které jím zmítaly. Pokud ano, byl na omylu. Anyara by mu mohla sdělit všechno potřebné o tom, jak bezmocná je vůle tváří v tvář tvrdým faktům. Ale neposlouchal by ji. Přímo před sebou teď viděla, jak všechny úspěchy, získané díky Ilessinu uklidňujícímu vlivu, odnáší sílící příval Roaricova hněvu.

„Pojď pryč," zašeptala Coinachovi.

Váhal, ale trvala na svém. „Už nebudu ty nesmysly poslouchat. Nejsme tu k ničemu, jenom děláme Aewultovi publikum, před kterým se může předvádět. Ani si nevšimne, že jsem odešla."

Proklouzli řídkými řadami diváků a vzali si od Aewultových podkoní zpátky své koně. Začali si razit cestu bludištěm rozlehlého ležení, které se jako velká skvrna rozprostíralo na zničených polích.

Tenhle svět byl pro Anyaru naprosto neznámý a mnohem znepokojivější, než očekávala. Byl to svět vyčerpaných, zarostlých mužů, kteří ji hladově sledovali očima, když je míjela, svět zápachu a hluku, prašivých psů a otupěle

hledících koní. Slyšela tiché kletby, pronášené s cizokrajným přízvukem, a oplzlý smích. Viděla muže hádající se o mrtvou kozu, hrající šachy a pojídající z dřevěných misek dušené připomínající spíš bláto. Do očí ji štípal kouř ze stovky ohnišť, bičovaný poryvy větru.

Přes pěšinu před ní přeběhl houf dětí, špinavých a vzrušených. Byly uzavřeny ve vlastním dobrodružném světě, slepé a hluché k drsnému prostředí všude kolem sebe. Dvě z nich spolu zápasily a přitom shodily hrnec, ohřívající se nad ohněm. Vyhnali je s přívalem nadávek poletujících jim nad hlavami.

„Takové místo pro děti," zamumlala Anyara.

„Možná nikdy nepoznaly jiný život," řekl Coinach. „Jsou horší způsoby, jak vyrůst."

Viděli dlouhou linii kolkyrských hradeb, za nimiž se jako strážní věž obrů tyčil štíhlý vrchol Věže trůnů. Projednou působilo město lákavě, hradby byly příslibem bezpečí a klidu. Měl jim být ale odepřen.

Po pěšině se k nim hnali Aewultovi gardisté, až jim na holeně a náprsní krunýře stříkalo bláto. Půltucet jich zatarasil Anyaře cestu. Jejich strnulost jí připadala komická − vypadali jako čestná stráž rozestavená k nějaké slavnostní příležitosti. Kdesi mezi stany tísnícími se podél cesty se někdo zasmál a posměšně zatleskal. Jeden z ozbrojených panáků vykročil vpřed a popadl Anyařina koně za uzdu.

„Dědic klanu si žádá vaši…" začal a zvedl k ní oči zpod okraje nablýskané přilbice.

„Pusť koně té dámy," řekl Coinach klidně a popohnal koně dopředu, aby se vzápětí hrozivě vynořil nad gardistou.

Mužova ústa sebou podrážděně trhla, dál ale věnoval pozornost spíš Anyaře než Coinachovi.

„Dědic klanu si žádá vaši přítomnost. Obraťte koně a my vás k němu do…"

Coinachův kůň pokročil vpřed a hrudí přitom odstrčil vojáka od Anyary.

„Coinachu…" začala.

„Neměl bys oslovovat thanovu sestru s takovým nedostatkem úcty k jejímu postavení," prohlásil hlasitě, ale stále klidně. „Ani zadržovat bez svolení jejího koně."

„Coinachu!" vyštěkla Anyara polekaně. Okamžitě se kolem sebe ostražitě rozhlédl.

„Nech toho," dodala.

Zatvářil se poněkud zklamaně.

Pak oba obrátili koně a zamířili v doprovodu Aewultovy palácové stráže zpátky do středu velké armády.

*

„Možná jste to špatně pochopila," řekl Aewult s úsměvem. „Nebo vám snad neřekli, že si s vámi přeji mluvit, paní?"

Anyara se také pokusila usmát, její rty ale zatvrzele setrvávaly v jakémsi úsměšku. Aspoň že je Aewult zavedl dovnitř svého velkého stanu a ušetřil ji pozornosti čumilů. Ale Roaric byl pryč a s ním i všichni jeho sloužící a hodnostáři. Zůstali s Coinachem sami a Anyara si připadala, jako by byli zanecháni napospas nepřátelům. To je směšné, říkala si. I když je Aewult plný zášti, neodvážil by se mi ublížit. Dva vojáci palácové stráže, kteří stáli Aewultovi po boku, vypadali spíš jako ozdoba než hrozba. Z poslední přítomné ovšem vyzařovaly zlé úmysly − Ishbel, oslňující v mnohem jemnějších šatech, než jaké kdy měla Anyara na sobě, na ni hleděla s tak jedovatým nepřátelstvím, že to Anyaře připadalo skoro komické.

„Nudila jste se, viďte?" zeptal se Aewult. „Můj rozhovor s thanem vás nebavil?"

Anyara lehce pokrčila rameny, slabě přikývla. Doufala, že je to dostatečně neurčité a neškodné.

„Není to nic, co by dámy zrovna bavilo, já vím," uculil se Aewult.

Hulvát, usoudila Anyara. Konečně se jí podařilo usmát. Nech ho, ať si myslí, že jsi hloupá, řekla si. Zdá se, že se mu takové ženy líbí.

„No, tak jste tady. Nabídli vám víno? Nebo nějaké lahůdky? Mám kuchaře, kteří umí dělat sladké pečivo dokonce i z bláta, víte."

„Nic nepotřebuji," prohlásila tak uhlazeně, jak jen dokázala.

„Dobrá tedy. Dělám si starosti, Anyaro. Than nedokázal mé obavy rozptýlit, ale nic jiného jsem ani neočekával. Ale vy… Určitě jste rozumnější. Jsem si tím jist. Musíte být ke mně ale upřímná. Budete?"

„Takže byste se mě chtěl na něco zeptat?"

„Váš jazyk se poněkud otupil od chvíle, kdy jsme spolu hovořili naposledy. To je povzbudivé. Možná z vás tehdy mluvilo víno?"

Kdyby dědic klanu tušil, jak jízlivé urážky Anyaře doutnají za sevřenými rty a dožadují se svobody, necítil by se tak povzbuzen. Byla ovšem rozhodnuta zachovat klid. Dny, kdy si mohla dovolit hovořit bez přemýšlení a bez ohledu na zranitelnou kůži ostatních, nenávratně pominuly.

„No nic. Trápí mě následující věc." Aewult se naklonil ve velkém křesle a opřel se lokty o vyřezávané opěrky. „Zdá se, že váš bratr zmizel. A slyšel jsem − toto není něco, co byste měla svěřit dalším uším − slyšel jsem, že otcova kancléře, který se za ním vydal, postihla nanejvýš nešťastná nehoda."

„To nerada slyším," lhala Anyara.

„Samozřejmě, o tom nepochybuji. Stejně jako to bezpochyby nerad uslyší i Roaric v té své malé věži. Ani jednoho z vás to ovšem pravděpodobně nemrzí tak jako mě. A ujišťuji vás, že mého otce to bude mrzet ještě víc, až se ta zpráva dostane do Vaymouthu. A hněv mého otce může být strašlivý, strašlivý. Chápete mé nesnáze?“

„Nejsem si jistá.“

„Ach. Slyšel jsem, že Mordyna Jeraina dopravili do Highfastu, ale nevím, zda přežije. Byl vážně zraněn, mylady. Velmi vážně. Zdá se, že nikdo netuší, jak nebo proč k tomu došlo. Možná by byl váš bratr schopen vnést do této tmy trochu světla. Zeptal bych se ho na to, kdyby to bylo možné. Ale prý už není v Highfastu. Nevíme, kde je, a nemůžeme mu tedy položit žádnou otázku. Nebo ano?“

„Nevím, kde je, pokud se mě na to chcete zeptat,“ zamumlala Anyara. To, jak se jí tento odporný člověk rýpal ve stále čerstvých ranách, bylo ohavné.

Na Aewultově tváři se jasně zračila nespokojenost. Opřel se zpátky do židle a několikrát zabušil patou do tvrdé země pod sebou. Zamračeně hleděl na Anyaru.

„Lže,“ řekla Ishbel.

„Neopovažujte se…“ vyštěkla Anyara. V tu chvíli byly všechny zábrany pryč a zapomenuty.

„Ticho! Ticho!“ vykřikl Aewult. K Anyařině úlevě a trpké radosti obrátil svůj hněv proti Ishbel. „Buď zticha. Nepleť se mi do toho. Nepřísluší ti to.“

Ženina tvář hořela a Anyara spatřila v tom hněvivém ruměnci příslib celoživotní nenávisti. Bylo jí to jedno; vlastně z toho měla skoro radost.

„Váš vážený velitel Taim Narran mi v bitvě neposloužil tak dobře, jak jsem čekal,“ řekl Aewult. „A nepřítomnost vašeho bratra neposloužila naší věci už vůbec. Sám kancléř nejvyššího thana byl sražen neznámou rukou, když jel za vaším bratrem. Zmocňuje se mě podezření; má důvěra klesá. Existují otázky, které si žádají odpovědi. Záruky, které je třeba poskytnout.“

„Záruky?“

„Ano. Vlastně jste jimi vy. Pokud není možné zastihnout vašeho bratra, musím vás vyzvat k návštěvě nejvyššího thana ve Vaymouthu. Abyste ho znovu ujistila o věrnosti svého klanu a také poskytla vysvětlení. Pro nedávné události musí existovat nějaké vysvětlení, chápete? Je třeba projevit dobrou vůli. Prokázat loajalitu.“

Anyaře se myšlenky divoce honily hlavou. Ačkoliv Aewult působil navenek klidně a rozvážně, za jeho chováním se skrývala panika. Bál se výčitek, odsouzení a hanby, vyplývající z porážky a ztráty nechvalně proslulé Stínové ruky. Mlátil kolem sebe na všechny strany a tápavě hledal ty, kteří by ho mohli před tím vším zaštítit − znevažoval Taima Narrana, tlačil Roarika

k otevřené vzpouře či zradě, obsazoval Lannisany do role zrádců nebo zbabělců. Bylo to neobratné, hloupé, ale taky nebezpečné.

„Nemůžete odmítnout," pronesl Aewult tiše. „A samozřejmě to víte. Hovořím ve všech záležitostech jménem svého otce. A od nynějška si přeji, abyste se zdržovala v blízkosti mého klanu. Alespoň než se věci ujasní. Už jsem vám nechal poslat do Věže trůnů pro všechno, co byste mohla potřebovat. Jsem si jist, že Roaric pochopí, že jste se rozhodla být nějakou dobu hostem Haigu."

A já si tím nejsem jista vůbec, pomyslela si Anyara.

III.

Velká armáda Černé stezky vířila po sněhem pokrytých dolních úsecích údolí Glas jako obrovité hejno ryb hemžící se v mělčinách nějakého studeného oceánu. Byla hladová, dychtivá a neschopná se zastavit. Na jih nepřestávaly proudit Údolím kamenů stále další oddíly, mnohé z nich už tvořené vycvičenými vojáky z dalších klanů, jejichž thanové větřili vítězství a nechtěli ho přenechat jen Horinu a Inkallimům. Každá další skupina byla armádou okamžitě vstřebána a zachvácena dychtivým očekáváním.

Kanin se účastnil každé diskuse velitelů těchto stále rostoucích sil, moc ale během nich nemluvil. Shromažďovalo se tady příliš mnoho lidí a vládl tu příliš velký hlad tělesný i duševní, než aby bylo možné dojít k jinému než naprosto jasnému závěru − že je třeba rychle postupovat dolů podél pobřeží, svádět bitvy při každé příležitosti a nechat se unášet společným osudem až do samého konce. Byla uzavřena nevyslovená dohoda, že jediné vyústění událostí, které ještě připadá v úvahu, bude násilné a ohromných rozměrů. Temegrin bědoval a kladl překážky, vznášel námitky a vyslovoval pochybnosti, ale nebylo mu to nic platné. Byl jediný, kdo se ještě domníval, že o událostech je možné rozumně diskutovat. Černá stezka je měla ve své moci a ponese je, naprosto bezmocné, vstříc jejich osudu, ať bude jakýkoliv.

Rostoucí příval nadšení přikrmovalo mnoho přítoků. Kolglas byl obsazen a vydrancován. Kyrininské Bílé sovy vypálily Drinan a jeho obyvatele zmasakrovali. Předvoj armády Černé stezky už dorazil k hranicím Kilkry-Haigu a byl připraven prohnat se kolem městečka Hommenu. A během celého tohoto horečného, spontánního postupu nenarazili na víc než jen symbolický odpor, pokusy je zdržet. Velká armáda Haigu, se kterou se utkali a kterou porazili v bouři před Glasbridgem, ustoupila.

Všechna tato vítězství přikládala do ohně, který planul v každém srdci, žádné z nich ovšem nemělo tak velký dopad jako zprávy z dalekého jihu −

Lheanor oc Kilkry-Haig byl mrtev, zabit ve vlastní hodovní síni inkallimskými Lovci. Válečníci bojovali bok po boku s prostým lidem; Lovci likvidovali největší nepřátele Černé stezky; Strážci pochodovali mezi vojáky a dodávali celému boji na oprávněnosti. Temegrin, ten ustrašený Orel, může váhat podle libosti, přemítal Kanin, když velel ubohým zbytkům armády svého klanu na bojišti před Glasbridgem. Jeho osamělé nabádání ke zdrženlivosti bude překřičeno.

Kanin už velel jen několika stovkám mečů. Takovou cenu zaplatil jeho klan za otevření cesty. Slyšel, že mu matka Vana poslala dalších dvě stě či tři sta vojáků − poslední, které ještě mohla postrádat − ale dosud nedorazili a Kanin nemohl čekat. Údolí Glas se vyprazdňovalo, chrlilo své dobyvatele dolů po pobřeží k větší kořisti.

Kanin jel v první řadě spolu s kopiníky, pohybujícími se po travnatém terénu s obdivuhodnou přesností. Stejně jako všichni ostatní byli i oni hladoví a unavení. Viděl jim to ve tvářích. Ale nestěžovali si, nedávali najevo nechuť. Od okamžiku, kdy před mnoha týdny opustili Hakkan, už padly stovky jejich kamarádů. Možná víc než jakýkoliv jiný oddíl v této pestré armádě toužili po završení − jasném, dramatickém − které by dalo smysl všemu, co se doposud událo. Bylo tu dokonce i pár desítek Tarbainů − shlukli se za svým zamračeným náčelníkem, neupravení a zaražení. Mnohem víc než po slávě nebo ospravedlnění osudu bezpochyby toužili po kořisti. Přesto poslouží. Každé kopí pochodující za Kaninem činilo roli jeho klanu v této válce trochu méně slabou a nedůležitou.

Rozhlédl se po Igrisovi. Gardista se zdržel vzadu, šeptal cosi dalšímu z thanových průvodců.

„Igrisi! Pořád je nás málo, viď? Myslel jsem, že dorazí aspoň stovka.“

„Někteří…“ Osobní strážce vypadal nesvůj, hledal slova.

„No tak,“ vyštěkl Kanin. „Kde jsou?“

„S vaší sestrou, sire. Prý je jich osmdesát.“

„Osmdesát?“

„Ano, sire. Míšenec… se zase probudil. Spolu s vaší sestrou opustil město. Jsou u řeky.“ Gardista ukázal neurčitě k severu.

Kanin se zatvářil nedůvěřivě.

„Proč mi to nikdo neřekl?“

„Dozvěděli jsme se to teprve…“ začal Igris, ale Kanin už otáčel koně a zabodával mu paty do slabin.

Prodíral se neuspořádaným vojskem a neustále před ním vyvstávaly nějaké překážky. Jednou to byl vůz s dřevěným uhlím, uvízlý hluboko v mazlavém blátě; pak zase poháněč mul, zuřivě bičující jedno ze svých zvířat, které padlo k zemi, vyčerpané či zraněné; jindy zástup lanniských zajatců − většinou žen

− které z neznámých důvodů hnali z místa na místo. Tu a tam vyrostly na polích husté lesy stanů, mezi nimiž se hemžily stovky a stovky lidí. Kanin projel kolem mohutného, burácejícího ohně, u kterého křičeli a divoce gestikulovali Tarbainové, pozorováni malou skupinkou Inkallimů.

Jak se přibližoval k řece Glas a samotnému Glasbridgi, Kanin zjišťoval, že má volnější cestu. Po polích byla stále roztroušena malá ležení a nepočetné oddíly se přesunovaly tam a zpátky, ale tady, daleko v týlu, se už pohyboval mezi spodinou a posledními zbytky armády. Spousta z těchto lidí už nepůjde dál. Byli zranění, zesláblí, zešíleli nebo jim šlo jen o lup. Spatřil muže ležícího jednou polovinou těla v příkopu, zatímco druhá mu vyčuhovala ven − opilost nebo nemoc ho zbavily vědomí. Až ke stehnům mu sahala tmavá voda. Pokud ho někdo nevytáhne, bude za soumraku nejspíš mrtvý. A Kanin pochyboval, že to někdo udělá.

Z oblohy se nesly naříkavé výkřiky. Kanin zvedl zrak a uviděl velkou, neuspořádanou formaci racků, prolétávající mu nad hlavou. Mířili podél řeky k otevřenému moři.

Sklopil oči zpátky a spatřil to, kvůli čemu sem přišel. Po takřka neznatelné pěšině, táhnoucí se rovnoběžně se řekou, se uprostřed všeobecného chaosu pohybovala k severu dobře organizovaná kolona. Kanin pobídl koně vpřed. Když se přiblížil, uviděl, že má před sebou podivnou směs. Byly tu desítky otrhaných postav − prostých lidí z gyrských klanů, kteří z vlastní iniciativy překročili Údolí kamenů − a také spousta vojáků. Kanin si znechuceně uvědomil, že někteří opravdu pocházejí z jeho vlastního klanu. V popředí jelo asi dvacet nebo třicet Kyrininů a v jejich čele dvě osoby − Wain a Aeglyss.

Už jen pohled na sestru jedoucí po boku toho míšence stačil, aby v Kaninovi znovu vzplál hněv, který v těchto dnech neustále doutnal těsně pod povrchem. Každé ráno se probouzel s hlavou plnou hořkých myšlenek točících se kolem Aeglysse. Kdykoliv během dne, když právě nic nevyžadovalo jeho pozornost, se ho mohl zmocnit nával zoufalství při pomyšlení, že ztratil Wain. Protože on ji opravdu ztratil, v každém smyslu toho slova. Od chvíle, kdy se vrátila z Glasbridge, se dobrovolně uvěznila mezi čtyřmi zdmi a ani na okamžik se nehnula od *na'kyrima*, ležícího v bezvědomí. Kanin ji znovu a znovu vyhledával; pokaždé, když tak učinil, působila duchem nepřítomně a bez zájmu. Bylo to, jako by všechno to, co sdíleli od dětství, všechno porozumění a vazby, které se mezi nimi vytvořily, nikdy neexistovalo. Nic mu nikdy nezpůsobilo takovou bolest.

Bez sebemenšího zaváhání nasměroval koně do řad pochodujících Bílých sov a použil jeho sílu, aby je odstrčil stranou a prorazil si cestu k sestře. Slyšel cosi, co připomínalo syčivé kletby namířené na něj, a cítil, jak sebou jeho kůň

škubl, když ho kdosi udeřil do zadku, ale nevěnoval tomu pozornost. Měl oči jenom pro Wain.

Když se u ní objevil, ohlédla se. Ve tváři měla prázdný výraz. Jeho příjezd ji nepotěšil ani neznepokojil.

„Co se děje?“ zeptal se jí.

Aeglyss, jedoucí kousek vpředu, promluvil, aniž se otočil.

„Prosím, nezdržujte nás, thane. Musíme vyřídit velmi důležité záležitosti.“

Kanin skousl svůj hněv a pohrdání a dál se soustředil pouze na Wain.

„Kam jedete?“ zeptal se jí.

„Do Kan Avoru,“ odpověděla bezvýrazně.

„Proč?“

„Protože je to srdce všeho,“ zavolal Aeglyss přes rameno. „Protože je prázdný a měl by být naplněn. Protože se tam setkám s někým, kdo má pro mě něco velmi cenného.“

„Kan Avor je prázdný, protože čeká, až v něm Ragnor oc Gyre zaujme své právoplatné místo,“ vyštěkl Kanin. „Ne aby ho nějaký vyšinutý míšenec poskvrňoval svou přítomností.“

„Pojeď s námi, bratře,“ vybídla ho Wain. V těchto jejích slovech jako by se dokonce ozýval život. Skrývala se za nimi ale jen potřeba, nikoliv cit.

„Ne. Ty pojedeš se mnou.“ Natáhl ruku k otěžím jejího koně. Když ji nasměroval ven ze zástupu Kyrininů, nebránila se. Ovšem Aeglyss k nim obrátil koně − hubené, uboze vyhlížející zvíře. Kanin v tu chvíle poprvé spatřil jeho tvář a nebyl to příjemný pohled. Aeglyss možná vstal z postele, stále ale vypadal jako člověk na prahu smrti. Oči měl hluboko vpadlé.

„Nesnažte se tady prosazovat svou vůli, thane,“ řekl Aeglyss. Ve stejném okamžiku Kanin ucítil, jak mu hlavou projíždí osten pronikavé bolesti a zůstává vězet v jeho spánku jako rozžhavená čepel. Trhl sebou a na chvíli mimoděk zavřel oči.

„Nechte ji,“ slyšel Aeglysse a vzápětí zjistil, že oběma rukama zase svírá vlastní uzdu. Zamžikal, stále sužován tepavou bolestí, a viděl, jak Wain otáčí koně a zařazuje se zpátky do průvodu. Všichni pokračovali v cestě, jako by se nic nestalo. Dokonce i desítky bojovníků z Kaninova vlastního klanu.

„Vystupte z kolony,“ zavolal na ně Kanin. Někteří k němu zvedli oči a than spatřil, že se v mnoha tvářích zrací pochyby, možná i strach. Někteří zakolísali, či se dokonce zastavili, takže zástupem projelo neklidné zavlnění.

„Pryč odtamtud, všichni,“ vykřikl Kanin. Nejdříve jeden či dva, pak deset, dvacet mužů vystoupilo z pochodujícího útvaru a zamířilo po rozbahněné trávě ke svému thanovi. Aeglyss tam dál stál a s krutým úsměvem na tváři je pozoroval.

„Nevšímejte si ho,“ řekl *na’kyrim* vojákům. „Víte, kam jdeme a proč. Víte, kde se běh osudu rozhodne.“ Téměř šeptal, přesto Kanin slyšel jeho slova i přes dusot nohou. Cítil drtivou váhu příkazu, který v nich byl obsažen, ohromnou vůli, kterou byla prodchnuta. Poprvé plně pochopil, že se Aeglyss opravdu změnil v něco víc, než býval.

„Ani se nehněte!“ zvolal Kanin. Uvědomoval si, že z jeho hlasu zaznívají obavy. „Neprotivte se svému thanovi!“

Někteří vojáci se už od něj odvraceli. Další váhali a rozpačitě hleděli na něj, na Aeglysse či své kamarády. Rozhněvaný Kanin se zavrčením nasměroval koně k Aeglyssovi.

„Jestli si myslíte, že si můžete uzurpovat mé pravomoci…“ začal, ale *na’kyrim* se už vracel zpátky do čela kolony.

„Pravomoci tady má vaše sestra, thane, ne já. Wain! Ukaž mu to!“

Netečnost, kterou spatřil ve Waininých očích, když zastavila koně a podívala se na něj, definitivně zlomila Kaninovo odhodlání. Nikdy mu nepřipadala tak bez života, tak prázdná.

„Zařaďte se zpátky,“ vykřikla. „Pokračujeme do Kan Avoru.“

Vojáci udělali, co jim nařídila, a Kaninovi chyběla vůle zpochybnit v jejich přítomnosti Wainin rozkaz. Chvíli pozoroval nesourodý houf, který ho míjel, a pak otočil koně. Bolest v jeho hlavě polevovala, ta v srdci nikoliv.

Igris a ostatní členové gardy se k němu přidali, ale Kanin ujížděl zpátky k armádě, aniž by jim věnoval pozornost. Viděl Shraeve a dvě desítky jejích havranů, jak je pozorují − připomínali hejno svých ptačích jmenovců věnující se mršině. A opravdu měl pocit, jako by cosi umíralo, i když nevěděl co.

Když se k nim přiblížil, vyrazili Inkallimové za Aeglyssem, Wain a jejich různorodou společností. Shraeve se na Kanina jízlivě usmála a pokynula mu hlavou, když ho míjela, ale on si jí sotva všiml. Jeden člověk ovšem zůstal stát, Kaninovi přímo v cestě − Cannek, inkallimský Lovec, se dvěma mohutnými psy po boku.

„Máte chvíli čas, sire?“ zeptal se Cannek.

„Teď ne.“ Kanin trhl otěžemi, aby udržel neklidného hřebce mimo dosah psů. V tuto chvíli nebylo nic, o čem by chtěl s nějakým Inkallimem mluvit.

„Ach, jaká škoda,“ zvolal Cannek. „V tom případě vám řeknu jen tohle − pokud si někdy budete chtít o tom míšenci promluvit, najdete ve mně pozorného posluchače. Nezapomeňte na to.“

Kanin se na muže z výšky zdráhavě zahleděl. „Co to má znamenat?“

„Jen že by se mohl ukázat být zajímavým předmětem rozhovoru. Shraeve, náš nelítostný havran, ho bezpochyby za zajímavého považuje.“ Cannek provázel pohledem mizející velitelku. „Já také, i když možná jiným způsobem.“

„Teď není čas hrát hry a mluvit v hádankách.“

„Ach, tohle není hra, thane. Ani zdaleka. Jen mi některé věci připadají podivné, to je všechno. A nejsem sám. Zdá se mi, že se ve chvíli, kdy se objevil ten *na'kyrim*, prudce změnila nálada. Nepřipadá vám? Ve vzduchu se vznáší jistý vražedný hlad, vznětlivost − větší, než by člověk dokonce i u takovéto armády čekal. A pak jsou tu ty neklidné sny. Domnívali jsme se − Fiallic i sám moudrý Goedellin − že míšencovým úkolem je zajistit od lesní rasy podporu pro naši věc. Že ho má vaše sestra pod kontrolou. Ale teď… je mnohem méně jasné, kdo koho ovládá. A slyšel jsem, že jsou jeho nepřirozené schopnosti mnohem méně zanedbatelné, než jsme si kdysi mysleli. Podle toho, co se povídá, se mu podařilo pokořit Temegrina.“

Kanin upřeně hleděl na Inkallima. Cannek složil ruce na prsou a rukama sevřel nože, trčící mu z pouzder u zápěstí. Tvářil se samolibě, skoro arogantně. Ale jeho pohled byl vážný.

„Jsem inkallimský Lovec, thane. Je součástí mé povahy, mé výchovy, vidět věci, které možná neexistují, obávat se zrady, spiknutí. Názorových neshod. Řekněte mi − opravdu vidím věci, které nejsou?“

„Kam má Shraeve namířeno?“ zeptal se Kanin tiše.

Cannek vrhl krátký pohled za odcházejícími inkallimskými Válečníky.

„Jejím úkolem je dohlížet na míšence. A − odpusťte − i na vaši sestru. Nejste sám, kdo si přeje, aby byla Wain v pořádku, víte? Naši velitelé jsou zvědaví. Jsou si mnohem méně jistí než ještě před pár dny, zda je Aeglyss… důležitý či nikoliv. Možná Shraeve sleduje i své vlastní zájmy. Myslím, že vždycky trpěla přílišným nadšením pro ty největší zvraty a změny osudu.“

Kanin lehce pobídl koně dopředu. Cannekovi psi obrátili hlavy a s divokou, dravou pozorností sledovali, jak odjíždí.

„Nemám náladu na debaty,“ zabručel Kanin.

„Jak si přejete,“ slyšel pronášet Canneka za sebou, jako by celá věc nebyla důležitá. „Pokud byste ji dostal, bezpochyby mě snadno najdete.“

*

Kanin prožil zbytek dne v jakémsi snovém stavu. Kolem něj se dávala armáda trhaně do pohybu. Oddíl za oddílem mířil pryč od Glasbridge a cestou rozrývaly pole a cesty nohama, koly vozů i kopyty. Kanin se jimi nechal vléci. Jel mezi svými vojáky jako plovoucí vrak unášený proudem války. Jen velmi vzdáleně vnímal vesničky, chalupy a mlýny, které cestou podél pobřeží míjeli, jako by jejich siluety nic neznamenaly. Stěží slyšel pulzující vzdechy vln narážejících na skalnatý břeh a křik racků nad hlavou.

Vzdaloval se od Wain, a i když mu to připadalo jako katastrofa, nevěděl, co jiného by mohl dělat. To osud mu odváděl sestru po stezce, kterou následovala − nevyhnutelný, nemilosrdný osud. Odváděl ji pryč právě tak, jako ho předtím okradl o možnost definitivně skoncovat s vládnoucím rodem Lannisu. Věděl, že nemá smysl horlit proti nelidské síle Černé stezky, uvědomoval si to ovšem pouze rozumem, nikoliv srdcem. Připadalo mu nemožné smířit se s faktem, že se osud vyjevuje prostřednictvím míšence, navíc takového, který sám zcela jistě postrádá jakoukoliv víru, jinou hnací sílu než vlastní přežití. Aeglyss. To byla skála, kolem které se vzdouval proud Kaninových myšlenek. Nedokázal se zbavit obrazu *na'kyrima,* vzpomínky na jeho odporný hlas.

Do Kolglasu dojeli za tmy. V ulicích stále ležela těla, z trosek se dosud kouřilo. Ve městě vládl chaos. Z domů byl vynášen majetek, na hlavním náměstí poráželi dobytek. Kanin to nenáviděl, stejně jako všechno ostatní toho dne. Někde před ním, někde na jihu, je čeká bitva, a právě po té teď toužil − po průzračnosti zabíjení. Ignoroval tlumené protesty svých vojáků a vedl je dál do noci.

* * *

Chlapec křičel, po každém šlehnutí následovalo kvílení mnohem pronikavější než předchozí. A po každém zakvílení, jak si Theor všiml, sebou koutek úst Ragnora oc Gyre lehce škubl. Oba muži − První z inkallimských Strážců tradic a nejvyšší than gyrských klanů − seděli naproti sobě u jídelního stolu a mlčeli. Zvuky provázející výkon trestu ztěžovaly rozhovor. Ragnor se snažil skrýt zjevný neklid tím, že se soustředil na jídlo, ale moc se mu to nedařilo.

Strážce tradic si nepotrpěl na nestřídmost, v jídle, pití ani v čemkoliv jiném, ať už měl sebevznešenějšího hosta. Na jednoduchých dřevěných podnosech dostali naservírovány pouze solené ryby, ořechový chléb a jablka, k tomu na spláchnutí vodnaté pivo. Bezpochyby to nebylo podle thanova gusta o nic víc než bití venku, ale věděl, co může čekat. Koneckonců to on se rozhodl vyhledat útočiště Strážců tradic. Kdyby toužil po luxusu, mohl Theora požádat, aby ho navštívil v jeho vlastním sídle dole městě.

Bolestivé výkřiky přešly do tlumeného vzlykání a pak utichly docela. Theor odsunul napůl snědený talíř stranou a opřel se do židle.

„Ten chlapec kradl a křečkoval jídlo. Možná i něco horšího."

„Horšího?" zeptal se nejvyšší than s ústy plnými pivem nasáklého chleba.

„Domníváme se, že chtěl ukrást i naše tajemství. Měl v pokoji schované peníze, které nejspíš pocházely z pokladnice Wyn-Gyre.“

Ragnor se usmál. Teď, když už nic nelítostně neútočilo na jeho sluch, nabyl zpátky značnou část své vyrovnanosti. „Obviňujete Orinna oc Wyn-Gyre, že se pokoušel špehovat inkallimské Strážce tradic, První?“

Theor s předstíranou nonšalancí pokrčil rameny. „Than o tom možná nic neví. Chlapec se mohl provinit jen krádeží. Není to podstatné. Byl potrestán. Buď se z toho poučí, nebo ne.“

„Řekl bych, že pro něj to podstatné je,“ zabručel Ragnor.

„Pokud má odolnost nezbytnou pro inkallimského Strážce, pochopí, že je osud slepý k jeho vině či nevině, stejně jako k jeho utrpení. Byl zbičován. Už je to pryč a nedůležité. Bude pokračovat ve svém učednictví a časem uvidíme, co pro něj osud nachystal. Pokud ještě někdy zradí víru, zemře.“

Nejvyšší than si říhl. Theor znechuceně svraštil čelo a odvrátil pohled. Ragnor nikdy nepředstíral dobré mravy, které mu nebyly dány do vínku. Stejně jako, alespoň v posledních letech, nepředstíral sympatie k Inkallimům, které necítil.

Ragnor vyprázdnil džbán piva a zadíval se do prázdné nádoby, jako by obsahovala nějakou nechutnou sedlinu.

„Vaše pivo se kvalitou vyrovná vašemu jídlu,“ poznamenal nejvyšší than.

„Možná byste měl navštívil Nyvea,“ navrhl Theor. „Pohostil by vás *narqanem.* Možná by vám přišel víc vhod.“

Ragnor postavil džbán na stůl a pokrčil rameny. „*Narqan* se dá pít. Nepovažuju ho za tak… odporný jako někteří jiní. Ale nemyslím, že to jsou Válečníci, s kým si právě teď potřebuji promluvit, nebo ano, První?“

„To nevím.“

„Samozřejmě že víte.“ Ragnor dal najevo lehké podráždění − na okamžik svraštil čelo, zkřivil ret. Takže se hněvá, pomyslel si Theor. Myslel si to, ale až dosud to nejvyšší than na své poměry dobře skrýval.

„Chci vám něco ukázat,“ pokračoval Ragnor. Odstrčil židli, vstal a smetl si z hrudi drobinky. „Doprovodíte mě?“

Theor se zamračil. „Kam? Myslel jsem, že si promluvíme tady.“

„Jen k vaší bráně.“

„Jsem starý muž, nejvyšší thane. Nelibuji si v procházkách ve sněhu.“

„Nebuďte paličatý, První,“ povzdechl si Ragnor. „Nejvyšší than gyrských klanů vás žádá, abyste se s ním kousek prošel, aby vám mohl ukázat něco zajímavého. Můžete mu přece vyhovět, ne? Nebo je i to na inkallimské Strážce dnes moc?“

Theor poslechl. Následoval Ragnora ven. Na svatostánek Strážců padal sníh stejně jako po oba poslední dny. K zemi se v hustých chomáčích snášely

velké, nadýchané vločky. Borovice, mezi nimiž se krčily hloučky budov, byly obtěžkané sněhem; tu a tam se nějaká větev zbavila svého bílého nákladu. Ze stezky, po které se První ze Strážců a nejvyšší than ubírali, odklidili uchazeči sníh, jinak by byla takřka neschůdná. Toto bylo v Theorových očích jedno ze dvou období roku, kdy byl posvátný okrsek Strážců nejpoklidnější a nejtišší. Sníh ho proměňoval v pokojné, klidné místo. Podobně jako se to stávalo v horkých, bezvětrných dnech uprostřed léta, kdy se pod borovicemi rozléval teplý vzduch a všechno bylo malátné a apatické.

Oba muži se plahočili po kamenité stezce, sevřené z obou stran hromadami špinavého sněhu. Za nimi kráčeli gardisté nejvyššího thana a Theorovi osobní strážci, ovšem ne tak blízko, aby mohli slyšet, co si říkají. Dřevěná brána v obvodové zdi posvátného okrsku byla otevřená. Ragnor se postavil doprostřed ní, čelem ven. Borovicemi porostlá krajina pod ním se pozvolna svažovala ke dnu údolí a do dáli se táhnoucímu Kan Dredaru. Hustě poletující vločky thanovo město dokonale zakrývaly.

„Bohužel nemůžete vidět tak dobře, jak jsem doufal," zabručel Ragnor.

„Nevidím skoro nic." Theor se nijak nesnažil skrýt špatnou náladu z toho, že sem byl přiveden.

„Myslím, že to, o co mi jde, vidět můžete. Podívejte se. Ne, tam ne. Na silnici vedoucí k jihu."

„Nejspíš nějaká tmavší oblast sněhové bouře."

„Skoro čtyři tisíce mých vojáků pochodujících na jih. To je to, co vidíte − jak dobře víte."

„Věděl jsem, že se sešli. Netušil jsem, že se už vydali na pochod. Není na to právě vhodné počasí."

„To není." Nejvyššímu thanovi docházela trpělivost. „Ani zdaleka na to není vhodné počasí. Než dorazí do Anduranu, může pět set z nich umřít zimou, vyčerpáním, hladem nebo se ztratit. Ale nemám moc na výběr, že?"

Theor se podíval na nejvyššího thana úkosem a pokrčil rameny. Otočil se a vydal se zpátky do nitra posvátného okrsku. Odněkud přispěchala s březovou metlou uchazečka − mladá dívka, která byla Prvnímu letmo povědomá, jejíž jméno ale neznal. Kráčela pozpátku před ním a odmetala z cesty čerstvě napadaný sníh.

„Dívej se, kam šlapeš, děvče. Jestli tak budeš pokračovat, za chvíli spadneš."

Slyšel Ragnora, jak za ním dusá.

„Těžko jsem mohl nechat své vojáky sedět v Kan Dredaru a zbytečně brousit meče," zavrčel than všech thanů. „Ne ve chvíli, kdy polovina mých lidí odešla o své vůli na jih. Víte, že jsme museli zavřít jednu z mých železářských dílen, protože v ní nezbylo dost pracovníků?"

„To jsem nevěděl, ne," řekl Theor.

První odvedl nejvyššího thana zpátky na malé nádvoří, kolem kterého byly seskupeny kanceláře Strážců. Uprostřed, v místě bičování, ještě stále visela pouta. Sníh kolem nich se červenal krví, jako by někdo vylil barvu na plátno.

„Nyve mi nedal mnoho jiných možností než vyslat armádu na jih. Vlastně mi nedal vůbec žádnou, řekl bych. Ne potom, co Válečníci vytáhli do boje."

„Do záležitostí Válečníků se nepletu, nejvyšší thane. Nejsem v situaci, kdy bych mohl zpochybňovat Nyveovo jednání. Nikdo není, ledaže byste našel jednoho z jeho vlastních velitelů, který by byl ochoten se s ním utkat v boji o jeho pozici. Úkolem Strážců je…"

„Ach, nebuďte směšný. Neurážejte mě."

Theor si hněvu nejvyššího thana nevšímal. Z výdejního okénka po straně nádvoří, pod dřevěnou markýzou, vycházela pára. Stála u něj dvojice mladých inkallimských Strážců a v rukou svírala horké hrnky.

„Podívejte," ukázal Theor. „Ohřívají tam mléko. Už léta jsem neměl horké mléko s medem. Dáme si?"

Ragnor vyloudil neurčitý zvuk − napůl zaúpění, napůl zavrčení, ani vzdáleně nadšené − ale vydal se křupajícím sněhem za Theorem. Theor mávl rukou a oba Inkallimové se odšourali pryč. Obsluhující žena nalila naběračkou do hrnků hustou bílou tekutinu a podala je Prvnímu a nejvyššímu thanovi, pak ustoupila zpátky do zatuchlé tmy uvnitř a zmizela jim z očí.

Theor pil a při tom pozoroval poletující nadýchané vločky. Opravdu měl rád mléko s medem. Realita se nedala úplně srovnat s požitkem, na který si pamatoval, ale i tak to nebylo špatné. Ze střechy sklouzl převislý sníh a s žuchnutím dopadl na nádvoří. Ragnor oc Gyre nepil.

„Klany Haigu mohou postavit do pole dvakrát tolik vojáků než my," řekl tiše. „Ba víc."

„Vojáků, ano," přikývl Theor. „Nepochybuji, že máte pravdu. Ale vrhne se do boje i jejich prostý lid? Mohou obstát proti našim tisícům, kteří s planoucím srdcem, s vírou, jež v nich žhne, vyrazili bojovat za naši věc?"

Ragnor si přičichl ke kouřícímu hrnku a váhavě usrkl. Vzápětí stáhl tvář odporem a vylil jeho obsah do sněhu u svých nohou.

„Jsou změkčilí. To všichni víme. Ale jsou příliš silní, Theore. Podceňujete Gryvana oc Haig. Možná je lenivý a pomalý, ale jenom jako medvěd, který procitá ze zimního spánku. Když ho budete dost popichovat, urve vám ruku. Co si Lovci mysleli, když nechali zabít thana? Gryvan možná nebyl právě Lheanorovým obdivovatelem, ale nebude nečinně přihlížet, jak zabíjíme jeho leníky. Pokud nás vy − a Nyve a Avenn a všechny ty tisíce prostých lidí, z nichž jste tak nadšen − zatáhnete do neomezené války s klany Haigu, dříve nebo později skončíme s Gryvanovou nohou na hrdlech."

„To nemůžete vědět.“

„Ne, samozřejmě to nemůžu *vědět.* Ale *myslím* si to. Používám při pohledu na svět trochu hlavu a rozum a myslím, že se dá toto vyústění očekávat.“

„Budoucnost není záležitost rozumu.“ Theor se unaveně usmál. On i jeho kolegové První věděli, že Ragnorova oddanost neúprosné víře Černé stezky není taková, jaká by měla být. Od chvíle, kdy Vana oc Horin-Gyre zajala jeho posla, si také byli vědomi, že nejvyšší than podlehl falešné představě, že s klany Haigu je možná nějaká dohoda. Teď slyšel, jak se Ragnor vlastními ústy usvědčuje.

„Co se zdá být rozumné, není důležité,“ pokračoval První. „To přece víte. Osud může rozum naprosto ignorovat, odvrhnout i postavit na hlavu. Běh Černé stezky neurčuje rozum, úsudek lidí nebo cokoliv, co ve své omezenosti nazýváme logikou či myšlením. Je určen příběhy zapsanými v Knize Posledního boha. Je určen tím, co v ní bůh předpovídá.“

Nejvyšší than si s pevně stisknutými rty prohlížel své holínky z jemné kůže. Theor věděl, že není tak hloupý, aby se pokoušel zpochybňovat základní prvky víry. Ragnor nikdy nebyl hloupý. A když byl mladý, byl plný energie a touhy. Že se postupem let změnil, bylo důvodem k lítosti, nikoliv k zášti nebo hněvu. Bylo to, jak to být muselo. Osud rozhodl, že po tuto krátkou dobu se budou cesty klanu Gyre a Inkallimů ubírat poněkud rozdílnými směry. Nebylo to podstatné. Jednoho dne − letos, příští rok, za tisíc let − budou všichni a všude kráčet jen po jediné cestě, po Černé stezce.

„Odvolejte své havrany, První,“ řekl Ragnor. „O nic jiného nežádám. Pro dobro nás všech. Temegrin si stěžuje, že si Válečníci a Strážci tradic uzurpovali na jeho úkor roli velitelů armády. Cokoliv, co vzájemně odcizuje Gyre a Inkallimy, přece škodí víře, nebo se mýlím?“

„Slyšel jsem, že Temegrinovy rady byly shledány neuspokojivými. Při každé příležitosti se snažil potlačit přání vašich lidí, jejichž srdce nevolají po takové umírněnosti, nýbrž po očistném rozhodnutí osudu. Možná jste měl vyslat jiného ze svých velitelů, někoho… horlivějšího. Ledaže byste jeho opatrnost schvaloval, samozřejmě.“

„Poslal bych do pole každého muže, kterého mám, abych zabránil Gryvanovi projít Údolím kamenů sem na sever, ale pokud se mě budete snažit přimět − přinutit hrozbami − k tomu, abych válčil v údolí Glas, před Kolkyre nebo pod hradbami Vaymouthu, pak neuspějete. Nechte si těch pár tisíc, ať se přidají k jatkám, která Nyve pro naše lidi tam dole chystá, ale nedovolím, aby naše klany promarnily poslední lidské životy ve snaze dosáhnout nemožného.“

„Nemožného?“ zamumlal Theor. „Nevíme, co je a co není možné, nejvyšší thane. Nikdy to nemůžeme vědět. Základní vlastností osudu je nás překvapovat.“

IV.

Magrayn každých pár dní Torquentina koupala. Do sklepa, kde přebýval, nejdříve nanosili mísy vody, provoněné bylinami a parfémy, pak nádobky s mastmi a oleji. Všichni nosiči byli posláni zpátky do komplexu polorozpadlých budov nahoře; jen Magrayn zůstala a poklekla vedle obrovitého muže na jeho loži z polštářů.

Svlékla Torquentinovi šaty a odhalila jeho mohutné tělo. Jemnými, přesnými pohyby mu omyla skvrnitou kůži. Žínky, které používala, byly ty nejjemnější, jaké se daly ve Vaymouthu dostat. Zklidňující masti, které vtírala do masitých záhybů jeho trupu, byly ty nejdražší, oleje, jimiž ho potírala, ty nejvzácnější. Trvalo to dlouho a po celou dobu neprohodili s Torquentinem jediné slovo. Ve sklepení pod vaymouthskou Popelnou jámou panovalo ticho.

Teprve když bylo všechno hotovo, Torquentine znovu oblečený a žínky, mísy a nádobky odneseny, upřel Torquentine na svou vrátnou láskyplný, jednooký pohled. Jeho napuchlá, zjizvená tvář měla daleko do dokonalosti, ta její byla ale nedokonalá ještě víc. Z nosu jí zbyl znetvořený pahýl, tvář hyzdily rudé skvrny.

„Děkuji,“ řekl Torquentine.

Magrayn se jen usmála − nesouměrně, protože než královská hniloba ustoupila, zasáhla její lícní svaly a rty.

„Dostal jsem chuť na citronové koláčky, Magrayn. Víš, které myslím?“

Přikývla. „Někoho pro ně pošlu.“ Ta slova byla nezřetelná, jako by měla jazyk opuchlý po včelím bodnutí.

„Sladká Magrayn. Bez tebe bych byl ztracený. Teda, ne doslova ztracený.“ Torquentine se uchechtl a ukázal masitými prsty k nízkému stropu. „Mám to štěstí, že vždycky bez nejmenších pochybností vím, kde jsem, protože nikdy nejsem jinde. Dovol, ať políbím ty něžné ruce.“

Postupně jemně přitiskl rty na hřbety obou Magrayniných rukou. Vyklouzla z místnosti. V její nepřítomnosti se Torquentinovo jedno zdravé oko brzy zavřelo. Složil si ruce na mohutném břiše a pobroukával si úryvky jakési melodie. Popěvek slábl a slábl, až utichl docela. Hlava s podbradkem klesla dopředu, jen aby sebou při Magraynině příchodu prudce trhla vzhůru. Vrátná nesla mísu, zakrytou plátěným ubrouskem.

„Jemmin šel pro ty citronové koláčky," oznámila, když si klekla na polštář vedle svého pána. „Ale prozatím jsem přinesla tohle."

Sundala ubrousek a zvedla mísu tak, aby Torquentine viděl její obsah. Usmál se.

„Zavařované hrušky," řekl, když jednu z mísy vytáhl.

„Drožkář je poslal z Hoke."

„Ten člověk ví, jak potěšit," prohlásil Torquentine. Vsál do úst kousek hrušky a na rtech se mu zaleskla lepkavá šťáva. „Poslal s nimi i nějaké zprávy?"

„Gannovi vrazi jsou mrtví a jejich vrah taky. O žádném svědkovi se nemluví. Lidé samozřejmě klábosí a tlachají, ale naživu už není nikdo, kdo by mohl spojit Gannovu smrt s Drožkářem nebo přes něj s námi. Nikdo kromě Stínové ruky, samozřejmě."

„Ach, znám tě příliš dobře, drahá Magrayn." Torquentine jí pohrozil prstem. „Slyším ve tvém hlase obavy. Myslíš, že jsem jednal neuváženě, když jsem přijal tento úkol?"

Magrayn pokrčila rameny. „Je to nebezpečné, to je všechno. Lidé zbystří, když zemře někdo jako Gann nan Dargannan-Haig. Začnou být zvědaví."

„Máš samozřejmě pravdu. Možná jsem měl Stínovou ruku tentokrát odmítnout, ale je to mocný přítel. A čím víc toho ode mě žádá, tím více můžu já chtít od něj. Dal mi Ochana, ne? Ochana Kuchaře! Co je to za člověka, který si dá tak dětinské jméno?" Vybral si další kousek hrušky. „A než to řekneš, má drahá, vím, že Ochan není rovná výměna za Ganna, ale ne každý obchod musí být hned zpočátku výhodný. Slibuji ti, že časem sklidíme bohatou úrodu. Jsme teď jedna ruka se vznešeným kancléřem."

Magrayn se tvářila pochybovačně, ale mlčela. Položila mísu s hruškami na Torquentinovo široké břicho a pomalu začala přecházet místností a rozmisťovat nové svíce náhradou za ty, které během posledních hodin dohořely. Zapálila knot aromatické olejové lampy. Vzduchem se začala šířit sladká vůně.

Torquentine si olízal šťávu z prstů.

„Máš nějaké další zprávy, které by mohly zaplašit nudu?" zeptal se.

Magrayn se vrátila k němu.

„Melmon Thyr si stěžuje. Říká, že mu všechno to válčení na severu zničilo obchod. S armádami přesunujícími se po silnici nahoru a dolů je pro jeho poháněče mul příliš riskantní putovat do Varské pustiny a zase zpátky. Jednoho už zjevně chytila projíždějící hlídka Haigu. Zmrskali ho a uvěznili v Kilvale za pašování."

Torquentine si odfrkl. Držel si před okem plátek broskve a velmi podrobně ho zkoumal. „Melmon nejspíš doufá, že mě obměkčí, že mu slevím z toho ubohého pramínku mincí, který mi od něj přitéká do trezoru."

Magrayn pokrčila rameny.

„Jindy býváš hovornější, má drahá," poznamenal s úsměvem Torquentine. „Ale to je jedno. Myslím, že tohle je hádanka, kterou mohu vyřešit sám. Máme v Kilvale toho kupce se stavebním dřívím. Toho, jehož bratranec slouží u městské stráže."

„Thuna."

„Ať vykoupí Melmonova muže ze žaláře. Řekněte mu, že bude v pravý čas odškodněn. A vzkažte Melmonovi, že od něj očekávám v podnikání trochu více představivosti. Pokud mu jdou obchody s těmi bandity v pustině mizerně, ať si najde jiný prostor k sebeuplatnění. Nebudu od něj letos očekávat o nic menší výtěžky ze svého podílu na zisku než loni."

Podal mísu zpátky Magrayn. Ve vrstvě sladké tekutiny tam bezútěšně ležel poslední kousek zavařené hrušky.

„Tady máš, odnes to, než se přecpu. Melmon má samozřejmě pravdu. Pro obchody není nic horšího než tyhle boje. Vytváří příliš velkou nejistotu; až moc znervózňují lidi. Všichni jsou podezíraví a ostražití." Smutně zakroutil hlavou. „Podrývají důvěru."

„Zdá se, že nikdo neočekává, že by měly ještě dlouho trvat," řekla Magrayn, zatímco otírala ubrouskem okraj mísy.

„Možná ano, možná ne. Nikdo nevěřil, že se Černá stezka dokáže dostat až k Anduranu, a podívej. Nikomu taky nepřišlo na mysl, že by mohla dosáhnout svými chapadly až do nitra Věže trůnů a skoncovat se starým Lheanorem. Myslím, že je nebezpečné dělat ukvapené závěry. Lidé se stali až příliš lenivými a změkčilými, pokud si myslí, že je možné Černou stezku snadno porazit. Mimochodem, podařilo se ti zjistit, co se stalo s dětmi Kenneta oc Lannis-Haig?"

„Objevily se v Kolkyre. Říká se, že s sebou přivedly Kyrininy a *na'kyrimy.* Podle toho, co jsem naposledy slyšela, ten chlapec − nynější than − zase zmizel. Dívka zůstává podle všeho v Kolkyre."

„Aha. Takže nic moc zajímavého. Opravdu není nic, co by mi poskytlo látku k přemýšlení?"

„Zítra je Závod otužilců," odpověděla Magrayn.

„Ach ano." Torquentinův výraz se trochu projasnil. „Ten vždycky slibuje zisk. Víme, kdo vyhraje?"

„Myslím, že šanci mají asi tři nebo čtyři. Letos je to nejisté."

„Škoda. Čím větší jistota panuje, tím víc se dá získat, když výsledek zvrátíme. No, nevadí. Když nic jiného, davy se nám postarají o zábavu. Kolik našich malých darebů vyrazí zítra do práce?“

Magrayn zvedla oči ke stropu. Její zdeformované rty se pohybovaly, jak v duchu počítala jména.

„Třináct,“ řekla po chvíli.

„Dobrá, dobrá. Měli by se postarat o spoustu štípnutých peněženek a odlehčených kapes. Běž se podívat, jestli už dorazily ty citronové koláčky. Musím na ně pořád myslet.“

Magrayn odešla. Torquentine ještě dlouho poté upíral pohled na dveře, které za sebou zavřela. Pak se zhluboka nadechl a odříhnul si.

„To není dobré,“ zamumlal si pro sebe, sám jen s polštáři, světlem svící a nehybným, sladkým vzduchem. „Změkčilí a líní. Z toho nevzejde nic dobrého…“

* * *

Závod otužilců byla tradice sahající víc než dvě stě let nazpátek. Existovala spousta vzájemně si odporujících historek o tom, jak vznikla, v těch dobách, kdy byly klany ještě mladé, ale všechny se shodovaly na jménu, jímž se pyšnil vítěz prvního závodu − Hedrig zvaný Ryba. Každý rok byla vyrobena a jako cena poskytnuta mísa z masivního stříbra a každý rok byla ozdobena obrazem skákající ryby. Výrobu této trofeje střídavě platily tři cechy a sám nejvyšší than. Ať ovšem nesl náklady kdokoliv, vždy byla známa prostě jako Hedrigova mísa.

Letos připadla povinnost dodat cenu Gryvanovi oc Haig. Nejvyšší than nevyhnutelně nechal praktickou stránku věci na svém kancléři. A Mordyn Jerain zase přenesl tento úkol na svou ženu, přičemž jí nezapomněl vyřídit Gryvanův jediný pokyn v této věci − má to být nejoslnivější, nejdražší mísa, jaká kdy byla pro závod věnována. Tara ho vzala za slovo. Tremannor, považovaný za nejlepšího stříbrotepce ve Vaymouthu, strávil nad touto zakázkou celé měsíce.

Teď, v samotný sychravý den závodu, jela Tara Jerain na své nejlepší hnědé klisně za vozem dopravujícím mísu, za strážemi a Tremannorem samotným. Mířili k velkému dřevěnému pódiu na břehu řeky Vay. Taru doprovázel dobrý tucet sloužících; za nimi následovalo několik řad členů vaymouthské městské stráže. V čele celého průvodu jel samotný nejvyšší than. Pro dnešní podívanou si oblékl široký karmínový plášť, splývající přes

boky statného bílého koně, který thana nesl. Jeho cestu davem doprovázely obdivné, vzrušené výkřiky.

Během posledního půlstoletí se stal Závod otužilců jednou z událostí, které dávaly každému roku ve Vaymouthu strukturu a řád. Bylo to poslední vzdorné vyjádření nenasytného hladu města po aktivitě, než se vlády nad ním pevně zmocní kratší dny a delší noci zimy. Během uplynulého týdne vyrostlo před městskými hradbami, na severním břehu Vay, provizorní město. Podél široké, hnědé řeky se tísnily stany, připomínající les hub vykukujících ze země. Obchodovalo se tu s koňmi a dobytkem i kožešinami nejrůznějšího druhu a kvality. Rybáři rozhazovali v řece sítě a úlovky prodávali u stánků, a dokonce i ze svých zakotvených člunů. Z velkých kotlů se naběračkou nalévalo sladké svařené víno. Navzdory rozmarům počasí v této roční době přitáhla událost lidi až z Drandaru a od dalekých břehů Nar Vay. V uplynulých letech sem přicházeli mnozí dokonce i z jižně položených zemí Dargannan-Haigu, ale zkáza klanu dosud postrádajícího vůdce učinila silnice vedoucí do Hoke a z něj pro poutníky velmi nebezpečnými. Tak jako tak by asi letos nebyli vítanými hosty.

Tara nikdy neměla Závod otužilců ráda. Davy byly na její vkus příliš hlučné, způsoby příliš drsné a nevázané. Dnes večer, jakmile se urození a mocní vrátí do svých paláců ve městě, vypuknou mezi stánky a stany mohutného ležení − pokud se dalo soudit podle nedávných Závodů otužilců − opilecké šarvátky, dojde k ubohým, bezvýznamným úmrtím. Vzrušení z událostí uplynulého dne společně se ztrátou těžce vydělaných peněz v hloupých sázkách a nevyčerpatelnou zásobou silného pití jako by nakonec vždycky musely vyústit v podobné výstřelky. Prozatím ale vládlo pouze veselí a radostné očekávání věcí příštích.

Přihnal se houf dětí, křičících vzrušením a ponořených do vlastních her. Tara je pozorovala, jak běží kolem. Na okamžik se v ní vzedmula jindy potlačená lítost nad vlastní bezdětností. Dvakrát potratila Mordynovo dítě. Při ztrátě druhého skoro zemřela. Poté si Mordyn od ní vyžádal slib, že se o další už nebudou pokoušet. Zmocnila se ho taková bolest, strach a žal, že mu ten příslib dala skoro ochotně. Při těch vzácných příležitostech, kdy pomýšlela na to vzít slib zpátky, svou mysl před touto myšlenkou raději rychle zase uzavřela.

Dlouhé dřevěné pódium, z něhož bude elita Vaymouthu přihlížet dění, už bylo přeplněné. Gryvan oc Haig a jeho žena Abeh vyšli po schodech nahoru, aby je vzápětí pohltil zástup obdivovatelů. Tremannor a jeho učni je s mísou následovali, provázeni užaslými vzdechy, a tu a tam dokonce i potleskem. Tara, tentokrát vděčná za to, že uniká větší pozornosti, vystoupala se svými sluhy za nimi.

Soutěžící − do jednoho samí svalnatí, mladí muži − stáli seřazeni na krátké, blátivé trávě na kraji řeky. Všichni byli až na barevné čapky nazí a vydatně potření husím sádlem, které dodávalo jejich bledé pokožce lepkavý, bílý lesk. Někteří se už třásli zimou, sužováni ostrým větrem vanoucím od moře. Široká řeka před nimi byla temná a zčeřená, kropenatá malými, zpěněnými hřbety vln. Zdálo se pravděpodobné, že si Vay letos vyžádá jednu či dvě oběti a to jen přikrmovalo dychtivost vlnícího se davu. Řada městských strážných, mávajících s nestranným a nezaujatým zanícením holemi, držela masu diváků zpátky.

Z davu na pódiu vystoupil do popředí předák cechu vinařů. Rozvinul svitek a začal hlasitě vyvolávat jména všech účastníků. Každé bylo přivítáno pokřikem, ve kterém se mísilo nabádání k co největšímu úsilí v nadcházejícím závodu a předpovědi skličujícího nezdaru. Jakmile mistr cechu svinul svitek a stáhl se do ústraní, bylo na Gryvanovi oc Haig, aby vystoupil do popředí pódia. Po jeho boku stanul s kamennou tváří Kale, velitel jeho osobní stráže. Tara si nevzpomínala, že by někdy viděla, jak se ten muž usmívá. Pátral očima v davu s pohrdavým opovržením, jako si vždycky prohlížel všechno a všechny.

Gryvan držel v jedné ruce široký bronzový gong, v druhé malé železné kladívko. Ozvaly se výkřiky nabádající k tichu. Plavci se posunuli na samotný kraj řeky. Gryvan se otočil sem a tam. Zvedl gong do výšky, aby ho celé rozsáhlé shromáždění dobře vidělo. Vítr mu rozevlál plášť. V takových chvílích vypadá nejvyšší than jako král, přemítala Tara. Gryvan udeřil kladívkem do gongu, dav zaburácel a plavci se vrhli do kalných, valících se vod Vay. Závod otužilců začal.

Když se ze zástupu diváků rozeznělo všeobecné halasné povzbuzování, začaly služky roznášet mezi elitou shromážděnou na pódiu poháry s vínem a drobné pečivo. Tara Jerain z obojího přičinlivě ochutnala, aby pak mohla o pohoštění pronášet neškodné vtipy při nezávazné konverzaci, která se dozajista brzy rozproudí. Víno i pečivo byly dobré, ale nikterak výjimečné. V nápoji poznala narvayskou napodobeninu jemnějšího originálu z vinic kolem Drandaru.

„Ach, podívejte, jeden už jde ke dnu," pravila jedna z dvorních dam se smíchem v hlase.

Jeden z plavců se zjevně opravdu dostal do potíží. Otočil se k návratu dřív, než urazil aspoň čtvrtinu šířky řeky. Přemožen ledovou vodou i silným proudem ztěžka plaval, provázen stovkami urážlivých výkřiků ze břehu.

„Za takový výkon si dnes večer určitě nezíská přízeň žádné dívky," poznamenala Tara. Všichni se souhlasně zasmáli.

Když se nešťastník vyškrábal na blátivý břeh, zasypalo ho několik lidí jídlem a kamínky.

„Některé z vašich tradic jsou pro mě naprostou záhadou," pronesl někdo vedle Tary.

Ohlédla se a spatřila Alema T'anarcha, velvyslance království Dornach. Byl to pohledný muž, ale stejně jako mnoho obyvatel Dornachu občas náchylný k domýšlivosti, takže bylo těžké si ho oblíbit.

„Nejenom pro vás," odvětila Tara s letmým úsměvem. Nechtěla působit hrubě a odmítavě, ale vzhledem k současné náladě na Gryvanově dvoře by nebylo vhodné nechat se vidět při příliš dlouhém rozhovoru s tímto mužem. Vztahy s královstvím, nikdy příliš vřelé, klesly na bod mrazu ve chvíli, kdy Gryvan zjistil, že proti němu během Igrynovy vzpoury bojují žoldáci z Dornachu. Tara věděla, že se nejvyšší than rozhodl dovolit T'anarchovi účast na dnešní slavnosti až na poslední chvíli.

„Nevhodná k plavání, řekl bych," zabručel velvyslanec. „Mám na mysli tu studenou vodu."

„Ano. Předpokládám, že jste ve vašem království nikdy nemuseli vzít zavděk tak studenou zábavou."

„Ach, někdy u nás umí být chladno, mylady. Uprostřed zimy jsem už v Evanessu viděl i sníh."

Tara přikývla, rozhodnuta tímto rozhovor ukončit. Řekla dost, aby působila srdečně, ale ne tolik, aby na sebe upoutala pozornost přihlížejících. Velvyslanec se ale nedal tak snadno odbýt.

„Škoda, že tady nemůže být váš manžel. Na severu musí být ještě chladněji."

„Nejspíš ano," souhlasila Tara. Dávala si pozor, aby nedala najevo své podráždění. Alem T'anarch byl inteligentní, schopný muž. Musel si být dokonale vědom, že nikdo důležitý nebude chtít být viděn v jeho společnosti, když se nachází v takové nepřízni nejvyššího thana. „Pokud vám naše podnebí nevyhovuje, velvyslanče, měl byste možná požádat jednoho ze sluhů, aby vám přinesl trochu svařeného vína."

„To nebude potřeba. Řekněte mi − slyšela jste něco o tom, kdy by se měl kancléř vrátit? Ptal jsem se, ale nikdo mi nedokázal odpovědět."

Proud výkřiků přitáhl Tařinu pozornost zpátky k řece. Uprostřed olověných mas Vay, v houfu mávajících paží a nohou, byl nejspíš další plavec přemožen silným proudem a zimou. Od ostatních se oddělila jediná bledá silueta a řeka ji začala odnášet dolů. Plavcova hlava ve žluté čapce mizela a zase se objevovala. Na takovou vzdálenost se nedalo určit, zda ho řeka strhává ke dnu, nebo zda divákům jen vlny zakrývají výhled. Od břehu pod nimi vyrazil malý člun, v němž se dva statní muži oháněli vesly ve snaze

plavce dostihnout. Na základě dřívějších zkušeností se dalo odhadnout, že neuspějí. Někdy se těla nikdy nepodařilo najít.

„Ptám se jen proto, že se domnívám, že jeho hlas by teď byl velmi cenný," pokračoval Alem. „Chybí nám. Jako v těžkých dobách moudří lidé vždycky."

Tara se vždy neochvějně distancovala od záležitostí, které zaměstnávaly Mordynovu pozornost. Pracovala v odlišné oblasti, shromažďovala − někdy i vytvářela − pověsti, poskytovala dary na správných místech, pěstovala vztahy s obchodníky, hudebníky a cechovními mistry. Kromě těch vzácných příležitostí, kdy to její manžel považoval za užitečné, například při nedávném jednání s předákem zlatníků, se do thanových záležitostí nemíchala. Vyslanec to věděl. Proč se v ní tedy snažil vzbudit zájem o své až příliš dobře známé problémy?

„Jsem si jistá, že se manžel brzy vrátí," řekla s úsměvem. „Samozřejmě takové věci příliš nesleduji, ale zdá se, že nebude trvat dlouho, než se ta záležitost s Černou stezkou urovná."

Alem T'anarch lehce pokývl elegantní hlavou.

„Čas je vždycky srdcem věcí. A války − nebo její hrozby. Je ostudné, že je na severu třeba takového násilí. Násilí není něco, co by si moudří lidé přáli. Aspoň doufám. Ne, když existují způsoby, jak se mu vyhnout."

„Máte pravdu," řekla Tara. Udělala malý, rozhodný krok zpátky. „Omluvte mne, velvyslanče. Musím si promluvit s Abeh oc Haig. Slíbila jsem, že na její večerní sešlost v Bílém paláci zajistím nějaké hudebníky."

„Samozřejmě. Pokud uznáte za vhodné, zmiňte se o mém zájmu svému muži. Pakliže mu budete psát. Řekněte mu, že doufám, že than všech thanů bude brzy opět moci těžit z jeho moudrých rad."

Tara si razila cestu davem ke Gryvanově ženě a trochu se mračila. Byla na Alema T'anarcha rozzlobená, současně ji ale jeho náznaky znepokojovaly. Velvyslanec Dornachu měl zjevně starosti. V jeho snaze zapojit ji do řešení svých potíží se vznášel víc než jen náznak zoufalství. Možná se bál nenapravitelného rozkolu mezi svými pány v Evanessu a klany Haigu. Nebylo by to nic překvapivého. Mordyn nejednou Taře říkal, že se ještě dožijí války mezi Dornachem a Haigem. Pokud věděla, ozbrojený střet ale ještě nebyl na pořadu dne. Možná se Gryvan oc Haig nechal v nepřítomnosti jejího manžela unést svým odporem ke království.

Abeh oc Haig nadšeně přihlížela závodu. Služebné pro ni vpředu vyklidily prostor, aby jí nic nebránilo ve výhledu. Když se Tara objevila vedle ní, ani se neohlédla.

„Vidíte, kdo vede?" zeptala se Tara. Podařilo se jí předstírat alespoň určitý zájem.

„Moc dobře ne. Zdá se ale, že tři nebo čtyři plavci nechali ty ostatní vzadu.“

„Možná nás aspoň letos čeká závod až do samého konce,“ zabručela Tara. Loni porazil jistý mladý muž tak snadno všechny ostatní soupeře − včetně mladíka, jehož vítězství se, ne bez důvodu, všeobecně očekávalo − že zavládlo všeobecné zklamání, nemluvě o podezíravosti.

„Doufejme,“ souhlasila Abeh. „Sdělil vám Alem T’anarch, komu v tomto závodě věnuje svou přízeň?“

„Ne, mylady. Nesdělil. Předpokládám, že velvyslancova přízeň by tak jako tak poslala ke dnu každého plavce, na kterého by se upnula.“

Abeh se zasmála holčičím smíchem. „Dobře řečeno. Šíří kolem sebe v těchto dnech skleslost, kdekoliv se ukáže. Ach, podívejte. Další má potíže.“

Jednoho z plavců strhl proud. Měl ovšem štěstí − veslice se pohupovala na vlnách jen kousek pod ním a zdálo se, že ho proud nese přímo k její přídi.

„Ta mísa je působivá,“ poznamenala Abeh. „Udělala jste dobře, když jste pověřila tímto úkolem Tremannora.“

„Jsem ráda, že se vám líbí.“

„Mluvila jsem o tom včera v noci s nejvyšším thanem, Mysleli jsme, že byste si mohla promluvit s Tremannorem − dnes večer nebo zítra, jak chcete − a ještě jednou mu tlumočit náš dík. A sdělit mu, že doufáme a očekáváme, že když teď dosáhl tohoto vrcholu ve svém umění, nebude považovat za vhodné přijímat při příštích závodech další zakázky na mísy pro vítěze.“

„Samozřejmě.“ Tara lehce sklonila hlavu na znamení, že úkol přijímá. „Ovšem za čtyři roky nejvyššímu thanovi opět připadne úkol obstarat Hedrigovu mísu. Možná bych měla Tremannorovi doporučit, aby odmítal podobné zakázky řekněme… tři roky?“

Abeh se suše zasmála. „Pokud si přejete. V každém případě uvažujeme, že bychom mohli využít jeho služby ke zhotovení daru pro nového thana Kilkry. Mysleli jsme na řetěz, který by mohl nosit kolem pasu.“

„Pokud vím, Roaric oc Kilkry-Haig by nedokázal plně ocenit takové umění, jakým je Tremannarovo,“ řekla Tara.

„Samozřejmě že ne. Ten člověk by patrně nepoznal rozdíl mezi kamenem a rubínem, kdyby je před něj položili. Ale o to nejde.“

„Ne.“ Tara chvíli váhala, pak se rozhodla vydat na ošidnější půdu. „Nemyslíte, že je pozoruhodné, jak se jim podařilo dostat ke starému Lheanorovi? Podle toho, co se povídá, ho zabili při hostině přímo v jeho Věži. Slyšela jsem, že ta žena dokonce otrávila půlku služebnictva z kuchyně, aby pronikla k thanovi.“

Abeh znechuceně pokrčila nos a lehce popotáhla. Hovor o smrti, o čemkoliv důležitém, jenom naruší její soustředění na tento zábavný den. Ale

Tara věděla, že Abeh, Gryvanem i ostatními Lheanorova smrt otřásla. Nikoho ani nenapadlo, že by se Černá stezka dokázala ukrývat tak dlouho, tak hluboko a tak blízko srdci jednoho z klanů. Jakmile se pochmurná zpráva dostala do Vaymouthu, začaly čistky mezi služebnictvem ve všech palácích ve městě. Služky, kuchařky a čeledíni, kteří celá léta dobře sloužili, byli vyhozeni na dlažbu nebo ještě něco horšího, protože nedokázali uspokojivě odpovědět na nějakou otázku nebo nasadit dostatečně loajální, pokorný výraz.

To, čeho se obávala Tara, ovšem nebyla zrada uvnitř zdí jejího vlastního paláce. Ne, pocit, jako by žila zahalena neustupujícím stínem, jí dodávalo vědomí, že její muž je tam někde na severu, kde umírají thanové a číhají zrádci. Mordynovu ztrátu by nedokázala snést. Znamenalo by to ztratit hlavní důvod, který měla − který kdy měla − aby se chtěla ráno probudit. A neexistovalo nic, co by mohla učinit pro jeho bezpečný návrat. Mohla jen čekat, doufat a snít o dni, kdy se tento strach rozptýlí a on bude opět s ní.

„Už jsou skoro tam," vybuchla Abeh vzrušeně.

Daleko v řece byly jen tak tak vidět bledé siluety plavců, namáhavě se prodírajících vlnami. Taře ten pohled připomněl trosky v moři. Už byli skoro na opačném břehu. Nedalo se určit, kdo je v čele, ale soudě podle povzbuzování doléhajícího k nim od malého houfu diváků, kteří se shromáždili na druhém břehu řeky, to byl letos velmi těsný závod. Vítr zesílil a vrhal z hřebenů vln do vzduchu spršky vody. Pohupující se barevné čapky plavců se objevovaly a zase mizely. Dokonce i veslaři v záchranném člunu, kteří čekali, až budou moci odvézt vítěze zpátky a uvést ho k nejvyššímu thanovi, aby před vládcem poklekl a nechal si do rukou vtisknout mísu, dokonce i tito veslaři a kormidelníci byli na nohou a povzbuzovali. A jediné, na co byla Tara Jerain schopna myslet, bylo: Ach, co na tom záleží? Copak nevíte, že se právě teď dějí mnohem důležitější věci? Temnější věci? Věci, které by mohly vytvořit trhliny v tomto jasném, třpytivém, prázdném požitku?

V.

Nadechl se a vzduch ho zaškrábal a bodl v hrdle. Zamžikal a světlo vyslalo do prázdné dutiny jeho lebky ostny bolesti. Zvedl ruku a zmocnil se ho pocit, jako by byla ta paže cizí, jako by patřila někomu jinému. Mordyn Jerain, zvaný Stínová ruka, pomalu přicházel k sobě.

Pod hlavou cítil polštář, pod konečky prstů hrubé plátěné prostěradlo. Slyšel, jak se někdo pohybuje, šoupání měkkých bot na kameni. Oči se mu už nechtěly znovu otevřít. Hlava ho bolela.

„Mám žízeň," podařilo se mu zasípat.

„Wain, nalij z toho džbánu trochu vody," řekl někdo − muž − hlasem tak hebkým, tak mnohovrstevnatým, že si Mordyn mimovolně vzpomněl na tekutý med.

Pokusil se rozevřít víčka, ale neuspěl.

„Dovolte, ať vám pomohu," zazněl znovu ten hlas. „Musíte se posadit, jestli se chcete napít."

Pak ucítil na paži a na rameni ruce, které ho zvedaly. Někdo posunul polštář tak, aby se o něj mohl opřít. Bolest v jeho lebce nepolevovala.

„Kde to jsem?" zeptal se. „V Highfastu?"

Po těch slovech se rozezněl smích. Hlas, předtím tak vemlouvavý a bohatý, byl náhle napjatý, nervózní.

„V Highfastu? Ne, tohle není Highfast. Ani náhodou." Čísi prst zvedl Mordynovi víčko. V záblesku ostrého světla zahlédl bledou kůži a dlouhou, kostnatou ruku. „Rychle byste to zjistil, kdybyste otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe."

Z druhé strany postele mu kdosi jiný vtiskl do ruky pohár. Zvedl si ho ke rtům a s námahou vypil jeden dva doušky vody.

„Ublížíš mu, když budeš hrubý," řekla žena. Ta slova by mohla naznačovat soucit či výtku. Byla ovšem pronesena hlasem tak prostým citu, že neznamenala nic z toho. Šlo jen o chladné konstatování faktu.

Muž si odfrkl. „Je mu docela dobře. Spravili mu lebku."

Mordyn znovu zamžikal. Přiměl oči, aby se otevřely do pronikavého, bolestivého světla. Trhl sebou a vyhrkly mu slzy. Rozhlédl se kolem sebe. První, co spatřil, co upoutalo a udrželo si jeho pozornost, byl *na'kyrim*, který jeho pohled opětoval. Ten muž vypadal nemocně. Pokožku tváře měl skvrnitou a pohmožděnou, pod ní se zřetelně rýsovaly tvary a linie kostí. Pozoroval Mordyna s tak dychtivým hladem, že kdyby se kancléř mohl hýbat, odtáhl by se.

„Vítejte zpátky," řekl *na'kyrim* a usmál se způsobem, který Mordynovi připomněl pološílené, nemocné žebráky z Popelné jámy ve Vaymouthu.

Žena vzala Mordynovi z ruky pohár a znovu ho naplnila. Otočil hlavu, aby si ji prohlédl. Vypadala působivě − hladké vlasy, vzpřímený postoj prozrazující sílu. Na prstech měla prsteny, stovky dalších kroužků − mnohem praktičtějších − tvořily železnou vestu, navlečenou na podšité košili. Mysl Stínové ruky pracovala pomalu, jako by byla otupělá bolestí v hlavě. Musel se soustředit, aby si dokázal utřídit myšlenky. Ta žena byla silná a ozbrojená. Její hlas − aspoň to, co z něj doposud slyšel − byl zabarven přízvukem, který nedokázal přiřadit k žádnému z Pravých klanů. I když se to zdálo neuvěřitelné, mohla by patřit k Černé stezce?

„Anduran?“ zamumlal a otočil se zpátky k *na’kyrimovi.* „Jsem v Anduranu?“

„Ne.“ Bledá, vyzáblá hlava se zavrtěla. *Na’kyrim* se napřímil. Ukázal hubeným prstem na zeď. „Tohle je starší zdivo. Žádná Sirianova práce.“

Žena vrátila Mordynovi přeplněný pohár. Ruka se mu třásla. Při pití si lil vodu na hruď.

„Jste v Kan Avoru,“ řekla. „Jsem Wain nan Horin-Gyre.“

Kaninova sestra, vzpomněl si Mordyn okamžitě. Klan Horin tedy vyslal do této války to nejlepší, co měl. Kancléř haigských klanů se nemohl ocitnout v horší společnosti. Neměl tušení, jak se mohl dostat do tak absurdní situace. Vzpomínal si na kameny dlážděnou silnici vedoucí kamenitými horami a pak… už na nic. Mohl to být jen horečnatý sen, který mučil jeho mysl, zatímco tělo leželo někde daleko bezpečně v posteli?

Na’kyrim se nad něj opět s úsměvem sklonil a prohlížel si ho s pobavením šelmy. Tvář měl tak blízko, že Mordyn při pohledu na kůži protkanou žilkami a posetou modřinami s odporem ucukl.

„Ona se jmenuje Wain, kancléři, a já jsem Aeglyss.“ Přitiskl Mordynovi na tvář konečky bílých nehtů a Stínová ruka cítil, jak se mu napínají čelistní svaly a skřípou mu zuby. Čelem a pokožkou hlavy mu projelo zachvění, jako by se mu pod kůží hemžili červi. „Pamatujte si mé jméno, kancléři. Dobře se s ním seznámíte, protože je spousta věcí, o kterých si musíme promluvit, vy a já.“

Aeglyss se stáhl a Mordyn cítil, jak mu na čele vyvstává pot. V mysli mu omamně burácel neurčitý strach − jako vítr rozrážel okenice a neurvale se prohánělvnitřkem jeho lebky. Pohár mu vypadl z prstů, takže voda promáčela pokrývku na jeho břiše a boku. Musel sevřít ruce v pěst, aby se mu netřásly. Něco v tom míšenci ničilo všechnu sebekontrolu a schopnost jasného myšlení, kterých si Mordyn tak cenil. Zoufale toužil po něčem, co by mu mohlo poskytnout oporu, a tak se zadíval zpátky na Wain na Horin-Gyre.

„Mohu mluvit za Gryvana oc Haig,“ řekl, skoro zahanben napětím ve svém hlase. „Rád si promluvím s vámi i vaším bratrem; ale ne s tímhle *na’kyrimem.* Nevím, jak se dostal do vašich služeb, ale při poradách mocných nemá co dělat.“

Aeglyss se rozesmál, současně mdle i pronikavě. Wain mlčela. Její tvář připomínala nehybnou masku.

„Jste obětí nedorozumění, kancléři,“ řekl *na’kyrim.* Z jeho hlasu zaznívalo drsné pobavení. „Je to pro mě zklamání. Podle toho mála, co jsem o vás slyšel, bych se domníval, že pochopíte situaci rychleji.“

Mordyn se váhavě obrátil k Aeglyssovi. Nikdy předtím se neocitl tak blízko *na’kyrimovi.* Připomínaly jejich šedé oči vždycky střípky chladného

kamene? Byla jejich pokožka vždycky tak mrtvolně bledá? Cítil se objekt jejich pozornosti vždycky tak napaden, tak přemožen?

„Považujete mě za Wainina sluhu?“ zeptal se Aeglyss s křivým úsměvem. Natáhl k Mordynovi ruku a otočil ji tak, aby mu ukázal spodní stranu zápěstí. Manžeta jeho kabátce sklouzla kousek zpátky a odhalila napuchlou, strupatou ránu. „Přestal jsem být sluhou kohokoliv ve chvíli, kdy mi probodli ruce. Poučil jsem se tehdy, že sluha si nikdy nevyslouží nic než krutost. Věrnost je pro vás všechny, kterým protéká žilami čistá, ryzí krev, neznámé slovo.“

Spletl prsty tak, aby jimi vytvořil dvojitou pěst. Mordyn nedokázal odvrátit pohled, i když si to přál. Ten strach byl pořád tady, v jeho myšlenkách.

„Dovolte, ať vám to ukážu,“ zašeptal Aeglyss, pak hlasitě pronesl: „Wain. Thanova sestro. Poklekni přede mnou, drahá. Ukaž tomuto urozenému muži, do jaké míry jsem tvým sluhou.“

Mordyn koutkem oka spatřil, jak Wain dělá, co jí bylo nařízeno. Aeglyss se na ni ani nepodíval.

„Vidíte, kancléři? Chápete? Nebude to Horin-Gyre, s kým se budete radit. Není to Wain, kdo má váš život ve svých rukou. A není to Černá stezka, kdo tu vládne. Pojďte, něco vám ukážu.“

*

Kan Avor byl plný bláta, trosek a hniloby. Dřívější ulice se proměnily v promáčené stoky, po kotníky zanesené bahnem a rozkládající se vegetací. Některé budovy musely být kdysi honosné, ale pokud dosud stály, pomalu se rozpadaly a chátraly. Zdi, které se skládaly alespoň z několik navrstvených řad kamenů, byly poznamenány tmavými, plesnivými pruhy − ukazovaly, kam až dosahovaly Glaské mokřady v zimě, když byla hladina nejvyšší. Ale přehrada, která dala vzniknout velkému jezeru, teď byla samozřejmě pryč. Voda, kterou zadržovala, odtekla a cestou do moře zpustošila Glasbridge. Kan Avor, osvobozený ze svého vodního zajetí, tu zbyl pouze jako promáčená, rozkládající se kostra dávno mrtvého města.

Mordyn Jerain se belhal za Aeglyssem. Wain ho podpírala − bez její pomoci by nebyl schopen chůze. Každý pohyb hlavou vyvolával vlnu bolesti. Tělo měl slabé. Cítil se jako stařec.

„Nezastavujte se,“ zabručel Aeglyss. „Jestli zůstanete příliš dlouho stát, nejspíš uvíznete v bahně.“ Zasmál se pro sebe.

Na malém náměstí, obklopeném polorozpadlými domy bez střech, se lidé lopotivě snažili odstranit nánosy bahna, které tu zbyly po Glaských mokřadech. Kopali hluboko, až ke starodávnému dláždění, a při tom

odkrývali nejrůznější pozůstatky − střešní tašky, rozbité hrnce, dokonce i kosti. Bláto se v hromadách kupilo na okrajích náměstí. Vytékala z něj voda a tvořila na čerstvě odkrytých dlažebních kamenech špinavé louže.

Uprostřed prostranství ležela socha, rozlomená na dva kusy. Vypadala jako zobrazení vysokého, urozeného muže, ovšem byla tak oprýskaná, znečištěná a plná důlků, že se to nedalo určit s jistotou. Ať už měla velebit slávu kohokoliv, svému účelu už nesloužila − rozpadla se v půli, takže nohy a trup ležely odděleně a osamoceně.

Aeglyss se zastavil vedle hlavy padlé sochy. Jak se dotýkal popraskaného kamenného čela, vypadal skoro melancholicky.

„Nevím," zamumlal *na'kyrim*, jako by odpovídal na nějakou nevyslovenou otázku.

Mordyn se musel celou vahou opřít o Wain. Nenáviděl takovou zranitelnost, ale svaly a kosti ho neposlouchaly. Bylo mu zle.

„Kdo jsou ti lidé?" zeptal se Stínová ruka.

Aeglyss zvedl hlavu a rozhlédl se po náměstí. Na okamžik vypadal zmateně, jako člověk, který se náhle probudil a tak úplně neví, kde je. Kolem proklopýtala žena s proutěným košem plným bláta na zádech. Aeglyss ji pozoroval, jak ho vyprazdňuje, otáčí se a vrací se pro další náklad.

„Nevím. Ach, je to důležité? Jsou to… přívrženci, jestli chcete." Znovu se zasmál tím svým přerušovaným, trhaným způsobem. Podle toho, co Mordyn viděl, byl naprosto šílený.

„Pojďte," řekl *na'kyrim.* „Tohle jsem vám nechtěl ukázat. Tedy ne jenom tohle. Dokážete vyjít po schodech, vážený kancléři?"

Mordyn začal vrtět hlavou, ale pronikavá bolest ho odradila od pokračování.

„Ne," zasténal.

„Zkuste to. Kvůli mně. Musíte to vidět na vlastní oči. Každý musí."

Wain pomohla kancléři následovat Aeglysse. Kráčeli mezi troskami, pryč od náměstí. Mordyn tu a tam zahlédl nezřetelné postavy. Byli to muži a ženy, lidé i Kyrininové, kteří kopali, sbírali, hlídali nebo prostě jen stáli a hleděli vzhůru k obloze nebo na naklánějící se zdi a věže s rozpadlými vrcholy. Mordyn neviděl účel ani smysl v tom, co viděl, a nedokázal určit, zda je chyba na jeho straně nebo na straně světa.

Dorazili k pásu osaměle stojící zdi, asi třicet nebo čtyřicet kroků dlouhému. Ať už kdysi spojovala nebo střežila jakékoliv budovy, byly pryč, rozpadlé v sutiny. Byla opatřená střílnami a vzhůru k cimbuří vedlo opotřebované schodiště. Aeglyss se vydal vzhůru a pokynul Mordynovi, aby ho napodobil.

„Nemůžu," zamumlal.

„Samozřejmě že můžete,“ vyštěkl *na’kyrim* podrážděně. Zastavil se v půli schodů a otočil se. „Dokážete to. Jste silnější, než si myslíte. Zvedněte nohu. A pak krok za krokem. Nejste tak unavený; nejste tak slabý. Pojďte nahoru, kancléři.“

A Mordynovo vyčerpání polevilo. Bolest v jeho hlavě ustoupila; pořád byla tady, ale uzavřena za jakousi ztišující bariérou, díky které trýznila někoho jiného, nikoliv jeho a nikoliv teď. Wain ho držela za loket a pomáhala mu vzhůru po schodech. Stoupal po nich, aniž by je vůbec cítil pod nohama. A pak už stál na vrcholu osiřelých hradeb a do očí ho bodalo bledé světlo. Trhl sebou.

„Podívejte,“ řekl Aeglyss vedle něj. „Co vidíte?“

Kancléř se podíval a spatřil před sebou okraje zničeného Kan Avoru, rozplývající se bez zjevného přechodu v okolních mokřinách a polích. Šeď zřícených kamenů kousek po kousku ustupovala hnědi a zeleni bláta a trávy a černi stojatých tůněk. Před jeho zraky se jako šmouhy v dálce rozplýval nízký podrost, odlehlé stodoly a rolnické usedlosti; temná linie, sledující klikatý tok řeky. A dál vyvýšeniny − řady kopců a hor ztrácející se v beztvaré obloze.

„Co vidíte?“ zeptal se Aeglyss znovu.

Mordyn přimhouřil oči. Spatřil postavy pohybující se touto velkou, nezřetelnou krajinou. Malé skupiny lidí v polích, postupující po neviditelných pěšinách. Někteří jeli na koních, jiní šli pěšky. Někteří přijížděli na vozech, jiní kráčeli osaměle. Viděl jich tucet, dva, tři.

„Dokonce ani neví, proč přicházejí,“ zabručel Aeglyss. „Prostě přicházejí. Jsou jako… myslíte, že husy vědí, proč před příchodem zimy míří na jih? Nebo se jednoho rána prostě probudí a mají dojem, že musí odletět? Možná jejich srdce touží po slunci, které je opustilo, a ta touha je vynese do vzduchu a nasměruje k jihu, aniž by znaly účel toho všeho. Myslíte, že je to možné, moudrý kancléři?“

„Nevím. Nikdy jsem se nezabýval pohnutkami hus.“

„Cha. Ne. Proč taky. Jste jedním ze vznešených a mocných, samozřejmě. Nemusíte se zabývat takovými věcmi. Tak já vám řeknu, co si myslím, ano? Bude vás to zajímat víc?“

Mordyn na okamžik zavřel oči a odvrátil hlavu od *na’kyrima*. Bál se toho muže.

„Tihle poutníci nevědí, proč přicházejí,“ pokračoval Aeglyss. „Já ano. Já to vím. Přicházejí, protože mají své touhy a otázky a instinkty a přání; a protože já jsem na každou a na všechny z těch věcí odpovědí. Přicházejí, protože sluneční světlo k sobě bude vždycky přitahovat život, bez příčiny a bez porozumění. A já jsem tím světlem. Planu teď ve Sdíleném velmi jasně,

kancléři. Nevidí to, nechápou to, ale cítí to. Cítí příslib slávy nebo změny, smrti nebo míru. V hloubi srdce vědí, že se odehrává něco velkého a zvláštního. A tak přicházejí."

Mordyn se chystal sejít po krátkém schodišti. Zmocňovala se ho závrať. Ztrácel rovnováhu a cítil se obnažený a nechráněný.

„Zůstaňte," zašeptal Aeglyss a Mordynovo tělo uposlechlo dřív, než mysl stihla ten pokyn zaregistrovat. „Jsem ze všech stran obklopen nepřáteli, Stínová ruko. Svého vlastního druhu, vašeho druhu. Anainy. Musím se připravit. Musím mít přátele, kteří při mně budou stát. Musím mít štít a meč, abych se mohl chránit a zaútočit na ty, kteří se mě budou snažit srazit na kolena. Učím se dobře; pomalu, ale dobře. Existují jen přátelé a nepřátelé. Nic mezi tím. Musíte být mým přítelem, kancléři, nebo nebudete ničím."

Na'kyrim se otočil a zadíval se na dno rozlehlého údolí. Nápor kašle mu na chvíli schýlil ramena, pak se opět napřímil. Hřbetem kostnaté ruky si setřel ze rtů sliny. Jak se díval do krajiny, zračil se mu v očích jakýsi údiv či bázeň.

„Chtěl jsem, abyste to viděl. Abyste pochopil," řekl tiše. „Tady nevládne Černá stezka. Vládnu tu já. Nebo to, co ve mně plane."

*

Mordyna chvíli nechali sedět na mokrém kameni, zády opřeného o pahýl zhrouceného sloupu. Jeho vzpomínky, vnímání sebe sama, mizely a zase se vracely. Nebyl si jist, jak se sem dostal. Byla to jakási prázdná síň, jen z poloviny zastřešená. Pod prsty cítil vlhký mech, rostoucí v prasklinách dlážděné podlahy.

Slyšel hlasy, někdy jasně a zřetelně, jindy slabě, jako bouři zuřící daleko na obzoru. Blízko něj stáli lidé. Byla mezi nimi i sestra thana Horinu. Dívala se na něj, ale nepromluvila. Kolem ní se seskupili vojáci. Nejspíš její osobní stráž. Byl si takřka jist, že ženy gyrských klanů tu a tam mají vlastní stráž, podobně jako muži. Nebyl to jen hlad či bolest hlavy, co mu bránilo vylovit z paměti podobné útržky vědomostí. K jeho velkému znepokojení pracovala jeho mysl, statek, kterého si vždy nejvíc cenil, neukázněně a pomalu. Každá myšlenka se svíjela a unikala z jeho dosahu už takřka v okamžiku, kdy se začala formovat. Ve vzduchu tohoto páchnoucího, zkaženého místa se vznášelo něco, co nepřálo rozumu ani řádu.

Ne, řekl si. Je to pravda jen částečně. Může za to ten podivný, šílený *na'kyrim.* To on je zdrojem nerovnováhy, která tady všechno ovlivňuje. Nějak všechno poskvrňuje tím svým blouzněním. Mordyn měl pocit, jako by se ocitl

v nějakém bláznivém příběhu o oněch šílených dobách, kdy míšenci disponovali strašlivou mocí a utvářeli svět podle svých přání.

Přistihl se, že se pomalu sesouvá na stranu, že mu hlava klesá k rameni. Snažil se napřímit a při tom sténal bolestí, kterou mu pohyb způsoboval. V místnosti teď byli Kyrininové. Jeho nevyzpytatelný zrak je proměnil ve vysoké, rozmazané šmouhy. Kancléřem haigských klanů otřásl nával strašného děsu a odsunul do pozadí pocit bezmoci i bolest. Hrůza ustoupila, ale cítil se pak jako dítě, ztracené a zmatené, obklopené věcmi, kterým nerozumí.

Spatřil *na'kyrima*, tváří obráceného k Wain nan Horin-Gyre. Mordyn toužil zavřít oči a vytěsnit ty ohavné obrazy, ale byl jako přimražený. Odporný, jen zpola lidský Aeglyss se usmíval, šeptal cosi stříbřitým, sametovým hlasem a při tom držel ženu za bradu, zakláněl jí hlavu a bříškem prstu kroužil po linii jejích rtů. Působilo to obscénně. Pak *na'kyrim* otočil hlavu a zadíval se směrem k Mordynovi. Úsměv mu zůstal na rtech. Popukané, krvácející rty se roztáhly a odhalily zažloutlé zuby. Mordyn cítil, jak k němu opět natahuje chapadla děs.

„Zdá se, že máte hlad, kancléři. Mám vám někoho poslat pro jídlo?" Dokonce i když Aeglyss hleděl na Mordyna a hovořil s ním, nepřestával vulgárně hladit Wain prstem po hrdle. „Možná pro skopové. Rožní se venku."

Mordyn zamžikal. Nedokázal říct, zda má hlad, či ne, zda ta prázdnota, kterou cítí, vládne v jeho žaludku či srdci.

„Jdi a uřež pro našeho čestného hosta kousek masa, Wain," zamumlal Aeglyss. Přistoupil ke kancléři a dřepl si vedle něj na bobek.

„Jste slabý, Stínová ruko. Bolí to. Já vím. Ale nezemřete. Uzdravíte se."

„Jak… jak jsem se sem dostal?"

„Cha! Jaká hanba, že jste celé to dobrodružství prospal! Uloupil jsem vás z největšího hradu, jaký klany znají. Já a moje Bílé sovy. Ach, kancléři, o jaké divy jste vy ubozí, prostí Huaninové okradeni. K jakým zázrakům jste slepí. Cítím trávu pod jejich nohama, když běží, slyším vítr v korunách nad jejich hlavami. Mohu jim našeptávat do myslí a do srdcí a oni udělají, co po nich žádám, i když mě neslyší."

Za *na'kyrimem* se kdosi pohnul. Mordyn přimhouřil oči, ale zesláblý zrak ho neposlouchal. Viděl jen, že tam někdo stojí, nejspíš žena. S vlasy černými jako inkoust. Nad rameny jí trčely… co − hole? Jílce mečů?

„Opravdu je tohle ten slavný kancléř?" zaslechl, jak se ptá. Chladný hlas. Slyšel v něm jen mrazivý sever a tvrdost.

„Ach," zašeptal Aeglyss, aniž se otočil. „Zajímají se o vás, Stínová ruko. Samozřejmě že se zajímají. Jste opravdu úlovek. Krouží kolem vás havrani. Možná si myslí, že nastal čas obrat vaši mrtvolu."

„Mohl by pro nás být velmi cenný," řekla žena.

„Pro nás?" Mordyn viděl, že se Aeglyss usmívá. „Ještě jsem nerozhodl, Shraeve. Ještě jsem nerozhodl, jakou má cenu. Ale hlavně do budoucna nezapomeňte, že jsem to byl já, kdo ho našel, kdo ho sem přivedl."

Wain se vrátila a poklekla vedle Mordyna. Vložila mu do úst kousek tučného skopového. Šťáva z masa v něm okamžitě probudila hlad. Rozkousal ho a spolkl. Zanechalo za sebou v jeho suchém jícnu horkou, bolestivou stopu.

„Nevím, jak vás ten šílenec ovládá, paní," zašeptal, „ale musíte mě od něj dostat pryč. Musíte si se mnou promluvit. Můžu uzavírat dohody…"

„Mlčte." Aeglyss vstal a kopl Mordyna do nohy. „Nebude s vámi vyjednávat. Nech nás, Wain. Počkej na mě. Brzy za tebou přijdu."

Mordyn zoufale sledoval, jak mu sestra thana Horin-Gyre poslušně hází do klína pár dalších kousků masa a odchází. Nebyl jediný, kdo pozoroval její odchod se zájmem.

„Ví Kanin, jak dobře jste si ji vycvičil?" zeptala se žena, kterou Aeglyss nazval Shraeve. „Ať jste s ní udělal cokoliv, neodpustí vám to. Ráda bych věděla toto: Je to Orlanovo dílo? Považujete se za jeho reinkarnaci?"

„Nemluvte o ní!" vyštěkl Aeglyss. „Ani o věcech, kterým nerozumíte." Mordyn cítil ten rozkaz jako úder do hrudní kosti, jako kopí vražené mu do prsou, i když nemířilo na něj. Vysoká žena mu odolala. Ale nedokázala čelit míšencovu pohledu. Odvrátila zrak. Inkallimka, pomyslel si Mordyn, kterému pozdě došel význam Aeglyssovy narážky na havrany. Dokonce ani Inkallimové nedokážou míšenci čelit.

*

Mordyna zamkli v místnosti, která páchla hnijícím plevelem a bahnem. Na podlaze leželo šedohnědé bláto. Zdi pokrývala černá a zelená plíseň, usazená v každé spáře a trhlině. Dveře lemovaly zdobné sloupy. V okenním výklenku byla vytesána kamenná lavice. Nacházel se tu i široký krb, v němž kdysi musel plápolat mohutný oheň. Teď už tady kromě popraskané dřevěné pryčny, na které Mordyn ležel, a tenkých, moly prožraných pokrývek, které mu dali na přikrytí, nebylo nic.

Ležel a snažil se vůlí přemoci strach. Nepřipouštěl si pulzující bolest v hlavě, dokud neustoupila do pozadí. Úpěnlivě prosil sám sebe, aby se povznesl nad zmatek a vtíravé pochybnosti, které provázely každou jeho myšlenku. V noční tmě se mu pomalu dařilo získávat nad tím vším aspoň trochu vládu a na chvíli být zase sám sebou. Na každou otázku vždycky

existuje nějaká odpověď; v každé překážce, která se mu postaví do cesty, musí být nějaká skulina. Usilovně o tom přesvědčoval sám sebe, opuštěný uprostřed rozpadajícího se města, a snažil se nemyslet na to, co leží za těmi zamčenými dveřmi. Snažil se nepředstavovat si, co se může nacházet za tím studeným nočním obzorem.

VI.

„Slyšel jsem, že Avann oc Gyre pořádal v této síni audience, než se dostal do konfliktu s kilkryjským nejvyšším thanem.“

Aeglyss pomalu a lehce vrávoravě procházel po obvodu sloupového sálu.

„Líbí se vám, kancléři?“ zeptal se.

Na poměry rozpadajícího se Kan Avoru se nacházeli vysoko − dvě poschodí nad blátem, které se vydávalo za pevnou zem, dvě řady točitých, hladkých schodů nad nejvyšším stavem vody, který zanechal svůj otisk na budovách. Dřevěné parkety síně dosud držely pohromadě, na některých místech je ovšem pokrýval mech a sliz. Střechu dosud podpíraly mohutné, tlusté trámy, byly v ní ale díry, které vpouštěly dovnitř déšť, vítr a světlo. Sloupy, o něž se trámy opíraly, byly zvětralé a narušené. Kamennou lavici, stojící na opačném konci síně, porůstaly trsy lišejníku. Ve vzduchu se vznášel pach změklého, vlhkostí nasáklého dřeva.

Mordyn Jerain okolní vlhkost, rozklad a pachy skoro nevnímal. Byl v tomto šíleném, zkaženém hadím doupěti uvězněn už tři dny a tři noci. Alespoň měl ten dojem. Smysly, vědomí toho, co ho obklopuje, mizelo a zase se objevovalo. Někdy na okamžik zapomínal, kdo je. Jediné, na co nezapomněl nikdy, byl Aeglyss. Zhoubná přítomnost míšence se projevovala všude, ve zdech, jež ho obklopovaly, ve vzduchu, který dýchal, v předivu jeho myšlenek. Když spal, zdály se mu sny, které určitě nebyly jeho. Snil o lesích a ohních a vraždě a hněvu a byl si takřka jist, že to všechno vyvěrá z toho tvora, který znetvořuje svět do napodobeniny vlastní chorobné mysli.

Mordynovo tělo se pomalu zotavovalo. Ale jeho srdce, duch a naděje se kousek po kousku rozpadaly. Vzdal se už snahy promluvit si s Wain nan Horin-Gyre. Byla jen poslušným ohařem u míšencových nohou, o nic důležitějším a významnějším než Kyrininové, kteří přicházeli a odcházeli na jeho rozkaz, či desítky mužů a žen, jež se hemžily po sutinami posetých ulicích Kan Avoru. Mordyn už věděl, že kromě Aeglysse na nikom jiném nezáleží. Neměl ovšem tušení, co si s tím poznatkem počít nebo odkud se vůbec vzal, jak mu mohl zamořit mysl. Nikdy si nedovedl představit, že by mohli na světě existovat tvorové jako míšenec. Neměl ve své zbrojnici určené

k manipulaci a ovlivňování nic, co by mu mohlo posloužit proti takovému protivníkovi. A přestože mu zoufalství nebylo vlastní, postupně se ho zmocňovalo.

„Pojďte sem," řekl Aeglyss a pokynul Mordynovi, aby se k němu připojil u okna.

Pak míšenec položil Mordynovi kolem ramen vyzáblou paži. Její dotek naplnil kancléře odporem, i když nic nevážila.

Byl s *na'kyrimem* sám. Wain čekala s několika vojáky venku na schodišti. Mohl by Aeglysse nejspíš zabít dřív, než by dokázali zasáhnout − zardousit v něm ten ničemný život nebo mu rozbít hlavu na kaši o kamennou okenní římsu. Mohl by. Jeho tělo na to bylo dost silné. Ale srdce nikoliv. Ani jeho vůle. Nějaká bázní ovládaná část jeho mysli mu našeptávala, že tento muž nemůže být zabit o nic víc, než může být z oblohy stržen vítr a rozmačkán v rukou; o nic víc, než může být sekyrou, ohněm nebo deštěm šípů usmrcena zima.

„Podívejte se na to." Aeglyss natáhl křivý, hubený prst.

Dole se v široké ulici shromáždil zástup. Přeléval se sem a tam jako horský potok řítící se a vířící skalnatou kotlinou. V jeho středu stály tři postavy − blátem zamazaní muži v prostých šatech.

„Zloději," pošeptal Aeglyss Mordynovi do ucha, když si ho přitáhl blíž. „Nejspíš farmáři, kteří přišli o půdu. V noci nám ukradli jídlo a zabili jednoho z Waininých strážných. Mysleli si, že budou v bezpečí, když se schovají dole u řeky. Ale to byl omyl. Moje Bílé sovy vypátrají každého, kdo zanechá nějakou stopu."

Dav − neuspořádaná směsice vojáků, Inkallimů a mužů a žen stejně otrhaných jako farmáři − křičel, hřměl a vláčel zajatce sem a tam ulicí. Jeden z mužů uklouzl a upadl. Masa lidí se přes něj přelila a ušlapala ho.

„Cítíte to?" zeptal se Aeglyss. „Tu jejich touhu po krvi?"

Mordyn se zachvěl, i když mu nebyla zima.

„Víte, nevím, jestli je moje nebo jejich," zasyčel Aeglyss. „Nevím, jestli ji vytvářím, nebo jestli sem dorazila už s nimi, uhnízděná v jejich myslích. Je příliš mnoho toho, co nevím. Co nechápu."

Jednoho z farmářů zasáhl do spánku kámen. Po tváři mu okamžitě začala proudit krev. Zapotácel se a zvedl ruce v marném pokusu se chránit. Někdo mu vrazil do břicha oštěp. Zasvištěl meč a uťal mu vršek hlavy. Muž beze slova padl k zemi.

Na konci ulice se objevila skupina Kyrininů.

„Ach, teď se dívejte," vydechl Aeglyss. „Teď dostanou, co chtějí. Teď bude nakrmeno to zvíře, které v nich dřímá."

Vyklonil se z okna. Při tom mu paže sklouzla z Mordynova ramene. Kancléř trochu poklesl v kolenou, když to strašné, nehmotné břemeno zmizelo.

„Přenechejte toho posledního Bílým sovám," zakřičel Aeglyss dolů. Při tom výkřiku se k němu obrátila každá tvář, každý pohled. Nebyl hlasitý, ale pronikavý − jako by z kamene a země zazněl hlas samotného města. „Ať ho potrestají oni."

Podíval se zpátky na Mordyna a usmál se. Dav se rozestoupil a Kyrininové jím hladce prošli. Poslední žijící zajatec se třásl a plakal. Nepokoušel se utéct; prostě jen stál a v zoufalství si bušil do hrudi. Kyrininové se ho chopili, spoutali mu ruce a nohy a položili ho doprostřed ulice. Kolem zajatce se vytvořil dokonalý kruh mlčenlivých, pozorných pozorovatelů. Celý výjev provázelo strašlivé ticho, vyčkávavé, příští události předjímající napětí. I Mordyn cítil v sobě touhu po tom, aby tento okamžik vyvrcholil v očistném násilí.

Kyrininové strhli muži z těla košili. Dva z nich vytáhli nože. Začali mu z hrudi odřezávat dlouhé pruhy kůže.

Aeglyss zavřel oči, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechoval, jako by inhaloval mužův křik.

„Posaďte se, kancléři. Musíte být unavený." Odvedl Mordyna k starodávné lavici a posadil ho na ni. „Kdysi tady sedávali thanové. A teď vy."

Mordyn musel přitisknout ruce na drsný kámen, aby udržel rovnováhu a vzpřímenou polohu. Aeglyss se posadil se zkříženýma nohama na podlahu. Roucho, které měl na sobě, bylo špinavé, jeho lem odřený. Pozoroval své nehty. Jemně jeden vyzvedl z jeho lůžka. Vypadal jako mrtvý okvětní lístek. Aeglyss zavrčel. Pozvedl si obnažený konec prstu k ústům a olízl ho. Díval se teď na Mordyna.

„Na to ubohé tělo je toho moc," řekl. Jeho hlas zněl smutně a unaveně. „Námaha spojená se zajištěním vaší přítomnosti zde… Myslím, že jsem zašel trochu příliš daleko. Učím se, ale příliš pomalu. Příliš pomalu."

Zakašlal a na bradu mu vytryskly krvavé sliny. Setřel si je hřbetem ruky.

„Nevím, co s vámi, Stínová ruko. Jste příliš cenný, než abych vás vydal ostatním. Zničili by vás. Promarnili váš potenciál. Ale… vzdát se jí by bylo na mě příliš. Bylo by to příliš kruté."

Omotal si paže kolem hrudi. Kolébal se sem a tam. Křik venku se zdvojnásobil. Mordyn sebou trhl. Aeglyss jako by to neslyšel.

„Nemohu. Nemohu. Jak k tomu vůbec mohlo dojít? Co jsem udělal, že mě pořád pronásleduje neštěstí? Neměl jsem jinou možnost. V tom je hluboká pravda. Nikdo z nich nás nebude mít rád, Stínová ruko. Nikdy. Ať jim prokážeme jakoukoliv službu. Vždycky se nás budou snažit vypudit, budou

proklínat naše jména, dříve či později. Nebo se nás pokusí zabít. Připoutají nás na kámen.“

Vyskočil na nohy a vykročil vpřed. Mordyn cítil v hlavě takový tlak, že měl pocit, jako by se mu měla každou chvíli rozskočit. Zavřel oči, ale pod víčky se mu pořád míhaly stíny a světlo. Z jeho světa mizel veškerý zdravý rozum. Slyšel *na'kyrimův* hlas ve svém nitru, stejně jako ho slyšel zvenku. Nic ho neutiší. Do víčka se mu zabodla špička prstu. Ucukl hlavou. Po tváři mu přejela ruka.

„Myslíte, že mě teď milují?“ zeptal se Aeglyss tiše. „Bílé sovy, Černá stezka? Všechna ta chladná srdce toužící po masakru? Nemilují mě. Nikdo kromě Wain. Možná si myslíte, že já je mám rád? Bílé sovy jsou lidem mé matky, ale rád je nemám. Horin-Gyre je klanem mého otce, ale také ho nemám rád.“

Ty pevně stisknuté rty se teď objevily Mordynovi přímo u ucha. Hrnula se z nich slova, šílený a hněvivý proud. Mordyn je slyšel, ale jen s obtížemi chápal. Byl to zvuk počínajícího šílenství, co ho spoutávalo, z čeho mu bušilo srdce.

„Vyšplhám jim po hřbetech, povznesu se k výšinám po hromadách jejich mrtvol. Ale nebudu je mít rád. Pro takové jako vy a já láska neexistuje. Jsme lidé na okraji, psi, po kterých se chce, aby poslušně běhali za ostatními. Honí nás do práce a těží z plodů naší dřiny, ale dostáváme jen zbytky z jejich stolů. Narodili jsme se na špatném místě nebo špatným rodičům či ve špatnou dobu. Myslíte, že Gryvan oc Haig vás má rád za to, co jste pro něj udělal? Ne!“

Mordyn zasténal. Měl pocit, že každým okamžikem ztratí vědomí, a toužil po tom vysvobození. Ale už ve chvíli, kdy na to pomyslel, dotírající vlny temnoty zase ustoupily.

„Odpusťte,“ slyšel Aeglysse. „Musím se naučit ovládat. Je toho tolik, co se ještě musím naučit. Vím, co s vámi musím udělat, kancléři. Jenomže… jenomže se bojím…“

Míšencův hlas se vzdaloval. Mordyn opatrně otevřel oči. Aeglyss klopýtal místností, šoupal nohama po dřevěných parketách. Obešel jeden ze vznosných kamenných sloupů.

„Věděl jsem to od první chvíle, kdy jsem vás našel. Přinesl jsem strašlivé oběti, abych vás sem dostal. Strašlivé. Někdo… důležitý mi proklouzl mezi prsty. Ta jediná, které jsem mohl důvěřovat. Jediná. Ukradli mi ji, protože jsem se nechal unést. Zdržel jsem se na tom hrozném místě a povolal své válečníky, aby vás odtamtud dostali. Ztratil jsem ji. A získal vás, Stínová ruko. Teď, když vás mám, už mi nikdo nebude odporovat; nikdo se mi nebude zpěčovat. Nevyženou mě od svých stolů, až uvidí, že jsem se zmocnil slavné Stínové ruky. Nevyloučí mě ze svých porad. Ne, budou mě prosit, budou mě

zapřísahat, budou toužit po mé přízni. Mé! Můžete mi pomoci, ale vím… naučil jsem se, že pomoc není poskytována jenom tak. Ne, když o ni žádám já. Musím si ji vzít. Vzít si, co potřebuji, abych pro ně byl nedosažitelný. Abych byl nedosažitelný pro všechny."

Náhle se zastavil uprostřed chůze a zakymácel se jako slabý, napůl pokácený strom. Naklonil hlavu na stranu.

„Už přicházejí. Teď se uvidí. Teď se rozhodne."

Zadíval se ke dveřím, které se rozletěly na zrezivělých pantech. Stála v nich Wain. Jediným ostrým pohledem si prohlédla a hned zase pustila z hlavy kancléřovu shrbenou postavu.

„Přijíždí Temegrin," řekla. „Má za zády padesát jezdců."

Aeglyss ztěžka přikývl. „Myslím, že mě chce zabít. Dobrá. To je v pořádku. Nechme ho, jestli to dokáže."

*

V ústrety Orlovi vyšlo víc než dvě stě lidí, a přesto nezůstal Kan Avor prázdný. Byli mezi nimi kyrininští válečníci, Inkallimové, Wain s gardou a padesátkou kopiníků ze svého klanu a také asi stovka lidí z údolí a hor dalekého severu. Přešli přes zřícené městské hradby a pokračovali dál na zledovatělá, mokrá pole za nimi. Vedli je Aeglyss a Wain. Pár kroků za nimi postupovala Shraeve s Mordynem Jerainem po boku. Kancléři omotali kolem krku provaz a vedli ho jako psa na vodítku.

Aeglyss při chůzi několikrát klopýtl. Nebylo to jen zrádným terénem s mazlavým bahnem přikrytým tenkou vrstvou ledu, takže půda spíš připomínala mokřiny než pevnou zem − nohy jako by ho nebyly schopny nést. Wain mu jednou rukou pomáhala, zatímco druhou za sebou táhla Mordyna. Velká mlčenlivá skupina se zastavila, volně seskupila a pozorovala Temegrina a jeho vojáky, jak k nim cválají se zapadajícím oranžovým sluncem za zády a rozevlátými praporci a zástavami, až koním od kopyt odlétá bahno, voda a úlomky ledu. Mordyn cítil jejich příjezd v nohou. Zem pod ním se třásla a rozechvívala mu kosti.

Temegrin seskočil z koně a při dopadu prolomil nohama tenkou vrstvu ledu. Mordyn viděl, že má drsnou tvář zrudlou hněvem. Snažil se upamatovat, co o tom muži ví. Určitě mu o něm kdysi podali hlášení, ale jeho paměť teď pracovala tak liknavě a nesouvisle, že si ho nedokázal vybavit. Jak Orel dusal směrem k Wain a Aeglyssovi, povlávaly mu z vršku holínek orlí pera. Hloupé, pomyslel si Mordyn. Tohle není místo pro ptáky. Dokonce ani pro orly.

„Takže je to pravda,“ obořil se Temegrin na Wain. „Tohle je Gryvanův kancléř?“ Podíval se na Mordyna s hrabivým odporem.

„Ano, je,“ odpověděla Wain.

Orel se ušklíbl. „Když mi to řekli, pokládal jsem to za nemožné. Muže, který mě o tom informoval jako první, jsem dokonce nechal zbít za šíření lží a nepravd. Ale hleďme! Stínová ruka osobně.“

Tucet jeho vojáků také seskočil z koní a seřadil se za ním. Mordyn upíral oči k zemi. Fakt, že se na něm pásli pohledem jako na nějakém cenném úlovku na taldyrenském trhu s otroky dávných let, pro něj představoval pokoření, které nedokázal snést.

„Ale kdy jste nás o tom hodlala informovat, Wain?“ zaslechl Temegrinovu otázku, ve které se vznášela hrozba. „Musel jsem sem jet celou cestu až z Kolglasu, abych se přesvědčil na vlastní oči, protože od vás jsem se o tomto velkém dobrodiní, kterým nás obdařil osud, nic nedozvěděl.“

Neodpověděla a to rozlítilo Orla ještě víc.

„Jak se sem dostal?“ vykřikl.

„Směřujte své otázky na mě,“ pronesl Aeglyss tiše.

Mordyn se odvážil vrhnout pohled stranou. Míšenec malátně postával mezi všemi těmi velkými válečníky v kroužkových košilích, malý a křehký. Mordyn se na něj skoro nedokázal dívat, protože se ho už jen při pouhém pohledu na tu nahrbenou postavu zmocňoval děs. Temegrin to možná ještě nechápal nebo necítil, protože *na’kyrima* ignoroval. Natáhl obrovitou ruku v rukavici, aby od Wain převzal provaz, na který přivázali kancléře. Škubla jím tak, aby ho dostala mimo jeho dosah.

„Nepokoušejte mou trpělivost, paní,“ zavrčel Orel. „Velím armádě nejvyššího thana. Vydáte mi toho muže.“

„Není pro vás,“ řekl Aeglyss.

„Mlčte! Mlčte! Neopovažujte se na mě mluvit, míšenče.“

Temegrin se třásl hněvem. Trhl hlavou sem a tam a pohrdavým pohledem přelétl po podivném zástupu, který před ním stál.

„Shraeve!“ vykřikl. „To to havrani dotáhli tak daleko, že se bratříčkují s míšenci, lesní rasou a zrádci? Na čí straně Válečníci stojí?“

„Jsem tady, abych pozorovala, učila se a sledovala, kam se ubírá cesta osudu.“

Temegrin podrážděně rozhodil rukama. „Šílenství! Wain, z úcty k vašemu otci a bratrovi vám dávám šanci vrátit se na přímou a rovnou stezku. Odejděte z tohoto místa. Odvedeme společně Stínovou ruku do Kolglasu a budete se těšit vážnosti mezi…“

„Nepůjde s vámi, Orle,“ vpadl mu do řeči Aeglyss.

V tu chvíli Temegrin konečně upnul veškerou svou zuřivou pozornost na *na'kyrima*. Dvěma dlouhými, rychlými kroky stanul přímo před ním.

„Říkal jsem vám, abyste držel jazyk za zuby. Nemáte právo hovořit, ba ani dýchat v přítomnosti věřících. Nebo vojáků. Nebo lidí."

Po těch slovech Aeglyss k Mordynovu zděšení otočil hlavu a podíval se přímo na něj. A usmál se. Smutným úsměvem, schopným zlomit člověku srdce. Kancléře z toho úsměvu polila hrůza. Nejraději by vykřikl a Temegrina varoval, pak padl na kolena a skryl tvář do dlaní.

„Vidíte," zašeptal Aeglyss a Mordyn nevěděl, zda ta slova pronesl nahlas nebo jen v jeho nitru, jen pro něj. „Vidíte. Takhle to bude vždycky. Nenávist. Ustavičná nenávist."

A pak se Mordynovi zdálo, že Aeglyss roste, že se mu z ramen a dlouhých vlasů rozlévá do okolí stín a že vzduch houstne a světlo zapadajícího slunce se mění v oranžovou mlhu dodávající všemu chorobný odstín. Velký zástup Aeglyssových příznivců se pohnul, povstával a mumlal.

Temegrin se vrhl na Aeglysse, který se ani nepokusil uniknout jeho sevření. Mordyn zasténal, neschopen dýchat. Viděl teď všechno strašlivě zřetelně a v uších mu zvonilo.

Orel držel Aeglysse za krk, ruce sevřené jako paňáty, a křičel mu do obličeje:

„Co chceš dělat, ty bastarde? Co myslíš, že můžeš dělat? Nejsi nic! Jediným stiskem ti můžu rozdrtit krk, zlomit vaz. Tak co uděláš?"

A Aeglyss se na něj z nevysvětlitelných důvodů široce usmíval − šíleným, zpitým úsměvem.

„Nikdo z nás není víc než jen proutek obalený kůží, Orle," zasyčel mezi pevně sevřenými rty. Zvedl hubené ruce a položil je Temegrinovi na předloktí.

Válečník Gyre byl silný chlap. Aeglyss naproti tomu vypadal jako někdo, kdo přežil hladomor. Celé jeho tělo se skládalo jen z kostí a ostrých hran. Přesto to byl nepochopitelně Orel, kdo uvolnil sevření, jehož ruce byly odtlačeny pryč a pevně sevřeny těma útlýma, nelidskýma rukama. Tvář měl zkřivenou hrůzou či bolestí. Aeglyss mu držel zápěstí a smál se.

Temegrinovi vojáci vyrazili vpřed a v běhu tasili meče.

„Stůjte!" vykřikl Aeglyss jako bouře. Mordyn se přikrčil, meče vypadly ze strnulých rukou. Muži v kroužkových košilích padli na kolena a zaryli ruce do bahna.

„Vidíte?" zvolal Aeglyss. „Viděli jste, že na mě vztáhl ruce? Že mě chtěl zabít? Tak viděli jste to?"

Dav za jeho zády burácel, hlubokým tónem vyl do světa svůj zmatený vztek. Ale i uprostřed té divoké kakofonie zvuků představoval *na'kyrimův* hlas železné vlákno.

„Žádá, aby si osud vybral mezi námi dvěma. Budiž."

Mordyn slyšel praskání kostí, jako by se lámaly mokré větve. Ne jen jednou, ale dvakrát a pak znovu a znovu − řetěz tenkých, ostrých, prudkých zvuků, jako by pukala vrstva ledu. Ale nelámal se led. Byly to Temegrinovy paže. Praskly. Orel vykřikl a padl na kolena. Aeglyss vykročil vpřed a zvedl ty roztříštěné paže vzhůru. Na jejich koncích se ochable kývaly ruce.

„Já jsem byl vyvolen! Já jsem byl vyvolen! Já jsem byl vyvolen!" vykřikoval Aeglyss znovu a znovu. Jeho volání dopadalo na Orlovy vojáky jako rány holí − couvali a klesali k zemi. Mordyn padl na všechny čtyři a nasucho zvracel. Jen Wain se při tom proudu síly vyvěrajícím z *na'kyrima* ani nepohnula. Naprosto tiše a nehybně přihlížela, jak Aeglyss s šíleným pohledem v očích shlíží na Temegrinovu uslzenou tvář.

„Tentokrát jste si vybral za nepřítele špatného bastarda, Orle," pronesl Aeglyss.

Pak sáhl dolů a vytáhl z Temegrinova opasku krátký nůž. Vojákovi klesly paže zpátky k bokům, a i když zakvílel bolestí, nepohnul se − nemohl se pohnout. Klečel tam, vztekal se a vzlykal a pak mu Aeglyss vrazil nůž ze strany hluboko do krku a otočil jím.

Temegrin padl mrtev na bok. Aeglyss upustil nůž a zvedl ruku, bohatě potřísněnou Orlovou krví. Klopýtal vpřed, mezi vojáky Gyre. Zmrzlé mokřiny se mu tříštily pod nohama.

„Je dokonáno. Je dokonáno. Pro nikoho z nás nebude od této chvíle nic než požáry, krev a boj, dokud nám nebude celý svět ležet u nohou. Pojďte se mnou. Jsem jeho heroldem, jeho oporou a jeho mečem. Poskytnu vám útočiště."

Mordyn viděl, jak se vojáci plazí *na'kyrimovi* z cesty, viděl děs vepsaný v jejich tvářích. A cítil, jak mu v hrudi vybuchuje totéž co jim − bázeň, úžas a vědomí omračujícího světla vycházejícího z Aeglysse, jistota, že tady je střed světa, sémě všeho, co přijde. Byl to vpád, cizí zásah, který přemohl jeho vlastní hluboký odpor a nechuť. Nedalo se mu odolat.

Aeglyss upadl a plácl sebou do promáčené hlíny.

Wain popadla Mordynův provaz a spěchala k *na'kyrimovi*. Poklekla vedle něj a vzala mu hlavu do dlaní.

„Je dokonáno," slyšel Mordyn Aeglyssovo mumlání. „Odneste mě zpátky. Moje nohy jsou pryč. Jsem prázdný."

VII.

Mordyn znovu spatřil Aeglysse až odpoledne následujícího dne. Celou tu dobu ho nechali samotného v sešlé síni, která se stala jeho vězeňskou celou. Nikdo mu nepřinesl jídlo ani pití. Měl takovou žízeň, že lízal vlhkost ze stěn, dokud se po zdivu nezačal plížit led.

Měl teď strach. Nejen o sebe, ale o všechno, co zanechal doma ve Vaymouthu. To rozlehlé a ruchem překypující město mu připadalo nekonečně vzdálené, jako by patřilo do světa, který neměl s tím, ve kterém nyní pobýval, vůbec nic společného. Jeho Rudý palác určitě září v ostrém zimním slunci. Tara se koupe v horké lázni, kterou v tuto roční dobu tak miluje. Ulice jsou zaplaveny návštěvníky zimních trhů. Gryvan oc Haig pobývá ve svém vznešeném Měsíčním paláci a sní o budoucí slávě.

Všechny ty představy připadaly kancléři v jeho studeném vězení nevýslovně vřelé, bezpečné a nedosažitelné. A také zranitelné. Všechno to, co s Gryvanem v posledních letech vybudovali, veškeré bohatství, moc a budoucí územní zisky, které se snažili svou prací zabezpečit, se teď Mordynovi zdály chatrné a iluzorní. Uvězněný tady, v Kan Avoru, a zastíněný zlověstným, všudypřítomným Aeglyssem už kancléř nedokázal uvěřit v nepomíjivost jakékoliv pozemské, smrtelné moci či v pevnost jakýchkoliv zdí. Obával se, že svět už nečeká nic než temný pád do šílenství a destrukce. Nic z jeho klopotného úsilí nepřežije, stejně jako nepřežije nikdo z jeho milovaných. To, co tady v údolí Glas viděl a pocítil, nepřipouštělo v jeho stísněné mysli žádnou jinou možnost.

Mordyn se neúspěšně snažil bránit vzmáhajícímu se zoufalství. Prosakovalo ze zničeného Kan Avoru přímo do jeho srdce. Když pro něj Wain nan Horin-Gyre se svou zasmušile se tvářící a mlčenlivou gardou přišla, nenaříkal ani se nebránil. Nechal se odvést ven na ostrý vzduch. Město bylo zahaleno jemným, krystalickým popraškem sněhu, který se třpytil jako bezpočetné, miniaturní kousky skla. Na troskách budov visely rampouchy. Mordynovi se kouřilo od úst.

Na ulici se mezi hromadami bahna, odklizenými z vozovky, začínaly tvořit zástupy mužů a žen. Desítky krutých tváří pozorovaly kancléře, jak se plouží kolem. Byli mezi nimi Kyrininové, štíhlí a bledí, a vojáci na velkých, tmavých koních, kteří předtím doprovodili Temegrina k místu jeho smrti.

Kancléře vyvlekli nahoru po točitém schodišti a vtáhli do sloupové síně, ze které předtím přihlížel zavraždění lanniských farmářů na ulici pod sebou. Uvnitř byl Aeglyss, hrbící se na kamenné lavici na opačném konci místnosti, Inkallimka Shraeve s havraními vlasy a mrtvýma očima a jediný štíhlý

Kyrinin, na jehož tváři vířily složité modré spirály a křivky. Když Mordyna přivedli, Aeglyss ani nevzhlédl.

„Přiveďte ho sem. Ke mně," nařídil slabým hlasem.

Dva Wainini strážci popadli Mordyna za paže, provlekli ho místností a hodili na dřevěnou podlahu před Aeglyssem. Mordyn viděl, jak se míšencova bosá noha chvěje a stahuje v drobných křečích.

„Pojďte sem, Stínová ruko," zasyčel na něj Aeglyss.

Mordyn nechtěl nic jiného než se odvléct pryč, vytvořit mezi sebou a tímto monstrem co největší propast. Ale byl přinucen posunout se dopředu a opřít se zády o kamennou lavici. Téměř se při tom dotýkal *na'kyrimových* nohou.

„Pošli své vojáky pryč, Wain," řekl Aeglyss, který konečně kousek zvedl hlavu a vyhlédl zpod svraštělého, vyzáblého čela. „Tady svoji gardu nepotřebuješ."

Mordyn viděl, že vojáci nezaváhali ani vteřinu. Nečekali na Wainin rozkaz, dokonce se na ni ani nepodívali. Otočili se a mlčky odešli ze síně. Samotná Wain tiše a apaticky stála a pozorovala Aeglysse. Shraeve, opírající se o kamenný sloup, si pobaveně, možná i pohrdavě odfrkla.

„Buďte zticha," zamumlal Aeglyss spíš unaveně než rozzlobeně. Vyškrábal se na nohy a odklopýtal od Mordyna, nahrbený a roztřesený. Kancléř si při pohledu na něj vzpomněl na staré mrzáky, potulující se ulicemi Vaymouthu, či umírající, vyčerpané oběti královské hniloby. Bylo absurdní bát se někoho tak zesláblého, ale Mordyn věděl s absolutní jistotou, opírající se o mnohem víc než o zrak, že jeho strach je oprávněný.

„To jsem nechtěl," řekl Aeglyss, zatímco se šoural síní. Jeho bosé nohy vydávaly tiché, šoupavé zvuky. „Chápeš, Wain?"

Mordyn viděl, že Wain přikyvuje.

„Nic z toho jsem nechtěl. Anainové…" Křečovitě potřásl hlavou a zachvěl se. „Nic jsem jim neudělal, přesto si pro mě přišli. Hledal jsem ji − K'rinu − ale uloupili mi ji a místo ní jsem našel jeho."

V půli síně se otočil a zahleděl se zpátky na Mordyna. Byl to nenucený, zběžný pohled.

„A teď mě ten hlupák… ten idiot Orel… přinutil mě… Nedal mi jinou možnost, Wain. Chápeš? Bouře propuká a já se na ni musím připravit, jinak mě pohltí. Nás všechny."

Položil ruku na Waininu tvář. Přivřela při tom dotyku oči a Mordyn měl dojem, že jí v obličeji na okamžik zahlédl současně extázi i děs, než se jí na něm opět rozhostil běžný prázdný výraz. Osamělý Kyrinin se otočil, nehlučně zamířil k otevřenému oknu a vyhlédl ven.

„Mám ve své moci kancléře Gryvana oc Haig," řekl Aeglyss a spustil ruku z Waininy tváře. „Nemohu něco takového odmítnout. Nemohu odvrhnout, co se mi nabízí. Všechno, všechno je možné."

Jeho hlas sílil a nabýval ostrého, nevyrovnaného tónu.

„Shraeve, chápete?" Upřeně se zahleděl na Inkallimku. Nepromluvila ani se nepohnula. „Dokážu spoutat pouze jednu mysl. Bezpečně, nerozlučitelně. Pouze jednu. Ach, musím dnes sám sobě zlomit srdce. Chápete?"

Aeglyss lomil rukama jako muž zmítaný bezmezným žalem.

„Nemohu… Jsem příliš slabý. Dokonce ani Orlan by nedokázal víc. Když se rozprostřu přes dvě, budu příliš křehký, příliš slabounký." Otočil se zpátky k Wain, která si ho prohlížela bez jediného náznaku citového pohnutí, a usmál se na ni skrz slzy. „Odpusť mi mou slabost, drahá. Odpusť mi mé nedostatky. Kdybych to věděl… Netušil jsem, že ti budu muset opět vzít to, co jsem ti dal."

Opět se odvrátil, jako by nedokázal snést pohled na ni. „Havrane, chápete? Musíme ho mít…" Aeglyss natáhl kostnatý prst k Mordynovi. „Já ho musím mít. A abych ho měl, musím se vzdát toho, co je mi nejdražší. Ale bylo by příliš kruté nechat ji bez toho světla, teď, když ho poznala, odtáhnout své ochranné křídlo. Nepochopila by to… mě. Neodpustila by mi."

Svěsil hlavu.

„Shraeve?" řekl. Plačtivě. Prosebně. Naléhavě. „Copak jste ještě neviděla dost? Ještě pořád nevěříte v to, co umožňuji?"

Inkallimka na něj vteřinu či dvě upřeně hleděla, pak pomalu, velmi pomalu obrátila hlavu k Wain nan Horin-Gyre. Mordyn cítil, jak se spolu s celým světem ocitá mezi dvěma možnými podobami, že je uvězněn v beztvarém okamžiku, kdy se on i svět mohou stát tím či oním.

„Shraeve," zašeptal Aeglyss.

A Inkallimka se pohnula − jeden dlouhý krok, pak druhý a vzápětí se jí nad ramenem mihla jedna z jejích čepelí. Mordyn chtěl zavřít oči, ale nemohl.

Wain stála naprosto nehybně. Dívala se na Aeglysse, i když k ní byl obrácen zády. Tvář měla klidnou. Zůstala klidnou i v okamžiku, kdy k ní Shraeve přistoupila, a dokonce i pak, když už se snášela čepel. Mordyn uviděl kovový záblesk, zaslechl tlumený zvuk a tiché vydechnutí. Aeglyss zavyl a bolest v jeho křiku připravila kancléře o zrak, o sluch, zmrazila mu mysl a zastavila srdce. Propadl se do malé smrti temnoty a ticha.

„Vidíte? Vidíte?"

Mordyn Jerain zamrkal a vzpamatoval se. Nevěděl, jak dlouho byl bez sebe. Seděl zhroucený na stejném místě jako předtím, opřený o lavici, na které kdysi sedávali dávno mrtví thanové Gyre. Stále slyšel kapání vody, cítil zrnitý povrch parket pod prsty.

Jenom Aeglyss mu teď držel hlavu, ruce přitisknuté k Mordynovým spánkům, a skláněl se k němu, až vyplňoval celé kancléřovo zorné pole.

„Vidíte?“ zeptal se Aeglyss znovu. Jeho hlas naplňoval Mordyna smutkem, hněvem a strachem. Vytěsňoval jeho myšlenky a nenechával prostor pro vlastní pocity. Nemohl dýchat. Nemohl ani pootočit hlavu, přesto koutkem oka zahlédl na zemi tělo a také Shraeve, stojící nad ním. Pořád držela v ruce meč. Visel jí podél boku. Z jeho hrotu něco odkapávalo − krev. Vedle ní stál kyrininský válečník a upřeně hleděl na mrtvolu.

„Vidíte, Stínová ruko, čeho jsem se kvůli vám vzdal?“ dožadoval se Aeglyss odpovědi. Oči měl podlité krví, uslzené, zmučené. „Chápete, jakou cenu jsem musel zaplatit? Co jsem… Zabil jsem kvůli vám thanovu sestru. Ženu, která mě milovala. Která by mě bezpochyby milovala až do smrti. Stojíte za to? Jste…“

Na'kyrim se odmlčel a odvrátil se. Třásl se a dusil. Vysvobozen ze zajetí těch šílených očí se Mordyn konečně mohl pořádně nadechnout. Zvedl paži. Nikdy se necítil tak slabý. Aeglyss se vzpamatoval a znovu na něj upřel neústupný pohled. Mordyn cítil v hlavě stále rostoucí bušení − nikoliv vlastního srdce, tohle bylo rychlejší, tvrdší. Jako údery kladiva mu naráželo zevnitř do lebky.

„Teď,“ zasípal Aeglyss, „uvidíte, jakých divů jsem schopen, Shraeve. Teď uvidíte, že máte pravdu, když se domníváte, že jsem odpovědí na potřeby světa.“

Mordyn se pokoušel vzepřít. Poručil rukám a nohám, aby kolem sebe začaly mlátit, ale ty se sotva pohnuly. Pouta, která pojila jeho tělo s myslí, byla uvolněná. Chtěl vykřiknout − netušil, zda strachy nebo jestli aby spílal − ale ze sevřeného hrdla se mu nevydralo víc než zachroptění.

„Už nemáme čas,“ zašeptal Aeglyss. „Nikdo z nás. Není čas se skrývat nebo váhat. Musíme běžet jako o závod, Stínová ruko − za sluncem, za světlem, za slávou. A ti, kteří zůstanou pozadu, propadnou smrti.“

Mordyn cítil na tváři slzy. Ruce, které mu svíraly spánky, pulzovaly nepolevujícím žárem a silou. Pohled se mu postupně zamlžoval a temněl. Cítil, jak se sám sobě ztrácí, jak se propadá do temnoty. Viděl jen ty nelidské oči před sebou. Zmenšovaly se, ale byl to on, kdo se ztrácel, ne ony. A do prostoru, který po sobě zanechal, se tlačil někdo jiný − cítil žal, radostný triumf i pomatenou moc toho druhého jako své vlastní.

Stínová ruka si na okamžik představil, jak objímá Taru, svou drahou ženu, jak vdechuje vůni jejích vlasů, její tvář přitisknutou ke své. Na pár prchavých vteřin se mu podařilo tu představu zadržet, znovu pocítit ten nádherný jas lásky. Pak se začal vzdalovat dokonce i od Tary. Když padal, natáhl se po ní, ale byla pryč. On byl pryč.

* * *

Okenice v Rudém paláci byly zavřené. Krby a koše na oheň sálaly naplno, přes každé dveře byly zataženy závěsy. Přesto bylo Taře Jerain stále chladno. Už od Závodu otužilců sužovaly Vaymouth studené větry, vanoucí až z Karkyrských hor, možná dokonce ze samotného Tan Dihrinu. Potahovaly zahrady i střechy ledovou vrstvou, jednou nakrátko dokonce zamrzly i všechny žlaby a necky pradlen.

Stmívalo se a žena Stínové ruky osaměle procházela chodbami paláce, odrážejícími každý zvuk. V ruce nesla svíčku, jejíž plamen chránila rukou, a následovala její mihotavé světlo mramorovými koridory. Neměla tu noc kam jít ani co dělat. Pokojské jí chystaly lázeň a povlékaly postel čistým, hedvábným ložním prádlem, ale byla příliš neklidná, než aby se už chtěla ponořit do teplé vody nebo do spánku.

Každý z posledního půltuctu večerů byl stejný. S příchodem soumraku temněla Tařina nálada podobně jako obloha. Do myšlenek se jí vkrádala neurčitá, nepostižitelná úzkost. Nedokázala se na nic soustředit, ničím se rozptýlit. Mysl nenacházející pokoje nutila tělo k pohybu. Toulky síněmi a chodbami její obavy příliš nezmírňovaly, ale aspoň je trochu pomáhaly držet na uzdě.

A co to bylo, co tak podrývalo její klid? To nedokázala přesně určit, i když součástí jejího nepokoje byl i neutuchající strach o manželovo bezpečí. Do Vaymouthu dorazila zpráva o Aewultově porážce − potupě, šeptali někteří, když si mysleli, že jsou mimo doslech zvědavých uší − před Glasbridgem, ale nervozita se jí zmocnila už před touto neradostnou novinkou. Možná to bylo jen únavou, protože už nějakou dobu špatně spala. Ráno se probouzela s olověnými víčky, těžkým srdcem a pozvolna mizejícími vzpomínkami na neklidné sny. Dohadovala se, že takto netrpí jen ona sama. Zdálo se, že se s postupem zimy nese vzduchem ze severu cosi, co nepřeje poklidnému spánku.

Plamen svíčky se zachvěl v poryvu chladného vzduchu a Tara se na okamžik zastavila, aby snad úplně nezhasl. Zjevně byla v obraně paláce proti zimě jakási skulina. Vyšle některou ze služebných, aby se poohlédla po zapomenuté otevřené okenici nebo pootevřených dveřích. Tara chtěla, aby byl palác dokonale uzavřen před chladem.

Pokračovala v chůzi. Kromě tichého šoupání jejích trepek po podlaze se neozýval jediný zvuk. To ticho ale nebylo uklidňující. Uvědomila si, že je tísnivé jako nikdy předtím. Přála si, aby ho něco narušilo, a ze všeho nejvíc jeden zvuk − Mordynův hlas, odrážející se od kamenných a mramorových zdí a nesoucí se komnatami. Zdálo se, že jí nikdo není schopen říci, kde se její

manžel zdržuje nebo proč od něj dosud nedostala žádnou zprávu. Někdo jí tvrdil, že odešel s Aewultem a že se s ním vrátil do Kolkyre. Další říkali, že pobývá ve Věži trůnů a hádá se s Roaricem oc Kilkry-Haig. Nebo se snad z nevysvětlitelných důvodů vydal do Highfastu, jak si šuškali jiní? Nevěděla. Ale věděla, že ho chce mít zpátky, aby jí zahříval postel a srdce a chránil ji před chladnou zimou. Možná bude teprve poté schopna pořádně spát a možná se teprve poté zvedne mlha jejího neklidu.

Tařiny služebné obohatily lázeň o vonné oleje. Ucítila je dřív, než vkročila do místnosti a zaregistrovala horkou páru. Hořely tu olejové lampy a v koších uhlí. Zhasla prstem svíčku a podala ji jedné z dívek. Další jí sňala z ramen sametové roucho a posbírala šaty, které odhodila na zem. Vkročila do lázně. Nechali ji o samotě. Zavřela oči a ucítila, jak jí pod vodou brní pokožka. Vdechovala vůně a teplo a snažila se nemyslet na Mordyna a jeho nepřítomnost.

VIII.

Anyara se odmítala považovat za vězeňkyni. Tvrdošíjně se chovala, jako by byla čestný host, a Aewult nan Haig a jeho stoupenci jí s touto přetvářkou pomáhali aspoň natolik, aby jí dodali zdání skutečnosti. Stan, ve kterém bydlela, byl obrovský; jeho těžké plátěné stěny zevnitř pokrývaly měkké koberečky. Podlahu tvořily dřevěné desky a díky příčce měla Anyara k dispozici takřka soukromou ložnici. Mohla po libosti odcházet a zase se vracet, i když svět rozlehlého a − nemohla si pomoci − nepřátelského armádního ležení nebyl právě přitažlivý. Nejzazší meze zůstaly nevyřčeny a raději se je ani nesnažila zjistit. Dobře věděla, že kdyby se pokusila vstoupit do Kolkyre nebo se vydala tím či oním směrem příliš daleko za hranice tábora, zjistila by, že má zatarasenou cestu. Zákaz pokračovat by nejspíš byl pronesen zdvořile, dokonce uctivě, ale bezpochyby také rezolutně.

Coinach snášel toto nenásilné věznění mnohem hůř než ona. Dobře si pamatovala vězeňskou celu v Anduranu, kde na ni její věznitelé z klanu Horin-Gyre promlouvali mnohem méně zdvořilým způsobem; Coinach viděl jen urážky, pokoření a vlastní neschopnost dostát své povinnosti osobního strážce.

„Nebuď tak nešťastný," řekla mu jednoho dne. „Je mi jedno, co si myslíš, já tvrdím, že není tvým úkolem rozdat si to s mečem v ruce s celou armádou nejvyššího thana."

Coinach seděl na kraji polního lůžka, kde si tu a tam dopřával krátký spánek − ale jen během dne, kdy byla Anyara vzhůru; jinak trval na tom, že

bude celou noc držet osamělou, ostražitou stráž − a mračil se na ni způsobem, o kterém si nebyla jista, zda je pro gardistu vhodný.

„Z tohohle mě nemůžeš vysekat mečem," naléhala Anyara, „tak o tom přestaň snít s otevřenýma očima. Tvoje obličeje mi nijak nepomůžou."

„Je neodpustitelné, že si dělají z thanovy sestry rukojmí."

„Možná ano. Ale poslouchej. Podstatné je snažit se zajistit, aby měl Orisian pořád klan, jehož by byl thanem, až se vrátí z míst, do kterých se vydal − ať už je kdekoliv. Pokud zabráním Aewultovi, aby se definitivně pominul, tím, že tady zůstanu, nebo se dokonce vydám do Vaymouthu, udělám to."

Bylo snadné pronášet podobná slova před Coinachem, sama sobě byla ale Anyara mnohem méně povolným posluchačem. Při každé zmínce o bratrovi musela bojovat s pochybnostmi a obavami, které jí zmítaly. Pouze když jim odmítla věnovat pozornost, dokázala neplakat a dál kráčet krok za krokem. Ať byl Orisian kdekoliv, ať se mu přihodilo cokoliv, neexistovalo nic, co by s tím teď mohla dělat. Nemohla toho dělat příliš ani s vlastní situací, a i když ji ve skrytu duše děsila představa, že ji odvedou do Vaymouthu, rozhodla se ignorovat i tento pocit.

Jednoho rána byly stěny stanu náhle ztuhlé silným mrazem; tiše vrzaly. Voda v míse u Anyařina lůžka zamrzla. Anyara ležela s kalnýma očima a krkem rozbolavělým od příliš měkkého polštáře a poslouchala, jak se Coinach ve vnější části stanu pohybuje. Možná si myslel, že si počíná tiše, přesto slyšela, jak odsunuje klopu u vchodu a tiše lapá po dechu při kontaktu s nemilosrdným, ledovým vzduchem, který ho bezpochyby venku uvítal. Lehce se pro sebe usmála. Slyšela tlumené hlasy a rachocení hrnců. Jeden z Aewultových kuchařů přinesl jídlo − většinou to byla hustá ovesná kaše s chlebem a medem − a podal ho Coinachovi. Strážce trval na tom, že sám nejdříve ochutná všechno, co bylo určeno pro Anyaru. Řekla mu, že považuje za málo pravděpodobné, že by se ji Aewult pokusil otrávit, v tomto případě byl ovšem Coinach neoblomný.

Když se konečně objevila, aby se najedla, tvářil se pochmurně.

„Co se děje?" zeptala se, když klesla do jednoho z polstrovaných křesel, která jim poskytli.

„Říká se, že dědic klanu uzavřel přístupové cesty ke Kolkyre."

„Cože?"

Coinach pokrčil rameny. „Nevím, jestli je to pravda. Tvrdil to kuchař. Souboj vůle mezi Aewultem a Roaricem. Dědic klanu chce ty muže, kteří zabili jeho vojáky, když byl pryč, a Roaric mu je odmítá vydat. A teď zjevně prohlašuje, že nezaplatí ani rodinám těch mrtvých, dokud Aewult neuhradí všechny koně a dobytek, které zrekvírovala jeho armáda."

Anyara zaúpěla.

„Myslím, že Aewult taky chce, aby se rozešla armáda Kilkry, kterou Roaric shromáždil," dodal Coinach zamračeně. „Than to samozřejmě odmítá. A… no, zdá se, že Roaric žádá, abyste se opět mohla vrátit do Věže trůnů."

„Ach, takže teď mám být suvenýrem, o který budou ti dva… idioti bojovat?"

„Jen se snaží při vás stát, dostat vás z Aewultových spárů."

„Ne, nesnaží," vyštěkla Anyara. „Snaží se odčinit každou urážku, kterou podle jeho názoru utrpěl Kilkry z rukou Haigu. Snaží se dokázat, že je dost silný a dost starý, aby mohl být thanem a čelit Aewultovi." Ramena jí poklesla a zadívala se do šedé kaše v misce. „Ach, když já nevím. Nepochybuji, že si myslí, že mi pomáhá. Ale Aewult není ten správný člověk, před kterým by se měl předvádět, a tohle není správná doba. Copak to nechápe? Přišli snad všichni o rozum?"

„Tíží ho mrtvý bratr a mrtvý otec," zamumlal Coinach.

„Všichni se musíme vyrovnat se svými mrtvými."

„Ano. Samozřejmě."

Během třetího dne Anyařina pobytu v táboře ji přišla navštívit Ishbel. Anyara byla sama překvapena, jak je jí ten vpád lhostejný. Milenka dědice klanu stála se samolibým úsměškem ve vstupu do velkého stanu a zjevně se přišla jen posmívat, ale Anyara zachovala klid.

„Asi tady nemáte takový komfort jako ve Věži trůnů," řekla Ishbel. Za jejími zády se tísnil houf služebných. Smály se.

Anyara a Coinach seděli se zkříženýma nohama na prkenné podlaze. Strážce jí právě ukazoval, jak má naostřit nůž, který jí dal. Vzhlédla, pak upnula pozornost zpátky k čepeli.

„Už jsem zažila mnohem horší podmínky," řekla.

Ishbel chvíli nic neříkala, ale Anyara cítila její přítomnost i samolibý úsměv. Soustředila se na váhu brousku v ruce a pohyb nože po něm.

„Mám vám půjčit pár svých služebných?" zeptala se Isabel. „Nebo možná nějaké šaty? Vím, jak vás zajímají pláštěnky do deště. Mám pár, které bych mohla postrádat, kdybyste se chtěla chránit před zimou a vlhkem."

„O tom nepochybuji," zabručela Anyara. „Váš pán mi ale poskytl dostatek sloužících a nechybí mi ani pláště."

„Není to můj pán."

„Ne?" Anyara vzhlédla a slabounce se usmála. „Tak to jsem se spletla."

Ishbel zamračeně oddusala.

„Měla by se naučit způsobům," poznamenal Coinach.

„Nemyslím, že je bude potřebovat, aspoň ne, dokud se těší přízni dědice klanu."

*

Nuda a přemíra času k přemýšlení, která s ní byla spojená, dělaly Anyaře největší těžkosti. Několikrát požádala o setkání s Aewultem, protože navzdory všemu doufala, že by ho dokázala obměkčit, ale pokaždé se dozvěděla, že má příliš mnoho práce. Cvičila se s Coinachem v zacházení s nožem. Byl trpělivým učitelem, a pokud měl k jejich počínání nějaké výhrady, dobře je skrýval. Noci byly nejhorší. Ruch v ležení nikdy neutichal, a tak bez ustání slyšela hlasy, vrzání kol vozů i pohyb plachtoviny ve větru. Když vůbec usnula, zdály se jí sny poznamenané stíny a strachem.

Nikdo jí nemohl či nechtěl říct, co ji čeká. Každé ráno se probouzela s neurčitým očekáváním, že se strhne bitva nebo že ji pošlou do Vaymouthu. Tato očekávání se nikdy nevyplnila, až Anyara získala pocit, jako by na světě neexistovalo nic kromě tohoto velkého ležení a mlčenlivého, obklíčeného města za ním, a že to tak bude pokračovat do nekonečna.

Pak k ní přivedli Taima Narrana. Velitel Anduranu byl špinavý a potlučený. V blůze měl díry a na tváři podlitiny. Na první pohled vypadal vyčerpaně. Doprovázeli ho dva členové Aewultovy palácové gardy. Když se zdravil s Anyarou, postavili se opodál, navlečení do brnění a pyšní.

„Nechte nás o samotě," nařídila jim. Oba se na ni podívali, ale nepohnuli se. Poprvé po mnoha dnech v ní vzplál hněv. „Vypadněte. Jsem thanova sestra a promluvím si s tímto mužem mezi čtyřma očima. Tak vypadněte!"

Oba urostlí strážci se na sebe podívali a po chvilce váhání opustili stan.

„Co se děje?" zeptal se Taim, jakmile byli z doslechu. „Copak se Aewult zbláznil?"

„Kdo ví? Ale myslím, že mi nic nehrozí. Kde je Orisian, Taime? To je podstatné."

„Nevím," odpověděl utrápeně. „Opravdu nevím. Je mi líto. Do Kolglasu nikdy nedorazil. Doufal jsem… doufal jsem, že je tady. Nebo že by byl pořád v Highfastu?"

Anyara zavrtěla hlavou. Jako už nejednou ji napadlo, že když bratra naposledy viděla, hněvala se na něj, protože ji nechával v Kolkyre. Děsila se, že by to mohlo být jejich poslední setkání a navíc poznamenané zlobou. Měla díky tomu neurčitý pocit, že mu dluží při jednání s Aewultem, jeho otcem a celým Haigem veškerou odvahu a disciplínu, kterou dokáže sebrat.

„Bohové, všechno se rozpadá," zabručel Taim. „Co si Roaric myslí, že dělá, když se pouští do boje s dědicem klanu? Armáda Černé stezky se z nějakého důvodu zastavila mezi Kolkyre a Hommenem, ale až dorazí na jih, bude potřeba každého muže, každého meče, pokud je máme odrazit."

„Možná došli nepřátelé tak daleko, jak jen mohli," řekla Anyara, myšlenky stále upnuté k Orisianovi.

„Ne," prohlásil Taim pevně. „Vypořádali se s každou překážkou, která se jim postavila do cesty. Udrželi jsme se den dva u Hommenu, ale jakmile přitáhli v plném počtu, museli jsme se stáhnout. Kdyby Aewult neustoupil až sem, byla by jeho armáda už zničena. Ne, musí mít nějaký vlastní důvod, že se zastavili. Ale je to jen přestávka. Nebude trvat dlouho a dorazí k nám a Aewult bude mít štěstí, když nebudou v přesile, až se tak stane. Je jich víc, než jsem kdy považoval za možné."

Anyara přikývla, ale sotva ho poslouchala. Zrak jí sklouzl k zemi. Kde je Orisian? Jestli Černá stezka přitáhne ke Kolkyre dřív, než… něco proniklo závojem jejího zamyšlení. Zamrkala.

„Kde máte meč, Taime?" zeptala se.

Sklouzl pohledem dolů, k prázdné pochvě u pasu. Když hlavu zase zvedl, nebyla si Anyara jistá, jak si má jeho výraz vysvětlit. Skoro jako by se Taim styděl.

„Jsem zajatec, mylady. Vzali mi ho."

Po těch slovech vykročil Coinach, který až dosud mlčky přihlížel, vpřed.

„Aewult by se neodvážil…" začal, ale Taim Narran ho ostrým pohledem umlčel.

„Dědic klanu se odvažuje rozkazovat sestře našeho thana. Proč by se měl rozpakovat udělat vězně z obyčejného vojáka?"

„Na základě čeho vás vězní?" zeptala se Anyara.

„Prý jsem ho nechal u Glasbridge na holičkách, přivedl mu na pomoc příliš málo mužů a příliš pozdě." Taim pronášel ta slova monotónně, jako by shrnoval suché detaily nějakého nezajímavého rozhovoru. „Když jsme ustoupili z Hommenu, chtěl jsem se znovu postavit nepříteli na odpor, ale Aewult mě povolal k sobě. A když jsem přijel, vzal mi meč."

Jeden ze strážců venku odsunul klapku nad vchodem. Sklonil se a zadíval se dovnitř.

„Dost," řekl. „Pojďte pryč. Dědic klanu vám povolil jen krátkou návštěvu."

Taim Narran se nevzpíral. Lehce se Anyaře uklonil a obrátil se, aby se opět vydal do rukou palácové stráže. Coinach zavrčel v nepokrytém hněvu.

„To nejde," řekl.

„Dávej pozor na svou svěřenkyni, strážce," vyjel na něj Taim. „To je tvá povinnost. Nezanedbej ji."

Aewultův obrovitý gardista položil Taimovi na rameno drsnou ruku a nasměroval ho ven ze stanu. Anyara se vydala za ním a postavila se ozbrojenci tváří v tvář.

„Poslouchej mě,“ řekla tak klidně a zřetelně, jak jí jen hněv dovoloval. „Tento muž je váženým válečníkem mého klanu. Jeho than si ho velmi cení. Budeš s ním zacházet s úctou a respektovat jeho důstojnost. Pokud ne, budu dělat takové potíže a kravál, že mě budete muset svázat a v poutech umístit k němu. Vyřiď to dědici klanu.“

* * *

Hommen byl zvláštním místem − dvě zřetelně odlišné osady, žijící nepohodlně bok po boku. Dole, na břehu moře, rybářská vesnice s přístavní zdí z balvanů a krátkým dřevěným molem, stojícím na kůlech potažených ztvrdlou vrstvou vilejšů a chaluh. Na pahorku na jihu opuštěná kamenná strážní věž s břidlicovou střechou, obklopená dvěma tucty domků jako upomínka na ochranu, kterou kdysi určitě poskytovala. Obě osady spojovala krátká, rovná cesta lemovaná kamennými zídkami. V místech, kde se křížila s hlavní pobřežní silnicí, stála brána a mýtnice pro výběrčí daní, malá kasárna s další budovou, seníky a zájezdní hostinec.

Ještě před pár dny tady nejspíš žily dobré tři stovky lidí, které nazývaly Hommen svým domovem, dohadoval se Kanin oc Horin-Gyre. Teď nezbývali žádní. Většina utekla dřív, než Černá stezka dorazila. Ti, kteří zůstali, ať už kvůli nemoci, beznaději nebo odhodlání bránit své domovy, byli mrtví. Tentokrát nebyl nikdo ušetřen, nebyli bráni zajatci. Armáda, která se vrhla na Hommen, byla mnohem zuřivější než ta, která dobyla Anduran a Glasbridge.

Kanin bojoval v čele řeže; razil si cestu k patě naklánějící se strážní věže, obklopen svou gardou, za zády asi stovku vyjících Tarbainů. Vzhledem k bolavému a vratkému kolenu to možná nebylo moudré, ale potřeboval to násilí a nebezpečí. Do malé věže se uchýlilo několik nepřátel a zabarikádovalo se v ní. Vypudili je ohněm. Ti, kteří nevyrazili ven, aby vzápětí nalezli smrt na připravených čepelích a oštěpech, se udusili kouřem nebo uhořeli. Ohořelá věž se teď opilecky nakláněla a bylo jasné, že její léta jsou sečtena.

Velká část armády pokračovala podél pobřeží dál. Pronásledovala a likvidovala roztroušené oddíly Pravých klanů, které se opakovaně, i když vlažně, pokoušely zatarasit jí cestu. Kanin, unavený a vyhořelý, ji nechal pokračovat bez sebe. Zůstal se svým vyčerpaným mužstvem v Hommenu a snažil se zmocnit všech zásob, které mohly osady nabídnout. Síly pod jeho velením teď byly početnější než před bitvou. Z řad velké armády se vynořila spousta prostých příslušníků jeho klanu, zvlášť poté, co se stali svědky

thanova nemilosrdného boje. Vyzbrojil je, jak nejlépe mohl, určil jim velitele a dodal aspoň zdání disciplíny.

Kanin nedokázal uspokojivě vysvětlit, a to ani sobě, svou nechuť doprovázet hlavní jádro armády při jeho běhu vpřed. Když se ho na to ptali, poukazoval na své koleno s tím, že potřebuje čas na zahojení, což byla alespoň zčásti pravda. Ještě pravdivější ovšem bylo, že na šíleném zápalu, který se zmocnil takřka každého, shledával cosi nevěrohodného. Nebyl jen výsledkem dominantního postavení, které si nad ostatními vydobyli Inkallimové; panovala tu jakási zuřivost, která jako by vznikla sama od sebe a neustále sílila. Sám nacházel její stopy ve svých temných náladách a hladu − alespoň momentálně ukojeném − po krvi.

Byl tady ale ještě další prvek Kaninovy zdrženlivosti, který raději nepodroboval pozornějšímu zkoumání. Každý krok, který učinil po této dlouhé silnici − tak dlouhé, že věděl, že kdyby po ní putoval dost daleko, mohla by ho dovést až k Vaymouthu a dál − každý krok ho vzdaloval od Wain, a to mu na jakési elementární, instinktivní úrovni připadalo špatné. Ať už podlehla jakémukoliv klamu, ať dovolila *na'kyrimovi*, aby ji sebepodivněji spoutal, stále zůstávala tím nejdůležitějším člověkem v Kaninově životě. Rozpoutali tuto válku společně, a ať vydobudou gyrské klany na pobřežní silnici jakákoliv vítězství, Kanin nabýval s každým uplynulým dnem větší a větší jistoty, že bez Wain po boku pro něj mohou být jen bezcenná a bezvýznamná.

A tak setrvával na místě a přespával v rybářském domku na nábřeží, kde mohl dýchat chladný mořský vzduch. Padal sníh. Přístavní hráz pokrývala vrstva šedivého ledu. Led ležel i na cestách. Uvědomoval si, že daleko na severu, v zálivech a zátokách, bude moře už zamrzlé. Nad rozlehlými ledovými pláněmi bude v řezavém větru jako prach vířit a kroužit sníh. Ta představa ho poprvé od chvíle, kdy odešli z hradu Hakkanu, přiměla zatoužit po domově. Byli i jiní, kteří mohli bojovat v této válce, již prostřednictvím jeho a Wain rozpoutal jeho otec. Byl teď thanem. Jeho úkolem bylo vést klan, chránit jeho území. Přivítat se s ovdovělou matkou.

Byly to myšlenky nevhodné pro někoho, o kom se předpokládalo, že je nade vše oddán víře. Černá stezka stála na pokraji svých největších vítězství za celá staletí. Byla to doba, kdy měli věřící jásat a dychtit po dalších vítězstvích, odhodlaně podrobovat přízeň osudu zkoušce až na samu krajní mez. Ale Kanin nic z toho necítil. Už ne. Byla to chyba − možná zbabělost − ale jediné, co opravdu chtěl, bylo obrátit se na patě, znovu se spojit se sestrou a vrátit se přes Údolí kamenů zpátky do Hakkanu. Vězel v Hommenu a oddával se nečinnosti − nedokázal se přimět k dalšímu pochodu vpřed ani k ústupu.

Po silnici se jako hejna ryb zachycená mocnými proudy pohybovaly sem a tam skupiny vojáků a opozdilců, žebráků a raněných. Mnoho z těch přesunů jako by nemělo jasný cíl. Tu a tam propuklo násilí − drobné krveprolití, bezvýznamné vraždy. Jednoho dne se po pobřeží přihnal v čele zástupu vojáků Orel Temegrin a prořítil se s nimi zasněženou vesnicí, obklopen mračnem z kouřícího dechu. Kanin ho sledoval jen s pramalým zájmem.

Than Horin-Gyre kolem sebe shromáždil provizorní domácnost tvořenou kuchaři a sluhy, čeledíny a posly. Nechal z Glasbridge přivést asi třicet žen a starých mužů jako otroky a uložil jim shromažďovat potraviny a naplňovat hommenské stodoly zásobami na stále tužší zimu. Stál právě na dřevěném molu a pozoroval zasmušilé lanniské pracovníky, jak rozhazují podél břehu sítě se závažím, když k němu Igris přivedl špinavou, nemocně vypadající ženu.

Gardista držel ženu za límec obnošeného koženého kabátku tak pevně, že musela kráčet po špičkách. Vypadala vyděšeně. Když na ni Kanin pohlédl, oči se jí rozšířily a začala se nesměle vzpouzet.

„Řekni mu to," zasyčel Igris. „Zopakuj mu, co jsi řekla mně."

Kanin vyčkávavě zvedl obočí.

Žena zasténala a pokusila se odvrátit zrak. Igris s ní zatřásl jako s velkou panenkou. Byla skleslá a sklíčená.

„Řekni mu to!" vykřikl gardista.

„Co mi máš říct?" zeptal se Kanin tiše.

„Slyšela jsem… slyšela jsem," koktala žena. Patří k Wyn-Gyre, usoudil Kanin podle přízvuku. Váhala a Kanin viděl, že pláče. Pak se slova vyhrnula jako příval: „Zemřeli, sire. Zemřeli v Kan Avoru. Orel Temegrin a… vaše sestra. Oba jsou mrtví. Stalo se z toho šílené místo. Ale jsou mrtví…"

Kanin vzápětí popadl ženu za ramena. Naříkala v jeho drtivém sevření. Odtrhl ji od Igrise, doslova ji zvedl z mola a držel před sebou. Do sebemenších detailů viděl každičkou skvrnu a špinavou šmouhu na její tváři, každou řasu na víčcích, každou vrásku na chvějících se rtech.

„Wain?" zeptal se.

„Mrtvá," vykřikla žena, jako by to slovo ze sebe vyvrhovala.

Kanin se nedokázal pohnout. Údy mu zkameněly. Zíral do těch zoufalých očí a nechápal, co v nich vidí, co právě slyšel.

„Sire…" řekl někdo − Igris?

Zvuk jeho hlasu Kanina probral z omráčení. Otočil se a udělal krok, stále drže ženu za ramena. Bezvládně visela, kus masa v jeho železném sevření. Ale byla lehká, lehčí než maso − jen kůže. Odmrštil ji od sebe. S křikem dopadla do kalných, temných vod. Moře se rozevřelo, do vzduchu vylétla sprška vody a pak se zmítající hladina nad ženou uzavřela.

„Zjisti, jestli je to pravda,“ nařídil Kanin Igrisovi, zatímco přihlížel, jak se bledá silueta snaží prodrat zpátky na hladinu. Viděl, jak žena otvírá a zavírá ústa, jak hrabe slabýma rukama ve vodě.

„Nejspíš ano,“ zamumlal Igris. „Přišli s ní i další. Všichni vyprávějí totéž.“

„Zjisti to,“ opakoval Kanin. Slova mu mrtvě splývala ze rtů.

Igris se otočil a vydal se vrzajícími kroky po zasněžené cestě pryč. Ženina hlava prolomila hladinu. Lapala po dechu a mlátila kolem sebe rukama. Tvář teď měla bílou, mrtvolně bledou. Kanin se rozhlédl po břehu. Rybáři nehnutě stáli a dívali se, v rukou sítě. Když po nich sklouzl pohledem, otřásli se, odvrátili a znovu rozhodili sítě. Dole pod molem křičela žena o pomoc. Slyšel, jak její nehty skřípou o jednu z podpěr.

„Aeglyss,“ zašeptal Kanin.

5

Than

Kdo je vlastně than? Někteří by ti řekli, že je to pyšný či nenasytný muž, který se učinil pánem nad ostatními, aby mohl lépe uspokojovat své přízemní touhy. Já ti, můj milovaný synu, říkám, že tomu tak není. Than je spíše služebníkem. Slouží svým lidem, a vůbec všem, tím, že stojí mezi nimi a temnotou.

V tomto světě a v nás, jeho obyvatelích, existuje impulzivní touha ničit a bořit. Pokud se nám nevládne, dříve nebo později zničíme to, co jsme vybudovali, zapomeneme to, co jsme se naučili. Pokud není bohů, kteří by nám dávali příkazy, musíme na sebe uvalit příkazy sami, jinak navždy upadneme do chaosu krutosti a utrpení. Do takové temnoty jsme upadli po odchodu bohů. Tři království nám svítila na cestu ze stínu, ale jen po jistý čas. Válka Poskvrněných, Bouřlivá léta, která přišla poté, to vše znamenalo konec našeho předstírání, že jsme víc než jen zkaženými obyvateli narušeného světa.

Nyní jsme vytvořili klany a také thany, stále ale ještě nevíme, zda nebudou znamenat jen další přetvářku. Budeš po mně thanem, drahý synu. Budeš dědicem všeho, co jsem vybudoval. V dobrém i ve zlém musíš přijmout vše, co ti předávám, zformovat to a postoupit těm, kteří přijdou po tobě. Neboť takové je břemeno thanů − vzít to, co jim odkazuje minulost, a vytvořit z toho přítomnost; třímat tento dar v rukou a vybudovat z něj budoucnost pro své dědice.

Někteří tě možná budou mít rádi, jiní tě ale budou proklínat, očerňovat nebo ti závidět. Těch, kteří tě zahrnují výčitkami, si nevšímej. Spíše je polituj, neboť mají špatnou paměť, úmyslně ignorují omylnost a ohromnou nedokonalost, která je našemu druhu vlastní. Utěšuj se vědomím, že plníš

vznešenou povinnost. Zákony, thanové a pořádek musí existovat. Jsou naší jedinou ochranou před vlastními zhoubnými pudy.

Z MÉMU SYNOVI A JEHO SYNŮM, KTEŘÍ PŘIJDOU PO NĚM
OD KULKAINA OC KILKRY

I.

Orisian za sebou nechával cestou ze Zahalených lesů stopu tvořenou mrtvými. Jeden z nich ho tížil mnohem víc než všichni ostatní dohromady, každý ale trochu zvětšoval jeho břímě. Bílé sovy na ně dotíraly jako vlci na umírajícího jelena, přibližovaly se natolik, aby mohly kousnout a zranit, nikdy se ale neodhodlaly k rozhodujícímu, osudnému boji. Muži umírali se šípy v zádech nebo s podřezanými hrdly, když stáli ve tmě na hlídce.

Torcaill dělal, co bylo v jeho silách, aby udržel zbité mužstvo v pohybu. Odpočívali jen krátce a tak, aby se ani na okamžik nevzdálili jeden druhému z dohledu. Orisianův respekt k tomuto muži rostl. Byl neúnavný, rozhodný. Navzdory veškerému jeho úsilí si ovšem všichni uvědomovali, že se jejich největší naděje na přežití pojí s Ess'yr a Varrynem. Oba Kyrininové se bez přestání toulali Zahalenými lesy, vpředu i vzadu, dnem i nocí. Neslyšně se pohybovali mlžnými hvozdy a pátrali na zemi po stopách a náznacích. Nikdo − Orisian ze všech nejméně − se jim nepokoušel dávat příkazy. Bojovali vlastní válku proti nepříteli svého kmene, trvající už po generace, a znali její metody a nezbytnosti lépe než kdokoli jiný. Svým způsobem to bylo něco, po čem toužili už od chvíle, kdy opustili Koldihrve, a teď, když to konečně přišlo, se svému počínání věnovali s tichou, krvavou náruživostí.

Koně, které se Torcaill tak houževnatě snažil chránit, byli dávno pryč, zanecháni napospas lesu. Při útěku hustým hvozdem by jim spíš překáželi, než pomáhali. Zahalené lesy jako by se zavíraly samy do sebe − stromy, ostružiní, kameny i mech, to všechno směřovalo dovnitř a proplétalo se v divokém zmatku. A všechno bylo vlhké, obklopené oblaky mlhy, zelené a jílovité. Místo nevhodné pro lidi. Možná dokonce i pro Kyrininy, protože kdykoliv Orisian zahlédl Ess'yr a Varryna, svědčilo jejich chování o ostražitosti a neklidu, které nebylo možné jejich šarvátkami s Bílými sovami uspokojivě vysvětlit.

Tísnivá cizota místa mu kazila náladu. Neustále měl pocit, že koutkem oka zaznamenává jakýsi prchavý pohyb. Kdykoliv se pak tím směrem podíval, nespatřil nic, jen němou vegetaci a nehybné, zkroucené stromy. Ale nabyl jistoty, že tu něco je, něco převyšujícího lidi i Kyrininy. Tráva, po které

kráčeli, byla podzimní, nikoliv zimní. Listí hustého podrostu stále tvořilo mozaiku, složenou z rudých, hnědých a pestře zelených tónů. Drobné potůčky, zurčící v kamenitých korytech vyhloubených do lesní půdy, jako by propůjčovaly hlas něčemu výraznému, co se vznášelo, nedotknutelné, ve vzduchu a tkvělo v půdě. Někdy si byl Orisian takřka jistý, že se koruny stromů pohybují, i když nefouká sebemenší vánek, a v noci se nečekaně ozývalo praskání a skřípání, jako by se duby a vrby přetvářely do nové podoby. Neustále musel, pln bázně, myslet na Anainy.

K'rinu po většinu času nesli. Útlá *na'kyrimka* byla často příliš slabá, než aby dokázala jít, i když nebylo jasné, zda se jedná spíš o křehkost mysli či těla. Čerstvé škrábance, které na sobě měla ve chvíli, kdy ji Orisian poprvé spatřil, se rychle změnily v síť nevýrazných jizev, pokrývajících pokožku. Její záchvaty rozrušení mizely a zase se objevovaly, provázeny slzami, hnětením rukou a chvějícím se čelem. Její oči těkaly sem a tam nebo spočívaly prázdné a nevidomé v důlcích. Rty se jí chvěly, tiše se pohybovaly nebo se stahovaly do přísné linky. Ale nikdy neutrousila jediné slovo. Nikdy nedala sebeméně najevo, že by věděla, kde nebo kým je.

Eshenna ani Yvane nedokázaly Orisianovi říct, co se K'rině stalo nebo stále děje.

„Zotaví se?" zeptal se Orisian Eshenny, když se na chvíli zastavili a posadili na balvany obrostlé lišejníkem. „Copak mi nedokážete říct ani to?"

„Nic tam není," odpověděla Eshenna. „Je pryč. Prázdná."

Yvane pomalu zavrtěla hlavou. „Myslím, že není. Ve Sdíleném je mrtvý prostor, ale je to úkryt, ne prázdnota. Něco tady je."

„Tak k čemu to všechno vlastně bylo?" zeptal se Orisian. „Nemůžete mi ani říct, jakou kořist jsme za cenu všech těch mrtvých získali." Hovořil opatrně, vědom si svých potlučených úst. Bolela ho už méně, i když mu v čelisti stále občas tlumeně tepalo. Sešitá rána na tváři ho svědila a píchala, když napnul lícní svaly. Jazyk měl citlivý a neustále se mu zachycoval v nezvyklých mezerách po ztracených zubech.

Yvane se na něj zamračila. „Jmenuje se K'rina, jestli jsi nezapomněl. A ať se jí stalo cokoliv, pochybuji, že si to vybrala. Podívej se na ni. Myslíš, že ji těší, jak se věci vyvíjejí?"

Orisian si povzdechl a zatahal za trávu. Zlobil se − na sebe, Bílé sovy, na Eshennu a celý svět. Navzdory tomuto závoji hněvu si ale uvědomoval, že i když zoufale hledá někoho, koho by mohl obviňovat, K'rina si jeho výčitky nezaslouží.

„Ne," zabručel. „Ale jak se dostala do takového stavu?"

„Anainové,“ odpověděla Yvane. Eshenna sebou už při tom pouhém slově trhla a starší žena na ni vrhla podrážděný pohled. „Jsme tady jimi obklopeni. Cítím je, slyším, jak se hýbají. A K’rina je toho nějak součástí.“

„A Aeglyss?“

„Trochu se stáhl. Klesl zpátky do té díry, kterou se stala jeho hlava od…“ Yvane se odmlčela. Stávalo se jí to teď častěji, když najela na mělčinu svých pocitů, svých obav.

„Od Highfastu,“ dokončil za ni Orisian a Yvane přikývla.

Stalo se to jednoho pozdního rána, možná prvního po Rothově smrti, ovšem Orisian si nebyl úplně jist, protože nějakou dobu vnímal plynutí času jen nezřetelně. Eshenna se tehdy náhle ocitla na kolenou; ruce sevřené v pěst tiskla do mechové trávy. Kvílela a ten zvuk byl tak pronikavý a mučivý, že všichni otočili hlavu a strnuli uprostřed chůze. Yvane se jí vydala na pomoc, ale také byla něčím otřesena a potácela se. Orisian ji podepřel a současně se snažil natáhnout ruku a dotknout se Eshenniných zad.

„Co se děje?“ zeptal se jich.

„Umírají,“ vykřikla Eshenna. „Mizí.“

„Kdo?“ Přesunul pohled z Eshenny na Yvane, vyděšen prudkostí toho, co se obou žen zmocnilo.

„Highfast,“ vykoktala Yvane. Paže se jí v jeho sevření zřetelně třásla. „Cerys je pryč. Ach, je příliš jasný, příliš temný… Spaluje je. Je to bestie, bestie, která zešílela.“

„Zachraňte nás,“ řekla poté Eshenna a Orisian slyšel v jejím hlase strašnou, beznadějnou prosbu.

„Není tam nic než smrt,“ pronesla Yvane, už s větším sebeovládáním, ale stále roztřesená a zachmuřená. „*Na’kyrimové* v Highfastu umírají. Je tam Aeglyss. Na okamžik… na okamžik v tom nebyl rozdíl. Byl Sdíleným a Sdílené zase jím.“

Od onoho rána byla Eshenna uzavřená do sebe. Utrápená. Když ji Orisian poprvé potkal v Highfastu, byla nedočkavá, dychtivá; takřka lačnila po tom nechat Highfast za zády a vyrazit do světa. To, co se od té doby událo, na ni bylo příliš, přemítal Orisian. Jen pár dní. Víc to netrvalo. Ta jeho část, která byla stále schopna soucitu, litovala, že svět považoval za vhodné udělit jí tak surovou životní lekci. Nicméně veškeré sympatie, které byl v sobě schopen probudit, byly současně poznamenány chladnokrevným konstatováním, že taková je prostě doba, ve které žijí. Pokud Eshenna platí za svou zvědavost, je to pořád ještě nižší cena, než jakou museli za nedávné zvraty a změny v běhu světa zaplatit jiní. Lehkost, s jakou ho teď napadaly podobné myšlenky, se mu pranic nezamlouvala, ale nemohl si pomoci.

*

Měli jen malou kontrolu nad cestou, po které se ubírali. Šli tam, kam jim to terén, houští a pronásledovatelé dovolovali, a to znamenalo na jih a na západ, směrem k impozantním Karkyrským horám, které se jim tu a tam podařilo zahlédnout mezerami ve větvoví. I když by Orisian nejraději ze všeho zamířil zpátky do Highfastu, Ess'yr ho nevzrušeně ujistila, že takový pokus by znamenal smrt na hrotech šípů a oštěpů Bílých sov.

„Brzy odtud vypadneme," řekla Yvane Orisianovi, když seděli a dojídali poslední tvrdé ovesné suchary.

Orisian se rozhlédl, vědom si toho, že jeho zrak i myšlenky jsou rozmazané a nejasné. Vyrazili dlouho před svítáním a razili si cestu zalesněnými roklemi a kamenitým houštím. Bylo to nešťastné a únavné řešení, nicméně lepší než nehybně čekat ve tmě, až se ze stínů vrhaných měsíčním světlem vyplíží Kyrininové, připravení zabíjet.

„Odkud?" zeptal se. „Myslíte ze Zahalených lesů?"

Yvane přikývla. Pokusila se ukousnout kousek sucharu, neuspěla a pochybovačně se na něj zadívala. „Už od rozbřesku stoupáme. Copak sis nevšiml, že hory jsou blízko?"

Orisian se zahleděl do spleti větví nad hlavou. Dnešní ráno se soustředil výhradně na zem pod nohama. Teď zjistil, že má Yvane pravdu. Karkyrské hory byly blízko. Viděl jejich sluncem ozářené východní svahy a mraky obklopující jejich vrcholky. Pásy bílého sněhu, ležící v puklinách a štěrbinách vysokých skalních stěn.

„Nemáme jinou možnost než pokračovat v cestě, samozřejmě pokud se nechceš postavit nepříteli a bojovat," zabručela Yvane.

Orisian mlčel. Hleděl vzhůru na majestátní svahy. Takřka si dokázal představit, jaké to tam nahoře bude − svěží, ovívané studenými větry, s výhledy do daleka − na rozdíl od zdejší dusivé lesnaté krajiny, ve které byli polapeni.

„Pochybuji, že nás budou Bílé sovy pronásledovat i přes Karkyrské hory," řekla Yvane. „Lov v otevřené krajině není právě jejich styl. I když bych nikdy nevěřila, že se za námi pustí *Hymyr Ot'trynem.* Kyrinin většinou raději přijde o prst, kterým napíná luk, než by riskoval, že vyruší Anainy. Ať je pohání cokoliv − kdokoliv − musí to být silné. Neúprosné." Na okamžik se odmlčela. „Kam chceš zamířit potom?"

Orisian sklopil zrak. „Nejdřív setřeseme Bílé sovy a pak uvidíme. Nejprve zamíříme do Kolkyre, řekl bych."

Zadíval se na K'rinu. Mlčenlivá *na'kyrimka* seděla opřená zády o travnatý pahorek a zmítala hlavou sem a tam ve snaze uniknout měchu s vodou, který se jí Eshenna snažila přitisknout ke rtům.

„Budu muset najít Taima," řekl. „Nechal jsem ho na holičkách."

„Myslíš?"

„Měl jsem se vydat do Kolglasu. V Highfastu jsme nic nezískali a tady taky ne." Další rychlý, kradmý pohled na K'rinu. „Rothe a ostatní zemřeli pro nic za nic."

Yvane si odfrkla. Přestala se zakusovat do sucharu a vložila ho zpátky do složeného čtverce pytloviny, odkud ho předtím vytáhla. „Já si to nemyslím. Ani trochu. Všechno, co se tady děje, je důležité. Anainové tu ženu poznamenali. Nedokážu ti říct, co to znamená, ale vím, že to hraje roli."

„Dost velkou, aby za to Rothe položil život?"

„Vybral si, jak zemře. V nic lepšího než možnost takové volby nemůže nikdo z nás doufat."

„Domníváte se, že si to vybral?"

„Možná učinil tu volbu už onoho dne, kdy složil přísahu, kterou jim ukládáte. Vašim osobním strážcům. Předpokládám, že ji složil dobrovolně? Nenutili jste ho?"

„Samozřejmě že ne."

„Pak si přinejmenším vybral takovou možnost. Smířil se s ní."

Orisian Yvane v tu chvíli skoro nenáviděl; nenáviděl lehkost, s jakou hovořila o podobných věcech. Ale chyběla mu chuť se s ní kvůli tomu přít.

„Nenech si tím příliš zatvrdit srdce," zamumlala *na'kyrimka.* „Nedovol, ať ti to příliš zatemní pohled. Nenávist a hněv jsou nejčastějšími důsledky ztráty. A ne právě těmi nejlepšími. Vy, Huaninové, vždycky dovolujete, aby minulost vládla přítomnosti. Velice ochotně ze sebe děláte dědice každé křivdy svých předků. Umožňujete, aby vám břímě každé ztráty či žalu ohýbalo hřbet. Podstatná jsou rozhodnutí, která děláte vy sami pro budoucnost, nikoliv ta, která zdědíte z minulosti. Nic jiného netvrdím."

„Můj pohled není zatemněný," zabručel Orisian. Vzápětí sebou trhl a zasténal bolestí, protože zavadil jazykem o rozbitou čelist. Přitiskl si ruku na tvář a ucítil stehy a ošklivý, oteklý strup na ráně.

„To si myslíš. Ale měl by sis dávat pozor na své pocity. Stejně jako my všichni. Sdílené je teď nedůvěryhodné. Je plné zuřivosti, hořkosti. Dej jim šanci a usadí se ti v mysli, pohltí tvé vlastní pocity. Pokřiví je. Nikdo z nás před tím není v bezpečí."

Orisian nechal ruku zase klesnout do klína. Byl tak unavený, na těle i na duši. Nedokázal si představit, jak by tohle všechno mohlo dobře skončit, jak by je mohlo čekat uzdravení. Už zemřelo příliš mnoho lidí a bylo zasazeno

příliš mnoho ran, než aby po této noci mohlo přijít svítání. Dokud otec žil, nikdy tak docela nechápal, co přesně Kenneta po smrti Lairis a Fariela tak trápí. Teď měl pocit, že zahlédl alespoň náznak. Byla to nepřítomnost. Nepřítomnost naděje a pocitu, že svět kolem něj má nějaký smysl.

„Rothe byl dobrý člověk," řekla Yvane sklíčeně. Poprvé za dobu, co ji znal, měl Orisian pocit, že slyší v jejím hlase opravdový, hluboký žal. Podíval se na ni.

„Nemyslím, že by ho mrzelo, že zemřel při tvé obraně," pronesla.

K'rina se rozkašlala a vyprskla při tom vodu, kterou jí Eshenna po kapkách nalila do úst. Orisian se zahleděl na obě *na'kyrimky*. Eshenna vypadala velmi nešťastně. S pocitem porážky se od K'riny vzdálila.

„Ne," zamumlal Orisian. „Nelitoval by toho."

*

Za mrholení, které jim ukrývalo před zraky hory před nimi, dorazili na kraj Zahalených lesů. Všichni z nich vyšli do otevřené pahorkatiny s pocitem úlevy. Poprvé po mnoha dnech slyšel Orisian v hlasech Torcaillových mužů něco jako smích. Ze samotného Torcailla opět vyzařovala rozhodnost.

„Kam teď?" zeptal se voják Orisiana.

Orisian se zahleděl zpátky do houštin, z nichž se právě vynořili. Ess'yr a Varryn byli ještě pořád někde uvnitř. Od rozbřesku nebylo po Bílých sovách ani stopy − a po Liškách také ne.

„Eshenno," zvolal Orisian. „Víte, kde jsme?"

Zavrtěla hlavou.

„Nejbližší potraviny a střechu nad hlavou nejspíš najdeme v Kamenci," zabručela Yvane. „Nikdy předtím jsem tam nebyla, ale leží na řece Kyre, vysoko na západní straně Karkyrských hor."

„Tak to tedy zkusíme tam," řekl Orisian Torcaillovi. „A pak co nejrychleji do Kolkyre. Necháme muže trochu odpočinout a najíst."

„Možná by neškodilo vzdálit se kousek od lesa," navrhl Torcaill. „Mohli bychom vystoupat výš, než usedneme k odpočinku."

„Ne. Jakmile se dáme do pohybu, nechci, abychom se zastavovali dřív, než to bude bezpodmínečně nutné. Chvíli si tu odpočineme."

Usadili se na vlhkou trávu těsně mimo dostřel šípů z lesa. Torcaill rozdal svým mužům příděly jídla a vody. Obojí jim docházelo. Od chvíle, kdy vstoupili do Zahalených lesů, jedli všichni jen tolik, aby utišili nejhorší hlad. Orisian seděl otočený tváří ke stromům a sledoval skrz mrholení okraj lesa. Čekal tak dlouho, jak se jen odvažoval, a pak ještě o zlomek déle. Slyšel

vojáky kousek výš na svahu za sebou, jak začínají být nervózní. Právě když váhavě vstával, spatřil to, v co doufal − mezi stromy se vynořili Ess'yr a Varryn. Blížili se lehkým klusem, tváře odvrácené od deště.

Orisian viděl, že je Varryn zraněn. Kolem ramene měl omotán pruh kůže, který přidržoval na ráně obklad z mechu či bylin. Nezdálo se ale, že by mu to překáželo.

„Nepřátelé ustupují," řekla Ess'yr. „Nemají dost odvahy, aby pokračovali v pronásledování. Pokud budou někteří přece jen postupovat dál, bude jich jen pár."

„Dobrá," řekl Orisian a usmál se. „Dobrá. Chceme pokračovat dál, přes hory."

Ess'yr přikývla. „Půjdeme za vámi. Pohlídáme vám záda. Lišky znají vyšší polohy líp než Bílé sovy."

Varryn sestře cosi rychle a ostře řekl jejich jazykem. Orisian si všiml jeho tónu, i když nerozuměl jedinému slovu − byl hádavý, nesouhlasný. Ess'yr tiše zamumlala odpověď. Varryn stočil pohled k Orisianovi. Tetování na válečníkově tváři bylo na některých místech potřísněno drobnými, tmavými tečkami zaschlé krve. Nebylo možné určit, zda patří jemu nebo někomu jinému.

„Něco od tebe chci," řekl Varryn.

„Co?" zeptal se Orisian. Ess'yr se odvrátila a zamířila po svahu pryč. Orisian se za ní díval.

„Řekni mé sestře, že nás už nepotřebuješ," řekl Varryn. „Řekni jí, že je konec. Že ji už neváže žádný slib. Že nás není potřeba."

„Chcete odejít?" zeptal se ho Orisian, stále neschopen odtrhnout zrak od Ess'yřiných vzdalujících se zad.

„Míříte tam, kde nejsme vítáni. My bojujeme proti Bílým sovám."

Ess'yr si dřepla na zem a luk a oštěp odložila do trávy. Orisian se podíval na Varryna. Kyrininův pohled byl pronikavý a dožadoval se odpovědi.

„A Ess'yr nechce jít?" zeptal se Orisian. „Kvůli *ra'tynu?* Slibu, který učinila Inurianovi?"

„Řekni jí, že už nás není potřeba!" opakoval Varryn.

„Nemyslím si, že bojujete jen proti Bílým sovám, stejně jako já nebojuju jen proti Horin-Gyre," prohlásil Orisian. „Věci se změnily. Už nesvádíme pouze své staré bitvy."

„To je jedno. Žádám tě, abys propustil mou sestru. Nevidí v tomto případě jasně. Vidí v tobě… dítě, vzpomínku na *na'kyrima,* kterého milovala."

„Inuriana," vyštěkl Orisian. „Jmenoval se Inurian." Věděl, že Varryn nikdy neměl Inuriana rád, že bezpochyby neschvaloval jeho vztah se sestrou.

Orisian teď byl ale příliš podrážděný, než aby nechal takové chování bez odezvy.

„Promluvíš s ní?“ zeptal se Varryn bez pohnutí.

Orisian se znovu podíval na Ess’yr. Mohla nějak zaslechnout, co si říkají? Nebyl si jist. Nedala nic najevo, ale už si zvykl na nedostatek signálů, pokud šlo o Kyrininy. Balancovala na patách a uvolňovala z luku tětivu nebo ji snad měnila. Stejně jako při všem ostatním si i při této činnosti počínala jemně, opatrně.

Od Zrození zimy se neudálo nic dobrého, snad jen tohle, pomyslel si Orisian. Ess’yr. Nevěděl, zda v něm Kyrininka vidí jen upomínku na Inuriana, ale uvědomil si, že je mu to jedno. O jeho pozornost soutěžila záplava myšlenek, jen krátkých a pomíjivých. Jestli se Varryn a Ess’yr vrátí sami do Zahalených lesů nebo se pokusí dostat na sever, bezpochyby zemřou. Vzdálenosti byly příliš velké, nebezpečí příliš četná. A tohle rozloučení si nepřál. Sobecky se ho bál, bál se ztráty, kterou by s sebou neslo.

„Ne,“ řekl. „Všichni svádíme stejnou bitvu, i když tomu nechceš věřit. Nepošlu ji pryč. Nebudu jí − ani tobě − říkat, jestli máte odejít nebo zůstat. Může se rozhodnout sama. Stejně jako my všichni.“

Varryn od něj bez jediného slova odešel. Orisian na okamžik svěsil hlavu a pak se otočil, aby Torcaillovi nařídil, že má připravit muže k odchodu do hor. Při tom zjistil, že na něj Yvane upřeně hledí. *Na’kyrimka* seděla se zkříženýma nohama na zemi, nepřítomně se škrábala po hřbetu ruky a prohlížela si ho s nezvyklou intenzitou.

„Co je?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou a sklopila pohled k rukám.

„Nic.“

II.

Jak se probojovávali Karkyrskými horami, pronásledovaly Orisiana bez ustání vzpomínky a obrazy Car Criagaru. Stejně jako tam i tady ležel sníh a vál řezavý vítr, i když chlad nebyl tentokrát tak silný a šaty mu poskytovaly lepší ochranu. Stejně jako tehdy bojoval i tady nejen se živly a drsným terénem, ale i s vlastním žalem a strachem. Tentokrát jím ale zmítal také hněv, který v sobě tenkrát neměl. Byl to nepříjemný, odporný pocit, uvízlý v mysli jako tříska. Nedůvěřoval mu, pochyboval o něm, ale nemohl − nebo nechtěl − se ho zbavit. Domníval se, že se už naučil, že pomsta nedokáže zahojit rány, ale teď se přistihl, že po ní touží. Ta touha se mu tu a tam vkrádala do unavené mysli a deformovala se v jistotu, že situace si žádá smrt a pak další

a další. Pokaždé, když do těchto hořkých úvah sklouzl, musel je zase pracně setřásat. A pokaždé se cítil sám sobě o trochu víc cizí, jako by se stával cizincem ve vlastní hlavě.

V kamenné pustině hor se pohybovali po kozích stezkách, ale přitom na žádnou kozu nenarazili. Postupovali vpřed jen pomalu. Pěšiny byly úzké, často připomínaly jen rýhy vyryté do příkrých svahů hor. Dvěma Torcaillovým vojákům bránila v rychlejší chůzi zranění a K'rině museli pomáhat a pobízet ji jako slabé dítě. Také Eshenně docházely síly. Často se museli zastavovat a odpočívat na živlům vystavených svazích, jak to jen šlo.

Příliš nemluvili. Orisian tušil, že to nebude jen únavou, ale také obavami z toho, co je čeká, až nechají Karkyrské hory za zády. Cítil se jako námořník vracející se z dlouhé plavby, který netuší, co má očekávat při návratu, a bojí se nepříznivých proudů. Říkal si, že nejspíš zastihne Aewulta jako vítěze a zjistí, že Černá stezka byla vyhnána z Glasbridge a Anduranu. Snažil se tomu uvěřit. A současně přemítal, že pokud tomu tak opravdu bude, vyvstane logicky otázka, proč vlastně Rothe a všichni ostatní zemřeli. Kvůli chybným instinktům svého thana?

Každou noc se obávali nového útoku Bílých sov. Protože stále nepřicházel, jejich strach pomalu polevoval. Ess'yr a Varryn se i nadále drželi zpátky a někdy mizeli dobře na půl dne. Když se vrátili ze svých toulek, nikdy se ani slovem nezmínili o pronásledování − nebo aspoň ne Ess'yr, protože Varryn s Orisianem nepromluvil od chvíle, kdy opustili Zahalené lesy. Úleva, kterou Orisian cítil, ale byla jen slabá a měla trpkou příchuť. Pro Rotha bylo příliš pozdě. Znovu a znovu se sám sebe ptal, jestli by s Eshennou odešel z Highfastu, kdyby věděl, co se stane, ale nikdy nenašel odpověď.

*

Kamenec dělal čest svému jménu. Tvořilo ho široké prostranství plné domků vystavěných z kamene a rozkládající se nad řekou Kyre. Vedle ležel kamenolom plný masivních bloků a balvanů, takže to vypadalo, jako by se tu nějaký obr z První rasy mohutně zakousl do úbočí hory a pak roztříštěné úlomky vyplivl. Blížili se k vesnici ze severu, sedlem mezi dvěma rozeklanými vrcholy, kde se prohánět řezavý vítr. Pod nimi ležela burácející řeka a Kamenec. Nad zpěněnými vodami se kymácel křehce vypadající most z provazů a dřevěných prken.

I dosáhnout mostu bylo nervy drásajícím úkolem, protože stezka se zařezávala do takřka kolmého srázu. Při sestupu jim každou vteřinu hrozila katastrofa. Prvních pár opatrných kroků po mostě Orisiana přesvědčilo, že

i teď mu hrozí přinejmenším stejné nebezpečí. Most se pod ním kymácel a zmítal jako něco živého, rozhoupáván každým závanem větru. Pevně sevřel drsný provaz a upřel oči na shluk domů před sebou.

Shromažďovali se tam lidé − malý dav zvědavců. Orisian si uvědomoval, jak obezřetní a nejistí jim musí on i všichni jeho druhové při cestě po chatrném mostě připadat. Bylo mu to jedno. Kamenec působil pochmurně, drsně a chudě, ale představoval vítaný pohled. Teprve teď, když spatřil nízké, pevné domky, světla hořící v oknech a kouř odnášený prudkým větrem, se ho zmocnil pocit, jako by konečně nechal Zahalené lesy, Bílé sovy, a dokonce i Anainy za sebou. Když přešel poslední vlhké dřevěné prkno a stanul na kamenité zemi, bylo to, jako by překročil jakousi hranici a konečně se vrátil do známějšího světa.

Obrátil se a pozoroval Torcailla, Yvane a ostatní, jak s námahou postupují po mostě. Eshenna musela K'rinu přemlouvat a postrkovat, obě ženy se skoro objímaly. Orisianovi vytanul před očima obraz, jak zakopávají, řítí se dolů do vodního přívalu a odnášejí s sebou poslední zdání toho, že předchozí události přece jen měly nějaký smysl. Jen Ess'yr a Varryn vzadu si počínali nenuceně; kráčeli uvolněně, aniž se jedinkrát podívali dolů.

Pak se vedle Orisiana objevil Torcaill. Zjevně se mu ulevilo, že přechod přežil.

„Čeká nás uvítání," zabručel voják.

Dolů k nim dusali čtyři muži. Jejich předák vypadal, jako by byl vytesán ze stejného materiálu jako okolní hory − byl urostlý, měl šedé vousy, drsnou kůži a v ruce oštěp. Opřel ho koncem násady o zem a vztyčil se před Orisianem.

„Tudy k nám moc cizinců nechodí," poznamenal nevrle.

„To mě nepřekvapuje," ušklíbl se Orisian. „Ten most nepředstavuje zrovna nejjednodušší přístup."

„Jsem velitelem zdejší stráže," řekl starý válečník. Upíral pohled za Orisiana a na tváři se mu zřetelně zračilo překvapení nad tím, koho tam viděl − vojáky, *na'kyrimy*, Kyrininy. Nervózně přešlápl a sevřel pevněji oštěp. „Budu potřebovat vědět, kdo jste a co tady chcete."

„Nechceme nic, jen doufáme, že bychom tu mohli najít na noc střechu nad hlavou a taky nějaké zásoby na cestu. Jmenuji se Orisian." Neudělalo to velký dojem, a tak po chvilkovém zaváhání dodal: „Jsem thanem Lannis-Haigu."

Muž se usmál a otevřel ústa, aby pronesl nějakou posměšnou poznámku. Když ale viděl Orisianův výraz a jak se Torcaill naklání kousek blíž, znejistěl. Přimhouřil oči.

„Nevypadáte na thana."

Orisian si rozpačitě přitiskl ruku na velký šrám, který mu znetvořoval tvář. Stehy byly pryč, vytáhli mu je ne právě bezbolestně toho rána. Zranění ale bylo stále oteklé a citlivé.

„Jak se jmenujete, veliteli?“ zeptal se ho Orisian tiše.

„Kollen.“

„Tak tedy, Kollene. Jsem Orisian oc Lannis-Haig. A jsem unavený, promrzlý a hladový. Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste mi mohl říct, kde najdeme nějaké jídlo, pití a taky oheň, u kterého bychom se mohli ohřát.“

*

Odvedli je do rozlehlého, kruhového domu a posadili k otevřenému ohni uprostřed místnosti. Na kamenných stěnách visely zvířecí kůže, o zdi byly opřené krumpáče a kladiva. Přes kouřový otvor ve střeše se prohánět vítr, ale vzduch uvnitř byl horký a dusný.

Kollen zůstával ostražitý. Neřekl nic, čím by zpochybnil Orisianovo tvrzení, ale spolu s několika dalšími strážnými stál a pozorně přihlížel, jak vesničané přinášejí poutníkům jídlo. Ve dveřích se tlačily děti a zvědavě si prohlížely návštěvníky; při pohledu na oba Kyrininy, sedící se zkříženýma nohama v šeru na zemi, kulily oči a šeptaly si.

„Co je nového?“ zeptal se Orisian mezi dvěma sousty dušeného. „Doslechli jste se, jestli už válčení na severu skončilo?“

„Ne, válčení neskončilo,“ odpověděl Kollen. „Aspoň pokud víme. Moc se nám sem toho nedonese a to, co ano, nedává moc smysl. Dostali jsme zprávu, že máme vyzbrojit dva tucty mužů a poslat je do Kolkyre, o dva dny později další, že ne. Říká se, že se armáda nakonec přece jen schází…“ Bezmocně mávl rukou. „Ale kdo ví?“

„Jestli boje dosud neskončily, měli by vaši muži vyrazit,“ řekl Orisian. „To se vám musí říkat, že se máte vydat do boje proti Černé stezce?“ Orisian potřeboval tak málo, aby v něm vzplál hněv. I sebemenší závan dechu nad jeho uhlíky stačil, aby rozdmýchal malý plamen.

Koutkem oka viděl, jak Torcaill ztuhl.

„Neměli byste nechávat jiné, aby za vás umírali,“ zabručel Orisian. Pak mírněji dodal: „Neměli byste stát stranou. To je všechno.“

„Dělám to, co mi můj than nařídí,“ zavrčel velitel temně.

„Ano. Nezpochybňuji Lheanorovy…“

„Teď je thanem Roaric,“ přerušil ho Kollen. „Lheanor je mrtvý.“

Orisian odložil misku. „Jak se to stalo?“

„Prý Černá stezka. Uvnitř Věže trůnů.“

„To je mi líto. Nevěděli jsme. Byl… víte, zda byl zabit ještě někdo další? Nebo zraněn?“

Kollen zavrtěl hlavou. Na opačné straně ohniště K’rina slabě zasténala. Seděla přikrčená, zabalená do šálu, který Eshenna objevila v rohu. Kollen se na *na’kyrimku* ostře podíval.

„Je nemocná? Jestli je nemocná…“

„Nic jí není,“ řekl Orisian. „Aspoň nic, čím by mohla nakazit ostatní. Chceme jen místo, kde se můžeme vyspat. Ráno budeme pryč.“

Kollen na něj upřeně hleděl. Projel si prsty vousy a poškrábal se na bradě. To gesto připomnělo Orisianovi Rotha.

„Co vlastně pohledává than Lannis-Haigu v Karkyrských horách?“ zeptal se pak.

Orisian znovu popadl misku s kouřícím dušeným masem a upřel do ní zamračený pohled. „Jenom se snaží dostat domů. Nic víc.“

*

Ráno pokrýval Kamenec poprašek sněhu. Vítr ho smetl z otevřených prostranství a navrstvil u zdí a v puklinách. Vesnice se probudila už před svítáním. Když se začal obzor na východě za horami rozjasňovat, byl už Orisian venku, usazený na čtvercovém kameni. V položeru pozoroval nezřetelné siluety dvou chlapců, ženoucích po horském úbočí malé stádo koz, a přemítal, jakou pastvu hodlají na tak pustém místě asi najít. Některá zvířata měla kolem krku zvonečky. Při cestě vesnicí zvonily a cinkaly.

Kousek odtud, u mostu, stál Torcaill se svými muži. Tiše rozmlouvali a připravovali se na další cestu. Kollen jim dal s sebou dva muže jako průvodce. Měli je dovést předhůřím k silnici, spojující Ive a Kolkyre. Udělal to jen nerad a Orisian si za to dával vinu. Včera hovořil bezmyšlenkovitě a neohleduplně.

Údolí, kterým protékala řeka Kyre, se táhlo na sever a na západ, zdánlivě do nekonečna, a cestou stále klesalo. Na nejvzdálenějším horizontu viděl Orisian vrcholky ozářené sluncem. Svítily do daleka. Tady v Kamenci ale stále ležely mezi nimi a sluncem nejvyšší vrcholy Karkyrských hor. Ve dveřích vedlejší chaty se objevila žena a vyprášila pokrývku. Ta činnost tak naprosto a bezvýhradně náležela do všedního světa každodenního života, že ji Orisian pozoroval jako uhranutý. Díval se na ženinu oblou siluetu a na poletující pokrývku, jako by viděl cosi zázračného, něco, co nikdy předtím nespatřil. Vzhlédla a zadívala se na něj. Nedokázal v šeru rozeznat její rysy. Pak se otočila a zmizela uvnitř chaty.

A Orisian zavzlykal. Bylo to jen jediné krátké, křečovité zaštkání, které mu vytrysklo z nitra, otřáslo rameny a vehnalo slzy do očí. Popotáhl nosem, zamžikal, přitiskl si rukáv na oči a přejel si jím po nose. Čelist ho bolela a na okamžik se ho zmocnily obavy, že si možná znovu otevřel ránu na tváři.

Na okraji Torcaillova klubka vojáků stála Ess'yr. Vedle urostlých mužů působila štíhle a mrštně. Držela se vzpřímeně a hleděla přímo na Orisiana. V tu chvíli by se nejraději schoval, odnesl si tu svou strašlivou malost a křehkost do nějaké bezpečné skuliny, kde by mohl zavřít oči a prospat tuhle nemilosrdnou zimu. Místo toho její pohled opětoval − jakoby celou věčnost. Když se konečně odvrátila, vstal a vydal se k ostatním.

III.

Inkallimové vpadli do Hommenu za mlhy. V tak hutném vzduchu nebylo slyšet jediný zvuk, který by mohl obyvatele před jejich příchodem varovat. Vynořili se tiše jako temná masa. Byly jich desítky. Možná stovky. V čele dlouhého zástupu jel Fiallic, korouhevní kapitán. Mezi pochodujícími válečníky byly skupinky zajatých dětí. Klopýtaly v sevřených, vystrašených hloučcích, popoháněné inkallimskými Lovci a jejich psy. Dokonce i mohutná zvířata byla zticha. Jejich zlověstná přítomnost stačila, aby přiměla děti k vystrašené poslušnosti.

Kanin oc Horin-Gyre byl hluboce zklamán jejich příchodem, protože plánoval masakr a teď se bál, že jej o něj připraví. Celá jeho malá armáda byla nachystaná k bitvě, napjatá jako tětiva. Nehodlal s ní ovšem bojovat proti klanům Haigu. Její kopí a štíty nebyly obráceny k jihu nebo západu, ale k východu. Nepřítelem, který se odtamtud blížil, byl Aeglyss a ti − podle všeho jich byly stovky − kteří pochodovali s ním.

Kanin byl připraven vyrazit už pár hodin poté, co se dozvěděl o Wainině smrti. Ovládán ohromným, zmučeným hněvem měl v úmyslu prohnat se po pobřeží ke Kan Avoru a uspořádat v rozpadlém městě jatka. Rozkazy shromáždit se byly vydány, plány připraveny. Ale pak dorazila zpráva, že Aeglyss se sám dal do pohybu, že postupuje údolím řeky Glas, aby se za Hommenem připojil k armádě Černé stezky. Jakmile Kanin tu zprávu uslyšel, měl pocit, že spatřil záblesk nevyhnutelné budoucnosti − osud mu vrhne Aeglysse přímo do náruče, na hrot meče. Stačilo počkat, připravit se a v duchu si do nekonečna představovat míšencovu smrt.

O tu naději přišel, když se z mrazivé mlhy nečekaně vynořili Inkallimové. Když k němu Fiallic a Goedellin zamířili, už věděl, co řeknou. Ze starcova belhání a válečníkovy vážné tváře vyčetl odepření svých tužeb.

„Doslechli jsme se o smrti vaší sestry," řekl Goedellin. „Že byla zabita v boji s Temegrinovou družinou, když Orel při pronásledování Gryvanovy Stínové ruky zaútočil na Kan Avor. Aspoň taková verze se k nám donesla."

„Slyšel jsem totéž. Nevěřím tomu."

„Ne," pravil Goedellin. „Neočekával jsem, že tomu uvěříte. Sami o tom máme své pochybnosti, i když pravda zůstává skryta. Ukázalo se, že je… obtížné získat nějaké spolehlivé informace o tom, co se v Kan Avoru odehrálo. Dokonce ani Cannek nebyl schopen odlišit fakta od fám."

„Nepotřebuji, aby mi Lovci říkali, co se stalo," zavrčel Kanin. „Moje sestra je mrtvá. Orel je mrtvý. Není důležité, čí ruka držela zbraň − může za to Aeglyss."

„A co s tím hodláte dělat?"

„Mám v úmyslu zabít míšence i každého, kdo ho doprovází."

Goedellin přikývl. Usmál se. Kanin viděl v tom úsměvu účast, ale nemohla na něj zapůsobit.

„Planete, thane. Hon ve vás ohně žalu a uhasit je může pouze krev. Ale hledejte oporu ve víře. Vaše sestra opustila tento svět, aby se zrodila v jiném, lepším. Necítí smutek ani bolest a nemusí strádat jako my, kteří jsme zůstali. Rmoutíte se ne kvůli ní, nýbrž kvůli sobě samému, protože jste byl připraven o její společnost."

Kanin poprvé v životě cítil nutkání ostře odsoudit taková slova lítosti, i když byla pronesena samotným Důvěrníkem Strážců tradic. Ne, pomyslel si. Tohle není sebelítostný žal a není ani pošetilý. Wain byla zrazena a zodpovědnost za to nenese osud, nýbrž jeden konkrétní muž. Pokud to víra popírá, dám před vírou přednost tomu, co mi říká vlastní srdce. Jakmile se mu ta myšlenka uhnízdila v mysli, zastyděl se. Nic, co ho učili jeho otec, matka, ba ani Wain, nemohlo ospravedlnit takovou domýšlivost. Mohl se ovšem cítit zahanben, a přesto vědět − ve svém nitru, ve svém srdci − že má pravdu.

„Čeká nás velká bitva," řekl Goedellin. „Jen pár kroků, pár dní před námi, na Černé stezce. Když zvítězíme, tento svět se změní. A pokud máme být hodni vítězství, které nám snad osud dopřeje, musíme být jednotní. Být jedné mysli, čistí a pokorní. Naším vůdcem a nositelem veškerých našich nadějí bude korouhevní kapitán Inkallimů."

Kanin se zadíval na Fiallika. Inkallim si počínal jako mlčenlivý, nehybný pozorovatel, vzor pokory. Všechno v jeho výrazu, v jeho postoji svědčilo o úctě k tomu starému, shrbenému muži, který právě promlouval. Který pronáší otřepané fráze, ozývala se Kaninova rozbouřená mysl.

Goedellin rozhrábl koncem hole sníh u svých nohou. „Děti Stovky se domnívají, že *na'kyrim* už naší věci nijak neprospěje. Jeho role skončila."

„Chcete říct, že se ho teď bojíte," zabručel Kanin. „Příliš pozdě jste pochopili, že je jedem, který se nedá kontrolovat o nic víc než…"

„Dost," zarazil ho Goedellin. „Jeho přítomnost už víře neslouží. S tím se spokojte. Ale my ukončíme jeho službu, thane. Nikoliv vy. Pokud vás to utěší, uvědomte si následující − tužba vašeho srdce dojde naplnění, neboť míšenec zemře. Ale ne vaší rukou." Přimhouřil slídivé oči. „Udělal byste lépe, kdybyste hledal útěchu ve víře. Osud má pro každého z nás svůj plán, a ať nám hoří v prsou sebeprudší vášně, nemůžeme mu uniknout. Pokud toužíte po krveprolití, hledejte ho na bojišti, na cestě do Kolkyre. Svět čeká, až si ho podrobíme, thane. Tady si můžete vylít svůj hněv."

„Pokusím se nezapomenout na vaše rady," pravil Kanin. Hovořil úsečně, neschopen předstírat nadšení. Goedellin vypadal spokojeně.

„I v nejkrutějších ranách se často skrývá nějaký užitek," pronesl starý Inkallim. „Všichni sloužíme vyššímu cíli. Bojujeme za to, abychom vynesli svět, celé lidstvo, ze stínu do světla. *Na'kyrim* tomuto cíli sloužil, jak mu předurčil osud. Smrt vaší sestry byla nečekaná − doufal jsem, že bude oddanou služebnicí víry na tomto světě ještě celá léta − ale Temegrinova představuje přínos, i když s sebou nese mnoho nejistoty a rizika. Odstraňuje nám z cesty překážku, neboť Orel se až příliš často snažil vzdorovat proudu osudu. A pokud je pravda, co se říká a čemu věřil i Temegrin, že nám totiž míšenec přivedl až pod nos kancléře Haigu, budeme jednou pohlížet na tyto dny jako na dobu, kdy se osud opravdu usmál na naše snažení."

Kanin se odvrátil. Nedokázal stát a poslouchat to, neboť se bál, že se jeho nejniternější myšlenky vyderou na povrch a že bude Strážci tradic zavrhnut. Odcházel a cítil se sám jako nikdy předtím. Všechno, co ho celý život obklopovalo − jeho klan, víra, sestra − všechno bylo pryč, zmizelo jako mlha pod neúprosným pohledem slunce. Pohyboval se pustou krajinou, kterou nepoznával, obývanou lidmi, jejichž jazyku nerozuměl.

*

Rozháraná armáda, která následujícího dne vstoupila do Hommenu, se naprosto lišila od všeho, co Kanin kdy viděl. Nenacházel v ní žádný řád, žádné oddíly ani řady. Přihnala se po pobřežní silnici z Kolglasu jako obrovité, nikým nevedené stádo dobytka. Stál s Fiallicem a Goedellinem uprostřed zástupu inkallimských Válečníků a svých vlastních vojáků a pozoroval Kyrininy − byly jich desítky − jak se blíží vyvýšeným terénem rozkládajícím se na straně silnice odvrácené od pobřeží. Viděl Tarbainy hemžící se na křídlech pohybující se masy; prapory a zástavy vlastního klanu,

Gyre a Fane, plápolající v jejím temném srdci. A v popředí Shraeve, obklopenou jejími havrany. Vedle ní jel Aeglyss. V sedle vypadal malý, skleslý.

S armádou otrhanců přicházelo i něco jiného. Něco, co Kanin neviděl ani neslyšel, co se mu ale přesto plížilo po kůži a zatemňovalo mu mysl. Před přídí tohoto vojska se jako vlny hnaly neblahé předtuchy a Kanin cítil, jak ho zalévají, jak se mu v mysli zakořeňuje myšlenka, že tohle je víc než pouhý zástup bojovníků − něco jako vtělený osud. V tu chvíli pochyboval o veškerých svých jistotách. Zřetelně viděl, čím jeho nechuť k Aeglyssovi vlastně je − pošetilým, marným fantazírováním dítěte, kterému stojí v cestě jeden z věčných ledovců Tan Dihrinu a které se snaží masu ledu přimět, aby mu uhnula.

Teprve myšlenka na Wain ho vrátila zpátky. Zřetelná vzpomínka na to, jak sestra odjíždí po jejich posledním rozhovoru pryč, byla záchytným bodem, který mu umožňoval držet se svého já. Aeglyss je jenom člověk, trvala na svém jeho nezdolná nenávist. Může zemřít jako kdokoliv jiný.

Bráněna byla celá východní strana Hommenu, od rozpadající se strážní věže až k moři. Cestu zahrazovala houština kopí, štítů a mečů. Kanin slyšel neurčité mumlání, nesoucí se řadami, když se Aeglyss přiblížil. Dokonce spatřil, jak se několik jeho vojáků rozhlíží uštvaným, bázlivým pohledem a couvá. Zakřičel na ně. Většina, i když ne všichni, opět poslušně zaujala své místo v řadě.

Aeglyss slezl z koně. Pohybuje se jako stařec, kterému mohou pod vlastní vahou prasknout kosti, pomyslel si Kanin. Když se míšenec pomalu vydal vpřed, kráčela mu po jednom boku Shraeve, po druhém urostlý kyrininský válečník. Ale Kanin měl oči jen pro Aeglysse. Zíral na něj a přitom věděl, že z něj jeho vlastní nenávist přímo vyzařuje, že musí být patrná na první pohled. Nedokázal by ji skrýt, ani kdyby se snažil.

Aeglyss zvedl paže a rozpřáhl ruce. Shraeve a Kyrinin zůstali stát a nechali ho popojít pár kroků před sebe. *Na'kyrim* stál tváří v tvář Fiallicovi, ale ten ho ignoroval; hleděl za něj a slova směřoval na svou havraní kolegyni.

„Tento muž bude vydán inkallimským Lovcům," řekl Shraeve. „Už neudělá ani krok."

„Ne," pronesl Aeglyss.

Fiallic nepřestal hovořit se Shraeve. „A spolu s ním i Stínová ruka, jestli jste ho přivedli sem."

Na'kyrim se ušklíbl. „Máme ho s sebou. Půjde do Vaymouthu. Nikam jinam. Svěřil jsem mu zprávu pro thana thanů."

Fiallic konečně stočil pohled na Aeglysse.

„Vy nikomu zprávy posílat nebudete. Požadujeme Stínovou ruku. A vás. Není to záležitost volby.“

„Pro vás není nic záležitostí volby, viďte? Ta vaše ubohá, temná, bezvýznamná víra ne… ach.“ Mávl pohrdavě rukou, obrátil se na patě a zamířil pryč.

Teď zemře, pomyslel si Kanin a projela jím vlna očekávání i záchvěv lítosti. Nebude to on, jehož ruka připraví míšence o život, nejdůležitější ale bylo, že bude usmrcen.

„Kde je moje sestra?“ zavolal za Aeglyssem.

Měl pocit, že *na'kyrim* při tom výkřiku lehce zvedl hlavu, ale neohlédl se ani nezpomalil. Fiallic vykročil za Aeglyssem, ruku položenou na jílci meče.

Aeglyss se zastavil vedle Shraeve a opřel se jí o rameno. Vypadalo to jako projev slabosti. Pak natáhl krk a pošeptal jí něco do ucha. Hleděla na Fiallika a nezdálo se, že by na *na'kyrimova* slova nějak reagovala. Fiallic pokračoval v chůzi. Shraeve se mu postavila do cesty a skryla Aeglysse za svými zády.

Oba Inkallimové stáli tváří v tvář, kolem nich vířily vločky. Kanin se zamračil. Zmocnil se ho náhlý pocit dezorientace a závratě, jako by stanul na kraji propasti. Ale tato závrať nebyla způsobena výškou; byla to nerovnováha světa, šance a naděje mizející kamsi mimo dosah.

„Odstupte,“ pronesl Fiallic tiše.

Shraeve jen zavrtěla hlavou; při tom pohybu si setřásla z ramen trochu nahromaděného sněhu.

Aeglyss dál mířil pryč, shrbený, křehký. „Vidí něco, co vy vidět nemůžete, havrane,“ zvolal. Mezi svými Kyrininy se znovu otočil. „Myslíte si, že mračna stále osvětluje slunce vaší moci, vaší autority, ale klame vás zrak. Je to jen dozvuk, Fialliku, mizející ozvěna dne, který už uplynul. Shraeve natočila tvář k novému svítání.“

„S lítostí,“ řekla Shraeve, „vás vyzývám, korouhevní kapitáne. Vznáším nárok na vaši hodnost a postavení mezi Válečníky. Žádám, abychom v této záležitosti, která se postavila mezi nás, odhalili záměr osudu.“

„Ne,“ uslyšel Kanin Goedellina za svými zády. Starý Strážce tradic se prodral vpřed, zabodávaje křivou hůl do měkkého sněhu. Díky ohnutým zádům sahala jeho hlava Kaninovi sotva k hrudi, ale hlas měl jasný a vznášela se v něm autorita. „Toto není vhodná doba na podobné zkoušky, Shraeve. Později, pokud nemůžete jinak, ale nejdříve musíme toho míšence…“

„Toto je záležitost inkallimských Válečníků,“ prohlásila Shraeve klidně. „Načasování není věcí Strážců ani nikoho z nás. Viděla jsem věci… věřím, že tento *na'kyrim* je tu proto, aby sloužil velkému cíli, aby prožil velký osud. Spatřila jsem dost, abych o tom neměla sebemenší pochybnosti. Pokud ho chcete zabít, musím se vám postavit. Mám na to právo.“

Fiallic se posunul kousek stranou. Shraeve jeho pohyb napodobila. Zezadu je pozoroval Aeglyss. Z jeho nelidské tváře vyzařovala tak přezíravá sebejistota, že Kaninem projel záchvěv znepokojení.

„Vznáším nárok na místo korouhevního kapitána," trvala na svém Shraeve. „Rozhodnutí osudu je neomylné. Čelme mu společně, Fialliku. Na mé výzvě není nic nepatřičného." Hluboce se uklonila; při tom pohybu se téměř otřela hlavou Fiallicovi o hruď.

Goedellin opět zarazil konec hole do sněhu, až v něm vyhloubil díru. Fiallic se otočil a zahleděl se na Strážce tradic. A Kanin z jeho výrazu vyčetl zradu všeho, co si od tohoto dne sliboval.

„Má na to právo," řekl korouhevní kapitán. „Pravidla Válečníků to připouštějí."

„Ne," pronesl Kanin bezděčně, ale nikdo mu nevěnoval sebemenší pozornost. Shraeve se stále ukláněla, v dokonale nehybné, klidné pozici. Na zádech se jí usazovaly velké vločky.

„Víře nijak neposlouží, jestli jeden z vás dnes zemře," zabručel Goedellin.

„Bojíte se vůle osudu, starče?" zvolal Aeglyss. „Já ne. Ať havrani zatančí svůj tanec. Pokud Shraeve neuspěje, můj život je váš. Nebudu se bránit."

Fiallic už couval. Postavil se na dosah kopí od Shraeve a pomalu se uklonil. Goedellin si rozzlobeně odfrkl a oddusal. Shraeve se napřímila.

„Vyberte si místo, korouhevní kapitáne," řekla.

*

Za nejjižněji položeným příbytkem Hommenu se na holé vyvýšenině rozkládala velká ohrada pro ovce − nízká kamenná zídka opisující na svahu dokonalý kruh. U zídky se hromadil sníh a ukládal se do každé štěrbiny mezi kameny. Na vnější straně tohoto kruhu se utvořil další, sestávající z inkallimských Válečníků. Stálo jich tu třicet, v jediné řadě a se širokými rozestupy. Každý z nich zaujal postavení a pak si odložil zbraně do sněhu před sebou. Za kruhem z mečů a nožů se shromáždil zástup diváků.

Byly jich tu stovky, z mnoha klanů, nejrůznějšího povolání. Válečníci i prostí lidé, Inkallimové i Kyrininové. A jeden than. Kanin stál na svahu nad ohradou. Ostrý vítr mu vháněl do tváře sníh, ale skoro to nevnímal. Vločky se teď snášely tak hustě, že takřka zakrývaly pohled na vesnici dole. Stará strážní věž se změnila v nezřetelnou, mohutnou masu, domky rozeseté kolem ní splynuly do jediného, šedočerného útvaru. Přístav a moře zmizely, ponořené do zimy. Kanin nevěnoval ničemu z toho víc než letmý pohled.

Jeho pozornost se upínala na dvě osamělé postavy uprostřed kamenné ohrady; stály tváří v tvář v srdci bílého kruhu, který ohraničovala.

Fiallic byl vyzbrojen mečem a štítem, Shraeve svými dvěma čepelemi. Ani jeden z nich se po nekonečně dlouhou dobu ani nepohnul. Mezi nimi vířil vzduchem sníh.

„Mé nohy kráčí po Stezce," řekla Shraeve.

„Mé nohy kráčí po Stezce," opakoval Fiallic.

Začali kolem sebe kroužit, malými, pevnými kroky. Každý byl stejně ladný a vyvážený jako ten předchozí. Z velkého zástupu, který se shromáždil, aby sledoval duel mezi oběma válečníky, se neozýval jediný zvuk. Kanin slyšel tiché vrzání sněhu pod jejich chodidly a žalostné krákání vrány někde daleko na jihu − a jinak nic. Z krajního napětí mu tuhla záda a vysychalo v ústech.

Znal Fiallicovu pověst. Říkalo se o něm, že byl poražen jen jednou, a to samotným Nyvem, v zápase. Stalo se to před mnoha, mnoha lety, kdy byl Fiallic ještě výrostek a Nyve dosud nebyl Prvním, a tato prohra prý stála budoucího korouhevního kapitána vymknuté rameno a zlomenou čelist. Shraeve viděl Kanin bojovat na vlastní oči, když se zapojila do masakru u Grive a Glasbridge. Byla nejlítějším bojovníkem, s nímž kdy sdílel bojiště, ale duel byl − nebo by měl být − něco jiného. Kanin musel věřit, že jí Fiallic bude v této nevelké, zasněžené aréně víc než rovnocenným soupeřem. Alternativa představovala příliš pochmurnou vyhlídku, než aby ji chtěl vůbec vzít v úvahu.

Měří se jako bojující psi, pomyslel si Kanin. Kroužili kolem sebe stále dokola, oči upřené do očí soupeřových, zbraně v pohotovosti. Kanin si setřel z temene sníh.

Shraeve se pohnula tak naprosto bez varování, že se mu na okamžik ztratila z očí, takže spíš jen slyšel, než viděl třeskot ocele o štít, změť rychle vyrážejících a zase ustupujících nohou. Fiallic uhnul Shraeve z cesty a při tom se ji pokusil zasáhnout do boku. Zablokovala ránu jedním mečem, zatímco druhým sama zaútočila. Ale Fiallic už odklouzal po sněhu pryč. Kanin viděl, že ani jeden těžce neoddychuje. Nikdo z nich nevypadal, že by se účastnil něčeho vážnějšího nebo namáhavějšího než běžného cvičení. Shraeve potřásla pažemi, přesunula váhu z nohy na nohu a zase zpátky a znovu se vrhla vpřed.

Pohybovali se ohrazeným zápasištěm a vzory, které opisovaly jejich těla a čepele, připomínaly svou složitostí tanec. V intenzitě, s jakou se utkávali, bylo něco důvěrného, jakési odtržení od okolního světa. Společně a jen oni sami tvořili cosi, co náleželo pouze jim a nikomu jinému.

Fiallic odrazil útok a sám ho oplatil štítem, když se pokusil zasáhnout Shraeve jeho okrajem do tváře. Byl to nejplynulejší a nejrychlejší pohyb, jaký

kdy Kanin v boji viděl, přesto ne dost rychlý na to, aby Shraeve trefil. Stihla uhnout hlavou. Na jediný zlomek vteřiny byla ale její rovnováha jiná než dokonalá a Fiallicův meč zamířil na nohu, na které spočívalo její těžiště. Kanin se napřímil, připraven vítězoslavně vykřiknout. Shraeve vyskočila, aby změnila rovnováhu, a stočila se ve vzduchu s úmyslem vyhnout se Fiallicově čepeli. Úder ji sice zasáhl, ale sklouzl jen zešikma po lýtku. I tak ovšem upadla. Přistála na všech čtyřech ve sprše sněhu. Nohu měla zkrvavenou.

Fiallic se vrhl vpřed. Shraeve se jako akrobat stočila stranou a nahoru a najednou byla na nohou a odrážela Fiallicův útok. Přesto ji dostane, pomyslel si Kanin. Je o zlomek rychlejší, má nepatrně ostřejší oko, a to rozhoduje o vítězi. Zabije ji. A potom Aeglysse.

Při vzpomínce na *na'kyrima* odtrhl Kanin zrak od zuřivého boje v ohradě a začal po něm očima pátrat. Aeglyss stál níž na svahu, kousek za hranicí tvořenou davem. Obklopovalo ho asi třicet nebo čtyřicet Kyrininů. Jeden z nich ho podpíral. Podívejme na něj, pomyslel si Kanin. Není ani schopen pořádně stát. Každý vidí, že je ten muž nemocný, možná už dokonce umírá. Proč se chce Shraeve obětovat pro někoho tak zrůdného? Čím ji ta kreatura drží ve své moci?

Řinčení čepelí přitáhlo jeho pozornost zpátky k ohradě. Fiallic nutil Shraeve bleskovým sledem úderů, bloků a fint ustupovat. Zahnal ji až k zídce a přitiskl k drsnému povrchu kamenů. Štítem odrazil jeden její meč, čepelí druhý a pak ji praštil hlavou přímo do kořene nosu. Kanin spatřil, jak Shraeve vytryskla z nosu krev a stéká jí po tváři, a znovu si pomyslel, že s ní musí být konec. Ale Shraeve se přikrčila, vrazila Fiallicovi rameno do podpaždí, s vypětím všech sil ho nazvedla a odhodila pryč. Z brady jí kapala krev.

Kanin se podíval zpátky k Aeglyssovi, zvědav, zda spatří strach; zda míšenec vidí, jak se k němu blíží smrt. Místo toho uviděl, jak se Aeglyss kymácí a pohazuje hlavou, jako by odháněl mouchy. Dokonce i na tu vzdálenost zahlédl na jeho čele lesk potu. Kaninovi lehce zvonilo v uších, tak jemně, že si nebyl jist, zda to opravdu slyší.

Viděl, jak Fiallic znejistěl, udělal váhavý půlkrok a ostře potřásl hlavou. Shraeve k němu přiskočila. Kanin upřeně hleděl na Aeglysse a jeho zuřivost vzrůstala. *Na'kyrim* cenil zuby v křivém úšklebku plném bolesti nebo radosti. Pomalu otevřel ústa. Nelidskýma očima sledoval každý Fiallicův pohyb. Ne, pomyslel si Kanin. Ne. Kůže ho brněla.

Fiallic zablokoval útok, ale byl pomalý. Shraeve ho zasáhla do ramene a zanechala v něm hlubokou ránu. Oči měla potřísněné krví. Měla být sotva schopna vidět. Fiallic zavrávoral. Divoce mrkal. Na tváři se mu usadil výraz podrážděného překvapení. Z nevysvětlitelných důvodů se vůbec nepokusil vložit mezi sebe a Shraeve štít. Přikrčila se a rozmáchla se vodorovně

čepelemi, jednou nad druhou a s drobným zpožděním. První zasáhla Fiallika zezadu do kolene a podrazila mu nohu. Druhá mu přeťala podkolenní šlachu na druhé noze.

Padl do sněhu. Shraeve se napřímila, teď už pomalu a uvážlivě. Přejela si rukávem po očích a vytvořila si tak na tváři rozmazaný pruh. Vydala se k Fiallicovi. Vrávoravě se snažil vyškrábat na nohy. Ani jedna nedokázala unést jeho váhu. Opřel se o meč, který zarazil hrotem do země. Shraeve pevně sevřela obě čepele, jednu níž, druhou výš, a vyřítila se na něj.

Kanin se dal do pohybu dřív, než Fiallic dopadl na zem. Soustředěně a účelně si začal razit cestu zástupem, slepě odstrkával lidi lokty. Viděl Aeglysse obklopeného kyrininskými strážci, viděl jeho uspokojení. Cestou napůl vytáhl meč z pochvy. Za sebou slyšel Igrise, jak ho následuje a při tom volá na lidi, aby uhnuli. Dokážeme se k tomu míšenci dostat, pomyslel si Kanin, překvapen průzračnou jasností své mysli. S gardou po boku se mi podaří probít se k Aeglyssovi. Zabít ho.

Pevná ruka mu sevřela paži a strhla ho stranou. Lidé se rozestoupili a vytvořili volný prostor s udusaným, špinavým sněhem. Kanin zíral na Canneka, slyšel těžké oddechování jednoho z jeho velkých psů. Than se osvobodil, ale Cannek se natáhl a znovu ho zadržel.

„Teď ne, thane," řekl tiše. „Teď ne. Má svoje Bílé sovy a také Válečníci ho budou bránit, pokud jim to Shraeve nařídí. A ona jim to nařídí."

„Pusťte mě," zasyčel Kanin. Pes slyšel v jeho hlase hrozbu a zavrčel, ale than tomu nevěnoval pozornost.

„Kolik mečů máte, thane?" zeptal se Cannek. Sundal ruku z Kaninovy paže, ale nepřestal mu hledět do očí. „Ne dost. Ne dnes."

Kanin upřeně hleděl na Inkallima. V hrudi mu stále tvrdě a vytrvale tepal hněv, ale jeho nadvláda nad thanem byla pro tuto chvíli zlomena. Kanin pohlédl dolů přes hlavy zástupu, hemžícího se mezi ním a míšencem, a spatřil Aeglysse. *Na'kyrim* se díval přímo na něj a na rtech mu pohrával mdlý úsměv. Mezi oba muže se snesly závoje sněhu.

„To on," řekl Kanin. „Fiallic měl vyhrát. Vyhrál by, kdyby nebylo jeho."

„Naskytne se jiná příležitost," zašeptal Cannek. „Dnes si podrobil inkallimské Válečníky, ale ne Strážce. Ani Lovce. Slyšíte? Jste thanem svého klanu. Jestli dnes zemřete, nebude nikdo, kdo by mohl zaujmout vaše místo."

Kanin nechal meč vklouznout zpátky do pochvy. Tížil ho do boků; jeho přítomnost Kanina ponoukala, aby ho vytáhl, aby ho použil. Ale Cannek měl pravdu. Osud přál odvážným, ale ne hloupým. Kdyby se tady a teď postavil se svou gardou Bílým sovám a Válečníkům, padl by a všichni jeho muži s ním. To samo o sobě nebylo důležité. Podstatné bylo, zda by dokázal míšence zabít

dřív, než by sám zemřel. Určitě se brzy naskytne další příležitost, kdy bude mít větší šanci uspět.

„Teď nás čeká armáda Haigu. Potom − pokud pro nás ještě bude nějaké potom − bychom si měli promluvit, daleko od zvědavých očí a uší," pokračoval Cannek. Ale Kanin ho už neposlouchal.

Zástup se rozcházel. Tu a tam se ozýval smích, vzrušené hlasy, dusot nohou na zasněženém úbočí; byly vidět obláčky páry stoupající od úst. A na straně Inkallimů jen mlčení a poslušnost. Když se ostatní rozešli, obstoupili bojiště jako černí ptáci shromažďující se kolem mršiny. Shraeve, korouhevní kapitánka Válečníků, vylezla z ohrady a vydala se kulhavě k Aeglyssovi. Dva z Inkallimů lemujících bojiště se přehoupli přes zídku a zamířili k Fiallicově mrtvole. Takhle to nemělo skončit, přemítal Kanin. Nic z toho. Tohle není osud, ale záhuba. Zkáza všeho, po čem jsme toužili. Všech našich nadějí. Všechny se rozpadají v prach.

IV.

Taim Narran sledoval Anyařin odchod zpovzdáli, neboť věznitelé mu nedovolili se k ní přiblížit. Byla to sestra jeho thana a jemu nebylo umožněno se s ní rozloučit ani jí poskytnout útěchu. Viděl, že nese svůj osud statečně a nedává nijak najevo, že by jeho útěchu potřebovala − seděla zpříma na koni a nepokrytě, pevně se kolem sebe rozhlížela. Ale jak by se mohla necítit zranitelná, utrápená? Byla odváděna do Vaymouthu lidmi, jejichž údajné přátelství bylo jen tenkou slupkou zakrývající pohrdání. Nenazývali ji zajatkyní a ani ona se jako zajatkyně nechovala, ale rozdíl mezi uvězněním a postavením rukojmí byl mizivý − a rukojmím zcela určitě byla. Rukojmím a štítem, neboť Aeglyss ji − i Taima samotného, dokonce i Orisiana − zjevně zamýšlel použít k odvrácení nebo zmírnění otcova hněvu. Hněvu, který mohl být velmi prudký, teď, když byla bitva ztracena, armáda postižená ztrátami a kancléř nezvěstný.

Anyara opouštěla ležení haigské armády uprostřed dlouhé řady vozů, které vezly zraněné a nemocné k Donnishi. Taim stál a díval se za ní, dokud ji nepohltila lehká mlha, vznášející se podél pobřeží. Žádal Aewulta, aby směl Anyaru doprovázet, ale dědic klanu se jen ušklíbl.

„Ne, veliteli. Nechci, abyste vy dva spolu kuli pikle, jako jste to předtím dělal se svým thanem. A kromě toho si přeji, abyste viděl, jak to tady skončí. Abyste byl se mnou. Až se vypořádám s Černou stezkou, zúčtuji s vámi."

Taim měl pocit, že cítí z Aewulta strach. Dědic klanu si ho sám možná ani neuvědomoval, ale Taim neměl sebemenší pochyby. Aewult se bál. A zuřil.

Byla to jeho reakce na porážku a také důvod, proč s Anyarou i jím samotným zacházel tak, jak zacházel.

Totéž bylo cítit z celé armády. Jako honák, který se po dlouhém soužití se svými zvířaty naučí rozeznávat jejich nálady, dokázal i Taim shromáždit veškeré drobné náznaky a přetvořit je v instinktivní porozumění mužům kolem sebe. Sklopené oči, předstíraný, nucený smích, opilí vojáci vrávorající po setmění kolem − to všechno výmluvně hovořilo o nervózní úzkosti. Toto vojsko mělo do srdce zaražen osten porážky a ten tam zůstane a bude se podebírat, pokud a dokud nebude dosaženo očistného vítězství. Muži, jednotlivá vlákna tvořící tkanivo armády, slibovali jeden druhému, že budou brzy šplhat po hromadách mrtvých válečníků Černé stezky; šeptali si u ohňů a barvitě líčili, jaký masakr rozpoutají v řadách nepřátel. Ale byly to jen lži, optimistické lži, které si vyprávěli, aby zahnali pochybnosti, které jimi zmítaly.

Z jihu přicházely nové oddíly. Pochmurná nálada jim otevřela svou náruč a sevřela je ve svém objetí. Každý muž tady na planině u Kolkyre věděl, že je čeká strašlivá bitva. Se stejnou jistotou, s jakou se střídaly roční doby, se teď blížil výbuch násilí. Bylo to jako temná, divoká bouře, ženoucí se na ně z dalekého horizontu. Nikdo nedokázal odhadnout, co bude následovat. Fakt, že armáda Černé stezky z neznámých důvodů zpomalila svůj postup a setrvávala v pustých končinách rozkládajících se na severním pobřeží Kilkry, jen ztěžoval čekání a umožňoval zlým předtuchám uchytit se ještě hlouběji.

Kdykoliv padl Taimův pohled na Kolkyre, s racky věčně kroužícími nad střechami a Věží trůnů vzdorovitě se tyčící k nebi, zmocnil se ho strach, že budoucnost může být ještě mrazivější, než si dokázala většina lidí představit. Brány města byly zavřené. Na každé silnici hlídkovali vojáci Haigu. Do Kolkyre ani z něj se nemohlo dostat nic a nikdo, snad jen po moři. A Aewult přísahal, že to tak zůstane, dokud se Roaricovi oc Kilkry-Haig nevrátí náležitá pokora a nesplní požadavky, které na něj byly vzneseny. A soudě podle Roaricova mlčenlivého odmítání to vypadalo, že than Kilkry je s tím srozuměn. Ani jeden z nich si takovým chováním nevysloužíl respekt nebo uznání, pomyslel si Taim. Ale zatímco k Aewultovi cítil pohrdání, Roarika jen litoval. Mladý than se dostal k moci v nešťastných časech a za nešťastných okolností a povaha mu neumožňovala úspěšně čelit výzvám doby. Možná se časem poučí; možná pak už ale bude příliš pozdě.

Taim bloumal po okraji ležení, netečný a sklíčený. Muži, kteří ho z Aewultova pověření hlídali − nevrlí, nemluvní šermíři − ho s odstupem několika kroků sledovali. Taim se zastavil, aby se podíval, jak skupina civilistů z tábora zabíjí dvě prasata. Zvířata pištěla a vzpouzela se. Byla

vychrtlá a nejspíš z nich nebude žádná hostina, ale čerstvé maso bylo čím dál vzácnější a cennější. Mladík prase držel, zatímco žena mu podřezala krk. Vytryskla krev.

*

Ráno po Anyařině odchodu měl Taim plně pochopit, co pro něj osobně přítomnost thanovy sestry znamenala. Celé ležení bylo zahaleno oblaky páry, mlhy a kouře, kterými pronikaly sporadické sluneční paprsky a osvětlovaly ojíněnou trávu a zmrzlé kaluže v blátě. Do stanu, ve kterém spal, přišly stráže a bez cavyků ho vyhnaly ven a vedly dál přes křupající zem.

Spatřil hromadu sudů − některé byly rozbité − a za nimi nakloněný vůz, který ztratil kolo a spočíval na zbytku nápravy. Kolem vozu byl porůznu roztroušen asi tucet mužů, zasmušilých a vyhublých. Každý seděl nebo ležel schoulený do klubíčka, na zemi, zabalený v pokrývce, na noze pouto, které mu vedlo od kotníku k tyči zaražené do zmrzlé země. Na vyvýšeném konci vozu balancovali dva strážní a něco si šeptali.

Když Taim mlčky dovolil svým hlídačům, aby ho přikovali řetězem k tyči a spoutali mu nohy, zadíval se na něj ze svého bidýlka jeden ze strážných.

„Když se poprvé pokusíš vytrhnout tyč, budeš zbit," vyštěkl muž. „Podruhé tě zabijeme."

Dali mu misku nedefinovatelného jídla a pokrývku páchnoucí stářím a plesnivinou. Přitáhl si ji těsně kolem ramen, zavřel oči a čekal. A naprosto stejně trávil i většinu z každého dne, který následoval.

Taim si nestěžoval strážným, nevyžadoval jemnější zacházení, lepší jídlo ani teplejší ošacení. Nechtěl nic, jen jednu jedinou věc, a o tu žádal každé ráno, každé odpoledne a každý večer − smět spatřit svou ženu a dceru.

Žádné strádání ho nemohlo vyvést z rovnováhy, neboť byl celý život vojákem a už dávno se naučil, že hlad, zimu i nepohodlí je možné ignorovat. Ale bál se, velmi se bál, že by mohl zemřít, aniž ještě spatří Jaen nebo Mairu, a ten strach byl skoro nesnesitelný. A tak každý den žádal, aby je k němu přivedly z města, a každý den byla jeho žádost odmítnuta. A s každým odmítnutím vzrůstala v jeho srdci nenávist k Aewultovi nan Haig a celému jeho klanu.

Stále naléhavěji a naléhavěji si uvědomoval rozpor ve svých nadějích. Chtěl − potřeboval − aby Aewult vyšel vítězně z velkého konfliktu s Černou stezkou, který teď bezprostředně hrozil. Současně si přál, aby byl dědic klanu pokořen, aby byl zahnán zpátky do Vaymouthu, ověnčen hanbou. Bylo to

nenávistné, rozzlobené vlákno v jeho myšlenkách, nepříjemné a neznámé. Samotného ho děsilo, že ho tak zaměstnává.

Jedné noci sněžilo. Taim si přetáhl přikrývku přes hlavu. Cítil, jak se mu na ní vrší sníh. Ležel, třásl se a přemítal, zda Haig tak ztratil smysl pro solidárnost, že ho tady nechá zemřít.

Pak uslyšel kroky, blížící se po ztvrdlé půdě. Někdo ho kopl do zad, a když se posadil a setřásl ze sebe sníh, vrazil mu jeden ze strážných do rukou další, teplejší pokrývku. Haigští vojáci rozdělali oheň a vězni se kolem něj shlukli tak blízko, jak jim to jen pouta dovolovala. Jeden muž se nehýbal. Zůstal ležet, schoulený do klubíčka, takže připomínal zasněžený kámen. Strážní ho kopli jednou i podruhé, než si uvědomili, že je mrtvý. Vytáhli tyč, která poutala jeho řetěz k zemi, a odnesli tělo pryč.

Ráno přišel Aewult nan Haig a dřepl si před Taimem na bobek. Držel se z dosahu.

„Nastal čas dostat vás zpátky na koně, kapitáne," řekl dědic klanu s úsměvem.

Taim mlčel. Aewult vstal. Patou jedné holínky si poklepal do špičky druhé, aby z podrážky odstranil sníh.

„Černá stezka se dala opět do pohybu. Zdá se, že posbírali odvahu, aby se nám postavili."

„Nechte mě vrátit se k mým mužům," řekl Taim. Zpříma se posadil a setřásl si pokrývku z ramen.

Aewult zavrtěl hlavou. „Tentokrát budou bojovat pod velením Haigu. Tedy aspoň ti, kteří ještě zbyli. Připojil jsem je k jednomu z nejlepších otcových oddílů, z Vaymouthu. Budu vás od nich držet − a od všeho podstatného − jak nejdál to půjde. Ach, netvařte se tak zklamaně. Určitě jste neočekával nic jiného, nebo ano?"

„Navzdory všemu za vás budu bojovat, dědici klanu. Proti Černé stezce budu bojovat vždycky. Jen vás žádám, abyste mi to dovolil."

„Ne." Odmítnutí bylo důrazné. „Zůstanete vězněm, dokud to všechno neskončí. Pak uvidíme, co s vámi, ale tuhle bitvu budete sledovat se spoutanýma rukama."

Taim se namáhavě vyškrábal na nohy. Byl celý bolavý a ztuhlý.

„Co bude s Kilkry-Haigem?" zeptal se. „Na tohle budete po svém boku potřebovat Roaricovy síly."

Aewultova tvář potemněla. Nasupeně se na Taima podíval, pak se otočil na patě a odcházel.

„Toho domýšlivého spratka se o nic doprošovat nebudu," zavolal ještě přes rameno. „Jestli se rozhodne vylézt a bojovat, dobře. Ale učiní to pod mým velením, nebo vůbec."

* * *

Theor, První ze Strážců tradic, strávil se svými hodnostáři dlouhý a namáhavý den tím, že dohlížel na všední drobnosti, nezbytné k tomu, aby Inkallimové přežívali a fungovali. Ustanovoval učitele, kteří měli dohlížet na nejmladší uchazeče Strážců; schvaloval jména těch, kteří měli být po skončení zimy vysláni mezi Tarbainy, aby zajistili přežití učení v jejich divošských srdcích; rozhodoval o způsobu, jak mají být vyslýcháni a prověřováni ti, kteří usilují o povýšení do řad Důvěrníků.

Bylo pro něj ale velice obtížné se na tyto záležitosti soustředit. Nenudily ho − byla to vlákna, které držela Inkallimy pohromadě a jako takových si jich cenil − ale byl unavený a roztržitý. Za soumraku se potuloval po zasněženém okrsku Strážců a zastavoval se, jen aby se zaposlouchal do houkání sovy někde v borovicích. Neměl náladu na společnost ani na rozhovory, proto nařídil, aby mu přinesli jídlo do jeho komnat. Jedl sám.

Toho rána dorazil od Nyvea vzkaz. První z Válečníků obdržel zprávu od Fiallica, ve které ho korouhevní kapitán informoval o smrti Temegrina, k níž došlo za nejasných okolností. Byla to zpráva současně povzbudivá i zneklidňující. Ragnor oc Gyre se spikl s nepřáteli víry, aby si chránil vlastní pozemskou moc, a Orel byl jeho hlásnou troubou, mužem, který brzdil každé úsilí dovést konflikt s klany Haigu k nutnému vyústění. Jeho smrt mohla naznačovat, že osud v této záležitosti možná straní Inkallimům. Nicméně zemřela i Wain nan Horin-Gyre. To byla bolestná ztráta. A than všech thanů nepřijme smrt svého Třetího kapitána snadno. Theor předpokládal, že nebude snadné Ragnora přesvědčit o tom, že Děti Stovky neměly na tomto činu žádný podíl.

První odsunul napůl snězenou večeři stranou. V poslední době měl mizernou chuť k jídlu. Ulehl do postele a upřel pohled do stropu. Podle Nyvea se daleko za Údolím kamenů šuškalo, že v Temegrinově smrti měl prsty ten ochočený *na'kyrim* ve službách Horin-Gyre. To byla znepokojivá myšlenka. Už sama existence takových míšenců upomínala na přílišné sebevědomí, které nakonec přimělo bohy k odchodu. Bohové stvořili pět ras, zřetelně odlišných a svébytných. *Na'kyrimové* symbolizovali neschopnost Huaninů a Kyrininů uznat hranice, které jim bohové stanovili. To, že jeden z nich bude hrát roli ve věcech tak důležitých pro víru, bylo… nečekané. Záhadné.

Theor se překulil na bok a natáhl se po vyřezávané krabičce na zemi. Vyňal z ní kousek věšteckého kořene, vložil si ho do úst a zase si lehl. Jemně ho zpracovával zuby a cítil, jak se mu jeho šťávy mísí se slinami. Po jazyku a tvářích se mu plíživě kradlo studené brnění, po kterém následovalo znecitlivění. Byl to důvěrně známý pocit, který v uplynulých letech vždycky

vítal s neurčitou radostí. Tentokrát se ho ovšem nepopiratelně zmocňovala úzkost. Sny vyvolané kořenem byly v poslední době vše, jen ne uklidňující. Bylo to něco, na co ho veškerá předchozí výuka nedokázala připravit. Pokud věděl, neexistoval v historií Strážců žádný precedent pro mocné a zneklidňující vize, které teď provázely požití kořene.

Nebyl jediný, kdo měl podobné zkušenosti. Každý z těch několika málo starších inkallimských Strážců, kteří směli bylinu užívat, trpěl podobnými narušeními svých meditací. Vedli mnoho bezvýsledných debat o tom, co to znamená. Sám Theor si nebyl jist, i když měl podezření. Nebylo možné, že byli zachváceni vřením, způsobeným osudnou souhrou významných událostí? Nebo to snad byl důsledek toho, že byly tisíce a tisíce životů sváděny na jedinou, stejnou cestu, která je všechny dovede k samotnému Kallu a ke konečnému dovršení veškerého smyslu Černé stezky? Sotva se v to odvažoval doufat a dával si pozor, aby tyto myšlenky nevyslovil nahlas.

Po pokožce se mu rozlézala otupující chapadla a plazila se přes temeno k zadní části lebky. Cítil, jak se jeho vlastní myšlenky zpomalují a vytrácejí, aby uvolnily místo v jeho mysli jiným věcem. Zavřel oči.

Věštecký kořen mohl poskytnout mnoho − smysl pro složitou nesmírnost života a mysli, zahrnující celý svět a sloužící jako měřítko výtvoru bohů; pokořující vědomí nevýznamnosti každého jedince v tomto předivu. Někdy bylo možné dokonce zahlédnout kořeny osudu, řetězce událostí a činů táhnoucí se z přítomnosti do daleké minulosti. Aspoň tak to bylo až donedávna. Theor neočekával, že to, s čím se setká nyní, bude opět tak uklidňující.

Měl pocit, jako by se nořil do matrace, jako by byl ochabující jiskřičkou světla. Povrchem jeho mysli prokmitl hněv − nikoliv hněv, který by cítil, ale takový, který na něj dul jako vítr, který mohl ochutnat a slyšet. Byla to zuřivost bez důvodu a bez cíle, jako oheň hořící bez paliva. Poté následoval nepříjemný pocit prudkého, nevyrovnaného pádu. Nejasně si uvědomoval, že rukama svírá prostěradlo, na kterém leží jeho vzdálené tělo.

A pak byl bezmocně unášen tmavou a divokou pustinou; vznášel se v nekonečné prázdnotě a hluboko pod ním se pohybovaly obrovité siluety, které vypadaly, jako by po něčem slídily. Pak záblesky − byl jedním z tisíců, utíkajících po drsné cestě; svištěl korunami stromů, unášen obrovitým, obludným vědomím; byl sám v temnotě, kde bylo i samotné předivo vzduchu utkáno z osamělosti.

Byla tam jakási mužská postava, nezřetelná silueta, která rostla a rozšiřovala se, až vyplňovala celé jeho zorné pole a zakrývala všechno ostatní. Hlava postavy se otočila, velké plochy tmy sklouzly jedna po druhé. Oči se otevřely − oči, které byly nejdříve šedé, pak černé a pak nic, prázdné −

a jejich pohled se svíjel a propaloval se Theorovýma vlastníma očima a ústy a nosem a naplňoval ho a vyháněl poslední vlákna jeho sebeuvědomění.

Hluboko v kostech zaslechl hlas: „Kdo jsi? Toto není tvé místo. Nepatříš sem.“

A pak se s výkřikem probudil. Zaplavený studený potem. Rozechvělý.

Theor se v posteli s námahou posadil. Když zašátral po poháru u postele, aby se napil vody, měl co dělat, aby nezačal zvracet. Tentokrát to bylo horší. Mnohem horší. Celým srdcem si přál uvěřit, že věci, které mu věštecký kořen vyjevil, jsou znamením, že se svět přetváří do nové podoby, že předpovídají osvobození celého lidstva z jeho dlouhého osamění. Intenzivně cítil blížící se velké změny, jako by se svět ocitl na pokraji úplně nové epochy, naprosto rozdílné od všeho, co tu kdy bylo. Ale pokud tomu tak bylo, proč se cítil tak nečistý, tak prodchnutý nemocí a zkažeností? Proč mu v žaludku jako kámen ležel strach, ne naděje?

V.

Ze své pozorovatelny na vrcholu nízkého kopce na východním konci linie Haigu Taim Narran sledoval, jak k nebi stoupají šípy a pak se jako déšť snášejí do řad armády Černé stezky. Byl příliš daleko, než aby mohl vidět padající těla. Vojsko gyrských klanů tvořilo ohromné šedé jezero, do kterého šípy dopadaly a okamžitě mizely. Věděl, jaké to musí být tam dole, pod přívalem střel. Dovedl si představit zvuk hrotů bušících do štítů, země i masa.

Obě armády si stály tváří v tvář už od samého rozbřesku, rozestaveny napříč silnicí, která vedla ke Kolkyre. Velké město se rozkládalo jen na jednu či dvě hodiny pochodu jižně odtud. Kdyby dnes Aewult neuspěl, byl by za příštího svítání klan Kilkry obležen. Dědic Haigu zatarasil přístup ke Kolkyre deseti tisíci muži; ztráty, které utrpěl u Glasbridge i později, byly víc než nahrazeny čerstvými oddíly, které dorazily z jihu. Byla to největší armáda Pravých klanů, jaká od Gryvanova příchodu k moci vyrazila do boje. A síly Černé stezky jí byly rovnocenné − podle Taimova zkušeného oka měly dokonce početní převahu.

Seveřané teď podél celé své linie vyrazili vpřed. Travnatý prostor mezi oběma vojsky při jejich pomalém, zlověstném postupu poznenáhlu mizel. Vzduch byl plný šípů, které se nepřestávaly snášet, ale měly jen zanedbatelný účinek.

Taima umístili za trojitou řadou vojáků Haigu. Ruce měl svázané a otěže jeho koně pevně svíral jeden z půltuctu strážných. Pouzdro u jeho boku zůstávalo prázdné. Byl pouhým pozorovatelem, přivedeným sem proto, aby se

stal svědkem vítězství, nikoliv aby ho vybojoval. Taim se ovšem bál toho, co by nakonec mohl spatřit. Nevěřil tomuto dni, tomu, co by mohl přinést. Kousek za ním stála, roztroušena na vrcholu malého kopce, asi stovka jezdců Taral-Haigu; slyšel je, jak si povídají. Znělo to, jako by se skoro nemohli dočkat, až jatka začnou. Většina z nich měla mladé hlasy − byli nezkušení.

Střed armády Černé stezky zůstal stát. Křídla pokračovala dál, směrem k vyvýšenému terénu, který lemoval silnici. Taim natáhl v sedle krk a zahleděl se k nízkému hřebeni na západě, kde zaujal postavení Aewult. Kromě lesu praporců a bledého třpytu kyrysů palácové gardy nedokázal na tu vzdálenost rozeznat žádné detaily. První rány dopadnou právě tam, pomyslel si Taim, a pak tady, kde jsem uvízl v pasti. Nepřítel se rozhodl bojovat na stoupajícím terénu, proti připraveným obráncům. Bylo to hloupé, ale pro Černou stezku typické − útok vedený po rovině v místech, kde silnice protínala střed haigské linie, by byl snazší, ale nabízel v případě úspěchu menší odměnu, a tak se nepřátelé v naději na větší kořist rozhodli pro obtížnější variantu. Bylo jim jedno, jakou cenu za ni sami zaplatí.

„Dneska se jim dostane tvrdé lekce," slyšel jednoho ze strážných.

Taim viděl přes hlavy vojáků, srovnaných do řady a připravených čelit útoku. Oddíly, které k nim mířily, byly nesourodé a jen lehce vyzbrojené. Tu a tam ovšem zahlédl v rozháraném zástupu Inkallimy a hloučky disciplinovanějších vojáků. Černá stezka se přihnala k severní stráni kopce, zařvala jako jeden muž a rozběhla se vzhůru proti haigské linii. Taim mimovolně zacloumal pouty. Věděl už, že jsou pevná, ale když se teď boj odehrával tak blízko, křičelo jeho tělo po svobodě pohybu. Navzdory veškeré únavě z krutého válečnického řemesla to stále ještě bylo jeho poslání a život a bylo proti jeho přirozenosti jen stát a přihlížet, zatímco ostatní umírají rukama nejstarších nepřátel jeho klanu.

Jezdci Taral-Haigu zareagovali na situaci a seskupili se do těsnější formace. Někteří křičeli. Vzduchem se nesly i další zvuky − křik zraněných a umírajících. Taim viděl, jak se jediná Inkallimka prodírá řadami haigských kopiníků. Obklíčena a sama začala vířit pohybem. Tříštila kopí, vyhýbala se ranám a metala přemety. Jednomu muži podrazila nohy, druhého bodla do podpaždí. Pak ji do lopatky zasáhla sekyra. Zapotácela se, prudce se otočila a zasadila vražedný úder. Štítem odrazila další útok, mečem prorazila postranní část čísi přilbice. Nakonec ji přece jen zabili, ale předtím zabila nebo zmrzačila šest nepřátel.

Boj na vrcholu kopce hořel prudce a divoce a pak zeslábl. Příliv nepřátel opadl. Obrátili se a utíkali, klopýtali a klouzali dolů z kopce. Zazněl jásot; haigští vojáci mávali ve vzduchu kopími a bouchali jimi do štítů. Pak se přihnal jízdní posel, aby odvelel oddíl Taral-Haigu do míst, kde se ještě stále

bojovalo. Šli rádi. Příliš rádi, pomyslel si Taim. Příliš doufají v rychlý konec boje, který ještě zdaleka neskončil.

Z přední linie odtáhli mrtvé a zraněné. Muži se přesunuli, aby vyplnili vzniklé mezery. Taim se zahleděl k západu. Vzdálenější křídlo haigské armády stále zůstávalo nepostiženo. Aewult držel hřeben za silnicí; tráva před ním a pod ním byla hustě poseta padlými.

„Útočí znovu," řekl někdo a Taim se obrátil pozornost k nepříteli, kterého měl blíž u sebe.

Na úpatí kopce se v přední řadě Černé stezky formovala tmavá, pevně sevřená linie. Kousek po kousku se z masy nepřátel vynořovaly skvrny černé jako uhel a vyztužovaly val. Všechno probíhalo naprosto tiše a to ticho jako by se šířilo dál, po celém bojišti, a − jak se Taimovi zdálo − přenášelo se i na vojáky Haigu stojící před ním. Byli zkrvavení, ale neporaženi, tihle kopiníci z Nar Vay a z lesů Dramainu, ale teď ztichli a znehybněli. Jako černá mlha držící se nízko při zemi se dala linie po udusané trávě do pohybu, zprvu daleko a tudíž pomalu − stovky válečníků, klusajících ve stejnoměrném rytmu. Zvuk jejich nohou na svahu sílil, pak už burácel. Dosud se ale z jediného hrdla neozval výkřik. Bylo tu jen to rostoucí, hluboké, rytmické dunění chodidel.

„Pošlete pro své jezdce, ať se vrátí," zasyčel Taim na nejbližšího strážce.

Muž se váhavě otočil, oči stále upřené na scénu odvíjející se před ním.

„Nepokoušejte se tady rozkazovat," vyštěkl.

Taim zjistil, že také nedokáže odvrátit zrak od blížící se bouře. Nepřátelé teď byli dost blízko, aby dokázal rozeznat jednotlivé postavy, do jednoho ladně a plavně se pohybující − žádná nenarušovala řadu, nezpožďovala se. Zmocnila se ho jakási bázeň a omámené překvapení, že je dnes tady a svědkem něčeho takového.

„Pokud jim nezaútočíte jízdou na křídlo, nemáte šanci," trval na svém. „Vaše řady jsou příliš řídké."

Strážný si pohrdavě odfrkl. „Možná kdyby v nich stáli Lannisané. Když jde o Haig, jsou husté dost."

Tři řady − štítonoši v pokleku, s krátkými útočnými kopími; za nimi druhá řada mávající kopími s dlouhou násadou; pak divocí obyvatelé vřesovišť z kopců mezi Dramainem a Dun Aygllem, vyzbrojení sekyrami, bojovými kladivy a krátkými meči. Byl to bodlinatý oříšek pro každého útočníka, který by se ho pokoušel zmocnit. Ale ne dost, cítil Taim v hloubi duše. Věděl to s jistotou každého roku stráveného vojenským řemeslem, každé zimy prožité na severní hranici svého klanu, kdy hleděl na Údolí kamenů a věděl, jaký nepřítel se odtamtud může jednoho dne vynořit.

„Jsou to Inkallimové, ty hlupáku," řekl unaveně. Věděl, že je příliš pozdě. „Všichni do jednoho. Nemuselo by vám stačit šest řad, natož tři."

Strážný se na něj upřeně zahleděl, pak stočil pohled k mase nepřátel, kteří se teď už hnali do kopce, jen pár mělkých nádechů od srážky. Měli na sobě tmavé kožené prsní pancíře nebo kabátce pobité cvočky, přiléhavé kožené kalhoty s černými náholeníky a štíty s vyřezávanými havrany. Vlály za nimi černé vlasy. Taim slyšel, jak se strážný prudce nadechuje.

„Tolik?" zamumlal muž.

Ten okamžik se protahoval, jako by celý svět sdílel to dlouhé nasátí vzduchu a pak zadržel dech a strnul, když burácení útoku rozechvělo zemi, otřáslo pahorkem až do základů a rostlo a rostlo, dokud se Inkallimové nevrhli mezi kopí − a pak už nebylo nic, jen ohlušující lomoz jatek. Vzduch nad oběma liniemi byl náhle plný − krve, úlomků zlomených kopí, bláta, trávy a třísek ze štítů. Taim by se nejraději odvrátil, ale nemohl. První řada obránců už byla pryč, smetena prudkým nárazem; změnila se ve velkou hromadu mrtvých, zraněných a sražených k zemi. Havrani se přes ni přehnali − bez zábran při tom ušlapávali své lidi i nepřátele − a bez zastávky pokračovali dál, ke druhé i třetí řadě.

Na západě, dole na dlouhém pásu země vedoucím k silnici i za ní, se dal do pohybu zbytek linie Haigu, jako by byl neviditelnými provazy přitahován k vražednému chaosu pohlcujícímu pahorek. To už se ale začala tlačit vpřed celá armáda Černé stezky. Taima se při pohledu na scénu před ním zmocnilo zděšené znechucení − tisíce a tisíce mužů a žen se vrhaly do prudké, živelné bitvy. Dnes jich bezpochyby padne víc než tenkrát před dvěma staletími, v boji na polích před Kan Avorem, po němž byl klan Gyre vyhnán do exilu. Strašlivý masakr rozhodne.

Hledal jakoukoliv stopu po mužích, které vedl do An Camanu a zpátky, do Kolglasu a Glasbridge, ale armády se změnily v obrovská zvířata, ve kterých představovali všichni válečníci pouze šlachy a šupiny − už nebyli rozeznatelní. Obě vojska se hemžila po planině, rozháněla se proti sobě údy tvořenými jezdci, sápala se po sobě drápy z šermířů. Ze vzdouvajících se mas stoupal jemný mlžný opar − výpary z dechu a potu, které vypadaly, jako by se vznášely nad hřbetem mohutného, těžce se lopotícího monstra.

Pak zasáhl Taima do nosu zápach krve, vyhřezlých vnitřností a rozryté země. Znal ho až příliš dobře. Spatřil muže vrávorajícího pryč z bitvy, neozbrojeného, s uťatou lící a uchem a s levým ramenem a hrudí zbrocenou krví. Muž klopýtal a při tom natahoval ruce před sebe, jako by se snažil uchopit něco, co mohl spatřit nebo představit si pouze on. Taim ho ztratil z dohledu ve chvíli, kdy se kolem něj prohnal útočný klín kopiníků, aby se vzápětí vrhl do vražedných orgií.

„Přesekni mi pouta," zakřičel na svého strážného. „Můžu bojovat."

Muž neodpověděl. Taim podle jeho vytřeštěných očí a otevřených úst poznal, že je v šoku.

Jako by do něj mohl upadnout každý, kdo poprvé spatřil Inkallimy vykonávat jejich krvavé řemeslo. Havrani prosekávali díry do řad Haigu s obscénní lehkostí. Byl to spíš masakr než bitva. Nebyl tu žádný řád, žádná skála, na které by mohl najít útočiště člověk stržený valící se povodní. Byl tu jen ohlušující řev bitvy, neustále se měnící a zároveň neustále stejný, vzdouvající se ryk. Lidé zabíjeli a byli zabíjeni a bylo to surové a drsné a otupující.

Taimův kůň neklidně přešlapoval, vylekaný ržáním zvířat umírajících tam někde v řeži. Taim se rozhlédl. Strážní se shlukli a cosi si šeptali. Vojáci už utíkali, nevšímaví k nadávkám, a dokonce i čepelím svých velitelů − raději volili útěk, než aby ještě byť na jediný okamžik čelili Inkallimům. Dole, v místech, kde silnice vedla mezi dvěma pahorky, se už řady Haigu začínaly bortit také. Taim se zadíval opačným směrem, přes zvlněná pole na východ. Spatřil skupinu jezdců, ujíždějících po dlouhé travnaté stráni. Přijížděli ze severu, museli tedy patřit k Černé stezce.

Domníval se, že bitva je ztracená, už ve chvíli, kdy viděl formující se Inkallimy. Teď už to věděl bez sebemenších pochybností. Jako by přivolána tou jistotou, sevřela mu srdce černá ruka strachu. Bylo to pro něj něco naprosto neznámého. Inkallimové proudili přes vrchol pahorku a on viděl v jejich příchodu vlastní záhubu, pohasínání všech svých nadějí. Zmocnilo se ho silné, takřka zdrcující zoufalství. Měl pocit, jako by přes něj někdo přehodil dusivý, špatně padnoucí plášť, pohlcující světlo.

Taim se zadíval na stráže a spatřil na jejich tvářích dokonalý odraz hrůzy, která nekontrolovatelně rozechvívala i jeho mysl. Vedly ho rovnoměrným klusem pryč, dolů po opačné straně kopce. Řev bitvy naplňoval vzduch za jejich zády i nad jejich hlavami. Taim viděl postavy, proudící z bojiště a mířící zpátky ke Kolkyre − desítky, stovky fragmentů odvátých od armády a ženoucích se k jihu. A proč ne? Jaká jiná reakce připadala v úvahu kromě útěku?

Už ve chvíli, kdy na to pomyslel, cítil, jak jeho vlastní strach ustupuje. Stejně jako může mrak odkrýt slunce, rozhrnul se i závoj jeho děsu a on zahlédl své skutečné pocity. Ať bylo zdrojem té všeobjímající hrůzy cokoliv, nebylo to jeho srdce. Bylo to něco cizorodého, vnucujícího se do jeho mysli zvenčí. Když vetřelcovo sevření ochablo, vzedmul se v Taimovi hněv.

„Zaveďte nás zpátky," vykřikl na strážné. „Sešikujte naše řady."

Ale stále byli zahaleni stínem, oloupeni o všechnu odvahu. Jeli dál a unášeli ho s sebou. Na travnatých polích se koně mohli dát do cvalu. Všude

utíkali vojáci. Když se Taim ohlédl přes rameno, spatřil pahorek, temně se rýsující proti šedé obloze. Černá stezka ovládla jeho vrchol, ale nespokojila se s tím. Její válečníci mířili mezi prchající haigské muže.

Varovný výkřik jednoho z průvodců přiměl Taima otočit hlavu k východu. Jízdní oddíl, který předtím zahlédl daleko na svahu, teď útočil. Snesl se na nepřátele z boku jako sokol vrhající se na kořist. Jezdci se prodírali zástupem, bodali kopími nebo prostě drtili muže pod kopyty svých koní. Dva z Taimových strážců pobídli koně patami do plného trysku a zamířili do bezpečí.

Muž, který držel otěže Taimova koně, zaváhal.

„Dej mi meč," zařval na něj Taim, ale neviděl ve vojákových očích pochopení, jen paniku. Otěže padly dolů a náhle byl Taim sám, bezmocně unášen zdivočelým koněm napříč masou prchajících mužů.

Popadl oběma rukama koně za hřívu a pevně se držel. Vřítil se do skupiny utíkajících kopiníků a několik jich srazil k zemi. Slyšel dusot blížících se kopyt, ale musel zápasit se vzdorovitým koněm a neměl odvahu se ohlédnout. Dole na kraji pole se před ním objevil hluboký příkop. Kůň se ho neodvážil přeskočit, místo toho ostře zahnul doprava. Taim sklouzl na stranu, ale udržel se v sedle. Viděl vojáky Haigu, jak se škrábají přes rákosím zanesou překážku, brodí se černou vodou a zatínají prsty do rozbahněných stěn. Všude, kam až dohlédl, se hemžily zbytky zběsile prchající Aewultovy armády.

Slyšel, že se k němu blíží jezdci Černé stezky, a jeho tělo zareagovalo dřív, než si mysl tento fakt vůbec uvědomila. Vrhl se ze sedla a ve vzduchu se otočil tak, aby měl ruce před tváří, až se obloukem zřítí do příkopu. Dopadl do vody, rákosí a bláta takovou silou, že na okamžik zůstal bez dechu a dezorientovaný. Překulil se a do úst se mu nahrnula voda. Pokusil se vstát, ale podklouzly mu nohy; spoutané ruce mu ztěžovaly pohyb. Když se mu konečně podařilo napřímit, rozkašlal se a setřásl ze sebe bahnitou vodu a nesčetné kousky ulomeného rákosí. Vzápětí spatřil jezdkyni Černé stezky, jak obrací koně, míří k němu a pomalu sklání kopí. Divoce pobízela koně patami a křičela. Strašně si přála jeho smrt.

Taim nedůvěřoval půdě pod svýma nohama. Bláto mu sahalo až ke kotníkům. Stál naprosto nehybně a čekal na ni. Blížila se rychleji, než bylo moudré, a nakláněla se v sedle, aby ho mohla zasáhnout. Uhnul stranou. Hrot kopí ho škrábl na rameni, ale podařilo se mu oběma rukama sevřít násadu a držet ji vší silou, kterou byl schopen vynaložit. Kůň nesl ženu podél okraje příkopu a Taima strhl s sebou, odhodil ho přímo na příkrou stěnu. Ale kopí nepustil.

Správně by mělo něco takového vyhodit jezdkyni ze sedla, ale počínala si zkušeně. Když se jí kopí v ruce zazmítalo, skoro spadla. Prudce zavrávorala. V posledním možném okamžiku kopí upustila. Přidržela se otěží a nabyla znovu rovnováhu. Její kůň skluzem zastavil a vzepjal se. Taim se snažil vyškrábat z příkopu. Promáčená hlína mu klouzala pod nohama. Kopí se mu zapletlo mezi nohy a málem spadl. Jsem příliš pomalý, zoufal si. Příliš pomalý. Žena už vytahovala z pochvy meč a zápasila se zvířetem, aby ho otočila. Taim položil koleno na okraj příkopu. Věděl, že je příliš pozdě.

Ale kůň připravil svou jezdkyni o pár drahocenných vteřin. Podupával, pohazoval hlavou a také udělal několik kroků stranou, než se jí podařilo pobídnout ho správným směrem. Nebylo to moc, Taimovi to stačilo, aby se dostal na rovnou zem. Svíral ovšem kopí obráceně a se svázanýma rukama neměl šanci to napravit. Zabodl proto hrot zbraně do země a druhý konec vrazil koni do hrudi právě ve chvíli, kdy se na něj řítil. Slyšel zvíře zaržát, cítil úlomky roztříštěného oštěpu ve tváři a viděl, jak se mu k obličeji blíží koňské plece. Velké zvíře ho odhodilo stranou a samo spadlo do příkopu.

Taim si zprvu nebyl jist, zda bude schopen znovu vstát. Obrátil se na břicho a sunul se k okraji prohlubně. Slyšel, jak sebou kůň dole mezi rákosím zmítá. Když se zahleděl dolů, spatřil i ženu, jak omámeně klečí na všech čtyřech ve vodě a vyplivuje hlínu. Ten pohled stačil, aby mu do nohou vjely poslední zbytky sil.

Skočil na ni a srazil ji do vody. Nohama ji sevřel kolem pasu a spojenýma rukama jako kladivem udeřil zezadu do šíje. Pád jí otřásl a připravil ji o meč, jinak by to možná byl Taim, kdo by tu zemřel. Tiskl jí tvář do vody. Zmítala sebou a bušila mu do rukou i do nohou, ale nepovolil. Ženin kůň ještě stále ležel kousek od nich v příkopě na boku, mlátil kolem sebe kopyty a vyrýval ze stěny velké hroudy hlíny. Po chvíli se jezdkyně přestala bránit.

Taim zašátral v blátě, dávaje si pozor na bušící kopyta, a brzy nahmatal meč. Přeřezal si o něj pouta, zastrčil si ho do pochvy u opasku, vylezl z příkopu a vydal se klusem k jihu.

VI.

Taimova první myšlenka byla zamířit do Kolkyre, ale to nebylo možné. Zdálo se, že svět ovládl chaos a teď jím otřásal, jako by ho chtěl rozbít na kousíčky. Armáda Černé stezky rychle ovládla celou planinu a každá její část se dala do neuspořádaného, dychtivého pronásledování poražené kořisti. Pokaždé, když se Taim pokusil vyrazit ke Kolkyre, postavila se mu do cesty nějaká překážka − houf Tarbainů shlukující se kolem dvou Aewultových

zásobovacích vozů na polní pěšině; jezdci Gyru pročesávající pole a pronásledující vojáky Haigu, kteří se pokoušeli ukrýt v trávě a příkopech; hořící rolnická usedlost, kde stovky vyznavačů Černé stezky sháněly v kouři dohromady dobytek.

Taim utíkal, někdy sám, někdy spolu s dalšími. Udržoval stejnoměrné tempo, aby se neunavil. Jiní tak obezřetní nebyli, a tak míjel osamělé muže, kteří se zhroutili na zem, přemoženi vyčerpáním nebo utrženými zraněními. V řídkém lesíku se štíhlými stromy narazil na dva tucty kopiníků z Taral-Haigu, kteří se dohadovali, co by měli dělat. Zůstal jen tak dlouho, aby si od jednoho z nich vyprosil trochu vody. Muži byli plni strachu a hněvu a bez vůdce. Křičeli jeden na druhého. Někteří se chtěli probít do Kolkyre, jiní běžet až domů do Drandaru. Nechal je být a pokračoval v cestě po holých hřebenech a mělkých údolích kolkyrského zázemí.

Večer dne bitvy, kdy už rozptýlená oblaka nad mořem hořela oranžovým světlem zapadajícího slunce, se Taim zastavil u opuštěného statku, který stál na nízkém výběžku východních kopců. Jižně od něj se rozkládalo údolí řeky Kyre, široké a otevřené. Měl pocit, že na silnici táhnoucí se podél řeky zahlédl jakýsi pohyb, ale nedokázal určit, zda to byl spojenec, či nepřítel. Viděl také Kolkyre, rozprostírající se, temné a vzdálené, dole u ústí řeky. Po rovině kolem něj se sem a tam přesunovaly skupiny mužů, většinou mířících k jihu. Uprostřed všeho zmatku se dalo nalézt i něco, co nepostrádalo řád − Taim dokázal ve slábnoucím světle rozeznat, že se před městskými hradbami formují vojáci. Kilkry-Haig, dohadoval se. Roaric se, příliš pozdě, pokouší omezit rozsah katastrofy, která postihla Pravé klany.

„Z jakého klanu jsi?“ zeptal se někdo za ním a Taim se prudce otočil.

Stáli tam tři muži, potřísnění blátem a krví, a prohlíželi si ho ostražitýma, nepřátelskýma očima. Museli se schovávat někde mezi hospodářskými staveními. Taim se proklel za svou neopatrnost. Muž, který ho oslovil, naštěstí neměl přízvuk seveřana.

„Lannis,“ odpověděl Taim rozhodně.

Jeden z mužů cosi zavrčel a zadíval se k severu. Ztratil o Taima zájem. Další si odfrkl: „Vy se už sotva můžete nazývat klanem, co? Jste v podstatě bez pána.“

Taim s předstíranou pokorou pokrčil rameny. Byl si poměrně jist, že by dokázal ty muže zabít, kdyby musel, ale neměl chuť začínat boj, když se všude kolem potloukalo tolik nebezpečných soupeřů.

„Nemáme žádné jídlo nazbyt, jestli ho tu hledáš,“ zabručel třetí muž.

„Nemám hlad. Chtěl jsem si jenom chvíli odpočinout.“

Muži zůstali podezíraví, ale zdálo se, že dospěli k závěru, že jim už nestojí za čas ani námahu. Zmizeli v domě. Taim se odsunul kousek dál a opřel se

o stěnu dobytčí ohrady. Ze stavení se k němu nesl lomoz. Samozřejmě si odnesou všechny cennosti, které najdou. Zvuk rabování mu ještě stále zněl v uších, zatímco pozoroval druhou krátkou bitvu toho dne.

Ze severu postupně přicházela Černá stezka. Její vojáci nevytvořili žádnou linii, žádnou formaci. Nejprve jako pramínek, pak jako povodeň se vrhali na armádu Kilkry-Haigu, shromážděnou na dohled severní kolkyrské brány. Nevanul vítr a k Taimovi se nedonesl jediný zvuk, kromě rachotu uvnitř stavení za jeho zády. Byl příliš daleko, než aby pro něj byly oddíly vojáků víc než jen šmouhami, které se pohybovaly proti sobě, mísily, splývaly. Viděl, jak se bojiště postupně rozrůstá. Jako houstnoucí kouř z jakéhosi dalekého požáru proudilo po silnici stále víc a víc vojáků Černé stezky a zapojovalo se do bitvy.

Taim se odvrátil. Dokázal uhádnout, jak to dopadne, a netoužil to vidět na vlastní oči.

Snášel se soumrak. Pokud jsou v nepřátelské armádě zaplavující území Kilkry Bílé sovy, či dokonce inkallimští Lovci, bude tma představovat spíš hrozbu než útočiště. Měl v úmyslu pokračovat v cestě celou noc.

Zahleděl se ke stavení a spatřil v okně tvář − hleděl na něj odtamtud jeden z drancovníků. Taim rozeznal v jeho upřeném pohledu nebezpečí, a tak poklusem vyrazil do údolí Kyre.

*

Taim dorazil k řece zhruba uprostřed noci. Měsíc nesvítil. Přešel do chůze a opatrně si hledal cestu přes prázdné pastviny na dně údolí. Zvuky silnice, táhnoucí se podél severního břehu Kyre, slyšel dlouho předtím, než ji spatřil − drkotání kol na kamenech, zneklidněné hlasy vystrašených, bezradných mužů.

Když se přiblížil a konečně zaslechl i řeku, skoro vrazil do skupiny mužů, ležících ve vlhké trávě. Zabaleni do tmavých plášťů byli skoro neviditelní. Jeden mu skočil do cesty a s křikem se na něj vrhl. Taim ho srazil k zemi a utíkal pryč, než se jeho kamarádi stihnou rozhýbat.

Zmatek na silnici byl nebezpečný. Ve tmě skoro slepí se po ní hemžili vojáci, rolníci i vesničané. Téměř všichni mířili proti proudu řeky, pryč od Kolkyre, mnozí ale sešli z cesty a klopýtali po polích a mezi shluky stromů podél břehu. Taima skoro rozdrtil mohutný vůz, tažený dlouhorohým dobytkem, před který skočil, aby se vyhnul bezohledně ujíždějícímu jezdci. Zjistil, že se ocitl uprostřed početného zástupu venkovanů, kteří uprchli ze své vesnice. Někteří k němu natahovali ruce a s nadějí i zoufalstvím v hlase ho prosili o informace. Žádné neměl a setřásl je.

Uhnul z cesty a váhavě se vydal do mokřinatého terénu u řeky. Holínky mu zalila voda, ale zahlédl mohutný pařez a posadil se na něj, aby chvíli popřemýšlel. Věděl, že dolní tok Kyre není možné překročit jinak než po kolkyrském mostě. Ten už teď bude v rukou Černé stezky. Jediný další most, o kterém slyšel, vedl do Ive a musel být dobře na den cesty odtud vzhůru údolím. Někde určitě budou převozní lodě, ale netušil kde. Chvíli zvažoval, zda by nemohl řeku přeplavat, ale byla široká a soudě podle zvuku i prudká a rychlá. Nikdy nebyl silný plavec. Váhavě se vydal po břehu, dokud nenašel strom dost silný na to, aby unesl jeho váhu, a vklínil se do rozsochy nízko visící větve, aby počkal na svítání a jasné denní světlo.

*

Ráno spatřil Taim víc, než se odvážil doufat − asi čtyřicet lanniských mužů jedoucích po silnici. Při pohledu na ně ho zaplavila úleva a teprve v tu chvíli si plně uvědomil, jaká malomyslnost a nejistota ho předtím zachvátily. Jako muž vychutnávající si poprvé po mnoha dnech čistou vodu, objal jejich vůdce a pak přecházel od muže k muži, potřásal si s nimi rukama a smál se. Také oni byli rádi, že se k nim velitel Anduranu vrátil. Neměli žádného koně navíc, ale jeden z mužů vyšplhal do sedla za jiného a vlastní zvíře přenechal Taimovi.

„Máte tušení, kde je zbytek našich lidí? Co se s nimi stalo?“ zeptal se Taim.

Odpovědí bylo jen vrtění hlavami a sklopené oči. Nic jiného ani nečekal.

„Cítil jste to, v bitvě?“ zeptal se ho někdo. „Zahalil nás stín, zahalil duši každého muže. Nebylo to přirozené.“

„Ano, cítil jsem to,“ zabručel Taim. „Ale přešlo to, ne? Stále jste vojáci. Stále máte meče a koně.“

„To máme.“

„Dobrá. Zamíříme do Ive. Všichni se budou shromažďovat tam nebo v Donnishi.“

„Musíme se tedy zase podřídit dědici klanu?“ zabručel jeden z mužů.

Taim ho zastrašil jediným zlým pohledem. „Musíme najít další příležitost a znovu se postavit Černé stezce, to musíme udělat. V tuto chvíli už nebude cesty do Kolkyre ani ven. Ať se nám to líbí, nebo ne, bude to Haig, kdo rozhodne tuto válku, takže jestli se na tom chceme podílet, musíme zamířit tam.“ A také Orisian teď bude muset zamířit k Haigu, pomyslel si. Nikam jinam už jít nelze. Jestli je jejich than naživu, bude si muset dříve či později najít cestu k haigské armádě. A pokud už nežije… Na tohle Taim odpověď neznal.

Jeli podél řeky nahoru do kopců. Za jejich zády stoupaly k šedému nebi sloupy kouře, částečně zakryté hřebeny. Na silnici se teď pohybovalo méně lidí. Ti, které přece jen potkali, patřili zpravidla k těm pomalým − byly tu celé rodiny, nemocní a staří.

Na trávě seděla mladičká dívka, ne víc než osm, devět let, a v náruči držela naříkající dítě. Dívala se na ně, jak projíždějí kolem. Slzy jí vyryly na špinavé tváři brázdy, ale teď už neplakala − jen na ně poraženě, rezignovaně hleděla. Taim přitáhl koni otěže a zadíval se dolů na děvčátko. Opětovalo jeho pohled, beze strachu a bez naděje, bez sebemenší stopy emocí.

„Pojď," zavolal na ni, naklonil se v sedle a natáhl k ní ruku.

Posunula se na trávě dozadu. Nemluvně křičelo s tak ryzí bolestí v hlase, že to Taima zraňovalo až do hloubi duše.

„Můžeme tě svézt, jestli jsi příliš unavená na chůzi," řekl.

Dívka zavrtěla hlavou a přitiskla si nemluvně pevněji k hrudi.

„Neměla bys tady zůstávat." Taimovi muži už postupně projeli kolem svého velitele. „Může to tu být nebezpečné."

„Čekám," řekla, tak tiše a ostýchavě, že to skoro neslyšel.

„Na koho?" zeptal se. Ale neodpověděla. Už se na něj nepodívala. Taim ji nechal na pokoji − nevěděl, co jiného by mohl dělat. A vzpomněl si na Jaen a na svou dceru Mairu.

*

Řeka získala na divokosti. Žírné pastviny ustoupily řidším, chudším lučinám a pásům holého kamení. Kopce se tyčily stále výš a kolem jejich boků foukal studenější vítr.

Odpoledne se nahoře za Taimovou skupinou objevily obrysy jezdců. Ujížděli souběžně se silnicí a nějakou dobu udržovali rovnoměrné tempo. Houf vesničanů plahočících se kousek vpředu je zahlédl také a dal se do běhu.

„Haig, nebo Černá stezka?" zeptal se jeden z vojáků kousek od Taima.

„Nevím. Kdybych musel hádat, řekl bych, že Černá stezka."

Postavy v dáli po chvíli zmizely za hřebenem. Taim zrychlil. Ohlédl se zpátky na silnici. Vinula se směrem k pobřežní rovině. Panovalo tam mizerné počasí. Od moře se přihnaly mohutné mraky a déšť či mokrý sníh visel z oblohy jako opona. Po celé délce klikaté silnice se ploužili lidé, směřující vzhůru údolím. Taim věděl, že nebude trvat dlouho, než se na toto roztroušené stádo vrhnou vlci z Černé stezky.

V místech, kde se silnice větvila a jedna její část mířila na jih k Ive, se řeka Kyre zužovala a proudila mezi dvěma kamennými pilíři. Na nich se klenul

jednoduchý kamenný most. Na severní straně řeky byl svah kopce příkrý a pustý. Do jeho čelní stěny se zařezávala silnice vedoucí do Highfastu. Taim si vzpomněl na Orisiana a chvíli se tím směrem díval, pak ale obrátil své muže k jihu a převedl je s rachotem přes most.

U jižního konce mostu se na obrovité holé terase nad řekou rozkládala vesnička tvořená nízkými kamennými domky se střechami z drnů či břidlice. Byla tam i uboze vypadající hospoda, kovárna, pár stájí a kůlen. A také desítky, možná stovky lidí. Tísnili se kolem každé budovy, hledali ochranu u zdí. Mnozí leželi schoulení na zemi, přes hlavy přetažené pláště či pokrývky − spali nebo byli nemocní. Rodiny se krčily u malých ohňů živených každým ubohým kouskem dřeva, který dokázali najít. Pár vojáků Haigu rozdávalo z káry placatý chléb a bitím odhánělo ty, kteří se pokoušeli uchvátit porci navíc.

„Najděte nějakou píci a vodu pro koně," rozkázal Taim.

Sám se vydal hledat kohokoli, kdo by mu mohl poskytnout informace. Nenašel nikoho. Ve vesnici vládlo netečné zoufalství, zanesené sem nejspíš stovkami těch, kteří tudy prchali už předtím. Zdejší vojáci neměli velitele; polovina původních obyvatel už opustila vesnici a zamířila do Ive. Bylo zjevné, že mnozí z těch, co tady teď tábořili, se hned tak nevydají na cestu, pokud vůbec někdy. Jen málokteří se na pochod náležitě připravili a všichni už putovali příliš dlouho bez odpočinku. Nebe začínalo temnět blížícím se soumrakem a níž v údolí se kazilo počasí. Každou chvíli se odtamtud mohlo na Karkyrské hory něco přihnat.

„Černá stezka!"

Výkřik se nesl vesnicí, předáván od úst k ústům. Taim se rozběhl zpátky k mostu. Na silnici v údolí spatřil jezdce. Byli ještě kus odtud dole po proudu, ale rychle se blížili. Před nimi zoufale prchalo několik lidí, snažících se dostat k přechodu přes řeku dřív, než jim nepřátelé odříznou cestu. Taim viděl, jak někteří cestou odhazují své věci. Ani tak ale neměli šanci. Spatřil, jak jsou nejprve jeden, pak dva dostiženi a zabiti pronásledovateli.

„Zataraste most," zakřičel Taim na ty ze svých mužů, kteří stáli nejblíže, a sám se rozběhl ke svému koni. „Na tomhle konci vytvořte štítový val."

Když pádil kolem vojáka Haigu, plácl ho do ramene a vykřikl: „Shromážděte své muže. Jestli neudržíme most, je s námi se všemi konec."

Nečekal, aby zjistil, jestli ho voják poslechne. Lidé − ti, kteří mohli − už shromažďovali rodiny a utíkali k silnici vedoucí na jih. Taim slyšel plakat děti. Vyšvihl se do sedla. Vedle něj zaujalo postavení deset nebo dvanáct jeho jezdců. Většina zbývajících byli pěšáci − rozmístili se napříč silnicí tak, aby zahradili bližší konec mostu. Přikrčili se za kulaté štíty. Jen velmi málo jich mělo kopí, kterých bylo potřeba, aby mohli odolat útoku.

Přes most klopýtavě přeběhl mladý muž. Val štítů se rozestoupil a nechal ho projít. Byl poslední. Jezdci Černé stezky byli blízko. Taim viděl matnou strukturu jejich kroužkových košil. Slyšel frkání vedoucího koně, prudce zabočujícího k mostu.

Po jeho boku se objevil hlouček haigských kopiníků. Shlédl na ně a spatřil jejich strach.

„Zůstaňte tady se mnou," zabručel. „Už jsme se nautíkali dost, nemyslíte? Bojujeme tady za lidi z Pravých klanů. Jestli Černá stezka projde, zemřou, takže bojujte dobře."

Přes most tryskem uháněl první nepřátelský jezdec. Od skalních stěn se odráželo řinčení kopyt na dlažebních kamenech a neslo se údolím. Velkému hnědákovi stála u huby pěna. Vrazil do řady štítů v plné jízdě, jako by ji ani neviděl. Kůň i jezdec spadli a strhli při tom s sebou k zemi tři nebo čtyři muže. Těsně za nimi uháněli další a neváhali o nic víc než jejich předchůdce. Černá stezka se probíjela řídkými řadami Lannisanů a drtila je jako kladivo třísky. Koně padali k zemi. Muži byli drceni a odmršťováni pryč.

Taim se obrátil k haigským vojákům vklíněným vedle něj. Nemělo smysl čekat. Rafinovanost nebyla na místě. Boj bude vyhrán nebo prohrán rychle, v prvních zuřivých okamžicích, kdy si muži musí vybrat mezi odvahou a strachem.

„Běžte!" zavelel Taim. Na okamžik si nebyl jist, zda ho poslechnou. Ale pak se dali do běhu, křičeli a mířili přímo do srdce šarvátky.

„My jdeme taky," zakřičel Taim na své druhy a ti vyrazili.

Bojiště bylo stísněné, jatka se odehrávala na malém otevřeném prostranství, kde most přecházel v silnici vedoucí mezí staveními. Jak Taimův kůň pádil vpřed, na někoho šlápl. Prodíral se dál, až ho donesl k ženě, která rozdávala z koňského hřbetu rány dlouhým, tenkým mečem. Rozmáchla se a pokusila se zasáhnout Taimovu paži. Odrazil úder a ohnal se jí po boku. Její kůň se vrhl stranou a odnesl ji z Taimova dosahu. Pak se ženě zdola zabodlo do břicha kopí a Taim se odvrátil, aby se poohlédl po dalším soupeři. Přes most přijížděli stále další válečníci. Taim viděl, jak je jeden z jeho mužů sražen k zemi a ušlapán. Vedle něj se vzepjal kůň, pootočil se a zřítil se na bok. Poháněl vlastní zvíře vpřed, blíž a blíž k mostu. Zabil jednoho muže, pak dalšího.

Zahlédl vesničany, jak se ženou k okraji šarvátky, vrhají se na zraněné nebo nepozorné nepřátele, buší do nich holemi a bodají noži. Sekal a bil kolem sebe, až ho rozbolela paže. A náhle byl konec, nepřátelé byli mrtví nebo sražení k zemi a most patřil Taimovi a jeho druhům.

Padal déšť se sněhem a denní světlo skoro pohaslo. Taim slyšel jásot. Seděl na koni u vstupu na most a hleděl dolů do údolí. V šeru byly na silnici vidět další jízdní oddíly. Blížily se.

Zastrčil meč do pochvy a zamířil zpátky k vesnici. Jeden z haigských vojáků se na něj široce usmíval.

„Ještě není konec," prohlásil Taim unaveně dřív, než mohl muž promluvit. „Je tady někde poblíž nějaký brod? Nebo další most?"

Kopiník zavrtěl hlavou. Při pohledu na Taimův vážný výraz vzala jeho krátká radost rychle zasvé.

„V tom případě přineste z domů všechno, co půjde," řekl Taim. „Lavice, stoly. Cokoliv. Musíme na mostě postavit barikádu."

VII.

Černá stezka se dostala v noci přes most jen jednou − v jediném, divokém výpadu nikoliv vojáků, nýbrž prostých lidí, kteří se vyhrnuli ze tmy s holemi, sekyrami a ukořistěnými meči v rukou. Přehnali se přes jen zpola dokončenou barikádu a s křikem plným blouznivého veselí zaplavili vesnici. Boj se rychle rozšířil i do postranních uliček, na dvůr hospody a na prahy domů.

V takřka bezměsíčné tmě bylo těžké odlišit přátele od nepřátel. Vesničané bojovali po boku Taima a jeho mužů a zabíjení bylo horečné a vzrušené. K Taimovi se vrhl jakýsi mladík v příliš velké drátěné košili a neobratně na něj zaútočil krátkým mečem. Taim ho srazil k zemi. Omráčený chlapec − podle Taimova odhadu mu nemohlo být víc než nějakých čtrnáct, patnáct let − přistál u vojákových nohou. Ležel v kaluži žlutého světla dopadajícího z okna domu a sténal. Po chvíli Taim spatřil, že se snaží vstát.

„Ne," zamumlal, příliš tiše, než aby ho mohl někdo slyšet.

Pak někdo přiběhl a vrazil chlapci do dolní části zad kopí. Hoch naříkal a svíjel se. Jako ryba, pomyslel si Taim, zatímco mířil pryč. Rozběhl se k barikádě a cestou přeskakoval těla. Vyřítily se na něj jakési postavy a on je srazil mečem. U mostu zuřil boj zblízka. Muži se váleli v zápasnickém objetí po zemi a oháněli se noži. Někteří nepřátelé vylezli na hromadu dřeva a nábytku a rozmachovali se holemi po každé hlavě, která se ocitla v jejich blízkosti. Taim se přikrčil a zasáhl je do nohou. Přes barikádu přelezli další. Když se k němu přiblížili, zabil Taim i je.

Nakonec opět zavládlo noční ticho, jen tu a tam přerušované sténáním a křikem raněných, ležících v rozbředlém sněhu a kalužích. Taim se vydal do hospody a zhroutil se na židli u krbu. Oči měl zakalené, údy ztěžklé a mysl otupělou nedostatkem spánku. Zíral do plamenů.

Někdo mu přinesl misku masové polévky. Někdo další před něj položil na stůl pohár piva. Nikdo nemluvil. Bylo slyšet vlhký, dusivý kašel a bolestné mumlání zraněných rozptýlených po místnosti. Před krbem leželo, schoulené do klubíčka, dítě a spalo. Taimovi klesla hlava. Tvář se mu uvolnila.

Ruka na rameni ho zase rychle probudila.

„Nahoře jsou postele," řekl mu někdo. „Kdyby vás bylo zapotřebí, dojdeme pro vás."

Taim vystoupal po schodech a našel postel s hrubou pokrývkou a tvrdou matrací. Natáhl se na ni a okamžitě usnul.

*

Svítání zalilo vesnici tlumenou šedí. Na silnici stále ležela těla, další se zhrouceně opírala o stěny domů. Nad malou skupinou budov vládlo netečné ticho. Ti, kteří mezi nimi procházeli, tak činili tiše a opatrně, jako by se báli na sebe sebeméně upozornit. Někteří se připravovali k odchodu na jih − balili si do ranců ubohý majetek nebo pátrali po posledních zbytcích jídla, které se ještě daly najít.

Taim vyhlížel ze dveří hospody a uvědomoval si, že tady brzy nezbude nikdo s výjimkou těch, kteří neměli jinou volbu. Za jeho zády leželi na stolech a na podlaze nemocní a ranění. Nemohli odejít. Neodejde odtud ani stařena, sedící na stoličce v kuchyni. Na dlouhou cestu do Ive neměla síly.

Viděl až k barikádě na mostě. Celou noc lidé vynášeli z domů věci, aby ji zvýšili. V jejím stínu teď sedělo nějakých dvacet vojáků Lannisu a Haigu. Tiše si povídali a podávali si měchy s vodou. Taim zvedl oči a zadíval se přes klenutý most na druhou stranu řeky. Na vysokém, příkrém svahu nad silnicí se něco hýbalo − mezi kameny se přesunovaly postavy. Byla jich spousta. Taim měl pocit, že zahlédl i dlouhou řadu jezdců, vinoucí se jako had údolím. Nevzrušeně přemítal, jak dlouho se jim asi podaří most udržet; kolik lidí ještě bude muset zemřít, než je Černá stezka definitivně přemůže. Kolik času dokážou získat pro ty, kteří se s námahou plouží na jih. A jestli se mu vůbec naskýtá nějaká možnost volby. Chce obětovat své muže − sebe sama − této věci?

Na vyvýšenině severně od řeky se něco mihlo. Jeho první bezděčná myšlenka byla, že je to pták, ale pak se to sneslo dolů k němu a sklouzlo po povrchu silnice ani ne dvacet kroků od místa, kde stál − šíp z kuše. Následoval další. Slyšel, jak se suchým, tlumeným žuchnutím dopadá na drnovou střechu jednoho z domků.

Někdo stál za ním a nakukoval mu přes rameno.

„Jak se to tady vůbec jmenuje?“ zeptal se Taim.

„Iveský Most.“

Taim přikývl. „Iveský Most. Ano, to sedí.“

* * *

„U mostu. Iveského Mostu,“ řekla stařena.

Orisian přistoupil blíž, takže se ocitl vedle Torcailla.

„Jste si jistá?“ zeptal se voják ženy.

Ušklíbla se. „Jsem stará, ne hloupá. Poznám rozdíl.“

„Lannisané?“ zeptal se Orisian.

Změřila si ho pohledem, který hraničil s pohrdáním. „Copak jste všichni hluší? Ano, Lannisané. Bojují na mostě. Na druhé straně řeky se to jen hemží válečníky Černé stezky. Na téhle ale ještě nejsou.“

„Jak je to daleko?“ vyptával se Orisian dál.

Přemýšlela nad odpovědí o chvilku déle, než se mu zamlouvalo. „Půl dne, řekla bych. Víc ne. Nejspíš míň.“

Dívali se za ní, jak pomalu míří po silnici pryč. Na tak starou ženu se pohybovala pevným krokem. Spatřili už na této silnici mnohem slabší a zoufalejší jedince. Dlouhá stezka vedoucí z Kamence byla takřka prázdná. Potkali jen hrstku pasáků koz a lovců. Horská cesta je už ale mezitím přivedla k iveské silnici, kde uvízli ve vytrvalém pramínku lidí těžce se plahočících na jih. Všichni vyprávěli stejný příběh o porážce a dokazovali jeho pravdivost vlastními ohnutými zády a zachmuřenými obličeji. Všichni − muži, ženy i děti − vypadali ztracení, unášení proudem; pronásledováni strachem a špatnými vzpomínkami.

„Podívejme, koho to tady máme,“ zamumlal Torcaill a kývl hlavou k silnici.

Klusali po ní tři vojáci. Nesli jen kopí a štíty. Orisian se postavil doprostřed cesty.

„Přicházíte od Iveského Mostu?“ zavolal na ně, když se přiblížili.

Voják v čele trošičku zpomalil a zadíval se na Orisiana. A neuznal ho za hodna pozornosti. Orisian mu to viděl na očích. Udělal krok stranou, aby zatarasil vojákovi cestu, a natáhl ruku. Torcaillovi muži, posedávající na okraji silnice, vstávali.

„Co se děje u Iveského Mostu?“ zeptal se Orisian.

„Už nic,“ zamumlal voják. Všichni tři přešli v chůzi, ale nezdálo se, že by chtěli zůstat stát. Chystali se projít kolem Orisiana. Popadl muže za ruku a zadržel ho.

„Jsou tam nějací Lannisané?“

Voják mu ruku setřásl a zabodl se do něj pohledem. Chystal se něco zavrčet, ale rozmyslel si to, když viděl, jak se blíží Torcaill se svými muži. Náhle znervózněl.

„Asi jo,“ zabručel. „Ale opustilo je štěstí. Je jich příliš málo, než aby udrželi most.“

„Nechali jste je na holičkách. Že ano? Jste z Haigu, viďte?“

„No a kdyby?“

„Možná si myslíte, že Lannisané nejsou hodni toho, abyste zemřeli po jejich boku.“

Voják si odfrkl a protáhl se kolem Orisiana.

„Nehodlám dnes zemřít vedle nikoho. A v nejbližší době taky ne.“

Torcaill jemně odtáhl Orisiana stranou.

„Sire…“ řekl.

Orisian hleděl za třemi muži Haigu, pokračujícími spěšně v cestě. Rychle předhonili stařenu a zmizeli za ohybem cesty. Orisian spatřil párek krkavců, stoupajících výš a výš k nebi jako tanečníci řídící se nějakou němou melodií.

„Víte, kam zamíříme,“ řekl Torcaillovi s pohledem stále upřeným na ptáky.

* * *

Pohybovali se příliš pomalu. Taim Narran to věděl. Všichni jeho muži to museli vědět, ale nikdo o tom nemluvil. Nemluvili o ničem; se zarytým mlčením kráčeli za neuspořádaným houfem uprchlíků z Iveského Mostu. Byl mezi nimi půltucet zraněných, které nesli na provizorních nosítkách; skupinka ztracených dětí, které se nikdy nevzdálily jedno od druhého na víc než pár kroků; posledních pár paličatých vesničanů, kteří opustili své domovy teprve po dlouhém dohadování; nemocná žena, kymácející se na hřbetě tvrdohlavého osla. Nezachránili mnoho lidí, ale víc už Taim udělat nemohl.

Iveský Most byl ztracen. Každý, koho tam nechali − a pár jich bylo, příliš nemocných, vystrašených nebo nemohoucích − teď už byl v rukou Černé stezky. Mrtev nebo zotročen. Taim tam zanechal také většinu svých vojáků − byli zabiti v uličkách vesnice, o které nikdy neslyšeli, dokud nenadešel čas, aby v ní zemřeli. Stále si nebyl jist, zda by byl schopen ospravedlnit jejich smrt před jejich rodinami, pokud by k tomu byl vyzván. Nebyl si jist, zda by dokázal ospravedlnit svou vlastní smrt, která ho nejspíš potká ještě před koncem tohoto studeného dne.

Už jednou se spolu s hrstkou svých mužů postavil pronásledovatelům. Vybrali si místo, kde se silnice zužovala mezi dvěma skalními výčnělky. Úsek před průchodem vedl příkře vzhůru mezi balvany. Když válečníci Černé stezky dorazili k nim nahoru, byli udýchaní a nepozorní; možná vůbec netušili, že jsou mezi pronásledovanými ještě stále ozbrojení muži. Taim vedl útok. Nechal se unášet přívalem lehkomyslné bezstarostnosti, který se ho zmocnil, plně se mu oddal. Nechybělo mnoho a zaplatil by za to vysokou cenu. Jeho obranou pronikl meč a zasáhl ho do boku. Kdyby byl jeho majitel obratnější nebo zkušenější, mohla to být ochromující rána, ale čepel se snesla v ostrém úhlu. Zanechala za sebou řeznou ránu, možná i zlomené žebro, soudě podle bodavé bolesti, která teď provázela každé Taimovo nadechnutí. Jeho vlastní protiúder byl mnohem jistější a účinnější. Rozťal útočníkovi ramenní kloub a odmrštil ho stranou, takže sklouzl dolů po vrstvě kamenné suti.

Získali tím tenkrát trochu času. Ale opravdu jen trochu. Krátké uspokojení, že vidí vyznavače Černé stezky prchat zpátky po stezce, brzy vystřídala rezignace. Na klikaté silnici bylo vidět nejméně čtyřicet válečníků. Někteří jeli na koních. Jeden z nich se v dálce vztyčil ve třmenech, zabušil násadou kopí do štítu a vykřičel na postavy nad sebou svou vzdornou výzvu. Taim slyšel v jeho volání předzvěst vlastní smrti.

Jedno z dětí plakalo a pár dalších už také začínalo natahovat moldánky. Byly vyčerpané a zmatené. Ale Taim věděl, že nebudou mít šanci si odpočinout. Černá stezka možná bude postupovat teď, když opět prolila vlastní krev, pomaleji a opatrněji, ale přijde.

Cítil se podivně klidný. Litoval jen toho, že už nespatřil Jaen nebo Mairu. Zlomilo by mu srdce, kdyby se tím zabýval nebo kdyby myslel na to, že dozajista uvízly v Kolkyre, ze všech stran obklíčené nemilosrdnou armádou Černé stezky. Všechno ostatní dokázal snést. Dokonce i pomyšlení na neúspěch svého úsilí zachránit těchto pár cizích lidí.

„Jezdci," oznámil jeden z mužů kráčejících vedle něj.

Taim se otočil a kousek se vrátil. Silnice před ním se táhla mezi kameny a vysokými, štíhlými keři skoro přímo rovně. Na pozadí modrého nebe se ostře rýsoval osamělý jezdec. Nad hlavou držel meč.

„Nezdá se, že by byl v dobré náladě," zabručel Taim.

Z prohlubně v silnici se vynořili další jezdci, seskupili se kolem svého druha a kousek po kousku zakryli pohled na blankytné nebe. Taim se znovu otočil zpět a zadíval se před sebe. Terén jim mohl trochu pomoci. Kousek vpředu byla zem po obou stranách silníce samý hrb a změť kamení. To bude muset stačit.

„Řekněte ostatním, aby si pospíšili," řekl Taim tiše. „Postavíme se nepříteli támhle. Uděláme, co bude v našich silách."

Rozmístil své muže mezi balvany po obou stranách silnice − bylo jich jen asi patnáct. Samozřejmě příliš málo, zvlášť teď, když nepřítel viděl jejich zanedbatelný počet a bude sebevědomý a dychtivý po vítězství. Taim čekal, zády opřen o kámen. Na tvář mu svítilo zimní slunce, skoro hřálo. Kdysi velmi dávno zažil podobný den. Byli tenkrát s Jaen čerstvě zasnoubení a vyrazili si po břehu Glasu, aby se poohlédli po vrbových proutcích, ze kterých by se dal uplést košík. Nebyla to nejpříhodnější část roku − větévky nebyly tak pružné a ohebné, jak by na takovou práci měly být − ale Jaen chtěla jít, a tak šli. Ze všech událostí si teď vzpomněl právě na tuhle. Přimělo ho to k úsměvu a současně zarmoutilo.

Slyšel těžké třesknutí šípu o kámen.

„Jestli nás chtějí vyřídit tímhle, bude jim to trvat pěkně dlouho," poznamenal voják krčící se vedle něj.

„Čím déle, tím lépe," zamumlal Taim. „Ale pochybuji, že na to mají dost trpělivosti. Černá stezka jí nikdy nebyla proslulá."

Odvážil se na okamžik vykouknout zpoza balvanu a spatřil tři nebo čtyři jezdce, blížící se krokem, další v patách za nimi. Nad hlavou mu zasyčela střela z kuše.

„Nejsou ani trochu trpěliví," poznamenal, když se zase přikrčil.

Dusot kopyt po silnici, blížící se stále rychlejším tempem. Výkřiky prodchnuté touhou po krvi. Utíkající nohy. Taim se krčil na špičkách a čekal.

„Koně nesmí projít," zvolal. „Aspoň ty musíme dostat, když už nic."

Slunce mu teď svítilo do zad. Cítil přes kazajku jeho hřejivé paprsky. Nebylo by těžké uvěřit, že vlastně není zima.

S mečem v obou rukou se vymrštil vzhůru. Srazil jím vedoucího jezdce ze sedla. Drtivý náraz mu rozechvěl paže a hrudník, takže vykřikl bolestí. Kolem se mihl další kůň. Pokusil se ho zasáhnout do zadku, ale minul. Stál teď na silnici, a když nabyl opět rovnováhu, zjistil, že se na něj ženou desítky vyznavačů Černé stezky.

První útočnice běžela k Taimovi s kopím v ruce. Přikrčil se, aby se vyhnul jejímu úderu, nechal ji přepadnout přes sebe, pak vyskočil a zpětným úderem na štít srazil stranou další soupeřku. Nepřátelé se na něj vrhli jako smečka vlků. Vedle Taima se nejprve objevil jeden, pak druhý voják a pomáhali mu odvracet útoky. Sekali a mlátili kolem sebe. Taim cítil, jak mu na čele vyvstává pot. Ty, proti kterým bojoval, které zabíjel, skoro ani neviděl. Vyvstávalo před ním tělo za tělem a on je srážel k zemi i odstrkával stranou a každé bylo jen siluetou, hrozbou. Bolest v boku prudce zesílila, ale jeho výkon to neovlivnilo.

Muž po jeho levici klesl k zemi, zasažen kopím do břicha. Taim utržil zešikma ránu do boku, která ho na okamžik vyvedla z rovnováhy. Hned se před ním objevil meč, snažící se využít jeho chvilkové slabosti. Odrazil ho stranou a máchl vlastní čepelí vzhůru dost rychle na to, aby rozsekl soupeři zápěstí až na kost. Cítil se skoro lehký, jako by mu nohy mohly klouzat po dláždění silnice jako pírko.

A pak lidé utíkali. Prchali. Někdo ho udeřil zezadu a srazil na kolena. Kolem se prohnali muži a vyznavači Černé stezky padali pod ranami mečů. Zvedl zakalené oči a spatřil, jak po silnici tryskem prchá kůň bez jezdce. A Torcailla. Viděl, jak Torcaill utíká, podráží soupeři nohy, stoupá mu na záda a vráží hrot meče do páteře.

Taim už neslyšel zvuky boje kolem sebe. Slábly a vytrácely se. Někdo ho popadl za loket a vytáhl na nohy. Vrávoral. Musel se trochu schoulit, aby si ochránil žebra.

„Taime," řekl Orisian.

Taim se rozesmál. Nebyl si v tu chvíli tak úplně jist, jestli může věřit vlastním očím, ale bylo mu to jedno.

„Sire. Mohu se o vás opřít? Nejsem si jist, jestli bych dokázal jít sám."

Položil paži Orisianovi kolem ramen a belhal se k okraji silnice, kde se posadil na rovný kámen. Ti přívrženci Černé stezky, kteří ještě byli naživu, prchali, někteří stejnou cestou, kterou přišli, další přes terén zarostlý houštím. Orisianovi dva Kyrininové stáli na silnici a metodicky a přesně vysílali za nepřáteli jeden šíp za druhým. Taim potřásl hlavou ve snaze zbavit se podivného pocitu zastřenosti, který se mu usazoval v lebce. Podíval se na svého thana a spatřil malého válečníka se štítem navlečeným na paži, mečem v ruce a jizvou táhnoucí se po tváři. A tvrdýma očima.

Silnice byla poseta těly. Jakási ruka se vztahovala k nebi, rozevírala se a zase zatínala. Někdo naříkal jako zbité dítě. Nějaká žena se plazila po čtyřech. Z břicha se jí valila krev. Mezi těly se pohyboval Torcaill se dvěma muži. Zůstali nad ženou stát. Položila Torcaillovi ruku na holínku. Voják se zadíval k Taimovi a Orisianovi.

„Nemůžeme se o ně postarat," slyšel Taim Orisiana a byl zaražen chladem čišícím mu z hlasu. Ale všiml si, že se mladý than nedívá, jak Torcaill ženu zabíjí. Také sebou ale netrhl při zvuku dopadající rány.

„Budeme muset pokračovat v cestě, sire," zamumlal Taim. „Zanedlouho určitě dorazí další."

„Já vím. Takže Aewult prohrál?"

Taim přikývl, trhl sebou a přitiskl si ruku na hruď.

„Víte, kde je Anyara?" zeptal se Orisian.

A Taim mu to musel říct a byla to možná ta nejtěžší věc, kterou ten den udělal.

Epilog

I.

Kyrininské Bílé sovy nesly *na'kyrima* na nosítkách zhotovených z mladých břízek. Jedna ruka se mu svezla dolů a chvíli se otírala o trávu, než si toho někdo všiml, zvedl mu ji a položil na břicho. Před nosítky i za nimi kráčela v dlouhém zástupu stovka příslušníků lesní rasy. Po stranách jeli inkallimští Válečníci. Jako čestná stráž, pomyslel si Kanin oc Horin-Gyre znechuceně. Stezku, po které Aeglysse nesli, lemovaly stovky válečníků. Mlčení bylo tíživé.

Kanin sledoval celý výjev z vyvýšeniny v dálce. Dokonce i na tu vzdálenost míšencovy ruce a tvář takřka svítily, jako by byly potaženy nejčistší slonovinou. Klidně by to mohla být mrtvola, s uctivou péčí pronášená sevřenými řadami Černé stezky; than dopravovaný na místo svého posledního odpočinku. Ale nikdo takový to nebyl a Kanin přihlížel se soustředěným odporem. Přál si, aby Aeglyss ještě chvíli žil. Dost dlouho na to, aby mohl vlastnoručně ukončit jeho život a aby se tak stalo dostatečně bolestivě a zdlouhavě.

Daleko na jihu se jako velká šedá masa rozkládalo Kolkyre. Město bylo takřka skryto za závojem mastného kouře, stoupajícího z mnoha pohřebních hranic − maso a kosti padlých se táhly po nebi ve velkých zrnitých skvrnách. Vítr, který odtamtud vanul, s sebou přinášel zápach umrlčích ohňů. Dral se se svou odpornou pachutí Kaninovi do nosu a jemu to připadalo trefné. Ve spojení Aeglysse a toho ohavného puchu se skrývala niterná pravda, náhodné vyjádřené míšencovy pravé podstaty. Kanin nevěděl, jestli je jediný, kdo si to uvědomuje, a bylo mu to jedno. Stačilo, že si toho všiml on. K zabití člověka stačil jeden muž.

Kolem Kanina stála jeho garda a stejně jako její pán jen mlčky přihlížela. Than si nemohl být jist dokonce ani jí. Mlčení vojáků mohlo být vyjádřením pohrdání, fascinace, nebo dokonce bázně. Nedokázal to určit. Nosítka a jejich nechutné břemeno byly unášeny stále dál. Za nimi se tlačil zástup vojáků.

Mnozí další stáli a zírali za Aeglyssem. Hlupáci, jeden jako druhý, pomyslel si Kanin. Myslí si, že vidí příznivé znamení osudu, a jsou kvůli tomu klamu ochotni odpustit všechny hříchy, všechnu zkaženost. To byla vada v učení, trhlina v jeho pancíři, do které Aeglyss vrazí klín a díky tomu jím pronikne.

Kaninovu pozornost upoutal pohyb u jeho nohou. Dlouhými skoky se kolem něj prohnal velký černý pes, tak blízko, že se mu skoro otřel o nohy. Vletěl na trávu a pak se posadil, svalnatým hřbetem obrácený k thanovi. Kanin slyšel, jak namáhavě oddechuje.

„Podle všeho ho nesou zpátky do Kan Avoru."

Kanin se ohlédl a spatřil Canneka. Inkallim se přiblížil naprosto nehlučně, ale to nebylo u Lovce nic divného.

„Je naprosto vyčerpaný, řekl bych," pokračoval Cannek. „Ať už ovlivnil bitvu jakkoliv, stálo ho to takřka všechny síly."

„Ovlivnil? To přece nevíme. Shraeve a její nohsledi mu sice přisuzují vítězství, ale nemůžeme vědět, jak to doopravdy bylo."

Cannek pokrčil rameny. „Viděl jsem, jak se linie Haigu hroutí. Viděl jsem, jak nepřátelé křičí hrůzou a po tisících utíkají dřív, než je k tomu jejich ztráty opravňovaly. A cítil jsem… Nevím, co jsem cítil, thane. Ale něco tam bylo. Copak vy jste si ničeho nevšiml?"

Kanin se zamračil a odvrátil zrak. Samozřejmě že si něčeho všiml. V den bitvy panovala mezi lidmi dychtivost a zuřivost, přesahující vše, co kdy viděl. Stal se svědkem nezištného sebeobětování a vražedného odhodlání dalece přesahujícího dokonce i měřítka Černé stezky. Věřící s naprostým klidem útočili proti kopím nepřátel, takřka blouznivě a jako ve vytržení se vrhali do náruče smrti. Ale Kanin to odmítl uznat. Byl odhodlán nahlas i ve svém srdci popírat míšencovu přítomnost v den oné bitvy, protože kdyby o ní začal hovořit, učinil by ji skutečnou. A jak by pak mohl doufat, že může uspět proti někomu s takovými schopnostmi?

„Ať už je to pravda, nebo ne, mezi lidmi se šíří přesvědčení, že se zasloužil o náš triumf," řekl Cannek. „Slyšel jsem o tom mluvit mnohé. Někteří ho nazývají poslem Kallu. Minonem, Orlanem či Dorthynem, znovuzrozeným ve službách víry. Dědicem Amanath, Rybářky. Pokračovatelem jejího odkazu."

„Dědicem?" vyštěkl Kanin. „Ať mu říkají, jak chtějí. Nic to neznamená. Zatemňuje mysl lidí. Díky němu je každá myšlenka v hlavě zrádná, klamná."

„To je pravda. Takže vítězství vás nepřesvědčilo, že má právo na místo mezi námi?"

Kanin se na Inkallima nasupeně podíval.

„Pošlete na chvíli pryč svou gardu, thane," vyzval ho Cannek.

Kanin si povzdechl. Důvěra už nebyla součástí jeho existence. Po Wainině smrti vzala zasvé. Zdálo se mu, že žádná bytost ani věc na světě už jí není

hodna. Dokonce ani víra. Nebo osud. A i předtím by označil za hlupáka každého, kdo by tvrdil, že může důvěřovat inkallimským Lovcům. Pokynul hlavou Igrisovi, a když osobní strážce zaváhal, vyjel na něj: „Běžte pryč. Všichni.“

Cannek se s pokřiveným, samolibým úsměvem, který mu tak často pohrával na tváři, díval, jak odcházejí.

„Goedellin si dělá starosti,“ zamumlal Inkallim. „A to znamená, že Strážci si dělají starosti. *Já* si dělám starosti, thane.“

„To nerad slyším.“

„Od samého počátku tohoto podniku jsme doufali, že z něj váš klan vyjde posílen. Děti Stovky už dlouho přikládají velký význam oddanosti, jakou váš rod projevuje našemu učení.“

„Jaká škoda, že toto přesvědčení nesdílela i Shraeve, když v Kan Avoru přihlížela, jak vraždí mou sestru.“

Cannekova tvář sebou při jeho slovech neklidně škubla. Kdysi by to Kanina naplnilo jistým uspokojením. Teď mu to bylo jedno.

„Shraeve je náš problém,“ zavrčel Inkallim. „Se kterým se vypořádáme, pokud to bude nutné. Mou největší starostí jste teď ale vy, thane.“

„Já?“

„Váš klan s vámi vymře − ledaže byste měl nějakého dědice, kterého před námi tajíte.“

Kanin si odfrkl a zahleděl se dolů k mohutnému davu pod nimi. Aeglyss už míjel okraj zástupu a ocital se takřka z dohledu.

„Z vaší smrti a zániku vašeho klanu bude mít prospěch jen Ragnor,“ pokračoval Cannek. „A možná ostatní thanové, kteří se vrhnou na vaši osiřelou zem. Nic z toho nepřispěje k posílení víry. Pokud zemřete při pokusu o pomstu, vaši lidé za to zaplatí.“

„Vždycky mě učili, že obávat se následků je slabost,“ zamumlal Kanin. „Černá stezka přece hlásá, že utrpení mého lidu i mé není důležité. Pokud je utrpení zapsáno v Knize Posledního boha, musíme je uvítat s otevřenou náručí.“

„Možná by bylo lepší promluvit si s Goedellinem, pokud chcete hovořit o těchto věcech,“ řekl Cannek, „i když je v posledních dnech poněkud… roztržitý. Lovci se zabývají praktičtějšími věcmi, takže vás teď požádám o to, kvůli čemu jsem za vámi přišel − držte se zpátky, thane. Aspoň prozatím. Nepokoušejte se o nějaký uspěchaný útok na toho míšence. Mrzelo by nás, kdybychom o vás přišli.“

„Ach. Vaše starost mě dojímá. Ale udělám to, co považuji za správné. Proč bych taky neměl?“

Obrovitý pes vstal, rozhlédl se a upřel na Kanina vlhké oči. Pak se protáhl.

„Protože Lovci jsou připraveni přijmout toto břemeno,“ zasyčel Cannek. „Zjistíme, do jaké míry je osud ochoten poskytnout tomu míšenci ochranu.“

„Postavíte Lovce proti Válečníkům?“ zeptal se Kanin.

Cannek pokrčil rameny a znovu se usmál. „Zkušenost mě učí, že se osud často ubírá překvapivým směrem. Všichni míříme k smrti. Otázkou jen je, kdy se dostaneme na konec Stezky.“

Kanin upřeně hleděl na psa. Viděl, že mu po spodní čelisti tečou sliny.

„Myslím, že brzy,“ řekl. „My všichni. Brzy.“

II.

Na tvrdé zemi se k sobě choulilo třicet mužů z pobřeží Nar Vay − kdysi to bývali drsní chlapi, synové rybářů a sběračů, kteří dospívali obklopeni slanou vůní moře a s prkny lodní paluby pod nohama. Teď už nebyli lidmi z pobřeží, nýbrž vojáky, a navíc poraženými. Byla jim zima, protože byla noc, už nějakou dobu sněžilo a jejich věznitelé jim nedovolili rozdělat oheň nebo se aspoň trochu projít. Seděli zahaleni do plášťů, praporů a celtoviny, kterou se jim podařilo ukořistit v pustině plné mrtvol, která teď obklopovala Kolkyre, a na ramenou a zádech se jim usazoval sníh. Tiskli se k sobě tak blízko, že jeden druhému dýchali do tváře. Té noci už uprostřed chumlu jeden z nich zemřel, muž zraněný v bitvě, kterou prohráli. Zvedli a prostrkali jeho mrtvolu až na kraj a teď tam ležel, tichý, ztuhlý, a mizel pod nánosem sněhových vloček. Stráže neprojevily o mrtvého o nic větší zájem, než by věnovaly dávno padlému stromu nebo kameni.

Tito haigští muži byli zajati krátce po skončení bitvy. Utíkali na jih, ke Kolkyre, i když věděli, že město není přítelem jejich klanu, ale pak je obklíčili kopiníci na koních, několik jich zabili a zbytek hnali na jih jako svůj movitý majetek. Domnívali se, že nakonec zemřou, protože jim vždycky říkali, že od Černé stezky mohou očekávat jen smrt. Netečná apatie pokořených je udržovala v poslušnosti. V těch chvílích paniky, kdy prchli z bojové linie, přemoženi podivným, nutkavým děsem, o kterém nikdo z nich nehovořil, protože ho nechápali a styděli se za něj, přišli o velkou část hrdosti a houževnatosti. Nemluvili vůbec o ničem. Nebylo co říct. Jenom čekali. Nevěděli, zda čekají na mráz, kopí nebo smrt hladem, ale věřili, že něco z toho je nemine.

Ze tmy se tiše a pomalu vynořili koně. Jeden nebo dva vězni zvedli zrak. Okamžitě ho zase odvrátili a skryli tvář. Dorazili Inkallimové, s černými vlasy, hroziví, na statných koních, kterým z nozder stoupala pára. Strážní se zvedli od ohňů, aby si promluvili s nově příchozími. Padlo několik slov.

Jeden z Inkallimů − šlachovitá žena se dvěma meči připevněnými na zádech − seskočila z koně a s žuchnutím dopadla do stále hlubšího sněhu. S lehkým pokulháváním se vydala ke skupině zajatců a vztyčila se nad nimi. Pohrdavě si je změřila. Snažili se vyhnout jejímu pohledu a být co nejmenší.

„Dnes večer se na vás osud usmál," řekla a někteří se při zvuku jejího hlasu roztřásli. „Připadl vám úkol, jímž si vysloužíte vděk svého thana. Vstaňte!"

Nikdo se nepohnul.

„Vstaňte!" vykřikla Inkallimka a oni ji jeden po druhém poslechli a nemotorně se vyškrábali na nohy. Někteří museli podpírat své sousedy, aby neupadli. Jednomu z mužů sklouzl z ramen obnošený plášť, takže se pro něj musel sehnout.

Inkallimka se otočila a kývnutím k sobě ze skupiny jezdců někoho přivolala. Po sněhu se opatrně vydal kůň. Seděla na něm shrbená postava v plášti, kapuci přetaženou přes hlavu. Kůň se přiblížil. Někteří z vězňů couvli, vystrašeni jeho temnou mohutností.

„Ať vás vidí," pokynula Inkallimka tiše.

Jezdec se trochu napřímil, i když ne tolik, aby se narovnal úplně, a jednou rukou si odhrnul kapuci z tváře. Objevil se bledý, hranatý obličej. Shlížel přímo dolů na muže z Nar Vay. Rozhostilo se ticho a pak se pomalu, váhavě, začalo ozývat překvapené mumlání, náznaky poznání.

„Někteří z vás ho znají," prohlásila Inkallimka a mrazivě se usmála. „Pro ty, kteří ne − toto je kancléř vašeho nejvyššího thana. Toto je Mordyn Jerain. A vy jste jeho doprovod. Dáváme vám svolení, abyste vrátili tohoto muže do Vaymouthu a na jeho místo po boku Gryvana oc Haig."

Zajatci se dívali jeden na druhého, rozpačití a váhající. Toto bylo příliš nečekané, příliš se to vymykalo rezignaci, které se poddali. Měli pocit, že ženu špatně slyšeli.

„Budete oslavováni jako muži, kteří přivedli zpět Stínovou ruku," dodala.

Podívali se na neduživou, shrbenou postavu na koni. A Mordyn Jerain se na ně na oplátku usmál. Byl to skličující, mdlý úsměv.

„Odveďte mě do Vaymouthu. Musím probrat s thanem thanů mnoho věcí. Mnoho."

Pokračování příště…

Chronologický přehled

PRVNÍ VĚK

Na jeho počátku stvořili bohové svět a První rasu, aby ho obývala.
Na jeho konci povstala První rasa proti bohům a byla zničena.

DRUHÝ VĚK

Na jeho počátku stvořili bohové pět ras: Huaniny, Kyrininy, Whreininy, Saoliny a Anainy.

Huaninové a Kyrininové vyhlásili válku Whreininům a vyhladili je. Za tento hřích se jim dostalo přízviska Poskvrněné rasy a pozbyli lásky bohů.

Na jeho konci opustili bohové tento svět.

TŘETÍ VĚK

Na jeho počátku vypukl po odchodu bohů chaos.

Rok	
280	vznikají království Adravane a Aygll
398	Marain Kameník zahajuje na rozkaz krále Aygllu výstavbu Highfastu
451	vznikem království Alsire začíná epocha Tří království
775	huaninská království se spojují v boji proti kyrininským klanům a začíná válka Poskvrněných
787	král Aygllu Tarcene je podroben *na'kyrimem* Orlanem a jeho mysl je zotročena; v zoufalství ho zabíjí vlastní dcera

788 dochází ke zničení Tane, Zářícího města Kyrininů; Anainové vztyčují Hluboký les a válka Poskvrněných končí

792 neúspěšným obléháním Highfastu vrcholí Morvainova vzpoura, povstání proti slábnoucímu království Aygll

793 poslední vládce Aygllu Lerr, král-chlapec, je zavražděn v In'Vay a končí epocha Tří království; Aygll se propadá do chaosu a začínají Bouřlivá léta

847 na území Aygllu vznikají klany Kilkry, Haig, Gyre, Ayth a Taral; Kulkain oc Kilkry se stává prvním thanem všech thanů; končí Bouřlivá léta

849 Kulkain oc Kilkry vybízí *na'kyrima* Lorryna, aby v Highfastu vybudoval knihovnu, která bude uchovávat znalosti a vědění

852 poslední panovník království Alsire je zavražděn; na jeho trůn v Evanessu usedá první král z rodu Dornach

922 v Kilvale vzniká víra Černé stezky; její zakladatelka Amanath, Rybářka, je popravena a její učení postaveno klany mimo zákon

939 se začíná k učení Černé stezky hlásit Avann oc Gyre-Kilkry, than klanu Gyre

940 vypuká uvnitř kilkryjských klanů občanská válka mezi přívrženci Černé stezky a jejími odpůrci

942 klan Gyre a všichni vyznavači Černé stezky jsou posláni do vyhnanství za Údolím kamenů, kde zakládají své klany: Gyre, Horin, Gaven, Wyn a Fane

945 jsou klany Černé stezky založeni inkallimští Strážci tradic a Válečníci

948 poslední pokus Kilkry zničit čerstvě vytvořené klany Černé stezky na severu končí nezdarem; armáda Kilkry se vrací na jih a začíná opevňování Tanwrye

959 jsou klany Černé stezky založeni inkallimští Lovci

973 odměnou za to, že Sirian u Kolglasu odrazil vpád Černé stezky, vzniká klan Lannis

997 v čele Pravých klanů je Kilkry vystřídán Haigem

1052 vzniká klan Dargannan

1069 klan Lannis-Haig poráží Horin-Gyre v bitvě o Údolí kamenů poblíž Tanwrye

1070 umírá Tavan oc Lannis-Haig a thanem Lannisu se stává jeho syn Croesan

1097 v klanu Lannis-Haig řádí epidemie srdeční horečky, která zabíjí téměř šestinu obyvatel

1102 klan Dargannan povstává proti vládě Haigu a Gryvan oc Haig, than všech thanů, proti němu svolává a vysílá armádu Pravých klanů

Hlavní postavy

PRAVÉ KLANY

Haig
Lannis-Haig
Kilkry-Haig
Dargannan-Haig
Ayth-Haig
Taral-Haig

klan Haig

Gryvan oc Haig	nejvyšší than, than všech thanů
Abeh oc Haig	Gryvanova žena
Aewult nan Haig	Gryvanův prvorozený syn, dědic klanu
Ishbel	Aewultova společnice
Kale	Gryvanův tělesný strážce a velitel jeho gardy
Mordyn Jerain, Stínová ruka	kancléř klanu Haig, původem z Tal Dyre
Tara Jerain	kancléřova žena
Torquentine	muž ve Vaymouthu
Magrayn	žena ve Vaymouthu, Torquentinova vrátná
Lammain	mistr cechu zlatníků
Lagair Haldyn	Gryvanův steward v Kolkyre

klan Lannis-Haig

Orisian oc Lannis-Haig	than
Anyara nan Lannis-Haig	Orisianova sestra
Taim Narran	velitel hradu Anduran
Jaen	Taimova žena
Rothe	Orisianův tělesný strážce

Coinach			Anyařin tělesný strážce
Torcaill			voják
	mrtví:	Kennet	Orisianův otec, zabit v Kolglasu
		Lairis	Orisianova matka, zemřela na srdeční horečku
		Fariel	Orisianův starší bratr, zemřel na srdeční horečku
		Croesan	zesnulý than, Orisianův strýc, zabit v Anduranu
		Naradin	Croesanův syn, zabit v Anduranu
		Eilan	Naradinova žena, zabita v Anduranu
		Inurian	Kennetův *na'kyrimský* poradce, zabit u Samova skoku

klan Kilkry-Haig

Lheanor oc Kilkry-Haig			than
Ilessa oc Kilkry-Haig			Lheanorova žena
Roaric nan Kilkry-Haig			Lheanorův mladší syn, nyní dědic klanu
Cailla			služebná z kuchyně v Kolkyre
Ochan			Kuchař muž v Kolkyre
Ostrý Ammen			Ochanův syn
Herraic			Lheanorův bratranec, velitel posádky v Highfastu
	mrtví:	Gerain	Lheanorův starší syn, zabit v bitvě u Grive

klan Dargannan-Haig

Igryn oc Dargannan-Haig	bývalý than, nyní oslepen a uvězněn ve Vaymouthu

KLANY ČERNÉ STEZKY

Gyre
Horin-Gyre
Gaven-Gyre
Wyn-Gyre
Fane-Gyre
a Inkallimové

klan Gyre

Ragnor oc Gyre	nejvyšší than, than všech thanů
Temegrin, Orel	třetí kapitán armády nejvyššího thana

klan Horin-Gyre

Kanin oc Horin-Gyre	than
Wain nan Horin-Gyre	Kaninova sestra
Vana oc Horin-Gyre	matka Kanina a Wain, Angainova vdova
Igris	Kaninův tělesný strážce
mrtví: Angain	zesnulý than, zemřel v posteli

Inkallimové

Theor	první ze Strážců tradic
Nyve	první z Válečníků
Avenn	první z Lovců
Fiallic	korouhevní kapitán a polní velitel inkallimských Válečníků
Goedellin	důvěrník inkallimských Strážců tradic, Theorův emisar
Shraeve	velitelka inkallimských Válečníků
Cannek	inkallimský Lovec

DALŠÍ POSTAVY

Huaninové
Kyrininové
Na'kyrimové

Huaninové

Alem T'anarch	velvyslanec království Dornach na dvoře thana Haigu

Kyrininové

Ess'yr	žena z klanu Lišek, nyní doprovází Orisiana
Varryn	bratr Ess'yr, nyní doprovází Orisiana
Mar'athoin	mladý válečník z kmene Volavek

Hothyn	syn Hlasu Bílých sov, vůdce ozbrojeného *a'anu*

Na'kyrimové

Yvane	*na'kyrimka,* nyní doprovází Orisiana
Hammarn	*na'kyrim* z Koldihrve, nyní doprovází Orisiana
Cerys	*na'kyrimka,* Vyvolená v Highfastu
Amonyn	*na'kyrim* v Highfastu, milenec Cerys
Olyn	*na'kyrim* v Highfastu, chovatel vran
Tyn	*na'kyrim,* Snící v Highfastu
Eshenna	*na'kyrimka* v Highfastu, původem z Dyrkyrnonu
Bannain	*na'kyrim* v Highfastu, posel
K'rina	*na'kyrimka* z Dyrkyrnonu, bývalá Aeglyssova pěstounka
Aeglyss	*na'kyrim,* dříve ve službách klanu Horin-Gyre, přežil Soudný kámen Bílých sov

Brian Ruckley
Dědic klanu

1. vydání
Anglický originál Bloodheir
Překlad Svatava Kretková
Obálka Kekai Kotaki
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 172. publikaci
Ostrava 2010
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 259 Kč

www.fantomprint.cz